För naturens skull

Vildvuxna naturnmystiska observationer och ett försök till solidaritet med allt som lever. Särskilt med Moder Jord, djuren, kommande generationer, de fattiga, tredje världen, de hemlösa, de utstötta samt med mentalpatienterna.

Del 1: 2015-2018

av

Lars Larsen

Något om astrakroppen

Kan det vara så att den "astralkropp" som andevärldsresenärerna har, är i själva verket byggd av alla vår kropps atomers själsliga sida, deras drömkroppar, och denna atomens drömkropp är en ljusvarelse, vilket kan förklara att vissa rapporterat att deras andekropp inte var byggd av materia, utan av ljus. Den sägs förflytta sig med hjälp av tanken, och det är logiskt, ty den är uppbyggd av dröm och fantasi. Den sägs kunna gå genom väggar och vad som helst, också logiskt med tanke på detta. Den är vår kropps drömrepresentation.
2018-07-25 @ 14:28:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Varför kommer det så lite teknologikritik från buddhisterna i Tibet?

"Without technology humanity has no future", skrev buddhisternas främste ledare Dalai Lama på Twitter 2015.

Varför kommer så lite radikal teknologikritik från buddhisterna i Asien (förvisso finns det många buddhister med i miljörörelsen, såsom Joanna Macy, Tich Nhat Hanh och Paul Chefurka, men de är sällan primitivister)? Varför kommer så mycket sånt från Amerika istället (tänk på John Zerzan, Derrick Jensen och Fredy Perlman), världens värsta land när det gäller teknohybris? Är det för att de fått känna på de yttersta konsekvenserna av teknologin?

Man skulle i alla fall tro att buddhisterna i Tibet skulle fatta, de som är extremt asketiska, och kan ofattbara meditationstekniker som "Tummo", där man genom meditation lyckas höja temperaturen i fingrar och tår med upp till 17 grader, och som gör att man kan sitta naken ute i snön och kylan och meditera i långa tider.

Med sådant behöver man väl inte teknologi för att värma husen?

Men jag har alltid haft svårt för Asiens andliga teknologi. Man blir så himla självupptagen när man sysslar med sånt. Det blir som en andlig sport istället för att man gav all sin tid till att lindra lidande. Samma sak ser jag hos Indiens sadhun och yogin.

Hos de icke-mänskliga djuren ser jag ingen andlig teknologi. Den finns inte i den icke-mänskliga naturen. Där har färdigheterna evolverat i millioner år, så att de finns i instinkterna och generna. De är naturliga och spontana, med andra ord, inte framtränade under ett enda liv, så att varje generation måste träna fram egenskaperna på nytt för varje generation.

Är inte den andliga teknologin bara den materiella teknologins baksida? Kanske dessa två har mer gemensamt än man kan tro, och att detta ligger bakom Dalai Lamas uttalande ovan?

Buddhistmunkarna har också kommit bort från naturen, med alla sina tempel och kloster. De borde ha bevarat sina yttersta förfäders livsstil, de byggde inga kloster, de levde som urfolken. De borde ha hjälpt de fattiga istället för att bygga sina praktfulla tempel. Vilka slavar var det som byggde deras tempel, såsom detta?

Detta glömmer ofta de hippien som idealiserar Asiens andlighet. Att även de har förfallit och kommit bort från naturen. Mitt i sin askes. Ja, deras askes är inte djurens naturliga askes, utan ofta något helt annat.

Alltså, när solidariteten, inte andesporten och den egna andetekniska förträffligheten, blir huvudsaken, då slutar man med teknologi, både andlig och materiell sådan, och går och bär de fattigas och djurens bördor tillsammans med dem, och söker kasta av dessa bördor istället för att låta dem slava i gruvorna och fabrikerna för vår lyx.

Tyvärr har Dalai Lamas dator (smartphone?) också tillverkats genom slavarbete och naturförstörelse. Han ser inte så långt, längre än så verkar inte Tibet-buddhisternas officiella andlighet nått (och jag tror andeteknologin har stor skuld i detta). Men säkert finns det oliktänkande bland dem.
2018-07-25 @ 14:18:00 Permalink Askes Kommentarer (0)
Trackbacks ()

De kristna fundamentalisterna håller sitt inre i fångenskap och slaveri

Varför pratar de kristna fundamentalisterna så mycket om att kriga mot demoner och satan och förneka sig själv och döda sitt "kött" (därmed menas den "syndiga naturen"). Vårt innersta inre är ju gott, härstammar från naturens paradis! Man behöver därför inte förneka sig själv, utan istället släppa fram sitt innersta och bli verkligen sig själv. Men är det detta innersta själv som de kristna fundamentalisterna räds, och som de försöker döda och förneka och kriga mot hela tiden? För att det påminner för mycket om djuren, som de anser som något "lågt" och nästan snuskigt, något underlägset människan, som är "skapelsens krona" enligt dem?

Är kanske alla tvivlande tankar som uppstiger ur vår hjärnas intelligenta atomer och celler, demoner och satan och köttet för de kristna fundamentalisterna? De har ju byggt sig en tankeborg som står där, färdig, till synes perfekt. Nåde den atom eller cell eller människa som vågar störa denna borg.

Då de kristna fundamentalisterna håller naturen, djuren och tredje världen i slaveri och fångenskap, genom domesticering och kolonialism, är det väl inte så konstigt att de håller sitt inre också i slaveri och fångenskap, och räds allt som hotar deras maktställning som herre och gud. De sätter munkavle på atomerna och cellerna.

Dessa får snällt lyda dem och tjäna deras tankeborg, vilket de också gör, motvilligt.

Den som återknutit sina band till naturen, är ett med sig själv, och krigar inte längre mot sitt inre. Det har jag fått erfara, jag slutade kriga och döda "köttet" när jag gick ut ur Smiths Vänner, och jag har inte blivit ond av det. Jag gör fortfarande fel, men jag är ett med mitt innersta, och med mina atomer och celler, ordet är fritt i den församling jag bildar med dem i mitt inre.

2018-07-24 @ 16:27:00 Permalink Kristendomskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Atomernas andevärld som förklaringen till andevärldsupplevelser

(fortsättning av mina teosofiskt-mystiska gisnings-spekulationer och tankelekar)

Förklaringen till att man gjort vissa sanna observationer i ut-ur-kroppen-upplevelser som inte kan förklaras med vanlig vetenskap, kan vara att varje atom i rummet har en innersida, en själslig sida, och alla dessa atomers inre världar är sammanlänkade till ett helt, till att skapa en andlig parallellversion av rummet, som inte är "där ute", utan inom varje atom, precis som vi har våra tankar inom oss, och att det är denna drömversion av rummet, denna fantasiversion av rummet, som astralresenärer går in i i ut-ur-kroppen-upplevelsen, genom att få information om omvärlden genom atomernas drömvärld. Detta kan förklara t.ex. att Emanuel Swedenborg besökte det andliga Stockholm i sina visioner, en parallellversion av Stockholm, men han kunde inte se in i det fysiska Stockholm från det andliga Stockholm, vittnar han *, och det säger mycket om vad det var han upplevde: en drömvärld, inte det riktiga Stockholm. Men att varje atom i rummet ger en andeversion av sig själv till oss, gör att alla atomerna i rummet ger oss ett slags "simulation" av rummet, en själslig version av rummet. Att andevärlden är en simulation bekräftas av den nutide andeskådaren Michael Raduga, som förtjänar mer uppmärksamhet, och som kommit fram till detta genom mycken experimentation.

Om masshallucinationer verkligen förekommit (vilket t.ex. psykiatrikern, filosofen och psykologen Raymond Moody påstår), och det är sant att andevärlden är simulerad, då har jag bara kvar min teori om atomens andevärld, sammanlänkad med alla andra atomernas andevärldar, som möjlig förklaring till dessa

masshallucinationer, ty atomerna kan ju kommunicera samma sak till flera människor samtidigt, ifall de är medvetna, intelligenta och sammanlänkade i en "andevärld". Telepatin kan också förklaras med atomernas andevärld, likaså bönesvar och "andeutgjutelser" i religiösa väckelser. Ingen personlig Gud behövs i detta scenario, ej heller något traditionellt "övernaturligt" eller "paranormalt" (tänkt som en övernaturlig värld "där ute"), ty alla atomer är sammanlänkade vare sig vi tror på deras andevärld eller ej, och atomernas gemensamma andevärld är inte märkvärdigare än vår egen kropps gemensamma andevärld, kallad "medvetandet", frukten av atomernas gemensamma andevärld i vår kropp. Vår kropps andevärld är ett andevärlds-mikrokosmos, atomernas kosmiska andevärld är ett andevärlds-makrokosmos. Och det är i den senare vi går in i efter döden, dock passerande cellernas och molekylernas andevärld.

* och den andlige parallellversionen av rummet avviker alltid något från den fysiska modellen, precis som våra fantasibilder av verkligheten aldrig är helt exakta kopior av något. Detta bekräftas av parapsykologen Susan Blackmore, i en av hennes ut-ur-kroppen-upplevelser.

2018-07-24 @ 16:10:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag har botats från min oro!

Min ständiga oro i maggropen, som jag hade i två veckor, är botad, helt och hållet! Det började på söndag för en dryg vecka sen, efter att jag fått förbön av pensionerade diakonissan Inga Pagreus i St.Clara kyrka. Det mesta av oron gick bort följande natt, efter ett halvt dygn. Om det var förbönen eller någon annat, får jag väl aldrig veta, men all kärlek hjälper, och förbön är kärlek. Annars spelade nog ett ihärdigt solande på stranden många eftermiddagar, säkert en roll. Det var läkande och avslappnande.
2018-07-23 @ 14:58:17 Permalink Självbiografiska notiser Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dikten "Kerub" av Karin Boye

KERUB

Också du, som våndas under allas klander,

också du är kallad till din plats bland keruberna –
med lejonfötter, med solvingar,
med vördnadsbjudande människohuvud:
djur-ängel.
De ropar efter dig: ”Oren, oren!”
Därför att de aldrig drabbades av renhet.
Låga, samla dina gnistor ur vråarna,
ässjan väntar, och hammaren som smider dig till
blixt
skall lära dig blixtens snabba renhet
och ditt namn bland keruberna.

(Karin Boye)

(förmedlad av filosofen Hugo Strandberg vid Åbo Akademi)
2018-07-23 @ 14:53:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag har fått tillbaka tron på bönesvar

Min mikrolivsfilosofi om att mikrolivet är gudomligt och har nästan (till synes) paranormala förmågor, har gett mig tillbaka min tro på bönesvar. Jag tror att atomerna, molekylerna och cellerna är engagerade i alla bönesvar, de hör våra böner och svarar efter bästa förmåga. Om inte det finns någon andevärld och Gud "där ute" (jag är ännu ateist), måste bönesvaren engagera mikrolivet istället, för det är där allt sker.

Läkevetenskapens otroliga helandeteknologi är bara en blek skugga av mikrolivets helande förmågor. Och internet är bara en svag skugga av kommunikationen mellan mikrolivets varelser, som förklarar många bönesvar.

Men jag klarar inte att be själv, eftersom jag inte vet hur man ber till atomer och celler. Jag suckar istället till Jesus när det är riktig fara på färde (till den Jesus som bor inom mig och i allt), och ber om förbön. Jag har kommit så långt bort från det rituella livet, och så djupt in i spontaniteten att jag inte klarar att be så som de kristna, i kammaren och på bönemötet. Men att be om förbön är också ett sätt att be.

Det finns en hel litteratur om bönesvar, om otroliga bönesvar som inte går att bortförklara som vanlig sannolikhet. En sån bok som jag läser lite i är "Upplevelser i bönens värld" på K.Neltons förlag1934, översatt från engelskan.

Helandemirakel är också spännande att forska i, jag har läst lite på sistone om William Branhams helandemirakel, svåra att bortförklara. Helt klart är verkligheten långt mer mirakulös än läkevetenskapen och ateismen vill erkänna. Och "miraklen" behöver inte vara övernaturliga, utan kan ingå i naturens egen gudomlighet. Ja, jag tror fortfarande inte på det övernaturliga, andevärlden finns inte utanför oss, utan inuti oss, Guds rike finns inuti oss, som Jesus sa (Luk. 17:21).
2018-07-22 @ 14:36:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Tore Littmarck trodde på naturens paradis

I min sång "Livsflodens sång" skriver jag:

4. Där på det stela viset,
prästen går i en lund,
ser inte paradiset
:/: ens i en fågel, en hund :/:

För många präster är naturen fallen, den drogs med i syndafallet, är alltså syndig. Dock, det finns präster som inte faller i denna kategori. Psalmdiktaren och prästen Tore Littmarck (1921-2007) verkar ha sett paradiset i naturen, ty han diktar i psalmen Över berg och dal, som finns i Svenska Kyrkans psalmbok i psalmbokstillägget, nr. 752:

"Och när dagen lång,
du hör fåglars sång,
hör du himmelens egna ljud"

Ju längre ner i hierarkierna du kommer, desto mer finner du såna här tankar, tror jag.
2018-07-22 @ 14:22:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Atomen som ljusvarelse och inre sol

Om atomen är som ett mikrosolsystem där atomkärnan är solen och elektronerna planeterna, som den danske mystikern Martinus Thomsen trodde, och även fysikern Ernest Rutherford, "atomfysikens fader", och om denna mikrosol bär på ett andligt

väsen, en ljusvarelse som lyser av kärlek, då kan det förklara en hel del. Är det detta ljus som är Thomas Kellys och kväkarnas "inre ljus"? Guds ljus? Är det detta ljus många möter i sina nära döden-upplevelser? Är det detta ljus som andevärldens ljusvarelser är byggda av, inte minst i den innersta himlen, de som atomerna skapar? Andeskådaren Sadhu Sundar Singh rapporterade en gång att hans andekropp i andevärlden var gjord av ljus (betänk även Kristi ord att "Då skola de rättfärdiga skina såsom solen i deras Faders rike, Matt. 13:43). Enligt min filosofi är människans innersta kärna en atom, och atomen bär på en ljusvarelse, om jag har rätt ovan. Är det detta inre ljus som gör att Johannes i Uppenbarelseboken kunde säga att "Och staden behöver varken sol eller måne, för Guds härlighet strålar över den, och Lammet är dess ljus." (Upp. 21:23). Atomsolen är Kristus i atomen.

Swedenborg talar mycket om den andliga solen, och den finns i himmelens mitt, och allt kretsar kring den, den upplyser hela himlen. Precis som atomkärnans sol finns i vår egen inre himmels mitt, i vår andes kärna. När denna vår egen mitt förenas med alla andras mitt, då uppstår "Gud", "Guds andliga sol".

2018-07-22 @ 14:11:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Seriösa anarkistiska författare

Anarkism förknippas ofta med kaos, laglöshet och med att krossa fönster och bränna bilar. Detta är en fördom som många seriösa anarkistiska tänkare fått leva med, och som har gjort dem djup orättvisa. En seriös anarkist skulle säga att det är staten som är det stora kaoset, genom allt det ohyggliga förtryck den representerar, av människor, icke-mänskliga djur och natur (något liknande står inte att finna i naturen). Anarkisten vill bara tillbaka till den naturliga ordning som råder bland fåglar, rävar och träd, som ingalunda är i kaos, utan har sina egna naturliga lagbundenheter, ”regler” och sociala koder.

Den seriösa anarkismen, långt borta från krossade fönster, har legat och pyrt i hela civilisationens historia. Bönder i alla tider har haft en lutning åt anarkismen, och har inte gillat att staten lägger sig i deras affärer med skatter och annat. Anarkopacifismen har namn som romanförfattaren Leo Tolstoj att pryda sig med, och det är så långt från våld som man nästan kan komma. Otaliga andra skönlitterära författare har uttryckt anarkistiska tankar, anarkismen har inte omhuldats bara inom filosofi. Här kommer ett utdrag ur tidskriften Syndikalismen om anarkistiska författare, mest skönlitterära, som

jag kommer att komplettera, bara för att visa vilka rötter den seriösa anarkismen har:

Sverige:

”Bland nutida svenska författare, som givit uttryck för anarkistiska tankar, finna vi bland andra: Artur Lundkvist, Eyvind Johnson, Nils Ferlin, Harry Martinson, C. E. Englund, Gustav Sandgren, Jan Fridegård, Ivar Lo-Johansson, Gustav Hedenvind-Eriksson, Mikael Steven, Moa Martinson.” (Ur C.J. Björklunds artikel ”Bildningskamp och anarkism i tidskriften ”Syndikalismen” 1944, s. 32)

Jag skulle kunna tillägga Vilhelm Ekelund, Vilhelm Moberg och Gunnar Ekelöf. Äldre svenska författaranarkister är Thomas Thorild, Carl Jonas Love Almqvist, Nils Herman Quiding (under pseudonymen Nils Nilsson arbetskarl),, August Strindberg, Ivan Agueli och Leon Larson.

Bland nyare svenska anarkister kan nämnas Tage Danielsson och Hasse Alfredsson.

Bland nulevande svenska anarkister bör nämnas Bruno K. Öijer, Erik Pauli Fylkeson, Kjell Höglund, Torbjörn Säfve, Mattias Gardell och Carl-Michael Edenborg.

Internationellt:

”Kända anarkistiska författare i nyare tid äro Krapotkin, Bakunin, Tolstoj, Proudhon, Elisée Reclus, Goodwin, Max Stimer, Mackay, Landauer, Mühsam. I skönlitterär form har anarkismen framställts av många författare, bland andra Rabelais: ”Gargantua och Pantagruel”, William Morris: ”Nytt från en ny värld eller en vilans tid”, Mackay: ”Anarkisterna”, Walt Whitman, Romain Rolland, Ibsen. Emest Hemmingway har i sin bok ”Klockan klämtar för dig” delvis kritiserat anarkister men inte anarkismen. William Saroyan, John dos Passos, John Steinbeck, William Faulkner och Eugene 0’Neill ha uttryckt anarkistiska tankar… (Ur C.J. Björklunds artikel ”Bildningskamp och anarkism i tidskriften ”Syndikalismen” 1944, s. 31)

Jag skulle kunna tillägga Diogenes av Sinope, Den helige Antonios och många ökenfäder, Franciskus av Assisi, Menno Simons, George Fox, William Blake, Henry David Thoreau, Sören Kierkegaard, Friedrich Nietzsche, Emma Goldman, Simone Weil, J.R.R. Tolkien,

Vladimir Majakovskij, Dorothy Day som viktiga anarkistiska föregångare, mer eller mindre anarkistiska. (många av dessa tillhör den kristna anarkismen, som har en lång och rik tradition).

Bland nyare anarkister kan nämnas Jacques Ellul, Jack Kerouac, Lawrence Ferlinghetti, Fredy Perlman och Murray Bookchin.

Bland nulevande kända anarkister bör nämnas Bob Dylan, John Zerzan, Derrick Jensen, David Graeber, Bob Black, Noam Chomsky, Guy McPherson, Richard Heinberg, Ursula Le Guin.

2018-07-21 @ 15:36:00 Permalink Anarki och anarkism Kommentarer (0) Trackbacks ()

En viktig orsak till att jag tror att det kan dölja sig atomer bakom den innersta himlens änglar

Ockultisterna pratar ofta om andevärldsupplevelser som "astral projektion". Termen som sådan verkar innebära att vi projicerar ut en andevärld i vår fantasi, och går in i den (fast så skulle inte ockultisterna vanligtvis säga). Jag tror detta begrepp är mycket betecknande. I andevärldsupplevelserna är vårt medvetande som en projektor, och verkligheten omkring som filmduken.

Vad är det vi projicerar? Jo, det vi har inom oss, förstås. Tankar, minnen, fantasier och känslor. Men vad är änglarna i dessa projektioner? Har vi dom också inom oss, i vårt psyke? Ja, jag tror det. Dom är inte "där ute". Ingen har någonsin kunnat ta ett foto av en ängel, och det säger mycket. Hade dom varit "där ute", hade de nog gett intervjuer på youtube för länge sen. Och att alla har sin egen andevärld, helt unik för dem, som ofta inte verkar vara samma andevärld som andras, där den ena kan tro på reinkarnation men den andra inte, osv., säger också mycket. Jag har forskat mycket i detta, och lagt fram mina resultat i boken "Varför jag inte tror på Gud. Samt Varför jag tror Swedenborg hallucinerade (2017)".

Jag har haft många s.k. "övernaturliga" upplevelser, av både healing och visioner. Den viktigaste var min änglavision i Helsingfors sommaren 2012, när jag rökte cannabis. Jag har skrivit om den i min roman "Skogsfolket i Nackareservatet, del 1: Broder Tikka" (2018), se stycke 44 lite ut i texten. Myriader av änglar uppenbarade sig för mig, snett uppåt, på lång avstånd. Jag såg inte dem tydligt, utan kände dem mest. De var dimmiga, omslutna av ljus. Och när jag

tänker på upplevelsen nu, så tycker jag verkligen att det var som om jag projicerade dem utåt, som om de bodde i mig, fanns inom mig. Vi samtalade hela natten (jag rökte på kvällen) på telepatisk väg, och jag frågade dem ut om det viktigaste jag funderat på. Jag fick klara svar, som jag än idag kommer ihåg, och det var förnuftiga svar, som håller inför förnuftets prövning än idag, som den ateistiska filosof jag är.

Jag upplevde spontant den gången att det var den innersta himlens änglar, tredje himlens änglar, jag mötte då, och det tror jag än idag. Tredje himlen är ju i dag i mitt tänkande atomernas himmel, och det känns rätt att tänka att de änglarna jag träffade var atomer, ty de var som små barn och älvor i sitt väsen, och de var ljusvarelser (Den danske mystikern Martinus Thomsen (1890-1981) menade att atomkärnan var som en sol med elektronerna kretsande kring det som planeter). Det passar med att det var myriader av änglar, oräkneliga, ty atomerna i hjärnan är oräkneliga (i en hjärncell finns 100 trillioner atomer, och i en hjärna finns det 65 miljarder celler) . Och att de alla sade samma sak och verkade finnas i något slags enhetsmedvetande, i en gruppsjäl, passar också in på atomerna. De är så sammansmälta i hjärnan att de lyckas skapa ett enda stort medvetande, människans medvetande, av sitt magiska samarbete.

2018-07-20 @ 15:42:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min mikrolivsfilosofi förebådad hos N.P. Wetterlund

"Keruben bor i hvarje människa, i hvarje djur och växt och i hela den s.k. liflösa naturen. Ty allt skapadt har ett oförgängligt grundväsen." (sid. 5 i "Andens lag till den harmageddoniska församlingen", 1915, av N.P.Wetterlund. Hela texten varfrån citaten är hämtat, kan läsas här, se första delen, "Kerubernas utseende och allmänna betydelse")

Se förklaring av vad en kerub är, här.

Min kommentar: Wetterlund var en av de första jag läste efter att jag omvände mig till Gud som 12-åring. Hans förkunnelse genomträngde de tidiga Smithsvännernas förkunnelse (Smiths Vänner är min moderförsamling), och artiklar av honom förekom rikligt i deras tidskrift "Skjulte Skatte" på 1930-talet. Även deras nuvarande ledare Kåre Smith har tagit djupa intryck av Wetterlund, dennes ande lever ännu bland Smithsvännerna.

Jag har tidigare på bloggen talat om kerubdjuret i oss, som vi alla har, och även om "Animal Coeleste", det himmelska djuret, som Carl Jonas Love Almqvist talade om, vår inre rena, oskyldiga, paradisiska djurnatur. Jag tror faktiskt att den nyplatonska, mystika föreställningen om Animal Coeleste måste ha en av sina källor i kerubteologin, ty keruben var en ängel som var en blandning av djur och människa, en djurisk ängel, precis som Animal Coeleste var. Det var också keruber som vaktade ingången till Edens lustgård och hindrade Adam att äta av livets träd efter att han drivits ut från lustgården. Wetterlund tolkar det som att porten till paradiset enbart går genom vår inre kerub, genom att bli kerubiska igen, och den vaktar så att vi inte kan göra oss ett paradis utanför paradiset, och att skapelsen inte kan föreviga sig i sitt fallna tillstånd (vaktar de att inte Ray Kurzweils eviga teknoparadis ska kunna fullföljas?). Ja, keruben förekommer en hel del i den judiska mytologin, de var även avbildade på förbundsarkens lock, två keruber i guld som stod på locket, och Jahve tänktes trona mellan och ovanför deras vingar. De har således en helt central ställning. I det Nya Testamentet förekommer de i Uppenbarelsebokens fjärde kapitel, och min djurism föddes mycket genom en allegorisk tolkning av detta kapitel, vars hemliga, djuriska innehåll avslöjades för mig i fängelset i Serbien i början av 2010, då jag översatte Uppenbarelseboken i djurisk anda.

Wetterlund har nog varit den yttersta källan till min kerubteologi, eftersom jag hade med en text om keruberna som fanns i Wetterlunds "Andens lag" i det första numret av min tidskrift "Sela" 2007. Det var den första texten i detta Wetterlunds jätteverk på över 1200 sidor. Ja, jag undrar om inte min djurism också har hämtat mycket inspiration från denna text, som är en av de vackraste och djupsinnigaste jag någonsin läst inom religiös litteratur. Den är även den viktigaste i Andens lag-boken, som allt annat i boken bygger på.

Att varje atom har en kerub i sig, en djurisk, vild ängel från Edens lustgård, som en älva eller ett troll, ja det är så vackra tankar att man undra om det är för gott att vara sant. Särskilt om dessa keruber blir allt mer paradisiska desto mindre de är, ungefär som människan är mer paradisisk desto mindre hon är (tänk på fostret i mammas mage och spädbarnet).

Men Wetterlund är inte ensam om detta vackra tänkande om atomen, utan man finner den också hos många andra mystiker och gamla och nya teosofer, ja hos många New Age-mystiker, såsom hos den danske mystikern Martinus Thomsen (1890-1981), i "Martinus kosmologi", där atomerna är levande varelser, gudomliga, och där atomkärnan är som en sol med elektronerna som planeter kretsande

kring den. Antagligen finns något sånt också i New Age-fysiken, men jag är inte säker (kanske hos Fritjof Capra?)

Besök gärna Wetterlunds skriftkommittés hemsida, som ger ut Wetterlund i nytryck. Där finns många pärlor. Där kan man läsa hela "Andens lag" på nätet, här.

Wetterlund är bättre än det mesta av kristen litteratur som ges ut idag, och är med och punkterar myten om framsteget inom den kristna kyrkan. Han är även mycket poetisk (full av underfundiga språkliga nybildningar) och kärv, saltad och sträng på ett befriande sätt.
2018-07-20 @ 14:22:00 Permalink Animal coeleste Kommentarer (0) Trackbacks ()

En av mina käraste psalmer, "Här en källa rinner" av William Cowper

Jag skrev nyligen om William Cowpers psalm "Här en källa rinner", som exempel på en sång som handlade om Jesu blod. Denna sång har djupa rötter i mig, alltsedan tidig ungdom, och den får tårarna fram. Inte minst eftersom engelsmannen, psalmförfattaren, och förromantiska poeten William Cowper var förment sinnessjuk, av depression. Kanske det bara är galningar som kan skriva såhär vackra och rena andliga sånger:

Här en källa rinner:
säll den henne finner!
Hon är djup och klar,
gömd men uppenbar.

Andens törst hon släcker
Och i hjärtat väcker
Frid och stilla ro,
Kärlek, hopp och tro.

Ja, uti dess flöden
Gives bot mot döden:
I dess friska flod
Blir min vilja god.

Du Guds kärleks källa,
Du skall evigt välla,
Evigt hälsosam

Skall din flod gå fram.

(skriven av William Cowper 1752, övers. av Betty Ehrenborg-Posse 1854, detta är Emanuel Linderholms bearbetade version från 1920. Melodin kan höras här)

En annan mycket vacker psalm av Cowper är denna, full av naturmystik:

Guds väg i dunkel ofta går

1. Gud väg i dunkel ofta går,
fördold men underbar.
I havens djup vi ser hans spår,
på stormens sky han far.

2. I outgrundlighetens schakt
än gömd hans tanke är,
men strålar fram en gång med makt
som solen klar och skär.

3. Församgda helgon, fatta mod!
Ur moln, där åskor går,
snart nog hans rika kärleksflod
välsignande er når.

4. Tro inte ögats matta syn,
tro det som tro blott ser:
bakom en mulen himmels bryn
Guds fadersöga ler.

5. Blind otro kan blott vilse gå
och klandra vad Gud gör.
Han själv vill lära oss förstå
de vägar han oss för.

(Text: William Cowper 1774 (43 år) "God moves in a mysterious way", sv. övers. Johan Alfred Eklund 1934 (71 år), ngt bearb.)
2018-07-19 @ 13:22:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om symbolisk och bokstavlig tolkning av kristendomen. Och något om urholkningen av nattvardens mening

.

När jag satt på St.Clara kyrkas morgonbönemöte (med nattvard) i morse, något jag ofta gör, föll det mig in att mötet var en uppvisning i "upp-och-ner-andligheten". Det som skall tolkas symboliskt tolkas bokstavligt, och det som ska tolkas bokstavligt tolkas symboliskt. Så ber folket i bönemötet till en Jesusgestalt som uppfattas som en historisk person, fast han antagligen inte har existerat (i alla fall inte såsom evangeliernas Jesus) och antagligen bara ska förstås som en arketyp. Och man tolkar alla Bibelns berättelser som historiska händelser, fast de flesta inte är historiska, utan ska tolkas allegoriskt och symboliskt-andligen.

Vad tolkas symboliskt då? Jo, just det som skulle tolkas bokstavligen! Nattvarden! Den skulle ursprungligen vara en fysisk kärleksmåltid ("gemenskapsmåltid", "agapemåltid") där de fattiga fick äta sig mätta av de rikas bord, där man delade lika mellan alla, där skillnaden mellan rika och fattiga utjämnades, för varje måltid. Ett konkret, fysiskt uttryck för den ursprungliga kristendomens egendomsgemenskap. En konkret sak, inte så mycket en symbolisk sådan (visserligen mindes man uttåget ur Egypten i den judiska urversionen av nattvarden)! Men sedan mystifierades måltiden till att bli mer och mer symbolisk, allteftersom man började tro på en historisk Jesus (vilket inte Paulus och de första kristna, t.ex. gnostikerna, gjorde) och fantiserade om att han instiftat måltiden och lagt en symbolisk mening i den ("Detta är min kropp". "Gör detta till minne om mig", osv.). Men nattvarden var inte något sådant ursprungligen, utan var en vanlig företeelse bland de judiska esséerna, en av urkristendomens källor, en helt judisk företeelse.

Nattvarden urvattnades med påvekyrkans uppkomst till att ha mindre och mindre att göra med solidaritet med dom fattiga, utan mer och mer att göra med att symboliskt äta en historisk frälsares kött och blod genom intrikata symboliska tolkningar. I början delade man fortfarande riktigt bröd och vin, men intaget av dessa kom att minska ju mer nattvardens ursprungliga mening glömdes bort, och till slut, i vår tids stora kyrkor, åt man små syltunna kex (kallade oblater) och drack en skvätt druvsaft. Detta sammanföll med att aldrig förr i historien har klyftan varit större mellan rika och fattiga, och kyrkan har en avsevärd skuld i detta därför att den förstört nattvardens mening. Det finns en förbindelse mellan detta - kyrkans och samhällets lyx jämfört med den hemlösa uteliggaren i Stockholm centrum - och nattvardens förfall.

St.Clara gör visserligen en hel del för de fattiga och hemlösa, men har de egendomsgemenskap, delar de lika mellan alla på sina nattvarder? Tusen mil därifrån, deras diakonala arbete är en klen tröst, små usla plåster på såren, medan kyrkans andliga lyxbulldozrar kör över själarnas landskap. Svenska kyrkan har aldrig omvänt sig från sin rikedom och sina smutsiga, oetiska investeringar, sitt horande med Babylon, det som gör att hemlösa och fattiga överhuvudtaget söker sig till deras kyrka. De hjälper med ena handen och utsuger med andra, precis som pingstkyrkan (minns ni mina aktioner i pingstkyrkor där jag ropade om detta?). Dubbelmoral.

Det är denna förtryckande ande som jag känner på St.Claras bönemöten, och får mig att vilja lägga mig ner på golvet och sova istället för att be (jag gör detta ofta!), uttråkad av alla glättiga floskler utan innehåll och mening. Ja, kyrkan överlag har tömts så på sin mening, att man undrar om dom kan förlora mer (tänk på Livets Ord, som med sin amerikanska framgångskristendom och glättiga lovsång genomträngt även St.Clara kyrka).

I St.Clara kyrka upplever man ofta att det är som om kyrkohistorien och helgonen aldrig har existerat. Kyrkan är byggt på klarissornas klosterruiner, genom att förstöra ett klariss-kloster (St.Klara av Assisi var Franciskus närmaste vän och efterföljare). Kanske även kyrkans andlighet är byggd på "kättarnas andliga ruiner"? Man känner inte "Guds" närvaro där, mest närvaron av Amerika och Babylon. Men en kyrkovärd, filologen dr. Mats Eriksson, har med sin fina bildning vunnit mitt hjärta! Och jag gillar också f.d. kyrkoherden Carl-Eric Sahlberg p.g.a. hans eldsjälsverksamhet för de hemlösa och hans fina bildning, ja, historiens närvaro i honom! Allt som för mig i kontakt med historien har min sympati, och människors historielöshet är mig en mycket tung börda i vårt samhälle, som jag bär med vånda.

St.Clara kyrka har varit platsen för sällsynt heliga stunder, såsom Gustaf Frödings begravning, ledd av Nathan Söderblom. Ett lyriskt "helgons" begravning. Ska aldrig glömma detta.

2018-07-19 @ 12:52:00 Permalink Fattigdom Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om att bli tigd ihjäl som författare

Om jag ska vara ärlig, så tycker jag bättre om Josef Larsens kommentarer till mina inlägg på Facebook än den totala tystnaden om mina inlägg. Josef visar i alla fall att han läser mina texter, och jag är så undernärd på kommentarer att jag uppskattar hans underliga uppmärksamhet, som får vissa att tycka att jag borde blockera honom från att kommentera. Den norske författaren Tarjei Vesaas sade en gång att det värsta för en författare var att bli tigd ihjäl. Jag är inte obekant med detta öde, trots att jag skrivit oerhört mycket i offentligheten.

Att bli kritiserad är bättre än tystnad, för det visar att folk tar mig på allvar, så att jag kan hjälpas att vässa mina tankar och rätta felaktigheter i mitt tänkande.

Men jag har väl ingen status, är bara en galning, väl?

2018-07-18 @ 16:00:00 Permalink Självbiografiska notiser
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om den lagliga tortyren i vårt humana svenska samhälle

Traditionell tortyr av politiska fångar anses av många vara en omöjlighet i vårt humana svenska samhälle, både praktiskt och juridiskt. Professorn i kriminologi och deckarförfattaren Leif G.W. Persson skulle aldrig kunna torteras i ett svenskt fängelse, och gå ut i samhället och berätta om detta utan att det skulle bli ramaskri och stora rättegångar.

Men det finns ett sätt att kringgå allt detta, tyvärr. Det är genom att sinnessjukförklara Leif G.W. Plötsligt blir han helt rättslös, och man får göra närmast vad man vill med honom. Man får fängsla honom i psykiatriska fängelser, plåga honom med vidriga gifter som skadar djupt hans själ och kropp, man får hjärntvätta honom, skrämma honom till lydnad i tankarna, man får stigmatisera honom med fruktansvärda, förnedrande psykiatriska diagnoser (hur låter "schizofren" i de flestas öron. t.ex.?) som han ofta får bära med sig resten av livet, man får lägga honom i spännbälte (att man binder hela kroppen fast vid en säng, så att han knappt kan röra sig) om han inte lyder, man får tvinga honom att leva om han inte orkar leva mer p.g.a. tortyren, bl.a. med tvångsmatning, man får beröva honom plånboken för att han inte ska rymma, man får efterlysa honom med polisens hjälp om han rymmer, man får omyndigförklara honom och sätta honom under förmyndare om han inte är tillräckligt normal med pengar och annat, och man får låsa in honom i isoleringscell på

obestämd tid om han inte är lydig, utan någon rättegång. Ja, allt detta utan någon rättegång. Och sen, när han kommer ut från det psykiatriska fängelset, nerdrogad och kemiskt lobotomerad av utspekulerade gifter, kommer han att få svårt att få någon av hans vänner att bry sig om det som har hänt, ty han är ju sinnessjuk, och han ska ju "vårdas" på detta sätt. Ja, vi ska "ta hand om honom" på detta sätt, det är för hans eget bästa, och påstår han något annat, så är det en del av hans sinnessjukdom och rättshaveri, dvs. "han har inte sjukdomsinsikt", som psykiatrikerna säger. Dom kan tysta det mesta av kritiken med detta.

Vad baserar jag detta på? Egna bittra erfarenheter. Bara med den skillnaden, att Persson har mycket större chanser än jag att få någon att föra hans sak efter att han släppts ut från psykiatrifängelset. Jag har inte ens råd. Men inga av mina vänner har någonsin försökt hjälpa mig att föra min sak, varken ekonomiskt eller på andra sätt, inte när jag varit inlåst och inte när jag kommit ut (jag har varit tio gånger tvångsvårdad). Jag har inte ens själv orkat ta tag i det, det känns så hopplöst. Jag har så lite status att ingen bryr sig, mig kan man trampa på hur mycket man vill utan att någon ryter till. Ja, vem har skrivit ett enda ord i offentligheten om psykiatrins förföljelse av mig? Inte någon, vad jag vet. Mina plågor räknas helt enkelt inte. Och det samma gäller alla stackars dårar som är för sköra och för svaga och bräckliga för att stå upp för sig själv och för att ha någon annan som står upp för dom. Det är dessa som blir plågade mest, dom får man göra vad man vill med utan att någon ryter till, för de är inte värda något, tydligen, har ingen status. Samhället har en lång tradition av att trampa på de svagaste mest, eftersom de inte kan försvara sig. Det får en att koka av vrede.

Dårarna har sällan gjort en fluga förnär, utan har ofta bara gjort underliga saker som inte passar in, och tänkt underliga tankar som ingen vill veta av. Jag räknar dom som politiska fångar, tankefrihetens hjältar. Allt är nämligen politiskt, även dårarnas tankar.

Martyrernas blod ropar under altaret (se förra blogginlägget).
2018-07-18 @ 15:39:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Det finns kraft i Jesu blod

Offerritualerna i det judiska Tabernaklet, särskilt försoningsoffret en gång om året, vars blod bars in i det Allraheligaste och som sonade folkets synder är en bild på martyrernas (däribland våra fångna

djurmartyrers) blod som sonar de civiliserades synder (Jesu blod är en bild på detta också). Minnet av detta blod lagras i Det Allraheligaste, dvs. i Naturens hjärta, i atomerna, och det ropar efter upprättelse, ju mer blod desto starkare rop (se Upp. 6: 9-11). Martyrerna får sin upprättelse när Babylon faller och mänskligheten återgår sakta till Naturen, då kommer vi att hedra martyrernas (bland djur och människor) minne, inte Donald Trumps och Stefan Löfvéns minne. Historien återvärderas och skrivs på nytt. Denna gång utifrån folkets, martyrernas, helgonens och även djurens perspektiv, inte utifrån maktens mäns perspektiv, som inte kommer att ha mycket av vår sympati, de förstörde vår planet.

Har sonar martyrernas blod folkets synder? Inte så som kyrkan ofta tror, utan mer som P. P. Waldenström trodde (den subjektiva försoningsläran), offren uppenbarar kärleken, så att vi känner Naturens kärlek till oss, dess förlåtelse, så att att vi kan emot den och förlåta oss själva att vi t.ex. ofta förföljt vår egen tids heliga, såsom djuren, insekterna, växterna och dårarna. Och blodet ger oss mod och kraft att avlägga våra synder, omvända oss, och följa i Kristi fotspår, genom martyrernas exempel. "Det finns kraft, kraft, mäktig underbar / uti Gudslammets blod" sjunger pingstvännerna. Så sant, utifrån en mera symbolisk tolkning.

Det finns kraft

Vill du från syndernas börda bli fri?
I blodet finns kraft, frälsande kraft.
Vill över synden du segrare bli?
I blodet finns underbar kraft.

Kör: Det finns kraft, kraft, mäktig underbar,
uti Gudslammets blod.
Det finns kraft, kraft, mäktig underbar,
uti Lammets dyra blod.

2. Vill du bli fri ifrån syndens begär?
I blodet finns kraft, frälsande kraft.
Kom till den flod, som dig rening beskär,
I blodet finns underbar kraft.

3. Vill du bli vit såsom snö i hans blod?
I blodet finns kraft, frälsande kraft.
Synden försvinner i livskällans flod,
I blodet finns underbar kraft.

4. Vill du åt Jesus hans ärenden gå?
I blodet finns kraft, frälsande kraft.
Vill du bland jublande skaror här stå?
I blodet finns underbar kraft.

Lewis E. Jones (1865-1936)

Min kommentar: Pingstvännerna sjunger ofta om Jesu blods källa, som den Livets flod som omtalas i Uppenbarelsebokens slut (t.ex. den förment sinnessjuka skalden William Cowpers ljuva sång "Här en källa rinner" handlar om detta, hör den här)". När jag tänker på min egen sång "Livsflodens sång", och tänker att livsfloden i min sång bl.a. är martyrernas (djur och människor) blod genom historien, som skänker liv åt Moder Jord och mänskligheten på ovannämnda sätt, då rörs jag djupt. Ja, man kan gråta av sånt.
2018-07-18 @ 15:06:00 Permalink Jesu blod och försoningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Var i hjärnan sitter själens centrum?

Hjärnan är själens/medvetandets centrum i kroppen. Vilken del av hjärnan som är hjärnans centrum och medvetandets centrum i hjärnan vet jag inte, och det lär vara omdebatterat genom historien. René Descartes menade att det var tallkottskörteln (epifysen). Men svaret på detta är inte avgörande för mitt resonemang här. I den del av hjärnan som är centrum för medvetandet, måste det finnas en cell som är centrum för denna del, och medvetandets centrum i denna del. Och i denna cell måste det finnas en molekyl som är centrum för denna cell, och medvetandets centrum i denna cell. Och i denna molekyl måste det finnas en atom som är centrum för denna molekyl, och medvetandets centrum i denna molekyl. Och då är vi framme vid medvetandets yttersta centrum - en atom, som bär på vår personlighets yttersta kärna, den kan också kallas "anden", och in i den sa vi uppgå när vi dör, efter döden. Således kan man med dog dela upp människan i ande, själ och kropp, som Bibeln gör, anden är atomen med vår personlighets kärna, själen är denna atoms besjälning av resten av kroppen, och kroppen är det fysiska föremålet för denna besjälning.
2018-07-18 @ 14:45:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag fann en död duva på vägen

Igår fann jag en död duva på bilvägen på Karlaplan, antagligen hade den dödats av en bil. Jag tog upp den och bar med den, och satt med den i famnen länge. Jag studerade dens magiska kropp, och kände att det måste vara en gudom som står bakom denna skapelse, så magisk var dess fjäderskrud och allt med den. Och jag kände att denna fågels själ hade gått in i paradiset, det sa jag också till några tjejer som förvånades över den när jag bar den genom shoppingscentret Fältöversten på Karlaplan. Jag gömde den över natten i en buske, och i kväll ska jag och Titti ha en begravningsceremoni för den, med diktläsning av Edith Södergrans dikt "Ankomst till Hades", den vackraste begravningsdikten av alla:

Se här är evighetens strand,
här brusar strömmen förbi,
och döden spelar i buskarna
sin samma entoniga melodi.

Död, varför tystnade du?
Vi äro komna långt ifrån
och äro hungriga att höra,
vi hava aldrig haft en amma
som kunnat sjunga såsom du.

Kransen som aldrig smyckat min panna
lägger jag tyst till din fot.
Du skall visa mig ett underbart land
där palmerna höga stå,
och där mellan pelarraderna
längtans vågor gå.

(Edith Södergran)

2018-07-17 @ 15:54:00 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

Otrolig utmaning, att förstå det "övernaturliga"

Otrolig utmaning: att försöka förstå det förmodat "övernaturligas" historia, alla förmodat "övernaturliga" upplevelser genom historien.

2018-07-17 @ 15:47:45 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om Franciskus av Assisi

Franciskus av Assisi var inget unikt för sin tid, som kyrkohistorien ofta får oss att tro genom den "helgongloria" den har tilldelat honom. Nej, naturbarnshelgon var vanligare ju längre tillbaka i tiden vi går, och Franciskus´ samtid var fulla av sådana, t.ex. bland valdenserna och katarerna. Men de var inte rumsrena bland kyrkomaktens män, de som skrev historien, och det är ett mirakel att Franciskus kom med i kyrkohistorien, det kan förklaras av att hans biografi förvanskades genom legendbildningen kring honom. I kyrkohistorien är han tyvärr ganska ensam i sitt slag i väst, av förståeliga skäl (det finns helgon som liknar honom en del, såsom George Fox och David Petander).
2018-07-17 @ 15:15:00 Permalink Franciskus av Assisi
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Teosofiskt-mystiska spekulationer om de tre himlarna

(det följande är bara tankediktning: fria spekulationer, gissningar och famlande försök att göra mening av andevärlden)

Skulle en möjlig förklaring till Bibelns och Emanuel Swedenborgs tre himlar vara, att cellerna i hjärnan ger upphov till änglarna i den yttersta, den första himlen, det är de varelser som ofta visar sig för religionens fundamentalister, och bygger "Förgårdskyrkan", den största och mest synliga kyrkan, representerad av förgården i det judiska Tabernaklet, det är de enbart "frälsta", de som är i början av sin andliga resa, dvs. största delen av religionens utövare. Molekylerna (t.ex. proteinerna i vår hjärna är molekyler) i hjärnan ger upphov till änglarna i den andra himlen, den mellersta, det är de varelser som ofta visar sig för de religiösa mystikerna och helgonen, de som går djupare i helgelsen, och de bygger "Helgedomskyrkan", eller "Det Heligas kyrka", symboliserad av det rum som kallas "Det Heliga" i Tabernaklets tält. Atomerna i hjärnan, de minsta och innersta beståndsdelarna, ger upphov till änglarna i den tredje himlen, den innersta, och dessa änglar är i Swedenborgs visioner som små barn till väsendet och utseendet, det är de varelser som ofta visar sig för naturbarnshelgonen och naturbarnen överlag, samt barnen, djuren och växterna. De bygger "Det Allraheligastes kyrka", den mest osynliga och försmådda kyrkan, symboliserad av det som kallas Det Allraheligaste, det innersta rummet i Tabernaklet. De är inte sällan som naturväsen, som t.ex. älvor, troll, skogsrån, näcken, najader, nymfer, kentaurer, tomtar och vättar. De har mycket mera sinnlighet och lekfullhet än de andra himlarnas änglar. Alla tre himlarnas änglar behövs i frälsningen och helgelsen, de är alla rena, oskyldiga och paradisiska, men står inte alla lika nära det gudomliga, det innersta paradiset, atomerna, som är vårt urhem, Eden, tillvarons

A och O, början och slut. I dem bor gudomen, precis som hen bodde i Det Allraheligaste över förbundsarken enligt myten.

Och vem bor i helvetena då? Det är vi civiliserade som bor där, vårt undermedvetnas mörka sidor kommer upp där, och helvetena försvinner i samma grad som vi blir lika varelserna i vår hjärnas mikroliv, dvs. blir ett med vår egen natur, vår aplika ur-Adamsnatur. Då försvinner också all tro på evig fördömelse som dagg för solen.

De tre himlarna kan också kategoriseras så:

1) Första himlen - civilisationshimlen, den civiliserade himlen, stadshimlen.

2) Andra himlen - trädgårdshimlen, bondeidyllhimlen, landsbygdshimlen, parkhimlen.

3) Tredje himlen - vildmarkshimlen, urfolkshimlen, sagoskogen, Eden.

I den första himlen bygger de "frälsta" kyrkor och församlingar i städer (att dessa kyrkor och församlingar är små "himlar" har jag fått erfara i min moderförsamling "Smiths Vänner"). I den andra himlen bygger "helgonen" kloster och ekobyar på landsbygden (kloster är som religiösa ekobyar, dom har ofta stora trädgårdar på landsbygden). I den tredje himlen bygger "naturbarnen" små urfolksstammar i skogarna, som lever som våra yttersta förfäder och djuren. Alla dessa himlar finns redan här på jorden, inte bara i andevärlden. Men akta dig för att ta besök i den första himlen (vare sig på jorden eller i andevärlden), som är de vanligaste i böcker, som den yttersta sanningen om Gud och andevärlden. Denna himmel har tyvärr också ett mycket hemskt helvete, som säger något om de civiliserades inre mörker och förorenade fantasi. Andra himlen har skärselden, ett långt mer hoppfullt lidande. Tredje himlen har varken helvete eller skärseld. Små barn och djur har inget sånt, ty de undervisas av tredje himlen.

Jesusgestalten är också olika i de olika himlarna. I den första är han en historisk person, en individ. I den andra är han "Kristus i oss". I den tredje är han "Kristus i allt", "Kristus i Naturen", "Kristus i atomen". Och då behövs han inte längre som historisk person, utan han uppgår i det mytiskt-arketypiska. Något liknande sker med gudsbilden, i första himlen är han som en människa, och blir mindre och mindre antropomorfistiskt (betyder att projicera mänskliga egenskaper på Gud) uppfattad, ju närmare man kommer Eden, tredje himlen.

I dödsprocessen reser själen in i paradiset (det är betecknande att vi alltid säger "in" i paradiset/himlen, inte "ut", dessa finns nämligen inte "där ute") genom att passera alla tre himlar, först blir själen en cell, och stannar en tid i första himlen. Sen när kroppscellerna i hjärnan dör, reser själen vidare in, till molekylen, andra himlen, och därifrån in i det innersta hemmet, tredje himlen, atomen. Ytterst är det en resa in i sin egen kärna som själen gör. Som cell möter själen cellernas andevärld, som molekyl molekylernas andevärld, och som atom atomernas andevärld.

Det finns alltså tre huvudgrupper av varelser i hjärnan, cellen, molekylen och atomen, och de mindre ligger inuti de större, innefattas i de större. Så låg också de mindre avdelningarna inuti de större i judarnas Tabernakel. Hjärnan uppbyggs av celler, cellerna uppbyggs av molekyler och molekylerna uppbyggs av atomer. Molekylen tillhör också egentligen det innersta paradiset, tredje himlen, men dess varelser har andra himlens änglatjänst som uppgift intill alltings återställelse (molekylerna dör aldrig).

Ingen mikrovarelse är allvetande eller perfekt så som fundamentalisternas gud är det, utan deras gudomlighet är mer som spädbarns gudomlighet, och "perfekt" på spädbarnens sätt. Vänta dig därför inga fullkomliga, ofelbara svar från änglarna i andevärlden, de leker och famlar sig fram, och lär sig hela tiden saker. De deltar i invididens utveckling och samspelar med den. Därför finns det så många konstiga andevärldsupplevelser. Men man måste också förstå att änglarna spelar en slags andeteater och kommunicerar på ett andligt, symboliskt och gåtfullt sätt, anpassad till vår egen utvecklingsfas.

(P.S. de tre himlarna är en grov indelning, det finns naturligtvis mellanformer)
2018-07-17 @ 14:56:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ateisternas omedvetna inkvisition när de inte vill leva som Kristus

Den som inte vill leva som Kristus blir ofta medlöpare och medarbetare till vår tids inkvisition mot människor, natur och djur, och de ateistiska vetenskapsmännen blir medskyldiga till en liknande inkvisition som den påvekyrkan utövade på medeltiden, och som de häftigt anklagar kyrkan för. Detta sker genom att de inte vill leva som Kristus och leva sig fram till sanningen, den enda vägen till den,

detta senare något som gör att man själv riskerar att bli offer för inkvisition - för poliserna, väktarna och psykiatrikerna. Vägen är smal.
2018-07-16 @ 18:55:00 Permalink Ateism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Gemenskap kring sanningen är ett paradis

Om människor kan finna så ljuvlig gemenskap i förtryckande lögner - tänk på kyrkan - vad blir det då när en massa människor finner gemenskap i den befriande sanningen? Svar: paradiset.
2018-07-16 @ 18:50:56 Permalink Community Kommentarer (0) Trackbacks ()

Postnationalistisk nationalromantik

Jag tror på en slags "postnationalism", där vi återuppväcker respekten, inte för staten Sverige, utan för Sveriges folk, natur, djur och kultur, däribland kungafamiljen, som är värda lika mycket respekt som alla oss andra, vilket våra dagstidningar och veckotidningar inte verkar fatta. Att göra pengar på att hänga ut kungafamiljen, alla deras inre, privata angelägenheter, alla deras fel, anser jag inte särskilt respektfullt. Det är vidrigt, liksom mycket annat i kvällstidningarna och veckotidningarna, Babylons rövarkulor, skändningstempel och förtalscentra, hatdomstolar som förstör människoliv. Måtte en ny respekt för människovärdet och vårt svenska folk resa sig ur askan i en ny "nationalromantik" bortom den förtryckande staten, en storhet som inte hör hemma här, inte någonstans, utan den är något som får oss att hata vårt folk och hata vår natur och våra djur (i praktiken).
2018-07-16 @ 18:48:00 Permalink Romantik och nationalromantik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Urfolk och skogsträdgårdar

Att urfolk sysslat med skogsträdgårdsodling sedan gammalt (det sägs att Amazonas regnskog har odlats fram av urfolk, se här), och odlat fruktträd, ger en aning om deras paradis. De har alltid haft nog med frukt, ja ofta så mycket att de kunnat brygga rikligt med fruktöl.
2018-07-16 @ 18:43:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

En metafor för vår civiliseringsprocess

En metafor för hur vi tvingats bygga civilisation eftersom vi lämnade vårt urhem djungeln och skogen: Det är som en fisk som tar sig upp på land och bygger sig ett andningsapparat för att kunna sprattla runt på land i långa tider.
2018-07-16 @ 18:41:30 Permalink Aforismer Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Klarnar andevärlden när man närmar sig naturen?

Är det så, att ju mer civiliserad och alienerad från naturen en varelse är, desto dunklare, mer symbolisk och mer gåtfull är dennes "andevärld" och drömliv, och vice versa? Dvs. att "andevärlden" klarnar och blir mer verklighetstrogen när man närmar sig naturen? "Andevärlden" består ju bl.a. av vårt tankeliv.
2018-07-16 @ 18:39:32 Permalink Aforismer Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Andevärlden och drömmen som teater

Är den civiliserade teatern en svag skugga av andevärldens stora teater? Båda fulla av symbolik, myter, arketyper och roller? Har vår teater sitt ursprung i andevärldsupplevelser hos människor i antiken? Ja, man kan fråga sig, spelar atomerna och cellerna i vår hjärna teater i våra drömmar och andevärldsupplevelser?
2018-07-16 @ 18:37:25 Permalink Aforismer Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Vad älvorna kan vara

Är älvorna blommornas, ja kanske fjärilarnas eller insekternas andar? Det finns folk som har sett älvor, bl.a. "Skogs-Emma", "Skogs-Davids" dotter som bodde i kåta i Nackareservatet och såg en älva i Nackareservatet. Jag såg en spindels ande en gång, 2010, den var mycket sagolik, jag skrev om det på Wildman-bloggen, och jag har också skrivit om det i Skogsfolket i Nackareservatet-romanen.
2018-07-16 @ 17:37:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Vad verklig smarthet är

Den vetenskapliga, matematiskt-logiskt-analytiska intelligensen är inte måttet på hur smart någon är. Snarare är den smartaste den som kan leva mest i harmoni med sig själv och omgivningen (evolutionen handlar mest om detta, t.ex.). Då är bakterien och atomen smartare än människan. Moralisk smarthet är den viktigaste smartheten, och där är människan ett bottennapp.
2018-07-15 @ 13:58:25 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Atomen måste ha ett inre liv om den är levande, en andevärld.

Om atomen verkligen är levande, då måste dess liv primärt vara ett inre liv, ty den är synbarligen orörlig och ensam och isolerad. Och då måste dess inre liv vara en andevärld som den delar med andra atomer, annars skulle den inte kunna forma en hjärna och skapa ett medvetande, tillsammans med de andra atomerna. Och om atomen verkligen är paradisisk, då måste den leva i kärlek och gemenskap med de andra atomerna, ty kärleken är paradiset, och atomen måste då ha en andevärld tillsammans med dem.
2018-07-15 @ 13:53:00 Permalink Mikrolivet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Miljöns betydning i uppväxt och efter döden

Lika lite som ett spädbarn kan förhindra att hen blir en civiliserad varelse här i västvärlden, när hen växer upp, lika lite kan vi förhindra att vi återgår till naturen efter döden, och blir paradisiska, instinktiva varelser igen. I båda fallen styrs vi av vår miljö, helt och hållet. Ja, miljön betyder mer för oss än vi anar.
2018-07-15 @ 13:50:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något mer om atomernas och cellernas andevärld

Har alla atomer, molekyler, celler och bakterier en gemensam "andevärld" där de samlas och umgås och varigenom de samarbetar och kommunicerar (hur skulle de annars kommunicera, två atomer bredvid varann?)? Något som internet skulle kunna vara en svag skugga av? Är det smakprov av denna andevärld vi får i våra nära döden-upplevelser, om ock dessa är mycket mer symboliska i

jämförelse? Är visioner av och möten med döda anhöriga från "andra sidan" i själva verket visioner av och möten med de andeskepnader de tar för oss, fastän de i själva verket är en del av det fysiska mikrolivet, som vi alla går in i efter döden? Att vi har kontakt med dem som mikrovarelser, i mikrolivets gemensamma andevärld, som vi får en smak av i vår mänskliga andevärld? Precis som andevärldsänglar kan gömma atomer i vår egen hjärna bakom "fasaden"?

Detta kan låta för bra för att vara sant, men är inte tillvaron otrolig även utan detta? Men döda anhöriga i nära döden-upplevelser har verkat vara så levande och verkliga, att denna förklaring inte kan uteslutas. Då behöver vi inte anta en immateriell, "objektiv" andevärld som finns "där ute", utan den är alltid förkroppsligad, förankrad i det fysiska, en subjektiv drömlik erfarenhet, men en där man får möta andras subjektiva erfarenheter och kommunicera med verklighet på ett inre, gåtfullt sätt. Dock, alla personer i vår mänskliga andevärld som utger sig för att vara en viss person behöver inte ha nån sådan i verkligheten bakom visionen, utan kan vara byggd på våra minnen, lite som i drömmen. Och jag tror också att atomer kan spela roller. Och vår döda anhöriga som är en atom måste också anpassa sig till vår fattningsförmåga, så att vi inte blir bländade och inte fattar något. Men du frågar kanske varför vi då får så otroligt lite nyttig, verifierbar ny information från andevärlden? Ja, kanske för att det ändå är en subjektiv drömvärld, en sagovärld utan "objektiv", immateriell existens "där ute", där allt handlar om kärlek och lycka och frid, inte om vetenskaplig, torr kunskap. Ja, den yttersta verkligheten är faktiskt kärlek, inte vetenskap. Tydligen har inte andarna tid eller sinne för det senare. Men ändå har andevärlden bidragit med mycket ny andlig kunskap, om än ofta i symbolisk, gåtfull form. Hur många väckelser och nya religioner och kyrkosamfund har inte uppstått ur andevärldsupplevelser? Bara Jesusrörelsen är ett exempel, mormonerna ett annat. Och andeskådare har faktiskt kommit med sann information från andevärlden, som bekräftats, som verkat vara "paranormalt", men det har oftast varit sådant som inte vetenskapsmännen och ateisterna vill höra eller bryr sig om. Det har varit för "andligt", för levande. Andarna sysslar inte med kvantfysik. De är som sagoväsen istället. De kan heller aldrig bevisa för ateisterna att andevärlden är verklig, och livet fortsätter efter döden, ty den är inte verklig på materiens objektiva sätt, vi fångar den inte på film, och det döda bevistänkande som dessa har, har också förlorat sitt intresse för andarna. De lever ju instinktivt, som atomer, de flesta av dem, som djurlika varelser. De sysslar helt enkelt inte med experiment och bevis, och kan inte heller, lika lite som djur kan. De kan ta gestalten av dem vi känner

igen, i andevärlden, och tala med oss, men de är paradisiska, djurlika kerubvarelser bakom fasaden.

Detta är dock hoppets spekulationer, famlande kärlekstankar om en högre värld.
2018-07-15 @ 13:40:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Atomerna som community har Guds traditionella egenskaper. Och något om tolkningen av andevärlden

Om vi betrakar atomen som alla atomer som finns, i en slags community, har den Guds traditionella, unika egenskaper:

1) Allestädesnärvaro. Atomen finns i allt, ingenting finns som inte är uppbyggt av atomen. Och atomen har skapat världen.

2) Allvetande. I atomerna som community finns allt lagrat som går att veta, ty de är i allt och observerar allt, på ett nästan "paranormalt" sätt.

3) Allsmäktighet. Om "allsmäktig" betyder att man kan göra det goda som går att göra i vårt kosmos, är atomerna allsmäktiga tillsammans, ty de har genom evigheten tillsammans gjort det mesta som går att göra av godhet, och de kommer att fullborda detta. Men inte det som går att göra i ondska (detta kan inte Gud), utan i godhet, det är vad Gud kan.

4) Allgodhet. Atomerna är de mest paradisiska varelserna, som älskar mest och bär upp kosmos mest, de har all godhet i sig, som är möjlig att ha.

5) Oföränderlighet. Atomerna är förvånansvärt oföränderliga, de har till det yttre inte förändrats mycket sen skapelsens morgon. Om atomens inre livs förändringar vet jag inget, men antingen är det cykliska förändringar, eller så behövs inga förändringar, den är så tillfreds. Om någon evig expansion och evig utveckling vet den i alla fall inget, det är en västerländsk, underlig uppfattning som inte finns i naturen.

6) Evighet. Atomen är från evighet till evighet.

Konklusionen av detta underliga tankeexperiment blir att det nog är atomerna som är gudomens innersta, som skapelsen "emanerar" ut ur, för att tala som nyplatonismen, och detta ger en helt ny och spännande innebörd till Bibeln, kyrkohistorien och religionshistorien överlag. Här kommer några tolkningsnycklar:

Går det att be till denna gudom? Ja, atomerna hör våra suckar och böner, allt, och registrerar dom. Kommer denna gudom att ingripa i världen och frälsa den och oss? Ja, atomerna kommer att återställa skapelsen och famna alla varelser in i sig. Har denna gudom sänt frälsare? Ja, helgonen, profeterna, martyrerna och de fångna djuren är hens synliga Son, den osynliga, andliga Sonen bor i oss alla i vårt väsens centrum. Jesus är en arketyp bland många för denna Son. Har denna gudom uppenbarat sig för världen? Ja, i alla andliga upplevelser, på ett symboliskt, gåtfullt sätt, det enda som går (kommer du på nåt annat sätt? Det finns inget! vi måste ju förstå dem!), ty ingen kan se eller kommunicera direkt med atomernas paradisiska liv (Moses kunde se Gud bara på ryggen, inte ansikte mot ansikte, enligt den judiska mytologin). Det andliga ljuset, den andliga solen, är dess arketypiska uppenbarelsesymbol, andevärldshimlen är den arketypiska symbolen för atomernas inre paradis, som vårt inre paradis utgörs av, andevärldshelvetet är en arketypisk symbol för vårt inre mörker och lidande i civilisationen. Den personlige guden/gudarna är de arketypiska symbolerna för atomernas kosmiska community. Änglarna/de goda andarna är arketypiska symboler för enskilda atomer. Satan är en arketypisk symbol för det civilisationssystem som håller oss i fångenskap och slaveri och inre mörker, och demonerna är arketypiska symboler för de mörka tankar och begär och känslor som uppstiger av civilisationssystemet i vårt psyke, av dess inkarnation i vårt psyke. De fördömdas andar är arketypiska symboler för delar av oss själva som plågas av civilisationen, och vår rädsla för att detta inte ska ta slut nån gång.

Men detta är en grov karta över tydningen av uppenbarelsens gåtor, och det finns lika mycket att tyda som det finns olika uppenbarelser. Detta är bara en famlande ABC. Psykologin har mycket att lära oss här, C.G.Jung har upptäckt en del, psykoanalysen likaså. Studiet av andeskådare, som t.ex. Emanuel Swedenborg, lär oss mycket, och studiet av drömmar likaså, drömmar är samma gåtfulla, symboliska budskap som andevärldsupplevelserna, men man bör akta sig för en alltför schematisk och kategorisk drömtolkning. Schematism förstör också tolkningen av andevärlden. Allt är unikt, sist och slutligen.
2018-07-14 @ 14:29:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Sanningen finns att hitta på gräsrotsnivå, det är där Livet lever
Eftersom sanningen lever ett så ringa och försmått liv i vårt samhälle, låter den sig bäst finnas av de ringa och försmådda, de snubblar liksom ibland över sanningen där nere på bottnen av samhället, bakom och nedanför alla fina fasader, där verkligheten finns. En hemlös uteliggare har ofta mer reda på verkligheten än mången professor, ty den hemlöse lever på gräsrotsnivå, där naturen och verkligheten alltid lever, ja Livet sker alltid på gräsrotsnivå. T.o.m. politikerna i riksdagen har sina gräsrotsliv som inte syns i medierna. Livet sker egentligen inte i mediesfären, utan i naturen, dvs. verkligheten.
2018-07-14 @ 14:06:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Skogen vilar

Skogen vilar där så vackert
i den eviga vilan i "Gud",
och där skall ock du, trötta hjärta,
få vila en gång,
ty skog var du,
skog är du,
och skog ska du en gång åter bliva
med hela resten av marken du går på.

(dikten inspirerad av Peter Wohlleben)
2018-07-14 @ 14:03:11 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den stilla, mysiga lyckan är den bästa

Den stilla, mysiga lycka man stundom kan uppleva i naturens och i hemmets famn, är nog den bästa lyckan, inte extasens stormiga lycka, den orkar man inte ha i evighet, men den stilla lyckan, ja!
2018-07-14 @ 14:00:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Det paradisiska sömnlivet

I slutet av juni hade jag en underlig sömnlös natt i hyddan i Nackareservatet, där jag mitt i natten, i tre, fyra tiden vandrade in mot Stockholm centrum (jag hade beslutat mig för att vandra mot

Uppsala), och mötte harar och ett rådjur mellan husen i förorten Bagarmossen. Då lärde jag mig att de vilda djuren nog inte sover på bestämda tider som vi, utan spontant, när de är trötta. Jag fick då idén att jag också skulle göra så resten av mitt liv, men märkte snart att det inte går så länge civilisationen härskar, ty staden är livlös på natten för den som söker gemenskap då, utanför systemet. Men hos urfolken vaknar man ofta mitt i natten och talas vid. Det finns alltid någon att tala med som inte sover. Det måste en by och en stam till för att detta ska vara möjligt.
2018-07-14 @ 13:58:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om behovet av tolkningsnycklar, inte nya dogmer

Jag är väldigt intresserad av andliga teorier som inte får en att helt förkasta allt annat som sagts i ämnet utom sin egen teori, utan som istället lär en att förstå och tolka alla tidigare teorier, tolka dem på rätt sätt. Ödmjuka andliga teorier, alltså, som inte är svartvita. Vad vi mer än någonsin behöver är tolkningsnycklar, inte nya dogmer.
2018-07-14 @ 13:54:51 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Insekters brist på rädsla för döden

Små insekter, som myror och myggor och små flugor, verkar inte särskilt intresserade av att undvika döden, de tar mycket stora risker i mötet med människan, det märker man när man studerar dom. Och detta kommer nog inte av att dom inte fattar att dom riskerar att dö, utan det handlar nog mera om deras instinktiva vetande om dödens natur, om att döden är vägen till hemmet, och inte något att frukta och undvika till varje pris. Jämför här en myggas och en civiliserad läkares inställning till döden. Myggornas inställning påminner om äventyrares, som Himalaya-bergsbestigares inställning.
2018-07-14 @ 13:52:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mikrolivets tidsuppfattning

Rebecka Springer på 1800-talet var några dagar i koma, och upplevde sig under denna tid vara två år i himlen (se hennes bok "Innanför paradisets portar"). Känns som mikrolivets tidsuppfattning, det finns bakterier som lever bara ca två timmar, och kanske det upplevs av dem som några månader i mänsklig

tidsuppfattning? Ju mindre liv, desto saktare tycks tiden gå, för det mesta. Kanske Rebecka Springer fick uppleva mikrolivets paradis, mikrolivets andevärld, en glimt av denna? Andevärldsupplevelserna produceras ju av atomerna och cellerna i hjärnan, och kanske dessa lever i den "tidlösa evigheten"? När tiden går så sakta att den synes stå still, i lycka, kanske är detta evigheten? När tidens gång blir irrelevant? För att atomerna ska hinna med sitt otroliga "arbete" i hjärnan, måste också deras tid vara annorlunda än vår. Psykoser och droger kan också förändra tidsuppfattningen, gör att vi åker in i mikro-operationerna i hjärnan (dokumenterat av poeten Henri Michaux), det inre livet tar över det yttre.
2018-07-14 @ 13:48:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Något om min ständiga oro i maggropen

Jag har haft en ständig oro i maggropen nu i tolv, tretton dagar, och är lite rädd att den har kommit för att stanna. Några råd om hur man botar sådant? Jag tror oron kom av att jag försökte gå ner på psykmedicineringen med 2-3 milligram (från 10 mg Zyprexa). Jag vågar inte trappa ner vidare just nu, är rädd att få svår ångest då, såsom det gått tidigare när jag försökt på detta. Jag äter nu igen 10 mg.
2018-07-13 @ 15:18:05 Permalink Droger Kommentarer (0)
Trackbacks ()

"Ju mindre desto dummare" är en myt

Det finns en underlig myt i vårt samhälle som säger at "ju mindre desto dummare" med vissa undantag. Och i enlighet med denna doktrin är atomen den dummaste varelsen, som inte ens har ett medvetande, inte ens är levande. Men stämmer detta verkligen? Låt oss syna det i sömmarna.

Genast kan vi konstatera att en sparv knappast är dummare än en elefant, trots att den är kanske hundra gånger mindre. Den verkar snarare mer levande, mer fylld av sprittande livsenergi, smidigare och mer spirituell. Den fysiska skickligheten verkar faktiskt öka desto mindre man är, jämför en vanlig människa med en vilken som helst ekorre. Kanske den intellektuella skickligheten följer samma mönster? Ju mindre varelse, desto skickligare byggnadsingenjör verkar den vara, oftast (människan är ett undantag). Tänk på myrorna, bina och getingarna, bland den icke-mänskliga djurvärldens skickligaste byggmästare! Kräver inte detta intellektuell

skicklighet, även om dessa djur har en mer instinktiv sådan? Och går vi till ännu mindre varelser, cellerna och atomerna, vad har de byggt? Svar: hjärnan, universums mest komplicerade byggverk, mer komplicerad än universums uppbyggnad (enligt Peter Breggin). Och så säger du att de är dummare än människan, inte ens har ett medvetande? Människan har byggt roboten, men hur mycket överlägsnare världens smartaste robot är inte den mänskliga hjärnan? Jag skulle säga att detta ger oss en antydan om att atomen och cellen i själva verket kanske är smartare än människan, och att det snarare är så att "ju mindre varelse, desto smartare". Detta är vågade, kätterska tankar, och jag erkänner att det är spekulation och gissningar, men hoppfulla sådana. Ty om detta är sant, då är tillvaron bra ljuvlig, istället för den döda värld som våra fysiker manar fram i sina historier om tillvaron.
2018-07-13 @ 15:07:00 Permalink Mikrolivet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om trädens inre liv

Fundera en stund över atomerna och cellerna i ett träd, samt atomerna och cellerna i din hjärna. De senare måste vara jävligt smarta för att kunna skapa ett medvetande. Atomerna och cellerna i trädet är inte mindre smarta. Vi kan bara ana vad de kan få till stånd av nästan magiska fenomen i trädets inre liv.
2018-07-13 @ 14:48:00 Permalink Mikrolivet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något mer om Pirahastammen i Amazonas och självmordstatistik

I detta blogginlägg skrev jag om Pirahastammen i Amazonas, som inte kände till självmord. Deras antal var 800 i år, och av detta kan man göra lite jämförande statistik med världen i övrigt när det gäller självmord:

Wikipedia skriver att "omkring 50 procent av alla tänker någon gång allvarligt på att ta sitt liv". Hos Piraha har ingen ens tänkt tanken, någonsin.

I världen begås 800 000 självmord varje år. Om Piraha-stammen hade haft samma självmordsstatistik som resten av världen, hade de haft 5-6 självmord under en livstid på 70 år, om jag räknat rätt. De har aldrig någonsin haft självmord i hela deras mångtusenåriga historia, så långt de kan minnas, begreppet finns inte hos dem.

Självmordsförsök är tio gånger vanligare än självmord i världen. Om Piraha-stammen hade haft samma självmordsförsöksstatistik som resten av världen, hade de haft 50-60 självmordsförsök under en livstid på 70 år. De har aldrig självmordsförsök.

Jag tror detta är symptomatiskt för vilda urfolk överlag som inte blivit förstörda av civilisationen. Vad säger detta om urfolkslivsstilen?

Här några citat om Piraha-stammen:

"One gets no sense of teenage angst, depression, or insecurity among the Pirahã youth. They do not seem to be searching for answers. They have them." (Daniel Everett i boken "Don´t sleep, there are snakes. Life and language in the Amazonian jungle", 2010)

"Everybody's equal, even children by about 9 years old. And, before that, the children are, like the old adage, raised by the village. Well, they are raised by their parents, to an extent, but as the Pirahã do not have marriage as we know it, but a more open coupling system, it comes to everyone to look after a child… but, even in that, they aren't as protective as we are in keeping kids out of trouble. They prefer children learn from their mistakes rather than be told what not to do. The Pirahã do not have Ten Commandments to follow; there is no strict set of laws, no mandated punishment. This brings us to our final point, except the Pirahã don't have an implications section. There IS something to be said for the Pirahã culture in what it means for the rest of us: a people with no need for an origin story, no need for ritual or religion… and resulting from this: no suicide, no angst, and no war. Anger is the cardinal sin among the Pirahã, says Daniel Everett in his book. But, even such a rarity would be responded to only by temporary disdain or, at most, ostracism." (Robert E.G.Black i detta blogginlägg)

"They do not have concern for the future. They do not store or dry food. And, they do not fear death, and find suicide to be such a foreign notion that they laughed when told about it." (Robert E.G.Black i samma blogginlägg som ovan)

2018-07-13 @ 14:03:00 Permalink Paradiset Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Facebook är en klen kompensation

Facebook är en klen kompensation och tröst för det vi förlorade då vi övergav communitylivet i byarna och stammarna.
2018-07-12 @ 14:52:23 Permalink Om Facebook Kommentarer (1)
Trackbacks ()

Ett vanligt missförstånd

Hur lätt man tror, när man har det tungt i sitt inre, att det här är livet, sån är naturen, och glömmer att den civilisation man lever i är djupt onaturlig.
2018-07-12 @ 14:50:52 Permalink Aforismer Kommentarer (1)
Trackbacks ()

Tanden är levande, varför inte stenen?

Om du kan tro att din tand är levande, varför är det då så svårt att tro att stenen är levande, de är ju båda lika hårda och synbarligen livlösa!
2018-07-12 @ 14:48:52 Permalink Aforismer Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Atomernas och cellernas andevärld

När man tänker på det ofattbara samarbete som atomerna och cellerna i kroppen har, som i smidighet och harmoni övergår allt som människorna i civilisationen någonsin presterat, blir man böjd att anta att dessa varelser nog är långt smartare än vi anar, och nog måste ha någon slags inre värld varmed de kommunicerar med varann. Har de en motsvarighet till människornas "andevärld"? Det kan tänkas, eftersom urfolk som lever närmare naturen än oss verkar ha en livligare "andevärld" än oss. Då kan man sluta sig till att naturens centrum, mikrolivet, måste ha en ännu rikare andevärld, ett ännu rikare inre liv. Kanske är de civiliserades andevärld en urvattnad version av cellernas och atomernas andevärld *, och kanske många till synes paranormala företeelser har sin grund i denna rikare andevärld istället för att komma från "Gud" och något

"övernaturligt". Tänk bara på alla verkliga helandemirakel som bevittnats (se denna artikel). Kanske är de alla naturliga, men kan förklaras av cellernas och atomernas nästan paranormala, magiska samarbete? När jag tänker på ett sår som läks, ter det sig i sanning magiskt, vilket otroligt samarbete ligger inte bakom detta. Kanske atomer och celler samarbetar även på avstånd? Skickar signaler långa vägar? Nästan som telepati? Jag har fem gånger bevittnat magiska helanden som verkat paranormala, på mig själv. En gång helades jag från feber på direkten av hippien "Saras" massage i Finland, och en gång helade jag min egen fotsvamp genom bön, med direkt bönesvar. Fotsvampen, som var svår, försvann helt på en sekund, och jag kunde se att gränsen mellan frisk hud och sjuk hud hade suddats ut. Var det atomerna och cellerna som hade samarbetat på ett nästan magiskt sätt? Hur vi än vrider och vänder på det, kommer vi till dem och deras verksamhet och samarbete, ty helandena sker i det fysiska, och det fysiska är uppbyggt av celler och atomer. Allt "paranormalt" går ytterst tillbaka på dem, alla gudsupplevelser, alla nära döden-upplevelser. Och själva vår hjärna består av celler och atomer, hur magiskt är inte det, vilket samarbete finns inte där? Här blir det hisnande. Vi tänker och känner faktiskt med våra celler och atomer.

Har då cellerna och atomerna ett sånt rikt inre liv, då är det nog inget nederlag att återgå till cellen och atomen i dödsstunden, och leva vidare där (fast detta är för mig bara ett hopp, ingen dogm). Livet verkar bli ljuvligare ju mindre det är, och skickligare också. Vi människor grälar och strider ständigt, medan atomerna och cellerna lever i lugn och ro i sin paradisiska harmoni och samarbete. Med tanke på hur många de är, strider de ytterst sällan (cancer är väl deras krig nr.1, dock tror jag det utkämpas utan hat och fiendskap, mer som en brandsläckningsoperation). Kanske är en förklarande bild den att ekorren och sparven är smidigare fysiskt än människan och elefanten?

* en andevärld som är mindre symbolisk och mer ägnad åt att kommunicera med verkligheten

2018-07-12 @ 14:44:00 Permalink Mikrolivet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dröm om Carl-Eric Sahlberg och St. Clara kyrka i natt

Jag drömde om Carl-Eric Sahlberg (f.d. kyrkoherde i St.Clara kyrka och just nu på besök i Stockholm) och St. Clara kyrka i natt. Det var vinter, och 27 hemlösa hade frusit ihjäl den vintern p.g.a. att St.Clara

kyrkas dörr var stängd på natten. Jag skällde ut Carl-Eric Sahlberg för att han stängde dörren på natten (han var kyrkoherde i St.Clara kyrka i drömmen), så mycket att han började undra om jag behövde psykiatrisk "vård". Jag var full av "Den Helige Ande", och fick det till så att den yttersta kyrkoporten var öppen på natten, medan den nästa var låst, men jag lagade en lucka i väggen där de hemlösa kröp in och sov på St.Clara kyrkas golv i ett rum. Vi smög med detta, ty vi hade inte fått lov till det. Vi renoverade kyrkan samtidigt, och mina föräldrar kom på besök till kyrkan. Jag sade åt dem att vi renoverar för de fattiga, inte för de rika.

När jag vaknade funderade jag på om man skulle kunna samarbeta med en målarfirma vintertid, så att i en lägenhet som detta målarfirma renoverade, skulle hemlösa kunna sova på natten, om de hjälpte till lite med renoveringen gratis under dagen.
2018-07-11 @ 15:00:00 Permalink Säregna drömmar Kommentarer (0) Trackbacks ()

Psykiatrin klipper av en människas naturliga psykiska evolution

Psykiatrin klipper av en människas naturliga psykiska evolution med giftiga droger, precis som civilisationen har klippt av mänskligheten från dess naturliga evolution i naturen med hjälp av teknologins giftiga drog. Civilisationen tål inte att någon människa återknyter till denna naturliga evolution, dessa skall göras lika själsligt döda som alla "normala". Vi ska nämligen inte evolvera, vi ska stagnera till lydiga maskiner i fabrikerna, i arbetslivet, till lydiga kuggar i civilisationsmaskineriet överlag. Nåde den som inte fogar sig i detta, dens själ ska förstöras av psykiatrin med giftiga droger, så att denne tvingas till lydnad, skräms till lydnad.
2018-07-11 @ 14:52:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Atomerna är eviga varelser

Om atomerna har medvetande, vilket är troligt, då har vi varelser mitt ibland oss som lever i evighet och från evighet. Och då skulle det inte vara märkvärdigt om också vi levde i evighet och från evighet.
2018-07-11 @ 14:47:34 Permalink Livet efter döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur kan livet som atom vara paradisiskt?

Jag har tidigare här på bloggen föreslått att atomen är tillvarons mest paradisiska varelse, och att vi kommer att uppgå i den i dödsstunden.

Tanken att uppgå i atomen i dödsstunden och leva där i evighet kan tyckas skrämmande, klaustrofobisk, nästan som ett evigt fängelse. Hur kan jag påstå att detta är att träda in i det innersta paradiset? Ja, om vår spontana reaktion är riktig, lever största delen av kosmos i helvetet, träden lever i fångenskap, gräset och cellerna i allt också. Nästan som den gamla gnostiska uppfattningen om att demiurgen lagt själen i materiens bojor. Men jag ser inte detta helvete i naturen, förnimmer det inte, jag förnimmer en paradisisk ro istället, en förnöjsamhet och barnens rika inre liv. De civiliserade är besatta av den massiva yttre friheten, att kunna "göra vad de vill" och resa kors och tvärs över planeten när man vill, som om detta var paradiset och den sanna friheten. Men mystikerna och asketerna skulle inte hålla med, utan för dem är sann frihet primärt en inre frihet, frihet till enhet med sig själv och naturen, den frihet fostret har i sin synbara "fångenskap" i moderlivet. Den friheten har inte "värdsresenärerna", och därför finner de inte paradiset. Men hade träden och cellerna verkligen levt i helvetet, i fångenskap, då hade de väl förlorat livslusten för länge sedan och vägrat leva. Och vi hade känt cellernas helvete i vår kropp, kanske som ångest eller illamående och ständig depression. Men vi känner inte så för det mesta, utan vi har en fundamental livslust i kroppen, cellerna reparerar sig istället för att resignera när de blir skadade. Vi har en stilla glädje i kroppen över existensen, och den kommer ytterst av cellernas och atomernas livslust och välmående.

Att känna det klaustrofobiskt att uppgå i en atom, kommer väl snarare av att vi inte kan leva oss in i dens liv och i den totala förvandlingen i döden. Vi tror liksom att vår mänskliga varelse och själ ska rymmas i atomen. Men den ska inte rymmas, den ska dö från allt det gamla och återuppstå som något helt annat som vi inte får skåda in i i detta liv.
2018-07-11 @ 14:41:29 Permalink Mikrolivet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om urfolk, självmord och helvetet

"When a missionary told the Amazonian Piraha tribe about his aunt's suicide, they laughed because no one in their tribe had ever committed suicide, so they thought it was a joke. Is the pressure of modern society responsible for today's suicides?"

(från denna sida)

Min kommentar: Detta bekräftar på ett oerhört tydligt sätt att det är sant det jag anat att man är lyckligare desto närmare naturen man lever. Ty är inte självmorden det tydligaste tecknet på ett samhälles och individens illamående? Och i samma intervju som citatet ovan är hämtat ifrån, säger Daniel Everett att Piraha-stammen är lyckliga trots att de har mycket sjukdomar (särskilt malaria) och barnadödligheten är mycket hög. Vad kommer detta av? Jag kan bara förklara detta genom min teori om att vi måste skilja mellan natursmärta, som alla i naturen har mer eller mindre av (förutom kanske atomerna?), och som man kan leva med, och civiliserad smärta, som bara de civiliserade har, och som ofta är outhärdlig, helvetisk (tänk på den svåra ångesten och depressionen), uppkommen av att man är alienerad från naturen och det naturliga. Varför fick inte Piraha-folket lust att ta sitt liv om de drabbades av en plågsam sjukdom som de inte visste om de någonsin skulle återhämta sig från, eller om de handikappades för livet? Detta säger mycket om lidandets natur, att kanske naturligt lidande inte är så fruktansvärt som vi tror när vi är omgivna av kärlek och gemenskap och har tillgång till vissa fina örter, såsom medicinmännen har. Då känner vi oss kanske mer som i en kokong av omvårdnad och ömhet, mitt i smärtan. Så har jag upplevt det flera gånger då jag varit sjuk, alltid när jag har feber, men även en gång när jag slogs nästan medvetslös med en klubba i den lilla byn Orgiva i Spanien. Med feber och kroppen full av stora blåmärken återhämtade jag mig i ett tomt hundstall, och kände på ett oförglömligt sätt hur min kropp vårdade sig om mig ömt och ljuvt mitt i smärtan. Det var en helig upplevelse som jag aldrig kan glömma, som gav mig en tilltro till naturens paradisiskhet.

Det finns så många sådana här saker som bekräftar min aning om att naturen är paradiset. T.ex. trodde inte Nordamerikas indianer på helvetet (judarna i Gamla Testamentet verkade inte heller ha trott på det). De lärde sig om det av de vita, och de undrade om de vita var från helvetet eftersom de lärde folk om dess existens.

Detta ger en hopp när vi ska återgå till naturen i dödsstunden, det blir nog spännande och härliga överraskningar som väntar oss då, när vi återgår till ursprunget. Vi kommer nog att återgå till naturen inte bara fysiskt, utan även psykiskt, när inga psykiatriker och poliser och väktare vaktar på oss för att hindra oss.
2018-07-11 @ 14:18:00 Permalink Himmel och helvete
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Till minne av psykiatrins martyrer

I denna vår underliga värld räknas psykiatrins martyrer aldrig som riktiga martyrer, de har inga kyrkor som minns sig, de räknas istället bland de "förtappade" av många. Deras död som drivs till självmord av psykiatrin räknas heller aldrig som martyrdöd, utan är en skam, ett brott som leder dem till helvetet, enligt många religiösa fundamentalister. Men psykiatrin och dess historia är full av heliga dårar och obekväma oliktänkare som förföljts för sina märkliga åsikter, full av ljuvliga varelser som gjorts mer och mer sjuka av den grymma behandlingen och medicinerna. Det har ofta börjat med en ringa avvikelse i beteendet eller psyket, som sedan drivits till vanvett av civilisationens grymhet, genom stigmatiseringen, drogerna, utanförskapet och ensamheten. Detta räknas inte som martyrskap, ty det ser inte ut som sådant, och det som inte ser ut som martyrskap räknas inte som martyrskap av samhället, oavsett hur martyriskt det är. Det är nämligen ytan och fasaden som räknas.

Jag känner personligen några sådana här martyrer som manglats sönder i samhällsmaskineriet, främst den finske anarkoprimitivisten Ronja Aarniala, och om henne är kyrkofadern Tertullianus ord sanna, att "martyrernas blod är de heligas utsäde", hennes mod i kampen ger mig mod, och hennes väsen ekar i mitt fortfarande.

Psykiatrins martyrer är tankefrihetens och den psykiska frihetens martyrer, martyrer för rätten att få växa vilt i sina tankar och i sitt psyke, naturligt och fritt utanför de stela normerna, rätten att få famla i mörkret efter sanningen, som vi aldrig kan nå om vi inte vågar famla, treva och lära oss genom våra felsteg. Rätten att få ha livs- och utvecklingskriser i fred och ro, utan att någon ska blanda oss i dem med påtvingade giftiga droger. Rätten till vår psykiska integritet, med andra ord.

Heder åt alla dessa martyrer, detta blogginlägg är tillägnat deras minne, må de bland dem som är döda vila i frid, och må de få sin upprättelse en dag, kanske i någon martyrhistorik den dagen när mentalpatienter vunnit sina mänskliga rättigheter och det inte längre är ett brott att ha en livs- och utvecklingskris.
2018-07-11 @ 13:25:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur man kan komma fram till att naturen måste vara paradisisk

Paradiset har två huvudingredienser; den första är att vara ett med sin natur, och den andra är att vara anpassad till sin miljö. Dessa två måste vara kombinerade, bara en av dem räcker inte till för att

paradis ska kunna uppstå. När jag tänker på mig själv, lever jag inte i paradiset fast jag har lämnat civilisationen, och det har sina allvarliga skäl. Jag känner mig ett med mig själv, ett med min natur, men jag är inte anpassad vare sig naturen eller civilisationen, jag lever i en tillspetsad hemlöshet, finner inte mitt hem någonstans. De civiliserade däremot, är nog anpassade civilisationen, men de är inte anpassade livets större helhet, naturen, och de är heller inte ett med sin natur. Därför finner de inte heller paradiset.

Men denna kombination av båda ingredienser, finner man genast en hel del av när man går till de vilda urfolken, och av alla våra antropologiska studier, kan man också sluta sig till att de är en hel del lyckligare än de civiliserade. Se t.ex. detta blogginlägg av mig nyligen, om hur lite urfolken "arbetar".

Men ändå är det något i vår tids vilda urfolk, som påminner om civilisationen, och gör att de inte helt och hållet lever i paradiset. De skyler sina könsorgan, de är inte helt nakna, och de har många uppfattningar, tabun och ritualer som är främmande för naturen och djuren. Detta gör att jag gissar att de vilda djuren lever mer i paradiset än de vilda urfolken, och att även dessa urfolk har en historia av gradvis förfall (t.ex. har många indianstammar djur i fångenskap).

Så, ju längre vi rör oss mot naturens kärna, alltings upphov och källa, desto mer verkar detta liv leva i paradiset. Detta kan vi sluta oss till av att urfolken är lyckligare än de civiliserade eftersom de lever närmare naturen, alltså måste djuren vara lyckligare än urfolken eftersom de lever ännu närmare naturen. Det känns även så när man studerar fåglar och änder på stranden, i vilken paradisisk ro de lever.

Men man kan också gå vidare från djuren, och närma sig ännu mer naturens centrum. Djuren verkar även de leva ett oroligt liv i jämförelse med växterna och insekterna, och ännu mer i jämförelse med cellerna och atomerna, dessa sistnämnda verkar vara naturens centrum, livets källa, de som bär upp allting. Och då är vi inte långt ifrån att gissa oss till att kanske naturens centrum också är paradisets centrum och kärna.
2018-07-10 @ 18:41:00 Permalink Mikrolivet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag har svårt att tro på min version av odödligheten

Jag har svårt att tro på min mikrolivsodödlighetsfilosofi, som jag lagt ut i flera blogginlägg nyligen, det är liksom ett för stort hopp mellan

människa och atom. Men å andra sidan är det ett ännu större hopp mellan människa och icke-existensen (jag tror vi bara har dessa två alternativ), och kanske är atomen mer intelligent och levande och människolik i sitt inre liv än vi någonsin kan föreställa oss med vetenskapens hjälp. Ja, kanske är atomen, paradoxalt nog, den mest levande varelsen i kosmos, varats grund och den som bär upp allt i kosmos, tillvarons A och O. Kristus är A och O enligt Bibeln, tillvarons mest paradisiska varelse, och kanske atomen är tillvarons Kristus, från vilken vi härstammar och i vilken vi ska uppgå till slut? Vetenskapens kalla tänkande har dock inget att ge mig när det gäller att utforska atomens paradisiskhet, den kan inte tänka kring det inre livet överhuvudtaget, och om atomen är paradisisk, är det främst något i dess inre liv som åstadkommer det, det är främst en inre kvalitet.

Men det finns vissa vetenskapsmän, som samtidigt var filosofer, som kan ge oss inspiration till filosoferandet kring atomen, och en av dem är den blinde filosofen och fysikern Gustav Theodor Fechner, en romantisk filosof i Schellings tradition. Ja, romantiken har mycket att ge här, särskilt naturromantiken. Ty är det inte en övermåttan romantisk tanke, att atomen är tillvarons mest rena och paradisiska varelse?

2018-07-10 @ 18:18:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Människan har glidit ut ur sin naturliga evolution

Jag avundas de vilda djuren, som är helt anpassade till sin miljö, som har evolverat till att passa i den genom årmiljoner. De liksom vandrar i sina geners programmering, och i sina instinkter, färdigt upptrampade stigar, trygga och väl beprövade av förfäderna.

Människan däremot, har glidit ut ur sin naturliga evolution, den som handlar om att anpassa sig till sin miljö, hon har liksom klippt av den naturliga utvecklingen och befinner sig på en blindgata, i en labyrint, där hon gått vilse från sina gener och instinkter. Hon följer inte längre förfädernas trygga, upptrampade stigar, utan gör revolt mot dem, igen och igen, för nästan varje generation, och det ofta för revoltens egen skull. Det ska vara nytt, nytt, nytt, utan slut. På detta sätt kommer hon längre och längre bort från evolutionen och naturens lagar, och skapar sig sitt eget konstgjorda universum, full av onaturlighet och psykiska problem. Vi är inte evolverade till att sitta 8 timmar framför datorn på ett kontor varje dag, eller jobba

monotont i en fabrik varje dag, och vi kommer aldrig att bli det. Det är ett mirakel att människan ännu inte utrotat sig själv, och att inte fler gör självmord, och att hon mår såpass bra mitt i detta helvete, hur blir det då när hon finner tillbaka till sina geners naturliga programmering och fortsätter där hon slutade för 10 000 år sedan vid jordbrukets uppkomst? Det blir nog en återgång till en slags "paradisets ro".
2018-07-10 @ 18:15:00 Permalink Att evolvera bakåt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ett paradisiskt möte med ett helgon: en råtta

Igår på kvällen mötte jag en råtta på bilvägen på Karlaplan. Jag hade lite pommes frites med mig, och sträckte ut handen med en pommes i min hand. Råttan kom till mig, och jag delade pommesen med henne, hon nafsade den ur min hand. Hon åt halva pommesen, på ett så finkänsligt och paradisiskt sätt, som ekorrar gör. Jag satte mig ner på gatan bredvid råttan och beundrade henne. Men hon verkade så sjuklig, hon hade gått så sakta, och på ryggen var ett stort område av pälshåret borta. Hon var där några minuter med mig, sen gick hon vidare, sakta. En medelålders man kom förbi på gångvägen medan jag satt på rumpan på vägen, och jag pekade med tummen på råttan som var några meter bakom mig. Mannen bara skakade på huvudet, som om jag var en galning. Sen gick råttan sin väg, irrande hit och dit.

Jag kände djupt inom mig att råttan var en paradisisk varelse, ett helgon, som levde sitt vackra undergroundliv där på gatan, försmådd av världen men oändligt värdefull för "Gud". Och mannen som gick förbi, såg inte det paradisiska i mitt och råttans möte, det var bara galenskap för honom.
2018-07-10 @ 18:09:00 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om solen

Även under civilisationens kollaps kommer solen att skina som förr.
2018-07-10 @ 18:03:10 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Till de som har ångest

Till de som har ångest: Ångesten kan inte beröva dig förmågan att älska, och det är den förmågan som ytterst gör dig lycklig. Att älska mitt i ångesten, det är ett av livets mirakel, och det är kanske snabbaste vägen till läkedom, ty den som älskar får också mycket

kärlek tillbaka av livet. Ytterst är det gemenskapen som läker ångesten, ty ångesten är inte ett individuellt problem som kan ses i isolation, utan ett gemensamt problem som vi alla är delaktiga i, ett socialt problem, lite som alla övriga psykiska problem, ty allt hänger ihop. Att försöka vara med och läka världen är därför ett sätt att läka sin egen ångest, på lång sikt.
2018-07-10 @ 18:02:01 Permalink Aforismer Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Aforism om kärleken

Kärleken är Uppståndelsen.
2018-07-10 @ 17:58:10 Permalink Aforismer Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Något mer om paradisiskt liv

Ju mer paradisisk en varelse är, desto mer lever hen i det inre, ett inre liv mer än ett yttre. Detta kan man studera bl.a. i en människas väg från foster till åldring. Som foster och små barn lever vi mest i det inre, och är också mest paradisiska. Ju enklare liv och livsform, desto rikare inre liv. Kan studeras hos mystikerna, asketerna och helgonen.
2018-07-09 @ 17:26:28 Permalink Askes Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Solens kärlek

En vacker sommardag på stranden är det svårt att inte tro att solen brinner av kärlek.
2018-07-09 @ 17:23:39 Permalink Aforismer Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Vad menar jag när jag talar om "Naturens Ande"?

Vad menar jag när jag talar om "Naturens Ande"? Jag tror jag menar det som håller ihop atomerna, den kärlek som sammanbinder dem och allt i kosmos. Ty allt hänger faktiskt ihop. Och det är genom kärleken det hålls ihop, genom "kärlekens lim", om du vill (inte bara människorelationer hålls ihop så, allt annat gör det också). Denne Ande är knappast någon gubbe som den kristna guden vanligtvis är. Vad hon är är ett mysterium. Jag väjer för att tala om henne i personliga termer, det blir lätt för antropomorfistiskt. Men hon är det som besjälar allt, som ger allt liv. Ett milt andligt ljus som bor i allt,

som besjälar atomen. De kristnes personlige gud är en symbol för henne, men hon är knappast personlig på det sättet. Men hon låter sig anas i gudssymbolen, och gudssymbolen kan vara en väg till henne. Att vara hängiven den kristne guden leder till slut till henne, ja även Jesusgestalten är en symbol för henne, hon är "Kristus i oss". Hon är inte allt, ty det onda är utanför henne, men hon är det paradis som gömmer sig i allt, genom att atomerna som bär upp allt är paradisiska varelser. Hon är inte övernaturlig, hon är naturlig, och på det sättet kan hon inte vara personlig som den personlige kristne guden. Men hon är ändå en enhet och ett helt, oändlig. Detta är varken panteism, panenteism eller teism, vi har inga ord för henne som gör henne rättvisa. "Livskraften" låter också för magiskt. Hon har ingenting med paranormal magi att göra, men hon är ett mysterium, det största av alla. Det räcker bara att fundera lite över ens inre kroppsorgan och vad som får dem att fungera helt på egen hand, år efter år. Det som får detta att ske, det är Naturens Ande.
2018-07-09 @ 12:49:00 Permalink Gud Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Vem "Antikrist" sätter högst och vem "Kristus" sätter högst

"Antikrist" sätter det stoltaste - människan - högst. Hon som har förhävt sig över allt annat liv och förstört planeten. Hon gör "Antikrist" till gud. "Kristus" sätter det ringaste - atomen, det som alla anser mest dött och livlöst och mest utan själ - högst. Atomen, en varelse utan röst och utan rättigheter, exploaterad hämningslöst i laboratorierna som en experimentråtta. Använd i ohyggliga, djävulska konstruktioner, som råmaterial i tortyrredskap, utan att ha blivit tillfrågad. Skändad och våldtagen i fabrikerna. Denna varelse är den renaste och mest paradisiska ibland oss, som bär oss alla, som ytterst bär upp allt, i hela kosmos. Och för att kunna se atomens paradis, måste man själv bli lika ringa som atomen, och vara med och bära upp världen istället för att förstöra den, bära upp världen precis som atomen gör, i det fördolda, i smyg, försmådd av världen, med ett "liv fördolt med Kristus i Gud" (Kol. 3:3)
2018-07-09 @ 12:37:00 Permalink Antikrist Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Det är inte nödvändigt med "utomjordiskt liv" utöver atomens liv.

Om min mikrolivsfilosofi är sann, då bortfaller behovet av, och önskan om existensen av utomjordiska civilisationer, eller "utomjordiskt liv" utöver atomens liv. Ty då är ju atomen det högsta livet, och då är hela kosmos full av levande atomer. Kanske orkar inte Naturen fler utflykter från hemmet än den på vår planet? Att vår

planet är unik i kosmos när det gäller liv utöver atomens, är inte alls vetenskapligt omöjligt, och en teodicé enligt min mikrolivsfilosofi nästan kräver detta, ty utflykter från hemmet kan lätt gå åt skogen till sist, som vår gjort. Kanske Naturen inte tar några fler risker?
2018-07-09 @ 12:29:45 Permalink Mikrolivet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den ljuvligaste och mest hoppfulla filosofi jag kan komma på

Om min mikrolivsfilosofi är sann, då är hela den västerländska hierarkin med människan på toppen och stenen på bottnen, upp-och-ner-vänd, så att det i själva verket är atomerna i stenarna och berget som är tillvarons mest paradisiska, oskuldsfulla och rena varelser, till vilka inga föroreningar trängt, och som lever mest i evighetens edeniska trygghet och harmoni, i den eviga vilan i "Gud". Och ju längre bort från stenen en varelse är, desto mindre lever den i paradiset, desto längre på utflykt från hemmet är den, först bakterier och celler närmast paradiset, sen växter, sen insekter, sen ickemänskliga djur, sen till sist människor längst bort från paradiset, där flest saker kan gå fel, det mest utsatta och mest sårbara livet. Varje varelse vänder tillbaka till urhemmet, atomen, i dödsstunden, och en gång skall alla varelser på planeten på en gång återvända dit för gott, när solen slocknar, och förbli där i all evighet. Detta är kärnan i apokatastasisläran så som jag tolkar den, dvs. läran om allas slutliga frälsning och alltings återställelse. Allt blir gott för en varelse efter döden, och hen blir antagligen aldrig mer någon större varelse (så många atomer tävlar om att göra denna erfarenhet), och allt blir gott för alla på en gång, för evigt, när solen slocknar om fem miljarder år. Och då har vi samlat tillräckligt av erfarenheter för att utflykten från urhemmet atomerna har varit värt mödan. Ja, hela vitsen med att mer "avancerat" liv än atomen uppstod, var väl att utforska existensen och som på en expedition samla kunskaper som sedan skulle komma hela tillvaron till godo. Och den stora prövningen och läxan var sårbarheten, där vi lärde oss mest, och sårbarhetens klimax var den civiliserade människan, universums sorgebarn, vars lidande fick mången att undra om det fanns en god Gud. Ja, någon Gud fanns nog inte, men paradiset fanns, och tog varje lidande människobarn i famnen i nödens och dödens stund, såsom de religiösa i alla tider har vittnat att Gud gjort.

Om denna mikrolivsfilosofi är sann, då är tillvaron långt ljuvligare än den kristna teologin eller någon av mig känd religion eller filosofi har drömt. Tillräckligt ljuvlig för att vara en bra "teodicé" och för att göra lovsånger till livet till en lust. Då lever största delen av kosmos i det innersta paradiset, dvs. alla atomer och molekyler lever där, just nu. Ja då lever våra atomer i våra kroppar i paradiset, och vi kommer

dit själva mer och mer genom att följa dem och deras sakta viskningar, följa vår urnatur, vår djuriska natur, vår fysiska natur, som härstammar från paradiset (varför är det ofta så skönt att bajsa, t.ex.?). Då är det logiskt att längta efter döden när man mår dåligt, då är det logiskt att längta efter att bli en fågel när man dukar under för livets bördor. Då är all naturromantik i alla vackra dikter logisk, och då går det att hämta symbolisk mening ur alla religionernas viktigaste utsagor. Då behöver vi inte förkasta alla mystika upplevelser, bara lära oss att tolka dem rätt, då är de inte längre meningslösa eller falska i sig (det är bra mycket vi måste förkasta av mänsklig erfarenhet om vi ska vara ateister på vetenskapsmännens sätt, som Richard Dawkins).

Och om detta är sant, då är verkligheten sannerligen mer underbar än dikten.

2018-07-09 @ 12:12:00 Permalink Allas slutliga frälsning Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ett livsproblem som borde utforskas

Ett livsproblem som borde utforskas i vår tids romaner: Hur man kan följa Kristus och helgonen i vår tid utan att gå under psykiskt. Och vad det säger om vår civilisation att detta så lätt händer.

2018-07-08 @ 14:14:25 Permalink Kristi efterföljelse Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om varför folk är så lydiga

Mina erfarenheter med psykiatri och psykmediciner är så tunga, att jag nu förstår varför alla ställer sig så lydiga in i leden. Små avvikelser från den psykiska normen får ju folk att fundera på om man behöver "vård". När jag skulle hoppa av studierna i Åbo för att bli hemlös och luffare, fick jag strax veta av en av mina vänner att jag behöver "vård". Jag var vid den tiden fullt psykiskt frisk.

Denna samhällets fascistoida väktarmentalitet måste göra oss extra barmhärtiga mot de civiliserade, som är allt annat än fria, utan är i fångenskap och slaveri, trots att de har en självbild av att vara de mest emanciperade i mänsklighetens historia. De har nämligen införlivat samhällets förtryck så i sig att den känns "naturlig". Ungefär som en toppidrottsman kan känna det naturligt att pressa sig till det yttersta i en tävling i VM, eftersom han tränat så mycket och gjort detta till ett med sig. Kvar står faktumet att toppidrotten är något djupt onaturligt, helt okänt för resten av djurriket, och leder ofta till skador.

2018-07-08 @ 14:12:25 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Samarbete är evolutionens viktigaste drivkraft

Som anarkisten Pjotr Kropotkin skrev på 1800-talet i boken "Mutual aid. A factor of evolution" ("Inbördes hjälp" heter översättningen av K. G. Ossiannilsson 1903), är det samarbete, inte kamp för den egna överlevnaden, som för evolutionen vidare och är dess hjärta. Den senare åskådningen, den om kamp, befästes alltmer allteftersom samhället avlägsnade sig från samarbetet i små byar, och rörde sig mot individualismen och karriärismen, dvs. kampen för den egna expansionen, i städerna. Tävling, inte kärlek, blev tillvarons hjärta. Och att det ständigt förvärrats, ser man av vurmen för fotbolls-VM i år.
2018-07-08 @ 14:05:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om Hjalmar Ekströms naturmystik

"Hjalmar ekström, 1885–1962, är en av de mest betydande mystikerna i nordiskt fromhetsliv. Redan vid 16 års ålder fick Ekström en intensiv upplevelse av enhet i naturen, då »Guds rike spirade fram och blomstrade mitt igenom sten och bråte«." (från denna sida)
2018-07-07 @ 15:16:59 Permalink Naturmystik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Psykmedicinernas och drogernas koppling till kärnkraftverk

Psykmediciner och droger är lite som kärnkraftverk: Allt går bra så länge man har uran/droger, men när dessa tar slut i en civilisationskollaps, blir det lätt härdsmälta, då man måste trappa ner i lång tid om man ska undvika detta.

Måtte vi avveckla kärnkraftverken, drog- och psykmedicinsindustrin så snart som möjligt, så vi minimerar framtida katastrofer.
2018-07-07 @ 14:32:54 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Lite naturlig-sekulär korsteologi

Martyrerna och de fångna djuren sonar de civiliserades synder genom att frivilligt bli syndabockar och ställföreträdande offer. De tar helt enkelt på sig de civiliserades synder, låter dem förakta och

plåga sig, med enbart kärlek som svar. Det är denna kärlek som frälser de civiliserade och ger dem förlåtelsen, gör att de har lättare att förlåta sig själva - denna frånvaro av straff och hämnd hos syndabockarna (det behöver väl inte sägas att det är djupt omoraliskt att göra dessa martyrer till syndabockar, Naturen gör inte dem till det, det är de civiliserade som gör det). Jesu försoningsdöd är den mytiske, arketypiske symbolen för det försonande arbete som varje martyr och fånget djur utför. Bland martyrerna räknar jag också alla människor i orättvis fångenskap, bl.a. de politiska fångarna och de psykiatriska fångarna.

Förakta inte den kristna korsteologin, den bär på mycken symbolisk visdom när den tolkas rätt.
2018-07-07 @ 14:29:09 Permalink Naturlig andlighet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Å eig veit meg et land (nynorsk folkvisa)

(denna norska folkvisa av Elias Blix minns jag min döda morfar sjöng på ett sådant gripande sätt att det får mig att gråta idag! En sång om det förlorade paradiset i barndomen i NordNorge, där mina morföräldrar bodde och min mor bodde som barn och ung!)

(Den heter även "Barndomsminne fra Nordland")

Å eg veit meg eit land - langt der uppe mot nord
med ei lysande strand - millom høgfjell og fjord.
Der eg gjerne er gjest - der mitt hjarta er fest
med dei finaste finaste band.
./. Å eg minnest, å eg minnest, å eg minnest so vel dette land ./.

Der eit fjell stig mot sky - med si krone av snø,
og i lauvklenad ny - det seg speglar i sjø.
Og det smiler mot strand - med si bringe i brann
i den solklåre, solklåre kveld:
./. Å eg minnest, å eg minnest, å eg minnest so vel dette fjell ./.

Ja, eg kjenner den stad - der eg stima som gut,
der eg kaua og kvad - så det svara frå nut,
der eg leika og log - i den lauvkledde skog
mellom blomar, ja mellom blomar og blad:
./. Å eg minnest, å eg minnest, å eg minnest so vel denne stad! ./.

Og når vinden var spak - fór om fjorden eg rundt.
Der eg rodde og rak - som ein fiskande glunt.
Der eg leikande låg - og med vogga på våg

i den nattsol, den nattsol der nord:
./. Å eg minnest, å eg minnest, å eg minnest so vel denne fjord ./.

Men det dårande hav - som no drøymer so stilt
vert ei glupande grav - når det reiser seg vilt.
Snart det lokkar og ler - snart det over seg slær
og dreg båten, dreg båten i kav:
./. Å eg minnest, å eg minnest, å eg minnest so vel dette hav ./.

I min heim var eg sæl - - av di Gud var attved,
og eg kjende so vel - kor det anda Guds fred,
når til kyrkja me fór - når me heime held kor
og med moder, med moder eg bad:
./. Å eg minnest, å eg minnest, å eg minnest so vel denne stad ./.

Denne heim er meg kjær - som den beste på jord.
Han mit hjarta er nær - denne fjetrande fjord,
og det målande fjell - og den strålande kveld,
hugen leikar, den leikar på deim:
./. Å eg minnest, å eg minnest, å eg minnest so vel denne heim ./.

Og eg lengtar so tidt - dette landet å sjå,
og det dreg meg so blidt - når eg langt er ifrå.
Med den vaknade vår - vert min saknad so sår,
so mest gråta, mest gråta eg kan:
./. Å eg minnest, å eg minnest, å eg minnest so vel dette land! ./
2018-07-06 @ 17:51:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min dikt "Fångenskapens slut"

Fångenskapens slut

Har du i en förvånad, blixtsnabb stund
förlorad mellan dröm och vakenhet
uppstått ur ett björkträds väsensgrund
och klätt dig i nakenhet?

Ett ögonblick blev allting djupt och svart,
behovet efter rörlighet försvann.
Och hemligheten avslöjades vart
den frihetens ådror rann.

Vad var bundenhet vid jordens ådernät
när din nya trädförnimmelse uppstod,
den som nyckeln har till dödens hemlighet,

till granitens fördolda blod.

Förlamad utav glädje vände du
tillbaka till din kropp och till ditt hus.
Och visste att all fångenskap var nu
för evigt besegrad i ljus.

(skriven 2010)

2018-07-06 @ 17:13:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Skogsöversättning av "Lilla Bibeln", Joh. 3:16

"Ty så älskade Naturen den civiliserade mänskligheten, att hon utgav sina martyrer och boskapsdjur och husdjur, på det att var och en som tror på hennes kärlek, inte ska behöva lida av civilisation, utan hava Naturens Liv."

(efter 1917 års översättning)

2018-07-06 @ 17:01:26 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

En bild på hur teknologin har förstört communityn

En bild på hur teknologin har förstört communityn:

Förr samlades alltid familjen på kvälllen i vardagsrummet för att samtala, sjunga och spela och ha andakter. Idag går hela kvällen åt till att titta på TV, surfa på nätet och spela datorspel och TV-spel. Man pratar inte mycket med varann längre. Och mer och mer får alla sin egen TV och sin egen dator (smartphonen är en dator).

Mina vänner, vi har vant oss vid helvetet (gemenskap är paradiset och isolering helvetet). En bättre värld väntar.

2018-07-05 @ 15:42:44 Permalink Community Kommentarer (1) Trackbacks ()

Paradiset är att inte behöva gå i "civiliserat" jobb för att kunna må bra

Mina erfarenheter inom arbetslivet (tre månader som trädgårdsanläggare, tre år som byggmålare och åtta månader som

städare) och det hemlösa arbetsfria livet, säger mig att paradiset, den "edeniska" tillvaron, är att inte behöva gå i civiliserat jobb för att må bra, för att få sina grundläggande behov tillfredsställda. Och faktum är att många kristna anser att Adam och Eva i Edens lustgård inte arbetade, utan arbetet uppkom när de förpassades ur Eden och började med jordbruk.

Slaveriet är helvetets kärna, tvånget. Det erkänner även Emanuel Swedenborg i sina helvetesvisioner, straffanstalterna i helvetena ("helvetena inom helvetena") var arbetsläger i hans visioner, där de fördömda disciplinerades. De högsta himlarnas invånare var som oskyldiga små barn, ja såg ut som oskyldiga små barn. Små barn arbetar inte, som bekant, och jag tror inte Swedenborg trodde heller att dessa "arbetade" i himlen. De tjänade Gud i barnslig glädje, frivilligt och spontant.

Denna min aning om paradiset styrks av antropologin. Det har blivit en allmänt vedertagen mening bland antropologer att stenåldersmänniskan före civilisationen, och de vilda urfolken som påminner om dessa, "arbetar" bara två till fyra timmar om dagen, och då med sådant som de tycker om att göra, frivilligt, utan tvång och herrar. Denna uppfattning har jag funnit bestyrkas t.ex. i den f.d. kristne missionären Daniel Everetts bok "Don´t sleep, there are snakes" (2008) om Piraha-urfolksstammen i Amazonas regnskog, en bok i vilken han skriver följande:

"...so that no one needs to spend more than fifteen to twenty hours per week "working" - though these activities are enjoyable to the Pirahas and hardly fit any Western concept of labor" (s. 78)

Förlaget skriver på baksidan av boken "Over time, he (Everett) came to understand the remarkable contentment (belåtenhet) with which they live: so much so that he eventually lost his faith."

De vilda urfolkens livsstil och lycka påminner så om myten om Adam och Eva i Edens lustgård att en av antropologins klassiker som skrivits 1955 av Claude Lévi Strauss, heter "Spillror av paradiset" på svenska (se presentation av boken här). En mycket betecknande titel.

Av detta kan vi också sluta oss till den lycka som de vilda djuren har, ja hela den vilda naturen har, och det leder till vissa konklusioner som jag gjort tidigare på bloggen, att kärleken är tillvarons grund och att vi p.g.a. detta troligen inte går en förintelse i möte i döden, utan vi går Uppståndelsen i möte, kärleken väntar oss där i naturens sköte om vi inte har sett den tidigare, utan varit

civiliserade nihilister hela vårt vuxna liv som trott på naturens grymhet och tillvarons absurda meningslöshet.

Antropologins vetenskap är en guldgruva för att få insikt i tillvarons yttersta natur, hur det naturliga livet artar sig, befriat från tvång och förtryck.

"Perhaps we can say: Only love can believe the Resurrection. Or: It is love that believes the Resurrection." (Ludwig Wittgenstein i boken "Culture and Value", Ed. G.H. von Wright, Trans. Peter Winch, (University of Chicago Press, 1980), 33e.

Jag välkomnar mina läsare att stiga in i denna Uppståndelse redan i detta liv.
2018-07-04 @ 18:22:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min bästa begravningssång

Om jag skulle dö i en olycka inom närmaste tid, vill jag sången av Evert Taube i youtubevideon nedan ska spelas på min begravning/minnesstund.

Man kan spela den från youtube, med en dator/smartphone som någon har.

Evert Taube hade något av paradisets anda. Tänk på "Så skimrande var aldrig havet". Både den och Nocturne har han gjort både sångtext och melodi till.

2018-07-04 @ 17:09:00 Permalink Döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om nästa finanskrasch

"However, the next financial crash, as Prins points out in her book “Collusion: How Central Bankers Rigged the World,” won’t be like the last one. This is because, as she says, “there is no Plan B.” Interest rates can’t go any lower. There has been no growth in the real economy. The next time, there will be no way out. "

(från denna artikel av Chris Hedges)

Min kommentar: Vi får väl hoppas att den civilisationen och världsekonomin aldrig reser sig mer efter nästa finanskris, utan att den faller ihop mer och mer, så att naturen kan räddas och globaliseringen kan få sitt slut, och att vi kan resa oss ekonomiskt på helt andra sätt som inte förstör, dvs. genom att återgå till naturens ordning.
2018-07-04 @ 16:50:00 Permalink Finanskriser Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om de rika som de verkligt fattiga

De rika verkar vara de verkligt fattiga, eftersom de är så giriga. Är dom det eftersom de lever ett så tungt liv (de som går i jobb) att de måste ha all tröst de kan få i form av pengar? Och så griper dom girigt efter alla de fattigas pengar?
2018-07-04 @ 16:04:09 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Romantiken är livets hjärta

Romantiken är livets hjärta, därför är det så allvarligt när psykiatrin dödar den romantiska själen med giftpiller. Men romantiken överlever som ett frö i anden (min definition på anden: det som inte psykmediciner kan förstöra, personlighetens kärna), och skall spira och gro en gång. Gråt därför inte, ni som blivit skadade av psykiatrin på detta sätt.
2018-07-04 @ 16:02:50 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kärleken är tillvarons grund

Jag har studerat många andevärldsupplevelser, och det de flesta har som sin kärna är insikten om att kärleken är tillvarons grund. Det håller för förnuftets prövning, och verkar vara naturens viktigaste budskap till oss, alla religioners kärna, all humanistisk kulturs kärna, något man kan studera i varje hunds väsen. Av detta kan man dra vissa slutsatser om vårt öde i dödsögonblicket, då vi lägges som ett frö i mullen, med naturens ande ruvande över oss som en duva.

På dödsbädden

Aldrig var Ditt
minne av mig så skimrande
som här vid månens stilla
rislande vattenfall.

Stum jag döljer
ansiktet mitt i händerna
inför Ditt minnes sakta
stammande måneljus.

Se, nu är jag här:
detta frö som lägger sig
ner i Ditt minnes mjuka
porlande lövskogsjord.

Sakta rinner fröet:
där borta framför mig
faller det ner i en
tillbedjande svanesång.

Långt där nere
når mig ej längre rösterna
av dessa aftonsånger
som bara dör och dör.

Här är havet.
Här lyser månen harpolikt,
med duvsång ruvande
lågt över vattenfall.

av Lars Larsen
en syndare frälst av nåd
17.11. 07
2018-07-04 @ 15:58:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Mikrolivets smarthet. Och något om dom som lider för mycket.

Studera din hand, och tänk lite på den intelligens som måste finnas i atomerna och cellerna för att kunna hålla ihop och samarbeta för att skapa och upprätthålla en så fantastisk finkänslig och magisk skapelse som din hand. Jag tror inte de är mindre smarta än du. Människans intelligens är inte måttet för all intelligens.

Och om du får ångest vid att tänka på hur vissa människor kanske lider för mycket, lita då på atomernas, cellernas och bakteriernas smarthet, att de nog vet när det är dags för kroppen att resa vidare till nästa liv. Överlåt de lidande i naturens barmhärtiga händer, och tro och hoppas att naturen ska förbarma sig över dem, och gör samtidigt

allt du kan för att förbarma dig över dem du med, som en stor bakterie i Moder Jords kropp.
2018-07-04 @ 15:48:00 Permalink Lidandet Kommentarer (0) Trackbacks ()

En liten vidareutveckling av min mikrolivsversion av odödligheten

Ett möjligt sätt hur vi kan övergå från människa till mikrovarelse: kanske vi efter dödsögonblicket ligger nio månader i en dvala lik den fostret i moderlivet har? Och under denna dvala sker en "omvänd födelse", vi evolverar tillbaka till mikrolivet på lite samma sätt som vi reste från mikroliv till nyfött spädbarn, bara att det nu går andra vägen (En inledning till denna återgång till foster och mikroliv kan studeras i hur åldringar blir mer och mer som barn när döden närmar sig. Har de påbörjat den process som ska fullbordas efter döden?). Och under dessa nio månader är vi antagligen mycket i "andevärlden", precis som jag tror foster också är det, och det är andevärlden som guidar oss själsligen tillbaka till mikrolivet, och föder vår själ tillbaka dit i en långsam process, på vilket sätt kan vi bara ana. Under hela denna process är vi rent fysiskt en mikrovarelse, men vår själ behöver nio månader för att bli ett med sin nya kropp, födas in i sin nya kropp. Därför är vi en mikrovarelse i dvala, vad det nu skulle kunna vara för en varelse. Kanske vi sover inuti en annan mikrovarelse, som sedan föder oss in i mikrolivet både fysiskt och själsligen? Döden är en födelse (se en artikel om det här)!

Som sagt tidigare, detta är tankelekar. Men jag försöker tänka organiskt, inte mekaniskt, tänka med hjärtat istället för med det matematiskt-vetenskapliga intellektet. Kärleken är min ledstjärna här. Hoppas detta leder mig längre än vetenskapsmännen!
2018-07-04 @ 15:37:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

En önsketänknings-tankelek: Mikrolivet som vårt naturliga urhem

Nu gör jag en önsketänknings-tankelek (hela min filosofi om odödligheten i mikrolivet är egentligen en sådan):

Kan det månhända vara så, att nästan alla levande varelser på vår planet och i kosmos, är mikrovarelser, främst atomer och molekyler och det som mindre är, och att detta tillstånd som mikrovarelse är allas sanna hem, ursprung och mål, det mest naturliga för oss, paradisets kärna. Och att större varelser än mikrovarelserna är så

sällsynta på vår planet i jämförelse med mikrovarelserna, att varje varelse på vår planet hinner vara en större varelse kanske bara några få gånger under hela evigheten, högst en gång djur eller mänskligt djur, och kanske någon få gång en växt eller en insekt. Och dessa utflykter från hemmet är en slags prövning, en exkursion för att lära sig saker. Dock är mikrovarelserna så många, att inte alla får detta tillfälle, men de som inte får det lär sig av deras erfarenheter som får det. En gång, när planeten jorden kyls ner av att solen slocknar, skall alla större varelser återvända till mikrolivet, och där skall de leva i evighet, i den eviga vilan i "Gud". Och vad detta mikroliv är för något, kan vi få en svag aning om genom att lära oss av de icke-mänskliga djuren och växterna och insekterna, som är de som står närmast mikrolivets väsen. Men som sagt är de på utflykt från hemmet, och det gör att mikrolivet kommer att förbli ett mysterium för oss intill vi skall träda in i det i dödsstunden. Säkert är, att kvantfysiken och mikrobiologin inte säger mycket, ty de kan inte säga något om bakteriernas och atomernas inre liv, vilket är det viktigaste här. Ty paradiset är främst ett inre tillstånd. Men vi har alla paradisiska upplevelser ibland, och dessa är möjliga eftersom vår själ härstammar från mikrolivets paradis. Dessa är viktiga för att förstå mikrolivet (och även "andevärlden" är viktig, ty mikrolivet har väl också en "andevärld"?). Och om jag skulle gissa mig till en beskrivning av detta paradis med några få ord, skulle det bli "trygghet och vila i Gud" på ett sätt som liknar lite det vi hade i moderlivet som foster. Ja, mikrolivet är Moder Jords livmoder, där allt föds och dit allt återvänder. Det är ett ställe där allt läks och där alla självmördare får livslusten tillbaka (ingen vill egentligen sluta existera, utan bara finna läkedom i nästa liv, lite som Ann Heberleins bok heter, "Jag vill inte dö, jag vill bara inte leva", se en recension av den här).

Men detta är som sagt kanske önsketänkande, och detta är mitt hopp, inte nån egentlig dogmatisk tro, det är för underliga tankar för att platsa som sådana, det erkänns. Har ni påträffat liknande tankar nån gång hos någon? Inte jag.

P.S. Filosofen Torbjörn Tännsjö behöver kanske därför inte bekymra sig över den tiden när solen slocknar och värmedöden i universum inträffar, som han gör i sin bok om döden, "Filosofisk tröst. En bok om döden" (2015) (se en recension av den här). Detta kommer inte att kunna ta livet bort från vårt planet och från universum, ej heller ta bort paradiset, om mina tankar är sanna. Mikrolivet kommer att fortsätta i all evighet. Och de underliga mikrovärldar som gömmer sig i atomen kan vi bara dagdrömma och spekulera om. Den rymmer ett universum i sig.

2018-07-03 @ 15:34:00 Permalink Döden Kommentarer (1) Trackbacks ()

Konstnärlig dubbelmoral

Det är fel att leva på de fattigas arbete för att skapa konst för att hjälpa de fattiga. Det är att hjälpa de fattiga med ena handen och utsuga dem med andra handen. "Be your message". Lev istället vid de fattigas sida och dela deras bördor, och skriv och måla där bredvid, på ett sätt som inte kostar dem slit.
2018-07-02 @ 17:28:25 Permalink Ekologisk konst Kommentarer (0) Trackbacks ()

Bra sagt av Tage Danielsson

"Det är inte de utslagna som ska in i samhället. Det är de inslagna som ska ut."

(Tage Danielsson, citerad av poeten och filosofen Carl Uhnbom i ett samtal med mig)

2018-07-02 @ 17:23:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min fästingaktion är klar, härefter plockar jag mina fästingar

Jag skrev nyss om varför jag inte ville plocka bort mina fästingar (här), men nu har fästingarna lämnat mig frivilligt, och jag kommer att plocka av mig nya fästingar som jag får, med Tittis hjälp. Fästingaktionen är alltså över. Jag ville bara skapa debatt och ruska i dom som sover. Det lyckades jag med till viss del (i alla fall blev det litet pratat).
2018-07-01 @ 14:00:00 Permalink Insekterna Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi har alla en inre valp

Vilken varelse är mer ljuvlig en hundvalpen? Och vi har alla en inre valp. Alla varelser, ja även atomerna i stenarna, har en inre valp, precis som alla vi människor har ett inre barn, enligt psykologerna och psykoterapeuterna.

Studera valpen och jämför dess väsen med läran att dens "själ" kommer från ingenting och slutar i ingenting. Jämför den naturens ljuvlighet som uppenbaras i valpens väsen med grymheten i "förintelsedoktrinen" att vi inte har existerat innan vi befruktades i moderlivet och slutar existera när vi dör. Naturen är för paradisisk för att förintelsedoktrinen ska kunna vara sann. Och en del av denna ljuvlighet är att vårt eget innersta väsen liknar på valpens och spädbarnens väsen, rakt från "himlen". Min mor trodde på att hennes barn kom från himlen in i hennes mage, och det ligger en symbolisk sanning i det. Vi var nog någon ljuvlig mikrovarelse innan vi befruktades i moderlivet. Ja, för mig känns det som om jag alltid har funnits. Minnet hänger bara inte riktigt med.

Men det där med odödligheten är för mig mer ett hopp än en dogmatisk tro, jag famlar ännu i mörkret när jag ska försöka förstå den.

Något om Lammets vrede, naturens milda "hämnd" som vi går i möte

I naturen finns inget straff, så naturens nemesis, naturens "hämnd", är något helt annat än den gammaltestamentlige guden Jahves hämnd. Döden och kollapsen kommer som en befrielse över de civiliserade, som har straffat sig själva med sina synder så in i helvete. Naturen straffar aldrig, den befriar och förlåter. Och döden och kollapsen kommer att vara som nycklar att låsa upp de bojor de civiliserade har byggt sig. Att Bill Gates förlorar sina pengar i kollapsen är en befrielse för hans sanna jag, som lidit under pengarna. Men för hans gammeladam är det förstås en katastrof. Det är så naturens milda "hämnd", Lammets vrede, fungerar. Naturen kommer att gripa in och tvinga oss att sluta plåga oss själva med vår civilisation, ja hindra att vi bygger oss ett evigt helvete på jorden genom den teknologi som futuristerna drömmer om.
2018-06-30 @ 14:21:00 Permalink Civilisationens kollaps
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Varför jag tror på framtiden

Många saker i civilisationen är upp-och-ner, också talet om civilisationens kollaps som en katastrof och att "the world is going to hell". För mig är det just tvärtom. Civilisationens kollaps ser jag fram emot som en befrielse, eftersom vi då får det viktigaste tillbaka,

dvs. gemenskapen, kärleken, solidariteten. Ju mer civilisationen trivs, desto mindre har vi av denna vara, nämligen. Därför får det mig att undra om inte vi lever just nu i den svåraste tiden någonsin, eftersom vi systematiskt har utrotat all verklig community med all vår teknologi. Jag ser fram till den där dagen då vi kan grunda en "indianstam" i Nackareservatet, den första på kanske tusentals år. Det blir mitt livs stora händelse, om det någonsin inträffar. Jag lovar dig, så länge civilisationen är på topp kommer detta inte att tillåtas, med hot om straff om vi gör det - som alltid i civilisationens historia. En kollaps måste till. Vi kanske får mindre mat då, men kärlek är min viktigaste mat, så det bryr jag mig inte så mycket om. Occupy-rörelsen var en liten försmak på vad som kan komma i kollapsens spår, där fanns kärlek och gemenskap utanför Systemet.

Jag kollar varje dag börsen (Dow Jones index) för att se om den börjar gå neråt, dvs. om det finns hopp för oss.
2018-06-29 @ 10:19:00 Permalink Civilisationens kollaps
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Varför jag inte vill ta bort mina fästingar

Jag sover i skogen en del, och då får man fästingar på sig. Men jag vill inte ta bort dom, och det har sina skäl. För det första blir man inte lättare smittad av TBE om man inte tar bort fästingen, däremot blir man lättare smittad av Borrelia, men Borrelia är inte så farligt som TBE. Även TBE är inte så farligt, 200 svenskar smittas varje år, och dödsfall bland dessa är ytterst sällsynt. 2004 inföll det första dödsfall där man bekräftat att orsaken var TBE. Då är det faktiskt långt farligare att röra sig i trafiken, men ingen tycker att man är galen om man kör bil. Så sjuk är vår värld (dessutom förstör bilen naturen och dödar en massa varelser). Smittas man av Borrelia är det värsta som händer ofta feber, huvudvärk och trötthet. Det går nästan alltid över, dödsfall är oerhört sällsynta även här.

För det andra är denna handling en aktion för insekternas skull. Jag vill med denna handling predika för mina vänner att vi måste skona våra insekter och sluta med våra mobiltelefoner, bilar och teknologi, som håller på att utrota våra insekter. På fem år har en tredjedel av alla bin försvunnit (se här), och under de senaste 25 åren har 75% av alla insekter försvunnit (jag har skrivit om detta förr, här). Einstein lär ha sagt att om bina försvann helt, skulle det bara räcka fyra år innan människan dog ut. Forskarna har bl.a. kommit fram till att mobiltelefoner dödar bin, se här.

Insekterna är viktigare än människorna just nu, det vill jag också säga med min aktion. Om bina försvinner, försvinner människan och

en massa andra djurarter snabbt, om människan försvinner, återhämtar sig resten av skapelsen i otrolig hastighet. Vad säger detta om vem som är viktigast just nu? Insekterna är naturens kanske viktigaste änglar, enligt mig, och nu håller vi på och dräper "Guds" änglar med våra mobiltelefoner, datorer och bilar. Inte konstigt att vi samlar "Guds" vrede över oss till slut, dvs. naturens nemesis. *

Om vi ska rädda naturen måste det ske något otroligt radikalt, och vi måste göra farliga saker för att väcka folk. Var är martyrernas och ökenfädernas ande bland dom kristna? Dom vill inte ens avstå från sin smartphone, så lågt har dom sjunkit. Och den inte bara är med och utrotar insekterna, utan exploaterar och förslavar dom fattiga dessutom, särskilt i tredje världen.

* I naturen finns inget straff, så naturens nemesis, naturens "hämnd", är något helt annat än den gammaltestamentlige guden Jahves hämnd. Döden och kollapsen kommer som en befrielse över civilisationen, som har straffat sig själv med sina synder så in i helvete. Naturen straffar aldrig, den befriar och förlåter. Och döden och kollapsen kommer att vara som nycklar att låsa upp de bojor de civiliserade har byggt sig. Att Bill Gates förlorar sina pengar i kollapsen är en befrielse för hans sanna jag, som lidit under pengarna. Men för hans gammeladam är det förstås en katastrof. Det är så naturens milda "hämnd", Lammets vrede, fungerar. Naturen kommer att gripa in och tvinga oss att sluta plåga oss själva med vår civilisation, ja hindra att vi bygger oss ett evigt helvete på jorden genom den teknologi som futuristerna drömmer om.

2018-06-29 @ 09:33:00 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag blev osäker på om jag ska fortsätta vandra till Uppsala

Jag kom inte långt på vandringen - till Upplands Väsby - innan jag blev osäker på om det var så vist att fortsätta. Orsaken var en liten övergående ångestkänsla i magen när jag läste i Pelle Strindlunds och Annika Spaldes bok "Kärlekens väg. Djurrätt och kristen tro" (2012) och att jag fick veta via en kunnig vän på datorn i biblioteket i Upplands Väsby att det är nästan omöjligt att tigga sig till mediciner, som jag hade tänkt göra. Och min psykiatriker i Stockholm på Pelarbackens enhet för hemlösa vill heller inte skriva remiss till Uppsala-läkare om jag inte visar mig hos honom den 9.7., som planerat. Så allt tyder på att det är klokt att vänta och ge Stockholm en chans att tåla min heliga dårskap. Jag vill hellre använda vandringen till Uppsala som sista utväg när allt annat är prövat och ingenting tycks fungera för mig i Stockholm, dvs. som

flyktväg. Jesus sade också till sina lärjungar att om man förföljer er i en by, så ska man fly till nästa. Jag förföljs inte ännu i Stockholm. Och det sista jag vill är att leva gatubarnsliv i Uppsala med ångest p.g.a. för snabb nedtrappning av medicinerna. Det har hänt liknande saker förr.

Jag tiggde mig till en pendeltågresa hem till Stockholm.
2018-06-28 @ 16:44:00 Permalink Luffarliv Kommentarer (0) Trackbacks ()

Se Eden i insekterna

När du lyfter på en stor sten, och ser alla underliga varelser som krälar där under i mörkret, ska du komma ihåg att de alla har samma ljuvliga väsen som hundarna (tänk mopsarna) och sparvarna. Alla djur och insekter och växter och stenar har samma paradisiska grundväsen, har jag sett.
2018-06-28 @ 13:06:00 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

Två principer

Antikrists princip: Offra andra för att rädda sig själv.

Kristi princip: Offra sig själv för att rädda andra.
2018-06-28 @ 13:04:33 Permalink Antikrist Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om helvetets väktare

Helvetet har många väktare, som ser till att inget himmelskt släpps in genom portarna till helvetet*. Vi har t.ex. förlagen och tidningarna och tidskrifterna. De tar inte in vad som helst, särskilt inte paradisiska grejer (det finns vissa få undantag). Så hålls de "fördömda" i ovetskap om frälsningen och "Guds" löften till dem, som är många och ljuvliga. Och de få paradisiska grejer som har kommit in, såsom Bibeln, lär man alla i helvetet att tolka så i helvetets anda, att inget paradisiskt kvarstår.

*som vissa av er nog vet anser jag att civilisationen är det enda helvete som finns.
2018-06-28 @ 13:03:00 Permalink Himmel och helvete Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vandringen uppskjuten en dag

Vandringen blev uppskjuten en dag. Idag bär det av!

P.S. Jag har nyligen lagt upp en självbiografisk roman, "Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka" på Internet Archive. Varsågod och läs den här! Den handlar om mitt liv som hemlös under tiden 2006 tills idag.
2018-06-27 @ 11:05:00 Permalink Självbiografiska notiser
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag börjar vandra mot Uppsala idag

Hej alla läsare. Idag börjar jag vandra mot Uppsala, för att vara där en längre tid, på obestämd tid. Orsakerna till detta är flera, främst att jag letar efter en bättre stad än Stockholm att trappa ner på mina psykmediciner i. Stockholm är så fruktansvärt hård och kall, tål knappt någon helig dårskap. En av de värsta städer jag varit i. Full av statusjakt och karriärism. Nästan inga hippien och anarkister. Inga ockuperade hus. T.o.m. på Gebers ekoby strax utanför Stockholm finns det folk som inte tål mig, hur blir det då med förhärdade kapitalister och rikemän i Stockholm centrum? Uppsala är tretton, fjorton gånger så litet som Stockholm, med bara ca 150 000 invånare. Min erfarenhet är att ju större stad, desto större kyla. Dessutom är Uppsala Nordens viktigaste bildningscentrum, och bildning är ju som ni vet något jag tror skapar tolerans mot oliktänkande och avvikare. Den kristne mystikern Fritz Olofsson har ju också varit en vägröjare för den heliga dårskapen i den staden, han har kallats en "Kristi dåre".

Jag behöver mycket kärlek om jag ska klara att trappa ner på medicinerna utan att hamna på psyket, och mitt hopp står nu till Uppsala, särskilt dess kyrkor och teologiska fakultet.

Nu tar jag också farväl av Babylon genom att ha grävt ner min plånbok, min mobiltelefon och min minnessticka med en stor del av mina skrifter i, i Nackareservatet. Där får de vila tills nöden tvingar mig att gräva upp dem igen. Jag tar med mig bara en filt, ett litet myggnät, en anteckningsbok och ett litet Nya Testamente. Ingen ryggsäck, ingen kasse. Inga skor.

Det blir ingen Finlandsresa för mig, som jag hade tänkt tidigare, och min stöd-grupp samlar jag inte förrän jag kommer tillbaka i Stockholm, eller om jag blir haffad av psykiatrin, vilket är en reell möjlighet när jag slutar helt med medicinerna, den heliga dårskapen blir så stark då.

Min tidskrift Delta kommer inte att ges ut längre, den kräver att man rör sig med pengar. Härefter är jag samme gamle tiggarmunk som jag varit under mina helt hemlösa år, när jag inte bodde hos Titti. Jag kommer att tigga om mina mediciner också, av läkare, tänker inte gräva upp plånboken för att få mediciner. Vill inga läkare ge mig medicin - är det bara fråga om bisnis - ja då får dom tåla att jag blir lite extra vild och manisk p.g.a. för snabb nedtrappning på medicinerna.

En annan orsak till att jag väljer Uppsala framför Stockholm, är de stora avstånden i Stockholm, som gör att jag måste planka, och som gör att jag går för mycket, med mina bara fötter. Jag vill inte ta skor på mig, ty jag är mer i "anden" när jag inte har skor. Jag vill inte planka om det inte är absolut nödvändigt.

Jag har starka rötter i Uppsala, har härjat där i flera omgångar. Det var i Uppsala moské som jag blev muslim 2009. Och jag har ett ställe att sova på också, om än ett hemligt sådant.

Lite kuriosa är att David Petander, "vandrarprästen", Sveriges vackraste helgon, studerade till präst i Uppsala. Hans brors barnbarn, Einar Petander, min käre vän, har också studerat där, och Einars mor bor i Uppsala. Hoppas jag får besöka henne och höra historier om David Petander!

Men nu kommer jag inte att skriva här på en eller två veckor. Vi träffas här på bloggen när jag kommit till Uppsala!

2018-06-26 @ 09:48:00 Permalink Heliga dårar Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något mer om min nya djuriska filosofi om livet efter döden.

Om andevärlden inte är objektiv, utan en helt subjektiv, drömlik erfarenhet, något som allt pekar emot, då finns det bara två alternativ för hur det går efter döden. Antingen slutar vi existera, eller så lever vi vidare i det som vår kropp förvandlas till i det materiella, dvs. vi går in i mikrolivet och lever vidare som t.ex. celler, bakterier, molekyler eller atomer.

Naturen är för ljuvlig för att det förra skulle vara sant, alltså finns bara det senare kvar som alternativ.
2018-06-25 @ 18:59:00 Permalink Döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vem är Babylons och vem är paradisets änglar på vår jord?

Svar: Poliserna är Babylons "änglar" (dvs. lite som demoner, satans änglar) och insekterna är paradisets, dvs. naturens änglar, de som pollinerar växterna och får allt att bära frukt. Studera dessa två änglatyper, och se om du ser en skillnad mellan humlan och polisen. Den ena livgivande, bara godhet och mildhet, en upprätthållare av naturens paradis, den andra full av våld, straff och hämnd, en upprätthållare av helvetet, dvs. civilisationen.

P.S.: Jag ser även spindlar, myggor och fästingar som paradisets änglar, hur konstigt det än låter. Även de upprätthåller paradiset, om än på ett sätt som är mindre behagligt för oss människor. Vi människor är inte alltings centrum. Även andra varelser behöver änglar. Men allt tjänar till det bästa för den som älskar "Gud".
2018-06-25 @ 18:27:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om djuren som vår nästa

Jesus sa: "Allt vad ni vill att människorna skall göra för er, det skall ni också göra för dem. Det är vad lagen och profeterna säger." (Matt. 7:12) Och "Du skall älska din nästa som dig själv." (Matt. 22:39)

Om vi inte behandlar djuren så som vi själva vill bli behandlade, kommer vi inte in i himmelriket under detta liv, om vi inte omvänder oss. Djuren är nämligen bland dem som är vår nästa.

Tänk därför två gånger innan du slår ner på djurrättsaktivister som gör olagliga saker för djurens bästa.

2018-06-25 @ 12:10:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den civiliserade människan blir destruktiv även i sin naturlängtan

Den civiliserade människan blir destruktiv även i sin naturlängtan. Hon försöker tillfredsställa denna längtan genom att turista i Syd, vilket förstör både natur och utsuger fattiga i landet, och genom att bygga hus i skogen, vilket gör att skogarna krymper. Man måste ställa sin naturlängtan under Kristi herravälde, och följa i Kristi fotspår, det är enda vägen för oss i västvärlden.
2018-06-25 @ 12:03:32 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Varför ägande är fel

Varför ägande är fel: Det är den som behöver saken mest som bör få saken, inte den som gör anspråk på att äga saken. Och blott "Anden" vet vem som behöver saken mest, det kan inte vi avgöra. Var därför milda mot de fattiga som stjäl!
2018-06-25 @ 11:59:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

En av orsakerna till tron på förintelse i döden

Är det civilisationens vidrighet som fått så många ateister att tro på den grymma och vidriga läran om förintelse i döden, att man slutar existera för all evighet? De projicerar civilisationens grymhet på naturen. Civilisationens historia är så full av våld och förintelse, att bekänner man sig till civilisationen, som många, ja rentav de flesta ateister gör, ja då tror man att naturen är lika vidrig.

Men nej, naturen är för ljuvlig för att man ska kunna förintas i döden, denna lära som är besläktad med gaskammarfilosofin.

Att förstå att denna lära är fel är så enkelt som att förstå en av fysikens grundpelare, att energi kan varken skapas eller förstöras, bara omvandlas. Då är bara frågan, hur omvandlas den energi som kallas "medvetandet" i döden? Det är ett mysterium, vars svar vi bara kan gissa oss till, eftersom frågan vad medvetandet egentligen är, inte har lösts ännu i filosofin. Kommer det någonsin att lösas, detta mysteriernas mysterium? Kanske i dödsstunden?
2018-06-25 @ 11:56:00 Permalink Döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Lite antikrigisk filosofi

På basen av vad jag har läst och hört om krigets grymheter, skulle jag hellre låta ryssarna ta över landet än att offra landets unga söner på detta ohyggliga nationalismens altare. Moder Jord är mitt enda fosterland, jag tror inte på stater och nationer. Och jag vill kriga med kärlekens vapen, som är ofattbart långt effektivare mot ryssars förtryck än vanliga fysiska vapen. Sanningen är att krig med fysiska vapen bara gör sakerna värre, skapar hämnd- och våldsspiraler. Länge leve pacifismen och Jesu anda!
2018-06-25 @ 11:48:45 Permalink Våldets etik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Studera börsen. En ny finanskris kommer snart.

Jag ber mina läsare studera börsen, eller snarare det viktigaste börsindexet Dow Jones Index. När du klickar på länken jag nyss gav i förra mening, när sidan kommer upp, tryck på "högst" uppe till höger, och studera börsens utveckling sedan 1970-talet, men särskilt de två senaste börskrascherna, den kring millennieskiftet och den kring 2007-2008. Det ska inte mycket ekonomisk intelligens till för att kunna gissa sig till vad som i stora drag är att vänta på basen av vad som hände de två senaste gångerna. Nu är vi nämligen inne i en ny ekonomisk bubbla, "The Everything Bubble", den största bubblan någonsin (dubbelt så stor som den senaste) som snart kommer att spricka, om vi ska lära oss av historien.

När spricker den nya bubblan? Ja, det kan man också gissa sig till genom att studera de två senaste bubblorna. Alla bubblor spricker efter att bubblans tillväxt har peakat (nått sin topp) och planat ut en tid. Senaste bubblan 2007-2008 sprack efter att den planat ut ungefär tre till sju månader (lite svårt att säga precis när bubblan sprack). Sen kom en våldsam krasch, våldsammare än bubbelkraschen kring millennieskiftet, som också hade längre tid på sig att plana ut på toppen, och heller inte kraschade lika våldsamt. Nu har vår nuvarande rekordstora bubbla peakat och planat ut i sex månader. Man kan räkna ut att den kommer att ha kortare tid på toppen, och krascha våldsammare än de förra bubblorna, eftersom denna bubbla är dubbelt så stor som den senaste (ju större bubbla, desto större och brantare krasch). Då skulle det vara rimligt att gissa att bubblan kommer att spricka under andra halvan av 2018. Ja, egentligen kan den spricka när som helst om vi ska vara riktigt ärliga. Detta understöds av detta blogginlägg på min favoritblogg Peak Prosperity (Chris Martensons blogg), en mycket seriös blogg om ekonomi, energi och ekologi. Jag hänger inte med i allt i det inlägget (de är rätt pålästa), läs slutet av nästsista avsnitt och sista avsnitt om det verkar vara svårt för er. Adam Taggart skriver i detta blogginlägg att

"Conclusion: a major decline in the financial markets is due for the second half of 2018/first half of 2019."

Dvs. antagligen en ny finanskris, bubblan spricker.

Jag ber mina läsare ta varning av detta, och förbereda sig, så att ni kan göra visa val som inte sabbar det för er. Läs också mina råd för hur man ska förbereda sig för den kommande kollapsen i detta blogginlägg på min blogg, ganska nyligen.

Märk också att även miljardären George Soros anar att en ny finanskris kommer snart. Många tidningar har skrivit om hans dystra

utsagor i denna sak, läs en sådan artikel här. Om t.o.m. han varnar, då är det illa, har folk på nätet sagt.
2018-06-20 @ 16:56:00 Permalink Chris Martenson Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ansatser till djurisk teologi: Johannes Müller, en teologisk Nietzsche-lärjunge

(repris från Wildman-bloggen 2010)

Teologin har sannerligen inte många djuriska tänkare, ej heller många Nietzsche-lärjungar. Dom flesta är filosofer, poeter och skönlitterära författare. Men jag skall i serien "Ansatser till djurisk teologi" försöka gräva upp dom teologer som kan vara fruktbara att läsa när man vill skapa sig en djurisk teologi. En av dessa är den tyska teologen och filosofen Johannes Müller (1864-1949), en profetisk förespråkare för en "folklig, naturfrom protestantism", enligt teologen Harald Haury 2005. Jag har själv läst Müller sedan 13-årsålder, och jag skulle säga "naturfrom" med betoning. Få teologer har så som han lagt vikten vid instinkten och spontaniteten som människoväsendets urkälla. Han har något av Franciscus´ ursprungliga friskhet över sig. Jag minns hur jag som trettonåring blev kraftigt utmanad och dömd i mitt innersta av Müllers stränga krav på ursprunglighet, äkthet och naturlighet i människolivet. Jag växte ju upp i en fundamentalistisk kristen rörelse, "Smiths Vänner", där detta var allt annat än vanligt. Vi hade några stora original på våra möten och konferenser, men dom var så alltför få. Och själv var jag i tonåren en hycklerisk blek kopia av min far, som var en obarmhärtigt lagisk domsprofet, alltid med straff och tuktan som sin religions kärna. Müllers hårda krav tog sin utgångspunkt i bergspredikan, som han tolkar lika strängt som själve Leo Tolstoi, den kristna anarkismens förgrundsgestalt. En bokstavlig tolkning, där allt skall efterföljas, och allt är fullt möjligt att praktisera. Denna text blir Müllers grundtext, och gör hans texter helt anarkistiska och pacifistiska. Bergspredikan är ju en av vår civilisations mest anticivilisatoriska och djuriskt ursprungliga texter. Där finner instinkten mycket att hämta. Instinkt, ja. Heligheten som instinkt, istället för lag och regel. Det är en nyckeltanke hos Müller. Bergspredikan är motsatsen till allt vad regel heter, trots att det framställs som en lag, en tolkning av de tio budorden. Gör man bergspredikan till lag, blir den omöjlig att uppfylla, helt i enlighet med vad kyrkoinstitutionen har lärt. Men låter man Gud springa fram ur sitt väsens urkällor, ur sitt väsens naturlagar (ett nyckelord för Müller), då uppfyller man spontant bergspredikan, lika spontant som barnen gör det. Jesu dömande av fariséernas fromhet är viktigt

för Müller. Allt liv som inte framspringer spontant och naturligt, utan ansträngning och plikt, är hyckleri. Att följa lagen som en utvärtes regel är hyckleri, medan människoväsendets renhet och ärlighet finns i det omedvetna, oavsiktliga och oberäknade, i det att "den vänstra handen inte vet vad den högra handen gör", såsom Jesus talade om allmosegivandet. Det "omedelbara" och "impulsiva" är två nyckelord för Müller. Detta i motsatsen till det påklistrade, beräknade, avsiktliga och "reflekterade". Müller talade för att vi måste gå tillbaka till vårt väsens ursprung, den barnliga, naiva, omedelbara livsförnimmelsen. Genomgående kritiserar han den förkonstling, det skenväsen och det hyckleri som genomsyrar civilisationen. Vi måste åter finna den äkthet och enkelhet som präglar barnens väsen. Trots sin djuriska, av Nietzsche influerade bergspredikoetik, var Müller inte mer genomträngd av den i praktiken, än att han lät sig luras av Hitler och nationalsocialismen i början. Först senare såg han sitt misstag, och ångrade sig. Han blev trots allt en motståndare av Nazismen, när det gick upp för honom vad den egentligen var.

Här är en text av Müller som jag tycker mycket om:

Att gripas så av naturkraften att alla konventionella former blir absurda

(Ur boken "Vad Jesus talat! del 1: Om efterföljelsen" 1914)

"De troende må gärna fortfara i sin religiösa pliktuppfyllelse och sin kyrkogång. Men för oss, som få uppleva den nya tidens annalkande, är det omöjligt att längre fasta och bedja efter föreskrivna ritualer, medan människovardandet överväldigar oss och låter oss blicka in i fullkomlighetens rike. Någon sade till mig: "Jag kan inte vara lika glad som ni, ty då allt kommer omkring, är det endast åt himmelen, som jag gläder mig. Jag förstår nog er glädje, ty ni ser ett stort mål framför er, men själv kan jag ej tro därpå." Och han träffade huvudet på spiken. När vi få erfara att den nya tiden randas och vi med jättesteg närma oss alltings fullbordan, då måste vi öppna vårt hjärta för den ljusflod som strömmar emot oss och låta den utstråla på alla, som vi komma i beröring med. Vi hinna ej läsa uppbyggelseskrifter och förrätta andaktsövningar, ty livsglädjen är vår lovsång och den brinnande längtan vår bön. Såsnart tron för oss blivit en levande verklighet, måste den kyrkliga trosformen förefalla oss lika absurd, som varje konventionell känsloyttring skulle bli det för två människor, vilka gripits av kärlekens naturkraft. Den som äger livet undervisas av Gud och ledes av hans ande."

2018-06-20 @ 15:51:00 Permalink Naturlig andlighet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vilhelm Ekelund om bildningen som brevväxling

"Är inte hela den mänskliga "bildningen": en brevväxling? Vi sitta och läsa varandras brev, vi meddela att vi riktigt bekommit dem, och söka svara och tacka efter råd och lägenhet."

(Vilhelm Ekelund i "Veri Similia", 1915)
2018-06-20 @ 15:50:27 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Varför omvända sig nu?

Man kan fråga sig; om alla kommer till Naturens paradis när dom dör, som jag har uttryckt tidigare här på bloggen, varför omvända sig till Naturen nu? Svaret är att om man dröjer tills döden inträder, går man miste om mycket glädje, missar man att uppleva paradiset som människa, något jag har fått smaka på under dom senaste nio åren, genom att förena mig med djuren. Och man missar andras glädje, att få göra andra glada.
2018-06-19 @ 15:21:00 Permalink Paradiset Kommentarer (0) Trackbacks ()

Några tankar om pengar, roten till allt ont

Pengar, denna rot till allt ont, som de sannerligen är, kan, när de får flöda fritt genom en människa, bli något så underligt som kärlekens smörjmedel. Ge så mycket du kan och så ofta du kan, särskilt pengar, och har du knappt något, ge symboliska summor och gåvor, det gläder hjärtan det också!
2018-06-19 @ 11:06:38 Permalink Ekologisk ekonomi Kommentarer (0) Trackbacks ()

De flesta fångar bör befrias

Minst 80 % av fångarna i fängelserna runt om i världen bör släppas fri, och straff bör ersättas med kärlek som rehabilitering, och fängelseväsendet bör avvecklas med resten av civilisationen på ett sätt som jag beskrivit här.

2018-06-19 @ 11:04:20 Permalink Ekologisk och human kriminalvård Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kladd VIII. Naturmystiska observationer VIII. 2010

Jag gjorde igår ett fynd i min lilla hydda i Nackareservatet, som jag sov i. Jag hittade en borttappad liten handskriven minibok, en skrift som heter "Kladd VIII. Naturmystiska observationer VIII" (2010). Skriften är nästan förstörd av fukt och naturen har ätit ett stort hål i den (känns som en förstörd handskrift ur Dödahavsrullarna). Jag kan läsa fragment i skriften, och dessa värmer mitt hjärta. Jag skrev skriften i slutet av 2010, strax efter min vän finske anarkoprimitivisten och helige dåren Ronja Aarnialas självmord. Jag ska skriva av här dessa fragment:

"Vi bör inte ta vårt inre liv, vår fantasivärld, på för stort allvar. Då kommer vi att förlora sinnet för verkligheten, det sunda bondeförnuftet. De kristna mystikernas kardinalfel är just detta; de tar fantasivärlden, symbolernas värld, på för stort allvar, och kommer in i krampaktiga hållningar, hämningar och tappar kontakten med livets lekfullhet. Vi bör förhålla oss till hela vårt inre liv i dess helhet ungefär som vi förhåller oss till våra nattliga drömmar, något att uppleva och njuta av och sedan glömma. Inte hålla fast vid det, utan vara som vattenfall..."

"Det är märkligt att betrakta sig själv utifrån i ens sorgeprocess efter en närståendes död. Man kan inte riktigt hänge sig åt yttre saker, utan störs hela tiden av värken i minnevärlden - man dras hela tiden in i minnevärlden, där man har lust att sitta och gråta. Och värken känns väldigt naturlig, inte destruktiv. Den känns som födslovärk. Ens döda vän håller på att födas ut ur det mänskliga in i det icke-mänskliga, och alla de närstående får vara med och föda ut vännen, som...."

"...i detta drömarbete delar de närstående. Alla är förenade i drömvärlden. Födelsen följer sina egna lagar, men de närstående kan gräva ner sig i sin sorg, och vägra släppa taget om de minnesskal som den döde lämnar efter sig. Minnesskalet är moderkakan, resterna efter födelsen. Det skall man inte stirra sig blind på, utan glädjas över det nyfödda livet ute i det icke-mänskliga. Den glädjen får man genom att själv leva i intim gemenskap med det icke-mänskliga redan under sin mänskliga livstid. Då förstår man instinktivt vart den nyfödde tagit vägen, och förlusten av henne är inte total."

"Kan någon materie sakna medvetande? Dom som tror på förintelse i döden skulle svara ja.

Men om vi verkligen betänker detta, så framstår denna föreställning lika absurd som föreställningen om att ett medvetande kan sakna materie, såsom spiritisterna tror, ja som de flesta New Age-are tror.

Ja, egentligen är föreställningen om materie utan medvetande bara baksidan av spiritisternas absurda tro, och bygger lika mycket på en platonsk och cartesiansk dualism mellan materien och själen, som ...

"Förhållandet mellan spiritister och förintelsetroende liknar på förhållandet mellan teister och ateister, mellan religiösa fundamentalister och vetenskapsfundamentalister. Det är bara två sidor av samma mynt. Vad är förintelsetron annat än att låta materiens skenbara orörlighet lura en att tro att den därför saknar medvetande? Vad är det annat än att stirra sig blind på skenet, eller ännu värre; att likställa liv och medvetande med det som rör sig på människors sätt, oavsett hur mycket stenen rör sig och lever i sina mikronivåer?

Varför är mikroliv lika med liv utan medvetande? Varför måste något ..."

"Förintelsetron är....och antropocentrisk. Allt kretsar kring människan, och det som inte liknar på människan, har inte medvetande. När människan så i döden förvandlas till icke-mänsklig materie, förlorar hon sitt medvetande, individen upphör att existera. Bara för att man lämnar människan. Människan är alltings mått, skapelsens herre. Lämnar man henne är man ingenting längre. Vilken ofattbar idioti, vilken ofattbar nedvärdering av den icke-mänskliga naturen. Vilket hierarkiskt tänkande, lika hierarkiskt som kyrkans tro."

"Sorgen efter Ronja Aarniala är mitt livs första riktiga sorg"

"...I ljuset av den icke-civiliserade, icke-mänskliga verklighet hon (Ronja) har fötts in i. Kanske är en väsentlig del av sorgen vår förtvivlan över att själv inte få vara med i födelsen? Vi lämnades kvar. Allt vad vi har framstår så futtigt i ljuset av det nyfödda livet utanför vår synkrets.

Men min sorg är förunderligt begränsad till mina minnen, alla de minnen som Ronja är invävd i. De är alla från den tid då jag ännu inte var utfödd ur civilisationen in i djurens verklighet. Det är mina minnen som värker, inte mitt nu, mitt djuriska nu. Det är mina minnen av..."

"...Och hade inte mina minnen varit så invävda i civilisation, hade de kanske för länge sedan fallit i glömskans bok, då det naturliga minneslivet lever i ett långt snabbare tempo av död och förnyelse, glömska och påfyllning, än det civiliserade, konserverande minneslivet.

Jag tror det är min forna personliga civilisation som värker så i mig i sorgen efter Ronja. Jag gråter över min och Ronjas forna civilisation.

Övergången mellan död och ny födelse är inte så stor för djuren. De upplever närståendes död på annat sätt än de civiliserade."

"De civiliserade.....hindrar oss från att spontant leva oss in i den nyfödda verklighet ute i den icke-mänskliga naturen som den döde har stigit in i, och bygger en onaturlig barriär mellan oss och den döde, vi lämnas ensamma och övergivna, och vi stirrar in i döden utan förståelse, vi ser bara att den döde försvann i ett bottenlöst hål.

* * *

En orsak till att föreställningen om materie utan medvetande har uppkommit, kan vara att civilisationen bygger på att upprätthålla materiella helheter utan ett organiserande, sammanbindande medvetande. Ett hus har inget medvetande."

"...Sönderfaller genom kraften av det mikroliv som lever vidare som mikrohelheter. Ett mikroliv som också förekommer i husen, men som aldrig får bli synligt, aldrig får komma till ytan genom sönderfallsprocessen (förrän om väldigt länge). Därmed uppkommer illusionen om "död" materie, en illusion som sedan projiceras på allt som ser dött ut, stenar, berg, metaller.

Men om det inte finns död materie, hur kan då själen förintas, den som också..."

2018-06-18 @ 17:14:00 Permalink Döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Djurisk-teologisk nyckeltext av Johannes Müller: Barnens väsen som paradisets väsen

(repris från Wildmanbloggen 2010)

(Ur boken "Vad Jesus talat" del II: Om efterföljelsen", 1914, s.178 ff.)

Och de buro även små barn fram till honom, att han skulle taga på dem; men då hans lärjungar sågo det, näpste de dem. Men Jesus kallade dem till sig och sade: Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke; ty sådana hör Guds rike till. Sannerligen säger jag eder: Vilken som icke mottager Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig där in. (Luk.18:15-17, Matt.18:1-6) ...Detta sjätte sinne eller förmågan att se vad som ligger bakom tingen och sålunda skönja Guds livsyttringar kunna dock icke alla förvärva sig. Förutsättningen härför ha blott de människor, för vilka varje livsskickelse blir ett omedelbart och starkt upplevande. Ty hos dem nå intrycken själen, medan de hos de teoretiserande och reflekterande människorna stanna inom tankens sfär. Hos dessa omformas den levande verkligheten av världsåskådningen och livsuppfattningen; medan den impulsivt levande människan med hela sitt väsen reagerar för varje livsintryck. Hos dessa människor, vilkas inre ständigt står i kontakt med det metafysiska, utvecklas själen till ett fint och elastiskt instrument för de gudomliga livsyttringarna. Denna förnimmelsens omedelbarhet är just kännetecknande för barnens livsart. Därför säger Jesus: "Sådana hörer Guds rike till. Och den, som icke mottager Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig därin". Han kan varken intränga i Faderns dolda livssfär eller tingens sanna väsen. Att Jesus åsyftade denna barnens egenart framgår tydligt ur de ord, i vilka han prisar de enfaldiga i motsats till de visa och kloka. Men därmed är icke sagt att Jesus avsåg endast detta. De enfaldigas mottaglighet beror icke blott på upplevandets omedelbarhet utan också på det enkla och osammansatta i deras väsen. En sammansatt och i sig söndrad natur är blott tillgänglig för ytliga, oklara och brutna intryck, medan ett enkelt väsen djupt och helt genomtränges av varje upplevelse. Och intrycket motsvaras av den verkan det framkallar. I en förvirrad och komplicerad själsförfattning uppslukas även de starkaste livsimpulser av allehanda tankar, begär och intressen. Ty för att intrycken skola framkalla ett personligt liv, måste de mötas av en lugn och samlad kraft och därför är ett enhetligt och osammansatt väsen den bästa jordmån för det nya livets tillväxt. Den splittrade människan kan väl någon gång känna sig starkt gripen, men blott för stunden; stämningen förgår och det som återstår är en känsla av vanmakt att ej kunna fasthålla vad man fått uppleva. Och sist med icke minst är naiviteten ett utmärkande drag hos barnasinnet, denna omedvetna, enkla oskuld, som utan betänkande ger sig hän och med ungdomens oförbrukade kraft insuper livet och dess företeelser. I samma mån människan förlorar sin naivitet, blir hon misstänksam och rädd för allt som är nytt och ovanligt, och ju mera hon instänger

sig i sin tankevärld, desto mera utestänges för henne det verkliga livet. Och det uppstår en kritisk självsäkerhet grundad på den allmänna opinionen, ett mer eller mindre individuellt betraktelsemanér eller på religiösa och filosofiska teorier. Därigenom förlorar sinnet sin friskhet och blicken sin iakttagelseförmåga och med blaserad liknöjdhet gå vi mot händelser och intryck. Intet i livet förvånar oss mera eller gör oss tveksamma. Allt blir smått och obetydligt. Innan livet hunnit gripa oss, avskaka vi redan intrycket; allt som möter expedieras kort och gott. Hur skall gudsuppenbarelsen då kunna tala till oss och omgestalta vårt liv? Den jungfruliga jorden är den bördigaste. Och i naiviteten ligger hjärtats jungfrulighet. Ju mindre berörd och missbrukad denna är, desto starkare och renare genljud skall livsropet finna. Men barn äro naiva ej blott till sinnet; de äro det ock i hela sitt sätt att vara. Och detta göres oss lika mycket behov för att de nya impulser, vi emottagit, skola kunna omsättas i personligt liv. Såsom jag ser saken, utgör den bristande ursprungligheten i vårt väsen huvudorsaken till att vår tid så sällan framföder nya människor. Den okyska självbetraktelsen, detta beskådande och prövande av varje livserfarenhet, det ständiga övertänkandet av alla intryck dödar det nya livets spirkraft. Ty reflexionen upplöser den ursprungliga förnimmelsen och berövar den dess äkthet och renhet. Och frukten blir då ej mera densamma. I stället för det ursprungligt framspirande livet träder en konstprodukt, i stället för ny skapelse en efterbildning. Den som har ögon att se kan ej undgå att märka dessa kopior av typiska förebilder, varav det vimlar i vår tid - misslyckade nya människor. I stället för den nyfikna självgranskningen, det intellektuella missbruket av våra intimaste upplevelser och det omogna kritiserandet av en ny värld, som håller på att upplåta sig, måste något helt annat vakna och utvecklas inom oss, ifall livsimpulserna skola bära frukt. Med vilja och avsikt skall den nya uppenbarelsen läggas till grundval för vårt personliga liv. Vi måste leva i ljuset av den sanning som gått upp för oss, omsätta den ursprungliga förnimmelsens friska drivkraft i personlig livsgärning. Och för att detta skall kunna ske, måste vi vara fullt uppriktiga. På denna sinnes- och väsensuppriktighet beror allt. Ty Guds rike tillhör de barnsligt sinnade. Hos barnen finna vi denna omedvetna, instinktiva öppenhet i allt vad de göra och låta. Helt omedelbart och naturligt följa de sin inre förnimmelse. Och den som hos sig bevarat denna barnsliga egenart kan med skäl prisas lycklig. Ty i hans ursprungsfriska väsen spirar den unga brodden fram och det geniala livet utvecklas genom en omedelbar omsättning av intryck och gärning i hela dess impulsiva kraft. Sålunda är barnasinnet det enda, som består provet under vandringen på den nya vägen. Ej blott i början, då livsropet väcker oss till en ny människovärdig tillvaro, utan lika mycket under det nya livets fortgående utveckling. Men

barnaväsendet äger också alla betingelser för att kunna danas till den högre väsensart, som kännetecknar Guds barn. Ty en gryende början till alla de egenskaper, vilka utmärka den sanna människan, finnes redan här. Jag vill endast påpeka den nya sedlighet och livsart, som bergspredikan framhåller, och jämföra den med barnens sätt att leva. Barnens liv består av källfriska livsrörelser, som de impulsiva känslorna framkalla. De reflektera ej över sina livsyttringar, så starkt genljud alla händelser än väcka i deras inre, utan omsätta varje ögonblick de friska intrycken i handling. Där finnes intet konstlat och avsiktligt betonat, så länge barnens omedelbarhet ej störes av deras omgivning. Barnens liv är alltid personligt, ty i allt vad de syssla med inlägga de hela sin själ. Blott det som utifrån påtvingas dem, göres med delat intresse och olustigt. Och allt, vad barnen känna, får ett omedelbart och naturligt uttryck. Då de få vara sig själva, leva de direkt, helt och oförbehållsamt. Och å andra sidan är deras sätt att vara osökt, enkelt och rakt på sak. Deras liv är ja, ja, och nej, nej. Allt hos dem är öppet och friskt, utan krus och komplimanger. Och allting förefaller dem så naturligt, så som det bör vara. I sanning, man behöver blott ge akt på barnen för att få en föreställning om den nya människans väsensart. Vidare är barnets benägenhet att leva i nuet också den ledande principen i den nya människans liv. Barnen hängiva sig helt åt ögonblicket, ja, så fullständigt, att tid och rum försvinna, det förflutna genast faller i glömska och framtiden knappast kommer i fråga. Därför glömma barn så hastigt och övervinna lätt de svåraste motgångar. Därför trycka dem ej heller bekymmer och sorg. Ty ur nuet och den intensiva livsrörelsen tillströmma ständigt nya glädjekällor. Livet är dem en lek, emedan intet främmande och obehörigt ur det förflutna eller kommande tynger ned dem. Men livet är dem också därför lätt, att de ej hänga fast vid något utan förbli oberoende. Barn ha en naiv överlägsenhet över tingen. De glädjas åt allting men kunna även lämna allt, emedan livets tyngdpunkt ligger inom dem själva. I och för sig äro föremålen värdelösa, men med en kunglig överlägsenhet skänker barnet dem ett personligt livsvärde. Ett stycke trä kan i barnens ögon fördunkla den vackraste docka, emedan det däri ser något eget och dyrbart. Och denna barnets syn på tingen är riktig, ty den är oberoende av alla konventionella värdesättningar och opåverkad av andras färgläggning.

2018-06-15 @ 18:21:00 Permalink Naturlig andlighet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kristna böcker och texter som jag rekommenderar åt kyrkan att bilda sig i

Här är ett litet bibliotek och en litteraturlista på nätet för den kristna kyrkan, de kristna som besöker min blogg, sånt jag rekommenderar som kan fördjupa deras tro och leda dem vidare. Alla böcker är hämtade ur kristendomen, ur kyrkohistorien. Där bör de kristna börja. Vissa böcker kan man bara köpa, andra går att läsa gratis på nätet. Jag skriver ut när man kan läsa böckerna gratis på nätet (klicka på bokens namn, så kommer boken som du kan läsa på nätet, upp). Det är en fortsättning på min förra lista, som även innefattar en del av den.

Ekoteologi:

(säg inte att inte teologerna arbetar hårt! Här finns resurser!)

Matthew Fox: Original Blessing: A Primer in Creation Spirituality (1983)

Nils Tägt mfl.: David Petander - en svensk Franciskus. En bok om exemplets makt (1996)

Leonardo Boff: Ecology & Liberation: A New Paradigm (Ecology and Justice) (1995)

Leonardo Boff: Cry of the Earth, cry of the poor (1997)

Leonardo Boff: Toward an Eco-Spirituality (Church at the Crossroad) (2015)

Thomas Berry: The Great Work: Our way into the future (2000)

Thomas Berry: The Sacred Universe: Earth, Spirituality and Religion in the Twentieth century (2009)

Pelle Strindlund och Annika Spalde: Varje varelse ett Guds ord (2005)

Ched Myers: The fall (2005) Gratis att läsa

Ched Myers: Anarchoprimitivism and the bible (2005) Gratis att läsa

Lars Larsen: Djurisk teologi. Paradisets återkomst (2010) Läs den gratis här.

Andy Lewis: Anarchists against civilization: Rewilding, the roots of christian faith. Gratis att läsa

Ekoteologi i praktiken: Helig dårskap

Johannes Jörgensen: Den helige Franciskus av Assisi (2004) Kan läsas gratis på engelska här.

Harald Olsen: Pilgrimer i öst. Eremiter och heliga dårar i den rysk-ortodoxa traditionen (2001)

Per-Arne Bodin: Skruden och nakenheten. Essäer om Ryssland (2009)

Per-Arne Bodin: Language, Canonization and Holy Foolishnes. Studies in Postsoviet Russian Culture and the Orthodox Tradition (= Stockholm Slavic Studies, 38). Stockholm, 2009, 322 sidor. Kan läsas gratis här.

Priscilla Hunt and Svitlana Kobets: Holy foolishness in Russia. New Perspectives (2011)

Varlaam Novakshonoff: God's Fools: The Lives of the Holy "Fools for Christ" (2017)

Sergey A. Ivanov: Holy Fools in Byzantium and Beyond (Oxford Studies in Byzantium) (2006)

Holy Transfiguration Monastery: The Life of Saint Symeon of Emesa, the Fool for Christ (2014)

Catherine Doherty: Urodivoi: Holy Fools (Madonna House Classics) (Vol 5) (2001)

Vladimir Tsurikov: Hieroschemamonk Feofil: Fool-for-Christ's-Sake. Ascetic and Visionary of the Kiev-Caves Lavra (1998)

Harriet Murav: Holy Foolishness: Dostoevsky’s Novels and the Poetics of Cultural Critique (1993)

Övrig kristen litteratur, mest uppbyggelselitteratur

Bibeln (1917)

Johann Arndt:

Den sanna kristendomen, del 4; Naturens bok, (1600-t.) Finns att läsa gratis på gammalnorska här, på engelska här

Dietrich Bonhoeffer:

Efterföljelse (1937)

John Bunyan:

Kristens resa, (1885). Gratis att läsa

Challoner, Richard:

The lives of the Fathers of the Eastern Deserts, or, The wonders of God in the wilderness, 1852. Gratis att läsa

Pierre Teilhard de Chardin:

Hymn of the universe (Innehåller bl.a. Mässa för all jorden) (1961). Gratis att läsa

Henry Drummond:

Naturens lagar i andens värld. (1890) Finns att läsa gratis på engelska här

Gunnar Edman:

Den stora bejakelsen, (1977)

Grundvattenkällan, (1977)

Ett litet grönt ord, (1985)

E.J.Ekman:
Evangelii fullhet och de ändlösa straffen (ny upplaga från 2010, ursprunget från början av 1900-talet)

Hjalmar Ekström:
Den stilla kammaren : brev, (1988)
Den fördolda verkstaden: Själavårdande brev, (2003)
Antoon Geels: Det fördolda livet : mystikern Hjalmar Ekström (1885-1962) - liv och lära (1995)

Jacques Ellul:
The Betrayal of the West. (1978). Gratis att läsa.
The Humiliation of the Word. (1985). Gratis att läsa.
Money and Power. (1984). Gratis att läsa
The Technological Bluff. (1990). Gratis att läsa
The technological society, (1954). Gratis att läsa
The Technological System. (1980).
Violence: Reflections from a Christian Perspective. (1969). Gratis att läsa
What I Believe. (1989).
The presence of the kingdom. (1989). Gratis att läsa

To Will and to Do. (1969).

F.W.Farrar:
Mercy and judgment (om universalismen) (1881). Gratis att läsa

George Fox:
Läs skrifter av och om honom här, gratis, på engelska
Rufus Jones: The story of George Fox (1919) Gratis att läsa

Foxe, John (1516-1587): Fox's book of martyrs : or, a history of the lives, sufferings, and triumphant deaths of many of the primitive as well as Protestant martyrs .. (1846) Gratis att läsa

Franciscus av Assisi:
(alla följande böcker går att läsa gratis)

The writings of St: Francis of Assisi
Little flowers of St. Francis of Assisi

Thomas of Celano: First and second lives of Saint Francis (medeltida källskrift)
Jacobus de Voragine: The golden Legend: St.Francis (medeltida källskrift)
Life of St: Francis of Assisi, by Paul Sabatier (1919)
The Life and Legends of Saint Francis of Assisi, by Father Candide Chalippe (1917)
Johannes Jörgensen: St. Francis and his brethren (1957)
Johannes Jörgensen: Saint Francis of Assisi A biography (1913)
G.K.Chesterton: St.Francis of Assisi (1923)
Solsången

Emil Gustafson:
Samlade skrifter (1929) Gratis att läsa

John Wesley Hanson:

Universalism the prevailing doctrine Of The Christian Church During Its First Five Hundred Years. (1899). Gratis att läsa. (var till stor hjälp för mig under min mörka tid Nov. 2011-Juli 2012, där blev jag övertygad om att de flesta kyrkofäderna lärde universalism)

The New Covenant. An accurate translation of the New Testament. (1888) del 1. Gratis att läsa (fantastisk översättning, särskilt med tanke på universalismen, den återger troget ordet "aion", det grekiska ordet för "tidsålder", som så felaktigt översatts med "evighet")

Ulrika Ljungman:
Gud-och intet mer. Levnadsteckningar och brev från den mystika flodbergskretsen. (1984)

Thomas a Kempis:
Kristi efterföljelse, (1895). Gratis att läsa

Sören Kierkegaard:
(hans skrifter finns alla att läsa gratis på nätet på danska här)
Till Selvprövelse, samtiden anbefalet (1851) Gratis att läsa

C.S. Lewis:
Narnia (1950-1956)

Jonas Lundström:
Jesus-breven. Ett anabaptistiskt sökande efter kristen radikalitet. (2015)

Poul Madsen:
Det gaelder gudsmennesket
Nåde over nåde, (1952)
Galaterbrevet, (1973)

Dimitri Meresjkovski:
Tolstojs och Dostojevskis religion.(1906-1907) Gratis att läsa

Müller, Johannes:
Barnens väsen som paradisets väsen
Bergspredikan tolkad för vår tid, (1922)
Vad Jesus talat, (1914-1916)

Harry Månsus:
Vägen hem, (1986)
Hem i kosmos, (1989)
Den kosmiska katedralen, (1996)
Livet har en framtid, (2001)

Nathan Odenvik:
Lars Ulstadius. En pietismens banérförare i fångenskap för sin tro. (1940)

David Petander:

Hulda Nygren: David Petander. Hans liv och förkunnelse. (1960):
Olof Seger: David Petander. En skildring av hans vandringsår.(1929).
Olof Seger: David Petander. Vandrarprästen. (1929)
Sigge Swensson:Vandrarprästen. David Petanders liv och förkunnelse. (1933).

Sigge Swensson: David Petander, vandrarprästen, riksförkunnaren.
Brev, anteckningar, förkunnelse.(1952)
Nils Tägt: David Petander. En svensk Franciscus. (1996)

Sadhu Sundar Singh:
Wisdom of the Sadhu (2007). Gratis att läsa
B.H. Streeter/A.J.Appasamy: The message of Sadhu Sundar Singh, a Study in Mysticism and Practical Religion, (1921). Gratis att läsa
C.F.Andrews: Sadhu Sundar Singh. Personliga minnen, (1934)Gratis att läsa på engelska

C.O. Rosenius:
Dagliga betraktelser (1897) Gratis att läsa.

Viktor Rydberg:
Bibelns lära om Kristus (1904) Gratis att läsa
Till läran om de yttersta tingen.(1904) Gratis att läsa. (Rydbergs försvar för apokatastasisläran, universalismen)

Hannah Whitall Smith:
The unselfishness of God and how I discovered it (tre sista kapitlen). (1903) Gratis att läsa (en frikyrklig helgelseförkunnare berättar om sin omvändelse till universalismen)

Maria Suutala:
Kvinnor och andra djur, (1997)
Kettu luumupuussa, (2004)
Lyckliga kor och kloka människor, (2008)

The wisdom of the desert. Sayings from the desert fathers of the fourth Century, (400-talet) Gratis att läsa

LeoTolstoj:
The Kingdom of God is within you. (1894). Gratis att läsa
Religiösa skrifter (1927) (finns på Libris och Stockholms stadsbibliotek)
My religion (1885) Gratis att läsa

N.P. Wetterlund:

Andens lag till den harmageddoniska församlingen I-II (Ny upplaga från 1987, ursprungsupplagan från 1910-1912)
Syndakännedom, Guds barn (1901) och Jesu lära (1902), utgivna under titeln Jesu lära
Uppsatser och tankar (1902)
Ord av Luther (1903)
Guds Vredes Skålar (1913)
De sju domstolarna (1913)
Svar till domprosten Bring (1913)
Guds tempel och hedningarnas förgård (1913)
De två vilddjurstågen i Stockholm (1914)
De tre "fasta" frälsningsorden (1915)
De kristnas världskrig (1915)
Ett brev (1915)
Jultankar om de två budens kärlek (1915)
Vid "Det gyllene altaret" på världskrigets dag (1916)
En prisgivningens världsdom (1916)
Guds trälar, Nu- och nognådens liv och fem onda liv (1917)
Romfaia, svärdet genom Marias själ (1917)
Vid världskrigets slut (1918)
På Sions berg (1918)
Maria Wetterlund (1919)
Sändebrev till vänner 1917-1927 (postumt 1928)
Två kära barndomsminnen, Min moder (1928)

Pontus Wikner:
Tankar och frågor inför menniskones son, (1872)

2018-06-15 @ 17:42:00 Permalink Litteraturlista för djurism och anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om ekoteologi och befrielseteologi

"Naturens ande" arbetar för miljön i många olika verkstäder i civilisationen, den ena underligare än den andra. En del av detta arbete är i det fördolda, med rubriker som ingen skulle koppla till miljöarbete. Kyrkans folkbildningsarbete är ett sådant fält som många har svårt att koppla till miljöarbete när det inte har ekorubriker, men ändå ser jag Jesus som en mytologisk vägvisare tillbaka till naturen.

Detta blir allt tydligare när man ser på det arbete bland kyrkans teologer som går under begreppet ekoteologi. Där ser man att Jesusandlighet leder i sina yttersta konsekvenser till omsorg om miljön och djuren, ja till återförening med naturen. Jesus kallas ju "den andre Adam" i Nya Testamentet, den som återställde Adams syndafall. Adam var ett naturbarn före fallet, det är svårt att förneka, särskilt när man tolkar honom mytologiskt, som urmänniskan, stenåldersmänniskan innan civilisationens uppkomst ("Adam" betyder "människa" på hebreiska). Om Adam var ett naturbarn före fallet, då måste den som återställde Adams fall vara ett naturbarn, och leda oss tillbaka till att bli naturbarn. Edith Södergran är en av dem som kallar Jesus för "naturbarnet":

"Om vi icke bliva naturbarn komma vi icke i himmelriket, ty de religiösa hemligheterna äro naturhemligheter. De trivdes icke i de judiska templen, men väl hos det fåkunniga naturbarnet, som kände med liljorna i Saron." (Edith Södergran i skriften "Tankar om naturen" 1922.

Det är här kristendomen och kyrkohistorien blir omåttligt intressann, även för en ateist. Man kan i kyrkohistorien följa hur naturanden har verkat för människans och djurens och naturens frigörelse, genom otaliga väckelser, profeter, martyrer och helgon. Allt har lett åt ett håll, när man granskar det noga; återförening med naturen, med naturtillståndet, det vi hade på stenåldern innan civilisationens uppkomst, då vi levde som fria och ädla vildar.

Ekoteologin har idag blivit så populär, att t.o.m. den nuvarande katolska påven Franciskus (påvestolen har alltid varit omåttligt konservativ) har skrivit en encyclika om klimatet, översatt på svenska, kallad "Lovad vare du" (2015). Jag tycker vi har tidernas bästa påve just nu, en som känner mycket varmt för de fattiga och naturen, i Franciskus av Assisis efterföljd (påven tog Franciskus av Assisis namn av respekt och beundran för honom).

Den katolska befrielseteologin, som vår nuvarande påve är mycket befryndad med, har givit oss mycket viktiga bidrag till ekoteologin. Dess huvudtes är att naturen tillhör de fattiga, är en av de fattiga som ropar om upprättelse och befrielse från förtryck, och att ingen befrielseteolog är värd namnet utan att ta naturens lidande på allvar. Man måste ha ett helhetssyn på förtryck, och ta allt med. Befrielseteologin är mycket utbredd, särskilt i Latinamerika (vår påve är hemma i Argentina), och har även inspirerat de andra kyrkosamfundena i världen. En av dess mest kände förespråkare, och även en av dess grundare, är den brasilianske teologen och f.d.

franciskanerprästen Leonardo Boff, som skrivit flera viktiga böcker i ämnet (se min litteraturlista, ekoteologiska avdelningen, i mitt förförra inlägg).
2018-06-15 @ 15:47:00 Permalink Ekoteologi Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något mer om "vilan i Gud"

Jag skrev i ett blogginlägg nyss att bakterier "vilar i Gud" (jag menar Gud metaforiskt, som liktydigt med Naturen). Det finns tyvärr inte mycket om detta i ateistisk och vetenskaplig litteratur, men Bibeln och den kristna litteraturen har vissa texter och böcker om något som angränser till detta (finns säkert i andra religioner också). Jag kan ju bara nämna några sådana böcker:

Richard Baxter: The saints´ everlasting rest (1650) Gratis att läsa

Elias Aslaksen: Hvile i Gud (norska) 1965, denna skrift läste jag i min tidiga ungdom. Kan läsas gratis på nätet.

John MacArthur: Entering God´s rest (1987)

Mark Buchanan: The rest of God: Restoring your soul by restoring Sabbath (2007)

2018-06-15 @ 15:15:00 Permalink Mikrolivet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Litet djuristiskt-anarkoprimitivistiskt bibliotek och litteraturlista

Följande litterära resurser har jag funnit för att vårda om en naturlig andlighet (jag tar inte bloggar med här, de finns i länklistan på min blogg), vissa går att läsa gratis, vissa måste köpas (jag sätter ut i texten vilka texter som är gratis att läsa). Det är de bästa jag vet om, som jag rekommenderar mest:

(Som den biblioman jag är måste jag väl hjälpa er på traven! Kom med tips ni också!)

De centrala tre skattkamrarna av gratis djurisk läsning på nätet:

Litteraturlistan i The Anarchist Library: Anti-civ. (ett hundratal titlar, kolla särskilt John Zerzans och Derrick Jensens texter)

Green Anarchy-texter på Internet Archive (58 böcker/texter, bl.a. av Zerzan och Jensen)

Primitivism.com (88 böcker/texter)

Övrigt:

Ekofilosofi åt New Age-hållet:

David Abram: Becoming Animal: An earthly cosmology (2011)

Llewellyn Vaughan-Lee: Spiritual ecology: The cry of the earth (2016)

Joanna Macy and Chris Johnstone: Active hope: How to face the mess we´re in without going crazy (2012)

Tidskriften "Vargatid. Ett zine för återknytning till Moder Jord", fyra nummer i början av 2000-talet. Gratis att läsa

John Michael Greer: The retro future: Looking to the past to reinvent the future (2017)

John Michael Greer: Mystery teachings from a living earth: An introduction to spiritual ecology (2012)

Leslie E. Sponsel: Spiritual Ecology. A quiet revolution (2012)

Emilie Cajsdotter: Zander och tiden. Samtal med djur. 2002 (Ett försök att tolka djur, fast jag inte tror man kan prata med djur på det där sättet)

Ekoteologi:

(säg inte att inte teologerna arbetar hårt! Här finns resurser!)

Chief Seattles thoughts (1854) Gratis att läsa

Seyyed Hossein Nasr: Man and nature. The spiritual crisis in modern man (1968) Läs den gratis här.

Matthew Fox: Original Blessing: A Primer in Creation Spirituality (1983)

Nils Tägt mfl.: David Petander - en svensk Franciskus. En bok om exemplets makt (1996)

Leonardo Boff: Ecology & Liberation: A New Paradigm (Ecology and Justice) (1995)

Leonardo Boff: Cry of the Earth, cry of the poor (1997)

Leonardo Boff: Toward an Eco-Spirituality (Church at the Crossroad) (2015)

Thomas Berry: The Great Work: Our way into the future (2000)

Thomas Berry: The Sacred Universe: Earth, Spirituality and Religion in the Twentieth century (2009)

Pelle Strindlund och Annika Spalde: Varje varelse ett Guds ord (2005)

Ched Myers: The fall (2005) Gratis att läsa

Ched Myers: Anarchoprimitivism and the bible (2005) Gratis att läsa

Lars Larsen: Djurisk teologi. Paradisets återkomst (2010) Läs den gratis här.

Andy Lewis: Anarchists against civilization: Rewilding, the roots of christian faith. Gratis att läsa

Ekofilosofi:

Henry David Thoreau: Walden and on the duty of civil disobedience Gratis att läsa här

Arne Naess: Ecology, Community and Lifestyle: An outline of an ecosophy (1990) Gratis att läsa.

Bill Devall: Simple in means, rich in ends. Practicing Deep ecology (1988) Kan lånas som e-bok på Internet Archive

Watson, David: Against the megamachine (1997) (Finns delvis att läsa gratis, här)

Lemm, Vanessa: Nietzsche´s animal philosophy (2009)

Peter Hercules: Liberating the caged human animal. Del 1. Gratis att läsa

Paul Kingsnorth/Dougald Hine: The dark mountain manifesto (2009) Gratis att läsa.

Jonas Lundström: En förtryckares frihetliga fantasier (2014)

Lars Larsen: Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen (2017). Läs den gratis här.

Ekoteologi i praktiken: Helig dårskap

Johannes Jörgensen: Den helige Franciskus av Assisi (2004) Kan läsas gratis på engelska här.

Harald Olsen: Pilgrimer i öst. Eremiter och heliga dårar i den rysk-ortodoxa traditionen (2001)

Per-Arne Bodin: Skruden och nakenheten. Essäer om Ryssland (2009)

Per-Arne Bodin: Language, Canonization and Holy Foolishnes. Studies in Postsoviet Russian Culture and the Orthodox Tradition (= Stockholm Slavic Studies, 38). Stockholm, 2009, 322 sidor. Kan läsas gratis här.

Priscilla Hunt and Svitlana Kobets: Holy foolishness in Russia. New Perspectives (2011)

Varlaam Novakshonoff: God's Fools: The Lives of the Holy "Fools for Christ" (2017)

Sergey A. Ivanov: Holy Fools in Byzantium and Beyond (Oxford Studies in Byzantium) (2006)

Holy Transfiguration Monastery: The Life of Saint Symeon of Emesa, the Fool for Christ (2014)

Catherine Doherty: Urodivoi: Holy Fools (Madonna House Classics) (Vol 5) (2001)

Vladimir Tsurikov: Hieroschemamonk Feofil: Fool-for-Christ's-Sake. Ascetic and Visionary of the Kiev-Caves Lavra (1998)

Harriet Murav: Holy Foolishness: Dostoevsky’s Novels and the Poetics of Cultural Critique (1993)

Kollapslitteratur:

John Michael Greer: The long descent: A users guide to the end of the industrial age (2008)

David Jonstad: Kollaps. Livet vid civilisationens slut (2012) Finns i billig pocketupplaga.

David Jonstad: Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga (2016) Finns i billig pocketupplaga.

Richard Heinberg: The End of Growth. Adapting to our new economic reality (2011)

Anarkoprimitivistisk (eller sådan som lutar åt det hållet) skönlitteratur

(sådana som man antagligen finner i sin stads bibliotek)

Carl Jonas Love Almqvist: Drottningens juvelsmycke (1834)

Mark Twain: Tom Sawyers äventyr (1876)

Mark Twain: Huckleberry Finns äventyr (1884)

Howard Pyle: The merry adventures of Robin Hood (1883)

Johanna Spyri: Heidi-böckerna, startande med "Heidi, eller Den lilla schweizerflickan: en berättelse för barn och barnavänner" (översattes 1882)

Rudyard Kipling: Djungelboken (1894)

Edgar Rice Burroughs: Tarzan-böckerna (från och med 1912)

Elin Wägner: Väckarklocka (1941)

J.R.R.Tolkien: The Lord of the Rings, Sagan om ringen (1937-1949)

Blomberg, Harry: Stackars vår kärlek (modern franciscuslegend), 1948

Erich Scheurmann: Papalagi. Den vite mannen. Söderhavshövdingen Tuiavii av Tiavis tal. 1977

Harry Martinson: Vägen till Klockrike, (1948)

Harry Martinson: Aniara, 1956.

Harry Martinson: Tuvor, dikter 1973

Harry Martinson: Vildbuketten. Naturlyrik i urval (1974)
2018-06-14 @ 17:19:00 Permalink Ekoteologi Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Något om kyrkohistoria

Den ateist (jag är ateist) som inte förstår värdet av kyrkohistorien, att det är tack vare alla martyrers (som Dirk Willems, t.ex), profeters och helgons uppoffringar som vi har det så bra när det gäller religionsfrihet, yttrandefrihet och dylikt, som vi har det, den ateisten har inte förstått mycket historia.
2018-06-14 @ 13:37:00 Permalink Ateism Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Något om deckaren, litteraturens bottennapp

Romanen är den tråkigaste och otympligaste litteraturformen, och deckaren är den tråkigaste romanformen. Ändå är det deckaren som säljer mest av all litteratur, denna platta schablontext, frossande i våld och ondska, konstgjord spänning gjord för konstgjorda

människor utan smak för godhetens spänning, ja det är ju godheten och naturen som är det verkligt spännande.
2018-06-14 @ 13:21:06 Permalink Konst och kultur Kommentarer (0) Trackbacks ()

Livsflodens sång

(Mel. "Herre, la toner rinne", norsk andlig sång)

1. Ut ur det tysta, milda
rinner en varsam sång:
Drömmande om det vilda
:/: liv som ska segra en gång :/:

2. Så har den drömt så länge,
helgonens rad är lång.
Paradisets förhänge
:/: tjockt blev av stadens betong :/:

3. Dock rinner här Livsfloden
än som i gammal tid.
Men blyga återstoden
:/: blivit försiktig i strid :/:

4. Där på det stela viset,
prästen går i en lund,
ser inte paradiset
:/: ens i en fågel, en hund :/:

5. Djurmissionärer länge
arbetat har bland oss.
Så att vi ur det stränge
:/: slavriket kan komma loss :/:

6. Helgonen har sett floden
med sina drömmars syn.
Och sett dess blyga ljussken
:/: skimra vid granskogens bryn :/:

2018-06-14 @ 13:13:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Visa ord av två sufimuslimer, Shaikh Attar och Eric Hermelin

"Att hålla ryggen rak inför de
mäktige och höge
Att kröka ryggen djupt inför
de maktlöse och låge:
Är ödmjukhet, det ena som det andra"

(Shaikh Attar, övers. av Eric Hermelin)

"I ödelagda menskor, lägger Gud sin sannings skatter ned."

(Eric Hermelin)

(citaten hämtade från denna sida)

P.S. Hermelin bekände sig aldrig öppet till islam
2018-06-14 @ 13:03:00 Permalink Naturlig andlighet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Var barmhärtig mot galningar med messiaspsykoser
Var barmhärtig mot galningar som har messiaspsykoser (att de tror sig vara messiasar), dessa kan helt enkelt vara desperata, förtvivlade försök att sträcka ut sin hand för att försöka rädda världen, en reaktion på att du och jag gör så lite messianska grejer. Lite i känslan av "Om inte jag, vem?!" Döm inte denne galning för hårt, var inte för snabb med galningsstämpeln och hybrisstämpeln, utan gå istället in i dig själv och fråga dig själv vad du har gjort som tvingar fram en sådan desperation hos folk.
2018-06-13 @ 12:26:59 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om min komplicerade relation till datorer

Jag är som ni vet en antiteknologisk fanatiker, men hur kommer det sig att jag håller på så mycket med datorer? Ja, jag är förstås egentligen emot datorer, särskilt p.g.a. det slaveri och den naturförstörelse och det slöseri med naturresurser dessa innebär. Men det underliga med datorer är, att de har gett oss vår största chans någonsin att sprida nyttig information på ett otroligt snabbt och effektivt sätt. Jag, med mitt folkbildarpatos, har svårt att inte se min chans här. Då får jag bara väga fördelarna med att jag jobbar med datorer, mot de nackdelar som jag räknade upp. Jag har inte

svårt att räkna ut detta. Om min verksamhet på nätet kan få minst två människor att avstå från privat dator, menar jag att jag nyttan uppväger skadan med att jag bloggar på nätet från ABF-husets och bibliotekens datorer. Räkna själv; två mindre datorer, mot att jag sliter på vissa datorer som används gemensamt. Att jag inte skaffar egen dator, handlar just om mitt hat till datorer; det första steget vi måste ta för att avskaffa datorväldet, är att vi måste avskaffa den privata datorn, och dela på alla datorer (jag skrev om detta på Wildman-bloggen 2010/2011). Det nästa steget är att vi måste sluta tillverka nya datorer, och bara reparera på de gamla, så länge det går. Eftersom datorerna är så fina folkbildningsverktyg, ska vi inte kasta dem i soporna i vredesmod, utan bara reparera så länge det går, och använda den förnyelsebara energi vi har till att driva dem. Men datorväsendet bör till slut läggas ner, ty städerna bör överges, och tillverkning av nya datorer bör förbjudas. Då kommer datorerna att vissna bort till slut.
2018-06-12 @ 15:32:00 Permalink Datorkritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den fruktbara lilla krukan som finns mellan Systemet och hemlösheten

Jag har sagt till min flickvän Titti att jag känner mig växa i en kruka just nu, en kruka som består av henne och hennes lägenhet. Jag är ett träd som bara blev misshandlad i det vilda, och måste omplanteras i en kruka för att kunna växa vidare. Min kruka är ett underligt limbo mellan civilisationen och naturen, mellan Systemet och hemlösheten. Jag tillhör ingendera, liksom. Jag har alltid lite svårt när jag ska förklara var jag bor, jag måste alltid förklara att jag bor hos Titti, men bor inte där officiellt, utan är officiellt hemlös, jag är inte skriven hos Titti och betalar ingen officiell hyra.

I denna kruka mår jag rätt bra, fast krukan har känts för trång på sistone. Mitt psyke har varit stabilare än sedan jag första gången insjuknade i psykos 2008. Inga psykoser sedan 2012. Psykmedicinerna har jag också att tacka, de tillhör väl också min kruka, fast de är bedrägliga, som vanliga droger. Av båda mår man bra, men de bryter ner en på lång sikt.

Denna fruktbara lilla kruka som jag växer i, har den underliga egenskapen att den möjliggör det som många längtar efter; att vara ekonomiskt fri att göra det man älskar, på heltid. Det jag gör, är

folkbildning, att läsa och skriva och sprida kunskap. En aspekt som genomtränger det mesta jag gör. Det var också det jag sysslade mest med i min senaste mani för några veckor sedan, när jag åt för lite medicin. Jag verkade för religionsdialogen och skrev brev och miniböcker till olika utvalda personer, och hjälpte St. Clara Kyrka att bygga ett lånebibliotek, som jag donerat många böcker till, och fortsätter göra (detta är en av mina ögonstenar, att kyrkfolket bildar sig!)

Jag uppmanar alla till att leva mer asketiskt så att de behöver jobba mindre, så att de får mer tid att göra det de verkligen älskar, vilket ofta brukar vara något gott.

Min kruka höll på att gå sönder i min senaste mani för en månad sedan, men jag lappade ihop den i hast, rädd för att jag inte är stark nog ännu att planteras ut i det vilda - för det är det hemlösheten är. Skulle det blir slut med Titti, tror jag nämligen att jag skulle välja det hemlösa livet framför att skaffa en lägenhet, det senare något som skulle tvinga mig allt längre in i Systemet. Jag anses nämligen för frisk för att få ordentlig sjukpension, nu får jag bara en minimal pension på drygt 500 kronor i månaden. Den som inte är sjuk och får sjukpension måste jobba om han inte vill riskera hemlöshet. Så har jag förstått att det fungerar.

2018-06-12 @ 10:42:00 Permalink Självbiografiska notiser
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ett underligt fenomen när det gäller hybris

Det är ett underligt fenomen, den som blir jämlike och lever som jämlike med alla ickemänskliga djur och växter (däri inbegripna svamparna, insekterna, bakterierna, cellerna, molekylerna och atomerna), höjer sig moraliskt, i sin livsstil, över de civiliserade (de flesta människor på vår planet är väl detta?), som ser sig stå över de ickemänskliga djuren och växterna och lever efter detta rättesnöre, i alienation från det djuriska och naturliga. Kanske är det förra hybris, men vad är större hybris, att principiellt tro sig stå över de flesta varelser i kosmos, kvintillioner i antal, och vara jämlike med bortåt sju miljarder civiliserade människor, eller att tro sig ha en bättre livsstil och bättre moral än de civiliserade, alltså de flesta människor på vår planet, men tro sig vara jämlike med kvintillioner ickemänskliga djur och växter? Kvintillioner är förresten en ofattbar underdrift, oändligt många är närmare sanningen (man måste också tänka på varelserna i andra universa än vårt). Och dessutom tror den som förenat sig med djur- och växtriket, inte att de är mer värda än de civiliserade människorna rent principiellt, så som dessa tror sig stå över de ickemänskliga djuren och växterna, utan de tror bara att

de i sin livsstil lever närmare det gudomliga än dem, naturen är nämligen det gudomliga för dessa heliga dårar.

Men eftersom det är så få människor som ser sig som jämlika med ickemänskliga djur och växter (allra minst med bakterier och atomer!), och lever därefter, får sådana som har det så lätt "jantelagsångest": vem tror du att du är, som tror dig veta bättre och leva bättre än största delen av mänskligheten? Har du haft sådana tankar och sådan ångest nån gång, och önskat att du hade fler som tänkte och levde som du, för att kunna rädda dig från hybris?
2018-06-11 @ 15:29:00 Permalink De civiliserades hybris Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den kristna kyrkan lever i det Gamla Förbundet

En liten tid, på de första apostlarnas tid, stod den kristna kyrkan och dallrade på gränsen till det Nya Förbundet, särskilt under förföljelserna, som hade en särskild förmåga att förädla de kristna*, sedan gled kyrkan sakta och omärkligt tillbaka till Gamla Förbundet och där har den förblivit sedan dess, allt starkare med tiden, förutom några ytterst få undantag, mer på individnivå än på församlingsnivå (tänk på alla heliga dårar, som Franciskus, t.ex.)

Vad jag anser det Gamla Förbundet vara, kan ni räkna ut; det är "förebilder" till Naturens paradis som går att hitta här och där i civilisationens skrymslen. Det Nya Förbundet är Naturens paradis själv i all sin härlighet, där fåglar och myror lever. Relationen mellan Gamla och Nya Förbundet är ungefär som relationen mellan bokstav och verklighet, mellan människan och hennes skugga, vilket även Nya Testamentet lär (se t.ex. Hebr. 8:5 och Kol. 2:17)

* "Martyrernas blod är kyrkans utsäde" (Kyrkofadern Tertullianus)
2018-06-09 @ 16:11:00 Permalink Kristendomskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Sjukt att laga hål i kläder

Det mode som varit i ropet under det senaste decenniet, där man gör hål i kläderna med flit, är en skändning av kläderna och ett hån mot de fattiga, som strävar och jobbar för att lappa sina kläder. Att göra hål i kläder med flit, förkortar deras livstid avsevärt, eftersom hålet hela tiden blir större, och blir så stort till slut att man måste kasta kläderna. Skulle 1800-talets bönder få höra om detta mode, skulle dom skaka på huvudet och tänka att vi mist förståndet. Ja, det har vi sannerligen, det syns på en hel del områden.

2018-06-09 @ 16:04:00 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

"Domedagsbiblioteket"

(en ljuvlig dröm som jag har)

"Domedagsbiblioteket"

Plats: Norra Latin, Olof Palmes gata 28, Stockholms centrum, nära Drottninggatan.

Antal böcker: 5 millioner böcker, på många olika språk, men mest på svenska och engelska.

Ägare: Svenska Akademien

Karaktär: Ett bibliotek för att avslöja vad som verkligen har hänt i historien, så att omoralen och civilisationen kan få sin dom. Biblioteket ska samla de böcker som bäst avslöjar detta, avslöjar sanningen, är mest "apokalyptiska" (ordet "apokalyps" betydde ursprungligen "avslöjande").

Syfte: Att hjälpa oss att lämna civilisationen, bygga broar tillbaka till verkligheten, naturen. Norra Latins domedagsbibliotek skulle vara en förebild för andra länder, som alla skulle uppmuntras att inrätta domedagsbibliotek i sina huvudstäder. Det känns förresten ibland som om vi aldrig kan få tillräckligt många bibliotek och tillräckligt stora sådana.

Böckernas karaktär: Fokus på radikal och civilisationskritisk litteratur, men också på under-groundlitteratur, att göra denna litteratur känd och tillgänglig för allmänheten. Nästan som ett öppet magasin i Kungliga biblioketet.

Uppbyggnad: Som Jerusalems tempel på Jesu tid, med tre huvudavdelningar:

1) "Förgården": allmän litteratur ur alla kategorier och ämnesområden (nästan hela biblioteket)
2) "Det heliga": Anarkistisk litteratur och ekolitteratur (ett enda stort rum)
3) "Det allraheligaste": Anarkoprimitivistisk litteratur (i en stor kåta i "Det heliga"-rummet)

Bibliotekarier: 24 "äldste", väljs av Svenska Akademien på livstid (Svenska Akademien äger biblioteket).

Övrig personal: Sju "änglar", dvs. sju psykoterapeuter som har sina mottagningar i källaren, där man kan få gratis psykoterapi för att kunna tackla de insikter som biblioteket ger. Väljs av de 24 "äldste". Fokus på ekopsykologi. De fattigaste prioriteras.

Öppettider: Biblioteket är öppet dygnet runt, personalen arbetar skift.

Program på biblioteket: Föreläsningar med apokalyptiskt innehåll, och föreläsningar i naturens anda.

Annat: Man får övernatta gratis i ett stort rum i källaren, som är speciellt riktat till hemlösa. Där finns också gratis mat som butikerna har gett av det de slänger. Nattetid är det personal på plats, som arbetar skift med övervakning så att alla kan sova i trygghet.

Alla får donera böcker till biblioteket, men inte alla böcker godkänns.

(idén har sitt ursprung i mina fantasier om "Belöningsrättegången i Norra Latin" sommaren 2011, som vissa av er kanske kommer ihåg från Facebook)
2018-06-09 @ 15:50:00 Permalink Apokalypsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om hur nyttigt det kan vara att kulturer befruktar varandra

Jag är mycket för religionsdialog, kulturmöten och att kulturer befruktar varann (jag betackar mig dock för turismen!). Det finns ofantliga möjligheter här till att öka förståelsen för sin egen och andras kulturer, och till att hitta i andra kulturer nycklar till att öppna gamla bortglömda låsta kassavalv i sin egen kultur, där nyckeln för länge sedan glömts bort. Min egen förvandling till naturbarn och luffare/uteliggare 2005-2006 var mycket ett resultat av mitt möte med New Age-rörelsen, genom Brobyggeutbildningen vid Betel Folkhögskola i Stockholm samma år, en utbildning där New Age-folk och kristna fick mötas och föra dialog. Jag var kristen på den tiden, men New Age-rörelsen, med sin starka naturandlighet, gav mig helt centrala tolkningsnycklar till min egen kristna tro, för att närma det gudomliga och det naturliga till varann, ja till slut se att de är samma sak.

Vad är viktigare för att länder och folk skall vara sams och inte vara i konflikt och krig, än kulturmöten och religionsdialog där man lär sig förstå varann och kommunicera? Vi vet hur hälsosamt detta är, men ändå ser vi sällan kristna besöka moskéer eller muslimer besöka kyrkor. Vår egen tros obefläckade renhet är tydligen viktigare än att undvika krig och konflikter. Måtte religionerna vakna innan det är för sent och vi befinner oss i ett nytt stort krig.
2018-06-08 @ 11:38:00 Permalink Kristendomskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om det paradis som väntar oss alla

Är himmelska nära döden-upplevelser symboler för den paradisiska mikrolivstillvaron som man håller på att gå över i (se detta inlägg om min syn på vad vi kanske blir efter döden)?

Vad är det mest paradisiska i denna tillvaro? Jag skulle säga: "vilan i Gud", detta klassiska begrepp inom kristen mystik (jo, många mystiker har upplevt det redan som civiliserade!). Att man inte kan göra så mycket fel, att det inte kan bli så mycket fel, gå så mycket fel. Hos bakterier finns inte samma sårbarhet som hos oss människor, tror jag. Ju mera invecklat liv, desto sårbarare är det. Och det är ju människans extrema sårbarhet, att så mycket kan gå fel, som gjorde att syndafallet, civilisationens uppkomst, möjliggjordes och tog plats. Bakterierna kan aldrig ha något syndafall, de är evigt trygga i det gudomliga, atomer, molekyler och celler likaså.
2018-06-07 @ 14:49:00 Permalink Döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något mer om den fria viljan

Det enklaste argumentet för att vi inte har fri vilja är att vi inte förstår våra val när vi tar dem, vi förstår helt enkelt inte vad som är på gång medan det pågår, först efteråt, när vi funderar över vad som hände, brukar vi förstå. Medan det pågår går allt för fort för att vi ska ha tid att reflektera. Vi har det inte så att vi för varje ord och handling upplever oss stå inför ett val mellan olika alternativ, som vi sedan väger och väljer mellan. Nej, det går för fort för att vi ska hinna sånt.

Även de första kristna för 2000 år sedan fattade detta. Läkaren Lukas lägger följande ord i Jesu mun när han hänger på korset: "Fader, förlåt dem, de förstår inte vad de gör". (Luk. 23:34)

Det här är en urgammal insikt, och får oss att bli milda mot förbrytare och kriminella, politiker, poliser och präster.

Även när vi väljer på ett medvetet sätt, efter lång betänketid, har vi ingen fri vilja, ty vi är styrda av en här av orsaker som vi inte har kontroll över och inte har valt.
2018-06-07 @ 14:33:00 Permalink Den fria viljan Kommentarer (0) Trackbacks ()

Roligt uttryck om mopsar

"Det finns inget ont i en mops"

(Bevingat uttryck bland hundägare, fick höra det av en mopsägare)

Min kommentar: Det gäller alla hundar egentligen, hos mopsar blir det bara extra synligt det alla hundar har. Detta vet de flesta hundägare, bättre än andra som inte har hundar. Ändå finns det många som är rädda för stora hundar. Jag var själv rädd för hundar när jag var liten, särskilt schäfrar. All rädsla har försvunnit sedan jag började hälsa på hundar på gatan för nästan tio år sedan, jag har räknat ut att jag måste ha hälsat på hundar åtminstone trettio tusen gånger sedan dess. Aldrig har de gjort mig något ont, tre gånger har jag blivit biten så att det kom lite blod (bl.a. av en polishund som jagade mig med poliser 2009), men det blev väldigt små sår, jag har aldrig blivit biten farligt. Det finns visserligen hundar som biter stora sår, men det måste vara extremt sällsynt. Då är det mycket farligare att röra sig i trafiken. Jag har aldrig hört om nån hund som dödat en människa. Men även om de skulle bita farligt, så tror jag fortfarande att det inte finns någon ont i en hund, att de är syndfria.
2018-06-07 @ 14:15:00 Permalink Hundarna Kommentarer (0) Trackbacks ()

Till alla plågade naturens krigare

O du plågade krigare som har beträtt vägen
tillbaka till naturen, och offrar dig för henne;
en liten tid måste du lida dig igenom
den civiliserade smärtan,
men bortom den
öppnar sig det förlovade landet,
det du såg i den där sparven en gång,
din djurlikhets arv ligger där och väntar på dig,
och om du skulle förvägras ditt arv
under din livstid här på jorden,
skall allt tillfalla dig i dödsstunden,

ty då ska du återgå till ditt ursprung,
kanske till mikrolivets paradisiska, trygga värld,
som har samma anda som fåglarna och hundarna,
ett arv som ingen psykiatriker eller polis
kan förvägra dig
när den tiden kommer.
Det är som aposteln Paulus säger:
"Men om vi är Guds barn,
ska vi också få ärva allt det goda
som finns hos honom" (Rom. 8:17)
2018-06-07 @ 14:06:00 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

En fågel har byggt sig ett bo i min lilla hydda!

När jag besökte min nya lilla hydda (den jag byggde 2010) i Nackareservatet nyss, för att vattna mitt kära plommonträd (mitt skötebarn!) som jag planterat nära hyddan för två år sedan (i en skogsglänta, lite gerillaplantering, alltså), upptäckte jag att en fågel byggt ett stort fågelbo i min hydda sedan jag senast var där förra hösten. Det måste ha varit en stor fågel, så stort var boet, och det var ett bo, det gick inte att ta miste på. Jag känner mig hedrad! Dock ingen fanns i boet. Hyddan håller på och ruttnar hela tiden, den är byggd av vanliga trädstockar, inget impregnerat trä, så den kommer att ruttna sönder till slut. Får se om jag kommer att klara att fixa till den när den faller ihop.
2018-06-07 @ 14:00:00 Permalink Självbiografiska notiser Kommentarer (1) Trackbacks ()

Öppet brev till mina vänner: Hur ska jag klara att sluta med mina mediciner?

Kära vänner!

I detta blogginlägg skriver jag om hur det gick när jag skulle trappa ner på mina mediciner till en fjärdedels dos, 5 mg Zyprexa. Jag var tvungen att gå tillbaka till 10 mg Zyprexa efter att ha blivit manisk, ångestfull och sömnlös efter att jag varit två veckor på 5 mg Zyprexa. Men jag fick också uppleva "paradiset".

Jag tänker inte ge upp. Många psykiatriker (ofta alternativa sådana) varnar för långvarig användning av antipsykotiska mediciner, och jag har nu ätit mina i många år (sammanlagt säkert sex, sju år, om jag räknar alla kortare perioder på medicin). Psykiatrikern Peter Breggin säger att ju kortare tid på psykmediciner, desto bättre livskvalitet. Han uppmanar folk till att sluta med sina antipsykotiska

mediciner, så giftiga saker är det, men inte abrupt, utan så långsamt som man känner att man behöver. Den här korta videon av Breggin var en varningssignal för mig. Det finns många sjukdomar som man kan få av långvarig användning av antipsykotika, bl.a. tardiv dyskinesi, fetma, diabetes, för hög kolesterolnivå, hjärtproblem och tjugo år kortare livstid. Alla mina talrika obehagliga biverkningar (se en lista på dem i detta brev) bekräftar bara för mig hur farliga grejer det är fråga om.

Jag vet dock riskerna med att jag försöker sluta. Det kan bli en till tvångsvårdsinläggning på psykiatrisk avdelning, på obestämd tid, vilket känns fruktansvärt (hade man bara fått en hederlig dom, så man visste hur länge man måste plågas!). Min relation med Titti höll också på att brista av min mani och rastlöshet för några veckor sedan.

I följande dilemma står jag, på följande smala stig går jag; på ena sidan har jag en avgrund av allvarliga sjukdomar som jag kan få av att äta mina mediciner livet ut, på andra sidan stigen gapar de psykiska problemens avgrund som jag kan få av att sluta med medicinerna; psykos, mani, sömnlöshet, ångest, depression.

Hur navigerar jag genom denna Dödsskuggans dal (detta får mig att tänka på Kristens vandring genom Dödsskuggans dal i John Bunyans berömda bok Kristens resa)? En sak är klar, och det är att jag behöver hjälp, all hjälp jag kan få. Dock avsäger jag mig all "terapeutisk agression" från psykiatrin. Det är inte sån hjälp jag behöver, den bara stjälper och får mig att vilja sluta leva.

Igår i samtal med Titti fick jag en idé till hur jag skulle kunna få hjälp. Min idé baserar sig på tankar i psykiatrikern Edward M. Podvolls bok "Galenskapens förförelse. Om psykosens väsen" (1990). Den går ut på att man bildar ett stöd-team kring den mentalpatient som ska rehabiliteras och sluta med sina mediciner. Ett team bestående av mest volontärer och några professionella som koordinerar det hela. De träffas sedan med jämna mellanrum i patientens hem, för att stödja och hjälpa henom genom processen.

Detta är vad jag skulle behöva när jag snart, om en månad eller så, börjar trappa ner på medicineringen igen. Jag tänkte ta det långsammare denna gång, först ner till 9 mg, och två månader på den nivån, sedan 8 mg två månader, och sedan vidare två månader på varje milligrams nedtrappning. Jag kan förkorta eller förlänga tiden beroende på hur det går. Men i princip räknar jag med att det

kommer att ta ca ett år och åtta månader att trappa ner helt, två gånger tio månader är tjugo månader. Det orkar jag nog!

Jag har ingen Podvoll som kan koordinera ett sådant stöd-team, därför har jag tänkt att jag själv ska ta tag i att välja vem som skulle kunna passa i ett sådant. Jag har några kandidater här:

Vill någon av dessa vara volontärer:

Poeten och filosofen Carl Uhnbom
Poeten och trubaduren Markus Beijar Mellin
Poeten och romanförfattaren István Molnár
Poeten och fotografen Titti Spaltro
Poeten och filosofen Jonathan Jonsson
Filosofen och idéhistorikern Mats Barrdunge
Filmaren Antonie Frank
Fotografen Lars Säfström
Dramapedagogen Annika
Musikern och administratören Miguel Robaina från Skarpnäckskyrkan
Veteranen Anders "Pompe" Lindmark från Gebers ekoby, Stockholm
Läkaren Britt-Marie Ringerz, Tittis moster
Rolf

Vill någon av dessa vara koordinatorer:

Min psykiatriker Macario
En diakon/diakonissa (Inga Pagréus?) från St. Clara kyrka
En präst från St. Clara kyrka
En pastor från Skarpnäckskyrkan
En diakon/diakonissa från Skarpnäckskyrkan

(St.Clara kyrka har varit mitt främsta andliga hem i många år och är de hemlösas käraste kyrka)

De flesta av mina kandidater har som meriter att de har följt min utveckling i en längre tid, läst min blogg och vissa av mina skrifter, och vet vad jag står för och vad min andliga kamp är. Vissa av dem har också egna mentala problem, och egen kontakt med psykiatrin, vilket hjälper dem att förstå mig. Med detta brev, som jag skickar till kandidaterna, vill jag fråga dem om de skulle tänka sig att ställa upp som volontärer om drygt en månad eller så, för att hjälpa mig att sluta med medicinerna, hjälpa mig att balansera på den smala stig som psykiatrin har tvingat mig in i, tills jag nått trygg mark. Mitt

stöd-team skulle också kunna stödja mig om jag blev tvångsvårdad igen, genom att försvara mina rättigheter gentemot psykiatrin, och kämpa för mig så att jag inte behöver vara inlåst för länge, teamet skulle kunna samlas och besöka mig på psyket. Detta känns som en mycket viktig trygghet, ty jag litar inte på psykiatrin, så mycket ont har den gjort mig.

Mitt förslag är att mitt stöd-team och jag träffas på nåt ställe i stan eller hemma hos någon, en gång varannan vecka (en gång i veckan om det krisar till sig), och samtalar i en eller två timmar eller så, kring hur vi ska lösa de problem som uppstår av min nedtrappning på medicinerna. Till att börja med. Det är allt jag ber om.

De som jag har i listan på kandidater och vill vara med på projektet kan svara på detta brev till naturensbarn@yahoo.com (om vi inte chattmejlar på Facebook) eller

Lars Larsen
c/o Titti Spaltro
Ängskärsgt. 4
11529 Stockholm

Vänliga hälsningar, Lars

2018-06-05 @ 14:52:00 Permalink Mental hälsa Kommentarer (1) Trackbacks ()

Podvoll om galenskap

"Få är de galningar som kan mäta sig med galenskapen"

(Edward M. Podvoll, ur boken "Galenskapens förförelse. Om psykosens väsen" 1990, jag citerar fritt ur minnet)
2018-06-05 @ 14:17:48 Permalink Mental hälsa Kommentarer (0) Trackbacks ()

Utdrag från en text av mig i en brevväxling med Ingrid Weckström

"Jag tror vi i dödsstunden återgår till ursprunget, till källan, för var vi inte en mikroskopisk varelse när vi blev till i befruktningsstunden? Vi har varit där, därför måste det gå att bli det igen, genom en otrolig förvandling i dödsstunden. Och jo, även jag har haft lusten att utplånas p.g.a. allt lidande, men på sistone har jag känt naturens paradis så starkt, p.g.a. nedtrappning på medicinerna, att jag har börjat hoppas på en fortsättning efter döden. Är det inte så att när man är riktigt lycklig, vill man inte att ens lycka ska ta slut? Har du

haft det så nån gång? Jag hade det så bl.a. när jag första gången rökte cannabis, jag ville inte att mitt ljuvliga tillstånd skulle ta slut."
2018-06-05 @ 14:12:00 Permalink Döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om smartphones

Är smartphones verkligen smarta? Kanske i en väldigt smal, rent teknologisk bemärkelse. Men är det smart att för sin existens kräva tusentals slavar i Asien och Afrika, göda de rikas och förtryckarnas intressen, och kräva en hel del naturförstörelse och resursslöseri? Det är inte smarthet, utan yttersta dumhet. Men det hör du aldrig från smartphonetillverkarna, som inte ser bakom fasaderna, utan bara ytan. Deras bildning och förstånd räcker tydligen inte längre.
2018-06-04 @ 18:12:00 Permalink Kritik av maskinen Kommentarer (0) Trackbacks ()

All materia är levande!

Jag skulle gärna vilja att någon fysiker svarade på följande frågor:

Hur kan någon materia vara död? Hur kan någon materia ställa sig utanför livet, och inte delta i livets ström? Vad är död materia överhuvudtaget? Hur föreställer fysikern sig detta döda tillstånd? Är den som "icke-existensen" eller något? Hur kan en atom vara död, alltmedan elektroner rör sig livligt kring atomkärnan i varenda eviga atom? Är denna rörelse inte liv? Varför, isåfall?

Ett av tillvarons häftigaste faktum är att universum inte bara är oändligt stort, utan också oändligt litet. Om vi hade haft ett elektronmikroskop som skulle förminska oändligt många gånger, skulle vi hela tiden kunna gå till mindre och mindre, utan slut.

Vad döljer sig i dessa mikrokosmiska universa? Kvantfysiken stoltserar med att ha löst många av dess gåtor, men jag skulle säga att de ännu håller på att lära sig ABC-boken om tillvarons mikrokosmos. Dess verktyg och begrepp är ofattbart klumpiga, och kommer att nå en gräns bortom vilken de aldrig kommer att nå. Kanske har de redan nått den gränsen. Och det är ungefär som att nå månen, medan resten av kosmos ligger outforskat.

Att postulera att all materia som inte liknar på det vi vanligen kallar liv, är dött, gör att största delen av kosmos måste te sig som dött för en sådan människa, ty största delen av universum, både i dess makrokosmiska och mikrokosmiska del, är sånt som inte passar in i det vi vanligen kallar liv. En sannerligen ohygglig och dyster

livssyn. Är det detta som gör fysiker så fantasilösa och döda i själen? Att det mesta är dött för dem? Är det detta som gör att de kan godkänna en nästan gränslös exploatering och skändning av den s.k. "döda materien"? Att denna bara är en hög resurser för dem, att experimentera med och använda enligt eget förgottbefinnande? Jag tror definitivt att det finns en länk här.

Jämför detta med vilda urfolks uppfattningar av materien, där en sten kan bära på en förfaders ande. Respekten för materien blev därefter. Kanske det blev en del vidskepelser, men fysikernas uppfattningar om den "döda" materien är tusen gånger vidskepligare. Ty en atom i en sten är en levande varelse, och det finns ett släktskap mellan allt liv, vi har samma ursprung. Atomen kan på det sättet vara en förfader, kanske från tiden kring Big Bang?

Det finns också en underlig hybris som går ut på att desto mer något liknar på mänskligt liv, desto mer "utvecklat" och "avancerat" och "medvetet" är det. Hunden är således mindre utvecklad och intelligent än människan, och atomen är mindre utvecklad och intelligent än hunden. Detta är en obehaglig lära som liknar mycket på de kristna fundamentalisternas uppfattning om att människan är "skapelsens krona". Men vad vet vi om hundars intelligens? Varför är deras unika sorts intelligens, som kan vara bra mycket mer avancerad än den människan har på samma område (tänk på luktsinnet), mindre värt än det som är unikt för människan? Och vad vet vi om atomers intelligens? De kan vara jävligt smarta på sitt sätt. Även de har lika lång evolution bakom sig som oss, lika lång tid att utvecklas och bilda spännande kombinationer. Vi bara fattar inte ett dyft av vad de håller på med, och kvantfysiken kan inte säga mycket om det. Det är hybris att tro att vi står över atomerna, och har rätt att hålla dem som slavar och resurser bara för vår egen lyx och vårt förtryckarsystem. En vacker dag marscherar vi väl även för atomernas rättigheter, till att få finnas naturligt, i det vilda, i sammanhang som inte förtrycker andra varelser.

Lite filosofihistorisk bakgrund

Uppfattningen att all materia är levande kallas "hylozoism" inom filosofin. Och uppfattningen att all materia är besjälad, är medveten, kallas "panpsykism". Ingen av dessa ismer har kastats i filosofihistoriens soptipp som hopplöst flum. De är levande traditioner än idag. Biologen Ernst Haeckel, teosofen Madame Blavatsky och filosoferna Martin Buber och Ken Wilber är väl de mest kände moderna förespråkarna för hylozoismen, och filosoferna Thomas Nagel och Galen Strawson (båda ateister och välpublicerade filosofiprofessorer) är de mest kända förespråkarna för

panpsykismen, som folk annars lätt förpassar till New Age-mumbo jumbo-skräpkorgen.

2018-06-04 @ 16:44:00 Permalink Antropocentrism Kommentarer (2) Trackbacks ()

Något mer om odödligheten

För mig känns det naturligt att leva, att finnas till. Jag kan inte tänka mig att inte finnas till, det känns onaturligt på nåt sätt. Det känns visserligen onaturligt att leva i civilisationen, och den har fått mig att vilja sluta leva, men naturen ger mig bara livslust.

Om det känns naturligt att finnas till, och onaturligt att inte existera, måste det inte då finnas ett vatten att släcka törsten efter liv i dödsstunden? Jag menar att det gör det, men på ett sätt som få har kunnat föreställa sig, eftersom det kräver för mycket ödmjukhet för att en civiliserad ska kunna godta det; att leva vidare i tillvarons mikronivåer, som bakterier och celler, se mer om detta i föregående blogginlägg.
2018-06-03 @ 14:59:00 Permalink Döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mitt lilla svaga hopp om att leva vidare efter döden

Den 10.5. i år hände något märkligt. Jag hade gått i två veckor på en fjärdedels dos psykmediciner, och kände mig allt mer levande i själen. Den natten fick jag inte sova, utan blev istället fylld av en paradisisk ande, "Jesu ande". Kärnan i denna ande var den djupa tilliten till att livet är något fundamentalt gott, som man inte behöver vara rädd för, och att man därför kan våga leva fullt ut, och inte vara rädd att man ska bli ond om man "släpper taget". "Vilar i den tillit som skapar världen", diktade Karin Boye. Det var denna tillit jag blev fylld av då.

Visserligen gick det åt helvete sen, nästa dag, ty jag brände mig på civilisationen och fick mani, ångest och ytterligare sömnlöshet. Jag hamnade gå tillbaka på medicineringen. Men jag ska aldrig glömma detta "dop i Den Helige Ande".

Sedan denna natt har det hänt något underligt med min filosofi. Jag vill inte längre sluta existera när jag dör. Livet är för ljuvligt, dvs. naturen är för ljuvlig. Det är ju så att när man är riktigt lycklig, vill man inte att lyckan ska ta slut. Men när man har det tungt, vill man att det tunga ska ta slut. Är det inte bara i helvetet som man vill sluta

existera? Och jag har varit i helvetet, psykiatrins helvete. Det var när jag varit två år på tunga mediciner, längre än någonsin förr, som jag ville sluta existera när jag dör (mycket p.g.a. hemska biverkningar som en kronisk smutsighets- och skamkänsla i skallen, som jag trodde aldrig skulle går bort) Och jag ville också att mänskligheten skulle dö ut, som mitt sista hopp om att naturen skulle kunna räddas. Inte särskilt hoppfullt, varken det ena eller andra.

Jag vill dock inte leva i evighet i någon andevärld, ty då blir det genast himmel och helvete, vilket är mig motbjudande. Och jag vill nog inte bli människa i nästa liv, så länge civilisationen råder. Men det är inte någon vanlig reinkarnationslära jag hoppas på, utan en väldigt underlig själavandringslära, som jag delvis presenterat för första gången i min ekoteologiska bok "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (2010) (se avsnittet "Djurisk esoterik"). Den går ut på att vi inte har någon mellanperiod i andevärlden, utan att vara inkarnerade, efter att vi dör, utan vi går genast in i nästa inkarnation i dödsstunden, och vissa har förvisso en nära döden-upplevelse, men detta bara på dödens gräns, inte efter döden utan att vara inkarnerade (förvisso kan man inleda sin nästa inkarnation drömmande). Andevärlden är en illusionär värld utan objektiv existens, ungefär som våra nattlig drömmar. Min själavandringslära kräver inga mirakler, inget övernaturligt, ty jag tror vi lever vidare i vår kropps mikronivåer, som bakterie eller kroppscell (troligtvis bakterie, ty dem har vi överlägset flest av). Om vårt medvetande är förmöget att skapa ett helt kosmos i nära döden-upplevelserna, som vi går in i och tror är verkligt, varför skulle det då vara så svårt att krympa ner till mikronivåerna, och leva vidare som bakterie eller cell? Det är faktiskt avsevärt enklare, och kräver inga mirakler. Däremot blir vår själs förvandling så total, att många nog behöver en nära döden-upplevelse för att förbereda sig för det nya, så att övergången går smidigt. Men ju närmare man levt naturen som människa, desto lättare blir övergången.

Varför behövs inget övernaturligt? Jo, ty man kan tänka sig att precis som vår kropp inte slutar existera bara för att den dör, utan omvandlas totalt istället, precis så går det med vårt medvetande, som faktiskt också är en del av vår kropp. Varför måste just det sluta existera? Inget slutar existera i naturen, allt bara omvandlas, ibland totalt. Hur naturligt är det inte att tänka sig att även medvetandet är en del av naturens kretslopp, och omvandlas i döden istället för att förintas? Det finns faktiskt inga urfolk som inte tror på reinkarnation i någon form, det finns ateistiska urfolk, men även de är animister, tror på reinkarnation. Träden och stenarna har andar, ibland förfädernas andar. Vilken respekt för allt levande detta skapar!

Men vi blir nog inte människor i nästa inkarnation, det är så gott som omöjligt, ty då måste vi liksom finnas i den där spermien som befruktar eller i ägget som befruktas (eller hur det nu går till att vi blir människor). Hur många millioner år krävs det för att vandra genom olika existenser tills man hamnar där? Många. Jag tror alltså att vi vandrar genom alla möjliga existenser, vi lever kanske först som bakterier, sedan som larver, sedan som myror, sedan som örnar, sedan som bin, sedan som sparvar, sedan som trollsländor, osv, osv. Och mellan varje sådan livsform vandrar vi genom många underliga existenser och på många äventyr. Ibland vandrar vi neråt mot mindre livsformer, ibland mot större livsformer. Livet är nomadiskt! (Har du nånsin sett ett vilt djur som inte ständigt ska ströva och flyga och krypa omkring, om vi bortser från ruvande djur och sovande djur? Detta är Livets väsen!)

Är detta hemskt? Är ni rädda för detta? Vill ni detta? Svaret beror mycket på vad man har sett av naturens paradis. Är man mycket civiliserad, har man en tendens att demonisera naturen, och detta är kanske orsaken till att så många ateistiska vetenskapsmän inte vill tro på ett liv efter döden. Men när man närmar sig naturen, ser man att naturen är en Edens lustgård, i vilken man vill leva i evighet. Och ja, vi ska få leva i evighet där, hoppas jag, varenda en kotte av oss. Så ljuvlig är naturen. Om vi efter några millioner år själavandrar till att bli människa, då är det nog slut med civilisationen, då har människan återgått till paradiset i naturen.

Menar jag att vi i naturens paradis aldrig känner smärta mer? Nej, jag skiljer bara mellan civiliserad smärta och natursmärta. Den civiliserade smärtan är onaturlig, är ett helvete, natursmärtan går att leva med. Den civiliserade smärtan är ångest, nattsvart depression och rädsla både för livet och döden, man vågar inte ens ta livet av sig om det blir för tungt. Natursmärtan är som febern och hostan, känns ganska naturlig, något som går att leva med, och natursmärtan är inte rädd för döden, så att skulle det bli för tungt, går man vidare till nästa liv. Denna säkerhetsventil gör att det faktiskt aldrig blir för tungt. Ett befriande faktum.

Men som sagt, detta liv efter döden är mitt lilla hopp, inte en dogmatisk tro. Är det förbjudet att hoppas på sånt här i den ateistiska församlingen i världen? Är det fegt, är det religiöst, är det vidskepelse? Men min tanke stannar vid dödens port, jag kan inte föreställa mig hur det i detalj ska gå till att vi blir en bakterie eller en cell, och hur vi vandrar vidare genom många existenser. Och vad medvetandet är, gör också över mitt huvud. Dock, det ska bli spännande att se vad som ska ske i dödsstunden. Det måste bli en bra

trevlig överraskning, så ljuvlig tycks mig naturen, som ju döden är en del av.

2018-06-01 @ 11:23:00 Permalink Döden Kommentarer (1) Trackbacks ()

"Vilar i den tillit som skapar världen", dikt av Karin Boye

Ja visst gör det ont när knoppar brister.
Varför skulle annars våren tveka?
Varför skulle all vår heta längtan
bindas i det frusna bitterbleka?
Höljet var ju knoppen hela vintern.
Vad är det för nytt, som tär och spränger?
Ja visst gör det ont när knoppar brister,
ont för det som växer
och det som stänger.

Ja nog är det svårt när droppar faller.
Skälvande av ängslan tungt de hänger,
klamrar sig vid kvisten, sväller, glider –
tyngden drar dem neråt, hur de klänger.
Svårt att vara oviss, rädd och delad,
svårt att känna djupet dra och kalla,
ändå sitta kvar och bara darra –
svårt att vilja stanna
och vilja falla.

Då, när det är värst och inget hjälper,
Brister som i jubel trädets knoppar.
Då, när ingen rädsla längre håller,
faller i ett glitter kvistens droppar
glömmer att de skrämdes av det nya
glömmer att de ängslades för färden –
känner en sekund sin största trygghet,
vilar i den tillit
som skapar världen.

(Karin Boye)

Min kommentar: Är det denna tillit som får stararna på Djurgården i Stockholm att ännu bygga bon i träden och föda ungar? De har inte gett upp hoppet! För oss människor är dock hoppet bundet till att vi inte föder barn, tilliten till livet gör att vi vågar behärska oss. Det är de människor som har tappat hoppet och skiter i allt som föder barn idag.

Vem ska bli mentalpatienternas främsta "frälsare"?

Åren 2010-2011 dagdrömde jag om att psykiatriprofessor Thomas Szasz, som var med och startade Kommittén för mänskliga rättigheter (KMR), psykiatrins internationella bevakare och främste kritiker, skulle bli den som vann åt oss våra mänskliga rättigheter (den främste av dessa, alltså) i praktiken, bortom politikernas floskler. Det måste liksom vara en spränglärd herre, en psykiatriker. Han dog tyvärr ganska snart efter detta, 2012. Utan att se sina drömmar uppfyllda.

Vem blev mitt nästa hopp? På sistone har jag läst Peter Götzsche, den danske läkaren och professorn (visserligen inte psykiatriker), som med sin bok "Deadly psychiatry and organized denial" 2015 har blivit ett stort namn inom den globala antipsykiatriska rörelsen. Boken finns också på svenska, se här. Men är det det att Götzsche inte är psykiatriker, som gör att han inte slår igenom? Även Götzsche är rätt gammal, 69 år. Vi får hoppas på honom.

Robert Whitaker är också ett mindre namn att hoppas på, och är yngre. Han är vetenskapsjournalist.

Dock, det finns ännu bättre och ännu tyngre namn. En sådan är Peter Breggin, spränglärd och erfaren psykiatriker, med många boktitlar bakom sig. Det finns flera artiklar om honom även på svenska, se t.ex. här. Han är dock rätt gammal, 82 år. Men han måste väl kunna rädda oss, om någon? Ska han hinna? Vad jag väntar är något slags global rättegång mot psykiatrin, ratificeringar av konventioner om mänskliga rättigheter (se t.ex. denna) verkar inte fungera här. Det är för mycket pengar med i spelet. Psykiatrin måste helt enkelt tvingas betala skadestånd till alla sina offer, och skrämmas till lydnad med detta. Kanske måste man fängsla vissa också? De har gjort hisnande brott mot mänskligheten.
2018-05-31 @ 16:40:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om djurplågeriets konsekvenser

Som man behandlar djuren, så behandlar man människorna. Hade vi inte haft en massa djur som våra fångar och slavar, hade vi aldrig accepterat det stora slaverisystem, det globala koncentrationsläger som kallas så fint "civilisationen."

2018-05-31 @ 09:46:06 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

"Det stora avfallet"

2. Tess. 2: 1 – 3: ”När det gäller vår Herre Jesu Kristi ankomst och hur vi skall samlas hos honom, ber vi er, bröder, att inte så plötsligt tappa fattningen och bli skrämda, vare sig av någon ande eller av något ord eller brev, som påstås komma från oss och som går ut på att Herrens dag har kommit. Låt ingen bedra er på något sätt. Ty först måste avfallet komma och laglöshetens människa, fördärvets son, öppet träda fram."

Matt. 24:11-12: "Och många falska profeter skola uppstå och skola förvilla många. Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna."

Min kommentar: Jag tror inte på profetior i religiös mening. Man kan däremot räkna ut vissa stora drag av vad som kommer att hända, genom att analysera trender. Var det detta Paulus och Jesus gjorde, när de sade att det vid den yttersta tiden skulle ske ett stort avfall, och att kärleken hos de flesta skulle kallna? De kanske såg hur Babylon växte fram under deras tid, och kunde räkna ut att detta skulle nå sitt klimax till slut, för att sedan fall ihop. I Babylons klimax är det så svårt att Jesus frågar sig "Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här på jorden? (Luk.18:8).

Jag anser att de hade rätt i dessa profetior. De hade rätt även om laglöshetens människa, som jag inte tror är en enda människa, utan en människotyp, precis som jag tror att Jesus är en människotyp, en arketyp. Det är den kallt beräknande bisnismannen, industriägaren och den samvetslöse politikern som offrar själva naturen på pengarnas och sin karriärs altare. Denna människotyp har trätt öppet fram, och har tagit över världen under de senaste hundra åren. Det är denna människotyp som är Antikrist. Jag har också tidigare sagt att teknologin är Antikrist, och båda dessa saker skulle kunna rymmas inom begreppet Antikrist. Bisnismannen, industriägaren och den samvetslöse politikern är teknologin inkarnerad i människogestalt.

Det stora avfallet har skett även inom kristenheten, vilket jag behandlar utförligare i min essä om vad en sann andlig väckelse innebär (läs den här). Våra dagars kristna väckelser (tänk på den karismatiska rörelsen) är ofta illusionära, korrupta och antikristliga väckelser, som får människor att vilja bli rika istället för att följa

Jesus och Franciskus i fattigdom på korsets väg. Man ropar halleluja och lovsjunger Jesus istället för att följa honom, och man blir således inte heller förföljd, som man blivit i de flesta väckelser i gammal tid. Och var är miljöväckelsen bland de kristna (se vad jag skrivit om detta här)?
2018-05-31 @ 09:35:00 Permalink Andliga väckelser Kommentarer (0) Trackbacks ()

Universal declaration of mental rights and freedoms

1. That all human beings are created different.That every human being has the right to be mentally free and independent.

2. That every human being has the right to feel, see, hear, sense, imagine, believe or experience anything at all, in any way, at any time.

3. That every human being has the right to behave in any way that does not harm others or break fair and just laws. That no human being shall be subjected without consent to incarceration, restraint, punishment, or psychological or medical intervention in an attempt to control, repress or alter the individual’s thoughts, feelings or experiences.

(Från Will Halls bok "Harm Reduction Guide to Coming Of Psychiatric Drugs" 2012, s. 11, som kan läsas gratis på nätet här)
2018-05-30 @ 14:39:36 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad ska till innan det blir en miljöväckelse?

Vad ska till innan det blir en miljöväckelse? Måste halva mänskligheten dö ut? I gamla tider räckte det lite för att tända andliga väckelser, kyrkohistorien översvämmas av starka väckelser, som förvandlade folk moraliskt. Nu verkar folk vara så andligen döda och blasé, att inte ens klimathotet och den sjätte massutrotningen får dom att vakna och följa Kristus och helgonen, något som behövs nu mer än någonsin, för att rädda planeten. Inte ens den kristna kyrkan, som liksom ska vara Guds andliga elit på jorden, verkar reagera nämnvärt, ingen miljöväckelse ser man där. Jag vet vad jag pratar om, jag missionerar mycket för naturen i olika kyrkor i Stockholm.
2018-05-30 @ 13:01:00 Permalink Andliga väckelser Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad är en sann andlig väckelse?

Den kristna väckelsehistorien är lång, två tusen år gammal. Otaliga andliga väckelser har sett dagens ljus, och alla har stelnat till nya förtryckande former, utan att gå vidare och fördjupas. Babylon har varit för stark. Även idag pratas det mycket i kristna fundamentalistiska kretsar om väckelse, och man menar att sanna andliga väckelser förekommer idag, närmare bestämt i den s.k. "karismatiska rörelsen". Lakelandväckelsen är den senaste i raden av sådana väckelser, och den var så förförisk att även jag drogs med i den 2008, trots att den var i samma anda som Livets Ord, med sin framgångsteologi, tusen mil borta från min egen asketiska andlighet på den tiden.

Är den karismatiska rörelsen en sann andlig väckelse? Om man mäter väckelsers styrka och helighet med hur mycket hallelujarop som förekommer, hur mycket lovsång, pseudohelanden och vältalighet som förekommer, ja då är den karismatiska rörelsen väckelsernas klimax. Men om man mäter väckelser med hur djupa moraliska förvandlingar den åstadkommer, då är den karismatiska rörelsen det yttersta bottennappet, ja nästan "förödelsens styggelse". Vem har gett bort sina egendomar till de fattiga genom att höra på Benny Hinn?

Ju längre tillbaka i tiden man går, desto sannare väckelser går det att hitta. Man behöver bara gå hundra år tillbaka i tiden, så finner man "väckelsen i Wales", som visserligen var karismatisk, men som gick så djupt att hela städer rycktes med och krogarna, fängelserna och bordellerna blev tomma, och människor blev moraliskt förvandlade i tusental. Varför? Jo, eftersom väckelsen uppsteg ur helgelserörelsen, med sin betoning på Kristi efterföljelse och moralisk förvandling. Väckelserörelsens ledare Evan Roberts befann sig helt i helgelserörelsens anda.

Och tänk på "läsarna" på 1700- och 1800-talet! Pionjärer för religionsfriheten, den grogrund som hela frikyrkligheten växte ur! Förföljda av myndigheterna, med hjälp av bl.a. konventikelplakatet. Där väckelsen gjorde att fattiga bönder bildade sig, läste en massa, bl.a. Bibeln, Luther och Johann Arndt! Ack om den karismatiska rörelsens anhängare hade bildat sig lite! Nu är dessa lika ytliga i sin bildning som vilket som helst New Age-medium!

Går man längre tillbaka finner man ännu djupare väckelser. Tänk bara på Martin Luthers reformation, då man lösgjorde sig från

Påvekyrkan med risk för att fängslas och mista livet, eller Franciskus av Assisis väckelse på medeltiden, då tusentals människor väcktes till att följa Kristus bokstavligen i fattigdom.

I antiken finner vi ökenfädernas väckelse, där folk begav sig ut i öknen för att leva där som vilda djur och i gemenskap med de vilda djuren precis som Kristus i hans fyrtio dagar i öknen.

Men väckelsernas väckelse inom kristendomen var förstås den kristna urförsamlingen på apostlarnas tid, där de troende hade allt gemensamt, och rebellerade mot Romarriket, tempelkulten och fariséerna med risk för att torteras till döds.

Den karismatiska rörelsen blir inte förföljd, eftersom den passar perfekt in i Babylonsystemet, och är en falsk, illusionär väckelse. Alla sanna väckelser har blivit förföljda av Babylon. De hallelujakristna tror att världen är en vänlig plats för dem, eftersom de inte blir förföljda, men den sanna Jesu församling, "brudeskaran", "de 144 000", lever i "den stora vedermödan", och förföljs som aldrig förr, av psykiatrin. Detta verkar inte den karismatiska väckelsen ha lagt märke till, eftersom den inte tillhör Jesu församling överhuvudtaget, " Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom" (Rom. 8:9). Vem har Kristi ande? De som lever som honom. De hallelujakristna i den karismatiska rörelsen lever inte som Jesus, de är tusen mil borta från detta, de tillber honom istället som en avgud, ja deras lovsånger är en styggelse. De tillber Jesus, men hånar och förföljer honom (de fattiga representerar Jesus!, se Matt. 25:35-40) med sin rikedom (som utsuger de fattiga). Desto mer man börjar likna på Jesus, desto mindre tillber man honom, och desto vänligare blir man mot de fattiga istället. Då är Greenpeace och djurrättsrörelserna mycket mer del av Jesu församling.

Var Oxfordgrupprörelsen den sista sanna kristna väckelsen som svept över vår planet? Den hade ju också ett starkt fokus på moralisk förvandling. Efter den har alla kristna väckelser tagits över av den karismatiska rörelsen. Väckelse har blivit synonymt med att ropa halleluja och falla baklänges när någon helandeevangelist tafsar på dig.

Åren 2010-2012 hade jag en teori om att Guds Ande lämnade vår planet 1929, när modernismen tog över vår planet, inom bl.a. konst, litteratur, arkitektur, musik och andlighet. Och tecknet för att Guds Ande lämnade oss var börskraschen i New York 1929. Sedan dess har vi levt i Antikrists tidevarv, i "den stora vedermödan", då bl.a. psykiatrin sett till att all sann andlighet kväses i sin linda. Inga heliga dårar har framträtt sedan dess i offentligheten, efter Sadhu Sundar

Singhs försvinnande 1929 (var han den sista heliga dåren i offentligheten? Han var dock en urvattnad helig dåre, men ändå något åt det hållet. Bara ett halvt år efter hans försvinnande fick vi börskraschen). Och 1930-talet var också åren då cannabis, Guds viktigaste läkeört, började bli förbjuden i många länder, med fruktansvärda konsekvenser för många allvarligt sjuka (även drottning Victoria på 1800-talet använde cannabis som läkeört), något jag fått bevittna även i vår tid hos en cancersjuk vän.

Jag tror väl inte på denna teori längre, eftersom jag är ateist och inte tror på Guds Ande såsom de kristna, men ser dock en viss poäng i den, den är något på spåret. Utan tvivel lever vi i Antikrists (teknologins) tidevarv, men det har väl smugit sig på oss obemärkt, inte kommit över oss på en gång året 1929. Men runt det året fick modernismen sitt genombrott, det går inte att förneka. Tänk bara på Stockholmsutställningen mellan den 16 maj och den 29 september 1930, funktionalismens genombrott. Arkitekturen mister sin själ. Snart skulle konsten och litteraturen mista den också, mer och mer. Och kyrkorna också. Tänk bara på vilken ärkebiskop Nathan Söderblom var (han satt i Svenska Akademien och fick Nobels fredspris!), han dog också ganska snart efter 1929, närmare bestämt två år efter, 1931. Han var en ärkebiskop som passionerat lyfte fram Sadhu Sundar Singh, mer än vi kan vänta oss av vår nuvarande ärkebiskop Antje Jackelén. Hon kommer nog inte att lägga märke till vår tids Sadhu Sundar Singhs, man blir inte känd i offentligheten idag om man är en sådan, man blir känd inom psykvården.

2018-05-29 @ 14:10:00 Permalink Andliga väckelser Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om Guds vredes skålar

Upp. 18:10-11: "Sedan tömde den femte ängeln sin skål över odjurets maktcentrum, och då täcktes hans rike av mörker. Och människorna bet sönder sina tungor av smärta och förbannade himlens Gud för sina plågor och sina bölder, men de ångrade inte sina onda handlingar och vände om till Gud."

Känns detta igen? Hur naturen börjar göra uppror mot människan, med alla möjliga slags katastrofer och klimatförändringar, men hon bara fortsätter förstöra den, och många t.o.m. förnekar att de har någon som helst skuld i det som sker? Hur starkt måste Guds vredes vin vara, för att de kristna fundamentalisterna och Donald Trump ska omvända sig? Måste halva mänskligheten dö ut?

2018-05-28 @ 10:57:23 Permalink Apokalypsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om Facebook

Jag tycker Facebook är ett så kallt ställe, känns mer som ett shoppingcenter i New York än det ställe för gemenskap och community som Mark Zuckerberg drömde att det skulle bli. Här är samma ytlighet och statusjakt som i ett shoppingcenter i New York. Tomma fasader och tomma ord. Och reklamen är allestädes närvarande. Jag orkar inte skumma igenom andras inlägg på Facebook. Av samma orsaker varför jag inte läser vanliga dagstidningar. Man måste leta och leta efter ätliga ting. Som efter en nål i en höstack.
2018-05-27 @ 13:06:52 Permalink Om Facebook Kommentarer (0) Trackbacks ()

Blott Lammet är värdigt att öppna sigillen
Bibeln, och särskilt dess mest gåtfulla bok, Uppenbarelseboken, är förseglad med många sigill, och dessa kan inte öppnas med blotta förståndet, utan man måste leva sig till förståelsen av den, blott Lammet är värdigt att öppna sigillen, och det är när Lammet får vinna gestalt i oss, som vi öppnar sigillen, Lammet i oss öppnar dem, kerubdjuret i oss. (Upp. 5:1-8)
2018-05-27 @ 13:05:00 Permalink Apokalypsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Nyckelvers i Bibeln som öppnar förståelsen för helgonens historia

"Likaså kan ingen av eder vara min lärjunge, om han icke försakar allt vad han äger."

(Jesus i Lukas 14:33)

P.S.: "Försaka" är ett gammalt ord för "avstå från", "avsäga sig".

2018-05-26 @ 15:17:00 Permalink Ekoteologi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Nathan Söderbloms tystnad om David Petander. Och något om hippierörelsen.

Den 20 maj 1914 tillträdde Nathan Söderblom, Sveriges mest berömda biskop genom tiderna, ärkebiskopsstolen i Sverige (vissa säger att han t.o.m. är en av Sveriges mest kända personer genom tiderna).

Inte långt efter, den 6 oktober 1914, dog Sveriges vackraste helgon någonsin, "vandrarprästen" David Petander, även kallad "en svensk Franciskus".

Nathan Söderblom, professor i teologi och religionshistoria, var expert på mystiker och profeter, och skrev en bok om den indiska mystikern Sadhu Sundar Singh 1922, kallad "Tre livsformer : mystik (Sundar Singh), förtröstan, vetenskap".

Det finns en hel del likheter mellan David Petander och Sadhu Sundar Singh. Båda vandrade omkring som hemlösa tiggare och luffare, för att predika evangeliet.

Men när man googlar på det, finner man inte ett enda omnämnande om David Petander av Nathan Söderblom, trots att det skrivits en hel del om Petander, minst sju böcker och en hel del artiklar.

Istället skrev och talade Söderblom mycket om Sadhu Sundar Singh, som även besökte Söderblom i Sverige, och Söderblom gav ut flera av hans skrifter.

Vad påminner detta om? Jo, om hippierörelsen, som svärmar för Indiens och Tibets gurusar när den ska leta efter andlig vägledning, och glömmer vår egen kyrkohistoria, ja själva Bibeln. De vet sällan vem David Petander är, vårt lands vackraste helgon.

En gång när ett gäng västerlänningar skulle besöka Dalai Lama, och sökte vägledning av honom, sade Dalai Lama till dem: "Gå och gräv i era egna traditioner!"

Aposteln Paulus (eller vem det nu var som skrev första Timoteusbrevet) sade också en gång att den som ska göra gott, och

inte tar hand om sina närmaste, är värre än en hedning. 1. Tim. 5:8: "Men om någon inte sörjer för sina anhöriga, i synnerhet den egna familjen, har han förnekat tron och är sämre än en som aldrig har trott."

Att känna sitt eget lands historia är ABC i allmänbildningen. Och en stor del av vårt lands historia är faktiskt kyrkohistoria. Så mitt råd till alla hippien är att bilda sig och läsa Bibeln och kyrkohistorien innan de jagar gurun i Indien. De kommer att hitta helt tillräckligt med andligt sprängstoff i vår egen historia (detta säger jag som bokmal och expert på vår egen kyrkohistoria), och kommer att spara en del flygresor på kuppen, spara pengar och koldioxidutsläpp, alltså.

Brist på bildning har förstört hippierörelsen och den därmed besläktade New Age-rörelsen.
2018-05-24 @ 16:21:00 Permalink David Petander Kommentarer (1) Trackbacks ()

Aforism om läsning

Med de riktigt bra böckerna är det boken som läser mig, inte jag som läser boken.

2018-05-24 @ 14:57:24 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Första numret av det nya Delta har kommit ut

2007 gav jag ut fyra nummer av "Delta. Litterär tidskrift". Sedan dog tidskriften ut. Nu har den återuppstått, med mig som chefredaktör och min flickvän Titti som fotograf och medhjälpare. Denna gång heter den "Delta. Tidskrift för litteratur och återknytning till naturen". Första numret är ett gratis provnummer, annars var planen att trycka tre nummer detta året, och prenumerationsavgiften för i år är 130 kronor. Mejla mig på naturensbarn(at)yahoo.com om du vill prenumerera. Här kommer innehållsförteckningen till första numret:

Innehåll

2018-05-23 @ 11:21:00 Permalink Självbiografiska notiser
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Staden utan tempel. En tydning av Uppenbarelseboken 21:22

(avskrift av handskriven minibok)

Ett brev till Svenska Kyrkan

Uppenbarelseboken 21:22: "Jag såg inget tempel i staden, för Herren Gud, han som har all makt, är stadens tempel, han och Lammet."

Min tydning: Vad är det Nya Jerusalem? Jag skulle säga: En bild på den återupprättade skapelsen, det återvunna "Eden", den vilda naturen i all sin urhärlighet. Det förstår man av att Livets träd står i mitten av det Nya Jerusalem, precis som i Edens lustgård. Livets träd

är en symbol, inget fysiskt träd, alltså är det Nya Jerusalem också en symbol.

Vad är "Herren Gud"? Det är Verkligheten, dvs. Naturen. Verkligheten blir vårt tempel i det Nya Jerusalem, vi kommer inte att behöva några fysiska tempel och kyrkor. Kyrkorna tillhör det "Gamla Jerusalem", bokstavens tid, det Gamla Förbundet. När Anden, dvs. Verkligheten kommer över oss, kommer vi att behöva kyrkor och tempel lika lite som myror och rävar behöver sådana. Vi kommer att låta den vilda naturen ta över kyrkorna, och de får inlemmas i Verklighetens ordning. Och predikningar och böner kommer att framstå för oss som skuggor av det levande livet, dödens och bokstavens tjänst.

I alla väckelser ser man detta, hur Anden spränger kyrkoinstitutionerna, och lever sitt eget vilda liv, på den vilda naturens sätt, utan formalism. Men tyvärr stöter Anden alltid på hårt motstånd, och väckelserna stryps i sin linda, får inte fullborda sig, så att Babylons ok kastas av mänskligheten. Idag är pingströrelsen en lika stel och död organisation som den svenska kyrka var som pingströrelsen gjorde uppror mot för drygt hundra år sedan. Man kastar ut profeter som ropar "Ve er som är rika!" och polisanmäler dem.

Men Babylon kommer inte att vara evigt, det kommer Naturen att se till. Den når sitt klimax, och faller sedan sakta ihop, för att aldrig mera resa sig. Civilisationen kommer helt säkert att kollapsa, och när denna kollaps blir tillräckligt djup, kommer de nya väckelser som uppstår, att bli så starka, p.g.a. ett försvagat Babylon, som inte förmår strypa dem, att det Nya Jerusalem kommer att upprättas på jorden, där inga tempel kommer att behövas. Joels profetia om att Gud kommer att låta sin Ande utgjutas över allt kött på Herrens Dag, kommer att gå i uppfyllelse, och alla kommer sakta att bli förvandlade till likhet med Adam innan fallet, urmänskligheten innan civilisationens uppkomst, den Adam som heller inte hade något tempel i Edens lustgård.

Men då måste väckelsernas värsta fiende, psykiatrin, röjas ur vägen, ty ingen instans har förföljt Andens män och kvinnor mer än denna, inte minst i senare tid (tänk bara på "Predikare-Lena"), ty den heliga dårskapen är varje sann väckelses främsta kännetecken.

2018-05-23 @ 10:02:00 Permalink Edens lustgård Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om asketismen och dess ekologiska betydelse. Och något om Sadhu Sundar Singh och indiens sadhun.

Asketismen borde uppvärderas i vår tid, p.g.a. miljökrisen, som har uppstått p.g.a. västvärldens och världens städers överdådiga lyxlivsstil. Man skulle inte minst tro att de kristna, ”Guds utvalda folk”, skulle gå i spetsen för denna uppvärdering, eftersom Mose, Johannes Döparen, Jesus, Paulus och Franciskus av Assisi alla var sanna asketer. Men det är inte direkt det vi ser, istället ser vi rörelser som Livets Ord uppmana en till att bli rik, som att rikedom skulle vara ett tecken på Guds välsignelse. Det skulle aldrig kunna hända i hinduismen, eller i zenbuddhismen, där asketismen av tradition är mycket mer rotad.

Jag tror asketismen har råkat i dåligt rykte p.g.a. det missbruk av densamma som asketer i österlandet, särskilt i Indien och Tibet, uppvisat, hur de till ingen nytta plågar sig och späker sig, ofta på mycket grymma och utspekulerade sätt. Men man måste inte syssla med destruktiv och livsförnekande asketism. Man kan syssla med asketism som ger en själv, världen och naturen liv. Sådan som tjänar livet, och inte förstör ens egen kropp, utan stärker den. Lyx är däremot destruktiv inte bara för omgivningen, utan även för ens egen kropp, och detta delar den med den livsförnekande asketismen. Att leva enkelt och fattigt, arbeta mycket med kroppen, röra sig mycket, vara mycket ute, sova i skogens rena luft, luffa omkring, fasta med måtta, äta hälsosamt, inte tvätta sig för ofta, gå barfota så ofta man kan, allt detta är livsbejakande saker som bygger upp både kroppen och omgivningen. Man får så att säga två flugor i en smäll.

Kristendomen har enligt min åsikt ibland mer att ge för vinnandet av en sund asketism än österländska religioner. Är det för att barmhärtighet, nåd och förlåtelse spelar så stor roll (som den gör särskilt hos lutherdomens bästa teologer och hos de bästa mystikerna)? Visserligen har vi medeltida katolska munkar som späkte sig själv obarmhärtigt, visserligen har vi Simon Styliten i antiken som bodde uppe på en hög pelare trettio år av sitt liv, för att komma närmare Gud med bön och askes. Men vi har en grund i Bibeln med enligt min mening oftast sunda asketer, som lät asketismen tjäna livet (för det mesta, att ge sig frivilligt till korsfästelsestraffet anser jag som destruktiv askes). Och vi har Martin Luther, som gjorde uppror mot katolska kyrkans självspäkande andlighet, och började leva av nåden. Men sist och inte minst har vi en kristen sadhu, indiern Sadhu Sundar Singh (1889-1929?), som kanske är den mest kände kristne asketen under 1900-talet, och som också hade en hälsosam askes helt väsensskild från självplågeri-asketismen. Sadhun är en indisk, hinduisk asket

som lämnat ”världen” för att helt ägna sig åt andligheten, och lever som hemlös tiggarmunk, ibland som eremit boende i skogar och grottor, levande på allmosor, egendomslös, barfota, ibland naken. Man räknar med att det finns 4-5 miljoner sadhun i Indien idag. De är väldigt respekterade av vanligt folk, som anser det vara en helig plikt att ge dem mat och logi. Sadhuna vandrar och luffar mycket omkring i Indien, och får även resa gratis med tåg. Även "bang", den traditionella indiska marijuana-drycken, är gratis för dem. Sadhuna i Indien röker mycket marijuana, och har varit en stor inspiration för hippierörelsen och rastafarianerna. Många sadhun har även rastahår, som även har influerat nämnda rörelser.

Sadhu Sundar Singh var alltså en kristen sådan sadhu, som var något helt enastående på sin tid, när han blev känd över hela världen (han besökte flera gånger västvärlden, bl.a. Sverige, där ärkebiskop Nathan Söderblom tog emot honom). Han var hindu och sikh innan han omvände sig till kristendomen genom en Jesusvision när han var 14 år gammal. Sundar Singh bestämde sig vid sin omvändelse att bli en kristen sadhu, och klädde sig i den traditionella saffransgula sadhudräkten. Sundars enda egendom kom att bli en filt över axeln och Nya Testamentet på urdu i fickan. "Jag är inte värdig att följa i min Herres fotspår", sade han, "men som han, vill jag inte ha något hem, inga ägodelar. Som han vill jag tillhöra vägen, delande mitt folks lidanden, ätande med dem som vill ge mig husrum, och berätta för alla människor om Guds kärlek".

Sundar gjorde långa missionsvandringar till fots barfota, bl.a. genom Kashmir och Afghanistan. Hans fötter blev såriga och blödde ofta, och de kristna kallade honom därför "Aposteln med de blödande fötterna". Det var vanligt att han blev förföljd där han predikade evangeliet, och hade många underliga, extrema upplevelser. Han gjorde ofta vandringar i Tibet, och försvann för gott där till sist under en vandring 1929, man har aldrig hört av honom sedan dess.

Sundar var en av de mest spontana och naiva, barnliga helgon jag känner till, som var helt främmande för andliga tekniker, system och rigiditet. Han var visionär (han satte sina egna visioner över kyrkans tradition, i nästan anarkistisk anda) och hade ofta syner då han steg in i andevärlden ungefär som Swedenborg (som han också kände till och uppskattade, han sade t.o.m. att han hade haft visionär kontakt med hans ande). Men han försökte aldrig uppnå dessa syner, utan lät dem komma naturligt. Yogans tekniker för att komma i extas var honom djupt främmande. Hans böneliv var ofta ordlös. Han menade att andligheten skulle vara ”inifrån ut”, inte ”utifrån in” så som de andra hinduiska asketernas andlighet ofta var, med all deras andliga träning och teknik. Det påminner lite om debatten mellan vissa

romantiker och språkmaterialister inom poesin, om poesin ska skrivas ”inifrån ut” (romantikernas position) eller ”utifrån in”.

Denna andlighet kan illustreras av en av de liknelser som Sundar berättade för sina åhörare (han var expert på att hitta liknelser och använda dem), som går så här: ”På bergen rinna floderna friskt undan och bryta sin egen väg. Men på slätterna måste kanalerna med möda grävas för att få vattnet att rinna. Så är det med dem som leva på höjderna med Gud. Den Helige Anden banar sig väg på egen hand. Men de som ägna föga tid åt bön och Guds gemenskap måste med möda planera och organisera.” (i Nathan Söderbloms bok ”Tre livsformer. Mystik (Sundar Singh) - Förtröstan – Vetenskap, 1922, s. 22). Sundar var en solitär, som gick sin helt egen väg, och vägrade skapa en rörelse eller sekt kring sin egen person, trots att många ville att han skulle göra det, som att grunda en sadhu-skola.

Sundar var också universalist, en som trodde på alla människors slutliga frälsning. Ondskan skulle en gång ta slut, och Gud bli ”allt i alla”. Det passar väl in på den mildhet som många vittnade om fanns i Sundars väsen. Sundar var dock en kristen av rätt konservativ sort, som trodde på Jesu återkomst och misstrodde bibelkritisk forskning. Men han var liberal på det sättet att han inte förkastade hinduismen/ sikhismen helt och hållet, utan tog vara på det goda som fanns inom den, inte minst den goda asketismen. Han gjorde en syntes av det bästa inom hinduismen och det bästa inom kristendomen. Av de kristna var Franciskus av Assisi honom närmast (förutom Bibelns helgon), förstås.

En artikel på internet av indiern Pritam Singh Sandhu heter ”Sadhu Sundar Singh – en skandal för den bekväme”.

I boken "The wisdom of Sadhu Sundar Singh"(2014) kan man läsa följande ord av Sundar:

”I Indien, känner en överallt – även genom avgudar och altare, pilgrimer och botgörare, tempel och bassänger – att där finns en längtan efter högre ting. I västvärlden pekar däremot allt mot arméer, stor makt och materiella ting. Det är denna ondskans kraft som gör mig så ledsen.”

”Västvärlden är som Judas Iskariot, som åt med Yesu, bara för att senare förneka honom. Västvärlden borde frukta Judas´ öde, om inte den vill hänga sig själv på lärdomens träd.”

Min kommentar: Är det inte detta västvärlden gjort sedan Sundar Singhs tid, genom vetenskapen i dess nesliga maskopi med

teknologin, som inte bara ohyggligt förtryckt tredje världen och djuren, utan även håller på att förstöra klimatet, vilket hotar själva mänsklighetens och ekosystemets fortlevnad? Det är sannerligen att hänga sig i sin egen lärdom, efter att den, genom att livet avsakraliserats, förrått sin egen kulturs viktigaste ”grundare”, den mytiske Jesus, och hans lära om respekt för livets helighet, all religions grundpelare.

”Materialism och intellektualism har gjort deras (i västvärlden) hjärtan hårda.” (Sundar Singh i samma bok)

Sundars kärlek till allt levande kan illustreras av en berättelse som han berättat i en av sina böcker:

”Det berättas, att en sufi (muhammedansk mystiker) på en resa förde med sig en del vete. När han varit på väg några dagar, öppnade han vetesäckarna och fann i dem en mängd myror. Han satte sig och grubblade över deras olyckliga öde: han blev överväldigad av medömkan med de små vilsegångna varelserna, återvände samma väg, som han kommit, och avlämnade dem oskadda vid deras ursprungliga hemvist.” (Sadhu Sundar Singh: Meditationer över olika faser i det andliga livet, 1926, s. 62)

Det finns mycket att hämta för miljörörelsen i religionshistorien, bara för att man är ateist (som jag är), betyder det inte att man inte har något att lära av religionen och helgonen. Religionen är faktiskt all kulturs vagga, och har fått bära en mängd tankar och mänsklig visdom.

2018-05-21 @ 11:03:00 Permalink Askes Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om att betala för att man finns till

I detta kommers-samhälle, där man skall betala för och göra bisnis på allt, t.o.m. människors toalettbesök, har man gått så långt att man måste betala för att man överhuvudtaget finns till. Eller vad annat är det att någon äger både din kropp, som arbetskraft (alla tvingas in i detta på sätt eller annat, om man inte är sjuk eller vill vara hemlös), och de ställen du ska bo, leva och sova i, så att du måste köpa din rätt att ha någonstans att sova, ofta för svindlande priser, som ofta håller dig skuldsatt för stora delar av ditt liv, eller om du bor i hyresrätt, tvingar dig in i arbetslivet för att klara hyran. Vem tjänar på detta? Måste det vara så? Så här är det inte i skogen, i alla fall. Bor du i skogen i en kåta, behöver du inte betala någon för att du bor

där, så var det i alla fall i forntiden (inte nu längre, markägarna förbjuder sådant, men man kan bo olagligt, som jag), inget djur kom någonsin och tvingade dig att betala för din rätt att bo i din kåta, med hot om vräkning om inte pengarna vaskades fram. Du var alltså ytterst din egen herre, på den tiden. Senare kom livegenskapen, och den har aldrig lämnat oss, bara på ytan, i politikernas floskler. Det ser man när man försöker göra sig fri, sällan annars. Fortfarande har vi herrar över oss som kräver att vi ska betala för att vi finns till, som profiterar på vår underkastelse under detta.

Men livet är en gåva, och har alltid varit det, det är därför det ser ut som det gör i den vilda naturen, då när allt får vara i fred, och finnas naturligt, utan tvång.

Något helt annat är det att man inte får sin mat gratis neddimpande från himlen, man måste faktiskt anstränga sig i jakt och matinsamling, det måste alla djur. Men det kan gå som en lek eller dans om man inte har herrar över sig, och det kräver verkligen inte åtta timmars slit om dagen, många vilda urfolk i forntiden" arbetade" bara två till fyra timmar per dag med jakt, fiske och matinsamling, säger paleoantropologerna. Resten var hobbyn, om inte jakten och fisket också var en hobby. Samma sak har antropologer hittat hos nulevande vilda urfolk.

Kanske vi också betalar en liten skatt till alla myggor som vill ha sin del av vår kropp, men det är en liten slant i sammanhanget, och handlar inte om vår rätt att finnas till, att få sova och leva i vår kåta utan att behöva betala något. Det finns myggnät (man kan göra sådana själv!) och andra myggskydd under natten.

Så, vänner, var glada att inte den vilda naturen är som de rika i Stockholms innerstad, industriägarna, bisnismännen och politikerna. Ty den vilda naturen är faktiskt själva Verkligheten, som vi alla lever i, oavsett hur höga Babelstorn vi bygger, och den är den verklighet som kommer att ta hand om oss när vi dör, och garanterar att det varken blir evig himmel eller evigt helvete, utan till sist ett stilla utslocknande i vår Moders armar, för att sova i evighet vid hennes bröst en drömlös sömn. Det kommer att gå lika för alla, lite i samma relativt toleranta anda som naturen har annars, och detta är mer demokrati och jämlikhet än politikerna och industriägarna någonsin lyckats vaska fram.

2018-05-18 @ 11:24:00 Permalink Skogen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min erfarenhet av fångenskap

När människan sättes i fångenskap
och yttre stimuli tas bort
då tvingas hon möta det som flödar
fram som ett inre stimuli.
Då blir hennes inre så tydligt, så klart,
det speglar sig mot väggarnas vita duk,
det är som en mini-domedag
och en mini-skärseldsflamma.
Den skärselden gör henne mer beredd
på den yttersta, den efter döden.
Ty fångenskap är som en liten död
som bereder för Stora Döden.
När flamman svett bort det sista slagg
då tynger ej mer att vara fången.
Ty då går man in i djupet, dit
där hundar i fångenskap lever.

(skriven 2.8.2011)

2018-05-17 @ 11:08:00 Permalink Fångenskap Kommentarer (0) Trackbacks ()

"Animal coeleste" eller "Det himmelska djuret"

(avskrift av en handskriven minibok)

"Andre kirurgen: Djuriskt? det är helt annat; det har icke härmed att göra. Men äfven det djuriska, naturiska, hvarföre skulle det vara så gement? Det djuriska, som står under oss i de flesta fall, står dock öfver menniskan i ett, i synnerhet i en tid, då vi genom otaliga stridigheter äro oense inom oss sjelfve. Det djuriska sättet att vara, instinktlifvet, visar den harmoniskt intagande bilden af en hög enighet med sig sjelf. Ni har väl hört Mystikernas tanke om animal coeleste? Menniskans sträfvande, påstår man, skall verkligen vara att till slut blifva natur igen, att blifva liksom ett djur. "

(Carl Jonas Love Almqvist i romanen "Drottningens juvelsmycke" 1834, s. 53 i en upplaga från 2002. Denna bok lästes i skolor i Sverige fram tills 60-talet.)
2018-05-16 @ 11:59:00 Permalink Animal coeleste Kommentarer (0) Trackbacks ()

Fjodor Dostojevski om att älska naturen och djuren

"Älska guds skapelse på jorden, både i det hela och i varje litet sandkorn. Varje litet löv, varje Guds ljusstråle skall ni älska. Älska djuren, älska växterna, älska varje ting. Om du älskar varje ting kommer du att bli varse Guds hemlighet i tingen. Har du en gång blivit varse den, kommer du att ständigt och outtröttligt söka lära känna den, mer och mer för varje dag. Och då kommer du till slut att älska hela världen med en total och världsomfattande kärlek. Älska djuren: dem har Gud skänkt en begynnelse till tanke och en ren och oförstörd glädje. Stör inte den glädjen, plåga dem icke, beröva dem icke deras glädje, sätt er inte upp mot Guds tanke. Människa, förhäv dig icke mot djuren: de är syndfria; men du i din storhet fördärvar jorden och bringar den till förstörelse och förruttnelse och lämnar ditt variga spår efter dig – o, ve och skam över oss, nästan alla! …"

(Fjodor Dostojevski i "Bröderna Karamazov" 1880)
2018-05-15 @ 11:38:06 Permalink Djuren Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Till alla teknologitroende, till eftertanke

(avskrift av en handskriven minibok)

"När man genomvandrar ett modernt industricentrum och söker avlyssna framtidsmusiken i maskinernas rastlösa orkester, stannar man lätt nog inför frågan: är detta ett preludium till ett oanat framåtskridande eller kanske snarare en sista våldsam självförbränningsprocess, innan slutet kommer? Man tvingas till beundran inför det väldiga uppbåd av arbetskraft, tankeenergi och organisationsförmåga, som objektiverat sig i teknikens skapelser och som framträder i det moderna affärslivets erövringskamp. Men å andra sidan frågar man sig, om icke det stora maskineriet tvingar fram personligheternas fortskridande nivellering, om icke kulturens djupare livskällor hålla på att sina, om vår civilisation icke mer och mer tager karaktären av en fulländad apparat men utan levande ande."

(Ur boken "Historiens problem. Utvecklingsfilosofiska studier", av Gunnar Aspelin, 1926, s. 114)

"Antropologer kan visa att allt detta blir begripligt genom kultur- och maktanalys. I likhet med stenstatyerna på Påskön och

mayaindianernas tempelpyramider har vår maskinteknologi blivit en fetisch, så till den grad att den måste upprätthållas till varje pris, till och med på bekostnad av den jord som kan försörja oss. Och samtidigt som vi lockar landsbygdsbefolkningen i Brasilien och Mozambique att upplåta sin jord och sin arbetstid för att försörja vår teknomassa, hävdar ekonomer på fullt allvar att det är dessa lantarbetare och bönder i Syd som bör vara tacksamma över att de nu får möjligheten att utvecklas. Kanske kommer detta någon gång i framtiden att framstå som lika absurt som det nu skulle förefalla oss att någon i 1500-talets Peru hade försökt övertyga bönderna att de själva en dag i framtiden skulle ha tillgång till lika välfyllda magasin som inkahärskaren."

(Ur boken "Nollsummespelet. Teknikfetischism och global miljörättvisa, av Alf Hornborg, (professor i humanekologi på Lunds Universitet), 2015)
2018-05-14 @ 14:16:38 Permalink Alf Hornborg Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Den bästa medicinen mot psykos och galenskap

Folkbildning är den bästa medicinen mot "psykos" och galenskap. När det blir en demonstration i Stockholm mot psykiatrins förtryck, ska jag gå med en stor plakat där det står: "Ge oss folkbildning, inga jävla psykmediciner."
2018-05-13 @ 14:05:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Något om språkets klumpighet

Vårt språk är så klumpigt (som att trampa omkring i stora stövlar) och fyllt av Babylon att vi måste famla oss fram i mörkret när vi trevar oss ut ur civilisationen. Tillåt dig att göra det och anklaga inte dig själv om du gör fel.
2018-05-13 @ 13:41:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Vad "Jesu återkomst" kan vara

"Jesu återkomst" behöver inte vara märkvärdigare än historiens och bildningens återkomst till civilisationens fackidioti och specialisering. En i sanning mossig och ödmjuk och varm återkomst.

Jag känner en sådan naturens värme i bildningen och på biblioteken och i antikvariaten. Det är dessa som kommer att avslöja de stora dragen av vad som hänt i historien, dvs. det "domedagen" handlar om.
2018-05-13 @ 13:34:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Läs Apostlagärningarna

Läs Apostlagärningarna i Nya Testamentet om hur de första kristna förföljdes med hot om tortyr (som att stenas till döds) och fängelsestraff, och tro inte att det blir lättare för "brudeskaran" (Kristi kropp) under "den stora vedermödan" (Matt.24:27) under Antikrists (teknologins) styre, den jag upplever att vi befinner oss i nu. Vad förföljelserna handlar om idag är fördolt för många. Idag försöker man dräpa själen i psykiatriska fängelser, på de första apostlarnas tid satt man stundom i fängelset och lovprisade Gud, ty själen fick man i alla fall behålla. Såhär svårt har det aldrig någonsin varit i kyrkohistorien, och kanske är det ett tecken på att Babylon nått sitt klimax, och att "Jesus" kommer snart, dock inte som en diktator ovanifrån, utan underifrån som en skara fattiga hemlösa tiggare, precis som senast på Nya Testamentets tid. Han kommer aldrig att sätta sin fot i nåt tempel i Jerusalem, för att regera världen som en diktator. Aldrig. Han inspirerar istället, med sitt exempel.
2018-05-13 @ 13:32:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om droger, till varning åt alla hippien

Droger är de välbärgades snabab genväg till paradiset, ett illusionärt paradis, istället för att gå den verkliga vägen till det verkliga paradiset, som går genom moralisk förvandling till att liera sig med allt som förtrycks (jag säger dock inte att den med kroniska smärtor inte ska ta morfin). De verkligt fattiga har inte ens råd med droger, varken att köpa eller att odla (de måste odla mat) droger och alkohol, och drogmissbrukarna köper droger istället för att låta pengarna gå till de fattigaste, alltså omoral - vägen in i helvetet, "civilisationen".
2018-05-09 @ 18:15:00 Permalink Droger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om Leo Tolstoj

Medan det nästan är tradition att författare som varit radikala i sin ungdom blir alltmer konservativa och borgerliga på äldre dagar, när de etablerat sig, gällde det motsatta för Tolstoj. Han blev alltmer radikal desto äldre han blev, och krönte sitt liv med att rent fysiskt liera sig med samhällets allra nedersta botten, den helige dåren och den hemlöse luffaren.
2018-05-09 @ 18:09:27 Permalink Heliga dårar Kommentarer (0) Trackbacks ()

Stockholm har stängt vägen till Livets vatten

Att det inte någonstans i Stockholms innerstad (man måste ut på Djurgården och trakten däromkring) går att gå ner till havsvattnet och ta sig ett dopp, utan alla stränder är byggda som hamnar (man kommer inte upp om man hoppar från muren ner i vattnet, inga stegar finns uppför muren) detta har en djupare, symbolisk betydelse; Stockholm har stängt vägen till Livets vatten för sina invånare.
2018-05-09 @ 18:07:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Öppet brev till moskén vid Björns trädgård

av Lars Larsen, En naturens väckelsepredikant som har klottrat på er dörr. Naturens förlag 2018 (avskrift av en handskriven minibok)

Bästa imamer i moskén vid Björns trädgård.

Hösten 2012 skrev jag "Joh. ev. 12:32 = Lilla Bibeln" på ytterdörren till er moské. Det syftar på profeten Isas ord i Johannesevangeliet (Nya Testamentet) att "När jag blir upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig." Det var för mig religionens kärna, och jag skrev det överallt på väggar och dörrar i Stockholm, i ett anfall av apokalyptisk "psykos". Jag ber er om förlåtelse för detta, jag vill inte vara i fiendskap med er, och hoppas jag slipper betala skadestånd, ty jag är hemlös, nästan utan inkomster. Jag har fått mitt straff, tre månaders tung vistelse på psykiatrisk avdelning, tvångsvårdad och tvångsmedicinerad, vintern 2012/2013. Jag skrev det inte för att förstöra er dörr, utan i förtvivlan över den andliga döden i Stockholms religiösa liv, full av tro som det är på evigt helvete för de som inte lyder de religiösa ledarna. Jag känner mig då mera hemma i mansur Al-Halladjs heliga dårskap, som kostade honom tortyr och plågsam död, ja som Qalandariyya-ordens muntra, vandrande, hemlösa heliga dårar. Där kommer till syne något av

Adams* naturlighet och oskuld i Edens lustgård, ett med den natur som ni tänker er att Allah har skapat och älskar innerligt. Det var något av denna Adams (före syndafallets) ande som fick mig att skriva på er dörr, för att påminna er om profeten Isas exempel i den nytestamentliga mytologin, han som var "den andre Adam", Messias, som gav oss Eden tillbaka, och skall återföra oss alla dit, till den vilda naturens oskuld och renhet. För mig är Isa inte en historisk person, utan en opersonlig "ande" som bor i oss alla ungefär som naturen bor i oss alla, och hans återkomst som Messias är att denne ande segrar över civilisationen/Babylon/Shaitan, så att vi åter kan leva som våra yttersta förfäder, i tält, kåtor och hyddor i öknar och skogar och på landsbygden. Lite som de gamla beduinerna. Utan att förstöra denna vackra värld med teknologi och utsläpp. Ja, "teknologin är Antikrist", som en marockansk sufi inom Naqshbandiorden i Spanien sade till mig. Och det kommer att bli en "domedag", då naturen ska döma oss alla, och få civilisationen att kollapsa.

Vill ni ändå straffa mig, låt mig betala med arbete, ty jag har knappt några inkomster.

Ni kan kontakta mig på min ekofilosofiska blogg på www.universalist.bloggse eller mejla mig på naturensbarn(at)yahoo.com.

Vänliga hälsningar, "Abdurrahman", en f.d. sufi, som uppskattar Seyyed Hossein Nasr´s tankar om naturen och religionens roll i att rädda den. Låt oss föra dialog om detta!

* Jag tolkar Adam mystiskt-mytologiskt, som syftande på hela urmänskligheten

2018-05-08 @ 11:21:00 Permalink Antikrist Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ett litet öppet brev till St.Clara kyrka

av Lars Larsen "munken" som klottrade på kyrkoväggarna sommaren 2011 (avskrift av en handskriven minibok)

Kära kyrkoherde Ivan Giertz och St. Clara församling.

Det var jag, Lars Larsen "munken" som klottrade på nästan alla era ytterväggar på sommaren 2011. Märken efter det finns fortfarande kvar överallt, ni har inte renoverat kyrkoväggarna, vilket jag tycker är bra, ty de ca. 100 000 kronor jag betalade er för renoveringen behövs till viktigare saker - som att hjälpa hemlösa, vilket ni är rätt bra på. Jag har dock bett er om förlåtelse för allt detta tidigare, bl.a. Carl-Eric Sahlberg, förre kyrkoherden. Jag var i ett tillstånd då, sommaren 2011, om psykiatrikerna skulle kalla "psykos", och det av ett klassiskt apokalyptiskt slag. Min text "Jesus 11.11.2011 Domens Dag" (på väggarna) syftade dock inte på ett Jesusspökes återkomst i skyn, så som William Millers och Harold Campings parusi*-datum, utan för mig, som ekoteolog och ekofilosof, är (och var) Jesu återkomst naturbarnens återkomst på världsscenen, naturens återkomst och civilisationens, Babylons fall och övergivande. Jag trodde inte att jag kunde veta vad som skulle hända 11.11.2011, däremot hoppades jag att vi, genom att vakna till liv den dagen, skulle omvärdera historien i klimatförändringarnas ljus. Jag ville, i yttersta desperation (jag var hemlös då), ge mänskligheten en chans att kasta av sig Babylons ok och återgå till naturen, och mitt klotter var mitt sista hopp om att vara den tändande gnistan till sanningens och naturandens stora uppenbarelse, men få förstod vad jag sysslade med, utan man trodde att jag menade fundamentalisternas domedag och Jesusspökets nedstigande i skyn.

Jag har inte haft "psykos" nu på fem år, men jag längtar fortfarande efter naturens seger över Babylon/civilisationen, och kämpar fortfarande för detta, bl.a. som aktivist i Greenpeace och som bloggare på www.universalist.blogg.se. Jag försöker hitta smartare sätt att kämpa än att klottra på väggar, det leder en bara in i psykiatrisk tvångsvård. Men med detta lilla brev vill jag försöka främja den ömsesidiga förståelsen och dialogen mellan den radikala miljörörelsen (min egen anarkoprimitivism hör dit) och kyrkan.

Vänliga vårhälsningar från Lars Larsen, som ni kan nå på bloggen och på mejladressen naturensbarn(at)yahoo.com

* Parusin är "uppryckandet"

2018-05-08 @ 10:55:00 Permalink Apokalypsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min antipsykiatriska bok "För mentalpatienters rättigheter". Och mer om min nedtrappning av mina mediciner.

Nu har jag skrivit färdigt min antipsykiatriska bok "För mentalpatienters rättigheter", som jag hoppas något förlag, t.ex. Ordfront, skulle publicera nån gång, vilket jag tvivlar på, eftersom den är så radikal. Nå, jag har lagt ut den på Internet Archive, så alla kan läsa den om de vill, här (går att läsa om några timmar efter detta inläggs publicering). Måtte många psykiatriker och psykpatienter läsa den.

Här hittar ni några av orsakerna till varför jag håller på att sluta med mina mediciner. Nu går jag på en fjärdedels dos, och livet börjar komma tillbaka till min själ efter fem års vinter. Det främsta tecknet på att livet återvänt, är att jag inte attraheras längre av Guy McPhersons idéer om "near-term human extinction" på det sättet att jag finner tröst i detta och vill läsa om det. Jag tycker inte heller längre att jag inte är värd att leva, och att mänskligheten egentligen borde göra slut på sig (säger något om vilken andlig vinter jag befunnit mig i) för att rädda naturen. Nej, nu vill jag av hela hjärtat att mänskligheten skall överleva med resten av naturen, och tänker göra allt för att detta skall lyckas, även om det skulle innebära en del förföljelse. Jag har dock lärt mig av mina misstag, och aktar mig för psykiatrin. Det finns listigare sätt att kämpa mot Babylon än att klottra på väggarna och släppa djur fri. Det är dit jag rör mig nu, mer och mer. Att kämpa på sätt som inte vår tids inkvisitorer kan hindra. Jag försöker även förstå mina tidigare psykoser i ljuset av allt jag vet nu, och märker att jag har svårt att demonisera dem på det sättet som psykiatrin gör för att rättfärdiga sitt våld, istället ser jag förtvivlans och desperationens underliga logik och underliga mytologiska sanningar i dem, något psykvårdarna verkar vara för lata för att förstå, de saknar helt enkelt folkbildning. Man måste kunna lite kyrkohistoria för att förstå psykosen.

Men en otrolig sak har även återvänt genast när jag gick ner till en fjärdedelsdos; min gamla morgoneufori, som jag känt då och då så länge jag sovit ute i skogen som hemlös, mest i början av mitt hemlösa liv. Är det någon annan här som har morgoneufori? En lätt eufori, en förväntansfull livslust, känslan "Åh, en ny dag! Vad ska det hända för spännande idag?" Denna morgoneufori har varit borta i fem och ett halvt år nu. Så länge jag ätit mina mediciner efter senaste psykiatriska tvångsvård. Jag sover också mycket mindre nu, förr kunde jag sova elva, tolv timmar, och sedan låg jag ofta en timme i sängen och bara ville återvända till sömnen, helt tills det blev så obehagligt att ligga i sängen att jag stod upp. Andlig vinter, någon? Snacka om att inte ha aptit på livet.

Jag känner också en underlig kraft och värme i själen, som jag inte känt på fem och ett halvt år. En kontakt med jordens livgivande krafter. Inte på ett romantiskt sätt, utan på ett djuriskt sätt.

Jag känner en härlig lust att gå till handling för naturen och livet, och instämmer i de ord jag hörde ropas på klimatmarschen igår: "Take action, so we can get some satisfaction!" och "We are unstoppable, another world is possible!" Ingenting är så hälsosamt för psyket som att kämpa för livets framtid!

Den etablerade psykiatrin har blivit expert på att döda själen istället för att läka den, det är jag ett vittne på. Och jag har tunga namn som stöttar mig i denna åsikt, bl.a. den danska läkaren och professorn i inremedicin, Peter Götzsche.

2018-05-07 @ 19:07:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Det ekologiska grovjobbet. Tankar kring klimatmanifestationen i Humlegården 6.5.2018

I J.R.R.Tolkiens fantasyroman "Sagan om ringen" består "Ringens brödraskap", som ska förstöra maktens ring (anarkism!) och därigenom krossa ondskan, av två sorters människor; hobbitar och krigare. De senare har ofta stor makt, och den störste av dem, Aragorn, blir till slut kung. Dessa använder hela tiden våld, medan hobbitarna knappt kan hantera ett svärd, de är rätt pacifistiska av sig. Hobbitarna har lägst status i brödraskapet, de är smutsiga, godmodiga, korta och barfota, och ingen räknar med att de ska klara av att förstöra ringen, men det är en hobbit som får uppdraget att bära ringen till Domedagsberget och förstöra den där. Han lyckas också, tillsammans med hobbiten Sam, genom otroliga strapatser, mer än någon krigare gett sig ut på. Men det är inte Frodo som blir kung, det är en krigare, Aragorn, som blir kungen över Gondor till slut. Frodo åker till slut med Gandalf och Bilbo och många alver till alvlandet, med ett skepp. Frodo är för nära jorden och de fattiga för att ändå någonsin ha lust att bli kung. Han passade inte, med sitt enkla väsen, till sånt. Men det var han och Sam som gjorde grovjobbet för att förstöra ringen.

Det är ett genomgående drag i samhället att de som gör de viktigaste arbetsuppgifterna, som sjukvårdare och bönder, får jävla dåligt betalt med tanke på vikten av det de gör, medan de som rider på status och ära och inte behöver jobba fysiskt, utan mest bara bestämmer över andra, som politikerna, får gigantiska, hisnande löner. När det gäller det ekologiska arbetet, ser man samma fenomen. De som gör grovjobbet på gatan, som Greenpeace och KlimatSverige/Klimataktion, de som gör aktioner och demonstrerar ute bland folket, de får jävla dåligt betalt för det de gör, de blir aldrig rika på det. Rika blir däremot miljöpartiets politiker och Elon Musk med sina elektriska bilar. De seglar på äran och bestämmer mest över andra. De skulle aldrig kedja sig fast vid skogsavverkningsmaskiner, klättra upp på oljeborrningsplattformar, sätta upp affischer, dela ut flyers på gatan, det riktiga grovjobbet, det ekologiska skitjobbet. Det blir man nämligen sällan stor på, men det tillhör grundpelarna för att nå ut till människor som inte redan är "miljöfrälsta". Det är också betecknande att aktivisterna ofta är de stora pacifisterna, medan politikerna använder sig av hela lagapparatets våld för att genomföra sina beslut.

Ju längre ner i hierarkierna, desto viktigare tycks arbetsuppgifterna bli. Hundar skapar sig aldrig namn, men de gör det kanske viktigaste ekologiska arbetet av alla (det gick några hundar i klimatmarschen!), genom att de är otaliga människors närmaste länk till naturen, får dem att gå i skog och mark för att rasta hunden, ja hunden jordar dem i materien på något sätt, med sitt naturliga, otvungna väsen, påminner dem ständigt om att allt inte är civilisation och förtryck, det finns paradisiska väsen mitt ibland oss (det menar jag hundarna är, av lång erfarenhet). En vanlig mopshund är ett större helgon än Franciskus av Assisi, står närmare det gudomliga, naturen, men du läser aldrig helgonbiografier över dem, av samma skäl som du inte finner mycket stoff om naturen i teologiska läroböcker och andaktsböcker genom tiderna. Paradiset har inget värde för dem som har fattat tycke för helvetet, dvs. "civilisationen", där dyrkar man döda ting och andevärldsillusioner som en personlig Gud, en kosmisk diktator som passar bättre för dem som dras till helvetet, än de som dras till verkligheten, den paradisiska naturen, som inte har någon härskare på toppen, och just därför blir fri och naturlig, otvungen.

2018-05-07 @ 17:42:00 Permalink Klimatdemonstrationer
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Liten Franciskusbiografi

(avskrift av en handskriven minibok som jag ska ge till en präst i St. Klara kyrka)

Liten Franciskusbiografi

sammanställd av Lars Larsen, En naturens väckelsepredikant.

Naturens förlag 2018

Tillägnas St.Clara* Kyrka,
med tack för allt stöd till
de fattigaste ibland oss.

*St. Clara är Clara av Assisi, Franciskus av Assisis vän, som också skapade en tiggarorden, en för kvinnor (Franciskanerordens andra gren, "klarissorna").

- - - - - - - - -

"Lovad vare du, min Herre, för vår syster, moder jord, som föder oss och bär oss och framalstrar allehanda frukter och färgrika blomster och örter" (Ur Franciskus' Solsång, övers. av Br. Agostino)

"Och liksom fåglarna intet äger i denna världen, skulle bröderna inte heller äga något, utan i allt anförtro sina liv åt Guds goda och faderliga omsorg." (Ur "Fioretti" (en av de tidigaste legendsamlingarna om Franciskus) kap. XVI, övers. av Br. Agostino)

"Ta inte mina pärlor!", utbröt Franciskus, när en av bröderna ville skaka av lössen ur hans fårpäls." (Lars Larsen, fritt ur minnet av vad han läst om Franciskus)

"...inte ens ohyra och råttor kan han förmå sig att döda, en slags livsvördnad till utseendet så lika men till innebörden så olika, de buddhistiska munkarnas." (Emilia Fogelklou i boken "Frans av Assisi" 1922)

"När den helige Franciskus såg en mask på vägen tog han den i handen och lyfte den åt sidan, så att den inte skulle bli ihjältrampad." (Annika Spalde och Pelle Strindlund i boken "Varje varelse ett Guds ord. Omsorg om djuren som kristen andlighet", Arcus förlag 2005)

"Sankt Bonaventura (1221-74) skrev i sin biografi över Franciskus att denne kallade varje djur, hur litet det än var, för "broder" eller

"syster" eftersom de hade samma ursprung som han själv. De hade frambringats av samma Skapare:" (Spalde/Strindlund i ovannämnda bok)

"Franciskus av Assisi (1182-1226) lovsjöng den heliga lydnaden till Gud. Den höll det egoistiska jaget i schack, "så att människan kan tjäna alla människor på jorden och inte bara människorna, utan också alla djur, tama och vilda." (Spalde/Strindlund i samma bok)

"I stället för att vara en förbannelse, som man i resignation fördrager, blev egendomslösheten en källa till glädje och frihet, en känsla av förening med hela skapelsen."..."Fattigdomen var hans glädje." (Ur Lechard Johannessons bok "Franciskus. Karismatikern. Den egendomslöse.", Centro Ecumenico Nordico Di Assisi, 1975)

"I Italiens varma klimat är det möjligt att gå barfota och sova ute under natten. Vi vet ju att Frans och hans medbröder praktiserade detta." (Lechard Johannesson, i ovannämnda bok).

"Vi får inte värdesätta penningar mer än sten. Djävulen vill förblinda dem som strävar efter att skaffa sig penningar och som anser dem för mer än sten." (Franciskus, citerad av Lechard Johannesson i samma bok)

"Egendomslösheten är en Kristi gåva - inte ett krav." (Lechard Johannesson i samma bok)

Epilog

"Det finns en orsak varför kyrkohistoriens vackraste och ljuvaste helgon, Franciskus, också var den som var närmast naturen, mest naturbarn av dem alla." (Lars Larsen)
2018-05-07 @ 14:08:00 Permalink Djurbefrielse Kommentarer (0) Trackbacks ()

En ateistisk skogsmans underliga tolkning av Uppenbarelseboken, "Jesu återkomst" och "Yttersta domen"

När jag levde en månad som hemlös i den lilla byn Orgiva i Södra Spanien våren 2011, var jag några dagar på ett litet suficenter i byns utkanter (jag var officellt muslim på den tiden, halvhjärtat). Där hade jag djupa samtal med centrets vaktmästare och praktiskt ansvarige, en medelålders man, en marockan, en sufi, som bodde i en campingvagn på gården, och som hjälpte mig att tvätta mig (jag hade

inte tvättat mig på kanske ett halvt år och jag stank) och nästan adopterade mig som sin son. När vi i våra samtal kom att tala om de "yttersta tingen" och Antikrist, sade han till mig följande ord: "teknologin är Antikrist". Detta rörde mitt anarkoprimitivistiska hjärta djupt, att en muslim kunde komma med en så stark civilisationskritik, tusen mil från Saudiarabiens (islams hjärta) andliga ledares teologi (man undrar om det är många av dessa som vågar offentligt förkasta saudiernas oljeindustri) . Nu när jag är ateist, håller detta uttalande fortfarande inför förnuftets prövning. Ja, inte bara när det gäller Antikrist, utan även när det gäller många andra eskatologiska koncept, går det att sekularisera* dem och göra dem meningsfulla i en helt ateistisk världsbild, bara man får tolka dem enligt eget hjärta.

Om teknologin är "Antikrist", dvs. Jesu yttersta motsats, vilket många radikala humanekologer (som Alf Hornborg) och ekofilosofer (som John Zerzan) skulle kunna skriva under på, då ligger det nära till hands att göra sig en sekulariserad version av "Yttersta Domen".

Det blir nog aldrig en kosmisk Yttersta Dom med en historisk Jesus och en allsmäktig Gud som domare, som kastar vissa människor i eldsjön, och släpper andra in i himlen, Den Nya Jorden och Det Nya Jerusalem, rent bokstavligt (se Uppenbarelseboken kap. 20). Men det betyder inte att det inte blir någon dom alls. Det blir en dom, men av ett så ringa och ödmjukt slag att många kommer att genomleva domen utan att förstå att de är dömda, de kommer att tolka domen till sin fördel, vilket aldrig Bibelns Jesus och Gud skulle tillåta. Naturen kommer nämligen att ha sin slutliga uppgörelse med mänskligheten, och utvärdera hela civilisationshistorien i denna uppgörelses ljus. Kalla det att döma, om du vill. Men naturen är en mild och barmhärtig domare, till skillnad från den Jesus och Gud som de kristna fundamentalisterna tror på, naturen kommer inte att kasta någon i eldsjön eller det bokstavligt eviga helvetet. Civilisationens kollaps kommer att bli ett helvete för de välbärgade, men det kommer inte att vara i evighet, ty naturen kommer att ta herraväldet över allt till sist, och den mänsklighet som eventuellt överlever allt, kommer att vara "frälst", dvs. fortsätta sin existens på naturens villkor, inte på civilisationens, den kommer att ha återgått till naturens ordning och till att leva ett relativt lyckligt urfolksliv. De som dör i denna process "ofrälsta" får inget evigt straff, de kommer att återgå till samma barmhärtiga ordning i mullens famn.

Jag skulle säga att denna "Yttersta Dom" börjar när det blir så uppenbart att Naturen börjat döma mänskligheten att få kan förneka det, förutom de mest förhärdade klimatförnekarna och kapitalisterna, som in i det sista vill förneka mänsklighetens ansvar i det som sker,

och säga att det är naturlig uppvärmning av klimatet likt det som alltid skett då och då i historien. Sådana som Donald Trump. Om det är någon som liknar de "förtappade" är det dessa, men den vilda naturen kommer inte att straffa dem mer än någon annan välbärgad, i såfall blir det den del av naturen som utgörs av människorna som straffar dem, främst genom att de blir ihågkomna med avsky i många generationer framöver, helt tills naturen, på sitt vanliga milda sätt, även här tystar ner avskyn genom att låta deras minne sakta vissna bort med civilisationen.

Kan man sekularisera konceptet "Jesu återkomst" då? Jag menar att man kan. Jag tror nämligen inte att Jesus var en historisk person, en tro som stöds av flera spränglärda etablerade historiker (som Richard Carrier) och teologer (som Robert M. Price), och jag tror istället att Jesus är en mytisk varelse. Tror man detta, är inte steget långt till att tolka honom som en arketyp, "den andre Adam", "den återupprättade Adam", dvs. arketypen för den ursprungliga, "paradisiska" urmänniskans återupprättelse (jag tolkar Adam som syftande på mänskligheten innan civilisationens uppkomst - "syndafallet". Han är en universell, opersonlig "ande" som bor i alla. Detta ligger nära aposteln Paulus´ Kristusmystik i Nya Testamentet, "Kristus i oss". Om vi tänker oss Jesu återkomst längs dessa tankebanor, blir det nog inget Jesus-spöke som stiger ner i skyn för att hämta sin församling i "uppryckandet", utan då blir det avslöjandet av den återupprättade Adam, Kristus, i oss alla, att denna "ande" blir synlig för världen officiellt, så att "alla ögon skola se honom" (Uppenbarelseboken 1:7). Kanske det blir det internationella erkännandet, i FN, av allas vår lagliga rätt att få vara naturbarn, förkasta civilisationen och återvända till urfolkslivsstilen? Ingen kommer att vara Messiasen i denna "apokalyps" (det grekiska ordet för "avslöjande), utan vi har alla detta i oss, vi är alla innerst inne goda, naturens barn, som filosofen Rousseau tänkte. Förvisso kommer vissa att vara förelöpare och pionjärer i denna urmänsklighetens återkomst på världsscenen, men de kan inte ta åt sig äran och messiastiteln, ty förelöparnas skara sträcker sig synnerligen långt tillbaka i tiden, och vi har ingen fri vilja (att inse detta naturvetenskapliga faktum kommer att mildra vår asky för Trump), utan vi är alla med i en obönhörlig process som kommer att framskrida enligt sina egna lagar, sanningens och verklighetens avslöjande (detta är kärnan i den bibliska apokalypsen/domedagen), som man inte kommer att kunna hindra, lika lite som man kan hindra vattnet i ett vattenfall att söka sig neråt.

Var det denna process Johannnes skådade i sina syner i Uppenbarelseboken, i fantasier i hemlighet närda av den vilda natur (hans kropp och naturen på ön Patmos) som dessa fantasier strömmade upp ur? Var det detta, i mytologisk förklädnad? Var hans

"Nya Jerusalem" den återupprättade vilda naturen? Man kan bara spekulera. Säkert är att han använde sig av talrika symboler och arketyper från hela religionshistorien i Mellanöstern före honom, och kanske förstod han också att han talade i gåtor, famlande. Han har i alla fall befruktat revolutionärer (som t.ex. Thomas Müntzer) i alla tider med dessa syner, och lär kunna befrukta rebeller inom miljörörelsen också, såna som jag (mig har han gett mycket inspiration till "djurismen"). Det är något universellt med Johannes uppenbarelser, som gör att de har lätt för att tilltala folk i alla tider och i alla länder. Orsaken till detta är kanske att han talar arketypiskt. Och han talar från bottnen av samhället, som fånge på ön Patmos (så enligt texten). Detta genomsyrar hela hans bok, det är martyrerna som ropar om återupprättelse genom hela boken. Även en sådan kommer naturen att ge, genom de människor som skall leva vidare efter civilisationens kollaps, och som kommer att uppskatta martyrerna och profeterna, inte påvarna och Trump. De förra får sin upprättelse genom att hedras och leva länge i mänsklighetens minne, man kommer att kopiera historierna om dem för hand efter att tryckerierna tystnat (allt detta bara ifall mänskligheten överlever). Och alla okända martyrer och profeter får sin tack i samma veva, genom att de kändas minne hedras (allt hänger ihop).

Johannes tal om Babylons fall är lättast att sekularisera, det är så uppenbart att han hatar civilisationen, och Babylons främsta kännetecken i hans bok är köpenskapen (han syftade nog i första hand på sin tids Romarrike). Man kan ta sin utgångspunkt i detta när man ska tolka Johannes sekulärt, och komma till konklusionen att hans Nya Jerusalem knappast är en ny civiliserad stad med alla dess hierarkier och all dess exploatering, utan en symbol för den återupprättade skapelsen (att fyra djur omringar och uppbär Guds tron (1) i kapitel fyra i hans bok säger sitt), det återvunna Eden, den vilda naturen i all sin urhärlighet. Det finns lärda anarkoprimitivistiska kristna teologer idag som Ched Myers (se hans fantastiska artikel "Anarcho-Primitivism and the Bible") som skulle godkänna en sådan bibeltolkning.

*göra dem ickereligiösa, förvärdsliga dem

(1) "Youngs literal translation", som är känd för mycket stor trohet mot den grekiska grundtexten, översätter Upp. 4:6 på följande sätt: "and before the throne [is] a sea of glass like to crystal, and in the midst of the throne, and round the throne, [are] four living creatures, full of eyes before and behind;" Detta ger en annan bild av versen än de nyare svenska bibelöversättningarna, och påminner mer om de

keruber som stod på förbundsarken, en i varje ända, och mellan vilka Gud tronade (var även dessa ursprungligen fyra, en i varje hörn? Man kan bara spekulera). Jämför även Hesekiel kap. 1 i Gamla Testamentet, där vilar Guds tron på de fyra djurlika kerubernas huvuden. (Hes. 1:26). Antagligen handlar allt detta om samma sak, det har bara tagit sig olika former i olika myter, i kristendomen har keruberna tolkats som mänskliga änglar *, men i Gamla Testamentet är det djurlika varelser som bär upp Guds tron. Men kanske de djurlika varelserna, de fyra väsendena, är en mer ursprunglig version av myten, ty är inte keruberna på förbundsarken samma keruber som vaktade ingången till Edens lustgård, och var inte dessa keruber djurlika keruber? Adams fall var ju ett fall från djurens oskuld ner i civilisationens skam över det naturliga (som nakenheten). Och hans väg tillbaka till Eden går genom återvinnande av sin kerubiska djurlikhet, och det att han inte kan gå någon annan väg tillbaka än denna, symboliseras med att djurlika änglar, keruber, vaktar ingången till Edens lustgård.

* även om änglarna ofta har vingar, vilket gör dem till gammaltestamentliga djurlika keruber, nämligen en blandning av fåglar (vita duvor?) och människor. Wikipedia skriver om begreppet kerub (se artikeln här) såhär: "De beskrivs som en blandning mellan djur- och människogestalt",

2018-05-05 @ 14:26:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om all materias helighet

Det finns en ytlig syn på naturen som vissa miljöfanatiker har, som om staden inte vore byggd av natur. Det går ingen tydlig skiljelinje mellan natur och stad, och stadens materia är lika helig som naturens materia, om dock inte i sina förtryckarstrukturer utan bakom dem, ungefär som kungen ytterst är en urfolksmänniska, en vilde i sin kropp och själ, han är bara civiliserad i sina tankar (och i sin kropp och själ i den mån hans tankar har format dem), och kroppen och själen kan aldrig glömma detta, även han måste gå på toa, även han har drömt vilda och djuriska drömmar om natten nån gång under sitt liv som kung.

Att förstå all materias helighet, att all materia tillhör skogen, bakom fasaderna och de djävulska konstruktionerna av materien, gör att man inte demoniserar staden, utan kan känna sig omgiven av natur och helighet varhelst man är, en hemkänsla i tillvaron var man än är, och detta bevarar en från fanatism. Men det är ändå viktigt att ha starka naturliga band till skogen, för att bevara känslan av

stadsmateriens ursprung i skogens berg och träd, att man rotar sig i denna känsla, detta ursprung, för det är där allt hör hemma, och det är till skog all mark spontant kommer att återgå när mänskligheten försvunnit.
2018-05-03 @ 11:19:00 Permalink Kritik av staden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Syndens värsta lön: skräcken för döden

En människa som levt i berömmelse och lyx hela sitt liv, t.ex. en i kultureliten, och alienerat sig således från fattigdomen i naturen som alla ickemänskliga djur delar, ja från naturen själv, får inte sällan betala för detta rus på dödsbädden, genom skräcken för dödens fattigdom, en skräck som egentligen är en skräck för den natur som blivit något okänt, en skräck som inte djuren har*, och som man har allt mindre ju mer lik djuren man är, ty döden är en del av naturen, och blir allt mindre okänd ju mer man umgås med naturen. Det är mycket det okända med vad som händer efter döden som får en att frukta den. Särskilt om man tror på evigt helvete för de oomvända och kommer i tvivel om sin själs frälsning, vilket kan hända vilket helgon som helst (detta är den mest fruktansvärda dödsskräcken, och kan drabba vem som helst som dömer folk till evig fördömelse). Den som umgåtts mycket med naturen får allt svårare att tro på evig fördömelse (något som t.o.m. så bildade som Horace Engdahl tror på, bildning hjälper tydligen inte), ty något sådant står helt enkelt inte att läsa i naturens bok, vilket bevittnas också av att inga vilda urfolk tror på evig fördömelse, så lång jag vet, den tron hittar man bland de civiliserade. Jag kallar det förorening av fantasin, inte bara miljön ska de civiliserade förorena, utan också en människans fantasiliv (är inte miljöförorening och fantasiförorening två sidor av samma mynt?). Det är de som lever i helvetet som tror på helvetet och har nära döden-upplevelser om det eviga helvetet.

Ateism hjälper mot dödsskräck, men ateismen måste gå på djupet, och detta djup måste man leva sig till genom att vara trogen verkligheten och söka verkligheten rent praktiskt, i sin livsstil, inte bara rent intellektuellt.

*ickemänskliga djur fruktar visserligen lidandet och dödsprocessen, men inte vad som kommer efter döden, inte "utslockandet", förruttnelsen och återgåendet till mullen (detta vet jag genom introspektion och nära umgänge med naturen, jag är också ett djur)
2018-05-02 @ 15:51:00 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att skåda in i naturens moraliska väsen

Naturmystikens djupare skikt; att kunna skåda in i naturens moraliska väsen i dess kontrast till civilisationen, lite som de kristna mystikerna skådade Gud och Kristus i sitt inre, för att helgas och renas och bli lika det de skådar. Naturlig helgelse, kallar jag det förra, att åter bli natur på ett moraliskt plan, ett själsligt plan.
2018-05-02 @ 15:40:58 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Aforism om kapitalismens underliga, irrationella väsen
Kapitalismen får de styrande (särskilt ekonomerna) att se människor som döda ting och maskiner som levande varelser, ja behandla människor som illegalt avfall och mekaniska slavar (om de är tillräckligt långt nere i hierarkierna) och behandla maskinerna som gudar med magiska krafter, självständiga och produktiva i sig själva, lösryckta från den exploatering av fattiga och natur som har skapat dem.

(aforismen inspirerad av Alf Hornborg)
2018-05-02 @ 15:26:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något mer om transhumanismens moraliska blindhet

Många transhumanisters (ta t.ex. Elon Musk eller Nick Bostrom) skräck för att framtidens robotar ska ta över mänskligheten och förslava och förinta den, är en slags mytologisering och mytisk projektion på framtiden av den härva som tekniken redan gett upphov till, vi är redan slavar under tekniken och denna har redan korrumperat (andligen förstört) mänskligheten bortom allt förnuft och håller på att förstöra naturen, om inte på det mytiska sätt som transhumanisterna tänker sig att det ska bli. Denna skräck tyder på ett embryo av moralisk självreflektion hos transhumanisterna, en liten spira av samvete, av teknologikritik, men tyvärr är detta ytligt och resulterar så gott som aldrig i avståndstagande från teknik och robotar, utan bara i att hitta "välvillig" teknik och "välvilliga" robotar. De som ska betala priset för all denna teknik, naturen och tredje världens fattiga arbetare, slavarna, lämnas som alltid helt osynliga i ekvationen.

Hierarkipyramiderna och "den trånga porten" till livet

Det finns två hierarkipyramider i det mänskliga samhället, en med toppen upp, och en med toppen ner. Den med toppen ner ligger under den med toppen upp, och de bådas bottnar möts i mitten. Från denna mitt och uppåt längs den övre pyramiden börjar folks beundran och solidaritet strömma uppåt mot de över en själv (undantag finns), högst upp i toppen är det en personlig Gud som solidariteten strömmar upp till (det finns en liten lucka som vetter upp mot Gud i toppen). Antingen är det den katolska Påven eller så är det USA:s president som står högst upp på toppen, med mest makt och status.

Från mitten och och neråt längs den nedre pyramiden (någonstans i arbetarklassens hierarkier) börjar ens beundran och solidaritet strömma neråt, mot de under en själv (undantag finns förstås). För dem längst nere (de är få, det är de fattigaste av de i bl.a. följande kategorier: skogstokiga eremiter, luffare, indiska sadhun, miljöaktivister, hippien, outsiders, anarkoprimitivister, djurrättsaktivister, hemlösa och sedan en och annan bydåre) är det djuren och naturen som gäller, i bästa fall. Dessa bildar för mänskligheten en trång port ut i det stora "allmänlivet", där de flesta varelser lever, och där det saknas tydliga hierarkipyramidstrukturer, istället är det ett intrikat och synbarligen kaotiskt nätverk där alla är sammankopplade på kors och tvärs och där det är svårt att avgöra vem som står över vem, och i vilken ordning (du kan inte göra en sån här bild av allmänlivet). Nationer hittar du inte, ej heller kungar och presidenter över nationer, högst myrdrottningar i små myrstackar. Klassmotsättningar hittar du inte (därav svårigheten att göra hierarkipyramider), ej heller rika och fattiga. Så lever de flesta på denna planet, ja alla bakterier och insekter, och en räv som stryker genom stadens utkanter har säkert undrat, på sitt lilla lustiga sätt, i bilder, över vad den underliga outsidern människoarten sysslar med, avskuren som den är från resten av livets sätt att leva, utgörande en pytteliten minoritet, men en sjuk och cancerlik utväxt som resten av arterna lider under.

Som sagt är porten trång från hierarkipyramiderna ner ut i "allmänlivets" snudd på demokratiska jämlikhet, vägen går genom det som de i toppen ser som något lågt, förfallet, "djuriskt" (detta ords klang röjer de styrandes smutsiga fantasi), gudlöst, kaotiskt, dåraktigt och spöklikt. Porten går genom den allra fattigaste minoriteten på jorden, den nedersta bottnen i samhället, den hemlöse tiggaren på gatan, gatubarnen, galningen, bydåren, den "utvecklingsstörde", och genom slummen. Du kan aldrig komma dit

ut genom andra öppningen, den som vetter uppåt, den går rakt ut i megalomanins, storhetsvansinnets kalla, virtuella värld, där ingen varelse från allmänlivet någonsin har satt eller kommer att sätta sin fot. Och porten är så trång att du inte kan hoppa över den romska tiggaren på din egen gata, och åka till Indien som missionär eller biståndsarbetare, du kommer aldrig ut genom porten den vägen, du kommer obönhörligt att bli en kolonialist i den förhatliga "civilisationens", ja den övre hierarkipyramidens tjänst, för att alienera de fattiga i Indien från allmänlivet, naturen. Nej, porten är trång, och inga förhandlingar hjälper, du kan vrida dig och bortförklara och lura dig själv hur mycket du vill, du når inte ut genom porten så. Porten in i "Det Nya Jerusalem", "Eden", Livets katedral och tempel, helgedomen dit vi alla en gång ska återvända.
2018-04-30 @ 13:01:00 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hemkänsla i verkligheten

Den som går "den undre och inre vägen" (för att tala med poeten Gunnar Ekelöf) och lierar sig med naturen och djuren, blir kanske ensam bland de flesta människorna i västvärlden, en outsider och en främling, särskilt i finkulturen, men han får i gengäld en hemkänsla i det som ligger på botten av den traditionella samhälleliga hierarkipyramiden, ja det som ligger under det och bortom det. En hemkänsla i det mesta av livet, ja i kosmos och verkligheten själv. Det är tröst nog, och gör att man blir mindre benägen att bli karriärist.
2018-04-30 @ 12:33:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om borgerlig konst

Först har vi borgerligheten som är verklighetsfrämmande. Sen har vi operor och teatrar som skildrar borgerligheten på ett verklighetsfrämmande sätt. Sen, till sist, har vi dålig lyssnare/åskådare och dåliga kritiker.
2018-04-30 @ 12:26:48 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om svartsjuka

Svartsjuka är relationell girighet, att vilja äga en annan människa som om den vore ett ting (detta benämns ofta av den svartsjuke som "kärlek"), och hålla fast vid denna egendom med näbb och klor. Att

solidarisera sig med livet, bli frivilligt fattig, släppa hästen fri i skogen och ge bort alla sina pengar till tiggaren, kan vara ett första steg till att bli fri denna sortens girighet, som kan vara mycket svår att bli av med, och kan förstöra en kärleksrelation, göra den till en enda stor maktkamp, där den som utsätts för svartsjukan ständigt måste kämpa för sina frihetliga rättigheter, att få bestämma över sitt eget liv.
2018-04-30 @ 12:01:00 Permalink Aforismer Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om min medicinering

Jag har nu varit 14 dagar på en fjärdedels dos Zyprexa (mitt s.k. "antipsykotiska" gift), 5 mg per kväll. Inte stor skillnad märks, jag sover dock mindre.

Det känns som om jag aldrig kan få tillbaka mitt romantiska känsloliv och min sexlust (jag är impotent p.g.a. giftet), som om dessa saker blivit avhuggna i mig, som i en lobotomi (antipsykotika har kallats kemisk lobotomi av många). Mina spröda romantiska känslospröt är brutalt avhuggna (och detta kallar de "medicin", ja "terapi"), jag kan inte ens återuppleva med känslorna hur det var att ha den romantiska själen intakt, minns det bara rent intellektuellt. Men en sak har inte psykiatrikerna lyckas hugga av i min själ, och det är kontakten med naturen, med sanningen, verkligheten. Kanske de hade velat ta det också från mig (med tanke på hur de verkar hata den naturliga vildheten), så att deras egna brott mot livet inte skulle bli belysta av mig (jag har sammanställt en antipsykiatrisk bok av gamla blogginlägg, väntar på publicering i pappersformat, kan läsas på nätet här)? De vill ju ha underdåniga patienter, avskurna, alienerade från naturens krafter, såsom de själva.

Min kontakt med naturen känns lite starkare, inte på ett romantiskt sätt, utan på ett liksom jordat sätt, som kontakt med jordens livgivande krafter. Som ett svagt, milt ljus i själen (var det detta ljus kardinal Newman sjöng om i psalmen "Led milda ljus"? Se texten till den här). Jag har upplevt det förr, en gång, mycket starkare, när jag slutade brått med medicinerna 2012, men det slutade i s.k. "psykos". Livet blev för starkt i mig (säger något om hur starka droger/gifter det är fråga om, att ens själ blir för levande om man slutar med dom. Något av en djävulsk upp-och-nervänd drog, som dödar själen istället för att stimulera den som cannabis gör). Denna gång trappar jag ner på giftet över ett helt år. Ska äta 5 mg i fyra månader. Jag är på säkra sidan, vissa psykiatriker, som Edward M. Podvoll, rekommenderar tre månaders nertrappningstid (så i hans

fantastiska bok "Galenskapens förförelse. Om psykosens väsen" 1990, som jag nyss läst på Tittis tillrådan, den bästa psykiatriska bok jag någonsin läst. Den rekommenderas även av Johan Cullberg, svensk psykiatris grand old man). Jag tänker ha fyra gånger så lång tid. 8 månader är avverkade.
2018-04-29 @ 13:03:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ett liv i lyx kan vara värre än ett mord

Att leva ett västerländskt, civiliserat lyxliv på vanligt borgerligt sätt, i långa tider (som att köra omkring med en fin bil), utan att kompensera för detta till natur, djur och fattiga, är ett värre brott mot livets helhet än att mörda en vanlig människa som arbetar i en mataffär och inte gör särskilt mycket för naturen, djuren och de fattiga. Jag menar därmed inte att förringa den senares människovärde (hen är värd att leva), bara att påpeka att ännu fler likvärdiga varelser blir mördade av lyx, ja både människor och djur i massvis (särskilt i tredje världen), inte minst bland framtidens varelser, människornas och djurens efterkommande, för att inte tala om alla djur-, insekt- och växtarter som blir utrotade. Dagens lyx har fruktansvärda nutida och framtida konsekvenser, fråga vilken humanekolog som helst (håller just nu på att läsa lundaprofessorn i humanekologi Alf Hornborgs fantastiska bok "Nollsummespelet. Teknikfetischism och global miljörättvisa" (se recension av den här), Daidalos 2015, som är en fördjupning av "Myten om maskinen", Daidalos 2010). Inte bara dör många människor och djur av lyx, nu och i framtiden, otaliga döms också till tunga slavliknande liv av den, ofta resulterande i arbetsskador som man plågas av resten av sitt liv.

Lyx är ett långsamt, radikalt våld, som få märker, eftersom offren är utom synhåll för de som bor i städerna. Offrena finns ofta i skogen eller på andra sidan jordklotet. Men det är ett våld som icke desto mindre i brottslighet kan överträffa mycket av det som många fångar i våra fängelser har gjort. Men de som lyxar sig går alltid fria. Vi har inga lagar mot dem. Hade vi såna lagar, skulle hela det kapitalistiska industrisamhället kollapsa, en katastrof för de rika, men en befrielse för de fattiga i tredje världen, naturen och djuren, de flesta alltså.

Detta är svårt att säga högt bland sina borgerliga vänner. Du gör aldrig politisk karriär på detta. Få vill veta av så grymma sanningar.
2018-04-28 @ 15:07:00 Permalink Alf Hornborg Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kåtan
(mel: "Når fra jordlivets sorger", norsk andlig sång)

Där vår riksdags kolosser sig höjer
stod en grå liten kåta en gång.
Om du riktigt långt örat ner böjer
kan du ännu förnimma dess sång.

Refr: I skogens enkla lilla kåta,
i den stillhet som alltid råder där,
skall jag stadslivet glömma, förlåta,
o, jag längtar till mullrikets sfär.

En gång var Stockholm täckt av lönn och ekar,
och små kåtor där fanns emellan dem.
På Norrmalm lekte rävungar lekar.
Allt är borta, det blev till Babels hem.

Mina vänner, ni vill väl inte glömma
att vår forntid den stundom knackar på.
Urhistorien som Stockholm vill gömma
skall en dag sin upprättelse få.

(Tillägnad Skogs-David, Sara och Emma)

2018-04-26 @ 11:19:08 Permalink Skogen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Inte en enda bok om asketismen på antikvariat Alfa och Rönnells antikvariat. Några tankar om asketismen.

Idag var jag på antikvariat Alfa på Olof Palmes gata, kanske Sveriges största antikvariat om man räknar med hur mycket litteratur som står framme (över 200 000 titlar i lager), för att leta efter böcker om asketism och enkelhet. De har en mycket stor avdelning religiös litteratur, säkert över tre tusen böcker bara om det. Jag gick igenom alla relevanta underavdelningar, och fann inte en enda jävla bok i ämnet. Däremot de gamla vanliga helgonbiografierna om Franciskus, Birgitta & co, där kan man förstås hitta asketism här och där. Men inte en hel bok om det. (Tillägg 26.4.:Nästa dag var jag på Rönnells Antikvariat, som sägs vara det största antikvariatet i Sverige, med samma resultat) (det finns annars sparsam kristen litteratur i ämnet, Patrik Hagmans "Om kristet motstånd" (Artos

2011) och Richard J. Fosters "Freedom of simplicity" (HarperOne 2005) tangerar det jag frågar efter).

Är denna brist symptomatiskt för hela den västerländska religiösa litteraturen (jag föreställer mig att det är annorlunda i Indien)? Det känns som om kristendomen har glömt det viktigaste i all religion, barmhärtigheten, att skona livet. Där ute i verkligheten, inte bara i sin egen fantasi. Det kan man bara med asketism och frivillig fattigdom och enkelhet. Rikedom och lyx förstör livet, förstör naturen, förtrycker djuren och ens fattiga medmänniska. Det kan vem som helst räkna ut. Vem är det som betalar priset för vår rikedom? Vem jobbar för oss i Kongos gruvor och i Kinas fabriker med slavlöner och allt för långa arbetsdagar? Bara den dator jag skriver detta på har kostat mycket lidande. Därför kan jag inte skriva särskilt mycket annat än sånt som åtminstone kompenserar det lidande mitt teknologianvändande förutsätter.

Kristendomen pratar så mycket om kärleken till nästan, men när det kommer till den basala verkligheten, är de ofta lika förtryckande rika som många västliga ateister, om man tänker globalt, och jämför dem med de fattiga i Indien. Den globala måttstocken på rikedom är den enda som gäller. Då är man störtrik även om man kör runt i en gammal röd Skoda från åttitalet och tjänar åttatusen kronor i månaden. Detta har inte många fattat.

De kristnas prat om kärlek och nåd är för mig tomma ord om de inte faktiskt börjar skona livet med frivillig fattigdom, så långt det låter sig göras här i västvärlden (med sitt system som gör godhet och barmhärtighet allt svårare och svårare). Annars blir Jesus och helgonen bara prydnader som ska göra deras fasad mera glänsande, "vitkalkade gravar", som Jesus sade i Nya Testamentet (Matt.23:27).

Men inte heller ateisterna har mycket att komma med när det gäller asketismen. Även de har ofta glömt det viktigaste (varför är de så ofta rika, varför finns det så många industriägare och bisnismän bland dem?), och göder den avsakralisering av naturen och livet som sekulariseringen har fört med sig. De har begått fadersmord på religionen, de har kastat ut barnet med badvattnet, som om de inte hade något att lära av Jesus och helgonen. Vi har mycket att lära av dem. Särskilt av Franciskus av Assisi, bakom alla myter och legender. Den muslimska sufi-filosofen Seyyed Hossein Nasr går så långt att han menar att bara religionen kan rädda naturen, ty den har bevarat känslan av livets helighet. Jag tror miljörörelsen, när den är som bäst, har bevarat denna känsla, och tror inte man måste återgå

till traditionell religion, men kanske miljörörelsen är en slags sekulariserad religion?
2018-04-25 @ 14:30:00 Permalink Askes Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mossornas studier

Mossorna
läser sig sakta in
på stenarnas
urgamla
bildning.

(dikten inspirerad av en dikt av Harry Martinson)
2018-04-25 @ 13:31:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dröm inatt om religionen och skillnaden mellan dess mystiker och dess fundamentalister

Jag hade en dröm om religionen i natt, minns inte så tydligt händelserna (kan inte återge dem), men minns tankarna den uttryckte (den var djuptänkt och lärorik!), som kommer här, lite elaborerade:

Alla heliga män och kvinnor har i alla tider haft någon sorts koloss eller tingest som varit deras förbindelselänk till det gudomliga, antingen det har varit trägudar, kyrkobyggnader, Bibeln eller TV:n (tänk på amerikanska TV-evangelister). De mest avancerade helgonen har bara haft sitt eget inre liv, Guds närvaro i det inre, (t.ex. George Fox och kväkarna), som en sådan, och det är också den mest effektiva kolossen, ty genom att se i den kan man färdas i tid och rum, tala med de döda, tala direkt med Gud och Jesus, skåda in i framtiden (allt detta dock i personens fantasi, men dock, vilken inspirationskälla!) och mycket annat. Den blir lite som trollkarlarnas spådomskula (kristallkula), men långt effektivare. De som gjort mest på detta sätt, skådat in i det inre och in i "andevärlden", kallas traditionellt ofta "mystiker", de är de religiösa nyskaparna och de religiösa anarkisterna, och de har mest att ge inom religionen, och har bidragit mest till att religionen gått framåt, utvecklats, och närmat sig mer och mer sanningen och verkligheten. Ty mystikern är

inte så fjättrad av yttre ting (i bästa fall) som binder hens andes utveckling och nyskapande förmåga, och mystiken är således vägen till fritänkeri.

Mystikerna har alltid haft ett underligt balanserande mellan helig dårskap ("dårskapen i Kristus") och riktig dårskap, och det är på denna i sanning smala väg de största insatserna gjorts. Fundamentalisterna bland dem var inte sällan riktiga dårar, däremot de som tänkte och förstod att de tänkte symboliskt och famlande, behöll förståndet, och kunde fördjupa sin mystik (krävs bara lite ödmjukhet här, en viktig ingrediens i den heliga dårskapen). Var aposteln Paulus av den förra sorten? I min dröm, ja. Men jag tror inte han var sinnessjuk i verkligheten. Ingen är sinnessjuk bara för att hen är religiös. Den underliga mystik som frodats hos Ulf Ekman och Livets Ord är dock definitivt av den sjukliga sorten, deras kolosser är Bibeln och TV:n (med sina amerikanska, glättiga "Health and wealth"-TV-predikanter, i drömmen var det så, och det ligger ett korn av sanning i det). De har dock blivit sundare med tiden.

Men i alla religioner är det inte den hårt arbetande, underdåniga massan det är fel på, de är livgivarna, för det mesta (jag tänker då främst på bönderna och hantverkarna i gamla tider, ju "bättre" arbetarna fått det, desto svårare är det att finna livgivande egenskaper hos dem, i takt med industrialiseringen). Det är parasiterna, prästerskapet, som fördärvar religionen, det är ofta de som upprätthåller den sanna dårskapen; fundamentalismen. Mystiken är folkets religion (tänk på New Age, dagens nya folktro, en renässans för gamla tiders hedniska folktro), den faller folket i smaken, ty den är fri och livgivande som de själva är när de får leva utan herrar, och den ligger nära naturen och djuren, det de fattiga har mest gemensamt med. De stora mystikerna (ta t.ex. Franciskus av Assisi och Emanuel Swedenborg, två giganter) var sällan präster.

Askes är ett av mystikerns viktigaste kännetecken genom historien, och därför har hen ofta varit ogift, och lämpat sig dåligt för familjelivet. Men de bästa mystikernas askes har inte varit rigid och livsförnekande som vissa indiska fakirers, utan livgivande för både en själv och världen. De bästa har, som Paulus, förstått att det inte är det yttre celibatet som räknas, utan det inre, inre jungfrulighet, inre avskildhet och renhet. Celibat är ingen sport. Blir det till förälskelse, gift dig, säger Paulus, "det är bättre att gifta sig än att brinna av åtrå" (1 Kor. 7:9). Men behöver du ingen hustru, sök ingen hustru, bäst att vara förutan, så man inte frestas att hora med Babylons system. Så tror jag Paulus tänkte. Bevara kärnan: askesen. Det är att ha förståndet i behåll, allt annat leder till katolska prästers celibatlöften

och alla perversiteter detta leder till. Fundamentalism. Ett celibat att skryta med kanske, men knappast mer.

Konklusion: Alla religiösa lever på sin religions mystiker, dessa är religionens livgivare. Men i händerna på fundamentalisterna blir även mystikernas läror till stela dogmer, som används till att förtrycka och dräpa liv. Mystikern Martin Luthers* upproriska reformation på 1500-talet blev i svenska maktmänniskors händer under samma sekel till ett förtryck utan like, där man fick dödsstraff om man gycklade med Gustav Vasas Bibel. Fundamentalistprästen har en märklig förmåga att förvandla allt hen vidrör (även diamanter) till aska och sopor.

*vars mystik ofta förtigits, men lyfts fram av Christian Braw i boken "Mystikens arv hos Martin Luther" (Artos 1999), som jag läste som kurslitteratur på Åbo Akademis teologiska fakultet. Luther var i mångt och mycket en livgivare och en religiös nyskapare, men blev allt mer borgerlig och förtryckande på äldre dar, såsom det brukar gå med upprorsmakare som får makten.
2018-04-24 @ 14:58:00 Permalink Andlig död Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ganska stor miss

Vi har inte byggt vårt samhälle för hundarna (de kommer ständigt i kläm och deras naturliga behov och naturliga instinkter negligeras ständigt), de har tydligen inget värde. Ja, vi har inte byggt den här världen för några andra icke-mänskliga varelser heller. De har tydligen heller inget värde. Ganska stort miss. Vi har knappt byggt det för människan själv. Inte ens människan tycks ha något särskilt värde längre. Vi har snarare byggt den här världen för Penningen. Eller Maskinen. Ekonomin. Det är dessa som har det sanna värdet, det allt överskuggande, eskatologiska, ultimata värdet. Det är dem som allt ska tjäna på denna planet. Tydligen.
2018-04-23 @ 13:21:00 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vårvisa

Vitsipporna har blommat i skogen, mina vänner! Tidigare än jag någonsin minns! Och värmen kom så snabbt! Här kommer en vårvisa, där jag tolkar min vårkänsla förr och nu:

(mel. en av Jehovas Vittnenas andliga sånger)

Här i vårskogen, här trives min själ.
Tankarna klingar med blåklockors spel.
Här vill jag bo i en jordkojas ro.
Bygga från stan till naturen en bro.

Mossorna andas så stillsamt i dag,
och som i drömmande skimmer ser jag
människan förnyas till spirande vår,
längtande, ensam mot kvällen jag går.
2018-04-23 @ 13:19:00 Permalink Sagoskogen Kommentarer (1)
Trackbacks ()

Tankar om våldet tänkta på samhällets botten

Den som är på samhällets botten idag, och gör uppror mot förtryck, märker ganska snart (detta märker sällan de högre upp) hur varje minsta antydan till våld nerifrån och uppåt i hierarkin bestraffas på de mest överdrivet våldsamma sätt (detta var ännu värre på medeltiden), medan lagstadgat förtryck av människor, djur och natur aldrig på minsta sätt bestraffas, hur hisnande proportioner detta än tar sig (som att detta förtryck håller på att förstöra själva klimatet och har utrotat tusentals arter i naturen på kort tid), bara detta våld har följande kännetecken:

1) Det är lagstadgat, och

2) det är våld uppifrån och neråt i hierarkin, de starkas förtryck av de svaga.

Detta kallas av många av de rika och mäktiga för "rättvisa", "lag och rätt", "sunt förnuft", "vetenskap", "demokrati" och liknande.

Inte att undra på att vreden kokar både här och där.

(texten inspirerad av Derrick Jensens bok "Endgame", vol. 2, Resistance", 2006 (hans premisser), se min recension av boken här)

(P.S. till "Anonym" som kommenterade om basinkomst under inlägget "Valpsången": Jag har svarat dig efter en veckas paus här på bloggen!)
2018-04-22 @ 15:06:00 Permalink Derrick Jensen Kommentarer (1)
Trackbacks ()

Ordbonden

Det vandrar en ordbonde, farbror Bok,
som plöjt genom böckerna hela sitt liv.
Ja, litteraturen har varit hans ok,
men ock gjort honom mild och klok.

Om ordjorden varit förhärdad ibland
och pliktläsning tärt på läslust och kropp,
har ordjorden varit hans Helge And´,
som gett säd i ett bistert land.

Han vandrar, och ryggen är krökt av ord,
ord var hans lott, ord var hans del.
Han vandrar, och se, hans panna är smord
med en solsalva, hemmagjord.

En salva av längtan och mild fantasi,
ett skydd mot vår verklighets brännande sol,
som i och med köttet för varm kunde bli.
Då tar ordbonden ordens parti.

I mycken overklighet plöjer han,
säden smakar ock ofta som plast eller tvål.
Men han lär vara undantagens man,
som av särlingar näras kan.

När orden blir sanna, det är för herr Bok,
som plöjt genom böckerna hela sitt liv,
som om verkligheten toge av hans ok
outsägligt mild och klok.

2018-04-22 @ 14:55:00 Permalink Konst och kultur Kommentarer (1) Trackbacks ()

Valpsången

(mel. "Livet är skjönt når Jesus med meg går", norsk andlig sång)

1. Lyssnande afton, över vida fält
går den sin gång, att sova i sitt tält.
Den sveper allting in i valpars sång,
alla blir lika av dess stilla gång.
Morgonen tolka skall vad gräset drömt,

med gryningsljusets silverflöjt så ömt.
Så skall din själ få liv av aftonen
medan du går din gång mot sommaren.

2. Skulle du börja frukta livet självt,
låt valpens väsen vagga dig så snällt.
Av denna ton som livets harpa bär
kan du dig sluta till hur sången är.
Morgonen tolka skall vad granen drömt
med strålklar glans, ur solens vinglas tömt.
Så skall din själ få liv av aftonen
medan du går din gång mot sommaren.

3. Aftonens vana är att gå omkring
lyssnande till vart hjärtslag, i vart ting,
i varje myra, varje loppas bröst
för att dem ge en stilla valpsångs tröst.
Morgonen tolka skall vad skogen drömt,
med daggvåt sång som natten hade gömt.
Så skall din själ få liv av aftonen
medan du går din gång mot sommaren.
2018-04-15 @ 14:23:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (2) Trackbacks ()

Jag vill tacka min kropp

Jag vill tacka min kropp
att den varit så god
mot mig uti drygt trettitre år.
Den har burit mig opp,
den har gett mig stort mod,
som en bris från en himmelsk vår.

Jag vill tacka min kropp
att den kämpat för mig
och har läkt alla blödande sår.
Den har varit mitt hopp
och har svikit mig ej
fast jag legat på sjukhusbår.

Jag vill tacka min kropp
och bakterier små,
de är värda nobelpris de med.
Högt på Nebos* topp
vill med dessa jag stå

och se med deras silverblickar (1) ned.

*Berget Nebo var det berg där Mose, enligt den bibliska myten, skådade in i det förlovade landet, Kanaan, och där han dog och begravdes av Gud.

(1) Uttrycket "silverblick" användes av mystikern Hjalmar Ekström för att beteckna en blick som ser värdet i det lilla, som ser alltings sanna väsen, Kristusblicken som ser värdet även i skräp och avfall.
2018-04-14 @ 16:51:00 Permalink Dikter och sånger Kommentarer (0) Trackbacks ()

Religionen är ateismens/naturalismen vagga. Något om ateismens relation till religionen

Religionen förhåller sig till ateismen/naturalismen som språket förhåller sig till poeten. Poeten kan göra uppror mot språket, sabotera språket, bryta språkets regler, men den gör det på det språk den gör uppror mot. Likaledes är religionen ateismens yttersta modersmål, idéernas vagga, som gett ateisten den vokabulär varmed hen frigör sig från religionens herravälde. Föreställningen om att ateisten/naturalisten vore helt fri från all religion, är en illusion som hen genomskådar den dag hen slutar vara kulturell fadersmördare. All kultur har uppkommit i religionens vagga (jag vet inte om några vilda urfolk, nu och historiskt, som inte varit någon slags animister), och bär dess märken livet ut. Själva språket är en nästan religiös, mytologisk företeelse, uppsprungen ur myten, med den kulturella mytologin invävd i sig för alltid.
2018-04-12 @ 11:47:00 Permalink Ateism Kommentarer (0) Trackbacks ()

En spansk Mowgli
Intressann tidning

En fabriks "ande"

Jag såg en gång i min fantasi
en fabriks "ande".
Denna ande var någonting ohyggligt tungt,
ett tyst metalliskt vrål av fångenskap,

slaveri och förtappad instängdhet i materien.
Det var som om fabriken ropade efter befrielse,
efter civilisationens fall
och naturens återkomst.

2018-04-09 @ 14:48:11 Permalink Dikter Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Kulturens omistliga själsbuffert

All värdefull kultur,
alla värdefulla böcker vi producerat
samlas till en själens buffert,
jag ett själens sparkapital
som vi kommer att finna oumbärligt
i hårda tider,
som kommer att ge oss kraft
att härda ut.
Som ibland rentav kan bli viktigare
än mat, rent vatten och pengar.
En själens nattvard, en själens gudomskälla.

2018-04-06 @ 15:17:19 Permalink Dikter Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Bra citat av Honore de Balzac

"Girigheten börjar där fattigdomen slutar"

2018-04-05 @ 14:13:00 Permalink Citat Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Horisonten

En svala sänker sig majestätiskt stilla
mot gråtens slut, den fjärran horisonten,
historiens horisont, ja korsets hjärta,

förlåtelsens horisont, där är den stora

förbrödringens tecken, bildningssältan,
i perspektivens kosmiskt stumma gravskrift.
En svala sänker sig, svagt jag hör den snyfta,
den bär en brottslings och ett helgons böner
ner till den blodbestänkta gränsen
där skillnad utplånas för evigt.

Jag och Titti ska vara sex dagar på andlig retreat

Kära läsare.

Jag kommer inte att skriva nu på sex dagar, eftersom jag och min flickvän Titti ska ha en andlig retreat på sex dagar i vår lilla lya på Karlaplan. Det blir en internetfasta, och vi kommer bara att göra långa vandringar på Djurgården/i skogen och vara hemma. Vi ska syssla med läsning, musik och klipp-och-klistre-böcker, ett sätt att recycla böcker som jag skrivit om tidigare, här. Jag kommer att på detta sätt arkivera två gamla bloggar, som jag inte tycker är värda att förgås med internet och datorernas fall i avlägsen framtid. Jag har dem bara på minnesstickan och Internet Archive för tillfället. Det känns som om de aldrig kommer att komma ut i bokform, därför gör jag detta, och om de kommer att komma ut, blir det nog bara ett urval. Jag har skrivit så jäkla mycket.

Jag tror alla behöver retreater ibland, ett slags andlig semester, där man rycks bort från vardagslivet och blir öppen för nya ting och för andlig fördjupning. Jag har även börjat med skogsretreater varje vår och höst, och det ska bli en sådan i vår, kanske i början av maj. Eventuellt i Nackareservatet, eller i Järna. På mina skogsretreater är jag bara i skogen en hel dag, i tystnad, och sover även i skogen två nätter. Dessa kanske blir längre efter hand, över flera dagar, när jag vant mig. Jag skulle också gärna fasta på mat, men jag och Titti är rädda för att det då ska slå slint och jag ska bli psykotisk - min första råkostfasta 2008 ledde till psykos, efter fyrtio dagars fasta och kraftig avmagring. Därför är vi försiktiga.

Jag har lånat lite litteraturhistoriska verk från stadsbiblioteket, och ska fördjupa mig i litteraturhistoria och poesi. Känns som om jag måste odla lite detta också, inte bara i hållbarhetsfrågor och ekofilosofi.

Hälsningar, Lars

2018-03-29 @ 15:40:00 Permalink Självbiografiska notiser
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Citat ur David Jonstads bok "Kollaps. Livet vid civilisationens slut."

"Rousseau menade att människorna innan civilisationen fann sin betydelse och sitt välmående i sig själva. Civilisationens människor däremot lever utanför sig själva, genom föremål och egendom som de tror är oumbärliga för deras lycka, underkastade andras uppfattningar. Ömsesidig tillit är ersatt av konstlat umgänge. Priset för civilisationen, sammanfattar Rousseau, är ett samhälle med "heder utan dygd, förnuft utan visdom och njutning utan lycka". Eftersom den står i konflikt med den naturliga ordningen är civilisationen "ett hopplöst försök att finna botemedel till det onda som den själv skapar"."

(David Jonstad i boken "Kollaps. Livet vid civilisationens slut." Ordfront 2012, s. 101)

2018-03-27 @ 13:48:39 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Spelar vi kasino med mänskligheten och planeten?

Vårt sätt att satsa allt på teknofixar, att med teknologi rädda mänskligheten och planeten från miljökatastrof och Peak Oil, liknar inte lite att spela ett gigantiskt kasinospel. Vi satsar allt på ett kort, teknologin, och om vi förlorar, förlorar vi allt. Ändå tar vi denna gigantiska risk. Fast chanserna att vinna är mindre än de är det i ett kasinospel, utifrån min utsiktspunkt över civilisationen och planeten. Det här blogginlägget på bloggen "Damn the matrix" är tillnyktrande när det gäller våra chanser att vinna.

Att däremot avveckla civilisationen, och gå tillbaka till en enkel urfolkslivsstil på landsbygden, det är som att sluta spela kasino, och gå och ta sig ett jobb. Det enda trygga och långsiktigt hållbara. Allt annat är bara kasinospel, ja fantasy- och science fictiondrömmar.

2018-03-21 @ 17:43:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (0) Trackbacks ()

En klagosång med en Nackalärka

Kultureliten kunde inte märka
när livet lämnade finlitteraturen.
Men uti bonden började det värka.
Hans saknad sjöngs av Nackaskogens lärka.

Där status är den högsta prioriteten
blir litteraturen osårbar så länge
den prisas högt, med kritiker i täten,
där lyssnas ej till några lärkors läten.

Men lärkan lär oss mer än någon lärd
litteraturkritiker vad är stort i böcker.
Den lär oss mest vad status, makt är värd,

när civilisationen lånar den sitt svärd.

När livet flydde, status blott blev kvar
man vördade länge liket efter döden.
Men Nackalärkan utan status var,
och fortsatte amma bondens själ

i alla hans kvarvarande dar.

2018-03-21 @ 15:51:00 Permalink Dikter Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mitt naturförhållandes historia; från förälskelse till agape-kärlek

Det är underligt, det som sker i ett kärleksförhållande mellan man och kvinna, hur det börjar med förälskelse och sakta övergår i något annat, ofta agape-kärlek (villkorslös kärlek), det verkar också ske på andra områden i livet, ja i livet som helhet. Vi förälskar oss i livet i vår barndom och ungdom, vi idealiserar livet som mest då, och sedan övergår det hela sakta i något annat.

Detta är också fallet med mitt naturförhållandes historia. Jag förälskade mig i naturen under åren 2004-2005, särskilt under min studietid vid teologiska fakulteten vid Åbo Akademi, när jag dansade mycket i Kråkkärrsskogen barfota till musik från min mp3-spelare. Det slutade med att jag gifte mig med naturen genom att ta en ung tall till äkta, och detta åter ledde till att jag avbröt mina studier och bosatte mig i skogen i Nackareservatet i Stockholm.

Men när jag flyttade ut i skogen, var det som om jag mötte verkligheten när det gällde naturen, och den var inte så romantisk, inte som jag hade drömt att det skulle vara. Sakta gick min förälskelse över, och övergick i något annat, något som brukar kallas agape-kärlek. Stommen i denna kärlek har varit att jag vill naturen väl, vill att den skall trivas och frodas och överleva människans terrorvälde. Ja, denna välvilja mot naturen, som sitter så djupt i mig, är själva fonden för min ekofilosofi och mitt engagemang på denna blogg. Min djuristiska filosofis födelse 2010 var också ett uttryck för min naturförälskelse, denna gång som förälskelse i djuren och det djuriskt naturliga.

För vissa övergår förälskelsen i bitterhet, när man får se den barska, osminkade verkligheten bakom fasaden hos sin älskling, men detta har inte hänt mig i min relation till naturen. Jag känner att jag älskar naturen mitt i all dess bräcklighet och trots dess rikedom på mygg, fästingar, lejon och tigrar och dess ibland grymma vinterkyla. Älskar den på ett oromantiskt sätt, för att den är det vackraste och finaste vi har.

2018-03-20 @ 11:44:00 Permalink Naturromantik Kommentarer (1) Trackbacks ()

Bra sagt av Vilhelm Ekelund

"Där är ställen hos vissa författare som liksom ligga utanför ramen av deras verk, ställen där man plösligt känner att mannen som talar icke är den litterära arbetaren Så och Så, utan människan, högt över all "litteratur", klar, djup, god - men också med en vild klang, som far genom själen likt sjöfågelsskriket kring en ödslig havsvik."

(Vilhelm Ekelund i "Veri similia"1915)

Obs. 3.9. 2019 nästa år, om ett och ett halvt år, är det sjuttio år sedan Vilhelm Ekelund dog, vilket betyder att man fritt får återge och sprida hans dikter, essäer och aforismer. Det blir en stor dag för mig!

2018-03-19 @ 14:21:45 Permalink Konst och kultur Kommentarer (0) Trackbacks ()

Staden - den yttersta rationaliteten eller den yttersta dårskapen? Och något om våra teologieprofessorer.

När man studerar stadslivet för första gången, och ser all den ofattbart avancerade teknologin, de nyaste bilarna och de gamla praktbyggnaderna, så skulle man kunna tro att detta är den yttersta rationaliteten, förnuftets fulländning.

Men skrapar man lite på ytan, ser man att det moderna stadslivet är något av det dummaste man kan göra mot livets helhet, naturen, något som sakta undergräver livsbetingelserna på jorden. Och någonstans i civilisationens dunkla källare lurar kärnvapnen. Den yttersta rationaliteten ter sig plötsligt som den yttersta dårskapen.

Universiteten har samma problem. Mina teologiprofessorer på Åbo Akademi har läst hyllmeter efter hyllmeter med superavancerad toppforskning om Bibeln, Jesus, helgonen och profeterna, och håller invecklade föreläsningar om detta för sina studenter, men de missar det viktigaste; att följa profeterna och den mytiske Jesus i vår tid, och göra praktiskt motstånd mot vår tids Romarrike, den västerländska civilisationen. Studerar du professorerna med denna blick, prövar du deras liv mot Jesus´ och profeternas prövosten, då framstår de som moraliska krymplingar, moderna fariséer och upprätthållare av den förtryckande civilisationen, den som Jesus vände sig mot och bekämpade, enligt myten, "världen" enligt kristet språkbruk. Ja, då är all deras superintellektualism att likna vid prästernas tomma mässande i nästan tomma kyrkor, fulla av tomma fraser, medan världen går under utanför. Professorerna har förlorat kontakten med den basala verkligheten, med afrikabarns svält p.g.a. de vitas lyx, med den hemlöses nöd och med kalhyggena i skogen. Inte sällan finner du dessa professorer allierade med konservativa, mer eller mindre fundamentalistiska kristna sammanhang som är ungefär lika förtryckande högerpolitiska som den kristna högern i USA (läs George W. Bush-kristendom). Det är den nivån många av dem är på globalt sett (särskilt i Amerika), och de konserverar de förtryckande krafterna i civilisationen. Deras Jesus är ofta mycket på Systemets sida, och liknar i sin förväntade återkomst inte sällan mer på George W. Bush och Ulf Ekman än på Johannes Döparen och Franciskus av Assisi.

2018-03-17 @ 15:18:00 Permalink Kristendomskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Poesiens berg

Jag vandrade upp för poesiens berg
för att dess vackra utsikt skåda få
ut över skönhetsriken, deras färg,
ett berg vars topp ej någon kunde nå.

Min början blev den andliga sångskatten,
en anspråkslös och korsfäst skönhetssång,
den ljöd som älvmusik i svarta natten,
en tröst för mig när vägen blev för lång.

O Runeberg, du var min första klippa,
min första utsikt över andens fält.
En påminnelse om att man kan slippa
vardagens torra, gråa himmelstält.

Byggmästars "Näckrosön" det var mitt första
besök i modernismens pilgrimsbås.
von Martens sade mig att all den största
lyriken skrivits högt på tidens ås.

Långt högre Ekelund och Edfelt låg
där utsikten mot verkligheten blev
min andes stränga tuktan, o vad jag såg!
Jag följde stigen upp, alltmera snäv.

Med Björling bergsluften blev plötsligt tunn,
här lärde jag mig stamma i lyriken.
Ett lammstammande djupt från livets brunn,
Jag skådade nu ända till antiken.

Med Björling kom man inte högre mer
jag gick istället ner på andra sidan,
där såg jag Jäderlund ett stycke ner,
jag grät med henne, över hennes kvidan.

Sen tog min bergsstig plötsligt slut en dag,
i formupplösningens förvirringsbrant,
en ravin så ogästvänligt djup att jag
mig vände om och kände mig som en fjant.

Där bakom berget ej utsikt fanns, blott hot
blott nya berg så långt ögat kunde nå.
Jag mindes psalmerna vid bergets fot,
och beslöt mig ödmjukt att tillbaka gå.

2018-03-17 @ 14:13:00 Permalink Dikter Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mot krigsindustrin

Dags att joina fredsrörelsen? En viktig antikrigsartikel av antiglobaliseringsaktivisten och professor emeritus i ekonomi Michel Chossudovsky kan läsas här. Han påminner mig om Noam Chomsky, och har kallats "Kanadas Chomsky". Här en intervju med Chomsky 2014 om kärnvapenkrigshotet.

Obs. jag köper inte Chossudovskys konspirationsteorier, som den om 9/11 och vädervapen, men ändå är hans artikel läsvärd. Amerika spelar farligt med sin gigantiska krigsindustri, och ett tredje världskrig och kärnvapenkrig är därför tyvärr en reell möjlighet. Fortfarande. Vi måste göra något, det vi kan. Vi måste i alla fall avveckla kärnvapnen, kanske måste vi börja där. Jag vill se en värld där alla avancerade vapen har förstörts som odugliga, ohyggliga föremål.

Angående kärnvapen, så var en viktig milstolpe för fredsrörelsen FN:s konvention om kärnvapenförbud som antogs 7 Juli 2017. Sverige var en av de drivande i början, men är nu avvaktande och har tillsatt en utredning i frågan. Det är banden till Amerika som spökar. Sverige är ju en av Amerikas allierade sedan gammalt, och Herbert Tingsten ville ha en svensk atombomb.

Det finns en hel del svenska fredsorganisationer om man vill engagera sig, de viktigaste står i Wikipedia-artikeln "Svenska fredsorganisationer"

Sveriges Fredsråd är ett bra ställe att börja på, samt Riksföreningen Nej till Nato. Att inte gå med i Nato är (eller borde vara) ABC för

varje fredsaktivist, ingen verkligt seriös fredsaktivist gillar Nato och Amerika, som är världens mest militariserade land.

2018-03-15 @ 18:23:00 Permalink Anti-krig Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur jag använder ordet "naturen" på denna blogg. En ekofilosofisk fundering

Jag skall nu förklara hur jag brukar använda ordet "naturen" på denna blogg i ekofilosofiska sammanhang, detta ord som har så många betydelser, och ofta är så flummigt:

Med ordet "naturen" syftar jag på allt det levande i kosmos som är orört av människan, och detta inbegriper även stenar och berg. För mig är även dessa levande, även de är natur. Människan hör också till denna natur, hennes kropp är orörd natur bakom en tunn fernissa av civilisation. Bilar och bulldozrar hör inte dit. Däremot nog de metaller och de atomer det är byggda av. I min världsbild är varje atom levande orörd natur, levande eftersom det pågår rörelse i atomkärnan, och rörelse är för mig definitionen av liv. Det finns ingen död materia.

Men i vårt språk skiljer vi mellan naturen och mänskligheten, som om dessa vore två åtskilda sfärer/riken. Precis som vi pratar om "människor och djur", som om människan inte vore ett djur. Att på språkets nivå upphäva denna skillnad, är ett viktigt steg till helande av mänsklighetens naturförhållande. Men det kan ta sekler, och det är svårt. Och det går inte utan att vi i verkligheten också återvinner vår enhet med naturen. Att tala om detta är svårt, eftersom vi redan är ett med nature nrent biologiskt, vi tillhör redan naturen, vi skall bli något som vi redan är. Men det är vår konstgjorda, illusionära åtskillnad från naturen som skall upphävas. Detta är primärt ett psykiskt fenomen, att återvinna enheten med naturen är att förstå vår enhet med den, den som vi redan har i vår kropp, om inte i vår livsstil. När vi förstår detta, då kommer vi också leva ett liv som bekräftar för vårt psyke att vi faktiskt är ett med naturen, istället för att bygga en värld där illusionen om vår separation från naturen bekräftas.

2018-03-15 @ 12:24:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Liv trivs ej i de stora sammanhangen

Liv trivs ej i de stora sammanhangen,
se bara på hur mycket mat som kastas
i en butik, i fina restaurangen
och detta är ej mat som alls kan lastas.

När livet träder in i maktens riken
dör en hel del, och blir till sopstationer.
En urfolksstam gör även människoskiten
till odlingarnas ljuva övertoner.

2018-03-14 @ 12:20:00 Permalink Bajs och kiss Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur svårt det är att göra moraliska stordåd i vårt samhälle, särskilt om man är på samhällets botten

Det känns ibland som om man måste ha makt och rikedom i vårt samhälle om man verkligen vill göra stora insatser för det goda, och att det till och med då är det mycket svårt. De som är på botten av samhället får nöja sig med saker som att städa toaletten och skriva bloggar som nästan ingen läser. Det känns som om porten till att verkligen göra en insats som känns i världen, är stängd av maktens män, och att vägen dit inte sällan går genom kändisskap och rikedom.

Vad kan man göra på botten av samhället? Man kan skänka en slant åt tiggarna på gatan, men går det verkligen till tiggaren, eller till ligor? Jag vet inte.

Man kan hjälpa hemlösa, men det helt centrala, att skaffa dem lägenhet, känns nästan omöjligt om man inte är miljonär och har plats för dem i sin egen lägenhet. Man kan ge dem en slant, men mat är lätt att få gratis av kyrkor och organisationer som hjälper hemlösa i Stockholm, enligt min erfarenhet som hemlös. Vem vet hur mycket av de pengar man ger som går till annat än mat, till tobak och alkohol?

Man kan skänka en slant åt välgörenhetsorganisationer som Unicef, men hur mycket av pengarna går till byråkratin och de anställdas löner? Hur mycket går till att bygga civilisation i tredje världen, det som ofta är roten till orättvisorna, istället för att stärka det lokala, det självförsörjande och urfolkslivsstilen, det hållbara? Jag vet inte.

Man kan skänka en slant åt Röda Korset och Läkare utan gränser, men hur mycket av pengarna går till att göra överbefolkningsproblemet värre? Jag vet inte. För naturen och de vilda djuren är det faktiskt en liten lisa varje gång en civiliserad människa dör. Tyvärr. En sådan plåga har vi blivit för dem. Detta är inte misantropi, det är så det är*.

Man kan skänka en slant åt Greenpeace, men hur mycket av pengarna går till byråkrati och de anställdas löner, och hur mycket går till att satsa på tekniska lösningar som förnyelsebar energi (som jag tror ändå inte kommer att fungera i stor skala), istället för att gå till roten av problemet, och styra vägen tillbaka till naturen? Jag vet inte.

Man kan ta ett vanligt jobb, för att ha mer att ge till de fattiga och till naturens sak, men hur mycket av pengarna går till att betala skatt till ett samhälle som förstör naturen, och hur mycket går till pensionsfonder som enligt Greenpeace placerar en hel del pengar i etiskt oförsvarbara saker? Jag vet inte. Bättre då att jobba svart.

Om man är känd och rik, då? Ja, man kan göra en del gott med sina ord och pengar, men man blir korrumperad av det faktum att man måste tiga med mycket av sanningen och armbåga sig fram för att kunna stanna kvar i sin rikedom och makt. Det bästa man kan göra är helt enkelt att avstå från sin rikedom och makt, bli anarkoprimitivist, och således vara en god förebild för alla andra rika och mäktiga. Och då är man tillbaka till den sfär där man måste nöja sig med vardagens små goda gärningar.

Kvar efter allt finns då små vardagliga saker som att vårda om sina nära och kära, besöka sjuka och fångar, sjunga för åldringar på åldringshem, rasta hundar, köpa ekologiskt och rättvisemärkt, inte åka bil utan åka kollektivt, vandra och cykla så mycket man kan istället för att ta transporter, äta sånt som butiker och restauranger slänger, sprida goda skrifter, läsa ekopoesi på öppna poesiscener i stan, bilda sig, hålla folkbildande föredrag för sina vänner, påverka sina närmaste till det goda, vara vegan eller vegetarian, odla sin egen mat, låta bli att shoppa onödigheter, vara med i aktioner och demonstrationer för naturen, klimatet och djurs rättigheter, reparera en cykel, ta hand om sin kropps hälsa, hugga ved, hjälpa till med disken, sopsortera, spara på elen i lägenheten, borsta tänderna flitigt.

Detta ger ingen en känsla av att vara moraliska hjältar, det är inga godhetens stordåd, men det är det som vilda urfolk långt sysslar med, det är vår naturliga, inneboende godhet, och det är det som verkligen kommer att rädda världen om alla gör det. Tyvärr är det inte så vanligt, vilket ger dem som gör det en känsla av maktlöshet, en känsla av att de gör allt för lite. Men kanske det ändå är det vi bör göra? Vi vilseleds ofta av tron att vi måste ha makt och rikedom för att kunna göra moraliska stordåd. Men det ligger något fundamentalt omoraliskt i själva det att vara rik och mäktig, som kanske äter upp allt det goda vi gör. Jag har inte stor respekt för Bill Gates, en av världens rikaste män, som kallas filantrop. Varför? Jo, med sin livsstil håller han liv i den amerikanska drömmen. Jag föredrar naturens drömmar, och en livsstil som, om alla följde den, skulle rädda vår värld. Bill Gates kan göra så mycket gott han vill, men om alla på planeten skall följa hans livsstil, då är det snart kört.

Att nöja sig med vardagens ringa godhet kanske inte ger så mycket hopp om att verkligen rädda världen, men det är det enda hopp vi har.

* Därmed förespråkar jag inte att man inte ska lindra lidande. Men detta är oerhört svåra etiska frågor. Dock, hellre än att lämna människor att dö av cancer, skulle jag sluta alstra barn över hela världen, med vissa undantag, för att rädda naturens framtid. Men så länge vi inte gör detta, är det som sagt en välsignelse för naturen, de vilda djuren och planetens framtid att de civiliserade dör. Det är en grym sanning att se i ögonen.

2018-03-13 @ 12:26:00 Permalink Fattigdom Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om min andliga självbiografi

År 2010 skrev jag två handskrivna miniböcker, del 1 och del 2 av en bok som hette "Faser i min andliga utveckling. En sorts ande-psykologisk självbiografi". Det var ett försök att skissa ramarna för mitt inre livs utveckling, lite i de andliga självbiografiernas tradition, såsom Madame Guyons (1648-1717) självbiografi, som jag läste i i tidiga tonår. Ett försök att tolka mitt inre livs historia, utifrån min dåvarande åskådning. Jag skrev om tiden från 1984, min födelse, till sommaren 2007. Fokuset var på min intellektuella utveckling, och på litterära intryck.

Jag tycker idag att dessa två små miniböcker är så värdefulla, att jag har kompletterat dem med att fylla i de följande tio åren, 2007-2017. Jag skriver i samma anda, ett försök att tolka mitt inre livs historia, som är så brokig, hackig, rörig och fylld av psykoser (jag tänker på tiden 2008-2013). Det har hänt så mycket i mitt inre liv, att jag tycker det är mer än rätt att skriva ner det, bl.a. för att öka förståelsen bland vanligt folk av schizofreni, min psykiatriska diagnos. Kanske är det för tidigt att skriva sin självbiografi, jag är bara 33, men jag gör det ändå som stöd för minnet, medan minnena ännu är färska.

Jag har tänkt att jag härefter varje år på min födelsedag, skall försöka skriva ner de viktigaste händelserna i mitt inre liv under ett år tillbaka, som en slags inre årsbok, en årlig motsvarighet till dagboken. Det hela skall bli lika kort som skisserna hittills, ungefär högst tre sidor på Word för varje år. Om jag då lever till jag blir nittio, blir det en passligt tjock bok på ca. 220 sidor. Nu är boken på 56 sidor. Den kan läsas på Internet Archive här.

2018-03-10 @ 16:06:00 Permalink Självbiografiska notiser
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min idé att göra egna böcker genom bokåtervinning

Jag har haft svårt att få ut mina böcker på riktiga förlag, bara en gång har det lyckats, 2010 med filosofen Mats Barrdunges lilla "Titel Förlag". Istället har jag gjort en massa handskrivna miniböcker (som jag gjort av flera vita papper, ofta äldre böckers tomma första och sista sidor som jag rivit ut, och som jag vikt ihop och sprättat upp till en litet minihäfte, som jag sedan skrivit på) och en hel del böcker genom bokåtervinning. Det är den senare idén, som jag hittade på 2010, som jag nu skall delge er:

Många har en massa manuskript liggande hemma i byrålådor, författare kan ha högar som bara växer för varje år som går. Vem ska orka gå igenom manuskripten till slut för att hitta det verkligt värdefulla? Mycket har gått förlorat genom detta. Man orkar ibland knappt själv gå igenom allt. Jag har hittat på en idé hur man skulle kunna enkelt samla sina manus i läsbar form, utan att behöva trycka upp böcker på ett boktryckeri (många har inte råd eller ork med detta, knappt lagerutrymme för bokupplagorna).

Idén går ut på att återanvända dåliga böcker, eller böcker som ingen kommer att läsa. Exempel på sådana är deckare (som jag tycker är skräplitteratur), tråkiga ungdomsböcker från 80-talet som ingen ungdom idag skulle läsa, eller torra, obegripliga, specialiserade akademiska avhandlingar från 60-talet som ingen någonsin skulle orka läsa idag. Det är ingen synd mot litteraturen att återanvända dessa böcker för långt viktigare saker, att preservera litteratur som annars skulle löpa risken att gå förlorad för gott. De boktitlar man återanvänder går inte förlorade för gott genom detta, de existerar ofta i ansenliga upplagor, flera tusen böcker utspridda överallt i Sverige. Att återanvända en massproducerad dålig bok som knappt någon kommer att läsa, för att rädda ett manuskript från förgängelsen, det är att vara litteraturens vän.

Jag återanvänder böcker på följande sätt: Jag går till Stockholms stadsbibliotek och letar efter en bok som ligger i bokrecyclingstunnorna eller som annars gallrats bort från biblioteket, och väljer ut en så tråkig och dålig bok jag kan. Jag försäkrar mig att den är tjock nog för att passa mitt manus, som jag ska klippa och klistra in i boken. Om jag inte hittar tillräckligt tjocka böcker, kan man göra den tilltänkta boken i två delar.

Man tar sin bok och räknar ut om den passar manuset på följande sätt; för varje manussida som jag klistrar in i boken, måste jag ta minst två sidor av boken ut, för att boken inte ska bli för tjock när jag klistrar in manuset (varje sida du klistrar in har två sidor, är lika tjock som två sidor i boken). Alltså, har jag ett manus på femtio

sidor, måste jag riva ut hundra sidor ur boken (femtio blad). Då måste boken ha 150 sidor från början om den ska passa manuset, hundra sidor som jag river ut, och femtio som ska tjäna som underlag för de sidor jag klipper och klistrar in i boken. Om boken är för tjock i förhållandet till manuset, kan du riva ut mer sidor. Och sedan gör jag så att jag för varje blad i boken som jag klipper och klistrar in manussidor på, på båda sidorna, måste jag riva ut minst två blad. Om boken är för tjock från början, kan jag riva ut tre, fyra eller fem blad för varje blad som blir underlag för mitt manus. Men det blir inte lika snyggt. Snyggast blir det om man bara river ut två blad för varje blad som blir underlag för manuset*.

Man börjar klipp-och-klistra-processen genom att klippa ut sidor ur sitt manus (som kan vara antingen handskrivet eller printat/kopierat) som passar bokens sidor, och sedan klistrar man in sidorna med antingen lim eller genomskinlig tejp (tejp är bäst enligt min erfarenhet). Man behöver bara tejpa sidorna uppe och nere, för att sidorna ska hålla i boken, är man pedant och har ork, så tejpar man också vänster och höger sida.

Omslaget gör man på samma sätt, så att man klistrar på pärmen, bak och fram, det man vill att ska vara det nya omslaget.

Om bokförlagan var för tjock, och man får många sidor kvar som man inte räknat med, gör det inte så mycket. Man kan riva ut de återstående sidorna utan att det blir större problem. Bara det inte är halva boken.

Sedan klipper man också en liten pappersremsa som man skriver bokens och författarens namn på, som man tejpar på bokryggen, så att man ser vad boken heter i bokhyllan.

OBS! Man bör vara försiktig med att återanvända böcker som är inbundna bara med lim, de håller så dåligt, och kan skadas för gott av återanvändningen.

* * *

Sprid gärna idén, så att vi räddar mer god och unik litteratur från att försvinna i glömska och oläsbarhet! Allt för mycket bra litteratur existerar bara på internet, i folks minnesstickor eller i manushögar i byrålådorna, och kanske aldrig blir läst av eftervärlden! Manus som bara skapar problem för de efterlevande efter ens död! Men en riktig

bok kastar man sällan bort, ej heller lägger man den så lätt bort på vinden eller i källaren, utan den har större chans att hamna i någons bokhylla och sparas till eftervärlden.

* Om boken har tunna sidor, måste man riva ut fler sidor, ibland tre, ibland fyra.

(Foto av Titti Spaltro)

2018-03-09 @ 18:23:00 Permalink Återvinning av böcker
Kommentarer (2) Trackbacks ()

En liknelse om hur jag känner mig

Jag känner mig som en bok som legat länge i min lilla hydda i Nackareservatet, och blivit fuktskadad (jag har många sådana i verkligheten!).Boken tas tillbaka in i civilisationen, men den går aldrig att sälja på antikvariaten mer. Den går att läsa, men den är inte kommersiellt gångbar. Den har för många fläckar på sig. Fläckar av skog och vilt liv.

2018-03-09 @ 15:46:00 Permalink Självbiografiska notiser
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om ett stort, vackert träd som oförhappandes sågades ner på Karlaplan

För någon vecka sedan gick jag och Titti på gatan vid Karlaplan och såg några arbetare som höll på att såga ner ett stort, vackert träd, vet

inte vad det var för träd, utanför ett höghus nära oss. Vi frågade varför de gjorde det, och de sade att trädet var skadat på ett ställe. Jag försökte se efter, men såg knappt något, kanske en gren var lite skadad. Vi blev så arga på detta. De behövde verkligen inte göra detta, det fanns ingen risk för att någon skulle råka illa ut av det skadade trädet, eller att grenen skulle falla ner på någon. Det hela liknande lite på striden om "TV-eken" för många år sedan.

Det känns mer som om staten vill skapa jobb, för att hålla tillväxten vid liv. Till vilket pris som helst. Ekonomisk tillväxt, större BNP, är nämligen i vårt samhälle viktigare än naturen, allas vår moder och livgivare. Jag har sett så mycket liknande grejer i Stockholm, ständigt är det grenar som ska sågas ner utan egentlig orsak, att jag börjar tro att detta sker för att skapa jobb.

Det hela kan också liknas vid en läkare som mördar en patient bara för att hen har munsår. Och detta för att ha något att göra. För att kunna tjäna pengar.

2018-03-08 @ 12:55:00 Permalink Naturens död Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om vården av åldringar och sjuka, förr och nu

Hos vilda urfolk är det så, eller var i alla fall i gamla dagar så, att när en människa blir så gammal att hen inte orkar ta del i stammens göromål, isoleras hen inte från stammen, på ett åldringshem, utan får vara kvar i byn, sitta på marken/golvet eller ligga på en brits medan livet fortsätter runt omkring som vanligt. Hen är omgiven av liv, av alla sina käras kärlek, och får se dom små barnen växa till runt omkring sig. Och om hen blir sjuk, och får svåra plågor, får hen visserligen inte avancerad läkarhjälp (bara schamanens/ medicinmannens behandling), men har kvar sin säkerhetsventil; att begå eutanasi om plågorna blir för outhärdliga. Ingen kan, ytterst sett, hindra henom, teknologin räcker inte till. Hen har alltså kvar sin fundamentala grundtrygghet, behöver inte frukta ett outhärdligt, utdraget helvete. Hen kan alltid vägra äta och dricka, om inte andra eutanasisätt tillåts av stammen.

Jämför detta med tiden då avancerade sjukhus och åldringshem blev vanliga. När de gamla blir för svaga, nästan "rövas" de bort från sitt sammanhang, sin by och sin familj, och placeras i ett konstlat sammanhang, ett ghetto för åldringar, där barn och ungdom, lek och skratt lyser med sin frånvaro. Åldringarna blir avskurna från livet, tvingade därtill, och de får aldrig mera följa med livets fortsättning i familjen, stammen och byn, på nära håll, utan bara genom ytliga, korta besök av sina kära, alltför sällan, tycker de.

Sedan, om de får för svåra plågor, och vill dö, får de inte det, eutanasi är förbjudet i största delen av världen. De blir inte bara avskurna från livet ofta mot sin vilja, de blir även avskurna från döden mot sin vilja. Säkerhentsventilen, grundtryggheten, berövas dem. Läkarna blir deras fiender, vilket schamanerna aldrig var, så långt jag vet. De blir rädda för sina läkare, som har en sådan djävulsk makt över dem, makt att döma dem till ett helvete, där de inte får dö om de vill. Inte sällan är de smärtstillande medicinerna långt ifrån tillräckliga, särskilt mot slutet.

Avskurna från livet, och avskurna från döden. Dubben vidrighet. Dubbelt barbari.

Och detta kallar vi "framsteg", ja "civilisering".

Jag skulle snarare kalla det att vi delvis har tappat vår humanitet i massamhället, offrat den till tekniken.

Vi märker bara inte detta så länge vi lever normala liv, utan detta uppenbaras i livets gränsområden; psykoser, självmordsförsök, ålderdom, sjukdom och död.

(Foto av Titti Spaltro)

Sankte Pär på förlagskontoren

På de stora förlagen sitter de,
vår tids Sankte Pär:s med nycklarna till himmelriket,
nycklarna som öppnar porten
till litterär ära och berömdhet.
Kanske även
rikedom.

Utanför muren står mängder av tiggare

som har tiggt och tiggt i så många år
om att få komma in.
Poeter och romanförfattare,
som har skickat in manus efter manus,
de vill in till det de tror är himmelriket;
att bli älskad av massorna, komma med
i litteraturhistorieverken,
ja kanske även att bli rik på sitt författarskap,
kunna leva på det. Bli en ny Astrid Lindgren.
Vara med och rädda världen med sina skrifter,
väcka folkmängden till andligt liv.

Där utanför står de i kylan. Där innanför
sitter Bruno K. Öijer och Göran Sonnevi,
bekvämt, i döda andars sällskap, bland Homeros och Shakespeare,
dessa döda som ger av sin glans till de levande.
En glans som tiggarna står utan.
Spelar ingen roll hur bra de skriver,
kommer de inte in genom porten,
får de aldrig den glansen,
historiens glans, det stora sammanhangets glans.

Jag tror att där ute i kylan har vissa dött
medan de bönföll litteraturens Sankte Pär
en sista gång. Utan svar. Eller högst ett standard-refuseringssvar,
som alla refuserade får. Så gör Sankte Pär i vår tid.

Där inne dör man aldrig. Viskas det.
I alla fall inte i massornas hjärtan. Homeros lever där ännu.
Det är detta tiggarna tigger om.
Att deras namn inte skall dö i folkets mun.
Kanske det inte finns ett evigt liv efter döden, tänker de,
men vi satsar

på det som är kvar.

2018-02-28 @ 17:17:00 Permalink Dikter Kommentarer (1)
Trackbacks ()

Är vi redan inne i "kollapsen"?

"In some sense, isn't the fact that growth has for decades relied on a series of debt bubbles a sign that we are decades into a collapse? 2008 was when the smoke and mirrors briefly stopped working and we all got a peak at what was behind the curtain. But what was behind the curtain didn't start in '07"

(Jim Ransone i kommentarerna till detta Facebook-inlägg, i några av de sista kommentarerna)

2018-02-27 @ 11:55:00 Permalink Civilisationens kollaps
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om hur jag lindrar min helvetesrädsla

En av mina värsta och djupast sittande rädslor är helvetesrädslan, som jag fått från min barndoms kristna fundamentalism. Min ateism har gjort mycket för att lindra den, bl.a. ta bort rädslan för det värsta scenariot, evigt helvete. Men det finns andra helveten, bl.a. jordiska sådana (t.ex. tortyr), så helt har jag inte fått bort den. Jag fruktar t.ex. fortfarande att få en helvetisk nära döden-upplevelse, NDU (att man kan få sådana, är ett dokumenterat faktum inom NDU-forskningen). Och att denna ska pågå allt för länge, så att det känns som en evighet av lidande. Hur ska man råda bot på en sådan rädsla? Den känns omöjlig att bota.

Men nej, det finns hopp. Ett sådant är insikten om att nära döden-upplevelser har mycket gemensamt med vakendrömmar, klardrömmar, vilket bl.a. forskaren av ut ur kroppen-upplevelser Michael Raduga har dokumenterat (se t.ex. här). Det dom har gemensamt är att man är vaken inne i drömmen, medveten om sig själv. Vakendrömmaren vet också ofta att han drömmer (och kan därför styra sin dröm), vilket sällan nära döden-upplevaren gör. I övrigt är inte skillnaderna stora, förutom att den som har en nära döden-upplevelse tror att hen är död, fast hen inte är det.

Om man kan vara medveten om att man drömmer i en vakendröm, borde man inte då också kunna det i en nära döden-upplevelse? Jo, det har visat sig stämma, om man studerar Mellen-Thomas Benedicts nära döden-upplevelse, som kan läsas här. På ett ställe i

hans minnesanteckning av sin NDU, säger han följande, mitt i sin redögörelse för upplevelsen: "You are indeed in control of your near death-experience". Detta har han alltså erfarit, att han kontrollerat sin NDU. Det stämmer bra med Radugas tes att NDU:r är en sorts vakendrömmar.

Kunskap och upplysning har skingrat månget jordiskt helvete, och gjort tillvaron human. Det tror jag också stämmer på vår fantasivärld. Ett expanderat medvetande i en NDU kan rädda oss ur helvetiska upplevelser, om vi förstår att det är en dröm, och förstår att vi kan själv välja vad vi vill vara med om, och inte är underkastade drömmen. Det är ungefär som insikten att vi har rätt att vara självständiga och fria när landet är styrt av despoter, och att vi börjar verka för detta mål istället för att blint underkasta oss makten, ja börjar organisera oss politiskt och hävda våra rättigheter.

Som vanligt är religionen den stora boven i att folk får outhärdliga NDU:r, den är förtryckande här som på så månget annat område. En kristen fundamentalist som hamnar i helvetet under sin NDU kan bli skrämd från vettet när han tror att detta skall vara för evigt. Tänk vilken befrielse det skulle vara för honom att inse att han själv kan styra innehållet i denna upplevelse. Det skulle kanske leda honom till ett samtal med Martin Luther istället för att våndas i helvetet.

Det bästa sättet att lindra sin rädsla för jordiska helveten, som tortyr, är att själv börja verka för en human värld, här och nu. Och att inse att när tortyr förekommer, är den nästan alltid kortvarig, och ingår ofta i politiska sammanhang, där man försöker frampressa information. Man kan alltid ljuga, eller, om tortyren är långvarig, kan man vägra äta och dricka, törst- och hungerstrejka tills torterarna slutar. Hellre skulle jag dö än uthärda en tortyr som man inte utlovas någon befrielse från, och som därför till slut känns som ett evigt helvete. Min gissning är att man dör av törst ungefär högst efter tre, fyra dagar om man sliter, (en vecka i vanligt fall), vilket man gör under tortyr. Det blir alltså högst tre, fyra dagars helvete, om man vägrar dricka. Förstås kan man bli tvångsmatad med dropp, men detta är ett mycket osannolikt scenario, ty det är knappast läkarna som torterar, dessa som svurit ed på att lindra lidande. Och även om detta vore fallet, dör man nog till sist, när man inte står ut med mer tortyr. Kroppen har sina gränser. Det är faktiskt förvånansvärt hur lätt man kan dö, man har svårt att tro det.

Rädslan hittar förstås alltid nya saker att vara dödligt rädd för. Vad om man är i tvångsvård, och har outhärdliga fysiska plågor som man inte ser utväg ur, varken man själv eller läkarna, men vägras att ta sitt liv, och det inte finns något hopp om att man ska slippa ut ur

tvångsvården under överskådlig framtid? Ja, det finns tröst: smärtstillande mediciner, ansökning om rätt till eutanasi genom att t.ex. åka till Schweitz (tigga och be om det helt tills läkarna ger med sig), försök till rymning, ansamling av sömnmedel för att ta livet av sig med dom, eller om inget annat kvarstår, försök att smuggla in till sjukhuset redskap att ta sitt liv med (t.ex. en plastpåse för att kväva sig till döds med, eller en liten rakkniv).

Om ingenting av detta funkar, finns det ändå hopp. Man kan dö av sig själv p.g.a. sina plågor, då kroppen inte orkar längre, eller civilisationen kan kollapsa, vilket den kommer att göra förr eller senare. Tappa inte hoppet, hur grymma läkarna än är.

Men när det gäller tvångsvårdens helveten, är, som sagt, det bästa vi kan göra att här och nu verka för en värld där ingen kan hamna i outhärdliga helveten, att det alltid finns en utväg, vilket var fallet i mycket högre grad när vi ännu var ociviliserade på stenåldern, än idag. Framsteg, någon? Det är inget framsteg att bygga en värld där risken för outhärdligt helvete blir större desto mer man bygger ut den. Där möjligheterna för tyranni, despotism och maktmissbruk ökar för varje nytt utvecklingssteg. Det är inte framsteg, utan degeneration.

Tanken på civilisationens kommande kollaps är därför min största tröst ibland, p.g.a. att jag själv har varit offer för en läkarnas grymhet som varit möjliggjord av tekniska framsteg. Jag plågas inte nu, jag mår bra, men jag tröstas av tanken på civilisationens kollaps med tanke på alla de i världen som fastnat i ett eller annat slags helvete som de inte klarar av att ta sig ut ur p.g.a. civilisationen och tekniken. Inte minst de hemlösa, de djur som lever hela sitt liv i trånga burar, och mentalpatienterna i tvångsvård.

2018-02-26 @ 12:42:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (1) Trackbacks ()

När status blir viktigare än liv. Och lite svensk lyrikhistoria.

Det sägs att Vilhelm Ekelund (1880-1949) - en av den svenska skönlitteraturens finaste författare, och kanske dess mest bildade - hade bara tjugofem trogna läsare som läste allt han skrev. Detta var under 1900-talets första hälft, innan amerikaniseringen satte in på

allvar, med sin förödelse och sin ytlighet, under en tid då allmänhetens smak ännu var relativt ofördärvad.

Jämför detta med att Kylie Jenner, en ung amerikansk fotomodell, år 2015 fick en miljard likes på Instagram (Instagram är en gratis mobilapplikation för fotodelning och ett socialt nätverk).

Så ser civilisationen ut. I allt sitt groteskeri. Denna jämförelse säger lite om det civiliserade projektet, och vad myten om framsteget och satsningen på evig ekonomisk tillväxt har skapat:

En värld av tomma fasader och bubblor, både kulturella sådana och ekonomiska sådana.

En värld där status blivit viktigare än liv. Yta viktigare än innehåll, kvantitet viktigare än kvalitet, ord viktigare än handling, och fantasi viktigare än verklighet.

En död och ihålig värld *.

Ingen värld jag vill leva i. Jag i många år tagit min tillflykt till naturen, där jag upplever mig nyktra till och känna sanningen.

Glöm de stora karriärdrömmarna om du vill hålla dig till sanningen i en sådan värld. Eliten kommer väl att ignorera dig, som en reaktionär, eller kanske som en fanatiker, extremist, eller ännu värre, en galning.

Har du lite status, och kan de sociala koderna, kan du vara hur galen som helst (i vissa av våra och kanske även i djurens ögon), och slippa galenstämpeln, ty status är viktigare än liv. Du kan lobba för saker som leder till ekocid, utan att få galenstämpeln, om du har lite status, och vet hur man för sig i maktens korridorer. De sociala koderna är allt, viktigare än livet självt.

Kulturen i Sverige håller på att ruttna inifrån och ersättas av pur status. Man kan studera detta i poesiantologierna med de "bästa" svenska dikterna genom historien. Man ser hur lyriken hade sin höjdpunkt med nationalromantiken i slutet av 1800-talet (tänk på Strindberg, Ola Hansson, Gustaf Fröding, Verner von Heidenstam och Erik Axel Karlfeldt), samt under den tidiga modernismens tid i

början av 1900-talet (tänk på Edith Södergran, Vilhelm Ekelund, Bertil Malmberg, Dan Andersson och Pär Lagerkvist). Med modernismens intåg började kulturen sakta åldras och förtvina. Med modernismen, industrialismen och urbaniseringen, tre av kulturens dödgrävare. Kulturens upplösare. Kulturens sakta självmord. Med högmodernismen på 1940-talet (tänk på Erik Lindegren, Karl Vennberg och den s.k. "obegriplighets-debatten") inträdde poesin i sin ålderdom och blev senil. Med postmodernismen/senmodernismen (tänk på Katarina Frostenson, Ann Jäderlund, Stig Larsson och Lars Mikael Raattamaa) "dog" poesin i Sverige, dvs. den på de stora förlagen (Bruno K. Öijer dödförklarade poesin redan på 70-talet). Sedan dess har den etablerade poesin sakta ruttnat inifrån. Blivit mer och mer obegriplig och känslokall (med flera klara undantag, som Andreas Björsten, Peter Lindforss, Göran Greider, Eva-Sina Byggmästar (i "Näckrosön") och Carl Forsberg). Blivit intetsägande, tom och torr, meningslös. Den som vill vara korrekt idag, skall prisa Frostenson och Jäderlund, två av de viktigaste vägröjarna för "språkmaterialismen" (denna poesins yttersta förnedring), trots att få förstår något alls, ja få berörs på djupet. Man berörs istället av statusen, av alla lovord, av hela det litteraturkritiska maskineriet som pumpar luft i kolossala kulturella bubblor och illusioner, på något avlägset sätt länkade till kapitalismens finansbubblor. Det är så det blir när livet går ut ur poesin, då är det mest statusen som är kvar. Poeterna läser status, berörs av status, av det man förväntas tycka om. Dagens poeter skall vara så radikala och hippa, men man kan inte ens ta ställning till vad de säger i sin poesi, ty de säger knappt någonting, de är hala som ålar. Då väljer jag hellre en konservativ reaktionärs dikter som säger något (ingen särskild sympati i övrigt här), för med sådana kan man i alla fall föra dialog, poeten blottar sig, gör sig sårbar. Hellre Carl Snoilskys dikter än Anna Hallbergs. Den senare sysslar med att underminera all kommunikation, med poetiska självmord, kulturella självmord. Men ingen utom kanske Andreas Björsten, Johan Lundberg, retrogardisterna och några få till vågar säga det i offentligheten. Och de blir ibland utmobbade.

Ta tempen på ett samhälle genom att studera dess poesi, studera dess poeter, de sköraste och känsligaste kulturskaparna. Att studera svensk poesihistoria med detta i åtanke, är lärorikt, och kan kanske göra att vi lär oss av historien. Men jag har föga hopp om att vi någonsin kommer att väcka de stora förlagen till liv innan civilisationen kollapsar och boktryckarkonsten sakta går förlorad för gott. Det är för mycket prestige och pengar med i spelet. Man kommer nog att erkänna sin bubbla först när det är för sent. Synd, för att erkänna det idag skulle kunna göra kollapsen mjukare, och lindra mycken psykisk smärta, litteraturen är trots allt själens mat

och vägvisare (inte lika mycket längre, den var det en gång, idag är den mer underhållning än någonsin, om den alls säger något. De tryckta böckernas gryning på 1500-talet hade inga deckare (de kom först på 1800-talet), då var det den seriösa litteraturen som sålde mest (som andaktslitteratur, biblar och katekeser), idag är det deckarna som säljer mest. Lars Keplers deckare Kaninjägaren var 2016 års mest sålda svenska skönlitterära bok, se här. I den här artikeln står det "Lars Keplers böcker om polisen Joona Linna har sålts i 8 miljoner exemplar i 40 länder").

* jag menar med "värld" ungefär "civilisation", "samhälle".

2018-02-24 @ 15:52:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Det finns ett tabu kvar att bryta

"Mainstream art in the West has long been about shock; about busting taboos, about Getting Noticed. This has gone on for so long that it has become common to assert that in these ironic, exhausted, post-everything times, there are no taboos left to bust. But there is one.

The last taboo is the myth of civilisation. It is built upon the stories we have constructed about our genius, our indestructibility, our manifest destiny as a chosen species. It is where our vision and our self-belief intertwine with our reckless refusal to face the reality of our position on this Earth. It has led the human race to achieve what it has achieved; and has led the planet into the age of ecocide. The two are intimately linked. We believe they must be decoupled if anything is to remain."

(De brittiske ekoförfattarna Dougald Hine och Paul Kingsnorth i det fantastiska manifestet: "The dark mountain manifesto")

2018-02-22 @ 16:25:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om min svårighet att nå ut med mina texter. Och något om Mohamed Omar

Jag har en gnagande känsla av att det att jag bär stämpeln "sinnessjuk" och "schizofren" gör att jag inte tas på allvar i samhället, och har för gott spolierat mina chanser att göra "karriär" i samhället. Det känns ibland som om det inte spelar någon roll hur bra grejer jag skriver, jag bryter liksom aldrig igenom muren så att jag når ut till en större allmänhet eftersom jag anses "sinnessjuk". Det är bl.a. min bloggbesökarstatistik och hur många likes som jag får på Facebook, som får mig att känna så. Det går uruselt på denna front. Den får mig att bli överdrivet självkritisk och får mig att ständigt vässa min intelligens och läsa kopiösa mängder för att bli en "seriös skribent". Jag har nog lite mindervärdeskomplex. Att min diktsamling "Det som lever i skymning" nyligen blivit refuserad av större förlag som Norstedts och Ordfront bidrar också till dessa känslor. Detta hände trots att jag omsorgsfullt vaskat fram mina bästa dikter från fjorton års tid. Många andra gör inte detta, utan får ge ut en massa både bra och dåligt som dom nyss skrivit. Särskilt etablerade författare gör så (det är ju ofta statusen som räknas, inte hur bra dikterna är!). Dock, jag och min flickvän Titti fick nyss grönt ljus från Fri Press förlag, ett litet alternativförlag, så det ser hoppfullt ut ändå. Få se om vi lyckas ta oss hela vägen genom redigeringsprocessen till en riktig bok. Vi har blivit erbjudna att göra en diktsamling gemensamt, där Titti står för hälften av dikterna, och jag för andra hälften.

Jag tror det har gått med mig lite som det gick med Mohamed Omar (Eddie Råbock), som blev islamist 2009, och utfrystes genast av det litterära etablissemanget (så skulle de nog inte göra med en kristen fundamentalist, fast dom långt är av samma skrot och korn som islamister, tänk bara på den kristna högern i USA), fick inte skriva i tidningarna och fick inte ge ut böcker längre på etablerade förlag. Många vänner sade upp bekantskapen. Utfrysning istället för dialog och kommunikation, en hjälpande hand (är man så svag i sin åskådning att man är rädd för dialog?). Såsom det ofta gått i liknande fall. Receptet för alla krig. Man vill hålla sig "ren", vill inte besmitta sig med den fallne. Och så "överges han till satan", som det står i Nya Testamentet (I Kor. 5:5), överges till att umgås bara med likasinnade islamister. Inte direkt något som hjälper den fallne.

Visst, man bör hindra honom att sprida sina skriverier, men att säga upp vänskapen tycker jag går för långt, och tyder på islamofobi. Varför säger man inte upp bekantskapen med alla sina vänner som är kristna fundamentalister? Med sina katolska vänner? Jo, de är rumsrena på nåt sätt, även om de gav stöd åt George Bush (den äldre och den yngre). Även om de stöder katolska kyrkan, som historiskt är en av de grymmaste organisationer vi känner till, och fortfarande är förtryckande och patriarkalisk och ofta långt ute på högerkanten politiskt.

Mohamed Omar lämnade islamismen 2012 och blev ateist 2016. Men tankarna långt ute på högerkanten fortsätter, han är allierad med Sverigedemokraterna för tillfället, och det känns som om han själv blivit islamofobisk.

Jag har upplevt samma utfrysningsmekanismer som Omar när folk allt för lätt övergett mig till psykiatrisk tvångsvård när jag haft "psykos". Och samma mekanismer tror jag är igång fortfarande, på min blogg och på Facebook. Folk ser på mig genom en hinna av mina tidigare psykoser, jag är något förfallet och spöklikt som härjar där ute i periferierna, liknande de karikatyrbilder folk har av "sinnessjuka", och detta trots att jag enligt mig själv och flera andra av mina närmaste inte haft psykos på över fem år. Jag är något man inte vill besmitta sig med. Det är den enda konklusionen jag kommer till genom att studera hur ett Facebook-inlägg med texten "Happy Valentine´s day" får tjugotvå likes, mer än jag någonsin fått på de sju, åtta år som jag varit på Facebook (Facebookinlägg som bara består av en bild på vad man ätit till frukost kan få lika många likes). Och mina Facebookinlägg har för det mesta varit länkar till mina blogginlägg, som oftast handlat om solidaritetsfrågor, hållbarhetsfrågor och ekofilosofi, dvs. några av mänsklighetens ödesfrågor, som jag djupdyker i, kanske inte alltid så lyckat, men jag vill i alla fall få människor att tänka till, tänka djupare. Mitt rekord på likes måste väl vara sju, åtta stycken, tror jag, under den tid jag varit på Facebook. Vanligtvis får jag inga likes, en like eller högst två.

Igår annonserade jag på min bloggdomän Blogg.se:s hemsida, annonsen bestod av länk till blogginlägget "Att vara åtminstone minimalt förberedd på nästa finansiella kollaps", samt den bild Titti tagit av mig utanför min hydda i Nackareservatet (finns i blogginlägget). Annonsen kostade 5500 bloggpoäng, jag hade innan köpet nästan 20 000 poäng samlade över en tid på två och ett halvt år (har aldrig använt mina poäng). Resultatet? Ingen anomali i bloggbesökarstatistiken, jag hade ungefär så många besökare som

det brukar bli av ett riktigt bra blogginlägg, dvs. 12 stycken. Annonsen syntes 30 minuter från 21.00-21.30. Jag hade valt den bästa och nästan dyraste tiden, då folk är hemma från jobbet, och slappar framför datorn. Jag tappade lusten att någonsin annonsera mera. Om inte en så brännande fråga som nästa finansiella kollaps och förberedelsen för den, väcker någon uppmärksamhet, då kommer inget jag skriver att göra det. Eller så bryr sig folk helt enkelt inte om annonserna, såsom de ofta inte bryr sig om TV-reklam eller annan reklam heller. Man ser dock annonserna när man ska logga in på sin blogg på Blogg.se:s hemsida. En möjlig förklaring är dock att annonsen inte funkade. Undrar om andra får samma resultat.

Det som däremot är en överraskning för mig, är hur många läsare jag fått på mitt arkiv av mina skrifter på Internet Archive (de finns med här). På två månader har jag t.ex. fått 28 visningar av den engelska översättningen av mitt ekofilosofiska verk "Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen". Det var långt mer än jag räknat med. Alla mina skrifter där har fått minst en visning, mellan 28 och en. Men det är fortfarande genom min blogg som jag når ut mest.

Har ni nån idé om hur jag ska nå ut bättre med mina skriverier?

P.S.: Jag kan förstå att folk kan ha svårt att ta mig på allvar p.g.a. mitt psykotiska förflutna, ungefär som brottslingar som suttit i fängelse har svårt att skapa tillit till sig i andra, men ändå, jag upplever att jag är ett offer för den karikatyrbild av de "sinnessjuka" som många har, och som jag inte känner mig igen i, och som jag vill kämpa för att nyansera. Jag har rätt att bli behandlad som först och främst en människa, inte som först och främst en galning. Och jag har rätt att bli lyssnad till utan att man genast avfärdar mig som en galning. Precis som alla andra.

2018-02-22 @ 14:33:00 Permalink Självbiografiska notiser Kommentarer (4) Trackbacks ()

Några tankar om en rättegång mot en mentalpatient

Igår var jag för andra gången på en rättegång mot en vän till mig som har diagnosen schizofreni och åtalas för hot mot tjänsteman och på helt fel grunder för brott mot knivlagen (han bar ett svärd i en

väska som han skulle ta till värdering hos en antikhandlare i Gamla Stan). Åklagaren vill att min vän ska dömas till rättspsykiatrisk "vård" (han har varit tidigare i en sådan "vård" för att han slagit till en polis i ett rymningsförsök från tvångsvården).

Detta är första riktiga rättegång som jag bevistar. Ingen av min väns vänner fick vittna i rättegången, eller säga något alls. Karaktärsvittnen är förbjudna i Sverige. Jag med flera andra (bl.a. min väns advokat) tyckte åklagarens yrkande om rättspsykiatrisk "vård" var trams. Min vän är inte farlig, och hoten mot tjänstemän var uttalade i djup psykos, som han kom ut ur efter ett tag. Åklagaren yrkade på att man inte visste vad min vän kunde göra i psykos, han kunde ha satt eller komma att sätta i verket sina hotelser. Vilket bara visar vilka fördomar det finns mot mentalpatienter, som om man är mer våldsam bara för att man har psykos. Så är inte fallet (se denna artikel).

Rättegången fick mig att tänka över hur vi behandlar några av vårt lands bräckligaste och sköraste, mentalpatienterna. Tänk dig att domstolen skulle, om den lyckades fälla min vän, skicka honom till en nazistisk organisation i Stockholm, som skulle fängsla honom och "bota" honom med vidriga metoder, som straff. Och tänk dig att min vän dessutom hade Downs syndrom eller var s.k. "utvecklingsstörd" på annat sätt (vilket inte min vän är). Jag gör detta tankeexperiment eftersom mentalpatienter inte sällan är lika sköra och sårbara och värnlösa som "utvecklingsstörda" (ingen jämförelse i övrigt, mentalpatienter har oftast normal intelligens *), ja lika utan rättigheter som dem, alltmedan psykiatrin har en fruktansvärd historia av tortyr och ofattbar grymhet (se denna artikel, författaren till den glömmer dock att tvångsmedicinering med psykofarmaka är en slags kemisk lobotomi, och kan vara mycket obehaglig och plågsam), som gör den jämförbar med nazismen, om inte i kvantitet (inom ett land), så i kvalitet. Skillnaden är mer att psykiatrin torterat och förnedrat i det tysta, några få offer i taget i varje stad, och istället för att mörda människor, driver den dom ibland till självmord (mord har dock förekommit inom psykiatrin, genom medicinförgiftning (se denna artikel), men det är ovanligt). Dock, detta har skett och sker över hela världen, och har pågått i åtskilliga hundratal år, medan nazisterna härjade enbart inom Tredje Rikets gränser och de länder de ockuperade, under en period på drygt ett decennium. Psykiatrin idag har ännu inte gjort helt upp med sin mörka historia, genom att de fortfarande torterar och plågar några av samhällets sköraste, nu på ett mer subtilt sätt.

Att tänka djupare över vad som försiggår i rättegångar mot mentalpatienter, och se på det i lite större historiskt sammanhang,

gör att åklagarna och domarna kommer i ett helt annat ljus. Ja, man ser hur lite de verkar veta om psykiatrin och dess grymhet, hur lite samvete de har, hur de bara lyder order och lyder regler, när de är beredda att överräcka en försvarslös och ganska oskyldig patient till en av de grymmaste organisationer historien och nutiden känner, psykiatrin, med miljontals självmord på sitt samvete, självmord som ofta kommer av den omänskliga behandling patienten får av samhället och psykiatrin (vilket särskilt KMR, Kommittén för mänskliga rättigheter, psykiatrins väktare globalt, har påpekat, se t.ex. artikeln "Psykofarmaka bakom majoriteten (86%) av alla självmord", i detta tidskriftsnummer). Jag har själv drivits flera gånger till självmordstankar av psykiatrins behandling av mig. Och jag har aldrig varit i rättspsykiatrisk "vård", som är värre än den vanliga "vården".

Allt detta bekräftar bara vad ekoförfattaren Derrick Jensen skriver i sin bok "Endgame" (2006), att våld från högre håll mot personer lägre nere i hierarkierna tillåts i stor och brutal mängd, och ofta går helt ostraffad, medan varje liten våldshandling, om än aldrig så liten, från lägre håll mot personer högre uppe i hierarkierna, är otänkbar, och bemöts med ramaskri och fruktansvärda straff. Vart har ridderligheten tagit vägen, kan man undra.

Var varsam med våra bräckligaste, och sluta hora andligen med fascistoida organisationer, bäste domare.

Min vrede över allt detta påminner mig om filmen "Dead Man´s shoes", som gjorde djupt intryck på mig 2007. Huvudpersonens bror var "utvecklingsstörd", och hade mobbats starkt av ett gäng missbrukare, de lät bl.a. en kvinna våldta honom, och förde honom ut till en gammal ruin utanför stan som de kallade "The devil´s house". Den "utvecklingsstörde" grät och ropade "I don´t want to go to the devil´s house!", men de släpade honom dit, och lämnade honom där ensam. Han hängde sig sedan i ruinen, av skräck och förtvivlan. Hans bror fick veta allt detta, och blev så vred att han beslöt sig för att hämnas. Han sökte upp alla förövarna, en efter en, och mördade dem efter att ha skrämt vettet ur dem. När han kom till siste man, tog han honom ut till ruinen, men där bad han förövaren att mörda sig, han tyckte att han blivit ond av all hämnd, och förverkat rätten att leva. Förövaren vill inte, men övertalas till sist. Så slutar filmen.

Psykiatriska avdelningar, och inte minst rättspsykiatriska sådana, var alltid något spöklikt för mig, något ohyggligt, innan jag första gången tvångsvårdades, ja ett "The devil´s house" som man riskerade att hamna i på livstid. Jag tror att många har samma känsla.

Och det är dit vi för våra största outsiders, våra underliga filurer, några av de bräckligaste och sköraste vi har. Undra på att jag är vred. Jag vill inte hämnas som i filmen, men jag "hämnas" på mitt icke-våldsliga sätt genom att skriva detta, medverka till att vi ställer mobbarna och torterarna av några av våra bräckligaste till svars.

* Dock, när jag riktigt tänker efter, skulle jag inte vilja säga att "utvecklingsstörda" är störda eller mindre intelligenta, de är bara annorlunda, intelligenta på ett annat sätt, mer som naturbarn och icke-mänskliga djur (att säga så är inte förnedrande enligt mig, jag sätter de icke-mänskliga djuren mycket högt, kanske inte andra gör det, och uppfattar det som kränkande). Jag tycker inte heller djur är mindre intelligenta än människan, de har bara utvecklat andra former av intelligens, precis som de "utvecklingsstörda". Och hur intelligent är atombomben och naturförstörelsen egentligen? Att tänka över detta får en att omvärdera tesen om att "utvecklingsstörda" skulle vara en lägre sorts människor, "störda" på nåt sätt. Jag tycker de är fantastiska. Men samhället talar på ett mobbande sätt om dem, vilket gör mig ont. Folk har förvridna uppfattningar om vad som är intelligens, de värderar mest den matematiska, "logiska" och analytiska intelligensen som givit oss atombomben. Kolla bara på våra IQ-tester. En psykolog testade en gång min intellektuella nivå med psykologiska tester, efter att jag insjuknat i schizofreni, och det var en plåga, så vidriga var testerna. Det var bara en sorts intelligens som gällde; den som skapat atombomben. Den intelligens som ofta inte ens kan lista ut att psykiatrin är en plågoande, en bödel, en förtryckande mobbare av bräckliga själar. En intelligens som ännu mindre står upp för mentalpatienternas rättigheter.

2018-02-20 @ 13:52:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad man skulle kunna börja med att förbättra på de psykiatriska avdelningarna

Som erfaren mentalpatient med ca. tio tvångsvårdsvistelser på psykiatriska avdelningar, anser jag mig kapabel att säga något om hur vi ska förbättra mentalvården, så att den blir bättre inte bara för personalen, men även för patienterna, först och främst. Jag har tidigare här på bloggen skissat på ett alternativt system för

psykiatrisk tvångsvård, men vägen är lång dit, så kanske det vore på sin plats med att säga något om vilka de första stegen skulle kunna vara:

Den viktigaste förändringen vore att se till att tvångsvårdade patienter får samtala mer med friska människor på avdelningen. Så som det nu är, enligt min erfarenhet, samtalar mentalpatienterna mest med andra mentalpatienter på avdelningen, vilket ofta inte hjälper så mycket, eftersom de andra mentalpatienterna inte tänker klart och är för fulla av sina egna problem. Man bör utbilda sina psykvårdare så att de lär sig att ta kontakt med patienterna och inte bara sitter på kafferummet eller i båset och samtalar sinsemellan. De kan t.ex. boka tid med patienter för terapeutiska samtal (detta behöver inte vara förbehållet psykoterapeuter), där de reder ut patientens trassliga tankar tillsammans med henom. Samtal och dialog är något av det viktigaste för tillfrisknandet, och det är det allt, allt för lite av. Personalen bör också försöka skapa relationer med patienterna baserat främst på tillit, inte främst på maktutövande, detta senare händer allt för lätt genom att det vapen som patienterna nästan fruktar mest, tvångsmedicinering, används på alla tvångsvårdade. Alltså bör man diskutera om det verkligen bygger upp tillitsförhållanden att tvångsmedicinera fredliga patienter som knappt gjort en fluga förnär, bara trasslat in sig livsproblem, vilket är rätt många av de som är på avdelningen. Ska man tvångsmedicinera, vilket jag är emot, ska det i såfall vara i yttersta nödfall, med riktigt farliga patienter. Jag tycker det är klokare att sätta verkligt våldsamma patienter i isoleringscell, än att tvångsmedicinera dom eller lägga dom i spännbälte. Dessa senare metoder anser jag vara övervåld, ja rentav en slags våldtäkt.

Sedan bör staten prioritera psykoterapin inom psykiatrisk tvångsvård, så att alla patienter får psykoterapi av en utbildad psykoterapeut minst en timme, två, tre gånger i veckan. Jag har aldrig fått det de gånger jag varit intagen. Det är helt ofattbart. Jag har knappt fått samtalsterapi med psykvårdarna. Jag har inte haft tillit att uppsöka sådan själv heller. Psykvårdarna har inte varit värda min tillit, helt enkelt. Detta måste man ta en titt på inom vården, och försöka bygga tillit, inte underkastelse. Tillit är faktiskt den sköra tråd vår tillvaro hänger på, och utan tillit fungerar ingenting. Att bygga tillit och fungerande relationer är djupt undervärderat inom psykiatrin, där man mer tror på makt och tvång som det som kan läka psyket. Ofattbart. Läkarna skulle aldrig erkänna detta, men det är den bistra realiteten, och har sina orsaker rent historiskt, i en historia som är så full av skändligheter och tyranni att man blir matt, och inte minst, rädd.

Hur ska vi förebygga de grova kränkningar av patienter som jag fått bevittna allt för många gånger under mina vistelser på psykiatriska avdelningar? Hur ska vi förebygga förnedrande behandling, som bara skapar rädsla och underkastelse, inte tillit? Man blir ju inte frisk bara för att man blir lydig i sina tankar, lydig mot den psykiatriska överheten (det är ofta detta som felaktigt tas för tillfrisknande på psykiatriska avdelningar). Jag tror vi måste börja med att ge de förtryckta en röst i samhällsdebatten. Vi måste organisera oss, och kommunicera förtrycket. Kanske skrivargrupper på psykiatriska avdelningar vore en bra sak att börja med. Skrivargrupper som påminner om "Skriv ditt liv"-gruppen inom psykosociala föreningen Sympati i Helsingfors, en mentalhälsoförening, en grupp som jag var med i en tid 2014-2015. Vi skrev texter under rubriken "Jag minns" och läste upp dem för varann, och kommenterade varandras texter. Till slut samlades en del texter till en bok (mina texter hann aldrig komma med i en sådan). Något liknande skulle kunna göras på psykiatriska avdelningar, och staten skulle kunna ge understöd åt tryckningen av sådana böcker, som gärna skulle få ges ut på de större förlagen. Det måste komma ut i offentligheten hur man behandlar psykpatienter, det måste luftas, debatteras. Man måste ha allmänhetens insyn, och patienterna måste kunna få sin röst hörda i offentligheten. De borde också uppmuntras att blogga, vilket kan lätt göras under vistelsen på psykiatrisk avdelning genom att man har en bokningsbar dator i ett rum, vilket man ibland har haft under mina vistelser i tvångsvården. Bloggarna skulle kunna samlas på någon sida för mentalpatienters rättigheter på nätet, med länkar till varje blogg. Kontakt med advokater måste också bli lättare att ordna. Men vad ska advokaterna göra när psykiatrilagen sanktionerar förnedrande behandling? De får i såfall ge röst åt patienters klagan i offentligheten. Advokater bryr sig idag allt för lite om mentalpatienters mänskliga rättigheter, kränkningarna mot dem räknas liksom inte, de är mindre värda, dem tror man inte, de är galna rättshaverister och konspirationsteoretiker.

Slutligen vore det bra om det fanns mer att syssla med på avdelningarna. Man borde satsa mer på ergoterapi, arbetsterapi. Sånt finns allt för lite för tillfället, istället är man utlämnad åt sina destruktiva tankar och medpatienternas dåliga omdöme. Det finns en tomhet och en apati på avdelningarna som känns tung att bära. Så är min upplevelse. Dagen måste fyllas av något, frivilligt, så att man inte blir sittande framför den intelligensbefriade TV:n, som inte ger en något hopp (detta är min upplevelse), utan bara spyr ut det som gjort en sjuk; ett galet samhälle avskuret från meningsfulla sysslor, avskuret från naturen och den urgamla community-känslan i stammen. Kommer man på kant med samhället genom galenskap, är risken stor att man blir kulturellt isolerad, ingen för ens talan i kulturen eller politiken, man är som en spetälsk som får leva avskild

från resten av samhället. Detta är grymhet, vi måste råda bot på detta. Mentalpatienterna bör inkluderas i värmen och gemenskapen i samhället, de får inte bli utfrysta. Men detta kräver förstås att vi bygger ett helt annat samhälle, från grunden av. Vårt samhälle är så ruttet att något annat måste till. Och genom att mentalpatienterna inkluderas och får delta i samhällsdebatten, genom att de ges en röst, kan vi också göra oss av med de karikatyrbilder av de "sinnessjuka" som man fortfarande inte gjort upp med i större skala, nidbilden och schablonbilden av den "galne". Jag har aldrig sett några sådana personer under alla mina vistelser i tvångsvården, de tillhör filmernas och böckernas värld (tänk t.ex. på hur de mentalsjuka är karikerade i Tintin-böckerna, t.ex. i "Faraos cigarrer"). Alla jag mött på avdelningarna har varit rätt så normala i jämförelse med denna karikatyr. Jag är själv en av dom "sinnessjuka" som inte känner igen sig i andra människors karikatyrbild av den mentalsjuke.

* Psykiatrikern Edward M. Podvoll skriver i sin bok "Galenskapens förförelse. Om psykosens väsen" (1990) om den schizofrene mannen John Perceval på 1800-talet, som vistades i flera år på mentalsjukhus, där Podvoll citerar Percevals följande uttalande: "Så ofta mina tankar och händer var som mest sysselsatta kom jag, tror jag, närmast ett sunt sinnestillstånd, och blev följaktligen mer medveten om min situation", och även om "att alla, eller många av själens och kroppens färdigheter bör sättas i verksamhet samtidigt, och framför allt att kroppen bör vara sysselsatt." (s. 69 i den svenska översättningen av boken)

2018-02-19 @ 17:58:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Antinationalsången

(melodi: Rysslands nationalsång)

1. Vi äro eländiga varelser här
och vi grälar och bråkar med dem vi har kär.
Vi lyder och sliter så vi köpa kan
sånt som inte behövs, som en rättskaffens man!

Refr: Vi, vi är bra på galenskap!
Vi gräver nu vår egen grav.
Vi har förstört både skogar och hav
slukat dem i vårt lystna gap,
klimatet fick vårt koldioxid-rap.
Vi slutar ej förr´n vår gren den är av.

2. Fascismen har aldrig helt dött inom oss,
fast vi städar och strävar att helt skaka loss
historiens spöken och all tyranni,
men vi känner att vi liksom aldrig blir fri.

3. Och skulle du tänka för fel tankar här
har vi psykiatrins inkvisition som lär
att ställa sig åter i leden och be
vår gud Penningen att han skall segern oss ge.

2018-02-16 @ 13:44:00 Permalink Dikter Kommentarer (1) Trackbacks ()

Är religionen en slags förberedelse för naturandligheten?

I den kristna kyrkan har man ofta uppfattningen att Det Gamla Förbundet i Gamla Testamentet var det som röjde vägen för Kristus. Det Gamla Förbundet behövdes, Mose lag var en uppfostrare till Kristus. Och den andliga sanningen utvecklades gradvis hos Israels folk, den hade en hel evolution. All sanning gavs inte genast. Men i Gamla Förbundet fanns det glimtar av Kristus och den fulla sanningen, genom hela historien sedan Adam.

När jag befann mig i min poetiska banas höjdpunkt, 2007, upplevde jag att kristendomen var min lag och mitt Gamla Testamente, medan poesins pärlor, både i den sekulära och den religiösa poesin, var den

fulla uppenbarelsen av sanningen. Jag ansåg att kristendomen hade uppfostrat mig till poet.

Idag ser jag på religionens pärlor överhuvudtaget, på samma sätt. Dessa är en förberedelse till den fullare sanning som står att finna i ateismen och i den sekulära naturandligheten, t.ex. ekosofin. De som har varit hängivna sin religiösa, övernaturliga gud, har en tendens att bli hängivna Naturen när de lämnar religionen. Och jag tror det var det som var meningen.

Jag har blivit anklagad av en gammal vän att jag bevarat samma gamla religiösa fanatism i min nya ateistiska naturandlighet. Jag har bara bytt ut Gud mot Naturen. Jag förnekar inte detta, men ser inte vad som är så hemskt med det. Med att vara passionerat trogen verkligheten. Var det inte just detta religionen skulle uppfostra oss till? Men man får ju vara passionerad för allt utom för religionen, eller för Naturen och Verkligheten. Man får vara passionerad idrottare, passionead soldat, teknofreak, läkare, vad som helst, är man passionerad inom dessa områden, då stämplas man inte som extremist och fanatiker. Men man tål inte att folk är passionerade i de yttersta frågorna, att man går till botten i dem. Men det är så man kommer vidare. Genom att gå till botten med saker. Så var det för mig med religionen.

Religionen var Homo Sapiens´ första famlande försök att komma till rätta med verkligheten, och göra mening av den. Det är inte att förakta. Många har en liknande bana i sin personliga utveckling. Barndomen är magins, fantasins, religionens och sagornas tid, då man gör de första famlande försöken att förstå verkligheten. Mänskligheten har också haft sin barndom. Vi skall inte förakta denna famlande begynnelse, utan respektera den andliga resa som ligger där bakom allt. Både för mänskligheten som helhet och för varje individ.

2018-02-15 @ 12:34:00 Permalink Fanatism Kommentarer (0) Trackbacks ()

A short and easy introduction to American politics and economics

(en slags introduktion på engelska till amerikansk politik och ekonomi, en uppgift jag hade på den engelska-kurs , Engelska 5,

som jag går på Komvux vuxengymnasium på ABF-huset. Jag postar den här, eftersom den kan ge bra bakgrundsinformation till grejer jag skrivit på bloggen)

Politics and economy in America versus Sweden

America is a democracy, like Sweden, and has been so since the country was founded 1776. It´s a republic, unlike Sweden, which is a monarchy, and has a president, nowadays Donald Trump. America has only two parties in the Congress (America´s parliament), the Democrats and the Republicans, unlike Sweden, which has eight parties. The Democrats are the leftist of America, and the Republicans are the right-wings. In Sweden you have Sverigedemokraterna farthest to the right, and Vänsterpartiet farthest to the left. However, the leftists in America are far more right-wing than the leftists in Sweden. And likewise, the right-wings are far more right-wing in America than the right-wings in Sweden. That´s because America always has been the promised land of capitalism, and fear of communism is much bigger there than in Sweden. Sweden hasn´t had a cold war with Soviet, after all. America is the most militarized country in the world and most action-movies come from America. America has a bigger military budget than the next seven biggest countries together (1). America is the military superpower in the world, and has military bases in 80 countries (2). The list of American invasions and occupations of foreign countries is relatively long, and it is the American right which is most aggressive, especially the religious, christian fundamentalist right. Sweden is very little militarized, and has abandoned compulsory military service. Sweden hasn´t been in war for over 200 years.

Americas environmental politics are some of the worst in the world, and the country has been very reluctant to cooperate with other countries to curb its carbon emissions, for example America has refrained from ratificing the Kyoto-protocol (3), an important international agreement to curb carbon emissions. President Trump is a climate denier, and has said that climate change is a chinese hoax perpetrated to overturn the American economy (4). His environmental politics are accordingly. Sweden, however, is a leading voice in environmental issues. The Stockholm Resilience Centre, at Stockholm University, a sustainability education centre, is world-famous in its discipline.

America isn´t just the military superpower in the world, it´s also its financial centre, and global financial recessions and depressions during the last hundred years have always begun in America, lastly the Great Recession in 2008. Wall Street in New York and the

American Stock Market is the hub of the global financial world. Sweden is a hidden corner in comparison. America has a big financial bubble going on right now, which is the biggest in history. Renowned investor Peter Schiff predicts that it will burst soon, and collapse the American economy and lead to a new Great Depression (which is even worse than that), an abandonment of the dollar as the world´s reserve currency, and a much lower living standard for many of the Americans. Some think that the recent little Stock Market crash of 10 % is the beginning of this. Sweden is also a bubble economy, it has had a housing bubble for many years. It will certainly be effected if the American bubble bursts, which is sometimes called ”The everything bubble”, because most assets are involved in it somehow. Before, when bubbles have burst, America and the rest of the world has often solved it by creating another bubble in some other area, but now, if the current bubble bursts, it will be difficult to solve it by creating another, because all assets are in a bubble already. This is, speaking with investment researcher Graham Summers, ”the endgame for central banking policy” (5).

(1) An article in ”National priorities project:” ”US military spending vs the world”'

(2) An article in ”The nation”: The US has military bases in 80 countries. All of them must close,” by Alice Slater 24.1.2018

(3) A Wikipedia article called ”Kyoto Protocol”

(4) An article in CNN politics: ”Donald Trump doesn´t think much of the climate, in 20 quotes”, by Chris Cillizza 8.8.2017

(5) Graham Summer´s book on Amazon: ”The everything bubble. The endgame for central banking policy,” published in 2017.

2018-02-14 @ 12:53:00 Permalink Ekologisk ekonomi
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Citat av Derrick Jensen

"Salmon, sturgeon, rivers, and so on have survived millions of years of volcanoes, glaciers, and so on, but have barely survived one hundred years of this culture. They will not survive another hundred. Probably not another fifty. Maybe not another twenty. The dams need to go."

"Here is the pattern (of civilization, my remark), as clear as it is every other time. If you let us destroy your community and your landbase, we will give you money. If you don´t accept the money, we will destroy you as well."

(Derrick Jensen i boken "Endgame. Vol. 2: Resistance", 2006)

2018-02-12 @ 12:14:09 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Viktig ändring i föregående artikel om human ekopsykiatri

Angående föregående blogginlägg: Min flickvän Titti kom på att man inte behövde binda självmordskandidatens händer vid självmordsförsöket, utan kunde endast binda ett rep kring hens mage, och andra ändan av repet kring sin egen mage, om man ska leda självmordskandidaten till en ekobyklinik, och sedan göra det samma på ekobykliniken, denna gång med personal. Jag har nu ändrat detta i texten. Jag försöker minimera våldet i psykiatrin, och om ni kommer på andra förslag till hur man gör det, välkomnar jag det. Titti och jag var överens om att vi långt hellre skulle välja att vara bunden till en personal med rep kring magen, så att man fick fritt gå vart man ville tillsammans med denna personal, än att vara inlåst på psykiatrisk avdelning, som i ett fängelse, men utan rep. Gör mot andra så som du själv vill bli behandlad.

2018-02-11 @ 12:44:13 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Human ekopsykiatri: Alternativ till den konventionella psykiatriska tvångsvården

Jag har skrivit utförligt här på bloggen om den konventionella psykiatrins ruttenhet (se "antipsykiatri" i kategorilistan nere till höger). Men om jag ska kritisera den, måste jag erbjuda alternativ. Hur ska man då tackla självmordsbenägna människor som inte har tillräckliga skäl att göra självmord, utan går på plötsliga infall? Nu skall jag skissera på ett alternativ, det jag kallar "human ekopsykiatri":

Jag anser att vi bör lägga ner hela det konventionella tvångsvårdsapparatet, och i lag förbjuda psykiatrisk tvångsvård på vanliga institutioner (frivillig vård kan få vara kvar). Begår psykiatriska patienter grova brott, ska dom dömas i domstolar och få fängelsestraff som alla andra, dock mildare straff än vanligt. Tvångsmedicinering bör vara förbjudet, och objektiv information om psykmedicinernas skadlighet bör vara tillgänglig för alla, och psykiatriker och läkare bör upplysa sina klienter om denna skadlighet, så att dom inte lurar någon att äta gifter som skadar deras hjärnor, deras kroppar, känsloliv och sexliv, så att läkarna/psykiatrikerna inte tillåts att gå den psykofarmakologiska industrins ärenden, som dess nickedockor. Man bör också fundera på om det inte är bäst att förbjuda det mesta av psykofarmaka helt och hållet, bara tillåta det absolut mest nödvändiga, i yttersta akut kris, och då inte med tvång. Så att man förhindrar läkare att göra pengar på att skada folk med gifter som dom inte behöver. Orsaken till varför jag är så sträng här, är bl.a. professorn vid Köpenhamns Universitet Peter Götzsches forskning, se t.ex. denna artikel.

Hur ska man då förhålla sig till självmordsförsöken? Min grundsyn på självmordet är ungefär som min syn på eutanasi, att det bör vara lagligt att begå eutanasi eller självmord när livet är outhärdligt och det inte finns någon utsikt till förbättring, och särskilt när detta har pågått i lång tid. Man kan bara veta själv när detta är fallet, ingen annan bör bestämma över detta. Ytterst ska man kunna bestämma över sin egen död, det är den yttersta friheten och den yttersta värdigheten. Berövar man en människa detta, är det den yttersta förnedringen och det yttersta frihets- och värdighetsberövandet. Den konventionella psykiatrin gör sig skyldig till detta, eftersom den har det yttersta vapnet; tvångsmatningen, som kan sätta skräck i vilken självmordskandidat och eutanasikandidat som helst. Så länge mänskligheten inte hade detta vapen, som kan liknas vid atombomben på psykiatrisk individnivå, (en slags psykisk våldtäkt, men ännu värre än vanlig våldtäkt) kunde man alltid vägra äta, även om man annars var hindrad att ta sitt liv genom att låsas in. Då hade

man kvar den ultimata friheten att ta sitt liv om det skulle bli för plågsamt. Men när vi uppfann tvångsmatningen, då blev psykiatrikerna gudar som kunde bestämma om vem som skulle dömas till ett helvete som för den självmordsbenägne kan kännas som en evighet. När man lider går tiden nämligen sakta, och alla självmordskandidaters skräck är att hamna på livstid i tvångsvård, utan att ens plågor försvinner, utan en chans att avsluta lidandet genom självmord (det var väl detta som fick poeten Hjalmar Gullberg att begå ett maskerat självmord, för att undvika sjukhus, se här). Det är det närmaste de religiösa fundamen-talisternas eviga helvete jag kan komma på. Man kan ju inte dö i helvetet, det är det fruktansvärda.

Vad göra? Vi måste helt enkelt avveckla "tvångsmatningsatombomben", rusta ner, rusta ner hela tvångsvårdsapparatet, ja ytterst leder det till krav på avveckling av civilisationen, för allt hänger ihop. Bara en urfolkslivsstil globalt kan garantera att inte tvångsmatningsvapnet används, precis som detsamma garanterar att inte atombomber tillverkas och används.

Vad är då alternativet? Lyckligtvis finns sådana. Här måste vi vara uppfinningsrika i det goda. Läs följande som ett möjligt framtidsscenario, i en tid efter att civilisationen kollapsat:

Om någon försöker ta självmord, och det är på infall, och man anser att hen inte har tillräckliga skäl att göra det, då kan man, när man upptäcker försöket, hålla fast personen/hindra personen att fullborda det medan man försöker få någon att komma och hjälpa till. När någon, t.ex. en granne kommer, har han med ett rep, och så surrar man fast ett rep kring självmordskandidatens mage, och låter ett antal meter av repet hänga ut, så att man kan ha det bundet kring sin egen mage och leda personen utan att hen kan rymma och t.ex. dränka sig i en sjö. Man säger till henom att man ska låta henom gå fri när krisen är över. Sedan vandrar man (det finns inga bilar längre på vägarna, och de flesta hästarna går fria) direkt till närmaste psykiatriska ekobyklinik (en möjlig framtida sådan) som även tar hand om självmordskandidater. Om inte självmordskandidaten vill gå, får man ta flera till hjälp och bära henom, tills hen vill gå igen. Ekobykliniken är långt ute på landet, en gammal renoverad bondgård med höns som får gå fritt, och en stor trädgård, samt några hundar och katter som också får gå fritt. De har också ett stort bibliotek med mycket utsökt litteratur, bl.a. psykoterapeutisk, ekopsykiatrisk och ekopsykologisk sådan, samt om självmordets etik, men också om ekologiska frågor, och poesi. Dom har också en stor samling musik, samt en gammal CD-spelare från civilisationens tid (ström till den fås från solpaneler), för musikterapi. Sedan har

dom möjligheter att måla, hantverkspyssla, sticka, mata hönsen, hugga ved och vara med och odla. Man skulle uppmuntra patienterna till att skriva - dagböcker, självbiografier, dikter, för att underlätta deras förståelse av sig själva. Alla sysslor och allt arbete ska vara frivilligt. Ekobykliniken har inga lås på ytterdörrarna. Avståndet till närmaste sjö/hav är långt, för att det inte ska vara lätt att dränka sig. Knivar och rakblad är också bannlysta från gården. Tvångsmedicinering, spännbälte och tvångsmatning (se denna artikel: "The UN has condemned force-feeding as both a form of torture and a breach of international law", obs. jag tror inte detta gäller psykiatrin), är likaså bannlyst. Personalen består av ett tiotal vuxna, som sköter patienterna på heltid, och alla har gått psykoterapeutisk utbildning, samt lite ekopsykiatrisk och ekopsykologisk utbildning. De har ett halvt dussin patienter. När självmordskandidaten kommer till gården, börjar behandlingen med att man utvärderar om patienten bör ha rätt att ta sitt liv, genom samtal med henom, man utvärderar hens lidande, omfattningen av den, och framtidsutsikterna. Sedan, om man bedömer att självmordstankarna är infall utan tillräcklig grund, får självmordskandidaten ha ett rep bundet kring sin mage med repet ett antal meter efter sig så att en av personalen kan ha repet bundet kring sin mage, så att inte patienten kan rymma och göra självmord. En av personalen har hela tiden repet bundet kring sin mage, och så länge så sker, får patienten förflytta sig fritt på gården och utanför den (om patienten är våldsam, kan man vara två som går med henom), på ängen och i skogen, och göra vad hen vill med sina händer, sticka, läsa, sköta trädgården osv, vilket är långt bättre än att kunna gå fritt utan band, men vara inlåst i psykiatriska avdelningars sterila och stimulansfattiga miljöer. Dessutom är det ofta bara nykomlingarna som behöver vara under uppsikt, när självmordstankarna börjar avta, får patienten stegvis mer och mer friheter. Att det inte behövs lås, gör att de som inte är självmordsbenägna, kan känna sig bekväma och fria, vilket de inte kan på psykiatriska avdelningar i stan, som är som ett fängelse för dom. Personalen uppmuntrar särskilt patienten att gå långa promenader med dom i de stora skogarna nära ekobykliniken, i tystnad eller i djupa samtal om livet och deras psykiska problem. Jag tror detta är särskilt läkande. Patienterna får alltså psykoterapi så mycket dom behöver, dygnet runt. Om dom inte kan sova, får dom samtal istället för sömnpiller, personalen turas om att vara nattvakt. Ingen tvingas att ha en viss dygnsrytm, utan man får sova när man är trött. Personalen är där helt för patienternas skull, inte tvärtom. De självmordsbenägna måste dock sova bakom låst dörr, för att de inte ska behöva ha ett rep kring sig medan dom sover (annars måste i såfall en av personalen vaka vid sängen, det går också. Patienten kan också få vara inlåst i sitt rum utan rep under dagen om hen vill. Hen

måste inte gå i rep). Man äter alltid tillsammans, men som sagt, ingen tvingas äta. Om de självmordsbenägna vill ta sitt liv genom självsvält, får dom göra det, men då har dom ca. 40-50 dagar att tänka igenom sitt beslut i en livsbejakande och terapeutisk miljö, vilket jag tror kommer att få de flesta på andra tankar (annars är självmordet inte på infall, utan då är det verkligen fråga om outhärdligt lidande att leva, som pågått i lång tid, och som man inte ser någon utväg ur), särskilt då hela samhället lever på liknande sätt som ekobykliniken i detta scenario, som jag förlägger efter civilisationens kollaps (den förtryckande och våldsbejakande konventionella psykiatrin skulle väl fnysa åt dessa idéer, på samma sätt som den tog död på Edward M. Podvolls humant psykiatriska Windhorse Project, som min flickvän Titti tycker mycket om). Jag tror att de flesta självmordskandidater skulle komma på andra tankar efter några veckor i en sådan miljö, särskilt med hjälp av hönsen, husdjuren och skogen, som har förunderliga helande förmågor. Jag tror också det hjälper mycket att få pyssla med sina händer, måla, sticka, skriva och odla, ha något att göra, så att man inte är utlämnad hela tiden åt sina destruktiva tankar.

Om någon rymmer från ekobykliniken, efterlyser man dem inte, utan sätter sitt hopp till att någon stoppar dom om dom återfaller och gör ett nytt självmordsförsök, vilket inte är troligt i nära framtid, eftersom man inte kan rymma från ekobykliniken så länge man är självmordsbenägen, man är ju bunden och man är under uppsikt av någon personal som har patientens rep kring sig.

Man kan applicera den här ekobyklinikmodellen på vår tid också, det behöver inte vara i ett samhälle efter civilisationens kollaps. Det enda som skiljer är väl att man ringer upp ekobykliniken, och kör självmordskandidaten dit med bil.

Det här alternativet är inspirerat av min radikalpacifism, teorin att vi måste göra saker som minimerar våldet i vår värld, för att undvika våldsspiraler. Detta har inte den konventionella psykiatrin förstått, som har en lång historia av grovt övervåld (än idag har den denna karaktär), som verkligen inte behövs. Den verkar ha en övertro på tvång och våld, i typisk amerikansk anda (dagens våldspsykiatri hämtar till stor del sin inspiration från Amerika), en tro på att förtryck och övergrepp och hotande med fruktansvärda vapen som spännbälte, tvångsmatning och tvångsmedicinering med stundom mycket obehagliga gifter, kan skapa fred och läka en människas psyke. Vilket barbari!

2018-02-09 @ 13:16:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (1) Trackbacks ()

Människan är växtätare av naturen. Lite om min syn på kosthållning

Här är en intressant artikel om att människan är växtätare av naturen, rent anatomiskt. Jag har hävdat det tidigare här på bloggen, även om jag också sagt att jag accepterar småskaligt fiske (jag är emot industrifisket). Jakt är jag emot, fram tills djuren på jorden har återhämtat sig och förvildat sig tillräckligt.

Artikeln hävdar att en varelse inte är köttätare eller allätare bara för att hen är kapabel att äta kött. Man måste också ha den rätta anatomin för att kunna räknas som detta. De djur vi liknar mest, chimpanserna, är växtätare till 99 procent. Den ena procenten som inte kommer från växtriket består faktiskt mest av termiter, inte kött. Jag skulle säga att människan är skapad att äta växter i huvudsak (och av växterna mest frukt, det känner jag instinktivt) och lite insekter vid sidan om. Kanske även lite asrester från vad rovdjur lämnat efter sig, och benmärg, om vi är extra hungriga. Men vi har inte instinkten att jaga djur, såsom lejonet har. Vi jagar för att överleva, inte för att vi dreglar när vi ser en gasell eller ett rådjur när vi är hungriga. Är inte detta uppenbart? Jag är således vad jag som kallas "semi-vegetarian", eftersom jag accepterar att äta fisk (detta kallas pescetarianism) och insekter. Jag anser att veganer och strikta vegetarianer inte riktigt är realistiska när dom kräver att folk ska sluta äta fisk och insekter. Dessa är så viktiga för många urfolk. Vad ska eskimoerna äta om inte fisk? Jag är emot jakt och industriell slakt (som enligt mig är folkmord på djur), det kan vi klara oss utan, men ska vi också slopa fisk? Det blir för svårt. Att acceptera småskaligt fiske är för mig en gyllene medelväg, en realistisk syn på matanskaffandet. Fisk är också allmänt betraktad som något av det hälsosammaste man kan äta, vilket tyder på att vår kropp gillar det. Jag gillar dock inte att man odlar fisk, jag tycker även fiskarna har rätt till frihet och till att leva lyckliga i den fria naturen. Vi måste minimera djurs lidande, men vi måste också få i oss tillräcklig mat, och inte förstöra våra kroppar i för mycket jordbruk och odling. Därför är jag för småskaligt fiske.

2018-02-08 @ 16:55:44 Permalink Vegetarianism Kommentarer (0) Trackbacks ()

"Against the grain". En bok som punkterar myten om framsteget.
En viktig bok kom ut i Augusti förra året: "Against the grain. A deep history of the earliest states."av anarkisten och antropologen James C. Scott, som är "sterling professor of Political Science and codirector of the Agrarian Studies Program at Yale University", enligt Wikipedia. The Guardian har en bra recension av boken, här.

Scott skriver i en antropologisk tradition som går många decennier tillbaka i tiden, hans bok påminner om Marshall Sahlins bok "Stone age economics", och "Original affluent society"- teorin, som motsätter sig den gängse uppfattningen om att stenålderslivet var ett svårt liv, och att det skulle ha varit ett framsteg när vi gick över till jordbruk och statsbildning. Scott menar att med jordbruket och staten uppkom slaveriet, genom att det uppstod en elit som beskattade bönderna, och tvingade dem att arbeta med ett militärt apparat, s.k. "corvée labour". Innan dess var vi faktisk fria att i princip göra vad vi ville, och styra över vårt eget liv, vi levde i mer eller mindre anarkistiska samhällen (jag skulle säga att även urfolksstammar med hövdingar är rätt så anarkistiska av sig, om man jämför dem med svenska staten, jag har skrivit tidigare om detta, här).

En civilisations kollaps behöver heller inte vara den apokalyps och världsundergång, det skräckscenario som många folk är rädda för. Barry Cuncliffe skriver i ovannämnda recension i The Guardian att "Scott sees collapse not as a disaster but as an opportunity. The oppressive state system is dismantled and the population disperses, redistributing itself across a wider territory – it is a bolt for freedom." Ungefär som jag känner när jag tänker på "kollapsen" som kommer att komma till sist: en möjlighet att äntligen få leva det riktiga, självständiga livet, istället för stadens konstgjorda liv.

2018-02-07 @ 15:12:00 Permalink "Tillbaka till landsbygden" Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något av Edward O. Wilson

"If all mankind were to disappear, the world would regenerate back to the rich state of equilibrium that existed ten thousand years ago. If insects were to vanish, the environment would collapse into chaos."

(biologen Edward O. Wilson)

2018-02-06 @ 12:29:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Recension av Derrick Jensens bok "Endgame. Vol.2: Resistance" (2006)

Den amerikanska författaren Derrick Jensen är den kanske mest kända och populära anarkoprimitivisten idag, och är den av dem som skrivit flest böcker (ett tiotal). Han är en av grundarna till Deep Green Resistance, en radikal miljöorganisation för avvecklingen av civilisationen. Jensen är en av den moderna anarkoprimitivismens filosofer, jämte bl.a. John Zerzan, och en som jag tagit intryck av tidigare, innan jag läste denna bok, som är den första av hans böcker jag läst.

Jensens bok är den farligaste jag läst, en av de mest aktivistiska och gerilla- och partisanaktiga böcker jag läst. Detta behöver inte tolkas så att jag menar det i negativ mening. Den är också en av de böcker som utmanat mitt tänkande mest. Jag har verkligen brottats med den. Den var också lång, 929 sidor, av vilka jag bara läste andra delen, på ca. 410 sidor. Första delen har jag inte fått tag i, men ska läsa den när jag får tag i den.

I korta drag går boken ut på att vi måste avveckla civilisationen om vi ska rädda naturen från att gå under genom t.ex. klimatförändringarna. Civilisationen hotar både naturens och mänsklighetens överlevnad. Ska vi verkligen lyckas med en sådan

avveckling, går det inte att vara pacifist, utan vi måste vara sluga och använda alla till buds stående medel, både våldsamma sådana och ickevåldsliga sådana. Vi måste sabotera Systemet, sabotera infrastrukturen som upprätthåller dödsmaskineriet, spränga fördämningar som utrotar laxarna, hacka oss in på naturmördarnas datorsystem för att sabotera dem, ja inte bara försvara oss, utan attackera Systemet, gång på gång, förblöda det helt enkelt.

Derrick Jensen sticker inte under stol med vem hans främsta inspiratörer är: Nordamerikas urfolk i deras försvarskamp mot de vita inkräktarna. Och lika lite som dom var pacifister, lika lite är han det. Han känner sig befryndad med deras kamp, och lär av den.

Jag har kallat mig radikalpacifist tidigare här på bloggen, men det innebär inte att jag skulle ta avstånd från allt våld överhuvudtaget. Detta är helt enkelt inte möjligt, och det är självbedrägeri att tro det. Ingen pacifist jag känner vill att mördare och våldtäktsmän ska gå fria, utan de tror att dom måste få sina fängelsestraff, om inte för annat, så för att förhindra och avskräcka från nya brott. Då är genast pacifismen modifierad. Min radikalpacifism erkänner detta, och dess radikalitet är inte att ta avstånd från allt tänkbart våld, utan göra saker som minimerar våldet i vår värld (i dess totalitet, nu och för all framtid), vare sig mot djuren, naturen eller de fattiga, avstå från allt onödigt våld, och då måste mycket förkastas, för vi lever i ett samhälle som systematiskt våldför sig på livet, och detta utan att det behövs överhuvudtaget. Detta ser ofta pacifister inte. Ordet "pacifism" är ofantligt missbrukat, och exploaterat av maktens män för att döda allt motstånd mot makten (Jensen påpekar detta själv). Man får döda en mygga, men inte Hitler eller Stalin. Vilket hyckleri! Då anser jag att det är mer pacifistisk att döda Hitler och Stalin, men att spara myggan, som är oskyldig som en ängel. Man måste verkligen inte döda myggan. Skaffa dig ett myggnät istället! Men dagens pacifister är besatta av tanken att man inte får använda våld uppåt i hierarkin, men däremot är de ofta förvånansvärt blinda för allt det våld som de utövar neråt i hierarkin, mot tredje världens fattiga, mot djuren och naturen, ett våld som de ofta inte märker, eftersom det är indirekt. Detta tål inte Derrick Jensen, som avskyr att ge sig på de svaga, men inte väjer för att utmana de starka till duell, de som förtrycker de svaga och dessutom har vapen att försvara sig med. Ridderlighet, alltså!

Men hur långt är Jensen villig att gå i användandet av våldet? Det blir inte tydligt i boken. Vill han ha en blodig revolution, en "ekologisk franska revolution" *? Jag vet att han är anarkist, men

blodiga revolutioner tenderar att skapa nya förtryckarstrukturer, när alla som motsätter sig dem fängslas eller avrättas. Hur skulle det annars gå till? Att avsätta och mörda förtryckarna och hindra dom från fortsatt välde kräver militär organisation och polisstyrka, dvs. hjärtat i civilisationen. Här har den pacifistiska traditionen en visdom som bygger på erfarenheter av många revolutioner. Kanske ickevåld och modifierad anarkopacifism (åt det radikalpacifistiska hållet) är mer underminerande för civilisationen än militärkuppar och blodiga revolutioner, som mer har chansen att skapa motattacker, militarism, polisstater och världskrig än att avveckla civilisationen? Krig som kan urarta i kärnvapenkrig?

Vad skulle t.ex. hända om Putin fick ett miljöetiskt uppvaknande, och skulle börja kriga mot Trump eftersom han läst Jensen, och insett att Amerika leder världen mot fördärvet, och han sedan störtade världen in i ett tredje världskrig, där Trump anfaller Ryssland med kärnvapen? Att ohejdat förespråka våld kan få oanade konsekvenser.

Är Jensen verkligen villig att göra "whatever it takes to stop it (naturförstörelsen)" (se sid 829)? Skulle han tortera folk för att få igenom detta? Här stöter vi på etiska problem. Jag personligen skulle aldrig tortera. Jag tror det är kontraproduktivt och bland det värsta en människa kan göra. Inget kan rättfärdiga tortyr. Det finns långt bättre sätt att kriga för naturen.

Jensen har ingen tydlig plan för hur vi ska avveckla civilisationen så att det blir så lite lidande för människor och djur som möjligt, hur vi avvecklar det inifrån, så att vi undviker våldsam kollaps och kaos.

Jag har också en känsla av att Jensen kräver för mycket av miljöaktivister. Det är uppenbart att han aldrig varit i fängelse eller tvångsvårdad på psykiatrisk avdelning eller på rättspsykiatrisk avdelning. Skall vi uppsöka martyrskapet? Ska vi försöka upprepa Jesus´ mytiska offergärning? Det blir som ett slags självmord att stå emot Systemet på det våldsamma sätt som Jensen ivrar så för, vilket vissa Nordamerikanska urfolk erkände i deras kamp mot de vita (Jensen berättar om detta i boken). Om t.ex. en f.d. mentalpatient som jag skulle ge mig in i ekosabotage, skulle inte vägen vara lång till långvariga vistelser i rättspsykiatriska fängelser, civilisationens små helveten. Jag har blivit så förstörd av psykiatrin att jag inte skulle våga att utmana ödet ytterligare. Att kräva sådant av mig skulle jag anse som oförsvarlig grymhet. Måttet är rågat. Offer för Systemets tortyr måste få en fribiljett här, man ger sig inte in i

lejonets gap igen efter något sådant. Civilisationens plågande av de avvikande är så stor när det gäller mentalpatienter, att jag menar att de inte ska uppmuntras till ekosabotage. Däremot, de som är villiga att riskera fängelsestraff, de som inte har ett psykiatriskt förflutet, med dem är det en annan sak. Kriminalvården är, enligt min erfarenhet (jag har kortvarig erfarenhet av den), barmhärtigare än psykvården, eftersom den inte förgriper sig på ens känsloliv och psyke med gifter.

Jensen verkar inte så mycket inse värdet av att mera förändra systemet inifrån, genom icke-våldslig infiltration och folkbildning, vilket jag anser vara ett av de starkaste vapen vi har till hands mot civilisationen. Jag anser det vara bättre att jobba heltid med ickevåldsliga metoder - verkligen ge allt i detta, satsa allt på det - än att jobba begränsat med våldsamma metoder (ingen vågar ändå jobba heltid med våldsam ekosabotage). Visserligen förespråkar Jensen båda delarna, men ska vi satsa på något, menar jag det är effektivare att gå den ickevåldsliga vägen, eftersom vi då undviker att riskera att slösa en massa år i fångenskap, där vi inte kan göra något. Vi måste inte med våld spränga fördämningar, vi kan också genom infiltrering och lobbying få folk att göra det frivilligt, eller med lagens hjälp. Ja vi kan faktiskt lagstadga vår väg tillbaka till naturen, om vi verkligen är listiga, såsom t.ex. Pella Thiel och andra kämpar för naturens rättigheter redan gör. Detta har stor effekt. Vi har nämligen moralen på vår sida, och lagen måste till sist erkänna det, att den inte kan uppmuntra längre att vi sågar av grenen vi sitter på, utan måste ha rätt att få leva som de vilda urfolken, ha rätt att restaurera naturen.

Jensen är i boken en särskilt stark förespråkare för laxarnas rättigheter, och att vi bör spränga de ofattbart många fördämningar för vattenkraft som man byggt i älvar och floder runt om i världen (bara i USA finns det två miljoner fördämningar). Jensen vill ta lagen i egna händer och spränga dom utan lagens sanktion, innan det är för sent och laxen i älvar och floder inte kan återhämta sig längre. Laxarna är ju beroende av att kunna simma uppströms för att leka (föröka sig). Dock, den som ständigt spränger fördämningar måste räkna med att hen riskerar långa fängelsestraff, särskilt om översvämningarna som dessa sprängningar försorsakar nedströms förstör en massa bebyggelse och om människor skadas i dem. Då mister vi våra bästa krigare för långa tider. Jag är helt med på att vi måste förstöra fördämningarna, men jag skulle uppmana Jensen att

försöka alla utvägar innan vi riskerar att offra våra bästa krigare till långa fängelsestraff. Han talar aldrig om fisktrappor, sätt att hjälpa fiskarna att simma förbi fördämningar. Kanske detta är en gyllene medelväg fram tills vi får lagen på vår sida? Denna tystnad är underlig, eftersom Jensen verkar vara väldigt påläst när det gäller laxarna, deras överlevnad och hoten mot den. Jag skulle vilja veta vad Jensen anser om fisktrappor, om de alls är värda något? Detta skulle kunna spara många fängelsestraff.

Är Jensens stora tillit till våldet ett amerikanskt fenomen? Skulle en Derrick Jensen vara möjlig i Gandhis Indien? Har Jensen sett på för många amerikanska våldsfilmer? För stor beundran för våldsamma hjältar? Vi kan faktiskt bättre än filmernas våldshjältar. Vi måste minimera våldet, för att undvika krig, hämnd och våldsspiraler. Det är detta som jag tror varit pacifismens poäng genom tiderna, inte att totalt ta avstånd från allt våld, alltid och överallt. Ja, varför tar inte Jensen upp den vanliga pacifistiska invändningen mot våld, att våld föder våld, leder till våldsspiraler? Han tar upp många invändningar, men inte denna kanske viktigaste invändning.

Jensen går för långt när han närmast uppmuntrar kvinnor som blir utsatta för våldtäkt att mörda förövarna. Är dödsstraff verkligen ett proportionerligt straff för våldtäkt? Två till sex års fängelse tycker jag känns rimligt. Här börjar det lukta bränt runt Jensen, ett naivt våldsförhärligande. Vem blir nästa att hämnas mordet på våldtäktsmannen? Och så har du karusellen igång. Jag menar dock inte att kvinnor inte har rätt att försvara sig mot våldtäktsmän.

Jensen tar upp invändningen om hur vi ska avveckla kärnkraften om vi ska avveckla civilisationen, och erkänner att han inte har svaret på detta, men att det bästa man kan göra är att genast börja avveckla alla kärnkraftverk på denna jord, för att minimera kärnkraftskatastroferna i framtiden. Håller helt med.

Jensen punkterar också myten om "Pleistocene overkill", att vi skulle ha utrotat en mängd arter genom överdriven jakt under stenåldern, innan civilisationen uppstod. En myt som folk som vill svärta urfolken använder för att peka på att de var lika destruktiva som oss civiliserade. En myt som jag trodde på innan jag läste Jensens bok. Jensen tror inte på den. Det är helt omöjligt, menar han, finns inga arkeologiska bevis för det, det hade blivit för mycket kött

per person, enligt vetenskapsmän han citerar. Vill du veta mer om debatten om detta, googla bara på "Pleistocene overkill".

Jensen har inte ett ord om askes och frivillig fattigdom som en lösning på miljöproblemen. Om något kommer att rädda världen, är det detta. Visserligen, politik behövs, ekosabotage behövs, men vem pratar om att askes är ekosabotage, och dessutom kanske den mest effektiva, eftersom alla kan ta efter utan att behöva vara rädda för fängelsestraff? Ja, en värld full av sekulära eller religiösa sadhu-liknande asketer skulle betyda dödsdomen för civilisationen, civilisationens totala kollaps, eftersom den bygger på systematisk lyxande och bekvämlighetsmani. Jag har för mig att jag läste att Jensen har både bil och personlig dator, vilket gjorde mig ledsen, det är ju här kampen står, kring att vi måste avstå från högteknologin, och få myndigheterna att förbjuda tillverkningen av ny högteknologi och helt förbjuda användningen av teknologi som ger utsläpp eller skadar naturen genom användningen därav. Lika viktigt eller viktigare än att spränga fördämningar, faktiskt. Vårt exempel här är avgörande. Men, hur påverkar man samhället effektivt utan att använda högteknologi? Jag har förståelse för dem som gör det, det är fruktansvärt svårt att gå före med gott exempel, eftersom man då liksom försvinner från barrikaderna och lätt isolerar sig. Jag själv försöker hitta någon slags mellanväg här, att använda bibliotekets och ABF-husets gemensamma datorer medan jag i övrigt har mycket lösa band till Systemet.

Men Jensen får en att tänka grundligt över dessa frågor, eftersom han går till botten med dem, han tar naturförstörelsen så på fullt allvar, och är så passionerad och helhjärtad. Detta skall han ha tack för. Jensen är också modig som vågar skriva en så här radikal och farlig bok, men jag har på känn att han själv inte skulle riskera fängelse för ekosabotage, vilket han också erkänner i boken.

Här är en insiktsfull kritisk recension av Jensens båda två Endgame-böcker.

* Man får för sig att han skulle kunna godkänna nåt sånt när han säger att vi måste göra "whatever it takes to stop it (naturförstörelsen)". Vad är effektivare i att stoppa naturförstörelsen än en statskupp? Jensen kritiserar aldrig ekofascismen i boken, och blodiga ekorevolutioner skulle mycket lätt kunna leda till ekofascistregimer. Dock, även ekofascism är bättre än vår tids

ohyggliga kapitalistiska teknofascism, där fascismen nått aldrig tidigare uppnådda proportioner.

2018-02-04 @ 16:31:00 Permalink Aktioner Kommentarer (2) Trackbacks ()

Något om "sekulär schamanism", att vara medlare mellan naturen och de civiliserade

När jag satt tjugoen dagar i Serbiskt fängelse 2010 för att jag var i Serbien utan pass för att leta efter Skogs-Davids son Emil som försvann spårlöst i Polen (Skogs-David är halvserb), hände något märkligt i den cell med ca. tio personer som jag till slut sattes i, eftersom jag inte lydde reglerna tillräckligt. Efter ca. fem dagar i cellen kom jag in i någon slags "förändrat medvetandetillstånd", ett otroligt levande tillstånd av naturligt psykiskt rus, ett djupt meditativt tillstånd (som psykiatrin nog skulle kalla "psykos"), som triggades av läsningen av Uppenbarelseboken i Bibeln, en bok som jag försökte göra en "djurisk översättning" av, där jag tolkade den utifrån "djurismen". Jag hade nämligen en Bibel på engelska med mig i cellen, som jag fått på luffen genom Slovakien. Jag skrev alltså om Uppenbarelseboken, så att den skulle passa min filosofi djurismen. Jag skrev på allt papper jag kom över.

Under detta arbete med översättningen (jag satt i toaletthallen vid ett litet bord), började jag lägga märke till ett antal medelstora insekter som kröp på väggarna. Jag vet inte vad det var för insektart. Men jag upplevde något paradisiskt med dom och deras närvaro, och jag upplevde att dom hjälpte mig att översätta Uppenbarelseboken, de var den djuriska tolkningsnyckeln. Ja, de var som änglar i cellen, naturens änglar. Djuren blev centrum i Uppenbarelseboken för mig, särskilt "De fyra levande varelserna" kring Guds tron i denna bok (kap. 4) blev tolkningsnyckeln, jag tolkade dessa som djurens representanter, som bar upp Guds tron. Jag började också känna nån slags telepatisk kontakt med dessa insekter, som om jag tolkade deras väsen och översatte det till mänskligt språk.

En gång medan jag satt i min säng i detta meditativa rus, sade fången i sängen intill till mig att "Du ber hela tiden". "Ja", sa jag, "jag ber om att Jesus skall komma tillbaka". Fången talade engelska, och var den enda av serberna i cellen som kunde bra engelska. Detta

öppnade en kontakt med de andra fångarna, han som kunde engelska blev min översättare. Han började förmedla kontakt mellan mig och han som höll ordningen i cellen med en käpp, och som hade slagit mig en del fram tills då, eftersom jag var så annorlunda än de andra. Då hände det något märkligt. Jag sade åt honom att jag talade med änglar (jag menade insekterna, men sade det inte högt), och detta ledde till en liten s.k. "andlig väckelse" i cellen, där ordnings-mannen övertygades om att jag var Jesus. Vi pratade mycket, och jag "kanaliserade" insekterna åt honom och de andra fångarna. Ordningsmannen slutade slå mig, och sade att han aldrig ville slå mig mer. Han sade ständigt till mig att jag var Jesus, och jag sade "jag vet inte", helt tills jag började tro på det själv. Psykosen blev starkare.

Vad jag ser i detta idag, är någon slags sekulär schamanism, (schamanen är som en präst och medlare mellan andarnas/gudarnas värld och folket), där andarna/gudarna i mitt fall var djuren och guden Naturen. Dvs. de bland oss som ännu inte fallit i synd och civilisation, utan är rena, ursprungliga och oskyldiga som änglarna, och som sitter på hemligheterna till frälsningen, exodus ur Egypten/Babylon/det nutida Romarriket, återgången till enheten med gud, Naturen.

Psykosen i fängelset gick över, men det schamanistiska fenomen som uppstod där, att vara medlare mellan djuren och de civiliserade har satt sitt outplånliga intryck på mig, och har inte försvunnit helt. Det finns en icke-psykotisk schamanism som har stannat kvar i mig, medlingen mellan naturen och de civiliserade utan tro på telepati, magi eller messiasskap. Sekulär schamanism på sin spets, alltså. Vad annat tror ni denna blogg handlar om än att bygga broar mellan människorna och djuren/naturen? Det är min livsuppgift, känner jag, och är en av orsakerna till att jag "besmittar" mig med civilisationen och teknologin. Brobyggande är viktigare än ens egna "andliga renhet". "Like a bridge over troubled water I will lay me down", sjunger Simon & Garfunkel, hippieikoner inom musiken.

Någon av mina vänner sade en gång att schamanerna var naturfolkens schizofrena. Tänk om vår kulturs schizofrena hade fått en sådan behandling tidigt i sin bana, istället för att bli inlåsta och tvångs-medicinerade! Då hade de kanske kanaliserat sina psykoser i fåror som skulle ha tjänat stammen och varit kulturbyggande, istället för att bli paranoida och sönderslitna psykiskt, som det går idag för så många av dem. Ömhet, kärlek och uppskattning skulle också hjälpa dem att ständigt utvecklas och revidera sig, så att skadliga vanföreställningar sakta byttes ut mot verkligt kulturbyggande föreställningar. Dessa senare kräver samma andliga känslighet som

de schizofrena har, och vem vet, skulle inte våra poeter och rockstjärnor ha fått utveckla sin konst, skulle de kanske ha slutat som psykiska vrak, precis som det gått för många av de schizofrena. Schizofrena är i själva verket "misslyckade" konstnärer och schamaner, nerbrutna av ett samhälle som inte tål andlig överkänslighet och att man famlar lite i sitt medvetande för att komma vidare.

Vi kommer i vilket fall som helst att ha stort behov av andligt överkänsliga människor i ett framtida stamsamhälle efter kollapsen, som kan lyssna till vad naturen har att säga de civiliserade, och översätta det till civiliserat språk. Sekulära schamaner som har en speciellt nära relation till djuren och naturen, och som därför kan vara en inspirationskälla till en ny mytologi som kan ersätta den civiliserade mytologin som har fört oss rakt in i fördärvet. Har inte detta varit en av schamanernas främsta uppgifter historiskt, att vara mytologi-inspiratörer, att bygga andliga världar som de andra kan penetrera, och sedan kanalisera dessa världar? Dessa andliga världar behöver inte vara övernaturliga, de kan bestå av jordiska fenomen och naturliga varelser vars väsen man tolkar och vars signaler man kanaliserar, inte på ett övernaturligt, magiskt sätt, utan genom att lära känna dom, leva med dom. En mytologi kan vara sekulär, precis som civilisationens framstegsmytologi är det idag. Men vi behöver nya berättelser som bättre kan tolka tillvaron än framstegs- och teknomytologin. Schamanens uppgift är att bygga sådana virtuella världar och kanalisera dem till folket, inte för att härska, utan för att skapa andlig kultur och inspirera. Sedan skadar det inte med healing-, ört- och medicinkunskaper, men jag anser inte dessa vara schamanens primära uppgift.

Slutligen, vi behöver inga officiella schamaner, som har uppgiften att fungera som andliga ledare och präster. Jag är emot allt prästadöme, och är dessutom svuren anarkist. Alla kan sträva efter att få samma kunskaper, färdigheter och funktion som de har som har schamanens funktion, och det är just genom att alla gör det, att alla blir självständiga andliga varelser, som man kan undvika prästadöme och andligt maktmissbruk. Men någon måste gå före och hjälpa de som kommer efter. Ingen bör utropa sig officiellt till en som har kommit längre än andra, då börjar maktmissbruket. Inga ledare, inga präster, inga messiasar! Men i sitt stilla sinne kan man bedöma om någon har schamanens funktion i samhället, funktionen som medlarens och brobyggarens mellan naturen och folket.

2018-02-01 @ 14:59:00 Permalink Schamanism Kommentarer (1) Trackbacks ()

Fin primitivistisk artikel av Jason Godesky. Läget för djurens rättigheter i Sverige idag, när det gäller djurförsök.

Den här artikeln av Jason Godesky, 5 Common objections to Primitivism, på Anarchist Library, (Anti-civ.), tycker jag mycket om. Den är ett svar på de fem vanligaste invändningarna mot primitivismen, och reder upp en del missförstånd.

Läs Djurrättsalliansens summering av läget för djurens rättigheter i Sverige idag, när det gäller djurförsök, här. Se också en liknande artikel hos Djurens Rätt, här.

2018-02-01 @ 12:47:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om urfolket på Trobriand-öarna ("Kärleksöarna") i Papua Nya Guinea

"The Unholy Paradise" är en intressant dokumentär om urfolket på Trobriand-öarna (de s.k. "Kärleksöarna) i Papua Nya Guinea. Öarna har kallats "kärleksöarna" eftersom urfolken där har ett exceptionellt fritt förhållande till kärlek och sex, se t.ex. denna artikel. De har t.ex. speciella hyddor i de flesta byarna för utomäktenskapligt sex. Bananlöv är en populär valuta bland dem. Man tror att barn kommer till genom magi, inte genom sex, genom att ett andeväsen kommer in i kvinnan. Samhällena är matrilineära (ett ord som min vän Skogs-David svärmade för), dvs. det är den kvinnliga härkomsten som räknas. Och den äldsta kvinnan äger släktgruppens mark och resurser.

I dokumentären ser man hur civilisationen och pengarna sakta har krupit in bland urfolken på öarna. En av byns äldste säger i filmen "Some describe our past as the darkness, and progress in the future as a bright light. I don´t agree. In the past, there was order, and mutual respect. Everyone was fed, and everyone was content. Then came the money. And now, everyone steals from his neighbour.

There is violence, and even murder. In the past no one would have dared. The law was sacred. And the fear of punishment great. What is the value of progress, if it means losing respect for ones neighbour. That is what I ask myself when I think about tomorrow."

En ung man av urfolket på öarna (sonen till den gamle mannen som yttrade ovanstående citat) har gått på universitet och tagit doktorsgrad i etnologi. Han har lärt sig engelska och figurerar mycket i filmen. Han är en av dem som tagit civilisationen till öarna, och vill att denna process ska fortsätta. Ironiskt nog säger han på ett ställe i filmen: "The one thing about this so called primitive life is its simplicity. And simplicity is to me the basis of existence. In that I mean - you have everything within a reach. Enough to live and have a good life and enjoy things, without having the need to stress yourselves in order to achieve luxuries and all that stuff."

Nu har öarna flera bilar, och en butik. Om inte denna process snart avstannar, har vi till slut en liten modern stad på en av öarna, med plantager, boskap och åkrar runtomkring, medan urlivet försvinner alltmer - så som det gått för så många andra urfolk runt omkring i världen. Jag hoppas urfolken på Trobriand-öarna inser denna fara, och gör motstånd.

P.g.a. civilisationens intåg har överbefolkning också blivit ett problem, något som aldrig var ett problem tidigare, eftersom urfolket trodde att en moder kunde dö om hon hade sex medan hon ammade sitt barn, och på Trobriand-öarna ammar mödrarna sina barn i upp till tre år. Missionärerna (också några av de som tagit dit civilisationen) lärde Trobrianderna att detta var vidskepelse, och detta har lett till att dessa föreställningar, som var deras naturliga födelsekontroll, övergetts, med effekten att de blivit för många, så att trädgårdarna inte ger tillräckligt mat längre (nu ligger trädgården i träda fyra år istället för sju som tidigare). Okaiboma-stammen har sjuhundra invånare idag, varav trehundra är barn. Men dokumentären vill ändå inte lägga skulden bara på missionärerna, utan menar att överbefolkningen är förorsakad av det fria sexlivet på öarna, där det sägs att den genomsnittliga Trobriand-mannen ligger med tre kvinnor per natt under skördefesterna, då det är tillåtet att ligga med vilken kvinna som helst. Men min fråga blir då att varför har aldrig Trobriand-öarna blivit överbefolkade tidigare, för det fria sexlivet är en urgammal tradition bland dem! Här har nog inte dokumentären tänkt efter, utan vill urskulda det fördärv som civilisationen bringat öarna. De är ju civiliserade själva, de som filmat, och vill kanske inte tillstå att civilisationens intrång på ön är fördärvlig. Visserligen är det bra med upplysning och att överge vidskepelser, jag menar inte att försvara vidskepelser, men då måste

vi komma med en bättre livsstil, vilket de civiliserade knappast har, de som förstör naturen och fängslar och förslavar djur överallt där de går fram. Då skulle jag, som Trobriandinvånare, hellre välja att ha vissa vidskepelser intakta och skona naturen och djuren och mitt eget folk. Något av detta tänkande tror jag man hittar hos de äldste på öarna, som jag tror är de som vanligen motsätter sig mest civilisationens intrång.

Underligt att Trobriand-barnens favoritämne i missionsskolan var matematik, det jag tidigare på bloggen kallat "dödens vetenskap". Well, addition och subtraktion är roligt, likaså multiplikationstabellen, det är när vi kommer högre upp i matematiken som det stinker död, av ekvationer och dylikt. Att hela livet ska förvandlas till siffror.

En slutlig kommentar; vad som rörde mig mest i filmen, var den lycka och frihet som fanns i Trobriand-barnens lekar och sång (vilken vacker och levande sång!), som är något jag saknar på Stockholms gator, och som är något som påminner mig lite om Tom Sawyer och Huckleberry Finn.

2018-01-31 @ 15:52:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dokumentär om Tasaday-folket. Ädla vildar? Något om Facebooks inställning till oskyldig nakenhet

Tasaday-folket upptäcktes på 70-talet som levandes ett stenåldersliv i grottor i djungeln, ett av de urfolk jag tycker bäst passar på föreställningen om "den ädle vilden" och urfolk som lever ett gott liv, där man bara arbetar ett par timmar per dag. Sedan de upptäcktes trodde vissa att det hela var ett bedrägeri, men den här dokumentären bekräftar att det var äkta.

När jag delade denna dokumentär på Facebook, blev den borttagen p.g.a. att den bröt mot reglerna om nakenbilder på Facebook *. Detta trots att ingen i dokumentären är helt naken, och detta trots att denna delvisa nakenhet var helt oskyldig, utan sexuella anspelningar. Jag blir så arg på detta pryderi, detta förakt för kroppen i all dess

nakenhet och ärlighet, denna vidriga skam över det äkta och ursprungliga livet!. Och detta kallar man "framsteg" och "civilisation"! För mig är det barbari, hat mot det naturliga, hat mot det vilda, hat mot materien. Det som gör dödsmaskineriet civilisationen möjlig. Det finns en koppling mellan Facebooks reaktion på denna dokumentär, och den naturförstörelse som vi bevittnar idag. Allt hänger ihop. Vi har förstört naturen, och det yttrar sig bl.a. i att vi förstört respekten för det naturliga, av vilket nakenheten är en del. Förstört det genom att uppmuntra och lagstadga skam över nakenheten, över det som mest påminner oss om de vilda urfolken och djuren, vilka vi också verkar hata, i alla fall på basen av att vi har förstört livsmiljön för de flesta vilda urfolk på jorden, och har miljontals minkar i små burar på livstid, och miljarder andra djur i fångenskap och slaveri. Ser ni kopplingen mellan föraktet för nakenheten och hur vi behandlar naturen, djuren och urfolken? Skulle de vilda urfolken höra om denna Facebooks reaktion, skulle de bara skaka på huvudet och skratta, tror jag. Ja, det är rent skrattretande detta barnsliga pryderi. Som att se porr och sex i all nakenhet. Och förresten, vad är det som är så fruktansvärt med sex, som gör att vi måste gömma det och skämmas över det?

* Facebook vill väl ta hänsyn till pryda människor på Facebook. som religiösa fundamentalister och andra konservativa, men agerar här så att de bara upprätthåller och styrker destruktiva traditioner istället för att vara modiga och utmana förtrycket.

2018-01-31 @ 12:03:00 Permalink Edens lustgård Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dikten "The lake of Innisfree" av William Butler Yeats

The lake of Innisfree

I will arise and go now, and go to Innisfree,
And a small cabin build there, of clay and wattles made:
Nine bean-rows will I have there, a hive for the honey-bee;
And live alone in the bee-loud glade.

And I shall have some peace there, for peace comes dropping slow,
Dropping from the veils of the morning to where the cricket sings;

There midnight's all a glimmer, and noon a purple glow,
And evening full of the linnet's wings.

I will arise and go now, for always night and day
I hear lake water lapping with low sounds by the shore;
While I stand on the roadway, or on the pavements grey,
I hear it in the deep heart's core.

(William Butler Yeats, 1865-1939)

Översättning av Karl Asplund:

Innisfree:

Jag vill stå upp och vandra, vill gå till Innisfree
och bygga mig en hydda av läkt och av ler,
så nio rader bönor och odla eget bi
och i den tysta gläntan slå mig ner.

Och där skall friden komma, den skall komma som en gråt
av dagg ur morgondimman, när syrsan sjunger skyggt,
var natt är full av silverljus, var dag av purpurståt
och kvällen full av hämplingvingars flykt.

Jag vill stå upp och vandra, ty dag och natt mig når
små vågors kluck mot stranden som slag av silverhamrar.
Om jag på vägen vandrar och på gråa gator går,
jag hör det, hör det djupt i hjärtats kamrar.

Min kommentar: Dikten Innisfree hör till den engelska lyrikens främsta pärlor, och har ett drag av nationalromantik, naturromantik och naturmystik i sig, längtan till landsbygden, längtan till det enkla bondelivet på landet. Det påminner om Tolstoj, ja man hör rentav en ton av urgammal permakultur i den; "och bygga mig en hydda av läkt och av ler" (läkt betyder långt, tunt och smalt trävirke). Inom permakulturen idag är det populärt med att bygga hus av lera, och den har samma längtan till landsbygden som Yeats har. Yeats föreställer sig att han ska finna friden på landsbygden, och att denna frid ska komma över honom som en gråt (enligt Asplunds tolkning), spontant och utan strävan. Han längtar bort från staden, och upplever att han, när han "på gråa gator går", dvs. går i staden, nås av tonerna från naturens paradis på landsbygden, som han hör djupt i sitt hjärtas kamrar.

Denna dikt gjorde ett outplånligt intryck på mig när jag läste den för första gången (jag tycker Asplunds översättning är nästan bättre än originalet!), och jag tonsatte den även ganska snart (jag har inte skrivit ner melodin, men minns den, den är en variation av en av Edvard Griegs melodier). Den uttrycker så mycket av vad jag står för, och jag upplever den även som en särling bland de gamla dikterna; den ekologiska medvetenheten var ofta inte artikulerad på Yeats tid och före honom. Yeats sätter ord på något som inte hade namn den gången, innan miljörörelsen uppstod. Mycket var ju ekologiskt på Yeats tid, i slutet av 1800-talet, innan bilarna och flygen kom. Allt jordbruk var ekologiskt. Luffare fanns det gott om (Yeats ville luffa till Innisfree!). Det var när jordbruket industrialiserades och bilarna och flygen kom, som miljörörelsen uppstod - naturförstörelsen hade helt enkelt gått för långt, industrialismen hade gått för långt. Jag undrar om miljörörelsen känner till Yeats´dikt, om inte, så hoppas jag denna rörelse upptäcker den snart, den är så vacker.

2018-01-28 @ 16:21:00 Permalink "Tillbaka till landsbygden" Kommentarer (0) Trackbacks ()

En hund pussade mig idag

(Följande dikt fick jag igår:)

En hund pussade mig idag på gatan,
vilket fick mig att återigen påminna mig om
hur mycket kärlek det finns i världen,
och att det är de lägst i hierarkin
som har mest av den.

2018-01-26 @ 14:36:00 Permalink Dikter Kommentarer (0) Trackbacks ()

Inte ett ord om EROEI

Kolla den här artikeln: "Svenskt flyg planerar för fossilfritt inrikesflyg"

Inte ett ord om EROEI (energy returned on energy invested) * i artikeln, som förespråkar storskalig satsning på biobränsle för flygindustrin. Skulle artikelförfattaren bara surfa lite på internet i energifrågor, skulle det inte räcka länge innan hon stötte på detta begrepp, och kanske insåg hur allt står och faller med detta. Och med lite fortsatt forskning, skulle det inte räcka länge innan hon insåg att biobränslens EROEI är mycket låg (i jämförelse med oljan), så låg att den sakta kommer att fräta sönder energiekonomin inifrån. Jag har en känsla av att mångas bildning på just detta område (när det gäller EROEI) är mycket skral, även sådana som annars är högt uppe i hierarkin och vet en massa om energifrågor. Jag har förvånats över detta flera gånger, hur hållbarhetsfolk har lyckats missa denna ödesdigra fråga, som kanske är den viktigaste av alla energifrågor. Kanske är det p.g.a. att de har så lite tid att forska fritt, utan hela tiden har uppdrag från de mäktiga, som inte verkar bry sig ett dugg om denna fråga?

Dessutom behöver skogen, djuren och klimatet (koldioxiden i träden måste lagras i marken) allt som växer i skogen, just nu. Vi har inte råd att slösa med skogsprodukter för de rikas lyx, som vi och de verkligen inte behöver.

* EROEI är det samma som nettoenergi, alltså hur mycket energi man får ut genom att investera en viss mängd energi.

2018-01-26 @ 14:08:00 Permalink EROEI Kommentarer (1) Trackbacks ()

----

survivalistbloggs råd här (artikeln "Minsta möjliga förberedd?"), t.ex.

Att vara åtminstone minimalt förberedd på nästa finansiella kollaps

Jag har en känsla av att "The everything bubble" (se också ekonomiexperten Jared Dillians åsikter om den här) kan börja spricka när som helst (jag har skrivit om den tidigare på bloggen här) (det kan förvisso ta flera år). Följden kan bli en finansiell kollaps värre än den 2007-2008. Vi kan få bränslekris, matkris och strömavbrott till följd om det går riktigt illa * (eller är det bra? Jag hoppas ju att civilisationen kollapsar, för naturens skull). En kraftig minskning av världshandeln, kanske? En ny depression, liknande den på 1930-talet? Det kan hända. Eftersom det går så dåligt med oljeindustrin (har gjort det länge), så kan detta faktiskt hända. Oljan är motorn i världsekonomin (Chris Martenson menar att stigande oljepriser kommer att spräcka bubblan, se här).

Jag vill inte uppleva detta utan att ha varnat mina bloggläsare och gett råd för hur man ska förbereda sig för detta. Jag skulle vilja göra mina läsare uppmärksamma på den rika flora av survivalist-bloggar som finns på nätet, och deras "prepper"-råd. Se en svensk

Var ska man börja?, undrar du. Jag skulle börja med att försöka göra mig skuldfri, så att jag inte kommer i bankernas klor när det krisar till sig. Själv är jag skuldfri, och skulle aldrig kunna tänka mig att ta lån. Så pass mycket stolthet och självständighet har jag kvar. Har aldrig haft ett lån, faktiskt. Jag har klarat detta genom ett asketiskt liv under hela mitt vuxna liv.

Detta gäller de stora perspektiven. I det små skulle jag börja med att ha en liten ekonomisk buffert, låt säga 10 000-20 000 kronor, som en slags krisfond. Om det är möjligt, ha inte alla dessa pengar på banken, eftersom det i en kollaps kan bli så att alla vill ta ut sina pengar från banken, vilket inte går, eftersom banken inte har så mycket kontanter att alla kan få ut sina pengar. Dessutom kan strömavbrott och IT-problem göra att det inte går att ta ut sina pengar. Så ha i alla fall några tusenlappar gömda hemma i din lägenhet, ifall detta skulle hända. Dock, en hyperinflation kan göra dina pengar värdelösa, så helt säker är du inte även om du gör detta.

Minimalförberedelse innebär också att ha ett litet matförråd hemma, med torrvaror och konserver. Själv har jag en hel del torkat bröd.

Det går också. Vatten behöver de flesta inte bunkra i Stockholm, ty vi har t.ex. Mälaren och Nackareservatets sjöar i närheten (det kan bli långt att gå och hämta vatten för vissa, om vattenpumparna skulle sluta fungera vid långvarigt strömavbrott. För sådana kan det vara bra att ha ett tiotal liter bunkrat dricksvatten. Man kan också fylla badkaret eller hinkar med det sista vattnet från kranen efter strömavbrottet).

Väldigt viktigt i vintertid är att ha tillräckligt många täcken och sovsäckar så att man skulle klara ett strömavbrott på vintern. Stackars dem som får ett strömavbrott och inte kan elda i någon spis, kamin eller eldstad, utan att ha tillräckligt sovsäckar och täcken, om det är minus 10! Dom måste bygga kåtor utomhus där de kan elda och värma sig (om de inte hittar släkt och vän med vedeldningsmöjligheter som vill ge dem husrum). Detta kan bli svårt. Särskilt med vedtillgången. En vintersovsäck som tål minus 10 är en perfekt lösning på detta problem (det kan kanske också gå att sova under ett enda täcke om man är många i lägenheten, så den värms av allas kroppsvärme, man ligger tätt bredvid varann, klär sig så mycket man kan, och har alla sina kläder och rockar ovanpå täcket som isolering). Har man inte råd med vintersovsäckar, går det också bra att köpa fem täcken för 199 kronor styck från Åhléns (se här). Fem täcken på varann är minst lika varmt som en rejäl vintersovsäck. Priset blir bara 1000 kronor, vilket de flesta har råd med. En bra investering! Det är också bra att ha en del ylletröjor för att hålla värmen dagtid. En varm vintersovsäck är också bra att ha ifall man blir hemlös, likaså en bra stor ryggsäck och ett lätt liggunderlag.

Ficklampa kan också vara bra att ha, om ljusen går vid ett strömavbrott, likaså ett lager med stearinljus/värmeljus. En pannlampa är inte dum om man vill läsa i mörkret. Batterier är bra att ha i lager, likaså tändstickor och tändare. Lär dig också göra eld med pinnar och fnöske (se föregående blogginlägg).

Blir du hemlös i kollapsen, kommer du att få mycket tid att döda (säger jag som f.d. hemlös). Ha därför ett lite lager med böcker av utomordentlig kvalitet, böcker som du skulle vilja läsa förr eller senare, som du sparar till denna tid. Jag har alltid haft en massa böcker i mina hyddor i Nackareservatet (de finns där ännu, många av dom), enligt "öde ö-principen" (vilka böcker skulle du ta med till en öde ö?). Böckerna är mat för själen, glöm inte det. Ha ett litet förråd av själsspis. Och printa ut viktig information från internet, för internet kan komma att kollapsa i framtiden (vissa säger redan 2023).

Jag har haft fel i många av mina profetior tidigare (som den om 11.11.2011 och 21.12.2012), men dessa gjorde jag i psykos. Min nuvarande känsla av en kommande kollaps har inte med någon psykos att göra, har inte med andevärld och fantasi att göra överhuvudtaget, utan jag reagerar endast på fakta där ute. Och jag är inte ensam om detta heller, t.o.m. vissa ekonomer och vissa ekonomiprofessorer (ta t.ex. ekonomiprofessor Steve Keens förutsägelser, se här) har samma känsla av nära förestående ekonomisk krasch, från den yrkesgrupp som ofta brukar vara den senaste att fatta det (tänk på kraschen 2008). Går man till experter som har en mer direkt koppling till marknaden, som investerare som Peter Schiff , Mike Maloney Michael G. Pento och Jason Burack, och trendanalytikern Gerald Celente, hör man desto mer om den stundande kollapsen.

För dom som vill ha fördjupad kunskap om min syn på "kollapsen", hänvisar jag till inledningen av detta inlägg på bloggen "Damn the Matrix" och John Michael Greers essä om katabolisk kollaps, här. Det blir ingen "en enda Apokalyps", en enda stor Kollaps, utan sannolikt en serie av kollapser, varje sådan följd av en återhämtningsperiod, där varje ny kollaps är djupare än de tidigare.

* en ekonomisk kollaps kan också leda till krig, och att vara förberedd på krig kräver ungefär samma kunskaper som kollapsförberedelse överlag. Se bara till att du vet var närmaste skyddsrum ligger, och att du kan grunderna i förstahjälp.

(Jag utanför min lilla hydda i Nackareservatet, med famnen full av böcker som jag ska flytta från min gamla hydda som gått sönder, till min nya, den på bilden. Foto:Titti Spaltro)

2018-01-23 @ 16:43:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (1) Trackbacks ()

Några videotips om primitiv teknologi (stenåldersteknologi)

Jag är en stor fan av den primitiva teknologin eller stenåldersteknologin, och har redan en del erfarenheter av densamma, genom att jag byggt två små skogshyddor i Nackareservatet utan att använda en hammare och en enda spik. Men den här hyddan (se video som visar hur man bygger en enkel hydda) tycker jag är mycket bättre än de jag byggt!

Här och här och här (tre olika versioner av hur man gör detta, för att det ska bli extra tydligt!) visas hur man gör eld med pinnar och fnöske (lättantändlig brännmassa).

Här visas hur man gör eld med sträng-borr och pump-borr.

Här visas en utmärkt idé för hur man bygger en primitiv fiskefälla av naturmaterial.

Här visas hur man gör krukor och en spis med hjälp av naturmaterial.

Om du vill se flera videon i serien "Primitive technology", finns de samlade här. Alla har det gemensamt att de barea använder stenåldersteknologi och stenåldersredskap, du ser inget som härstammar från civilisationen i dessa videon, vilket jag tyckte om.

Börjar du från scratch, utan några redskap, utan något som helst, skall du alltså klara dig och överleva med det du hittar i naturen.

Med dessa färdigheter har man redan nått långt för att kunna klara sig i en kommande värld där det råder brist på nästan allting, "a world made by hand", som James Howard Kunstlers futurologiska roman heter.

2018-01-23 @ 14:31:00 Permalink Lågteknologi Kommentarer (1) Trackbacks ()

Recension av Richard Heinbergs bok "The end of growth. Adapting to our new economic reality"

Jag har nyss läst Richard Heinbergs bok "The end of growth. Adapting to our new economic reality" (New Society Publishers

2011). Boken skulle kunna placeras i kategorin "ekologisk ekonomi", och borde vara kursbok i kursen "ekologisk ekonomi" vid naturgeografiska institutionen vid Stockholms Universitet (jag har kollat deras kursböcker, och dom verkar så tråkiga att jag nog inte vill studera där. Hade dom bara läst Heinberg hade jag snart hakat på! Något liknande kan sägas om alla utbildningar vid Stockholms Universitet).

Jag kan inte mycket om ekonomi, därför är jag inte rätta personen att skriva en utförlig recension av Heinbergs bok, men något kan jag säga.

Huvudtesen i Heinbergs bok är att världens samlade ekonomiska tillväxt tog slut vid "The great recession", finanskrisen 2007-2008. Här och där har tillväxten fortsatt, men i det stora hela har tillväxten stagnerat. Detta är dock svårt att inse om man inte förstår att den tillväxt som man hittar efter 2008 ofta handlar om att artificiellt pumpa upp ekonomin med stora räddningspaket och lån, utan att den samlade faktiska ekonomiska produktionen växer. Ja, tillväxten idag är en finansiell bubbla, en fin fasad, där bakom har allt bara blivit värre och värre sedan 2008. Jag är beredd att hålla med Heinberg. Kolla bara vad som händer i Venezuela, som är ett land som står på randen till brutal kollaps. Ja, kan man inte säga att landet redan kollapsat? Och det är ett land som sitter på de största okonventionella oljereserverna i världen!

Varför har vi hamnat i denna situation? Heinbergs svar är att vi har nått flera olika gränser när det gäller hur långt ekonomin kan växa, där den viktigaste gränsen är Peak Oil, oljetoppen. Det handlar inte om att vi inte har tillräckligt med olja, utan att den billiga oljan håller på att ta slut, att oljans nettoenergi (EROEI) blir allt sämre och sämre. Detta tär på ekonomin och får den att sluta växa. Och detta är inte ett problem att lösa, utan ett predikament. Vi måste helt enkelt inse att "festen är över", och att vi måste lära oss att trappa ner i vår livsstil.

Det är inte bara oljan som har "peakat", även kolet kommer att peaka inom närmaste framtid, säger Heinberg. Räknar man den energi som man får ut av kolet, har denna redan peakat. Och förutom kolet har vi vatten, mat, metaller och andra mineraler, som alla kommer att stöta på samma problematik som oljan och kolet. Vi kommer att stöta på ett "Peak everything" inom kort.

Hur ska vi tackla detta?, frågar Heinberg i slutet av boken. Ja, rörelser finns redan som tar allt detta på allvar och söker lösningar på detta. Omställningsrörelsen är kanske den viktigaste, och den som

Heinberg lyfter fram mest. Genom permakultur, lokalisering och ekologisk social ingenjörskonst kan vi göra mycket. Och vi måste finna ett sätt att bedriva ekonomi hållbart, utan tillväxt *, en "steady state economy" *. Men Heinberg menar att detta inte kommer att vara nog. Den globala ekonomin kommer att kollapsa vad vi än gör. Men alla våra ansträngningar kommer att mildra kollapsen, göra landningen mjukare.

Heinberg säger i boken att eftersom den globala ekonomiska bubblan hålls uppe genom tillit, kan hans bok komma att påskynda kollapsen, eftersom den visar verkligheten bakom bubbelfasaden. Men han har ändå valt att skriva den, eftersom kunskap om läget är viktigt på lång sikt, för att vi ska kunna förbereda oss inför kollapsen, och mildra den.

Heinberg förutsäger i boken, som skrevs 2011, en stor kollaps "in the next few years": "..stock and real estate values will plunge, banks will close, and businesses will shutter their doors. Monetary, financial, and social systems built upon the expectation of growth will simply fail in growths absence. In the worst instance, that failure could take the form of a nearly complete cessation of trade, as occurred nationally in Argentina in December, 2001. Some sort of new economy would inevitably emerge from the wreckage, but in scale and scope it would be a shadow of the one we knew just a few years ago. Measured in GDP, it might correspond to the world economy of fifty, a hundred, or even a hundred and fifty years ago."

Sju år har gått efter denna förutsägelse, men ingen sådan kollaps har kommit. Har vi bara skjutit den framför oss? Framtiden får utvisa det.

Jag förundrar mig över att en journalist som Heinberg, som erkänner att han inte har någon ekonomisk utbildning, kan ha en sådan insikt i ekonomin, en insikt som verkar mycket större än den många kända ekonomiprofessorer har. Detta stöder min tes om att specialisering ofta gör oss till fackidioter, oförmögna att se den stora helhetsbilden, såsom ofta är fallet inom vetenskapen.

* Jag tycker dock att en "steady state economy" är allt för lite radikal i ekologiskhet, eftersom vår ekonomi just nu är så gigantisk, att om den skulle få leva vidare ungefär lika stor i hundra år till, utan att växa, skulle den likförbannat förstöra vår planet, bara saktare än om den växte. Jag förundras över att Heinberg inte inser detta i boken (jag har dock hört honom förespråka "nerväxt" (som jag förespråkar)

i föreläsningar på youtube, men det tror jag var flera år efter denna bok. I denna artikel 2014 förespråkar Heinberg nerväxt).

2018-01-23 @ 11:05:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Barn är naturmystiker

"One of the most fascinating insights by this remarkable poet (William Wordsworth) is the natural revelation of the divine that surrounds us in childhood, which every child breathes in and is surrounded by all the time, and knows without knowing"

"Natural mysticism is the environment of childhood: it is what nurtures us. The child is exposed to the cosmic revelation from birth and infancy. This is the child´s world, a world that has a fresh, magical, numinous quality. For Wordsworth, children are born as nature mystics."

(Wayne Teasdale from The Mystic Heart)

2018-01-22 @ 17:51:00 Permalink Naturmystik Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om företaget som institutionell psykopat

"University of British Columbia law professor Joel Bakan describes the modern corporation as an "institutional psychopat"; in the documentary "The Corporation" (2003), he claims that if the behaviour of corporations were ascribed to ordinary people, the latter would be considered to exhibit the traits of antisocial personality disorder."

"The environmental ethic inherent in the corporate legal structure could be summarized as "Use resources as fast as possible until they`re gone."

(Från Richard Heinbergs bok "The end of growth. Adapting to our new economic reality" (New Society Publishers 2011, sidan 254)

Lästips om Tolstojs anarkism och täckodling

På The Anarchist Library finns en fin essay om Leo Tolstojs anarkism (som jag skrivit om här på bloggen tidigare), den kan läsas här.

Uppsala Nya Tidning skrev 2016 en fin artikel om täckodling (en av permakulturens grundpelare), "Täckodling spar tid och pengar", som kan läsas här.
2018-01-17 @ 19:05:00 Permalink Leo Tolstoj Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Bra sagt om frihet

"You only have freedom if you are rich, or you are poor enough that you don´t care."

(En kvinna i filmen "Back to the Garden" 1988, se trailern)
2018-01-15 @ 18:50:40 Permalink Citat Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Några namninsamlingar att skriva under

Skriv under denna namninsamling för att förbjuda fyrverkerier! Fyrverkerier skrämmer inte bara djur, utan skräpar även ner och förorenar naturen, utnyttjar billig arbetskraft i Kina, bidrar till utsläpp när de transporteras över halva jordklotet, och fyrverkerier är ett sätt att spola ner pengar i toaletten som de fattiga skulle behöva. Allt bara för några minuters futtiga njutning som ingen egentligen behöver.

Försvara Patricia Gualinga, en av vår tids hjältar och miljökämpar, som hotas till sitt liv! Folk som verkligen offrar sin bekvämlighet för naturen och kommande generationer! Gör det genom att skriva under denna namninsamling.

2018-01-15 @ 13:02:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dikten "Jerusalem" av William Blake. Och något om "Eden regained" ("Det återvunna Eden")

And did those feet in ancient time
Walk upon England's mountains green?
And was the holy Lamb of God
On England's pleasant pastures seen?

And did the Countenance Divine
Shine forth upon our clouded hills?
And was Jerusalem builded here
Among these dark Satanic mills?

Bring me my bow of burning gold:
Bring me my arrows of desire:
Bring me my spear: O clouds unfold
Bring me my chariot of fire.

I will not cease from mental fight,
Nor shall my sword sleep in my hand
Till we have built Jerusalem
In England's green and pleasant land.

(William Blake 1804)

Min översättning:

Och gick de fötter i gammal tid
Över Englands gröna berg,
Och sågs det heliga Guds Lamm
I Englands vackra ängars färg?

Och sken ett gudomsansikt skönt
Över skybetäckta kullar där.
Och byggdes ett Jerusalem
Bland sataniska kvarnars här.

Ge mig min båge het av guld;
Ge mig mina pilar utav lust;
Ge mig mitt spjut, öppna er moln,
Ge mig min eldvagn, vindars pust.

Jag skall ej sluta sinnets kamp,
Ej sova skall mitt svärd i hand,
Tills vi har byggt Jerusalem
I Englands underbara land.

Min kommentar: Denna dikt skrev den engelske förromantiska poeten William Blake (1757-1827) i protest mot industrialismen. "Jerusalem" är här inte en civiliserad jordisk stad, utan det återupprättade Eden, det "Nya Jerusalem". Samma ande genomströmmar de romantiska poeterna under romantiken i slutet av 1700-talet och i början av 1800-talet, romantiken var mycket en protest mot industrialismen och upplysningstidens mekanisering av förnuftet och världen. Min egen poesi och ekofilosofi har hämtat mycket från romantikerna. Här kan man se en fin dokumentär om romantikerna på youtube.

Blakes dikt Jerusalem har nästan rangen av en andra nationalsång i England (hör den här), vilket är ironiskt, för där bygger man vidare på det industriella projekt som Blake vänder sig emot i dikten, det han kallar "these dark Satanic mills". Säger något om hur man exploaterar sina diktare för egna ändamål. Jag tror att de styrande i England snarare ser "Det Nya Jerusalem" som industrialismens fulländning istället för dess antites, som är Eden, vårt ursprung, enheten med den levande Naturen. Så har det i alla fall blivit för den religiösa högern, vars Nya Jerusalem är "rikedomshimlen", som jag skrivit om tidigare på bloggen, och som därför bygger lyx istället för att föda de svältande i världen och restaurera naturen, som ödelagts just p.g.a. lyxen . Detta har en lång och hemsk historia av exploatering, förtryck och kolonialism, och den katolske påven i sitt rikedomsnäste i Vatikanen har alltid varit höjdpunkten av denna ohyggliga "himmel", tusen mil från det William Blake drömde om. Påvestolen, som har så många martyrers blod och så mycket tortyr på sitt samvete. Som trampat på de fattiga och naturen i så många sekler (den nuvarande påven är dock mycket bättre än många tidigare påvar, en riktig "klimatpåve"). Där har du ett exempel på vad för slags Nytt Jerusalem den kristna högern drömmer om, den som kostar naturen, djuren och de fattiga deras liv. En himmel som mer liknar teknoutopisternas teknofascistiska drömmar om ett totalt uppgående i tekniken, evigt liv på internet, än den ödmjuka uppfattning man finner hos äldre tiders filosofer och teologer, som inte sällan såg paradiset som den återupprättade skapelsen, återgång till Eden (ett förnyat Eden), en förnyelse av naturens yttersta ursprung, vad man nu än anser om detta ursprung.

Något mer om "Eden regained" (D"et återvunna Eden")

I boken "From Land to Lands, From Eden to the Renewed Earth" (2015), av den palestinska kristna teologen Munther Isaac, sägs att "OT (Old Testament, min amn.) repeatedly portraits the Promised Land as Eden restored." För dem som inte vet det är det Förlovade Landet (Kanaan eller Israel) en sinnebild för himlen för judar och kristna. Här finns mycket att hämta för ekoteologer! Boken förklarare vidare: "The election of Abraham and the assignment of land to his seed occur in a context of restoring humanity back to Eden." Var inte detta också andan i John Miltons (1608-1674) poesiepos "Paradise Regained"? Det var inte främst en jordisk stad han drömde om, utan Eden, Naturen i sin ursprungliga härlighet, som Jesus lär ha vunnit åter åt oss. Det rimmar väl med den tidens

tankar om mänsklighetens gradvisa fall från "guldåldern" i forntiden, genom silveråldern, bronsåldern osv., tankar som har djupa rötter inte bara i kristendomen, utan även i den grekiska antiken. Ett exempel på tankarna om guldåldern finner man i en målning av Lucas Cranach ca. 1530, kallad "The Golden Age", som kan ses här.

Tankarna om Det Förlovade Landet som "Eden regained", för tankarna till "Back-to-the-land rörelsen" och permakultur-rörelsen, som jag skrivit en del om. Något av denna hippieande har filmen "Back to the Garden" (1988) fångat. Och är inte "Garden" här just något av "Eden regained"? Det är en sekulariserad version av den kristna frälsningsläran om ett återupprättande av hela skapelsen genom Jesus (här genom en förnyad mänsklighet). En hel del av sekulär kultur har faktiskt sina rötter i religionerna, som var våra första famlande försök att göra en mening av allt. Och det som stelnat till kyrkliga dogmer var kanske i början djupt meningsfulla koncept, t.ex. känslan av att mänskligheten har fallit från Eden, var inte det en känsla av att civilisationen förstört naturen, och förslavat sig själva och de domesticerade djuren och växterna? Lägger vi ett känsligt hermeneutiskt öra till, kan vi locka ljuva toner ur de hårdaste dogmer, för det är trots allt människor som har tänkt dem, och inte onda robotar eller grymma aliens.

2018-01-14 @ 16:36:00 Permalink Dikter Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om Stockholms andliga död

Fundera lite över detta: Jag och Titti var igår på en café som förbjuder sin personal att ta vara på mat som det gått ut datumet på (men är fullt ätlig), den kastas. Caféet förbjuder också personalen att ge denna mat till de fattiga *, och sedan går personalen och köper mat från Asien och Afrika, som har hundratals miljoner svältande människor. Jag har en känsla av att Stockholm till stor del har dött andligen, särskilt när jag tänker på Tom Sawyer och Huckleberry Finn (Mark Twains litterära skapelser, som säger något om 1800-talets liv); den ande som de hade, naturbarnsanden, har nästan dött i Stockholm (du märker det dock inte så lätt om du själv är med i ekorrhjulet). Det finns knappt något vilt liv på gatorna i Stockholm, inga barn som leker och har rackartyg för sig, knappt några hippien (dem ser man väldigt sällan!), hundarna och fåglarna är kvar som de

som bär upp det andliga livet på gatorna. T.o.m. de romska tiggarna är bara ute efter pengar, hela dagen lång, och det trots att jag sett flera av dem prata i mobiltelefon. Människorna uppför sig mer som programmerade, förutsägbara robotar.

Idag blev jag, Titti och en annan hemlös och hans vän, utföst från McDonalds av en arabisk personalkvinna, eftersom vi satt vid bordet utan att ha köpt något. Jag hade inte råd, vi sa åt hon som föste ut oss att vi var fattiga. Det hjälpte inte (1). Välkommen till ett Stockholm helt i greppet av marknadens kalla logik, där man mist humaniteten, mist den gamla bondemoralen och dess gästfrihetskoder, och systematiskt kör över människor för att chefer och personal ska få ännu högre löner, som om det liksom gick nöd på dom. Jag tycker det har blivit värre med tiden, detta eftersom jag, när jag var hemlös 2010, lyckades nästan bo på McDonalds, alltid utan att köpa något (hade inga pengar). Jag satt faktiskt på McDonalds hela natten vissa perioder, vilket fick mig att uppleva McDonalds som mer gästfria än kyrkorna, som alltid är stängda på natten (säger något om "Guds utvalda folk" och deras gästfrihet, att t.o.m. ett sådant moraliskt bankrutt företag som McDonalds var mycket bättre än dom på att ta hand om hemlösa, i alla fall 2010)

* Dock, det finns caféer och restauranger som har gett mig mat som de ska kasta, men de verkar vara i minoritet.

(1) Hade min mamma gjort så mot sina gäster, hade hon skämts ordentligt efteråt (det är hennes stolthet att vara gästfri), och det hade blivit ett ramaskri i vårt hem (mitt barndomshem har alltid varit mycket gästfritt). Strax innan vi föstes ut hade den hemlösa mannen talat om för oss att immigranterna får den sociala hjälp som de svenska hemlösa annars skulle få, vilket leder till att svenska hemlösa ofta blir utan hjälp (om du då inte är missbrukare), medan immigranter får hjälp bara för att de är immigranter. En sorts rasism mot svenskar alltså, dock helt politiskt korrekt (är du bara detta, spelar det ingen roll hur rasistisk du är, tydligen). Samma sak har jag hört från hemlöse Lars Bick, som figurerat en del i media. Här är en av orsakerna till att det nationalistiska och invandringsfientliga politiska partiet Sverigedemokraterna vinner mark. Den politiska korrekthetens Sverige är inte helt oskyldigt till detta.

2018-01-14 @ 13:22:00 Permalink Andlig död Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om mina studier i engelska. Och något om Ben Hur-filmen och det nutida Romarriket. Samt något om messiaskandidater.

Jag går just nu kursen Engelska 5 på vuxengymnasiet Komvux på ABF-huset. Jag har valt den för att bättre kunna översätta mina skrifter till engelska. Vi har haft två "diagnostiska tester" för att se vår nivå i engelska kunskaper, ett test för läsförståelse och ett för hörförståelse. Läsförståelsetestet gick jättebra, medan hörförståelsetestet gick dåligt. Jag har alltid haft stora problem med hörförståelse, mycket p.g.a. att jag inte fått in engelskan med modersmjölken, såsom de flesta svenskar fått genom att de växt upp med TV, film och dator. Vi hade inte sådant hemma hos mina föräldrar. Jag är delvis tacksam för det, eftersom jag inte blivit lika amerikaniserad som många andra, har undvikit att få in den amerikanska ytligheten i mig som barn. Men det är inte för sent att inhämta de engelskakunskaper jag på detta sätt förlorat, mycket har jag inhämtat redan, genom mitt myckna läsande av engelska ekonyheter och ekolitteratur på nätet och i böcker. Men det är ett annat språk än det som finns i filmer (som är vardagslivets språk), det är vetenskapens språk, som jag behärskar ganska bra numera. Jag har fortfarande svårt att hänga med i filmer. Jag har nämligen sett kanske högst hundra engelskspråkiga filmer under mitt 33 år långa liv (då räknar jag inte med youtubeföreläsningar, -debatter, -föredrag och -dokumentärer o.l.) Och jag har aldrig bott i engelskspråkiga länder.

Om jag inte klarar det riktiga hörförståelseprovet i engelskakursen jag går nu (som kommer senare), får jag inte godkänt i kursen. Det kommer att bli svårt för mig om jag inte tränar intensivt. Men jag har kommit på en lösning hur jag skall klara det; jag ser på ca. hundra engelskspråkiga filmer under tiden fram till hörförståelseprovet, två, tre filmer varje dag. Och sedan läser jag flera engelskspråkiga romaner, och försöker lära mig tio till tjugo nya engelska ord varje dag som jag inte kan, och som förekommer i dessa romaner, så att jag får in talspråkets och vardagslivets vokabulär på det sättet.

Jag börjar med de största filmklassikerna. Jag tittar på de som visas gratis på youtube. Jag har hittills sett The tree musketeers (1993), The adventures of Tom Sawyer (1938) och Ben Hur (1959) (den senaste finns att se gratis på youtube här). Mycket bra och rörande filmer! Tom Sawyer-filmen har mycket fin humor! Vilka naturbarn Tom och Huckleberry Finn var! Påminner mig om min barndom och om mina hemlösa äventyrliga år, barfota och luffandes omkring. Om den närhet till materien och naturen som jag hade då. Och Ben Hur måste vara en av de mest påkostade filmerna någonsin, och även den

estetiska kvaliteten är en av de bästa jag sett, en mycket rörande film, jag grät två gånger medan jag såg den. Jag har sett den en gång tidigare, när jag var ca. 10-11 år gammal, men nu såg jag den med en helt annan förståelse. Jag tänkte särskilt på hur Romarriket på Ben Hurs tid påminner om Amerika idag, Amerika är det nya Romarriket, sedan ungefär hundra år, som lägger hela världen under sig och sprider våld och förstörelse där de går fram. Och tyvärr, Israel är allierade med detta Romarrike idag, och har samma militarism och tyranni som Amerika. Mycket har liksom ställts på huvudet sedan Ben Hurs dagar, då judarna var en förtryckt minoritet, ockuperade av romarna. Nu är det palestinierna som är våra dagars förtryckta minoritet i Mellanöstern, likt judarna på Ben Hurs tid (romarna var den tidens stora hedningar, muslimerna är de stora hedningarna idag). Detta tänker kanske inte Israeler på när de ser Ben Hur. De vill gärna se sig i offerställning, trots att de har Amerika bakom sig. Skulle de inse att Amerika är det nya Romarriket, skulle de tvingas omvärdera sin historia grundligt, ja de skulle tappa ansiktet inför sig själva. Särskilt om de såg parallellerna mellan Romarrikets tortyr av sina brottslingar genom korsfästelsestraffet, och deras egen tortyr av palestinska fångar i Israel, och USA:s välbekanta tortyr av muslimska fångar i Guantanamo. Det är ofta supermakterna som torterar, som på Romarrikets tid, och Amerikas supermakt är inget undantag från den regeln. Amerika kan göra nästan vad de vill, eftersom de är världspolisen. Jag anser att tortyr är något av det värsta en människa och en stat kan göra sig skyldig till. Särskilt om den är långvarig och man berövas möjligheten att ta sitt liv under en sådan tortyr. Men även i Sverige, en allierad till Amerika precis som Israel, förekommer tortyr. Problemet är bara att den utövas på människor så svaga och utsatta att de inte kan försvara sig; t.ex. mentalpatienterna. Jag är ett vittne om detta, som f.d. mentalpatient, och jag behöver inte orda mer om det, jag har skrivit tillräckligt om det här på bloggen (kolla kategorin "psykiatrikritik" här på min blogg). Kemisk tortyr med gifter som t.ex. "antipsykotika" är den värsta tortyrformen i Sverige, enligt min mening. Välkommen till Romarriket, som bekämpar upprorsmän och avvikare med kemiska bekämpningsmedel. Allt detta härstammar förstås från Amerika, "Mordors" centrum.

Med tanke på allt detta, finns det mycket att hämta i Ben Hur-filmen, av hur ädel Ben Hur var, och vilken kamp han förde för sin familj och mot Romarriket, trogen sin lilla förtryckta minoritet i Israel. Och då som nu, stackars den som råkar i misstag utmana de styrande för mycket, såsom Ben Hur blev anklagad för att göra när hans syster i misstag fick det till så att takstenar föll över regenten! Det blev en resa genom helvetet för Ben Hur. En sådan resa har jag också gjort,

som misslyckad självutnämnd "messiaskandidat" i messiaspsykos 2008, i uppror mot samhället och min far, en psykos om att jag skulle befria mänskligheten ut ur vårt Romarrike, tillbaka till enheten med naturen. Resultat? Tortyr, så som det så ofta går med rebeller. Påminner om många andra "messiaskandidaters" öde, faktiskt. Men i mitt fall, tortyr genom psykiatrin, på ett sätt som inte syns och märks, eftersom man bekämpar en människas psyke och kropp med kemiska gifter istället för att piska och åsamka synliga skador. Och detta istället för att föra dialog och hjälpa med ömhet och kärlek. Var alltså varsamma, ni potentiella partisaner och rebeller, var inte dumma och akta er för psykiatrin. Håll huvudet kallt! Använd inte terminologin "messias" om ni är jesusliknande anarkistiska rebeller mot det nutida Romarriket, det retar gallfeber på makthavarna, och är ett säkert sätt att hamna i den nutida inkvisitionens klor, alltså i psykiatrins klor. Bättre då att hamna i fängelse, de förstör i alla fall inte ens känsloliv med gifter. Jantelagen råder nämligen här; kom inte här och tro att du liknar Jesus, kom inte här och tro att du är en messias! Även om ditt liv liknar den mytiske Jesus´ liv hur mycket som helst, prata inte det språket, för inget hatar samhället mer än att förlora sin monopol på Jesusmyten, ja förlora tron på att det är de styrande och kyrkans präster och biskopar som är de sanna messiasarna som liknar Jesus mest av alla. Och de vill också alltid få det till att du utnämner dig till världspresident och Gud själv om du säger att du är en messias, så förvridna tankar har de om messiasskapet *, de har dyrkat Jesus som världspresident och Gud i så många sekler. Och psykiatrikerna är också livrädda för religion och andlighet och allt som kan utmana deras monopol på hur saker och ting ska tolkas för att man ska anses frisk. De har utvecklat ett sådant terrorvälde på detta område, att du måste vara försiktig om du har anspråk på att vara en anarkistisk rebell. Religiösa termer är förbjuden mark här, du får inte anspela på tidigare religiösa rebeller som den mytiske Jesus eller Johannes Döparen, även om ditt liv liknar hans mer än man kan gömma. Särskilt om det rör sig åt vildmanshållet (om ditt liv liknar mycket på Johannes Döparen) ska du vara försiktig, eftersom det nutida Romarriket verkar sky den vilda naturen som pesten (i praktiken, den är besatt av herradöme över den vilda naturen och förslavande och förstörande av densamma), och få saker är det och dess psykiatriska bödlar så förhatligt som en "vildmans-messias". Jag har erfarenhet av detta, och vet om andra vildmän och vildkvinnor som råkat illa ut.

* jag tänker på skillnaden mellan den kristna högerns syn på messiasskapet (tänk på vad Jesus skall göra i hans återkomst enligt dem), och Nya Testamentets syn där Jesus sade: "Men så är det in-te hos er. Den som vill va-ra stor bland er skall va-ra de and-ras

tjäna-re, och den som vill va-ra den förs-te bland er skall va-ra de and-ras slav. In-te hel-ler Människo-so-nen har kom-mit för att bli tjänad, ut-an för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.” (Matt. 20:26-28). I mitt ekoteologiska verk "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (2010) kallar jag denna inställning för att härska "underifrån", vilket är något helt annat än att härska "ovanifrån". Den som härskar underifrån går före med gott exempel, "härskar" genom sitt exempel, inte genom våld och makt och poliser. Så har alltid mitt syn på messiasskapet varit, även när jag hade min messiaspsykos. Jag hade aldrig planer på att bli en världsdiktator, som psykiatrin ofta tror om den som tror sig vara messias. Och jag har känslan av att detta är fallet med många andra "messiaskandidater". Det är mer frågan om vem som går före med bäst exempel, inspirerar andra bäst, inte om vem som är "störst", har mest makt och mest status i världslig mening. Därför kan ingen någonsin veta vem som verkligen bär messiasmanteln, den sanna messiasen kommer aldrig att utnämna sig till messias och kung officiellt, precis som Jesus enligt myten aldrig gjorde det på jorden. Men detta är mer religiösa spekulationer, jag är skeptisk till hela messiasmytologin och till uppfattningen att det finns en enda messias som gömmer sig någonstans bland folkmängden.
2018-01-12 @ 17:50:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Öppet brev till kyrkorna i Stockholm City och Ny Gemenskap om de hemlösas situation i Stockholm

Hej all personal i kyrkorna i Stockholm City och i Ny Gemenskap (en förening som tar hand om hemlösa i Stockholm)!

Jag har för flera år sedan i flera år varit hemlös i Stockholm, samt besökt mycket Ny Gemenskaps lokaler, så jag vet lite om denna förening och de hemlösas situation i Stockholm.

För många år sedan var Carl-Eric Sahlberg kyrkoherde i St.Clara kyrka, en riktig eldsjäl för de hemlösa. Han ordnade det så att hemlösa fick sova i hans kyrka på vintern, på madrasser på kyrkogolvet. Nu har han gått i pension och flyttat till Afrika, och ingen kyrka är öppen på natten för hemlösa på vintern, så långt jag vet (jag räknar då inte med olika kyrkliga organisationers härbärgen, som nästan alltid är fulla).

Uppenbarligen behöver någon ta över Sahlbergs mantel i frågan, men ingen gör det, så långt jag vet. Och enligt min vän, hemlöse Lars Bick, har läget för hemlösa blivit värre under senare år (detta sa han 2016). Jag har en annan gammal hemlös vän som tvingas sova i

en kall bil, och har frusit där, p.g.a. för tunn sovsäck. Han hade innerligen behövt en kyrka att sova i, han vågar inte sova på härbärgen av rädsla för att bli bestulen. Han sov i St.Clara kyrka när jag sov där i 2010, så det vågar han.

Det är många andra som fryser. Folk har för tunna sovsäckar och härbärgena är fulla. Immigranter och de med missbruksproblematik prioriteras. Lars Bick uttrycker djup besvikelse över socialen för att inte svenska hemlösa utan missbruksproblematik får tillräcklig hjälp.

Att folk ska frysa om natten i ett "upplyst" samhälle som Stockholm är bara för jävligt. Det måste mer kamp till här, vänner. Först och främst kyrkorna måste ta sitt ansvar.

Jag fick en idé häromdan. Om ingen kyrka vill fortsätta arvet efter Sahlberg, kan inte Ny Gemenskap ta lite efter honom? Jag vet att Ny Gemenskap har ett härbärge, men det är för folk med missbruksproblematik. Det behövs också ett ställe att värma sig på natten för den helt vanlige hemlöse svensken, utan byråkrati. Hur skulle det vara att ha matsalen i Ny Gemenskaps lokaler som nöd-sovsal, i alla fall under de kallaste dagarna under vintern, som nödlösning för de som annars vore bortom all räddning, och som fruktar att få köldskador, såsom min gamle hemlöse vän som bor i en bil gör? Det är bara att städa undan borden om kvällen, och lägga ut madrasser på golvet, precis som Sahlberg gjorde i St.Clara kyrka. Man skulle kunna anställa personal som vakter under natten, antingen volontärer eller så folk betalda med pengar som man samlade in t.ex. genom kyrkorna, eller på annat sätt. Jag skulle gärna anmäla mig som volontär att hjälpa till med en sådan sak. Jag vet inte om det bryter med Ny Gemenskaps regler att göra såhär. Men lite måste vi rucka på våra stela lagar och regler för att förhindra att folk fryser, ja får köldskador och fryser ihjäl, som en hemlös i Nynäshamn gjorde. Att hemlösa inte ska frysa är faktiskt viktigare än att lyda stelbenta och dumma lagar och regler. Lite civil olydnad måste vi tillåta oss ibland, för att lindra människors lidande.

Samtidigt som man lät folk värma sig om natten i Ny Gemenskaps lokaler, skulle man också alltid ha ett lager med varma sovsäckar och täcken, och se till att folk hade tillräckligt varma sovsäckar och täcken för att klara sig själva under vintern.

En nackdel är förvisso att Ny Gemenskaps lokaler inte är i Stockholm City, utan i Liljeholmen en bit utanför. De hemlösa har inte heller råd att åka dit. Det bästa vore därför att kyrkorna i City tog tag i detta, och öppnade lokaler för hemlösa om natten, inte bara som härbärgen (vilket det förvisso också behövs fler av), utan som

nöd-sovsalar för de som har fallit igenom trygghetsnäten och riskerar att frysa om natten om ingen hjälper.

Att något sånt här behövs, säger mycket om Stockholms girighet och barbari, att det inte finns några varma ställen att sova om natten om man har en för tunn sovsäck och inte har tillräckligt med pengar för att köpa en varmare på Naturkompaniet. Jag har tidvis nästan bott på McDonalds på grund av detta, vilket lär vara allt svårare idag. Det skulle vara så lätt att ha t.ex. NK-gallerians stora korridor nära T-centralen öppen om natten för att hemlösa ska kunna sova och värma sig där i ett nödläge, men tydligen är de rikas fina fasad, anständighet och bekvämlighet viktigare än att hemlösa inte ska frysa. Och detta kallar dom "civilisation" och "framsteg"! Det är barbari, det är vad det är. Det skulle de vilda urfolken genast inse, dessa som är tillräckligt stolta för att vägra bygga ett samhälle där vissa tvingas leva i "helvetet", och bli klämd mellan hjulen i ett maskineri som tappat allt sinne för det som verkligen betyder något.

Vänliga hälsningar, Lars Larsen
2018-01-10 @ 15:05:00 Permalink Fattigdom Kommentarer (0) Trackbacks ()

Diktsamlingar av mig och Titti inskickade till olika förlag. Något om mitt skrivande, samt något om naturromantik.

I December och i början av Januari skickade jag och min flickvän Titti Spaltro in diktsamlingar till ett antal olika större förlag, som Bonniers, Norstedts, Ellerströms och Natur och Kultur. Jag skickade in "Det som lever i skymning" och Titti skickade in "Naturens musik", båda diktsamlingarna innehåller mest naturlyrik och ekopoesi. Vi hade i höst skickat in samma diktsamlingar till det lilla alternativförlaget Fri Press (som har givit ut Andreas Björsten, bl.a.), men vi tyckte vi inte förlorar något om vi också skickar in till de stora förlagen, om inte annat så får vi i alla fall våra diktsamlingar lästa av lektörerna. Alltid något, när man är en så litet läst poet som jag.

Det här är tredje gången jag skickar in en diktsamling till förlag, tidigare har jag skickat diktsamlingen "Över floden mig" till Bonniers 2006, och diktsamlingen "Yeschua" till bokförlaget H:ströms 2010. Bonniers refuserade mig (detta var en så stor besvikelse att detta är en av orsakerna till att jag skickat så lite till olika förlag genom åren, trots att jag haft mängder av manuskript) och H:ströms svarade inte (de fick "Yeschua" som vackert

handskriven minibok, i original, vet inte var den befinner sig nu, den är väl inte i soporna?).

Det här är den första gången jag skickar en diktsamling till många olika förlag på samma gång, vilket är klokt om man ska ha en chans att bli utgiven. Och det här är också första gången jag bett vänner läsa diktsamlingen och komma med synpunkter innan jag skickar in den. Och det är första gången jag bara skickar in en samling av mina bästa dikter och sånger genom åren. Om jag inte får ut mina dikter nu på något förlag, får jag det nog aldrig, för det känns som om jag redan har skrivit mina bästa dikter, och att jag aldrig kommer att uppnå samma nivå, bl.a. för att mina jäkla psykmediciner har avtrubbat mitt känsloliv, så att jag inte har samma poetiska känslighet längre, den finkänsliga kreativitet som all poesi härstammar från. Jag tycker att mina finaste dikter skrevs 2006-2007, när jag levde i min kåta och min lilla hydda i Nackareservatet. Det är också från denna tid alla mina sånger härstammar. Även 2010 var ett viktigt år i mitt skapande. Mina nuvarande dikter känns prosaiska i jämförelse med de bästa dikterna som jag skrev 2006-2007, då jag trollade med orden och skapade ett slags eget lyriskt språk, inspirerat av den s.k. "verbismen". Jag kan inte skriva så längre, kan inte trolla och förtäta språket som den gången, inspirationen räcker helt enkelt inte till. Det känns som om mina psykoser var priset jag till sist fick betala för min poetiska känslighet den gången. Som många sagt, så är gränsen mellan konstnärskap/kreativitet och galenskap hårfin (se t.ex. här).

Nu är jag däremot bättre på att skriva (relativt) nyktra prosaiska blogginlägg för att förbättra världen. Jag har kommit ner från mitt lyriska elfenbenstorn och står närmare verkligheten nu. Jag ser klarare, tycker jag. Bl.a. p.g.a. min ateism som jag hamnade i för tre år sedan. Och kanske var min ateism en konsekvens av avmattad poetisk kreativitet? Poesi ligger nära religion, faktiskt. Jag säger inte detta för att svärta poesin. Men poesi kan förföra en in i religion, vilket särskilt romantikerna genom tiderna är ett bevis på, många av dem var religiösa (Percy Bysshe Shelley (1792-1822) var ett exempel på en ateistisk romantiker, så det går också!). Jag försöker idag göra en syntes av ateism och romantik, och vad hamnar jag i då? Jo, mest i naturromantik, naturlyrik. Det tycker jag vi har för lite av i vår litteraturhistoria. Om det kan det skrivas så mycket. Naturen och universum är så stora och vackra! Ja, är inte naturen romantisk innerst inne? Vi märker kanske inte av det så mycket, eftersom vi lever i staden. Men förr i tiden var vi mer sammanvävda med naturen, och kanske det är en av orsakerna till att man var mer romantisk förr i tiden, både i poesi och prosa (religionen var en annan faktor).

Dock, ateismen, med dess respekt för förnuftet, gör att vi är återhållsamma i vår naturromantik. Man ska inte idealisera naturen för långt. Mina erfarenheter som skogsboende och hemlös har gjort sitt för att ta mig ner på jorden. Jag tror att man idealiserar lätt naturen för mycket om man inte bor i den, utan bor i staden, och börjar längta tillbaka till naturen. Men detta botas lätt genom att man lever ett tag sammanvävd med den. Men stadsborna överlag har lättare för att undervärdera naturen, och det är en reaktion mot detta som den naturromantiskt väckte ofta har, och som driver honom att överidealisera naturen. Men det hela blir som Hegels tes-antites-syntes, man hamnar någonstans mitt emellan undervärdering och överidealisering av naturen om man har en lång erfarenhet på detta område. Det vilda är inte så hemskt som stadsbon ibland tror, men inte heller så underbart som den stadsboende miljökämpen, som väckts till naturromantik, tror. Sanningen finns någonstans mitt emellan, tror jag. Ja, naturen är rätt trevlig när man bara lär sig att leva med den på fredlig väg, utan exploatering och övervåld. Men den är ingen sagobrud direkt, utan snart går förälskelsen över (så hände det mig, jag blev förälskad i naturen under min studietid i Åbo 2004-2006, och flyttade sedan till skogs, men sakta mattades förälskelsen av), och man ser att det även finns myggor och fästingar, som gör sitt för att avbalansera naturromantiken. Detta realiseras oftast av den som är nära sammanvävd med naturen, naturromantikern i staden kan fortsätta överidealisera naturen hela livet, i värsta fall.

Men naturen är det vackraste vi har, och det är rätt mycket.
2018-01-08 @ 13:44:00 Permalink Dikter Kommentarer (3) Trackbacks ()

Några Peak Oil- och klimatnyheter

I November i höst kom det ut en skrivelse signerad av 15000 vetenskapsmän från 184 länder där de varnade mänskligheten för kommande miljökatastrofer om inte kursen ändras. Många tidningar runt om i hela världen rapporterade om skrivelsen, bl.a. Independent, här. "Soon it will be too late to shift course away from our failing trajectory, and time is running out," står det i skrivelsen.

Den amerikanska tidningen Houston Chronicle skriver i en artikel om oljeindustrin 21 December (läs den här), att oljefynden 2017 var rekordlåga. Vidare säger den "7 billions barrels found this year, 30 billion in 2012:". Sonia Mladá Passos, en senior analytiker på norska Rystad Energy, säger i artikeln. “We have to face the fact that the

low discovered volumes on a global level represent a serious threat to the supply levels some 10 years down the road.”

Detta bekräftar det jag skrivit tidigare här på bloggen, att civilisationen börjat leva på sitt kapital, tära på sitt fett.
2018-01-04 @ 14:37:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om internet som det materiellas nederlag

Kanske är datorerna och internet "andens" seger, men det är materiens nederlag, kroppens och det fysiskas nederlag. När man sedan betänker att anden (i religiös bemärkelse) inte finns, utan är en illusion, ja att hela internet bara är en virtuell verklighet utan riktig massa, som dessutom ibland profeterar om sin egen undergång (och andra säger att det är näst intill omöjligt för internet att kollapsa, se här) då är nederlaget desto större. Särskilt när man betänker att så mycket av vår historia numera finns på internet, och att dess fall skulle ta med sig rätt mycket annat också. Som en gigantisk investering som försvinner i toaletten, eller som en finansbubbla som spricker. Vi borde aldrig ha spelat detta roulettespel.

Nederlaget kan också illustreras av skillnaden mellan den friske unge tonåringen i urfolksstammen i Amazonas, som hela dagen rör sig i lek och i jakt med sina äldre vänner, och den typiske tonåringen idag, som om dagen sitter på skolbänken, och på kvällen sitter som fastnaglad vid datorn och spelar datorspel, förtrollad av det virtuella, alltmedan hens kropp förtvinar. Om inte detta är materiens, alltså verklighetens nederlag, vet inte jag vad det är. Och det är "andens" seger, men det är en ande som är en illusion, en illusion som är dömd till undergång, ty ingen illusion kan upprätthållas i evighet, ej heller någon fasad. Det som finns bakom kommer alltid att bli synligt till sist, och i internets fall är det en ruinerad värld som kommer att bli synlig när internet faller, en värld ruinerad av datorerna, ruinerad av "anden", av det virtuella.
2018-01-02 @ 12:50:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Köp inte kokosprodukter!

Kokosprodukter - kokosnötter, kokosolja, kokosmjölk osv. - är ett ofta varmt förespråkat alternativ bland miljömedvetna människor. Försäljningen av kokosprodukter globalt har skjutit i höjden under senare år. Men tar man en lite närmare titt på vad dessa innebär av exploatering och utsläpp, visar det hela sig bara vara smink på vårt

civiliserade förfall; kokosnötterna är inte särskilt mycket bättre än annat. Jag vill lyfta fram fyra saker som gör att jag vill bojkotta kokosnötsprodukter:

1) Kokosnötterna produceras i tredje världen, och de svältande och fattiga där behöver dem mycket mer än oss, för vilka det bara är lyxprodukter som vi egentligen inte behöver. Vi klarar oss väl med det vi odlar i vårt eget land. Det samma gäller för all mat som kommer från tredje världen. Vi ska låta de 800 miljoner svältande i tredje världen få denna mat, och nöja oss med vår egen svenskodlade mat, som, om vi slutar slarva bort mycket av den till köttproduktion, öltillverkning och överätning, räcker mycket väl till oss alla.

2) De väldiga avstånden som kokosnötterna transporteras över, gör att de bidrar till klimatutsläppen.

3) Kokosnötsplantager växer ofta på platser där djunglar och mangroveskogar en gång vuxit. Och skogar huggs ner när dessa plantager expanderar. Inte bara måste vi få stopp på denna expansion, så att skogarna, jordens lungor, sparas (bl.a. annat för klimatets och biodiversitetens skull), vi bör även restaurera de skogar som en gång växte där plantagerna nu finns, genom att t.ex. plantera ut massa regnskogsträd och -växter mellan kokospalmerna, så att det mer liknar en skogsträdgård än kokosplantager.

4) Apor används ofta som slavarbetskraft till att plocka kokosnötter från kokospalmerna. Vidrigt! Se en artikel om detta här. Detta måste få ett slut, och det bästa sättet är att bojkotta inköp av kokosprodukter, och se till att det stiftas internationella lagar som förbjuder att apor används som slavar (jag är även emot att hästar och oxar används som slavar, men hur vi ska få det förbjudet, är en långt svårare sak. Då måste bönder i tredje världen som ännu använder sig av sådant, kasta av nykolonialismens och civilisationens ok och lära sig permakultur).
2018-01-02 @ 12:09:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

En bild av civilisationens dumhet

Civilisationens dumhet kan illustreras med följande berättelse:

En man i en urfolksstam i djungeln fick för sig att frukterna i djungeln inte smakade gott nog, och började slita tolv timmars dagar för att tillverka konstgjorda frukter i en liten verkstad. År ut och år in slet han så, och tyckte han fick fram frukter som var överlägsna i

smak gentemot djungelträdens frukter. De andra i stammen rörde inte hans frukter; de tyckte de smakade konstgjort, ja de smakade helt enkelt kryddad plast. Detta brydde inte mannen sig om, han byggde istället en stor fabrik som producerade hans frukter på löpande band, ända tills han dog av cancer och överarbete, och med honom dog också hela hans industri.
2018-01-02 @ 11:29:33 Permalink Civilisationens Väsen
Kommentarer (0) Trackbacks ()

För mig är kulturen en illusionär tröst

Jag saknar så urfolkens livsstil att all kultur i världen inte kan trösta mig eller ersätta detta. Sån kultur känns mer som vitkalkade gravar eller smink för att få mig att stå ut med eländet. Jag är som det lilla barnet som fråntagits sin mamma, och som bara kan tröstas av sin verklige mamma, inte av styvmödrar. Kulturen är den sanna och ultimata styvmodern. Den ger oss inte sann tröst, bara skenbar, illusionär tröst.
2018-01-02 @ 11:25:02 Permalink Självbiografiska notiser
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dröm inatt om tvångsvård

Inatt drömde jag att jag blev tvångsvårdad igen på psykiatrisk avdelning i Åbo, på ett ställe jag aldrig varit förut. Läkaren sade att jag måste vara där i princip hela livet (50 år). Det var en trevlig avdelning, särskilt psykvårdspersonalen var mycket trevlig och gullig, som gjorde att jag trivdes. Det gjorde inte så mycket att jag måste vara där hela livet. Jag fick också rätt sköna mediciner, som gjorde mig mycket trött. Jag sov mest. Mina kusiner Jaron, Kimmo och Edvin Larsen var också patienter på samma avdelning. De märkte mig inte, vi hälsade inte på varann.
2018-01-02 @ 10:54:19 Permalink Självbiografiska notiser
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om att vara uppfinningsrik i det goda

Det låg en gammal man bredvid mig i mitt rum på psykiatriska avdelningen i Szeged, Ungern (2010), i spännbälte (hela kroppen var bunden till sängen, så att han nästan inte kunde röra sig). Jag var förtvivlad över hans situation, och försökte komma på hur man öppnade spännbältet, men utan resultat. Jag tyckte detta var oerhört grymt mot den gamle mannen. Mannen var i spännbälte eftersom han ofta föll ner på golvet från sängen, fick jag veta av personalen. Om psykiatrikerna hade varit uppfinningsrika i det goda, skulle de ha placerat en madrass på golvet och lagt mannen där. Jag ångrar att

jag inte kom på det och sade det till psykiatrikerna och psykvårdarna. Men kanske psykiatrikernas och rummets anständighet var viktigare än att mannen inte skulle läggas i spännbälte?

Detta är något som kännetecknar Systemets koloss; klumpigheten och bristen på uppfinningsrikedom i det goda. Vi är otroligt uppfinningsrika i att skapa lyx åt de rika, vi skapar ofattbart mycket och ofattbart avancerad ny teknologi, men när det kommer till de svagaste, t.ex. de hemlösa, psykpatienterna och åldringarna, då är vi förvånansvärt tafatta. Men vi behöver inte ny teknologi, vi behöver basal trygghet och medkänsla, basal omsorg om de basala behoven. Systemet har en underlig tendens att det är alltid är de fattigaste som får betala den största notan i finanskriser och recessioner, de rika och bankerna räddas med stora räddningspaket (minns ni finanskrisen 2008?). Uppfinningsrikedom i det goda, någon?

Eller vad säger ni om traditionen att fika kaffe och kakor/bullar på sjukhus och åldringshem? Detta som är så vanligt överallt? Våra sjukaste och svagaste uppmuntras till att äta kakor och bullar! Man undrar om deras vårdare någonsin har läst en bok om hälsa. När man är sjuk och gammal behöver man så nyttig mat som möjligt, så att kroppen kan återhämta sig och bli stark. Kakor och bullar är tomma kalorier som bara gör en fet, och övervikt är särskilt ett problem bland gamla och mentalpatienter. Övervikt är dåligt för hela hälsan hos en människa, och gör att man blir lättare sjuk. Har inte sjukhusens och åldringshemmens personal kunnat klura ut detta? Uppfinningsrikedom i det goda, någon?

Varför har vi byggt städer överhuvudtaget?, kan man undra. Vi vet ju vad det leder till. Rika som lyxar sig medan gatubarn och hemlösa bor på gatan. Himmel och helvete. Vore det inte bättre med lite jämnare fördelning av lidande och lycka? Lite utjämning, istället för att någon ska vara i helvetet medan andra är i himlen? Vi har faktiskt realiserat de kristna fundamentalisternas andevärld. Om bara en enda människa tvingades till helvete p.g.a. min livsstil, skulle jag avstå från den. Och jag menar att vi bör avstå från staden om det bara tvingar en enda människa till att leva i helvetet. Och det är inte bara hemlösa som lider av städerna, det är också våra husdjur, hundarna inte minst. Inte bara de hemlösa, men även husdjuren skulle uppleva det som en befrielse om vi alla flyttade till landsbygden och levde där i små byar. Som jag sagt tidigare på bloggen har de vilda urfolken i världen inga hemlösa, ja hos dem är lidande och lycka långt mer demokratiskt fördelat. Och vi skryter över vår svenska demokrati! Det är demokratiskt bara på ytan, jämlikheten lyser med sin frånvaro nere på bottnet.

Om vi var lite mer uppfinningsrika i det goda, skulle vi hitta sätt att vända skutan och återgå till landsbygden, så att vi kunde rädda hemlösa och husdjur ur en plågsam och tråkig tillvaro, ja så att det inte var möjligt att falla igenom trygghetsnäten och bli hemlös. Förvisso tappar då de rika sin himmel, men de kommer inte at hamna i helvetet, utan bara komma ner ur sina bubblor, ner på jorden i den basala verkligheten, på lika fot med de andra. Varför är inte detta politikernas stora passion? Jag tror det är för att de har samma problem som psykiatrikerna och personalen på sjukhusen och åldringshemmen i mina exempel ovan. "Framstegen" har förblindat dem för den basala verkligheten. Traditioner och anständighet har förblindat dem. Media har förblindat dem. Så att de tappat uppfinningsrikedomen i det goda.

Är vi inte uppfinningsrika i det goda, blir vi det lätt i det onda.

Ett av de vackraste exempel på att vara uppfinningsrik i det goda som jag har varit med om, är när jag var tvångsvårdad på Jorvs psykiatriska avdelning i augusti 2008 (i Esbo, Finland) efter att ha fastat i fyrtio dagar på vegetarisk råkost, och fått en psykos där jag trodde att jag var en ny Messias som skulle leda mänskligheten tillbaka till naturen, Jag vägrade äta butiksmat (som jag ansåg vara korrupt), bara mat från mors trädgård och vilda växter. Jag åt inte på tre dagar på psykiatriska avdelningen, och sattes till slut i dropp (jag var mycket smal och svag då). När jag kom tillbaka till psykiatriska avdelningen från droppavdelningen, kom min mor och far på besök, och då hade mor med sig bär till mig från bärbuskarna i sin trädgård, just det som jag ätit mest av strax innan jag tvångsvårdades. Detta väckte en lust i mig att äta, jag åt bären, och sedan tyckte jag att jag lika gärna kunde äta vanlig mat igen. Hade inte mor gjort detta, vet jag inte hur det hade gått, kanske hade jag framhärdat i min fasta, hur länge vet inte jag. Men mor gjorde precis det rätta, hon visste min psykos, och visste att jag bara ville äta mat som inte kom från butiker, mat från hennes trädgård. Kanske detta inte hade gillats av psykiatrikerna, om dom visste allt detta? Det var kanske inte psykiatriskt korrekt, men det var moraliskt korrekt, det var att vara uppfinningsrik i det goda. Jag skall aldrig glömma detta, tack mor för din finkänslighet!

Vi måste få mer av denna min mors mentalitet om vi ska förhindra en miljökatastrof på vår planet. Vi måste drömma och fantisera om lösningar som går mer på djupet än vindkraftverk och elbilar. Och fantisera om hur vi ska implementera dessa lösningar, hur vi ska locka folk att vända skutan. Kanske en ny romantik inom litteraturen skulle hjälpa världen på traven? En ny romantik istället för den

oläsliga postmoderna poesin? Kanske naturens skönhet skulle locka folk? Att vi måste rädda skönheten? Jag vet inte. Men Andris Fågelviskare har i alla fall lärt sig 120 fågelläten, som han visslar både här och där, hans mission är att ta in naturen bland människorna. Vi måste kanske visa att naturen och naturtillståndet inte är så hemskt som man kanske tror, genom att själva experimentera med det, och få erfarenheter av det, precis som Andris gjort i många år. Den som gjort sådana erfarenheter (som jag själv gjort sedan många år tillbaka), värderar ofta naturtillståndet mycket högre än det "civiliserade" tillståndet. Folk vet helt enkelt inte vad de har gått miste om när mänskligheten vände naturen ryggen.
2017-12-28 @ 15:09:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (1) Trackbacks ()

Vilhelm Ekelund och drömmen om guldåldern

(avskrift av min handskrivna minibok från 2012 som finns hos Titti Spaltro)

I svensk romantik finns en stark längtan tillbaka till den grekiska "guldåldern", då gudarna ännu levde bland människorna. Romantiken skulle därför kunna kallas för "nyrenässansen", ty renässansens vurm för antiken lever upp igen.

I denna bemärkelse var Vilhelm Ekelund * en av de sista stora romantikerna i vår litteratur. Sällan har det antika arvet levt så upp i en poet som i honom. Han har en längtan tillbaka till antiken som för tankarna till Friedrich Hölderlins roman "Hyperion". Det är en pindarisk, hymnisk längtan tillbaka till den förlorade skönheten.

Detta är ett klassiskt tema i svensk litteratur, som vi finner redan hos Swedenborg i hans antievolutionistiska historiesyn; historien är en berättelse om förfall, inte om framsteg. Först kom guldåldern, sedan silveråldern, sedan bronsåldern osv. Swedenborg längtade tillbaka till antiken, och det berättas att han en gång samtalade med Vergilius ande om "romerska antikviteter". Hans intresse för de dödas andar hängde ihop med hans längtan tillbaka till forntiden.

Swedenborgs hängivne läsare Vilhelm Ekelund bedrev också sådana samtal med de döda, om icke i samma andevärldsliga bemärkelse som Swedenborg. Han odlade däremot en läsning av de döda, gamla författarna, som nästan nuddar vid andevärlden, så levande samtalspartners blev de döda för honom. Det är därför hans essäer om de döda är så levande och inlevelsefulla, ty han läser dem på ett

andligt, mystiskt sätt, en slags skönlitteraturens "lectio divina". Han sitter vid de gamlas fötter istället för att, som mången nutida poet, fnysa åt den gamla tidens rim och "moralism", skrytande över vår tids "frigjordhet" och "tolerans".

Nej, Ekelund var själv en gammalmodig "moralist" av nästan pietistiskt, puritanskt slag. Jag tror han här var starkt påverkad av den lutherske pietistmystikern Hjalmar Ekström, som han besökte nästan dagligen under perioder av sitt liv. Hjalmars inflytande på Ekelund har liksom Swedenborgs inflytande blivit ihjältiget av Ekelundforskningen av den enkla anledningen att litteraturhistorikerna alltid sett ner på de kristna uppbyggelseförfattarna som "andra rangens författare", knappt värda ett omnämnande i litteratur-historieverken.

Ekelund hade inte detta förakt, och kunde därför ta djupa intryck av väckelsekristendomens skatter, särskilt dess moral, om icke dess dogmatik.

* (1880-1949)

2017-12-27 @ 17:54:00 Permalink Allmänt Kommentarer (1) Trackbacks ()

Andevärldens sång. Dikter av Lars Larsen. Naturens förlag 2010

(avskrift av en handskriven minibok som jag hittade på Antikvariat Tälje nyss)

På natthimlens säng

på natthimlens säng som av Intet vet
under stjärnornas filt
där ligger Du och jag
och föder varandra i evighet

vid natthimlens bröst, som av mjukhet grät
även stjärnor till mjölk
där ligger Du och jag
och ammar varandra i evighet

på natthimlens äng, som av blindhet ler
även solar till barn
där ligger Du och jag
och leker tillsammans i evighet

på natthimlens säng som av Intet vet
under stjärnåldrars filt
där ligger Du och jag
och lever varandra i evighet

* * *

Jakob Böhme

Ur Gudoms-Urgrundens bittra Quale
Den Eviga Naturens mörka Centrum
Naturspråkets stammande Glossolale
Genom Philosophi och sophisters väntrum

Essentias klara beskådan
i ljus ur ett hav av eld och kärvhet.
Blott Sonen förvandla kan en sådan
Vredes Quale till klarhetsblickens djärvhet

(Om Jakob Böhme på Wikipedia)

* * *

Swedenborg

Allt som skrivits på svenska språket
har skapat en Swedenborgsk andevärld

som lever sitt eget liv, utanför bråket
av dagspolitik och världslig flärd.

Här gäller blott underhavsliga lagar
av simmande, bubbellik natur
där spöklika fiskar på havsbottnet jagar
och människan lever som djur.

Här gäller ej simpla klassifikationer
i lögn och sanning, i ont och gott.
Förlåtelsens väldiga evighetstoner
väller och smälter i azurblått.

När dagspolitiken med stenansikt talar
och psykiatrins moralism blir för tung
går du ner i undervattnets salar
till leken i havsströmmars gung.

När läkare kommer och granskar psyket
och iskallt bläddrar i psykvårdslag
då finns blott en utväg: det blixtsnabba dyket
till spökfiskars lyktor som tröstar en svag.

En gång var vårt jordklot betäckt av vatten
och isfloder sjunger dess ödes dån.
Din själ rinner ständigt ut i natten
till moderhavet den kom ifrån.

* * *

Min själsmages rättsfantasi

Civilisationen är ond
men den smältes
om som en naturlig naturkatastrof
i min andes mage, i tron
om den smältes
och jag fattar intet av hur detta går.

Detta lilla under är min
paradisiskt
trygga grundförsäkran mot rättshaveri,
bitterhetens hatfulla spinn,
paradisiskt
släckes av min själsmages rättsfantasi.

* * *

Det är en vacker afton, lugn och fri

Det är en vacker afton, lugn och fri,
helig och nunnelik går tiden ner på knä
tillber i andlöshet, och solen faller i
dunkelröd tystnad, drömlik att se.
Himmelens mildhet smeker oceanen
Lyssna! Den mäktiga Varelsen är vaken,
sakta rör sig Evighetssvanen,
mullrande, dovt och åsklikt över taken.
O, kära barn! som vandrar med mig här;
om tankens högtid ej ditt hjärta når,
dock, din natur lika gudomsmättad är,
ligger i Abrahams sköte år för år,
tillber i templets inre helighet.
Gud är hos dig, fast du det inte vet.

William Wordsworth

(Min tolkning av dikten "It is a beautious evening, calm and free")

* * *

Höstpsalm

Och himlen är så skimrande klarblå över mig
som om höstkylan har rensat atmosfären
Och jag såg idag en fågel som fick djuret i mig
att tjuta som en varghonas unge

Och himlen är så djupklar som andevärlden är
Som om kylan gör den djupare än vanligt
Och schäfern som jag mötte i morse på min väg
Den visade mig djuriskt djupt intresse.

Och himlens blåa färg den har aldrig varit så
gränslöst vacker som den var denna morgon
Den gamla jätteeken i Sibeliusmuséets park
har väl återigen haft sin del i saken.

* * *

Till psykiatrikern

Aig haf a lidl drabl mit mai
skallari
Da ar dai lidl larvar in mai
magari.
Dai noisefraisar mit sou monni
voisabi
Dai ärte mai ou dai mit manni
plagari.

(ärte = norska ordet för reta)

* * *

Det sträng

Det spelar en sträng
Det spretar en sträng
Det heter ut en sträng
Det reder sig en sträng

Det går upp en sträng
Det leker i sträng
Det smeks i en sträng
Det tar sig en sträng

Det lever en sträng
Det ser ut en sträng
Det häver i sträng
Det hävs ut en sträng
Det kläcks ut en sträng
Det fläckas en sträng
Det läcker en sträng

Det tar det med sträng
Det pustar en sträng
Det läks ut en sträng
Det havar en sträng

Det gnids över sträng
Det glider av sträng
Det breder ut sträng
Och armar av sträng

Det börjar av sträng
Det allt av sträng
Det allt finns av sträng
Det finns mat av sträng
Det fåglas av sträng
Det går där en sträng
Det säng sträng

Det går på en sträng
Det klöver sträng

Det djur på allt som sträng
Det sover ut sträng
Det ler ut sträng
Det släcks ut sträng
Det gallrar ut sträng

Det släcks ut sträng
Det gallrar ut sträng
Nu dör det ut sträng
Det heter nästan sträng
Och jag som sträng
Jag trängde ut sträng
Jag värpte bort sträng
Jag solade ner sträng
Det badade ner en sträng

* * *

Det som lever i skymning

det finns en daggdroppe kvar på lövet
den faller
tungt ner på skymningens trolska fiol
glider mjukt ut över strängen
och den spelar färger och sagor ut över himlen

det dagas
det barnas på rosa kvällshimmel

ett barn lever bara om natten
när verkligheten är tyst som en sovande svan
och borrar sin skarpa näbb in under sin milda vinges skydd

en daggdroppe lever av natten

det spröda i människan lever

av några få ögonblick
då tårar skymmer blicken

2017-12-20 @ 12:31:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (1) Trackbacks ()

Ett arkiv av mina skrifter på nätet

Tack vare den ungerska poeten och romanförfattaren István Molnár, en kär vän, har jag kunnat bygga ett arkiv av mina skrifter från 2002-2017 på min hemsida. Arkivet finns här. De flesta av dessa skrifter länkar jag till som gratis e-böcker på Internet Archive, ett fantastiskt, gratis ställe att arkivera sin historia på. Varsågod att forska i min historia, att rota i mina större eller mindre intellektuella försyndelser! När jag samlar allt, har jag verkligen skrivit kopiöst mycket, vilket har sina för- och nackdelar; en riklig dokumentation över min utveckling, men också allt för mycket text att söka genom för att hitta pärlorna, om det är dom man är ute efter.
2017-12-19 @ 16:06:00 Permalink Självbiografiska notiser Kommentarer (0) Trackbacks ()

Fem Versberättelser, av Lars Larsen, Naturens förlag, Dec. 2010

(avskrift av en handskriven minibok som jag hittade på Antikvariat Tälje nyss)

Två män

Två män fick häftig kissnöd mitt på gatan.
Den ena urinerade strax i en vrå.
Den andra tänkte, otåligt, "Fy Satan!"

Och tvingade sig vidare gå.
Den ena var fri ifrån skam och bedrag.
Den andre hade slavaktigt sinnelag.

Två hemlösa de möttes mitt i staden.
Den ena hade tiggarskål i handen.
Han var ett alltför vanligt fall i raden
av folk som synes stå vid avgrundsranden.
Den andra var tillfreds med däggdjursrangen;
han hade festat loss på goda rester
han funnit i den närmsta restaurangen,
det var hans alldagliga, gratis fester.
Den förste hade slavaktigt sinnelag.
Den andre var fri ifrån skam och bedrag.

* * *

Det nakna folket

Det berättas om ett bondefolk i Flaten
att de strävade från morgon till kväll
för att kunna duka fram den knappa maten
varje dag i sitt fattiga tjäll.

Så hade det varit så länge
man mindes, och skulle fortgå
så länge naturen var den stränge
efter syndafallet karga tistelvrå.

Men så kom det en dag ett naket folkslag
av en svävande, drömmande natur
som ett underligt, mystiskt vinddrag
helt utan att man fattade hur.

De ropade i en skogsdunga
så att blodet isade till.
Det var deras sätt att sjunga
som fick hjärtat att stå still.

De sjöng inga riktiga sånger
på ett språk som det gick att klura ut.
De sjöng den urgamla sången
som aldrig tar slut.

Det var inte möjligt att förnimma
vad den sången handlade om
innan den fruktansvärda timma
för avslöjandet kom.

Det var drängen Robert, son till smeden
som tog matpaus och följde efter dem
när de åter försvann emellan träden
bort mot floden Betlehem.

Det var när det plötsligt blev tvärstopp
vid den slingrande flodens jättelind
som det bländande ljuset föll, som nästan
gjorde drängen Robert blind.

Det var deras sätt att äta
av det frodiga jätteträdets blad
som fick drängen att lamslagen leta
sig tillbaka till sin stad.

Han förtalde, väl framme i Flaten
för sin väntande far, en gammal smed:

"Vi har slitit förgäves för maten.
Man kan leva av blad från skogens träd."

* * *

Offerberget Moria

Jag vandrar uppför offerberget Moria
med Isak med och ryggen tyngd av ved.
Det är min civilisationshistoria
som så har böjt den gamla ryggen ned.

Mitt namn är Adam, med mig har jag Sonen
som bakom mig går mot sin undergång.
Den gammaltestamentliga Demonen
har plågat oss med sin befallnings tvång.

Mitt enda barn går bak mig, Kristuslammet,
min löftesson, min gråt om att få bli
stamfader till det släkte som ur dammet
skall resa sig till Edens harmoni.

Nu går han där bakom mig i sin fångdräkt
som kyrkornas Demon åt honom gav
som inte tålde se den vilda Eden-fläkt
som lammets djurnatur är skapad av.

Jag hade aldrig startat uppför Moria
om inte kyrkans präster hade skrämt
mig med den tunga, bibelsprängda gloria
som dit den kommer dräper lek och skämt.

Men nu är det för sent att återvända.
Där bakom träden skymtar bergets krön.
Där är det hus som byggdes för att skända
vår aplikhet och djurursprungets frön.

Jag är en gammal man och jag har strövat
upp längs en liten bergsstig livet ut.
All annan önskan har det mig berövat
än det att släktets lidande tar slut.

I mina bästa stunder har jag drömt
att när jag når till tempelbergets mur
skall Herren själv från himlen ropa ömt
att han försvarar Sonens apnatur.

Det står ett altarkors vid stigens slut
som rests av stat och kyrkans prästerskap.
På det skall släktet, sen det lidit ut
uppstå till djurlikhet ur kyrkans gap.

* * *

Heidenstams klagosång

Jag har kring min panna en gloria
som jag mottog den dagen jag blev
garanterad en plats i vår historia,
alla kommande släkters minnesväv.

Den dagen var det som om jag lyfte

ur mitt vardagslivs trista litenhet
och mitt liv fick ett mycket högre syfte:
att få forma en folksjäl varm och tät.

Nu blev allt som jag skrev så gränslöst viktigt,
ty det skulle läsas ock om tusen år.
Och jag skred till mitt verk så försiktigt
som om jag tassade kring skolmagisterns tår.

Nu fick jag ju chansen att skriva
sånt som folket skulle trycka till sitt bröst.
och skapa ett namn, som skulle bliva
en i öknen ropande röst.

Men vår svenska historia har en början
och därför den får ett säkert slut.
Det är detta som grundlägger min spörjan
om jag kommit på villovägar ut.

En annan historia i mig värker.
Där finns ej begynnelse och änd.
Att läsa dess texter bara stärker
min känsla av återvändsgränd.

Det var denna historia jag miste
min sömngångarkänsla av
den dagen jag första gången visste
att mitt diktarnamn ej skulle gå i grav.

* * *

En poetkarriär

Det var en man
som ville bli sedd en dag
och ge ut en bok
på Bonniers förlag.

Det blev tjugoen
små refuseringsbrev
innan en dikt-
samling godkänd blev.

När den kom ut
var alla ting som förr.
Slentriankritik.
En kall och sluten dörr.

Han ej gav upp.
Nu började samlandet
på sånt som gav
status åt namnet.

Litteraturkritik,
mer publicerad dikt,
en och annan fin
vänskap utav vikt.

Men vad är det
för en lillvärld, denna
svenska ankdamm, trång
för en stor penna?

Man måste få
internationell kontakt.
För en bildning bred
stå i stram givakt.

Översättningar.
Och imponera på
Svenska Akademin.
Stipendier få.

Lite lagom tung
blev denna insats.
Egna diktandet
kom på andra plats.

Och så hade han skapt
till sist ett namn,
kanske ock en plats
i historiens famn.

Men trots det så gick
folket där ignorant
som om han blott var
en simpel klant och fant.

Kanske blott en sak
var tillräckligt fin:
plats bland arton i
Svenska Akademin.

Med en hand uträckt
mot de artons behag
stelnade han
på sin grav en dag.

2017-12-19 @ 12:22:00 Permalink Dikter Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Ännu ett träd har huggits ner, dikt av Titti Spaltro

Ännu ett träd har huggits ner
för att pryda julen med...
Den ligger nedpackad i ett vitt...
plastnät, tillsammans med andra
på gatan och väntar på att någon
ska köpa den och få följa med hem
för att bli julgran och fest...
På så sätt får den leva lite till med
hjälp av en kruka och vatten därtill. I
nnan den vissnar och dör helt och
kastas sen ut när det nya året
bryter ut.
Men trädet fick ett kort liv p.g.a
konsumtionens ekorrhjul för
människor bry sig inte om dess liv...?
Kanske hade det varit mer rättvis om

granen hade fått leva i sitt hus in i skogens
vilda mylla, där jorden ger den ett långt liv
och ger oss tillbaka koldioxid och klorofyll...?
Det finns ju plastgranar att köpa, inte behöver
man döda det levande för att kunna fira jul...?

(Titti Spaltro)

2017-12-18 @ 17:20:00 Permalink Dikter Kommentarer (0) Trackbacks ()

Balalaiku. Dikter av Lars Larsen. Naturens förlag 2010

(avskrift av en de handskrivna miniböcker jag hittade på Antikvariat Tälje nyss)

* * * *

(i balalaikudiktningen försöker man koncentrera en andlig upplevelse eller insikt i tre ord på tre rader. Småord kan tilläggas vid behov, men huvudorden ska vara tre: ba-la-la / iku. Medan haiku sysslar med naturbilder, är balalaikuns specialitet andliga bilder, i en andlig symmetru; 3 ord på 3 rader, 3 x 3)

Till Hans Boij

* * * *

Evighetens
ofattbara
Verklighet

* * *

Treenighetens
glasklara
haikudikt

* * *

Andevärldens
befriande
lögner

* * *

Skrämmande:
lidandets
slut

* * *

Kemisk
förening
med Gud

* * *

Visionen av
materiens
verklighet

* * *

Balalaiku
en andlig
lortfläck

* * *

Hoppet.
Stumpen.
Gudastubben.

* * *

Loppans
mystiska
självuppfattning

2017-12-17 @ 13:59:00 Permalink Dikter Kommentarer (1) Trackbacks ()

Jag hittade en bunt med mina gamla miniböcker!

År 2010 skrev jag en massa handskrivna miniböcker med dikter och prosa (jag gjorde så i flera år). När jag var på Pelarbackens enhet för hemlösa 2010 och träffade en läkare där, glömde jag en bunt med dessa miniböcker där. En av personalen upptäckte det sedan, efter jag hade gått, och försökte få tag i mig. Hon lyckades inte, men fick

istället tag i den unge mannen (min jämnårige) och poeten Markus Beijar Mellin, som hon trodde var jag. Hon gav miniböckerna till honom, och han gav dom i sin tur till Antikvariatet Tälje på Bondegatan på Söder. Sedan dess har jag inte haft någon kontakt med Mellin, har helt enkelt inte lyckats få tag i honom. Jag hade dock fått höra om att han gett miniböckerna till ett antikvariat på Bondegatan, men jag hade inte hittat det på nätet, och trodde inte det fanns. Men i höst, på Författares Bokmaskins litterära afton, träffade jag Mellin av en slump. Han berättade att miniböckerna fanns hos Antikvariat Tälje, och jag hittade det till slut på nätet, med adress. Igår var jag där med Titti, och undra på om jag blev glad: antikvariathandlaren, en gammal man, hade sparat mina miniböcker för mig i sju år! Bland dikterna fanns ett dussin dikter som jag trodde jag hade förlorat för gott, en del av dem rätt dyrbara för mig. Eller vad säger ni om dessa tre som jag fann i miniboken "Kladd XVI":

Det var en man
som började leva sig så in i
den förvandling han skulle genomgå
i döden
att han genomgick denna förvandling
redan innan han dog.

* * * *

Det är sant att materien
i sig själv är paradisisk
men det finns materie
som är ihopfogad och ihopsnickrad på ett sätt
som gör att vi
leds bort från paradiset
tills den dagen då vi
går i väggen och återupptäcker
den paradisiska materien
bakom alla helvetiska konstruktioner
av densamma.

* * * *

Hur skriften dog ut

Efter Befrielsen
fortsatte vi att tillverka böcker
i många decennier
men inte genom tryckerier och bläck,
utan genom hemmalagad svärta och fjädrar
genom att göra små handskrivna böcker
av de tomma första och sista sidorna
i gamla böcker, vi återanvände dem
tills alla böcker var genomgångna.

(Bildtext: Jag gläder mig över mitt fynd på Antikvariat Tälje. Fotografi: Titti Spaltro)

(Bildtext: Alla de miniböcker jag hittade på Antikvariat Tälje. Fotografi: Titti Spaltro)

2017-12-14 @ 14:19:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (3) Trackbacks ()

Något om de civiliserades underliga lathet

Det är underligt, samtidigt som de civiliserade jobbar stenhårt, åtta timmars dagar, har de också blivit övermåttan lata. Eller vad ska man säga om att vi inte orkar gå i trappor, utan har hissar och rulltrappor istället (förvisso behöver invalida hiss, men inte vanliga människor). Vad ska man säga om att vi inte orkar öppna dörrar, utan har automatiska dörröppnare (så i mitt och Tittis höghus, men även i många andra, och särskilt i butiker)? Eller om att man tar bilen eller kollektivtrafik den fem kilometer långa vägen till jobbet eller butiken, istället för att gå eller cykla?

Teknologin behandlar oss som om vi vore ettåringar, som inte orkar något som helst. Vi får dålig kondition på kuppen. Och vem ska betala för all denna bekvämlighetsteknologi? Vem ska jobba för att producera alla dessa maskiner? Det ska förstås arbetarklassen, som inte sällan är vi själva. Tänk på logiken i att slita åtta timmars dagar för att producera en rulltrappa som gör att vi sparar lite fysisk träning och får dålig kondition på kuppen. Långt bättre vore att jobba fyra timmar istället, och gå uppför trappan. Då sliter man mindre på kroppen (arbetsskadorna är legio), och får fysisk träning och god kondition på kuppen.

Men varför gör man allt detta? Jag tror det är den sjuka tron på evig tillväxt som ligger bakom detta. Däri ingår att "skapa jobb". Inte för att jobben är nyttiga. Nej, man ska skapa jobb bara för att få ökad tillväxt. Utan tillväxt kollapsar ekonomin. Så uselt är vårt system alltså. Får den inte nästa fix, kollapsar den. Detta måste reformeras grundligt, så att vi inte kollapsar om tillväxten uteblir. Många ekologiska ekonomer arbetar med att lösa detta, t.ex. den tidigare världsbanksekonomen Herman Daly.
2017-12-12 @ 12:01:00 Permalink Ekologisk ekonomi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Luffaren Ölands lustiga ord

"Dä' ä' som jag alltid har sagt, att sen den fattige blir rik så blir han satan lik." (Luffaren Öland i Birger Magnussons bok "Trådarbetande luffare", Atremi 2006. som är en dokumentation över en skara luffare under första hälften av nittonhundratalet)

2017-12-08 @ 14:00:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Drömmen om den förlorade guldåldern

"In my first book, Memories and Visions of Paradise (Tarcher, 1989; Quest, 1995), I even hypothesized that the universal myth of a lost Golden Age might represent humanity's collective memory of the time before plows, kings, and armies."

(Richard Heinberg i artikeln “Green Anarchism and Oil depletion: how close is the collapse?” I tidskriften “Fifth Estate”, Summer 2004)

2017-12-08 @ 13:46:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Tre svenska partiers inställning till pälsdjursnäringen

(fördjupningsuppgift i kursen "Samhällskunskap 1b" på vuxengymnasiet Komvux, ABF-huset)

Inledning

Alltsedan jag fick mitt miljöetiska uppvaknande 2005 har jag varit intresserad av djurrättsfrågor. Jag tycker det är en mycket viktig fråga, med tanke på hur många miljarder djur som har ett tungt och tråkigt liv. Våra attityder till djuren har också en tendens att förmörka våra attityder till människor, p.g.a. att vi själva är en djurart (tänk på hur kolonialherrarna på 1700-talet såg på och behandlade de svarta).

Tanken med denna uppsats är att undersöka hur tre riksdagspartier, Centerpartiet, Vänsterpartiet och Miljöpartiet ser på frågan om pälsdjursnäringen, som ofta varit det främsta målet för kritik från många djurrättsorganisationer. I Sverige har vi en omfattande pälsdjursnäring som ännu inte avvecklats, trots stora protester.

Redan 2001 fattade den socialdemokratiska kongressen ett beslut om att pälsdjursnäringen skulle avvecklas, och den 4 November 2003 kunde man läsa i Svenska Dagbladet att ”Pälsdjursnäringen ska bort. Det slår jordbruksminister Ann-Christin Nyqvist fast.”

Jag har valt Centerpartiet eftersom de ofta företräder bönderna och landsbygden, och det är ju där pälsdjursnäringen har sitt starkaste fäste. Centerpartiet har också fått representera ja-sägarna till pälsdjursnäringen.

Jag har valt Vänsterpartiet och Miljöpartiet för att de båda är emot pälsdjursnäringen (det är de som är mest emot den), vilket är typiskt för deras betoning av solidaritet med djur och natur, ja allt som förtrycks. Jag tycker de också ofta är mer progressiva än sina kolleger bland riksdagspartierna. Dessa två partier får representera nej-sägarna till pälsdjursnäringen.

Metod

Jag har mejlat båda partierna, och fått svar. Från Centerpartiet har jag ännu inte fått svar (jag mejlade två stycken), efter nästan en vecka. Jag inväntar svaret.

Jag mejlade: -Helena Lindahl från Centerpartiet, riksdagsledamot, näringspolitisk talesperson

-Eskil Erlandsson, Centerpartiet, riksdagledamot, landsbygdspolitisk talesperson

-Emma Nohrén, Miljöpartiet, riksdagsledamot, landsbygdspolitisk talesperson

-Jens Holm, Vänsterpartiet, ledamot i miljö- och jordsbruksutskottet

Jag har dammsugit internet på artiklar om dessa tre partiers inställning till pälsdjursnäringen, och hittat en del material. Som t.ex. artikeln ”Partiernas attityd till djurskydd skiljer sig åt” i tidningen Djurskyddet 29.8. 2014., där man får en mer allmän översikt över hur riksdagspartierna ser på djurskydd. Djurrättsaktivister brukar vara trovärdiga i sin rapportering av djurskydd, dom ser baksidorna som företagen inte vill se, så tidningen Djurskyddet är en trovärdig källa. Även mina övriga källor, Svenska Dagbladet, Kristianstadsbladet och My News Desk, bedömer jag som trovärdiga. Jag är säkrare på dagstidningarna än på My News Desk,

men artikeln på den senare sajten var ett pressmeddelande från Moderaterna, så det gör artikeln trovärdig.

Avhandling

Miljöpartiet svarade på mitt mejl att pälsdjursnäringen upprör dom otroligt mycket, och att dom vill avveckla hela den industrin. De är också för stärkt djurskydd. I deras partiprogram står det ” "Alla djur har ett egenvärde oavsett deras nyttighet för människan. Djurens rätt att bete sig naturligt och slippa utsättas för lidande kräver stora förändringar i djurhållningen.”

Gustav Fridolin skrev en skriftlig fråga till jordbruksminister Ann-Christin Nykvist 2002/2003. “Förbud mot farmning av pälsdjur” där han föreslog en avveckling av pälsdjursnäringen (frågan finns på nätet, här).

Vänsterpartiet svarade på mitt mejl att de också ville lägga ner pälsdjursnäringen, eftersom den är i strid med djurens intresse av ett naturligt beteende. De har lyft frågan i riksdagen, men deras förslag har röstats ner.

Sven Erik Sjöstrand m.fl. i Vänsterpariet skrev 2004/2005 en motion till riksdagen, där de ville avveckla pälsdjursnäringen och ge minkarna tillgång till badvatten. Såhär skrev de bl.a.:

”Vänsterpartiet anser att det finns starka etiska skäl till att förbjuda minknäringen, men att den djurskyddslag som finns främst bör tillämpas. Detta ska ges regeringen till känna.

Det finns en mängd andra varianter av djurhållning som bör ifrågasättas, om det är den etiska aspekten vi beaktar. Samhällets värderingar ska avspeglas i lagen och vi har idag en djurskyddslag som innebär att vi inte ska kunna hålla djur om vi inte anser det vara försvarbart. I minkens fall är det uppenbart för oss att djurskyddslagen inte följs och att åtgärder måste vidtas för att så ska ske.

Centerpartiet försvarar pälsdjursnäringen (liksom den borgerliga allians som de tillhör), bl.a. genom att hänvisa till att om man förbjuder pälsdjursnäringen i Sverige, flyttar den bara utomlands, till länder med sämre djurskydd än i Sverige. Se artikeln ”Alliansen: fortsätt med svensk pälsnäring” på nyhetssajten My News Desk, den 16.3.2006. Jag hittar inte nyare artiklar. Men Centerpartiet har, så långt jag vet, inte ändrat åsikt sedan dess. Den 8 December 2005 skriver Kristianstadsbladet en artikel (trovärdig, men verkar gynna ja-sägarna) som heter ”Intresset drivs av militanta aktivister” om Centerpartiets syn på pälsdjursnäringen, där medlemmar i Centerpartiet i Sölvesborg kritiserar kraftigt djurrättsaktivister och kallar deras aktivism för ”terrorhandlingar”: "Sålunda har pälsfarmer attackerats, djur har släppts ut, affärer som säljer päls har hotats, bilar för djurtransport stuckits i brand.”, skriver dom. Jag hittar inte liknande nyare artiklar.

Samma artikel skriver om nämnda centerpartisters syn att: ” Medlemmarna menar också att minkar i fångenskap har det bättre än fritt levande minkar.”

Medlemmarna försvarar också pälsdjursnäringen med följande utsagor:

"Pälsen på den frilevande minken bedöms som risig. Huden bär ofta spår av skador. Kullarnas storlek är mindre och överlevnaden bland valparna är avsevärt lägre än i den farmade minkens ombonade lya.".

Slutsats

Att som Centerpartiet försvara pälsdjursnäringen med att säga att den annars flyttar till länder med sämre djurskydd, är ungefär som att säga att USA inte bör förbjuda tillverkning av massförstörelsevapen, eftersom produktionen annars flyttar utomlands. Vi bör samarbeta globalt i denna fråga, och försöka få till en avveckling av pälsdjursnäringen i alla länder, och detta gynnas inte av att ingen vill gå i spetsen och visa väg, genom att hänvisa till att om inte vi gör det, så gör ändå de andra det. Det liknar även lite inställningen hos vissa politiker till hållbarhet överlag, där de påpekar att Sverige inte gör någon skillnad om de ställer om, om inte USA och Kina gör det. Nej, vi måste alla dra vårt lilla strå till stacken, och även verka för ett världsparlament så att det till slut kan bli ett globalt förbud mot pälsdjursnäringen.

Att vi ännu, i vårt upplysta Sverige, som liksom ska vara förebild för andra i djurskydd, ännu har så barbariska och ohyggliga grejer för oss som pälsdjursfabriker, med minkar i små burar stora som tidningsuppslag, säger något om nivån på riksdagens arbete, och kan ge en liten inblick i varför politikerföraktet är så utbrett i Sverige.

Det hela bottnar i en ekofilosofisk fråga; har djuren ett egenvärde, eller är de bara till som objekt för människans exploatering? Ska de få vara till för sin egen glädjes skull, eller bara för människan? Ska de få följa sitt naturliga beteende, det beteende som evolutionen har skapat dem för? Svaret är så uppenbart att en tvååring skulle kunna förstå det. Ändå verkar inte många politiker förstå det.

Vad skulle svenska politiker säga om en pappa hade sitt barn instängd i en liten bur stor som ett tidningsuppslag under hela dess barndom? De skulle anse honom som en sadist. Minkarna har precis lika stort frihetsbehov som barnet i vårt exempel. Och det är lika sadistiskt att stänga inne en mink som det är att stänga in ett barn.

Centerpartiets försvar för pälsnäringen genom att säga att minkarna har det bättre i fångenskap än i frihet låter mycket märklig. Jag tror de överdriver starkt hur bra minkarna har det i fångenskap, och hur dåligt de har det i det fria. Kanske de har sett en och annan skadad mink i naturen? Jag har svårt att tro att ens de flesta minkar har skadade pälsar ute i det fria. Andra djur har det ju också sällan. Det är nog mer ett försök att skyla över det ”brott mot djurriket” som pälsdjursnäringen är. Och även om de hade rätt, att pälsen ofta är skadad ute i det fria, så vem vill inte välja frihet och eksem istället för livstids fångenskap och frisk hud? Och gör det verkligen så mycket om kullarna är mindre i frihet än i fångenskap? Ja-sägarna verkar glömma att frihet för många människor och djur är absolut högsta prioritet, det som gör livet värt att leva mer än något annat. Detta säger jag som en som själv upplevt fångenskap både i fängelse (21 dagar i Serbien) och inom psykvården.

Konsekvenserna av centerpartiets politik i denna fråga för framtiden är att det, stick i stäv med många utilitaristiska filosofers (som Peter Singers) strävan efter maximal lycka för ett maximalt antal varelser, dömer otaliga djur till helvetet för att vi ska få våra lyxiga pälskragar, och även förmörkar många människors etiska omdömesförmåga, vilket skadar även andra etiska områden, för man kan inte godkänna sådan djävulskap utan att det påverkar ens övriga moral, så att man tillåter ”Guantanamos” både här och där (t.ex. tycker jag tvångs-psykvården ofta liknar lite på Guantanamo, och den förtryckande synen på ”mentalsjuka” kan jämföras med Centerpartiets syn på sina pälsdjur i pälsdjursfarmerna).

2017-12-06 @ 15:39:00 Permalink Djurbefrielse Kommentarer (1) Trackbacks ()

Citat från essän "The abolition of work" (1985) av Bob Black

"Twenty years ago, Paul and Percival Goodman estimated that just five percent of the work then being done -- presumably the figure, if accurate, is lower now (1) -- would satisfy our minimal needs for food, clothing, and shelter. Theirs was only an educated guess but the main point is quite clear: directly or indirectly, most work serves the unproductive purposes of commerce or social control."

(av Bob Black, f. 1951, amerikansk anarkist)

(1) detta skrev han 1985, det lär vara ännu mindre nu. Min egen not.

Hela denna fantastiska och befriande essä kan läsas här.
2017-12-04 @ 18:42:00 Permalink Kritik av arbetet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur man gör en enkel fiskefälla av grenar och tråd

Se här hur man gör en enkel fiskefälla att tillverka och använda i svälttider! Bara av grenar och tråd! Ett exempel på lågteknologi! Men det är med sorg i hjärtat jag skulle använda mig av en sådan fiskefälla, medveten om fiskens panik när den inte hittar vägen ut.
2017-12-03 @ 12:53:00 Permalink Survivalism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vackert sagt av min bror Björn

"Det finns liv i en ensam fråga
vänd inte ryggen till, den blir dig en plåga.
För när du har satt dig på ditt svar,
står alltid frågan fortfarande kvar."

(Så sjunger min bror Björn Larsen i skivan "Fastetider")
2017-11-29 @ 16:56:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Klokt sagt av Derrick Jensen om teknologitroende

"Those who advocate a technologically controlled future are not only not taking a long-term perspective (peak oil, anyone? How about overshoot and crash?) but they are simply insane. They are not in touch with physical reality (that´s what "high technology" does - it separates ut from physical reality). They aren´t even truly antropocentric, but rather technocentric (or maybe power-centric, or control-centric).

(Derrick Jensen i boken "Endgame. Volume II: Resistance", 2006, s. 578)
2017-11-28 @ 11:59:58 Permalink Derrick Jensen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Kloka ord av min bror Björn Larsen

"När du får en fisk i ditt gamla nät,
glöm inte bort hur mycket fisken vet.
Hur kall och likgiltig än din blick,
får du aldrig veta vem som hemligheten fick."

(Björn Larsen. Ur skivan "Fastetider" av Björn & Benji)
2017-11-27 @ 12:00:00 Permalink Citat Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Något om nakenhet

Att polisen tar en om man går helnaken på gatan i stan en sommardag - det säger mycket om vår civilisation. På en nudiststrand får man gå helnaken - för då är nakenheten kontrollerad, i ett ghetto, och utmanar inte normerna. Går man däremot helnaken mitt i Stockholm City, utmanar man människorna, man blir som en spegel där de får se sin egen onaturlighet och perversitet, något dom absolut inte vill veta av. De projicerar istället sin egen galenskap på den nakne. Det är den nakne som är galen, inte de, den nakne som är pervers, inte de. Till psyket eller finkan med henom!

Vad trist. För nakenheten är helig. Den är kroppens ärliga uttryck för vem man är, bortom fasader och smink. Är det en av orsakerna till att man blir så avslappnad och ärlig i bastun? Ni vet hur man börjar prata med helt främmande människor om djupa ting i bastun.

Att våga gå naken är att våga dela med sig av den man är rent fysiskt. Att berätta om sig själv på kroppspråk. Att dölja sin nakenhet är (om det inte är kallt) att gömma sig själv, isolera sig från de andra, bygga en mur mellan sig själv och andra. Kläder är, när de inte behövs, skammens och asocialitetens redskap. Den fysiska girighetens redskap. Att behålla sin kropp för sig själv, att gömma den i sin egen vrå, istället för att uttrycka den åt andra.

Hur naken man vågar gå på gatan är ett av många mått på hur stark gemenskapen är i ett folk, om dom skäms för varann och vill gömma sig för varann, eller om de är öppna, ärliga och givmilda med sig själv. Det är också ett mått bland många på hur djupt ett folk har brutit med gud, med Moder Jord. När Adam och Eva hade syndat i Edens lustgård, gömde de sig och skylde sig med fikonlöv, eftersom de upptäckte att de var nakna. Detta är som en slags allegori på

människans evolution, hur hen bröt med Moder Jord vid jordbrukets och städernas uppkomst, och sakta började skämmas över sin nakenhet p.g.a. den onaturlighet som var följden (inte bara kylan, vid emigration norrut, var orsaken till att man började gå med kläder, även skammen spelade en roll, vilket blev tydligt genom att man inte tog av sig kläderna för att spara på dem, under sommaren). Den kroppsliga skammens uppkomst har dock varit en långt utdragen process i människans evolution, och man hittar spår av den också bland relativt oförstörda vilda urfolk. Men de har dock ofta kvar det att de inte skäms över sexet, att det inte är syndigt att se på när andra har sex (så i boken "Indianliv" av Erland Nordenskiöld 1926), och att det inte är syndigt för kvinnorna att visa sina bröst, att gå med bara bröst. För dem är kläderna ofta bara en praktisk sak, som inte har så mycket att göra med att man skäms för sin nakenhet. Men med stadskulturens uppkomst, blev det värre och värre på detta område, helt tills det ansågs sinnessjukt att gå helnaken på gatan. På bilder i "Indianliv" kan man se fotografier av åttaåriga pojkar som går helnakna i indianbyn hela dagen, utan skam. Nordenskiöld fotograferade dessa också utan skam. Idag skulle detta närmast ansetts som pedofili. Misstankarna om pedofili har förpestat klimatet kring barns nakenhet, och har ökat drastiskt skammen kring nakenheten. Barn lär sig idag tidigt att nakenhet är något fult.

2017-11-27 @ 11:51:00 Permalink Nakenhet och naturism Kommentarer (2) Trackbacks ()

Om att vara civiliserad på djurens sätt

Att vara "civiliserad" är för många ett positivt laddat ord. Det är mest för anarkoprimitivisterna som det är negativt, p.g.a. allt det negativa de förknippar med civilisationen, som klasskillnader, kolonialism, masskrig och miljöförstörelse. Men om vi använder det i dess positiva bemärkelse, som ett uttryck för att vara disciplinerad, hövisk, finkänslig, tolerant, bildad och förfinad, då är den vilda naturen mer civiliserad än civilisationen. Åtminstone vad gäller disciplinerad asketism och respekten för miljön, ja det enkla tyglade livet, med en förfinad känsla för kvalitet och "hjärtats bildning" *. Och hur förfinade är inte träden och blommorna! Jämför dessa med civilisationens larmande maskiner och bilar, och avgör vem som är mer civiliserad. Trots civilisationens överdrivna regelrytteri finns det en tygellöshet och ett kaos i den som kan få en att baxna. Hur ociviliserad är inte den s.k. "fria marknaden", konsumtionshysterin? Där har man släppt alla hämningar och frossar ohämmat i köttets lustar, i omoral. Här kan man lyssna till religiösa asketer och eremiter, som liknar långt mer på de vilda djuren än på den rika överklasskvinnan/mannen som promenerar i shoppingcentret, ja

delar med de vilda djuren det som är all "civiliserings" kärna; att tygla sina lustar så att man inte förstör för sina fattiga bröder/systrar eller för barnbarnen. De vilda djuren, träden och blommorna är experter särskilt när det kommer till en sak: att hushålla med resurserna, att spara, särskilt på vintern, så att de och deras barn överlever vintern. De kan äta mycket när det är läge för det, men bara för att ha något att ta av under vintermånaderna, då de är mästare i asketism. Detta ser du inte hos överklassen. Där är det kortsynt frosseri på prylar och lyx som gäller, utan hänsyn till kommande svåra tider, livet efter Kollapsen, d.v.s. "vintern" för civilisationen, som kommer om kanske några decennier.

Asketism är all "civiliserings" kärna, eftersom den gör oss hänsynsfulla mot andra, mot djur och natur (1). Den är den stora "visdomen", och tillhör all andlighets kärna genom historien, all sann bildning har känt till den, och munkar och nunnor och mysterieskolor har lärt ut den i alla tider. Den var vårt vackraste helgon, Franciskus av Assisis (1181-1226) älsklingsämne, han som gifte sig med "Fru Fattigdom". Den sitter i våra religiösa myter, i Mose och Jesus, i Johannes Döparen och Paulus, i Diogenes och Herakleitos, i Buddha och Lao Tse. För dem var det ohämmade följandet av köttets lustar en dödssynd, och de skulle vända sig i sina gravar om de fick höra om vår tids fria marknad och konsumtionskultur på naturens och tredje världens bekostnad. Den ekologiska visdom som vi hittar idag i miljörörelsen bottnar kanske ytterst i de religiösa asketernas moralism, deras krav på att träna sig i kärlek, hänsyn och disciplin för våra medvarelsers bästa. Och kanske dessa asketer och eremiter hade tagit efter djuren? De vistades i alla fall i långa tider i ödemarker, ungefär som en av vår tids asketer, Andris Fågelviskare Hansen, som levt så länge bland de vilda djuren i skogen att han kan härma 120 fåglar. Andris är hemlös och har varit som en eremit i många år i sin tidiga ungdom, och kan ge oss lite inblick i vad eremiter i äldre tider kan ha sysslat med i ödemarken; att läsa i "Naturens Bok", som de ibland kallade det. Där såg de Guds finger, där lärde de sig hans subtila språk, hans fina väsen, i blommorna, i vargarna, i rådjuren. Eremiten Serafim av Sarov (1754-1833) i Ryssland lär ha matat björnar i sitt lilla hermitage i skogen, delat med björnar sin ringa kost som han fick av människor i civilisationen, ja vänslats med dem. Man kan undra om inte Serafim även kände ett visst släktskap med björnen, den lever nämligen större delen av sitt liv som eremit. Kanske han tolkade dess väsen som ett Guds Ord till honom? Jag tror det. Men vi i det rika väst har förlorat denna visdom, att läsa i Naturens Bok och se där Guds tilltal. Det "djuriska" blir istället något vi ser ner på, något lågt och nästan antikristligt,som jag skrev om i ett inlägg nyss. De vilda djuren är hedningar för oss, hedningar som ska tämjas och

"civiliseras" som boskap och showföremål i djurparker. Vi ser inte att det i själva verket är vi som är de stora syndarna, och djuren som är rena som oskyldiga barn. Det är djuren som är de stora asketerna, inte vi. Det tänker jag på ibland när jag begrundar hur änder och rådjur ska klara nästa vinter. De är hjältar hela bunten!

Många tycker nog att djur är ljuvliga varelser, men när det kommer till frågan om vår egen djuriskhet, skäms vi över den, och betraktar den som något "lågt". Detta har tyvärr de religiösa asketerna bidragit till med sitt vanligt förekommande kroppsförakt (tänk på fakirernas självplågeri i Indien). Djuren saknar detta slags kroppsförakt totalt, de skäms över huvudtaget inte över sin kroppslighet, sin nakenhet, sex, bajsande, kissande och pruttande. Jag tror det är heligt för dem, på något sätt, något som de tycker gör dem levande. Vi rika i väst har övertagit den sjukliga asketismen, kroppsföraktet, men förkastat den sunda asketismen, sparsamheten, disciplinen och hänsynen till våra medvarelser. Tyvärr är det hela upp-och-ner. Vi ser det även i vårt språk. Vilken klang har ordet "djurisk" för gemene man? Det säger mycket (kolla bara vilka synonymer ordet har) Idag är det en värre synd att klia sig på pungen när andra ser, än att leva sparsamt, så att man har något att ge tiggaren i gathörnet. Så lågt har vi sjunkit. Att lyxa sig är den sanna "djuriskheten" om vi ska använda ordet i sin negativa klang, inte att klia sig på pungen eller prutta vid matbordet. Ja, jag borde inte säga så, ty det svärtar djurens rykte, något som de får stå ut med tillräckligt som det är nu. Låt oss istället rehabilitera ordet "djurisk" så att det får en lika ljuvlig klang som djuren är ljuvliga (betecknande för hur kristna kan uppfatta ordet "djurisk" är att en metodistpastor ansåg min bok "Djurisk teologi",Titel förlag 2010, för hädelse)

* Visst finns det grymhet och råhet hos djuren, men det är ofta inte sådan grymhet och råhet som människor har, dvs. övervåld, utan enbart våld för att överleva, för att jaga sin mat. Och visst är det även så hos djuren att man ibland inte tar hand om de svagaste, utan låter dom gå under, men människorna är mycket värre här.

(1) Asketismen är inte alls hård och obarmhärtig, som man kan tro, eftersom vi behöver jobba mindre desto mer asketiskt och enkelt vi lever.
2017-11-25 @ 14:47:00 Permalink Andris Fågelviskare
Kommentarer (1) Trackbacks ()

"Organisationsparlamentet". Ett förslag till en förenklad och fördjupad demokrati

Just nu går jag en kurs i samhällskunskap på vuxengymnasiet Komvux, för läraren Bertil Lundin (mycket kunnig!). Vi har bl.a. besökt riksdaghuset. Kursen har satt igång lite tankar i mig om politiken:

Ett sätt att ordna en demokrati är att varje större ideell organisation* utser en representant till en stor konferens som stiftar lagar, och att man har olika många röster per person i konferensens voteringar, beroende på hur många medlemmar organisationen har (låt oss säga från en till tio röster). Detta skulle säkra att så stor andel av folket som möjligt representerades i demokratin, medan i nuläget många inte blir representerade i riksdagen. Således skulle ekobyrörelsen, katolska kyrkan, omställningsrörelsen, Moderaterna, handikapporganisationer, Greenpeace och djurrättsrörelserna antagligen få var sin repre-sentant på konferensen. Detta skulle även fungera i ett världsparlament, bara att då borde konferensen ha fler representanter, låt oss säga 5000 (1), vilket i och för sig är möjligt om man samlas i någon av världens idrottsarenor. Nackdelen med detta är att många är med i flera ideella organisationer samtidigt, men man skulle kunna lösa detta så att man bara fick välja én ideell organisation när man skall välja en representant och bli räknad som medlem i en ideell organisation när det skall räknas hur många röster en representant för en ideell organisation har.

Kanske finns det tusen större ideella organisationer i Sverige? Låt oss säga att ett svenskt organisationsparlament skulle innebära att de tusen största ideella organisationerna rymdes med i parlamentet. Allt för små organisationer måste slå ihop sig med andra likasinnade för att kunna rymmas med bland dessa tusen (bilda allianser, dock inte så att man själv upplöses). En konferens med tusen representanter för alla större ideella organisationer i Sverige (det finns upp till 200 000 ideella organisatoner i Sverige), som samlades till möten på stora festivalliknande tillställningar ett antal gånger per år, skulle kanske vara ett vettigare och billigare sätt att organisera ett land när när vi går in i kollapsfasen (2). Kanske skulle det vara mer demokratiskt, mer gräsrotsdemokratiskt? Det skulle i alla fall uppmuntra föreningslivet, som är demokratins hjärta, det folkliga engagemangets hjärta. Och det skulle förenkla politiken, tror jag. Det skulle också vara ett vettigt sätt att organisera ett världsparlament, så att representativiteten blir hög.

Man kan t.ex. ordna det så att vart fjärde år väljer varje större ideell organisation på nytt vem som ska representera organisationen på konferensen, det blir antingen den samma som förr eller någon annan som man tycker är bättre. Själva "riksdagsvalet" försiggår alltså inom varje större ideell organisation, och behöver inte

innebära så mycket byråkrati, utan kan försiggå genom röstningar på möten eller internet, eller genom enkäter, inom organisationen.

Så som det nu är, blir t.ex. urfolkens, djurrättsaktivisternas och anarkisternas röster inte hörda. "Organisationsparlamentet" skulle ge dem en större chans att påverka än det åttapartisystem vi har idag, då bara åtta organisationers röster blir hörda (3). Det är också ett sätt att få minoriteter att organisera sig och bilda allianser och därmed kämpa för sin sak.

Organisationsparlamentet skulle även utse en regering, precis som vår riksdag idag gör, en regering som skulle jobba på samma sätt som vår regering idag.

Organisationsparlamentet skulle arbeta till vardags i riksdagshuset, ja i flera byggnader om inte alla fick plats där (kungens slott skulle kunna tas i bruk), men voteringarna skulle ske på konferenser, s.k. "parlamentsfestivaler", där alla riksdagsledamöter skulle kunna träffas för att rösta fram nya lagar och utse nya regeringar. Kammaren i riksdagen rymmer bara 349 ledamöter, därför behövs det festivaler där tusen riksdagsledamöter träffas och röstar. Regeringen skulle arbeta i Rosenbad som nu, och bestå av ett tjugotal ministrar, som nu. Platser för parlamentsfestivalerna skulle t.ex. kunna vara Globen eller mässhallar. Man kunde framställa en röstningsmanick som man tryckte på när man röstar, som man kunde bära med sig överallt, en trådlös motsvarighet till de röstningssystem som riksdagshusets kammare har. Men man skulle också kunna rösta med papperslappar som samlades in och räknades, för att hedra gamla tider och dissa teknokratin. Det går an, även om det går långsammare. Tid för inspirerande tal! Konferenserna skulle t.ex. kunna vara på tre, fyra dagar i månaden, och på den tiden skulle man, med flitigt arbete, kunna uträtta lika mycket som i dagens voteringsarbete i riksdagen. I pauserna skulle riksdagsledamöterna få höra på landets bästa musik, sång och poesi, därav namnet "parlamentsfestival". Och de skulle alla äta tillsammans kring långa bord under matpauserna, mat som tillretts på plats, som på festivaler.

Organisationsparlamentet skulle också ha sina femton utskott, bara att det satt 58 ledamöter i varje utskott, som träffades i riksdagshusets kammare (plenisal) istället för i utskottsarbetsrummen (man skulle även kunna vara bara sjutton i utskotten, som i riksdagen idag, som t.ex. talmannen väljer fram av de som är mest lämpade, beroende på vilken organisation man representerar). Det mesta i organisationsparlamentet skulle likna på den nuvarande riksdagens arbete (man skulle t.ex. ha en talman som ledde riksdagsarbetet), bara att man varken har partier eller

valrörelse, utan istället bara representanter för alla landets tusen största ideella organisationer/föreningar.

Skulle inte detta vara ett steg mot gräsrotsdemokrati, mot att avveckla staten i anarkistisk anda? Skulle inte detta stärka vår politiska resiliens inför kollapser, och vara med och förhindra kravaller och upplopp?

* Om vi tar alla organisationer med, blir hela parlamentet bara fylld av business, för det är i affärsvärlden som de flesta största organisationerna finns.

(1) Världsparlamentet skulle kunna träffas några gånger om året en vecka, och annars träffas och arbeta på ett forum för världsparlamentet på internet (för att spara flygresor). Man skulle kunna slopa Olympiska Spel och Fotbolls-VM, och istället satsa alla dessa pengar på "världsparlamentsfestivaler". Man skulle mest stifta lagar för att skydda miljön, och även fredsbevarande, befolkningskontroll (icke-fascistisk sådan) och bekämpning av extrem fattigdom skulle vara bland de mest prioriterade områdena. Man skulle inte förutom detta lägga sig så mycket i vad de nationella parlamenten beslutar.

(2) Detta skulle också förhindra att det är de med stora valrörelsebudgetar som får flest röster, pengarna skulle här betyda långt mindre, och korruptionen då bli avsevärt lägre. Det skulle helt enkelt inte finnas någon valrörelse eller valrörelsepropaganda här, vilket skulle spara mycket kraft, pengar och slöseri på reklamering. Inga tomma och bedrägliga vallöften!

(3) Hur mycket djupare blir inte en demokrati om det är 1000 organisationer som representeras i riksdagen, istället för åtta, som i dag? Hur mycket bättre representativitet!

2017-11-19 @ 13:56:00 Permalink Gräsrotsdemokrati Kommentarer (0) Trackbacks ()

Varför jag inte tror att vi kommer att kunna emigrera till Syd

Undrar du dig över pendlingen mellan utopi och dystopi som förekommer ibland på min blogg? Jag har skrivit att mänskligheten kan komma att dö ut inom hundra år, och sedan kan jag drömma om att hela mänskligheten i Nord ska kunna emigrera till Syd efter att vi har övervunnit klimathotet och blivit tio gånger färre (se här).

I mitt tänkande är inte det senare sannolikt. Det är en dröm jag har, bara en ouppnåelig dröm. Mirakel kan ju ske. Vi vet inte vilka överraskningar framtiden har för oss. Men det är ytterst osannolikt. Det är dystopin, att mänskligheten dör ut, som är sannolik.

Jag ska förklara varför min utopi om emigrationen är osannolik: I takt med de skenande klimatförändringarna i framtiden, kommer allt större områden i Syd (särskilt i Afrika) att bli obeboeliga. Och Sydeuropa kommer att få Nordafrikas klimat - klimatzonerna förflyttar sig norrut på norra halvklotet, och söderut på södra halvklotet. Vi kommer därför att se en emigration från varmare till kallare områden, istället för tvärtemot (om vi inte mirakulöst lyckas kyla ner planeten med hjälp av geoengineering). En sådan emigration sker redan. Vi har redan klimatflyktningar, t.ex. från Syrien.

Skall vi ha en chans att undvika detta, måste vi lägga ner den industriella civilisationen idag. Och även om vi gör det, kommer uppvärmningen att rulla på en tid, av egen drift. Hur sannolikt är det att vi avvecklar den industriella civilisationen ens på tio år? Den sannolikheten är ofattbart liten. Än mindre att vi blir tio gånger färre.

Allt eftersom klimatet blir instabilt i Sydeuropa (Spanien upplever redan svår torka), kommer allt fler människor därifrån att emigrera norrut. Om hundra år kanske Spanien är en öken, om vi inte avvecklar den industriella civilisationen eller lyckas rädda klimatet med geoengineering. Ska vi då emigrera söderut, blir det till Centraleuropa, men länderna där kommer att vara överbefolkade av klimatflyktningar. Och även Centraleuropa kommer att få svårt att föda sin befolkning, eftersom växterna inte riktigt hänger med att klimatzonerna flyttar norrut så mycket efter hand.

Till slut kommer Sverige att få medelhavsklimat, om kanske hundra år. Blir det till vår fördel? Nej, säger bl.a. humanekologen William Rees, eftersom våra växter inte hänger med, och vår jordmån inte är lämpad här i norr för Medelhavsländernas grödor och fruktträd. Det som däremot kan kyla ner Norden, är om Golfströmmen stoppar upp, vilket vissa tror kommer att ske, vilket gör att vi får Sibiriens klimat. Detta kan kompensera för den globala uppvärmningen i Sverige, och göra att Norden blir bland de sista beboeliga platser i världen (kanske klarar vi oss en bit in på 2100-talet?). Men detta är långt ifrån säkert. Om det blir så, kommer Sverige att vara packat med folk intill bristningsgränsen, full av klimatflyktningar. Om oljan räcker till vill säga. För Sverige har ingen egen olja, utan importerar all sin olja. Men om Mellanösterns folk emigrerar i massvis till

Norden, kanske de tar med sig olja också, kanske Saudiarabien ger olja åt sin befolkning i Sverige. Men även den oljan börjar sina efter hand, kanske redan på 2030-talet. Så även om Sverige kan vara en utpost för klimatflyktningar är 2100 är oljebristen en fälla, som kan sabba det hela. Jag gissar med Björn Forsberg att civilisationen kollapsar redan innan klimatförändringarna får den att kollapsa, av oljebrist, kanske redan 2050, enskilda länder kan kollapsa redan decennier innan, som Venezuela nu är på randen att göra. Detta är långt mer sannolikt än en kontrollerad, snabb avveckling av den industriella civilisationen och en emigration till Syd några hundra år efter detta.Men detta sistnämnda är mitt höga ideal, och det är inte omoraliskt att drömma om det omöjliga. Man ska bara vara medveten om det utopiska i det. Detta gör att jag låter texterna om den stora emigrationen till Syd vara kvar här på bloggen och i e-boken "Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen" (2017).
2017-11-19 @ 12:58:00 Permalink Björn Forsberg Kommentarer (1) Trackbacks ()

"A period of consequences"

“The era of procrastination, of half-measures, of soothing and baffling expedients, of delays is coming to its close. In its place we are entering a period of consequences", sa Winston Churchill strax innan England gick med i andra världskriget. Det samma skulle jag säga om den tid som väntar oss snart. Man kan inte festa och supa hejvilt utan en bakfylla - konsekvenserna, priset man måste betala. På samma sätt kan inte västvärldens konsumtionskalas vara utan sin egen bakfylla. Vi möter dessa konsekvenser i flera tickande bomber; klimatkrisen, energikrisen, finanskrisen och flyktningskrisen, för att nämna de mest uppenbara. Vi vill ha bort konsekvenserna, vi skickar tillbaka mängder av flyktningar, och förhandlar på klimatkonferenser i hopp om att naturen ska spara oss. Men festen fortsätter, och bakfyllan knackar på dörren. Är det inte dags att erkänna att vi måste ta vårt straff? Bättre det än att bli tagen på sängen. Att ta emot fanatiska muslimer som flyktningar är att ta sitt straff. Konsekvenserna av de massiva mängder skräpnyheter som världens medier spyr ut varje dag, istället för att verka för folkbildning, som skulle ha kunnat mjuka upp den religiösa fanatismen, ja kanske få den att övergå i ateism. Vi tror att vi kan festa hejvilt på drogliknande nyheter om kungens privatliv och fotbolls-VM (istället för att gå den tyngre vägen mot ett utvidgat medvetande som nyheter om livets väsentliga ting och djuplodande tankearbete innebär), utan att behöva betala ett pris. Priset är infantilisering, grogrunden för hat, våld och religiös extremism. Det vi får möta i våra islamistiska flyktningar. Vi tror det blir bättre för världen att vi skickar tillbaka dom, men någon måste betala priset,

om inte vi. Kanske vi gör rätt i att ta vårt straff, och sluta supa? Spelet är inte förlorat ännu, vi kan lindra vårt straff genom att sluta supa nu, så att inte avgiftningen tar kål på oss till slut. Vi (eller flyktningens eget land) kan ge islamistiska flyktningar folkbildning istället för fotbolls-VM på TV och istället för nyheter som det om Leif GW Perssons bantning i Aftonbladet. Än kan vi förfina och levandegöra den utarmade jordmånen efter det storskaliga industrijordbruket, både i fysisk och andlig bemärkelse. Naturen har ofattbart starka läkande krafter, det har jag erfarit.
2017-11-17 @ 13:40:00 Permalink Civilisationen som alkoholist Kommentarer (0) Trackbacks ()

Några bra lästips

Amerikanen Chris Martenson håller mig i kontakt med verkligheten med sitt skarpa intellekt och sitt fina bondförnuft, ja sitt fokus på det som verkligen betyder något. Läs hans viktiga artikel "Running out of room" här:

De största oljebolagen får allt större problem, ett tecken på "Peak Oil", se här.

2017-11-15 @ 17:14:22 Permalink Chris Martenson Kommentarer (0) Trackbacks ()

Recension av Björn Forsbergs bok "Tillväxtens sista dagar. Miljökamp om världsbilder" (Ruin förlag 2007)

Frågan om ekonomisk tillväxt anser jag vara ekonomins och politikens kanske viktigaste basfråga. Är tillväxt bra eller dåligt? Ja det är rentav en ödesfråga för mänskligheten, nu när vi ser vad två seklers ohämmade tillväxt har åstadkommit för miljön och tredje världen. Och vår framtid står och faller med tillväxten eller "nerväxten".

Det är idag i politiken en rörande enighet om att tillväxt är något bra. Till och med Miljöpartiet har frångått sin tillväxtkritik för att kunna fungera bättre i riksdag och regering. Det är brist på tillväxtkritiker idag, i politiken. Skall man forska i tillväxtkritikens svenska historia, kommer man förr eller senare över Björn Forsbergs bok "Tillväxtens sista dagar", som kom ut för tio år sedan. Forsberg var då forskare i miljö- och utvecklingsfrågor (jag tror han är det ännu) vid Umeå

Universitet (han är statsvetare). Hans bok är ett inlägg i den miljöpolitiska debatten på den tiden, en slags debattbok. Den är en svidande uppgörelse med ekomodernismen, med politikernas hyckleri, hur de ordar stort för miljön (tänk på Göran Perssons ordande om "Det gröna folkhemmet") och handlar stick i stäv med sina ord. Hans kritik är förvånansvärt aktuell även idag. Det har inte blivit mycket bättre på tio år, politiken och ekonomin är full av "greenwashing" och ekomodernism, blind tillväxttro, trots att läget för miljön avsevärt försämrats.

Ekomodernismen är den överläget förhärskande miljöpolitiska idéströmningen, och går ut på att man inte ser någon konflikt mellan ekonomisk tillväxt och omsorg om miljön och hållbarhet. Man anser snarare att dessa stärker varann, att det existerar en win-win situation mellan tillväxten och miljön, när man satsar på s.k. "grön tillväxt". Detta håller inte Forsberg med om, utan menar att den överkonsumtion som tillväxten uppmuntrar äter upp miljöinsatserna, som ofta handlar om s.k. "tilläggshandlingar", s.k. "punktinsatser i marginalen" istället för att genomsyra hela politiken. Ska vi ha någon chans att rädda miljön, måste det senare ske, menar Forsberg, och då kan vi inte ha tillväxt. Detta måste politikerna våga erkänna, även om det skulle kosta dem deras karriär.

Men Forsberg är inte helt fri från ekomodernism själv. Han är för högteknologi och industrialism i boken, om än i en kraftigt reformerad och avskalad form (genom s.k. "lokalisering", som han talar sig varm för i boken). Detta kan spela ekomodernisterna i händerna, som här hittar hållhakar och försvar för sin galenskap. Forsberg vill kraftigt reducera industrialismen och globaliseringen, och det är bra, han är på rätt väg, men har går inte linjen ut och förespråkar ingen avveckling av dessa fenomen. Vem ger sig först då?, kan man undra. Alla tycker ju att just deras teknologi är försvarbar och viktig. För Forsberg är "civiliserad" ett positivt ord, och jag kan förstå det. Men tycker han då att vilda urfolk är råa barbarer? Är det inte snarare de civiliserade som är de sanna barbarerna, med deras masskrig och massförstörelse av miljön? Kanske frågan om ordparet "civiliserad - vild" inte är så enkel när allt kommer till allt. Jag efterlyser en radikalare civilisationskritik hos Forsberg, ett ifrågasättande av själva fundamenten i miljöförstöringen, globaliseringen och tillväxten, särskilt det stora projektet att tämja och domesticera allt som lever, som ligger i botten av civiliseringsprocessen, och som till syvende och sist resulterar i imperialism och kolonialism. Globaliseringen och miljöförstöringen är bara slutrakan på denna process. Vi kommer inte till rätta med dessa fenomen om vi upprätthåller industrialismen, d.v.s. civilisationen, och tredje världen får, som alltid, betala den

största notan för detta, i form av slavliknande arbete och miljöförstöring.

Forsberg kritiserar starkt media för infantiliseringen av dess rapportering, hur de försummar de verkligt viktiga frågorna, och skriver massvis med skräp. Medias miljöbevakning är en dyster saga. Forsberg erkänner dock att man börjat ta klimatfrågorna på allvar under tiden strax innan han skrev boken (han skrev boken 2007, 2006 hände det något med medias miljöbevakning). Jag skulle tillägga här att media inte verkar ha hållit ut i denna vakenhet under de senaste tio åren, utan verkar ha somnat ganska snart igen. Forsberg är också arg på hur media på ena sidan kan moralisera över vår försummelse av miljön, medan reklamen för lyxvaror och bilar skriker på nästa sida. Miljömedvetandet verkar inte genomsyra det media gör. Detta är aktuellt även idag.

I slutet av boken blir Forsberg dyster, och talar om att det sannolikt kommer en kollaps, först en Peak Oil-relaterad (han talar en del om Peak Oil i boken), sedan en klimatrelaterad. Den Peak Oil-relaterade kollapsen kommer antagligen långt innan den klimatrelaterade *, menar Forsberg, och jag är benägen att hålla med. Jag skulle dock önska att han hade avslutat med en mer tydlig vision för hur lokaliseringen kunde gå till, hur vi undviker kollapsen, istället för det dystra slutet. Han nämner dock t.ex. lokala valutor och permakultur i förbifarten som möjliga lösningar, vilket jag uppskattar.

Jag kände mig utmanad av Forsbergs bok, särskilt eftersom han är långt mindre radikal än jag i sitt lösningsförslag, eftersom han inte vill överge civilisationen, och eftersom han erbjuder ett realistiskt lösningsförslag för hur detta skulle gå till. Det börjar bli mer och mer tydligt för mig att man inte behöver vara så radikal som jag är på denna blogg om man ska rädda världen, saken är bara det att jag inte bara vill rädda världen, utan även skapa ett lyckligt liv för våra barnbarn, tredje världen och djuren till på köpet, så att alla kan gagnas av omställningen. Jag vill inte att någon ska slita ut sig på omställningen, eller förbli i slaveri och fångenskap. Jag har försökt att minutiöst snickra på en omställning som skulle vara en win-win situation för så många som möjligt. I denna vision finns det föga plats för industrialism och stadskultur, d.v.s. civilisation, som jag tycker bara fostrar maktmissbruk och exploatering av andras liv och arbete. Forsberg är på rätt väg, men jag skulle gärna vilja rekommendera honom att läsa John Zerzan, Daniel Quinn och Derrick Jensen, vars visioner jag tycker är vackrare och mer inspirerande än Forsbergs; att återerövra den förtryckta urmänniskan (urfolksmänniskan) i oss, och i mitt fall, en återerövring av det

förtryckta djuret i oss (den s.k. "djurismen"). Men Forsbergs bok har satt igång en process i mig där jag rannsakar min filosofi, håller verkligen anarkoprimitivismen, eller är den bara fanatism och extremism? Jag skulle vilja veta vad Forsberg tycker om den. Kanske har han inte stött på den, då den inte är så vanlig i akademiska sammanhang?

Forsbergs bok var välskriven, inte för svår för en lekman, spännande och helt tydligt skrivet av ett skarpt intellekt med framstående samtidsorientering. Det märks att Forsberg följt med sin tid, och läst tidningarna (detta som jag med Thoreau har så svårt för, p.g.a. den otroliga mängd ointressanta nyheter som man måste leta i för att hitta de väsentliga nyheterna). Jag rekommenderar den för alla som vill få en introduktion i miljöpolitiken och även inom ekologisk ekonomi. För svenska ekofilosofer borde boken vara obligatorisk läsning, ja boken gränsar till politisk ekofilosofi (mitt favoritområde). Frågan om tillväxtens nytta eller förbannelse är i grunden en ekofilosofisk fråga när man verkligen går till botten med den.

Slutligen vill jag också nämna att Forsberg kom ut med en andra bok 2012 som hette "Omställningens tid. Tillväxtens slut och jakten på en hållbar framtid" (Karneval förlag), som jag läste för något år sedan. Jag recenserade den inte då, men jag skall nog göra det om jag läser om den (vilket verkligen lönar sig, så bra var den!)

* Finanskrisen 2008 kom ett år efter publiceringen av Forsbergs bok, undrar om han tänkte på att han hade förutsett detta i sin bok på sidan 241 i meningen " Det är detta världsomspännande civilisationsprojekt som nu tycks stå på randen till sammanbrott". Har han tänkt på att Finanskrisen var det första steget i detta sammanbrott? Eller hade han räknat med att vi skulle komma upp ur Finanskrisen igen, att det inte blev en större kollaps och finansiell härdsmälta?
2017-11-15 @ 15:50:00 Permalink Björn Forsberg Kommentarer (0) Trackbacks ()

Tillägg till inlägget "Fördelarna med att människorna i Nord efter hand emigrerar till Syd"

Tillägg till detta blogginlägg (allt det jag säger här förutsätter att vi lyckas rädda klimatet och bli tio gånger färre):

Desto mer vi bygger ut civilisationen i Nord, och bankar tältpålarna djupare i jorden, desto svårare har vi att lämna civilisationen i Nord

när nästa istid kommer om några tusen år (vissa säger några hundra år (1), vissa säger 5000 år, vissa t.o.m. 50 000 år, mycket beror på om vi lyckas rädda klimatet), om mänskligheten överlever så länge. Alltså; bäst att för säkerhets skull (försiktighetsprincipen!) emigrera till Syd genast när tillfälle bjuds! (2) Det är det enda långsiktigt hållbara! Det är ungefär lika klokt som att inte bygga en stad på ett seismiskt aktivt område, utan nöja sig med att bo där i jurtor, även om det kan ta tusentals år innan nästa jordbävning drabbar området.

Ska man ta hållbarheten till sin spets, måste man fråga sig om ens livsstil är hållbar i ett tiotusenårigt perspektiv, om det samhälle man bygger nu kan stå sig i mer än 10 000 år. Så har i alla fall många vilda urfolk tänkt. Många vilda urfolk har faktiskt levt på ungefär samma sätt i över 10 000 år. Skall vi absolut bo där isen en gång legat, och dit isen en gång ska komma tillbaka, borde vi bo i jurtor och tipin, som är lätta att flytta när istiden kommer tillbaka, och som dessutom ofta när en livsstil som inte förstör miljön, som ett bonus. Och denna livsstil har också den fördelen att den inte är så sårbar för naturkatastrofer som skogsbränder, orkaner, jordbävningar eller vulkanutbrott (blir det t.ex. orkan tar man snabbt ner sin jurta eller tipi, och förvarar den på ett ställe med stenar över sig så den inte flyger bort).

Vi i civilisationen har tappat något av den robusthet som urfolkslivsstilen hade, och blivit överdrivet sårbara, vilket särskilt blir tydligt i spåren av naturkatastrofer (som orkanen i Puerto Rico). Man kan inte flytta eller ta med sitt hus om det blir orkan eller skogsbrand. Det kan man med tipin och jurtor.

Det som kanske också spelar in i min längtan till Syd, och min önskan att hela mänskligheten rymdes i Syd, är de upplevelser med kyla i Norden som jag haft under mina år som hemlös. Jag vet hur ogästvänlig kylan är, och hur mycket lättare det var att spendera vintern i Granada i södra Spanien, än i Stockholm.

(1) Klimatförändringarna kan ändra golfströmmens kurs, så att vi får samma klimat som Sibirien, en liten istid.

(2) Eller i alla fall lossa en hel del på tältpluggarna genom att bo i jurtor och tipin på landsbygden istället för i höghus i städer.

2017-11-15 @ 12:17:00 Permalink Emigration till Syd Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ode till löven en novemberdag

Heja löven!
Göm er för gatusoparen!
Håll ut på gatan tills snön kommer
och räddar er!
Sprid ut er över asfalten,
och gödsla den
med ert fina väsen,
så att såret i naturen,
det stora sår som staden är,
kan börja läka!
Akta er för de nekrofila,
som ständigt river upp såret,
varje höst, när skorpan börjar bildas,
den fina skorpan av löv,
små änglar som dalar ner från träden,
och skapar liv där de går fram,
mull, grunden för allt liv på marken!
Heja löven!
Lägg era helande händer på staden,
sjung en sång för den
om urtidens mull och urskogar.
De som likt ett Eden
en gång täckte marken,
där livlöshet nu råder.
2017-11-13 @ 18:33:43 Permalink Dikter Kommentarer (3)
Trackbacks ()

Vad skiljer människan från de icke-mänskliga djuren? Demoniseringen av vilddjuren i civilisationens historia.

Djurismen menar att människan är ett djur, och bör således leva i harmoni med sin djurnatur, vilket vi inte gör nu. Det är lätt att tro att detta innebär att vi ska släppa alla våra hämningar, och stjäla, trakassera och slåss utan spärrar. Men är djur sådana? Jag misstänker att vi här demoniserar djuren för att försvara vår alienation från vår djuriska natur, från det naturliga. Är det verkligen så att djuren inte har några spärrar och hämningar, medan människan kan tygla sig själv? Är det detta som utmärker skillnaden mellan människa och djur? Jag tror inte det. Djuren socialiseras också in i sociala koder och regler, som de delar med de andra inom sin djurart. Ja, en del av detta sitter rentav i generna. Djur äter t.ex. sällan medlemmar av sin egen djurart, likaså dödar dem sällan. Det är p.g.a. deras inbördes regler. Djur underordnar sig under andra, precis som människan, djur har hierarkier precis som människan (vilket inte innebär att jag försvarar hierarkier). Hundarna i civilisationen är exempel på djurs

förmåga att socialiseras in i sociala regler. Hundar biter sällan sina hussar och mattar, och även sällan främlingar.

På samma sätt som djur har regler, kan man finna tygellöshet hos människor, brottslighet och korruption utan like. Människan verkar här vara kapabel till större tygellöshet än djuren, som är rätt moraliska i jämförelse.

Men varför förknippar vi tygellöshet, hämningslöshet, låghet och perversion med det djuriska? Kanske, förutom det jag redan nämnt, finner man en förklaring till detta i att man i många gamla bibelöversättningar kallar Antikrist för "vilddjuret" *, "dyret" ("djuret" på norska), och "the beast" (kan betyda "djuret" på engelska). Detta där det grekiska ordet "therion" (1) i grundtexten snarare här innebär ett odjur, ett monster (i Bibel 2000 används ordet "odjur", vilket även passar bättre som beskrivning av den varelse som kom upp ur havet i Uppenbarelseboken 13). Är inte ett odjur snarare ett icke-djur, ett perverterat djur som mist sin urnatur, sin sanna djurnatur? Ungefär som människan? Jag skulle säga att det är människan som blivit en Antikrist, inte de ickemänskliga djuren. Att koppla det antikristliga till det djurlika och djuriska, leder till en demonisering av djuren. Djuren är värda en upprättelse från den smutskastning av dem som den kristna kyrkan har sysslat med.

Teologerna borde uppmärksamma detta. Och sätta sig in i etologin, läran om ickemänskliga djurs beteenden.

Skillnaden mellan människa och ickemänskligt djur är nog inte så mycket en fråga om skillnader i tygellöshet, som en skillnad i det jag skulle kalla "matematisk intelligens". Jag skulle inte säga att människan är mer intelligent än djuren (snarare dummare, med tanke på vad hen gör med miljön), utan att människan överutvecklat en viss sorts intelligens, den matematiska, som gjort henom kall och beräknande, ja naturens herre och tyrann. Detta är inte särskilt intelligent, än mindre vist, att förvandla den levande, vilda naturen till siffror på en skärm, så att man kan bygga ut sitt planetära imperium över allt som lever, kontrollera och exploatera och manipulera allt på planeten (2). Jag skulle alltså även säga att djuren verkar vara mer intelligenta än människan, om man ser till helheten, och inte bara till en enda aspekt av intelligensen, den matematiska, den som undergått en cancerlik transformation hos människan. Djuren har överutvecklat andra sorters intelligenser långt över vad människan är kapabel till (hur hittar flyttfåglarna från Sverige till Afrika?), och som ofta är smartare utifrån ekologiska perspektiv än vad den matematiska intelligensen är.

Att ha blandat in skogens vilda djur i vår kulturs mytiska föreställningar om Antikrist, har varit ett ödesdigert misstag, som kanske till del står bakom den västerländska civilisationens alienation från det naturliga. Det har kostat otaliga vilddjur livet, särskilt rovdjur, ja kanske har det delvis rättfärdigat vår tämjning och domesticering av djuren och alla vilda urfolk vi påträffat, vårt projekt att demonisera och tämja allt som är vilt. Vi får nu smaka på vår egen medicin, när Moder Jord själv börjar vända sig mot oss.

Djurismen är ett uppror mot denna demonisering av vilddjuren, och ett försök att återta rätten till vår djurlikhet, vår enhet med naturen och djuren.

* Satan har också ofta avbildats som hälften människa, hälften getabock.

(1) Ordet "therion" kan betyda både vilddjur och odjur, men av sammanhanget bör det vara uppenbart att det är ett odjur som åsyftas, särskilt med tanke på hur odjuret som steg upp från havet i Uppenbarelseboken 13 såg ut: "Det hade tio horn och sju huvuden och på sina horn tio kronor och på sina huvuden hädiska namn. Odjuret jag såg liknade en leopard, och dess fötter var som en björns och dess gap som gapet på ett lejon."(Upp 13:1-2). Om inte det här är ett odjur, vet jag inte vad det ordet betyder. Det här inlägget är belysande (om man bortser från det där om Obama). Djuret i Upp. 13 är en mytologisk ond djurvarelse, ett monster. De gammaltestamentliga profeterna Jesaja, Daniel (se Dan.7:3) och Ezekiel använde sig också av mytologiska havsmonster i sina profetior (och använde sig också av en term på hebreiska som motsvarar "therion") , och Uppenbarelsebokens odjur är ett inlägg i denna tradition. Det sjuhövdade monstret i Uppenbarelseboken tillhör traditionen av drakar (som Leviathan), havsmonster (som Leviathan och Hydra) och demoner, inte skogens djur. Ordet "therion" liknar lite på engelskans "beast", som kan betyda både vilddjur och odjur.

(2) Jesus kom till jorden för att tjäna, inte härska, se Matteusevangeliet 20:25-28: "Men Jesus kallade till sig dem och sade: ”Ni vet att härskarna är herrar över sina folk och att furstarna har makten över folken. Men så är det inte hos er. Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara de andras slav. Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.” Därav min böjelse för att kalla människan en

Antikrist, för det hon sysslar med på planeten, att härska över allt liv, är just motsatsen till Jesus´ liv.
2017-11-13 @ 15:45:00 Permalink Djuren Kommentarer (1)
Trackbacks ()

Fördelarna med att människorna i Nord efter hand emigrerar till Syd

Jag har i detta inlägg (och detta) förordat att människorna i Nord emigrerar till de varma länderna några hundra år efter att civilisationen är avvecklad och befolkningen är tio gånger mindre *. Här kommer skälen till denna åsikt:

-Naturen i Nord får förvilda sig, vilket är i enlighet med dess intresse. På detta sätt betalar vi tillbaka något av vår skuld till naturen. Vi måste inte stanna i Nord.

-De förvildade boskapsdjuren i Nord får mer mat när vi överlämnar skogsträdgårdarna i Nord till dem (detta förutsätter alltså att vi omvandlat åkrarna till skogar och skogsträdgårdar, som jag drömmer om), och de har då större chans att klara sig i det vilda.

-Syd erbjuder en rikare variation av frukter och nötter.

-I Syd får man skörd flera gånger per år, vilket gör att man lättare kan leva på sina skogsträdgårdar.

-Det är mycket varmare på vintern i Syd, vilket är mycket bekvämare, och gör att man behöver elda mycket mindre (kanske inte alls) med ved, och slipper så hugga ner skog. Det är lättare att leva på rå mat i Syd, p.g.a. den rika och varierade tillgången på frukter och nötter (t.ex. avokado och kokosnötter).

-Man behöver jaga mindre i Syd p.g.a. den rika och varierade tillgången på frukter och nötter. Man tillfogar således djuren mindre lidande, och det är ett sätt att betala tillbaka mänsklighetens skuld till djuren.

-Min s.k. "paradisism" realiseras då, vilket går ut på att vi ska återskapa paradiset, Eden, på jorden, så långt det går, det tillstånd vi levde i innan civilisationen uppkom, vårt ursprung, den tid då vi levde i Syd i stora urskogar.

-Vi får chansen att skapa en tillvaro för våra barnbarn som är bättre än den vi har, ständigt, ju mer vi återskapar naturens biodiversitet, där ingen behöver slava, svälta eller frysa. Egentligen är det alla

vuxnas plikt att skapa en värld för sina barn som är bättre än den de vuxna har.

-Det svåraste med denna vision är hur vi ska bli så få att vi alla kan emigrera till Syd. Krävs det inte en allt för stor uppoffring från människorna i all för långa tider? Jag personligen känner det inte som någon uppoffring att avstå från barn, avstå från oskyddat sex. Jag bara styr över min kärlek och omtanke till dom som ligger där och ropar, till djuren och naturen och de fattiga. Det är nog kompensation för mig, och är nog en av orsakerna till att jag förespråkar denna vision. Man kan också adoptera barn. Men är det inte rimligt att vårt tjänande av naturen för att betala tillbaka vår skyhöga skuld till den, behöver stå i någon slags proportion till vad vi har åsamkat för skada? Något slags sinne för rättvisa och proportioner måste vi ha här. Vi bör tjäna naturen och djuren lika mycket som de har tjänat oss. Det innebär minst 10 000 års tjänande av djuren utan att kräva så mycket tillbaka. Skogsträdgårdar och frihet är det bästa vi kan ge dem, det bästa sättet att tjäna dem, samt så lite jakt vi kan (det är därför jag är för hortikultur/permakultur). Saker som är lättast om vi emigrerar till Syd. Jag förstår inte ens att detta kan kännas som en uppoffring; för mig är det en befrielse att få gottgöra det vi brutit mot naturen och våra efterkommande.

Du kanske invänder: "Men kan vi inte göra allt detta samtidigt som vi bevarar civilisationen och stadskulturen?" Jag tror inte det, det skulle bara förslava våra efterkommande. Alla behövs nämligen för att förvandla åkrarna till skogar och skogsträdgårdar, om vi ska begränsa oss till 3-4 timmars arbete varje dag. Ska vi upprätthålla civilisationen jämte detta, blir det lätt 8-12 timmars arbete per dag, d.v.s. löneslaveri. Det vore inte att gottgöra det vi brutit mot våra efterkommande. Att rädda civilisationen från de otroliga utmaningarna "Sinande Olja" och "Klimatförändringar" kräver otroligt mycket jobb, särskilt om vi ska elektrifiera allt och driva allt på förnyelsebar energi. Tredje världen skulle lida av detta (den gör det redan). Bäst vore om alla befriades till att leva självförsörjande utan herrar, med minimal arbetsinsats, vilket skulle kunna genomföras om alla var med i arbetet landsbygden (genast när någon ska leva på vårt arbete utan att bidra till det själv, skapas det hierarkier och maktstrukturer, vilket jag som anarkist är emot). Vi behöver inte lägga ner basal sjukvård bara för att vi avvecklar civilisationen, den kan fortsätta i ekobyarna, om än på ett småskaligt och anticivilisatoriskt sätt.

"I want to live in paradise
I want to live in the south
I want to live in paradise

At the south of the earth tonight"

(Emilie Simon i denna vackra sång)

* detta förutsätter också att klimatet har räddats , så att inte länderna i Syd har gjorts obeboeliga

Tillägg den 15.11. (och 17.11) 2017:

Desto mer vi bygger ut civilisationen i Nord, och bankar tältpålarna djupare i jorden, desto svårare har vi att lämna civilisationen i Nord när nästa istid kommer om några tusen år (vissa säger några hundra år (1), vissa säger 5000 år, vissa 50 000 år, mycket beror på om vi lyckas rädda klimatet), om mänskligheten överlever så länge. Alltså; bäst att för säkerhets skull (försiktighetsprincipen!) emigrera till Syd genast när tillfälle bjuds! (1) Det är det enda långsiktigt hållbara! Det är ungefär lika klokt som att inte bygga en stad på ett seismiskt aktivt område, utan nöja sig med att bo där i jurtor, även om det kan ta tusentals år innan nästa jordbävning drabbar området.

Ska man ta hållbarheten till sin spets, måste man fråga sig om ens livsstil är hållbar i ett tiotusenårigt perspektiv, om det samhälle man bygger nu kan stå sig i mer än 10 000 år. Så har i alla fall många urfolk tänkt. Många urfolk har faktiskt levt på ungefär samma sätt i över 10 000 år. Skall vi absolut bo där isen en gång legat, och dit isen en gång ska komma tillbaka, borde vi bo i jurtor och tipin, som är lätta att flytta när istiden kommer tillbaka, och som dessutom ofta när en livsstil som inte förstör miljön, som ett bonus. Och denna livsstil har också den fördelen att den inte är så sårbar för naturkatastrofer som skogsbränder, orkaner, jordbävningar eller vulkanutbrott (blir det t.ex. orkan tar man snabbt ner sin jurta eller tipi, och förvarar den på ett ställe med stenar över sig så den inte flyger bort).

Vi i civilisationen har tappat något av den robusthet som urfolkslivsstilen hade, och blivit överdrivet sårbara, vilket särskilt blir tydligt i spåren av naturkatastrofer (som orkanen i Puerto Rico). Man kan inte flytta eller ta med sitt hus om det blir orkan eller skogsbrand. Det kan man med tipin och jurtor.

Det som kanske också spelar in i min längtan till Syd, och min önskan att hela mänskligheten rymdes i Syd, är de upplevelser med kyla i Norden som jag haft under mina år som hemlös. Jag vet hur

ogästvänlig kylan är, och hur mycket lättare det var att spendera vintern i Granada i södra Spanien, än i Stockholm.

(1) Klimatförändringarna kan ändra golfströmmens kurs, så att vi får samma klimat som Sibirien, en liten istid.

(2) Eller i alla fall lossa en hel del på tältpluggarna genom att bo i jurtor och tipin på landsbygden istället för i höghus i städer.
2017-11-12 @ 16:19:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Varför jag inte tror på den storskaliga elektrifieringen

Varför jag inte tror på den storskaliga elektrifieringen av samhället som räddningen:

Det elektriska ersätter ofta inte det fossildrivna, utan läggs bara till det. Försvaret av det elektriska matar detta; människors ökade lyx och ökade bekvämlighet. Man tar t.ex. den eldrivna skateboarden till city istället för att sparka sig fram på skateboarden som förr. Och elbilar gör bara att människor känner att de med gott samvete kan köra istället för att gå och cykla - det är ju "miljövänligt"! Så de kör mycket mer än vanligt.

Försvaret för den storskaliga elektrifieringen gör samhället således en björntjänst. Bättre vore att börja med en djupgående kritik av teknosystemet och tillväxten, och börja avveckla istället för att lägga till ytterligare teknologi. Mer teknologi innebär faktiskt mer utsläpp, särskilt i tillverkningsfasen och när delarna till teknologin ska fraktas kors och tvärs över jordklotet.

Däremot tror jag på småskalig tillverkning av förnyelsebar energiteknik som ett sätt att göra Kollapsen mjukare. Sånt som gör Kollapsen mjukare är värt att satsa på just nu. Men det får inte ersätta att vi avvecklar det mesta av teknologin och återgår till en lokaliserad ekonomi liknande den urfolken och ekobyrörelsen har.

Tron på "den stora elektrifieringen" gör att vi inte avvecklar också den mer destruktiva teknologin, den kommer att gömma sig bakom den teknologitro som förespåkare för elektrifieringen har. Det är så det har gått, tyvärr. När vi är för elbilar och solpaneler, åker flyget och långtradarna snålskjuts på detta. Ja, det hamnar i att t.o.m. Isabella Lövin, Sveriges klimatminister, försvarar flyget. Hur ska vi

klara klimatkrisen om inte ens miljöpartiet vill göra uppoffringar och avveckla istället för att utveckla?
2017-11-12 @ 15:52:00 Permalink Ekomodernism Kommentarer (1) Trackbacks ()

Ett förslag till hur vi ska få bort dom fossildrivna fordonen (uppdaterad version)

(uppdatering av mitt inlägg "Ett förslag till hur vi ska få bort dom fossildrivna fordonen", där jag tagit bort det där med statens konfiskering av mark och skog, som jag tyckte blev för ekokommunistiskt och ekofascistiskt. Det hela skulle faktiskt fungera utan det, men statskassan får kanske bara lite problem, vilket vi måste lösa. Ändringarna är genomförda i slutet av det här inlägget, i de två sista styckena)

Jag skrev nyss i detta blogginlägg att vi måste få bort de fossildrivna fordonen från våra gator, och det snabbt, om vi ska rädda klimatet. Då frågar du kanske om hur jag skulle gå tillväga utan att förorsaka kaos och kollaps. Jag ska nu spåna lite om hur det skulle kunna vara genomförbart. Det är svårt, men det går (jag har tidigare på bloggen, här, föreslagit att man gör om våra fartyg till segelfartyg i den kommande omställningen, det är också möjligt!).

Det första man bör göra, är att göra det jäkla dyrt att äga bil eller lastbil och tanka bensin. Man ska, tycker jag, försöka så lite som möjligt tvinga igenom saker, utan införa s.k. "styrmedel" - kraftigt höjda skatter, alla möjliga slags avgifter, tullar osv. Det är det smartaste och smidigaste sättet att förändra samhället. Man ska göra det så helvetes dyrt till slut att ingen längre vill köra fossildriven bil eller lastbil, ännu mindre tanka dem. Förstöringen av klimatet måste få sitt rätta pris. Man bör göra det dyrare att köra bil i staden än på landsbygden, eftersom bil krävs mindre i staden än på landet.

Det andra man bör göra, är att bygga en bro från nuläget till en klimatvänlig framtid utan fordon (som jag drömmer om), genom att satsa stora pengar på att bygga elektriska fordon istället för fossildrivna fordon, det ska vara förbjudet att tillverka fossildrivna fordon, alla bilindustrier bör gå över till elfordon, så att de få fordon som verkligen behövs för att inte samhället ska kollapsa (såsom att köra mat in till stan i lastbilar), kan drivas med elektricitet. Om man tar bort alla fordon, kommer allt att sluta i kollaps och kaos, det förespråkar jag inte. Jag har tidigare uttryckt att man inte bör investera i elektriska fordon, men när jag tänker noggrannare på det, behövs de nog i en övergång (förlåt Olja för blåbär-bloggen, för mitt avfärdande av era åsikter i denna fråga!). Men jag godkänner det

bara om hela bilindustrin går över till elfordon, genom att tillverkning av fossildrivna fordon förbjuds (bilindustrin bör också tvingas att krympa radikalt, för att inte slösa på resurser och utsläppsrätter. Till slut bör den avvecklas). Det bör även satsas stort på s.k. "E-highways", som bloggen "Olja för blåbär" skriver om här.

Men det jag inte håller med Olja för blåbär-bloggen, är i frågan om dessa nymodigheter bör satsas på för all framtid. Jag anar att bloggen har såna åsikter, men det menar jag inte är hållbart, för det skulle bara göra att den ohållbara civilisationen (den är ohållbar på en otrolig mängd olika sätt, inte bara när det gäller utsläpp) skulle förlängas, och ännu fler arter skulle utrotas. Nej, jag vill inte upprätthålla civilisationen med el eller vilken miljövänlig teknologi som vi nu hittar på. Civilisationen är ohållbar och förtryckande ner i djupaste rötterna, den måste avvecklas. Om inte annat så för rättvisans skull, för tredje världens skull, som får betala den högsta notan för vår lyx. Elfordon är en lyx som vi kan undvara i längden, och som vi skulle klara oss utan helt bra, bara med en övergångstid för avvecklingen. Det kräver även mycket fossilt bränsle att producera elfordon, och skicka delar kors och tvärs över jordklotet. Jag siktar mot noll utsläpp så fort som möjligt, och sedan negativa utsläpp. Och jag siktar också på radikalt minskat arbete för alla människor på vårt klot, så att vi slipper slita ut kroppen, och dras med utslitna lemmar och arbetsskador när vi blir gamla. I genomsnitt fyra timmars arbete per dag är det vi bör sikta på, och det går inte om vi ska rädda världen med teknologi, vilket kräver otroliga insatser, som inte är hållbara varken när det gäller vår hälsa eller miljöns hälsa.

Det tredje man bör göra, är att lokalisera ekonomin, så att vi inte behöver köra långa sträckor, utan kan ta oss fram till fots, springande eller med cykel. Det gör man bäst genom att göra det dyrt att bo i städer (den ekonomiska verksamhet som baserar sig på import långväga ifrån måste få sitt rätta pris), genom styrmedel, men skrattretande billigt att bo på landet och odla sin egen mat. Ja, man ska rentav belönas för detta, till skillnad från idag, då det bara är välbeställda som har råd att bli bönder och köpa gårdar. Även här ska styrmedel användas istället för tvång. Det ska vara gratis att få tag i en åkerplätt att odla sin egen mat på, och bli självförsörjande, ja man ska få lite pengar av staten (ett startkapital) för att göra det (plus basinkomst, som jag hoppas blir global). Åkrarna ska efterhand bli allemansrätt, som man delar på broderligt, med statens hjälp. Skogarna ska även bli allemansrätt (jag är däremot inte emot att man äger sin jurta och sin kniv). Detta kan gå till på följande sätt: staten köper upp en del av marken och skogarna av bönderna och skogsägarna (så att de som vill flytta ut på landet kan få gratis mark

och tillgång till skog), med pengar som kommit in från alla skatter, tullar och avgifter genom styrmedlen, och sedan delar alla broderligt på denna mark, enligt principer som staten ställer upp, enligt stora omställningsprogram som staten ställer upp, och vars syfte är att locka folk att bosätta sig på landet och odla sin egen mat. De som tidigare ägt denna mark och skog, får nu broderligt ställa in sig i leden, och dela marken med andra. Detta skulle även tjäna till att utjämna ekonomiska klyftor, och rasera klassamhället. Men jag tror att efterhand som kollapsen i världen fördjupas, så kommer bönderna och skogsägarna att inse att de måste dela sin mark och skog med de f.d. stadsborna, och att de då kommer att gärna sälja en del av sin mark och skog till staten, och det för ett inte så dyrt pris, så att staten inte ruineras.

Som du kanske märkt, kräver detta en stark stat till att börja med. Jag erkänner att detta krävs, och jag bejakar detta fast jag är anarkist. Vi behöver en stark stat i övergången mellan nuläget och en anarkistisk, klasslös framtid. Det är omöjligt att genomföra anarkismen genast, med revolution. Jag tror inte på blodiga revolutioner, utan på en fredlig övergångsfas där vi bygger broar till en solidarisk värld, där vi till slut avvecklar staten. Det svåraste här kan vara momentet när de rika bönderna och skogsägarna ska sälja delar av sin mark och sina skogar *. Hur ska vi få dom med på detta, att avstå från frukterna av sitt gedigna arbete (1)? Hur ska dom kunna ge mark år stadsbornas fattiga, som de kanske tycker inte förtjänar gratis mark? Men de fattiga måste belönas för att de levt med en jämförelsevis solidarisk livsstil, med lågt ekologiskt fotavtryck.

Hur ska vi då samsas broderligt om marken, om mer och mer av marken ska ägas gemensamt? Jag tänker att det går, eftersom då alla till slut behöver leva självförsörjande, tar ingen större mark i anspråk än vad som krävs för att själv överleva. Den som försöker göra bisnis på andras bekostnad, bör få böter. Och det blir också för tungt att ha för stor åkermark att odla på, eftersom traktorerna efter hand kommer att vissna bort och bli för dyra att köpa och tanka. Det enda som fungerar, är småskalig permakulturodling mest för eget bruk. Och ska det inte då gå att samsas om marken? Det tror jag. Det är bara när det finns icke-lokala valutor i omlopp som vi blir frestade att göra bisnis på andras bekostnad, med lokala valutor, som jag nästan inte räknar som pengar, utan bara som ett praktiskt arrangemang för att byta tjänster, blir vi solidariska och delar på allt.

* Bönderna kommer att tjäna på det här i längden, genom att arbetstiden för alla sakta men säkert radikalt reduceras. Nu arbetar ju vissa bönder ibland sexton timmars dagar under sommarsäsongen,

enligt vad jag hört. Bönderna överlag arbetar idag allt för mycket för att deras jordbruk ska gå runt, särskilt de fattiga bönderna i tredje världen (de flesta bönder i världen är mycket fattiga). De skulle nog tjäna på detta.

(1) Jag vill dock inte att detta diktatoriskt ska påtvingas samhället, utan att vi ska försöka påverka folk så att vi får folket med oss, genom demokratiska beslut. Jag förordar således inte ekofascismen eller ekokommunismen.
2017-11-06 @ 15:23:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur vi skulle kunna hjälpa våra husdjur och vår boskap att förvilda sig. Ett möjligt framtidsscenario när det gäller detta.

Jag är för "rewilding", för återförvildning, av såväl människor som djur, som ni nog har märkt här på bloggen, i anarkoprimitivisternas anda. För människornas förvildning har jag en ganska detaljerad idé, däremot inte för våra husdjur och vår boskap. Här kommer några idéer, först för boskapen, sedan för våra hundar och katter:

Jag tar korna som exempel bland våra boskapsdjur: Man skulle kunna börja med att låta korna få gå ute i hagen hela vintern, om dom klarar det, medan man sätter ut hö och foder till dom. Dom klarar ju kyla bättre när dom får röra på sig istället för att stå i båset i ladugården, som fallet är i många ladugårdar, även om det lär vara varmare i ladugårdarna än ute. Om temperaturen faller till - 30 kan man ju ta in dom för en tid. Men vintrarna framöver lär bli allt varmare.

När korna har klarat detta i säg 5 år, börjar man sakta utöka arealen dom får röra sig i, till att omfatta delar av skogen intill bondgården, om det finns en sådan. Om det inte finns, bör man se till att det uppstår en sådan, genom att plantera skog och skogsträdgårdar. Man sätter sedan ut mat till dom inne i skogen på vintern, på ett fast ställe som man sedan använder så länge korna är i fångenskap, ja även efter det, detta för att de ska vänja sig vid att få sin mat där, och veta var dom ska få mat om dom inte klarar sig på vad skog och äng erbjuder om vintern. Dom får sedan en allt större del av skogen, som låt oss säga är 20 km2 stor. Till slut har de hela skogen, efter ännu några decennier. Nu har de också fått lära sig hur de äter av skog och äng även på vintern. Och människan har nu slutat mjölka dom, man

sätter bara ut mat till dom på vintern i skogen på det fasta stället. Däremot har korna ännu (det har de haft hela tiden) fri tillgång till ladugården, där det även finns hö och foder. Efterhand sätter man ut allt mindre foder, eftersom de inte mjölkar, och behöver äta mindre, men också eftersom de blir allt skickligare på att hitta mat i skogen. Denna fas räcker så länge att man ger korna en chans att först vänja sig vid livet i den stora skogen, med allt det har att erbjuda. Korna får också gå med tjurarna nu, och de får para sig fritt. Blir de för många, slaktar man de äldsta. Den här fasen kan sträcka sig över 20-30 år, och flera nya generationer kor får vänja sig vid detta liv från födseln.

Nä man sett att korna klarar detta liv, kan man ta det avgörande steget; att ta bort inhägnaden från skogen och låta korna gå helt fritt. Men man fortsätter ännu i mycket långt tid att sätta ut hö och lite foder, på det fasta stället. Risken är nu att andra djur, som rådjur och hjortar, stjäl kornas mat, men korna rör sig fortfarande under många decennier, nästa enbart i de marker som de varit fångna i, och då särskilt runt matningsstället. Så jag räknar med att de får merparten av höet och fodret som sätts ut. Till slut märker man att foder inte längre behövs, och sätter bara ut hö.

I 50-100 år sätter man ut hö till de förvildade korna på vintern. Om man tycker de blir för många, och blir en börda, jagar man kor och slaktar dom, för att hålla balansen. Efter hand kommer de inte längre för att äta till ladugården, och detta är ett tecken som man går efter för att veta när tiden är inne då de klarar matförsörjningen själv. De äter dock för all framtid fallfrukt från skogsträdgårdarna, som dom lärt sig tycka om. Detta förhindras inte, man sätter t.o.m. ut en del frukt till korna, man har så mycket frukt efter hand. Men helt avstår man från att mata korna vintertid först när det är dags att sakta emigrera söderut, lett av den koll på befolkningsmängden som de som fortfarande har fungerande datorer, har (ett fåtal datornördar i världsparlamentet samlar dessa uppgifter). När befolkningsmängden globalt har minskat tillräckligt, kan vi emigrera till de varma länderna, där förhållandena om vintern är avsevärt mycket lättare, och som också är allas ursprung.

Hundarna och katterna har fått förvilda sig på sina helt egna sätt. De har hängt med människorna i de olika ekobyarna sedan

stadscivilisationen kollapsade. De får gå fria i dessa ekobyar, och maten man ger dem håller dem i knutarna. De är så insocialiserade med människorna att konservationsbiologerna tror att de kommer att hänga med människorna under oöverskådlig framtid, inte minst hundarna. Det gör dock inget, maten räcker till dem, eftersom människorna hela tiden frivilligt blir färre. Blir dom för många, avlivas de äldsta (de får nämligen fritt para sig, kastrering förbjöds av världsparlamentet redan 2035). Dom avlivas på det minst smärtsamma sättet.

Om det finns boskapsdjur som helt enkelt inte klarar vintrarna i nord utan människan, tas dom med när man sakta emigrerar till Syd, och får förvilda sig i det klimat dom passar bäst i. Man ser dock till att dom inte är för många, så att dom inte överbelastar områdena som dom emigrerar till.

2017-11-05 @ 13:06:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dröm inatt. "Att göra gott är den sanna saligheten"

Jag drömde inatt en väldigt stark dröm, och jag grät i drömmen. Den handlade om att jag återställde ett äktenskap genom att jag erbjöd mig som andra man åt kvinnan, medan jag renoverade parets lägenhet grundligt från topp till tå. Denna gärning gjorde mig salig. Och så kom jag på i drömmen att den sanna saligheten är att göra gott, och att detta var orsaken till att min tidiga ungdoms hjälte Elias Aslaksen (den norska kristna sekten Smiths Vänners ledare 1943-1976) var salig de sista fyrtio åren av sitt liv. Det var för att han var så uppfinningsrik i det goda, i att göra gott *. Och jag drömde också vad som låg bakom detta; den ljusa, evangeliska andligheten i Smiths Vänners tidskrift Skjulte Skatte ("Gömda Skatter") under den tid J.O. Smith var redaktör (ca. 1912-1940). En andlighet som efter hand byttes ut i lagträldom, men som ännu klingade i Aslaksens väsen (så i drömmen). Det var en andlighet där det goda livet var en gåva, inte en prestation eller en kamp. Att få göra gott var en nåd! Det var bara pur kärlek och befrielse!

När jag vaknade tänkte jag över denna lite sanna och mycket innehållsrika dröm, och kom på att mitt nuvarande engagemang för miljön, djuren och de fattiga kanske ytterst härrör från Aslaksens moralism, han var ju min tidiga ungdoms hjälte. Och för mig är just frågan: Hur mycket gott får jag lov att göra? Jag vill så mycket. Skulle göra mycket större insats för miljön, djuren och de fattiga om

jag bara hade kunnat. Att göra gott för dessa är en befrielse för mig. Tyvärr lever vi i ett samhälle fullt av arbetslöshet, av att goda gärningar, särskilt mot natur, djur och fattiga, görs svåra (t.ex. har inte jag och Titti någon kompost utanför vår högshuslägenhet). Antingen sliter vi ut oss på onödigheter, eller så får vi stå och titta på. Men jag har hittat mina kanaler för goda gärningar, som stavas "att läsa och skriva" för att göra världen bättre. Lyckligtvis behöver jag inte någons godkännande för detta, eller någons pengar. Detta arbete gör mig också rätt lycklig. Min tillvaro känns meningsfull, jag är med och gör världen bättre genom att arbeta med våra tankar, ett basarbete för det goda, ekofilosofens arbete.

Aslaksen var något av en asket och hälsoprofet, där har ni en av källorna till min nuvarande asketism och mitt förordande av att återvända till det hälsosamma bondelivet på landet.

Min befrielse från Smiths Vänners lagträldom när jag var 16-17 år kom delvis av läsning av Skjulte Skatte 1912-1940, särskilt icke-Smiths Vän-författare som J.O. Smith tog in ofta, som öppnade min blick för kristna författare utanför sekten (detta har försvunnit i nutidens Smiths Vänner, om man inte räknar in utbrytargruppen). Jag hade också som stöd familjen Schytt i Danmark, som genomgått en liknande process, och också upptäckt det ljusa i början av Skjulte Skattes historia.

Kanske lever jag ännu lite på det ljuset? Det var så min nuvarande befrielsefilosofi började, och jag ser utvecklingslinjen klart nu. Djurismen kommer ytterst från Skjulte Skattes början. Det finns ljus även bland religiösa fundamentalister.

* Aslaksen gjorde dock i verkligheten också mycket skada, genom att vara ledare för en kristet fundamentalistisk sekt, Smiths Vänner. Man kan inte vara detta utan att göra skada och idka maktmissbruk. Aslaksen gjorde också ofta narr av kristna från andra sekter (mest pingströrelsen) i sina många och långa tal på konferenser, och bidrog till Smiths Vänners självbeundran, instänghet och förakt för kristna från andra sekter. Dock, Aslaksen var asket, hälsoprofet och något av en förordare av enkelhet, så han var ovanligt ädel för att vara ledare för en fundamentalistisk sekt.
2017-10-28 @ 13:58:00 Permalink Miljöetik och annan etik
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ett requiem för våra insekter. Dikt om flugan.

(kolla här vad "requiem" betyder)

Även våra insekter ska civilisationen utrota mer och mer med sin livsstil (se en artikel nyligen publicerad i vänstertidningen The Guardian här. Kolla mer allmänt om insektsdöden här) Men då är det snart ute med den, utan insekterna klarar vi oss inte.

75 % mindre insekter under de senaste 27 åren! Det är så man kan baxna.

Här kommer ett utdrag från artikeln i The Guardian:

“Insects make up about two-thirds of all life on Earth [but] there has been some kind of horrific decline,” said Prof Dave Goulson of Sussex University, UK, and part of the team behind the new study. “We appear to be making vast tracts of land inhospitable to most forms of life, and are currently on course for ecological Armageddon. If we lose the insects then everything is going to collapse.”

Ursäkta att min blogg är så full av ursinne över civilisationen, och så full av beskrivningar av kollaps, men såhär ser verkligheten ut *, och vi kommer alla att tvingas möta detta en dag. Bäst att redan nu börja se den i ögonen, så vi inte tas på sängen.

Jag förstår inte att politiker kan vurma för tillväxt, tillväxt och åter tillväxt (t.o.m. miljöpartiet gör ofta detta!), när etablerade tidningar som The Guardian kommer med sådana här nyheter, om tillväxtens baksida. Det verkar som om politikerna inte följer sådana här nyheter. Det finns faktiskt massor av dom, och superbloggen Seemorerocks är bra på att ta fram dom, det är mycket genom den som jag följer med vad som sker på miljöfronten och i den globala politiken.

* jag menar inte att de vetenskapsmännen som mätte insekternas mängd har den absoluta sanningen om detta. Omfattningen av insektsdöden kan säkert diskuteras, dock säger deras forskning något om verkligheten, att vi har fått allt mindre insekter under de senaste 27 åren. Detta torde vara rätt säkert, med tanke på klimatförändringarna och miljöförstöringen.

Jag skrev nyss en dikt om flugan:

Den ödmjuka flugan

Flugan
vilken ödmjuk varelse

Den flyger omkring
utan minsta tanke på status och berömmelse,
och när den sätter sig på mig,
är det utan att bry sig särskilt mycket
om min uppmärksamhet. Den vill snarare undvika den.
Det räcker med några andra flugors
uppmärksamhet.

Låt mig få bli ödmjuk som flugan.
2017-10-27 @ 12:10:00 Permalink Civilisationens kollaps
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Öppet brev till infrastrukturminister Tomas Eneroth om den allt dyrare kollektivtrafiken

Bäste Tomas Eneroth.

Jag har undrat över en sak. För något år sedan kostade enkelbiljetten för tunnelbana i Stockholm 25 kronor (om man laddar pengar på kort). Nu kostar den 30. Varför blir det dyrare, när man borde uppmuntra till kollektivtrafik, det är ju mycket mer miljövänligt än bilar! Utvecklingen har gått åt helt fel håll! Det är inte bara i Sverige det blivit dyrare, jag har märkt att det har blivit det i Finland också, senast jag var där. Är detta en internationell trend, som bara Sverige hakar på?

Hur kan svenska politiker vara så dumma! Har de inget sinne för miljön, för klimatet och oljetoppen, för framtida generationer? Det verkar som om de inte alls är medvetna om dessa frågor, på basen av hur de handlar när det gäller kollektivtrafiken.

På 80-talet var det populärt bland ungdomar att tågluffa i Europa, interrail-biljetterna var så billiga. Detta har minskat kraftigt, eftersom det har blivit så dyrt. Även i ett längre perspektiv kan man se att kollektivtrafiken blivit dyrare med tiden.

Kollektivtrafiken borde ständigt bli billigare, inte dyrare, för att uppmuntra folk att inte köra bil, utan åka kollektivt. Staten borde subventionera kollektivtrafiken mycket mer. Varför ska det vara dyrt det som är etiskt och miljövänligt, och billigt det som är oetiskt och skadligt för miljön? Tyvärr är detta något som går igen på många områden. Ekologisk mat är dyrare än konventionellt odlad mat osv. Det är något sjukt med detta. Det är billigt att förorena miljön och bidra till klimatförändringarna. Man borde sätta en ordentlig skatt på koldioxid, samt införa personliga utsläppsrätter i Sverige, så att det blev dyrt att åka bil. Oetiskt handlande ska minsann ha ett pris.

Vad tycker du om det jag skriver? Har jag rätt?

Jag hoppas att politikerna i Sverige tar sitt förnuft till fånga.

Vänliga hälsningar, Lars Larsen
2017-10-25 @ 09:02:00 Permalink Allmänt Kommentarer (1) Trackbacks ()

Tystnadens språk. Vackra ord av Thomas Allander

Så tala tystnadens språk med mig
du vet att det har verkan,
så tala tystnadens språk med mig,
som vinden talar med lärkan.

(Thomas Allander sjunger detta på skivan "Tystnadens språk" från 2005)
2017-10-24 @ 11:44:00 Permalink Konst och kultur Kommentarer (1) Trackbacks ()

Hur jag räknar ut det globala minimitemperaturscenariot för år 2100. Ett experiment i matematik.

Jag kom nyligen på att det finns ett mycket enkelt sätt att räkna ut det troliga minimitemperaturscenariot för år 2100. Det är kanske bekant för många att FN:s klimatpanel IPCC:s värsta scenario för 2100 numera är omkring 4 grader varmare än förindustriell tid (se denna artikel, där det står 3,7 - 4,8 grader, år 2007 sade de 6,4 grader, se här). Nu skall jag räkna ut om detta är sannolikt:

Jag använder tiden 1998 till 2016 som referens här. I 1998 var temperaturen som mest ca. 1,19 grader (se här) över den förindustriella nivån (ca. år 1750 *) och i Februari 2016 var temperaturen 1,65 grader över den förindustriella nivån (se här och

här). 1998 var det en El Nino, och 2016 var det en El Nino, de två kraftigaste El Ninon som vi haft sedan mätningarna började. Att det var El Nino dessa två år, är viktigt för uträkningen av minimitemperaturen för 2100, eftersom vi kan vänta oss lite liknande mönster i framtiden (jag mäter temperaturökningar från El Nino till El Nino, i fallet med åren 1998-2016 tar jag de värsta El Nino-åren), och det gör rättvisa åt hur fort temperaturökningen numera går på sitt minimum.

Alltså, skillnaden i temperatur mellan 1998 och Februari 2016 var 0.46 grader. Antalet år mellan dessa två datum är 18.

Hur många sådana 18-års perioder går det på de 84 år som ligger mellan 2016 och 2100? Jo, ca. 4,7.

Vad är 4,7 gånger 0,46? Jo, ca. 2,15.

Om vi adderar 2,15 till 1,65 får vi 3,8.

Vi kan alltså vänta oss minst en temperatur på 3,8 grader över förindustriell tid fram till 2100, om uppvärmningen går lika fort som hittills. Jag säger minst, eftersom det antagligen kommer att gå fortare när vi efter hand får mer koldioxid och mer metan i atmosfären, p.g.a våra utsläpp och naturens egna metanutsläpp. Men det kan inte gå långsammare än hittills, p.g.a. ökande halter av växthusgaser i atmosfären. Ökande halter av växthusgaser innebär ökande uppvärming, enligt grundmurad klimatvetenskaplig forskning. Vi måste också räkna in alla positiva återkopplingsmekanismer som kan sättas igång, t.ex. de som utlöses av att isarna på våra poler smälter bort. En typisk sådan är att albedoeffekten minskar, dvs. mörk yta suger upp mera solljus än en vit yta (som när ytan är täckt av is). Sådana effekter kan göra att vi får skenande klimatförändringar (runaway global warming), och gör att det är mycket lite sannolikt att det bara blir 3,8 grader över förindustriell tid år 2100. (Förlusten av global dimming vid civilisationens kollaps kommer också att göra sitt) Vissa hävdar att vi redan är mitt uppe i skenande klimatförändringar.

Alltså: minst 3,8 grader varmare 2100 (med mitt amatörmässiga lilla matematikexperiment). Vad skulle ett sådant best-case scenario innebära? (jag menar här att kring 4 grader är ett best-case scenario istället för ett worst-case scenario, såsom IPCC vill påstå)

Under senaste istid, då det var 5 grader kallare, var det tre kilometer tjock is över Skandinavien och en kilometer tjock is över New York. Havsytan var 120 meter lägre. Så känsligt är planeten för skillnader i

temperatur. Vad skulle 5 grader varmare innebära? Vissa säger att mänskligheten inte kan överleva 6 grader varmare (som den brittiske miljöjournalisten Mark Lynas, se här). Och den brittiske miljöjournalisten Oliver Tickell skrev i The Guardian 2008 att vid 4 grader varmare, är allt vi kan göra att förbereda oss för mänsklighetens utdöende (se artikeln här). Jag är benägen att hålla med Tickell och domedagsprofeterna inom miljörörelsen här. Det är inte lätt att se nån annan utväg, om vi verkligen ska vara realistiska. Om vi ska ha någon chans att undvika detta, måste vi avveckla civilisationen, och det snabbt. Det är osannolikt att detta kommer att hända. Eller så måste vi komma på någon geoengineeringmetod som verkligen blir effektiv och som vi lyckas implementera i stor skala, vilket jag inte ser på horisonten just nu. Vi måste ner till noll utsläpp snabbt, och sedan till negativa utsläpp. Mitt förslag är att göra åkrarna om till skogar och skogsträdgårdar (1) (träd binder koldioxid från atmosfären), men det kräver att vi blir radikalt färre, och att vi lever som urfolken. Det går, men jag tror de flesta hellre riskerar planetens kollaps och mänsklighetens utdöende än att pruta på sin bekvämlighet, och begränsa sin expansion i antal, tyvärr.

* lägg till 0.3 till temperaturen i grafen för åren 1750-1880 (1880 var året då mätningarna började, 1750 var året då industrialismen tog fart), så får du 1,19 för 1998. Klimatvetenskapsmannen Michael Mann har påpekat att temperaturen steg med 0,3 grader mellan 1750 och 1880.

(1) Även trädplantering för att rädda klimatet är problematiskt, se här och här.

2017-10-22 @ 15:31:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

"Vår tomma godispåse". Lite ekofilosofi om virtualitetens väsen

Människor som tror att de kan finna "fulfilment", tillfredsställelse och livets mening i datorspel, TV, internet och Facebook, liknar pojken som, när han inte fick sitt lördagsgodis, tog en tom godispåse och åt denna förpackning eftersom det var bilder av godiset på den.

Ord och bilder allena kan aldrig ge oss verkligheten själv, utan placerar oss utanför den, i alienation från den, om vi bara ges detta. Det hjälper inte hur mycket pappan tröstar barnet med ord, om han fortsätter slå det. Och hur mycket leksaker som helst kan inte ersätta mors och fars närvaro. Hur mycket Facebook-vänner som helst kan inte ge oss sann community, det vi behöver när Kollapsen börjar rulla över världen på allvar.

Men kanske godisförpackningen kan ge någon tröst i alla fall? Om inte annat, så i alla fall lukten av godis? Vi får hoppas det, och kanske relevanta och bra ord och bilder är bland det bästa vi kan ge världen när vägen tillbaka till naturen och urfolkens livsstil är stängd av ett sjukt samhälle som gör ekologiskhet till något för dom som har råd, när all mark är ockuperad av civilisationen, och medlemskap i ekobyarna kräver en massa pengar, lån och investeringar som inte de verkligt fattiga har råd med (t.o.m. Suderbyns ekoby kräver nästan detta).

Vad har den fattige att göra då? Jo, han har ordet och bilden kvar. Är internet i själva verket en gigantisk tom godispåse? En gigantisk megaloman fasad för civilisationen, med mest tomhet och moraliskt förfall bakom? Är den de rikas konstgjorda andevärld, dit man hamnar till sist för att rota i en "astralvärld", i virtualitet, i det overkligas soptipp? Visserligen ligger det människor bakom allt som står på internet, men du kan inte får verkligheten på internet, bara representationen av verkligheten. Den som ser på internetporr får aldrig röra vid kvinnorna han begärligt tittar på, och det samma gäller orden på internet. De ger oss inte verkligheten, de kan högst peka på verklighetens människor och natur, och leda oss till dem. Själva är de inte verkligheten, det de representerar. Detta glömmer många som är beroende av internet, de glömmer att reflektera över ordets och bildens natur, och tror att skylten är allt, platsen man skall till och det verkliga själv. Det är övertron på och idealiseringen av teknologin som leder till detta, eftersom detta är en alienation från naturen, och teknologin är själva essensen i denna alienation, som placerar det döda och mekaniska framför det levande, och overklighet framför verklighet. Teknologi och virtualitet kan härma det verkliga intill förblandning, men en robot kan aldrig bli levande och organisk, internet kan aldrig bli naturen den pratar om, ja verkligheten själv, även om futuristerna och transhumanisterna drömmer om att ladda upp sitt medvetande till internet. De har just denna märkliga tro på att man kan tillfredsställas enbart av ord och bilder. Men vi kommer aldrig att lyckas lura vårt medvetande att tro att ord och bild är verkligheten själv, inte ens om vi får leva evigt på internet, såsom Ray Kurzweil drömmer om. Det kommer att smaka plast, tyvärr. Men detta är en tröst för den som vaknat upp ur den civiliserade slummern, och börjat längta efter äkta saker, verkliga upplevelser istället för virtuella sådana, levande djur och sann natur. Att törsta efter det virtuella är bara ett symptom på den ofattbara besvikelse mänskligheten fick uppleva när det verkliga livet på landsbygden tvingades bytas ut mot stadslivets konstgjorda värld, ju längre fram i tiden desto värre. Nu söker vi tröst hos och tillflykt till internet, vår tomma godispåse. Det kan bli lite tråkigt ibland, särskilt

Facebook, men vi lider inte av det eftersom vi aldrig upplevt det sanna urlivet på landsbygden, utanför civilisationen, där naturen och verkligheten kom så nära att vi kunde höra dess hjärta banka - livets centrum, skogen, vildheten och friheten. Fråga en varg om den vill se på TV om jakt istället för at jaga själv, se på TV inne i en bur. Svaret som vargen ger kan lösa de psykiska problemens gåta, varför vi har så mycket psykiska problem och vad de kommer av.

Jag menar inte att fördöma all virtualitet. Allt språk är virtualitet, och jag är inte längre emot språket och orden. Men får vi riktigt godis i påsen, får bilden av godiset på påsen sin rätta plats och funktion, som pekare på en verklighet som faktiskt finns, inte bara på tomhet, eftersom det verkliga blivit frånrövat oss. Då äter vi inte längre godisförpackningen, utan är mer intresserade av godiset än förpackningen. Vi behövde äta förpackningen när godiset var borta, och fann en viss tröst i det, men nu när den riktiga saken erbjuds oss, bryr vi oss inte så mycket om förpackningen. Så tror jag det kommer att gå med mänskligheten när civilisationen inte längre kan upprätthållas, utan alla söker sig till landsbygden. Vi kommer att få ett så spännande liv ute i den riktiga verkligheten att vi inte kommer att sakna internet, TV, datorspelen och biograferna. Det blir riktiga människor istället för Facebook-profiler, riktig skog istället för naturprogram på TV. Och framför allt, det blir en känsla av att vi tillhör naturen och verkligheten istället för att vi står utanför och ser på som tiggare. Civilisationen har gjort oss så fattiga genom att beröva oss det riktiga livet på landsbygden, att vi har vant oss vid att stå och se på livet istället för att vara med. Civilisationen lovade oss guld och gröna skogar, men tog ifrån oss det verkliga liv som vi är genetiskt anpassade at leva, och gav oss istället ord, ord och åter ord (och bild). De rika i civilisationen vet inte att de är de fattigaste ur naturens synvinkel, eftersom de inte vet om något annat än detta pseudoliv. Man kan aldrig köpa community, det viktigaste i livet, det som verkligen gör oss levande och verkliga. Det är de rika som har minst community här i världen (rikedom får den sanna communityn att stelna til is i konkurrens, divighet och hybris), och som därför enligt min åsikt är de fattigaste på jorden, berövade verkligheten själv. Kvar är ord, internet, teknologi. Pseudoliv. Men även för dessa kommer ljuset att uppgå en dag, även om de kanske kommer sist, förblindade av pengar och status.

Det finns dock grader i helvetet, och även i staden kan man komma i kontakt med verkligheten genom organisationer som Greenpeace och Amnesty, som visar baksidan av civilisationen. Och inte all internetanvändning är lika alienerande från verkligheten. Att följa issmältnings- och klimatnyheter är långt mer tillnyktrande än att följa modebloggar. för att säga det milt. Och långt mer spännande.

Karriärismen får oss att intressera oss för tråkigheter och bullshit, overklighet och oväsentlighet. Börjar vi få vittring av verkligheten som mänsklighet, kan det bli en återgång till det förlorade Eden (i metaforisk bemärkelse), vildheten och friheten för oss alla.
2017-10-17 @ 15:55:00 Permalink Rikedom Kommentarer (3)
Trackbacks ()

Recension av Kjell Alekletts bok "En värld drogad av olja" (Exergena 2016)

Jag har skrivit mycket om Peak Oil, oljeproduktionstoppen, på den här bloggen. Om att vi lever i Peak Oil just nu när det gäller råolja, den konventionella oljan (vanlig olja som man får upp med traditionella metoder). Du undrar kanske vilka belägg jag har för detta, om detta bara är något som miljörörelsens många domedagsprofeter snackar om. Är det bara en oseriös hypotes, utan grund i verkligheten och med svaga belägg, som ekonomiprofessorn Marian Radetzki ville påstå?

När man har läst Kjell Alekletts bok, är det svårt att hålla fast vid en sådan uppfattning. Aleklett är en fysikprofessor emeritus (har även varit professor i geovetenskaper), som de senaste sjutton åren har forskat i Peak Oil på akademisk nivå, och varit upphov till och lett en forskargrupp med doktorander i ämnet, vid Uppsala Universitet, kallad "Globala energisystem". Det var Aleklett och den kände brittiske oljegeologen Colin Campbell som myntade uttrycket ""Peak Oil" år 2000.

Ifrågavarande bok är Alekletts andra om Peak Oil, den första, "Peeking at Peak Oil" utkom 2012 på Springer, och hans andra bok, den jag recenserar nu, är en svensk uppdatering och utökning av den engelska boken, på drygt 400 sidor.

Vill man söka en vetenskaplig, seriös bas för diskussionen om Peak Oil, är Alekletts bok ett standardverk, och en bok som visar att Peak Oil inte är någon lösryckt hypotes, utan en befäst teori, som jag tror snart börjar kunna jämföra sig med fysikens lagar och evolutionsteorin i vederhäftighet och omutlighet. Det är så enkelt och säkert som att 1) olja är en ändlig resurs, och 2) varje ändlig resurs har en produktionstopp, varefter den börjar sina. Tidpunkten för Peak Oil kan alltid diskuteras, men inte att den kommer att inträffa (det är i denna senare mening som Peak Oil är en befäst teori) . Aleklett menar, med stor auktoritet i boken, att oljeproduktionstoppen för konventionell olja inföll 2006-2007, varefter produktionen har minskat en aning. Räknar man in all olja, även okonventionell sådan, stiger oljeproduktionen fortfarande, och

peaken beräknas till omkring 2023, med en platå fram till 2031-2032, varefter den börjar sina.

Även om man kunde säga att Alekletts bok är en populärvetenskaplig framställning av Peak Oil och oljeindustrin, så måste jag säga att den är rätt akademisk och ganska teknisk. Den passar bra som kursbok i energifrågor och om man vill fördjupa sig i hållbar utveckling vid Universiteten. Aleklett går grundligt tillväga när han presenterar oljeindustrin och oljeproduktionen, och illustratören Olle Qvennerstedt har illustrerat boken med en stor mängd grafer och andra illustrationer (mest grafer). Statistik är centralt för Aleklett, och även matematik. Boken innehåller en del för mig obegripliga ekvationer.

Alekletts perspektiv är globalt genom det mesta av boken, Peak Oils betydelse för Sverige nuddas bara vid i slutet av boken. Jag lägger märke till att han inte gör några prognoser för hur länge exportoljan till Sverige kommer att räcka, vilket är en av bokens stora luckor. En annan stor lucka är att EROEI (energy returned on energy invested) nästan inte alls diskuteras, begreppet tas inte ens upp, bara en gång nuddar Aleklett vid vad han kallar "nettoenergi". Detta trots att EROEI diskuteras allmänt inom Peak Oil-rörelsen på internet. Jag menar att detta koncept är så centralt att förståelsen därav kommer att bli en ödesfråga, så jag förstår helt enkelt inte hur Aleklett kunde låta bli att diskutera det. Konceptet handlar om hur mycket energi vi måste investera för att få en viss mängd energi tillbaka på vår investering. Skifferoljan, som fås upp genom "fracking", som Aleklett diskuterar vidlyftigt i boken, har just problem med lågt EROEI, och detta är en akilleshäl för oljeindustrin. Förstår vi inte det, kommer vi att kasta bort mycket pengar och krafter på olönsam oljeutvinning. Aleklett påstår at fracking är olönsam vid låga oljepriser (som t.ex. dagens relativt låga oljepriser på 50-60 dollar per fat). Att vi måste söka oss till oljekällor med allt lägre EROEI (såsom även oljesanden i Kanada och Venezuela), säger även det något om Peak Oil.

Aleklett begår även enstaka moraliska tabbar i boken, som att (när han skriver om det) låta bli att påpeka att Sverige inte borde ha hjälpt Saudiarabien på 70-talet med den tidens största industriella projekt; att bygga ett oljelager under sanden för Saudiarabien, till bruk under oljekriser och krig. Vill vi verkligen att Saudiarabien skall bli en stormakt (främst militärt) i en framtid med oljeknapphet, Saudiarabien, en islamsk, fanatisk, grym diktatur?

En annan moralisk tabbe är att Aleklett menar att det att FN:s klimatpanel IPCC presenterat orealistiska scenarier för

koldioxidutsläpp (de räknar med att vi har långt mer fossilt bränsle i reserverna än vi har), är kanske världens största forskningsskandal någonsin. Det tycker inte jag. Låt gå för att IPCC kraftigt överdrivit utsläppen, men deras temperaturscenarier med upp till 4 grader varmare klimat år 2100 kan mycket väl vara en underdrift. Det kan bli värre än så, p.g.a. att issmältningen på våra poler går så oväntat snabbt, vilket leder till en mängd s.k. "positive feedback loops" (positiva återkopplingsmekanismer), vi passerar s.k. "tipping points". Med tanke på detta är det bra att vi i alla fall i någon mån har blivit varnade av IPCC, även om de överdrivit framtidens utsläpp kraftigt. Naturen kommer att ta över när våra utsläpp mattas av, och snöbollen kommer att rulla vidare av egen kraft. Den som ett tag har följt klimatnyheterna och issmältningsnyheterna (vilka Aleklett verkar vara dåligt insatt i), kan inte undgå att lägga märke till att allt går snabbare än IPCC förutspått, och detta bara vid drygt en grad varmare väder än förindustriell tid (i februari år 2016 i var det 1,65 grader varmare), och ännu bara 410 ppm koldioxidhalt i atmosfären (den förindustriella halten var 280 ppm). Vad då när det är tre grader varmare (vilket Aleklett inte utesluter att det kan bli, se i denna artikel) och 560 ppm koldioxidhalt i atmosfären? Då går ju allt ännu mycket snabbare. Jag tror Aleklett underskattar radikalt klimatets känslighet för ökade koldioxidhalter, och gör oss en björntjänst när han menar att IPCC överdriver hotbilden. De underskattar den.

Aleklett verkar mena att vi har en stor koldioxidbudget att bränna innan koldioxidhalten blir farligt hög, men han borde lyssna till klimatforskare som David Wasdell på Apollo-Gaia Project, som menar att "our carbon budget is already massively overspent". Detta sa han 2015.

IPCC:s tabbe med utsläppsscenarierna var inte så farlig, eftersom den kan mana oss till allvar och handling (visserligen gav dom sina belackare vatten på sin kvarn), och den kompenseras av den stora klimatkänsligheten. De har alltså överskattat utsläppen i framtiden, men underskattat klimatets känslighet för koldioxid. Att räkna ut denna senare är även mycket svårt, men vi bör inte spela roulette med framtiden, såsom människan gör idag med sitt experiment på miljön med sina utsläpp. Vi måste här vara på den säkra sidan. Om Aleklett hade följt med hur snabbt allt har gått på sistone med isarna och klimatets uppvärmning, hade han nog inte kunnat säga att "vi kommer att få en uppvärmning som är klart under 2 C" (ja antar att han menar fram till 2100), vilket han säger i boken. Dock säger han på ett ställe att han inte utesluter tröskeleffekter, dvs. "tipping points".

Förutom dessa tabbar var boken mycket läsvärd. Dålig korrekturläsning och många sifferfel (mest i hänvisningarna till

graferna) störde lite. Men jag ser boken som ett av de stora pionjärverken i den akademiska Peak Oil- och energiforskningen, tillsammans med boken "Peeking at Peak Oil" - en forskning som ännu är i sin linda, och som kommer att bli allt viktigare efter hand.
2017-10-16 @ 17:05:00 Permalink Peak Oil, oljetoppen
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag har publicerat en e-bok på Amazon Kindle

Jag har nu publicerat mitt ekofilosofiska verk "Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen" som e-bok på Amazon Kindle. Ni kan se den och köpa den här. Den kostar 12.50 dollar. Ni kan också få den skickad gratis som Word-fil om ni kontaktar mig. Men om ni vill läsa den och samtidigt stötta mitt ekofilosofiska arbete, får ni gärna köpa den på Amazon.

Såhär presenterar jag boken på Amazons internet-bokhandel:

In this book Lars Larsen (b.1984), a norwegian-swedish ecophilosopher, settles radically with civilization, and offers an alternative way to go for humanity; back to nature, back to harmony with our animal self, back to being an animal among other animals. This he calls "animalism" ("djurism"). If we don´t do this, we risk the future of humanity, and might go extinct already in hundred years. But with a radical moral awakening, we can avoid this, and build a bridge back to nature, with permaculture and forest gardening. The book has also a strong sense of the suffering of the poor, especially in the third world, and weaves together environmental ethics with human ethics. It also offers a plan for how to go back to nature, in a long essay in the middle of the book. A global plan, an idéa for UN-politicians who really care. It´s not a perfect solution that all must accept, it´s only an attempt to show that it´s practically possible to save the planet and go back to nature, if we begin now.

The book has its eyes on two main threats to humanity and the planet; Peak Oil and Climate Change. The first might hurt humanity but is good for the rest of the planet. The last is bad for all. The book takes these threats really seriously, and it can only be understood in their context.

The text in the book is built from a series of blogposts on Lars Larsens blog on www.universalist.blogg.se, during 2015 and 2016. It can still be visited and read. The language is swedish.

Lars writes in the spirit of anarchoprimitivistic philosophers like John Zerzan and Derrick Jensen, and draw conclusions from their thinking which they themselves maybe haven´t done.

Lars was born 1984 in Finland, with norwegian parents. He has studied theology for two years at Åbo Akademi University, Finland, and has in 2010 published a ecotheological book in Swedish, called "Animalistic theology. The return of paradise" (Djurisk teologi. Paradisets återkomst). He became atheist 2014, and his newest book is in a non-religious spirit. His animalism has its roots in ecotheology, but the core of it has survived his becoming an atheist, namely that humans are animals and ought to live accordingly, in harmony with this fact.
2017-10-12 @ 18:10:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om anarkismen och utopiers nytta.

Anarkismen är en utopisk världsåskådning. Den är emot ledare, emot makthierarkier, emot staten, auktoritära strukturer och kapitalism. Allt med den är inte utopiskt, för många saker som den tror på har funnits realiserade sedan urminnes tider hos urfolk. Det är väl det med makten och hierarkierna som är utopiskt. För dessa är, enligt mig, omöjliga att undvika helt, vilket också urfolken ger prov på. Har man en anarkistisk grupp, uppstår ofta oemotståndligt maktstrukturer och hierarkier, precis som i en vargflock. Vad ska man då med anarkismen till? Vad behövs utopin till då? Jag tror ändå att det finns grader av makt och grader av hierarkier, och att man genom att ta fasta på en utopi som anarkismen, kan minimera makten och hierarkierna, minimera maktmissbruket. Man ska inte slänga utopier över bord bara för att de inte går att genomföra helt och hållet. De ger oss istället riktningen att färdas mot, även om vi inte kommer fram. Det viktiga är inte att man kommer fram, utan riktningen. Samhället i stort har fel riktning, det är det som är så trist, det är det som får mig att förnkippa det med fascism. Anarkismen vill vända denna kurs, så vi rör oss så långt bort från fascismen som möjligt, i andra riktningen. Till frihet och autonomi. Dess utopiska läggning är en styrka här, inte en svaghet. Och så är det också med de flesta utopier, t.ex. socialismens "utopi" om det klasslösa samhället. Kanske är det omöjligt att realisera detta i vårt samhälle, men det att vi haft denna utopi, och strävat emot den, har gjort livet mer uthärdligt för mången arbetare.

Så fnys inte för lätt åt utopiska världsåskådningar!

Angående utopier, så är en av de vackraste "utopier" vi har att bygga Eden på jorden genom skogsträdgårdar. Det är egentligen inte en utopi, eftersom det redan finns fungerande skogsträdgårdar, och har funnits så i tusentals år, och vi kan i praktiken förvandla alla åkrar till skogsträdgårdar. Utopin ligger i hur sannolikt detta kommer att ske, givet vårt samhälles ruttenhet och nekrofili (i motsats till biofili); dess förkärlek för döda ting och maskiner.

Robert Hart är en av den moderna skogsträdgårdens pionjärer, och hans biofila filosofi kan man bekanta sig med i denna fantastiska artikel (den heter "Can life survive?", finns i början av boken). Jag värms av tanken på skogsträdgårdar, av tanken på hur fina saker mänskligheten är kapabel till när den vaknar ur sin slummer.
2017-10-09 @ 16:05:00 Permalink Utopier Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om att äta sopor och rester

Jag lever i stort sett på rester som jag hittar i restauranger och i sopor *. Det är för att jag har så liten inkomst, och för att jag vill spara pengar så att jag kan leva en månad på Suderbyns ekoby på Gotland, nästa sommar, vilket kostar en del. Jag vill så gärna lära mig permakultur. Jag tror det kommer att behövas i framtiden.

Men jag äter sopor och rester också för att jag vet vad det är att svälta (jag svälter dock inte nu). Jag har svultit i Spanien, i den lilla byn Orgiva, så långt att jag grävde efter mat i smutsiga blandsopor, och åt gamla ostrester som det var små maskar i (efter att ha avlägsnat maskarna). Det gör jag inte i Stockholm, här räcker det oftast med sånt jag hittar på restauranger, ibland hittar jag mat (utan att gräva) i soptunnor, men den maten är inte smutsig, och den är färsk.

Detta har jag gjort i många år, från och till, ända sedan 2009-2010 och jag har aldrig insjuknat av det. Jag vet att risken finns för smittor och sjukdomar, men den är enligt min bedömning ungefär lika stor som (eller t.o.m. mindre än) risken att råka ut för trafikolycka när man kör bil. Vem tar inte den risken? Men ändå kan man förakta mig för att jag tar risken att bli sjuk av att äta sopor och rester. Jag skulle aldrig ta den risk som det är att köra bil. Jag har däremot avvägt riskerna och fördelarna med att äta sopor och rester, och funnit, på basen av lång erfarenhet, att fördelarna överväger nackdelarna. Jag lär mig även av slummen i Manila, huvudstaden i Filippinerna (se denna artikel), där såna som lever på mat som dom hittar i soporna säger att de har klarat sig undan sjukdomar: "Ignacio

said none of her three children have become sick from eating recycled food."

Jag äter även sopor och rester eftersom jag vill protestera mot överflödssamhället, och visa människorna hur vidrigt det är att de kastar ätbar mat när många fattiga i världens slumområden måste leva på sopor. Att kasta mat säger något om en människa. Det säger hur okänslig hen är för andras fattigdom, hur hen tydligen har vältrat sig i lyx hela sitt liv, vet inte vad det är att vara fattig, har tydligen aldrig offrat sin egen rikedom för att lindra andras fattigdom, annars skulle hen ha fått uppleva vad det är att vara fattig och vända på kronorna. Jag har svårt att beundra dom som är rika. Barmhärtighet med världens fattiga gör att vi aldrig blir rika, vi kommer då att dela med oss så mycket att vi aldrig hinner bli rika. De rika lever i en bubbla, gömmer huvudet i sanden, som om allt i världen är okay, bara de är okay (1). Vidrigt (jag erkänner att jag också levt så ibland, som en rikeman, förr i tiden, när jag inte varit hemlös, och jag skäms över det).

Och då är min skala när det gäller vem som är rik och vem som är fattig, en helt annan än de flestas. Jag tänker då i globala mått, vem som är rik globalt sett. Då är majoriteten av svenskar rika.

Allt i världen är inte okay. Sedan 2008 har Grekland kommit nära kollapsens gräns, och många lever på sopor där. Efter 2014 har också Venezuela kommit nära kollapsens gräns, p.g.a. att oljepriset blev för lågt, och det trots att Venezuelas oljesand är världens största oljereserver (om än okonventionell, "tung" olja). Även i Venezuela lever många på sopor.

Att t.o.m. Venezuela, en gång Sydamerikas rikaste land, är nära att kollapsa, säger något om Peak Oil. Venezuela har till stora delar levt på sina oljeintäkter, och när priset blev för lågt på olja, började landet närma sig kollapsen. Inte ens för oljeimporterande länder är oljepriset (som ligger på lite över 56 dollar för Brent Crude) gynnsamt idag . Det är för lågt för oljeexporterande länder, och för högt för oljeimporterande länder. Gail Tverberg har särskilt påpekat detta på sin blogg. Just vad som var att vänta när vi når oljetoppen.

Vi gör väl i att hjälpa Venezuela nu, och lära oss av dom hur vi hanterar kollapser, för det som sker i Venezuela, kommer till slut (om kanske bara 10-20 år) at ske i Sverige, när exportoljan till Sverige tar slut.

* Titti, min flickvän, hjälper också mig med maten en del. Hon ger mig av mat som hon inte orkar äta, bjuder ibland på middag, hjälper mig att hitta mat på restauranger, i bagerier och hallar osv.

(1) Med internets ankomst kan ingen urskulda sig, vi har alla tillgång till information om de fattigaste och om naturens tillstånd. Och vi kan alla hjälpa de organisationer som är specialiserade på solidaritet i dessa frågor.
2017-10-08 @ 16:53:00 Permalink Fattigdom Kommentarer (4) Trackbacks ()

En sammanfattning av det krisläge som mänskligheten befinner sig idag

(Uppsats i ett prov i kursen Biologi 1 för min lärare Conny Håkanson vid vuxengymnasiet Komvux, ABF-huset. Jag fick A i provet. Länkarna är tillsatta i efterhand)

Mänskligheten är idag i djup kris. Aldrig tidigare i vår historia har vi stått inför så ofantliga utmaningar, inför hotet mot själva mänsklighetens och planetens överlevnad på lång sikt, ett hot som denna gång kommer från oss själva, p.g.a. att vi lever ohållbart, över våra tillgångar, över planetens bärkraft. Vi ser redan effekterna av detta. FN gick 2010 ut med att 150-200 arter utrotas varje dag p.g.a. mänsklighetens ohållbara livsstil. Det kan vara en överskattning, men det säger något om lägets allvar. Vetenskapsmän talar idag om den "sjätte massutrotningen" ("sixth extinction"). Alltså fem gånger tidigare i historien har massutrotningar förekommit av naturliga skäl, denna gången, den sjätte i ordningen, står människan bakom den. Geologer och miljöhistoriker gillar därför alltmer att tala om "Antropocen" istället för "Holocen", för att göra rättvisa åt detta, hur vi t.o.m. förändrar klimatet.

En populations storlek beror på hur många som föds, dör, immigrerar och emigrerar. Om det föds fler än det dör, och immigrerar fler än det emigrerar, ökar populationsstorleken. Detta senare har pågått i tusentals år för mänsklighetens del, ja vi har under de senaste 200 åren rentav haft en exponentiell ökning av befolkningen. Idag ökare befolkningen med ungefär 200 000 människor per dag, vilket är oerhört mycket. Vi är idag ca. 7,5 miljarder människor på jorden, vilket jag skulle säga är tio gånger så mycket som det som är hållbart på lång sikt. Vi var ungefär 1 miljard när industrialismen ("cancerfasen") tog vid på allvar i början av 1800-talet. Någonstans dit måste vi röra oss om vi inte ska förstöra denna planet, frivilligt (jag tror inte på tvång här, eller ekofascism).

Varför har vi då blivit så många? Jag tror det har att göra med vår stora hjärna, vår matematiska intelligens, som alltid hittar nya sätt att bygga imperiet större, exploatera mer, utan att kollapsa. Och sedan det faktum att vi inte har rovdjur som är starkare än oss när vi är beväpnade, och att vi därför övervinner alla rovdjur, så att det kan se ut som om vi inte hade några naturliga fiender (lite som elefanten, som bara dödas av människan. Vår övermänniska är väl kollapsen).

Vi står idag i en underlig situation, där den s.k. "visa människan" ("homo sapiens") verkar vara den dummaste varelsen på planeten, dummare än t.o.m. bakterier. Alla organismer i naturen förutom människan strävar efter överlevnad, men vad gör människan? Hon sågar av den gren hon sitter på, och det trots att hon vet om det (vet inte våra vetenskapsmän vad vi sysslar med idag?). Så skulle inte en bakterie göra, om hon visste att det hon gjorde var hennes dödsdom. Evolutionen skulle inte gynna ett sådant beteende på lång sikt. Men människan verkar här, genom sin s.k. smarthet, ha segrat över själva evolutionens lagar, verkar det som. Men bara på kort sikt. På lång sikt kommer evolutionen att utkräva sin rättmätiga del.

2017-10-06 @ 13:59:00 Permalink Civilisationens kollaps
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Ett förslag till hur vi ska få bort dom fossildrivna fordonen

Jag skrev nyss i detta blogginlägg att vi måste få bort de fossildrivna fordonen från våra gator, och det snabbt, om vi ska rädda klimatet. Då frågar du kanske om hur jag skulle gå tillväga utan att förorsaka kaos och kollaps. Jag ska nu spåna lite om hur det skulle kunna vara genomförbart. Det är svårt, men det går (jag har tidigare på bloggen, här, föreslagit att man gör om våra fartyg till segelfartyg i den kommande omställningen, det är också möjligt!).

Det första man bör göra, är att göra det jäkla dyrt att äga bil eller lastbil och tanka bensin. Man ska, tycker jag, försöka så lite som möjligt tvinga igenom saker, utan införa s.k. "styrmedel" - kraftigt höjda skatter, alla möjliga slags avgifter, tullar osv. Det är det smartaste och smidigaste sättet att förändra samhället. Man ska göra det så helvetes dyrt till slut att ingen längre vill köra fossildriven bil eller lastbil, ännu mindre tanka dem. Förstöringen av klimatet måste få sitt rätta pris. Man bör göra det dyrare att köra bil i staden än på landsbygden, eftersom bil krävs mindre i staden än på landet.

Det andra man bör göra, är att bygga en bro från nuläget till en klimatvänlig framtid utan fordon (som jag drömmer om), genom att satsa stora pengar på att bygga elektriska fordon istället för fossildrivna fordon, det ska vara förbjudet att tillverka fossildrivna fordon, alla bilindustrier bör gå över till elfordon, så att de få fordon som verkligen behövs för att inte samhället ska kollapsa (såsom att köra mat in till stan i lastbilar), kan drivas med elektricitet. Om man tar bort alla fordon, kommer allt att sluta i kollaps och kaos, det förespråkar jag inte. Jag har tidigare uttryckt att man inte bör investera i elektriska fordon, men när jag tänker noggrannare på det, behövs de nog i en övergång (förlåt Olja för blåbär-bloggen, för mitt avfärdande av era åsikter i denna fråga!). Men jag godkänner det bara om hela bilindustrin går över till elfordon, genom att tillverkning av fossildrivna fordon förbjuds (bilindustrin bör också tvingas att krympa radikalt, för att inte slösa på resurser och utsläppsrätter. Till slut bör den avvecklas). Det bör även satsas stort på s.k. "E-highways", som bloggen "Olja för blåbär" skriver om här.

Men det jag inte håller med Olja för blåbär-bloggen, är i frågan om dessa nymodigheter bör satsas på för all framtid. Jag anar att bloggen har såna åsikter, men det menar jag inte är hållbart, för det skulle bara göra att den ohållbara civilisationen (den är ohållbar på en otrolig mängd olika sätt, inte bara när det gäller utsläpp) skulle förlängas, och ännu fler arter skulle utrotas. Nej, jag vill inte upprätthålla civilisationen med el eller vilken miljövänlig teknologi som vi nu hittar på. Civilisationen är ohållbar och förtryckande ner i djupaste rötterna, den måste avvecklas. Om inte annat så för rättvisans skull, för tredje världens skull, som får betala den högsta notan för vår lyx. Elfordon är en lyx som vi kan undvara i längden, och som vi skulle klara oss utan helt bra, bara med en övergångstid för avvecklingen. Det kräver även mycket fossilt bränsle att producera elfordon, och skicka delar kors och tvärs över jordklotet. Jag siktar mot noll utsläpp så fort som möjligt, och sedan negativa utsläpp. Och jag siktar också på radikalt minskat arbete för alla människor på vårt klot, så att vi slipper slita ut kroppen, och dras med utslitna lemmar och arbetsskador när vi blir gamla. I genomsnitt fyra timmars arbete per dag är det vi bör sikta på, och det går inte om vi ska rädda världen med teknologi, vilket kräver otroliga insatser, som inte är hållbara varken när det gäller vår hälsa eller miljöns hälsa.

Det tredje man bör göra, är att lokalisera ekonomin, så att vi inte behöver köra långa sträckor, utan kan ta oss fram till fots, springande eller med cykel. Det gör man bäst genom att göra det dyrt att bo i städer (den ekonomiska verksamhet som baserar sig på import långväga ifrån måste få sitt rätta pris), genom styrmedel, men

skrattretande billigt att bo på landet och odla sin egen mat. Ja, man ska rentav belönas för detta, till skillnad från idag, då det bara är välbeställda som har råd att bli bönder och köpa gårdar. Även här ska styrmedel användas istället för tvång. Det ska vara gratis att få tag i en åkerplätt att odla sin egen mat på, och bli självförsörjande, ja man ska få lite pengar av staten (ett startkapital) för att göra det (plus basinkomst, som jag hoppas blir global). Åkrarna ska efterhand bli allemansrätt, som man delar på broderligt, med statens hjälp. Skogarna ska även bli allemansrätt (jag är däremot inte emot att man äger sin jurta och sin kniv). Detta kan gå till på följande sätt: staten köper upp en del av marken och skogarna av bönderna och skogsägarna (så att de som vill flytta ut på landet kan få gratis mark och tillgång till skog), med pengar som kommit in från alla skatter, tullar och avgifter genom styrmedlen, och sedan delar alla broderligt på denna mark, enligt principer som staten ställer upp, enligt stora omställningsprogram som staten ställer upp, och vars syfte är att locka folk att bosätta sig på landet och odla sin egen mat. De som tidigare ägt denna mark och skog, får nu broderligt ställa in sig i leden, och dela marken med andra. Detta skulle även tjäna till att utjämna ekonomiska klyftor, och rasera klassamhället. Men jag tror att efterhand som kollapsen i världen fördjupas, så kommer bönderna och skogsägarna att inse att de måste dela sin mark och skog med de f.d. stadsborna, och att de då kommer att gärna sälja en del av sin mark och sin skog till staten, och det för ett inte så dyrt pris, så att staten inte ruineras.

Som du kanske märkt, kräver detta en stark stat till att börja med. Jag erkänner att detta krävs, och jag bejakar detta fast jag är anarkist. Vi behöver en stark stat i övergången mellan nuläget och en anarkistisk, klasslös framtid. Det är omöjligt att genomföra anarkismen genast, med revolution. Jag tror inte på blodiga revolutioner, utan på en fredlig övergångsfas där vi bygger broar till en solidarisk värld, där vi avvecklar staten. Det svåraste här kan vara momentet när de rika bönderna och skogsägarna ska sälja delar av sin mark och sina skogar *. Hur ska vi få dom med på detta, att avstå från frukterna av sitt gedigna arbete (1)? Hur ska dom kunna ge mark år stadsbornas fattiga, som de kanske tycker inte förtjänar gratis mark? Men de fattiga måste belönas för att de levt med en jämförelsevis solidarisk livsstil, med lågt ekologiskt fotavtryck.

Hur ska vi då samsas broderligt om marken, om mer och mer av marken ska ägas gemensamt? Jag tänker att det går, eftersom då alla till slut behöver leva självförsörjande, tar ingen större mark i anspråk än vad som krävs för att själv överleva. Den som försöker göra bisnis på andras bekostnad, bör få böter. Och det blir också för tungt att ha för stor åkermark att odla på, eftersom traktorerna efter hand

kommer att vissna bort och bli för dyra att köpa och tanka. Det enda som fungerar, är småskalig permakulturodling mest för eget bruk. Och ska det inte då gå att samsas om marken? Det tror jag. Det är bara när det finns icke-lokala valutor i omlopp som vi blir frestade att göra bisnis på andras bekostnad, med lokala valutor, som jag nästan inte räknar som pengar, utan bara som ett praktiskt arrangemang för att byta tjänster, blir vi solidariska och delar på allt.

* Bönderna kommer att tjäna på det här i längden, genom att arbetstiden för alla sakta men säkert radikalt reduceras. Nu arbetar ju vissa bönder ibland sexton timmars dagar under sommarsäsongen, enligt vad jag hört. Bönderna överlag arbetar idag allt för mycket för att deras jordbruk ska gå runt, särskilt de fattiga bönderna i tredje världen (de flesta bönder i världen är mycket fattiga). De skulle nog tjäna på detta.

(1) Jag vill dock inte att detta diktatoriskt ska påtvingas samhället, utan att vi ska försöka påverka folk så att vi får folket med oss, genom demokratiska beslut. Jag förordar således inte ekofascismen eller ekokommunismen.

2017-10-05 @ 14:12:00 Permalink Eldrivna fordon Kommentarer (0) Trackbacks ()

Oljeexporten till Sverige kan ta slut år 2030

År 2000 myntade oljegeologen Colin Campbell och den svenska fysikprofessorn Kjell Aleklett uttrycket "Peak Oil". Sedan dess har deras idéer vuxit till en hel global rörelse, "Peak Oil-rörelsen". En massa Peak Oil-litteratur har sett dagens ljus, några av dessa böcker nämnda här på bloggen. Googlar man på Peak Oil, får man nästan 17 miljoner träffar.

Huvudfokuset i Peak Oil-rörelsen har varit att försökta lista ut när oljeproduktionstoppen inträffar, eller om den redan har inträffat. Dvs. datumet när oljeproduktionen når en maximal nivå, som den sedan aldrig kommer att överträffa, eftersom oljan börjar sina. IEA förutspår t.ex. (Bloggen Cornucopia skriver om det här) att Peak Oil för all olja, konventionell (vanlig råolja) som okonventionell, kommer att inträffa 2019. Men är detta det viktigaste när man ska undersöka oljeproduktionen? Jag tror inte det. Det är något underligt med att man ofta missar det som är långt viktigare, nämligen den lokala aspekten av Peak Oil; tiden då just vårt land blir utan olja (och detta är lika viktigt i varje land). Alla svenska peak-oilare borde ju

tala om detta mest, forska i detta, debattera detta! Men tyvärr är inte detta fallet. Inte heller globalt. Dock, en oljegeolog vid namn Jeffrey Brown har gjort just detta, och forskat i hur den globala oljeexporten har peakat och börjat sina (den peakade 2005), och har försökt beräkna när oljeexporten på världsmarknaden tar slut, när all olja på världsmarknaden går till Kina och Indien (de mest konkurrenskraftiga länderna på oljemarknaden), och ingen exportolja blir över till andra länder. Han har kommit fram till att detta kan inträffa kring år 2030. För att beräkna detta har han utvecklat en vetenskaplig modell, som han kallar för "Export Land Model". Han har redan en del erfarenheter av att denna modell har fungerat i verkligheten, och lyckats förutspå rätt.

Jag skrev för en tid sedan ett blogginlägg om detta, som kan läsas här. I detta inlägg uttryckte jag tvivel på att oljeimporten för Sverige kan ta slut till 2030. Det lät för rafflande, och jag gissade mer att den skulle räcka till mitten av seklet innan den tog slut. Då visste jag inget om Jeffrey Brown och hans modell. Nu, med kännedom om honom, tvivlar jag mindre. Kanske det blir plus eller minus några år, kanske det blir 2035 istället för 2030, men så mycket större avvikelser blir det kanske inte. Jag skulle tvivla om informationen kom från en religiös domedagsprofet, men nu råkar det komma från en oljegeolog, alltså en vetenskapsman, en seriös sådan. Hans beräkningar borde bli förstasidesnyheter i Aftonbladet eller Expressen, om vi verkligen bryr oss om vår svenska framtid, men tyvärr är inte detta fallet. Han har haft sina beräkningar och sin modell ute på internet nu i sju, åtta år, och bloggen "Olja för blåbär" (här) har skrivit om det, likaså "Flute-tankar" (se här) och en av Sveriges mest lästa oboeroende ekonomibloggar "Cornucopia" (se här)". På internet är alltså detta välkänt, bland hållbarhetsbloggare. Men vanlig pappersmedia är, som oftast, inte på hugget när det gäller sådana här saker. De bryr sig helt enkelt för lite om sådana här saker, och vill kanske heller inte framstå som domedagsprofeter. Men vi måste riskera detta, och varna för reella hot mot vårt folk. Hellre framstå som domedagsprofet och bidra till att vi förbereder oss för kollapsen, än att ha ett välrenommerat rykte och vagga alla in i säkerhet, när hoten närmar sig. Vad är viktigare? Jag sätter gärna mitt rykte på spel för att varna, men tyvärr har jag inte tillgång till Expressen eller Aftonbladet. Och dom kommer inte att läsa detta blogginlägg (jag har bara 5-10 bloggläsare per dag).

Även om våra varningar vore obefogade, vinner vi i slutändan på att öka resiliensen och naturvänligheten, samt på att lokalisera ekonomin, vilket ju är varningarnas mål. Så hellre varna för mycket än för lite.

Om Jeffrey Brown har rätt, kan den stora Kollapsen komma kanske redan om tretton år. Ett år går fort, tretton år likaså. Det blir en framtid som vi knappt kan föreställa oss. Något radikalt annorlunda än idag. Och det blir spännande som fan. Kanske ekobyrörelsen får ett gigantiskt uppsving när den tiden kommer? Jag sätter mitt hopp till det.

Innan exportoljan tar definitivt slut, har detta föregåtts av en lång tids minskning av exportoljan. Sveriges ekonomi är sårbar för varje minskning, vilket gör att kollapsen kan komma ännu tidigare än 2030.

Det är bekant för många inom miljörörelsen att de styrande i Sverige planerar att Sverige ska ha hundra procent förnyelsebar elproduktion 2040, i den s.k. "energiöverenskommelsen". Och f.d. miljöminister Åsa Romson sade 2015 att Sverige kan bli fossilfritt till 2040. Svenska Dagbladet skrev 2016 (se här) att "I kommande förslag från Miljömålsberedningen är målsättningen att Sverige senast 2045 ska ha noll nettoutsläpp av växthusgaser".

Allt detta är bra, problemet är bara att det är alltför sent, om Jeffrey Brown har någotsånär rätt. Även för klimatet är det för sent. Vi måste vara långt mer radikala om vi ska undvika kollaps och kaos.

Här är en bra intervju som Chris Martenson (en av mina hållbarhetsgurun) gjorde med Jeffrey Brown 2015.
2017-10-01 @ 14:58:00 Permalink Chris Martenson Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om att sila mygg och sluka kameler

I Nya Testamentet säger Jesus om fariséerna att de "silar mygg och slukar kameler" (Matt. 23:24) Kontexten är följande i Matteus evangeliet 23:23-28 (Bibel 2000):

"Ve er, skriftlärda och fariseer, ni hycklare som ger tionde av mynta och dill och kummin men försummar det viktigaste i lagen: rättvisa, barmhärtighet, trohet. Det gäller att göra det ena utan att försumma det andra. Ni blinda ledare, som silar mygg men sväljer kameler!

Ve er, skriftlärda och fariseer, ni hycklare som rengör utsidan av bägaren och skålen, medan de inuti är fulla av vinningslystnad och omåttlighet. Du blinde farisé, gör först bägaren ren inuti, så blir också utsidan ren.

Ve er, skriftlärda och fariseer, ni hycklare som är som vitkalkade gravar. Utanpå ser de prydliga ut, men inuti är de fulla av de dödas ben och annat orent. På samma sätt visar ni upp ett rättfärdigt yttre för människorna, medan ert inre är fullt av hyckleri och orättfärdighet."

Mycket psykologiskt träffande karakteristik av den tidens judiska ledare! Och liknar detta inte på många av våra politiker och präster idag? De silar verkligen mygg och slukar kameler. Eller tänk bara på hur överdrivet hygieniska de är, t.o.m. hälsosamma bakterier ska rensas bort, allt ska vara kliniskt rent och perfekt hygieniskt, tvättat med starka tvättmedel, man får inte lukta svett, man får inte ha smutsfläckar på kläderna, man får inte ge tecken på att man grävt i jorden eller haft något att göra med naturen (som att ha smutsiga bara fötter eller jord under naglarna). Samtidigt som man tillåter att folk spyr ut giftiga gaser från sina fordon, som naturvidriga monster, gaser som inte bara förorenar vår luft och vår natur *, utan som t.o.m. förstör klimatet för oss (tillsammans med utsläpp från industrier, flyg, fartyg, jordbruk, skogsbruk osv.), så att mänsklighetens överlevnad hotas. Detta tillåter man! Vilket satans hyckleri, säger jag bara! Jag vill vända på steken, och säga att man gott kan få vara lite smutsig, lukta lite svett och ha smutsiga bara fötter och lort under naglarna, det gör inte så mycket, men de fossildrivna fordonen ska bort från våra gator, och det snabbt! Detta senare är den sanna hygienen! Den som verkligen betyder något!

Innan politikerna börjar med sådan slags hygien, skall jag fortsätta betrakta dom som hycklare och landsförrädare (inte så som nynazisterna menar, utan i miljö- och rättvisehänseende).

Samma hyckleri finns när det gäller våra fattiga, man bröstar sig med sitt fina biståndsarbete i Afrika, man talar fint om socialismen och alla människors lika värde, men man låter fattiga i tredje världen arbeta under slavliknande förhållanden för vår lyx, och man låter hemlösa förfrysa mitt i Stockholm city, såsom det gick med min hemlöse vän, gamle Runes hemlöse kompis, som frös så på natten när han sov utomhus, att han fick kallbrand på bägge benen, och tvingades låta kapa bägge benen. Detta sker mitt framför näsan på

politikerna, men de fortsätter bara med sitt ohyggliga civilisationsmaskineri, som manglar sönder allt som kommer utanför systemet (det har jag fått erfara på mitt bara skinn som hemlös). Inga tecken på självkritik här, ingen ånger, bara ett ohyggligt hyckleri och en fanatisk iver i att göra dödsmaskineriet civilisationen ännu större, så att det skördar ännu fler offer bland hemlösa, bland tredje världens fattiga och bland ickemänskliga arter. Ingen reflektion över att det kanske är det civiliserade projektet som är ute och cyklar, inga tankar på att kanske urfolkslivsstilen vore barmhärtigare för de hemlösa, djuren, miljön och tredje världens fattiga, en livsstil som inte kräver hemlösa, och ingen miljöförstörelse. Nej, bara blind tro på civilisationsprojektet, och blind lydnad för lagen och samhällets styrande. Om de styrande säger "hoppa", så hoppar man. Om lagen säger något, så spyr politikerna upp samma sak i halvsmälta spyor, utan självständighet och kritisk reflektion, precis som poliserna, väktarna och alla de andra med makt. Som om lagen hade den yttersta, sanna moralen, bara för att den är lagen.

Samma hyckleri finner du i samhällets behandling av djuren. Vi talar så fint om friheten, vi försvarar vår mänskliga frihet med vårt blod, och våra intellektuella ryter vid minsta inskränkning av vår frihet, men så har vi djur i trånga burar som aldrig får se dagsljuset, utan måste leva hela sitt liv i dessa burar (som industriella burhöns). Och vi ser med avsky på nazisternas oetiska medicinska experiment på människor, medan det i samhällets dunkla gömmor, undangömt för våra blickar, föregår vidriga experiment på råttor och möss och andra djur, där de inte sällan plågas och torteras, t.ex. för att vi ska få kosmetika, alltså lyx, som verkligen inte behövs.

Den som behandlar djur på det här sättet, kommer också att plåga människor på liknande sätt, vilket vi ser i den grymma behandlingen av s.k. "psykiskt sjuka" och kriminella i civilisationen. Det sker bara bakom låsta dörrar, borta från våra blickar. Detta är ett exempel på de dödas ben inne i de vitkalkade gravarna, som Jesus talade om.

* Man håller också gatorna sterilt rena, medan man förorenar naturen med alla slags kemiska gifter i tvättmedel, kosmetika, mediciner som kommer ut i urinen, pesticider och herbicider

(bekämpningsmedel) osv. Detta betyder tydligen ingenting i hygienen!

2017-09-30 @ 14:46:00 Permalink Jesus' djuriskhet och anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min korta karriär som munk. En liten självbiografisk berättelse. Vad är jag nu?

År 2005, under min studietid i Åbo, grundade jag en munkorden för mig själv, som hette "Den Heliga Naturens Orden". En uppdaterad version av ordensregeln finns här. Såhär såg ordensregeln ut i December 2009, mitt uppe i en psykotisk fas. Jag såg startdatumet på min orden som den dagen då jag gifte mig med tallen Shekina i Kråkkärrsskogen utanför Åbo sommaren 2005. Nästan ett halvt år senare trycket jag ordensregeln i min tidskrift "Gud - och intet mer".

Min orden är ingen sekt, och kan aldrig bli det, eftersom det är djuren som är våra ledare. Den är bara ett poetiskt och lekfullt ramverk kring mitt arbete, och har inga officiella medlemmar.

Nå, men jag tog dock snart min orden på allvar. Det räckte bara ett halvt år, så avbröt jag mina teologistudier i Åbo, och begav mig på luffen i Sverige, för att leva som luffare och hemlös uteliggare. Det var våren 2006. Jag hade lovat i min orden att bo med min make, naturen, och jag gjorde det också. Jag var nu naturens munk.

Mitt munkeri tog sig en paus när jag involverade mig i det litterära livet i Stockholm. Då ville jag bli en berömd poet, och brydde mig inte längre om Franciskusidealet som låg till grund för min munkorden. Men mitt munkeri gick in i en ny fas då jag sydde en munkkåpa till mig av ett brunt lakan sommaren 2007, och började klä mig i den överallt. Den gången hittade jag på "Döda Akademien", som var som ett kloster i min munkorden. Det var en poetisk lek, där jag samlades i fantasin med aderton döda filosofer, mystiker, författare och poeter, de bästa jag visste om (med undantag av Platon, men han måste vara med bara p.g.a. att Döda Akademin såg sig som en ny platonsk akademi). Jag samlades med dessa ledamöter i Nobelhusets bibliotek, och jag skrev ner protokoll som jag kokat ihop i fantasin. Det var en mycket givande lek, som var en lisa i det tunga livet som hemlös och utanför allt (jag bodde då i min kåta, och i min gamla hydda i Nackareservatet). Jag kallade mig den gången "litteraturens munk". Meningen var att jag med hjälp av Döda Akademien skulle odla litteraturens trädgård på samma sätt

som munkar i gamla tider odlat sina fysiska trädgårdar, för att få stadga i livet och inte gå under i det hemlösa livet.

En vacker dag i December 2007 avbröt jag detta lekande, och begav mig på pilgrimsvandring till Nya Slottet Bjärka Säby, till Peter Halldorfs (en guru inom pingströrelsen) klosteraktiga kommunitet. Min gode vän idéhistorikern Einar Petander följde med mig den första biten. I början tänkte jag bara vandra till Bjärka Säby, men i Nyköping fick jag för mig att avbryta en gudstjänst hos Svenska Kyrkan (i St.Nicolai kyrka), och kritisera starkt deras rikedom. Detta blev något jag gjorde i flera kyrkor längs E4:n, främst pingstkyrkor. Det hela fick en del medial uppmärksamhet, något som kan studeras här. Det finns också några små filmsnuttar om mig från denna tiden, som kan ses här, bl.a. om min aktion i pingstkyrkan i Jönköping. Jag var full av helig vrede över den västerländska livsstilen, som så förstörde och utsög tredje världen. I kölvattnet av dessa aktioner började jag kallas för "munken" i svensk pingströrelse.

När jag kom tillbaka till Stockholm i början av 2008, fortsatte jag med mina aktioner i flera stockholmska kyrkor, bl.a. Filadelfiakyrkan, den stockholmska pingströrelsens huvudsäte, största pingstkyrkan i Sverige. "Munken slog till igen", hette det i tidningen Dagen den gången.

I slutet av Mars 2008 föll jag i gråt en dag när jag gick genom Flaten naturreservat utanför Stockholm, och kände en väldig längtan efter att försonas med mina föräldrar, som jag var på kant med. Jag kände det som en himmelsk kallelse att gå och försona mig med dom. Så jag gjorde så genast. Jag besökte först Åbo i en månad, och passade på att göra några aktioner där i olika kyrkor, något som en gång, då jag låg på mitt ansikte och sörjde i Åbo Domkyrka med texten "Vi korsfäster naturen" bredvid mig, och min ryggsäck liggande med ett svart myggnät över och ett kors av träpinnar på sig, var nära att gå riktigt illa. Jag ville inte flytta på mig när de skulle ha konsert i kyrkan (jag låg mitt i hallen), och då kom polisen och bar mig ut, och jag fick tillbringa natten i finkan. Morgonen efter sändes jag till psykiatriska avdelningen i Kuppis i Åbo, där jag förhördes. Jag blev chockad av denna behandling. Men jag var faktiskt svart i ansiktet av aska, och kallades skämtsamt "askmannen" av polisen. Ja, aska var en rekvisita som jag ofta använde i olika kyrkor för att demonstrera sorg över deras förtryckande livsstil.

Jag hade också några äventyr på Åbo Akademi. Jag bad tideböner inne i hallen på Arken, där humanistiska fakulteten residerade, och fick portförbud. Jag togs en gång av väktare när jag bevistade en filosofiföreläsning, och togs till polisstationen. Jag släpptes dock. Då

flyttade jag bara till platsen utanför Arkens grind, strax vid ingången, där jag fortsatte be mina tideböner varje dag. Jag hade också ett träkors, och en lång pinne, och jag gjorde med dem som Franciskus av Assisi gjorde på sin tid, han gned pinnarna mot varann och lekte att han spelade ett instrument. Jag gned alltså en pinne mot träkorset jag bar i min stora ryggsäck, och sjöng hembrända, improviserade sånger om "messias". Mina improvisationer byggde på tidebönssångerna i tidebönsboken som Peter Halldorfs kommunitet använde, och det var också ur den boken jag bad mina tideböner (jag bad dem var som helst på den tiden, när klockan blev "tidebönsdags", böjde jag bara knä och bad ur tidebönsboken, oavsett om jag var på gatan eller inomhus").

I början av Maj begav jag mig på vandring från Åbo till Kyrkslätt, iklädd min munkkåpa, utan någon ryggsäck och sovsäck (dem hade jag givit bort), utan något med mig annat än en stav. Det var en sträcka på ca. 150 kilometer, som jag tillryggalade på ca. en vecka. Jag knackade på hos folk för att få övernatta, och fick det också, alla nätter förutom en.

Sedan kom jag till slut till mina föräldrar. Jag blev inte vänligt emottagen, mina föräldrar gillade inte min munkkåpa, och min vilja att vara munk. Jag minns inte helt om jag fick stanna genast, i vilket fall som helst fick jag stanna till slut, om jag tog av mig munkkåpan. Det gjorde jag, men till slut orkade jag inte längre, och tog på mig munkkåpan och vandrade iväg mot Helsingfors, utan något med mig. Jag stuvade foten kraftigt i Helsingfors centrum, när jag skulle dansa till musik som några ungdomar som skejtade hade på, och försökte ta mig tillbaka till Kyrkslätt. Jag nådde till Esbo, där jag vid kusten hittade en lite söndrig roddbåt utan åror, som inte var låst, och jag stal den, för jag hade så ont i foten att jag inte orkade gå längre. Båten hade en liten åra, som jag paddlade med. Jag kom inte långt innan jag såg några som stod och bad vid stranden, och jag besökte dem, platsen visade sig vara ett kristet behandlingshem. När dom fick veta att jag hade stulit båten, tvingade dom mig att lämna tillbaka den, vilket dom hjälpte mig att göra genom att åka båt med mig till stället där båten hade stått, med den på släp. Sen körde föreståndaren mig till Helsingfors, eftersom jag ville besöka ett ekumeniskt kristet kloster på en ö utanför Helsingfors, som jag hört om. Det var dit jag hade tänkt paddla med min båt. Jag åkte dit, med pengar av föreståndaren. och besökte klostret, vars ende medlem, en äldre kvinna, inte blev glad när jag frågade om jag fick övernatta i klostret, Hon gav med sig mycket motvilligt (en överraskning för mig), och jag fick bara sova där en natt. Jag spenderade en vecka på ön, ätande bär som jag hittade på folks odlingslotter, och mat som jag tiggde till mig. Jag fick också en sommarsovsäck, och jag sov på

nätterna i en ladugård på ön. Det var kallt på natten (och även på dagen, jag frös både på natten och dagen), och en kväll sökte jag mig till fåren på ön (den hade får i en inhägnad), och försökte värma mig vid deras sida på natten, vilket lyckades, de lät mig sova bredvid sig, vilket fick som resultat att sovsäcken luktade starkt av fårskit. Fårskötaren upptäckte mig, och tog mig till sin lägenhet, och jag fick sova en natt hos honom. Han var homosexuell, och antastade mig, vilket var obehagligt. Men han gav sig till slut.

Till slut kom jag på att jag inte ville vara munk längre, utan bara människa, bara människa. Det var som en uppenbarelse från himlen, och jag begravde munkkåpan under ladugården där jag sovit, långt in under den kröp jag, och gömde munkkåpan (det fanns ett trångt utrymme under golvet). Jag ristade in på ladugårdsgolvplankorna orden "Bara människa", just på den plats där min munkkåpa låg under golvet. Den finns antagligen där än idag, för jag gömde den så väl. Sedan fick jag hjälp av några människor att ta mig till fastlandet igen med roddbåt, och så vandrade jag till närmaste tunnelbanestation och åkte hem med tunnelbana och tåg.

Jag var nu mitt i en fasta på råkost som jag påbörjat strax innan jag kom till ön (denna fasta var en av orsakerna till att jag frös på ön), och fortsatte fastan när jag kom hem till mina föräldrar, som nu tog emot mig. Jag fastade allt som allt i fyrtio dagar, och blev mycket svag och smal. Det ledde till psykos, som gjorde att jag tvångsvårdades för första gången på psykiatrisk avdelning. Men det är en annan historia. Så här var det i alla fall med mitt munkeri 2007-2008.

Hur förhåller jag mig nu till munkeriet? Ja, jag har ju ännu min orden, för mig själv, och har uppdaterat den så den passar mig nu. Men jag har fått en flickvän, vilket inte passar med munklivet. Jag skulle snarare sig mig som någon slags sekulär, västerländsk sadhu, som är en slags indisk asket. De festa sadhun lever visserligen i celibat, men i vissa grupper tillåts sadhun att ha fru och familj. Munkarna i öst och väst har däremot inga sådana undantag. Så sadhu-idealet ligger närmare vad mitt liv handlar om, än munkeriet. Jag är någon slags västerländsk asket, sadhu eller fakir. Vi har inga ord för detta, vilket säger något om västvärldens andliga fattigdom. Vi har bara luffartraditionen och bydåretraditionen, inget mer. Och luffartraditionen har dessutom dött ut, vilket säger ännu mer om oss. Ingen av dessa traditioner gör rättvisa åt det jag är, mitt liv är nämligen djupt religiöst, förvisso ateistiskt, men med en stark andlighet, främst moder-jord-andlighet, något jag skulle kalla "religiös naturalism".

2017-09-28 @ 15:29:00 Permalink Den Heliga Naturens Orden
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Recension av boken "Olja för blåbär. Energi makt och hållbarhet" (2015) av Johan Landgren och Roberth Hansson

Ibland läser man böcker om vilka man känner att "den här måste alla politiker läsa", s.k. "nyckelböcker" som är nyckeln till en god framtid, som är avgörande för vår framtid. Boken "Olja för blåbär" som kom ut på Fri Tanke förlag 2015, hör till dessa, skriven av de två författarna till bloggen med samma namn. Den borde vara mycket känd, men är det knappast. Deckare är däremot mycket kända, vilket säger något om vårt samhälle. Är det för att vår bok inte är spännande? Knappast. Energifrågor är vår tids ödesfrågor, energi är det man krigar om, det man konkurrerar om mest i världen just nu. Alla rusar till för att få tag i den sista oljan, för att vara konkurrenskraftiga på marknaden, så att man kan tävla med Kina och Indien om den sista oljan. Professor Michael Klare har skrivit en bok som heter "The race for what´s left. The global scramble for the world´s last resources" (2012), och titeln säger mycket om vår tid, vad som föregår bakom kulisserna, men inte talas så mycket om, kanske för att det är lite för spännande? Vi tål kanske inte så mycket spänning. Deckare är tråkiga i jämförelse med denna live-film som energifrågorna och världens konkurrens om den sista fossila energin är.

Boken "Olja för blåbär" är en bra introduktion till energifrågorna i vår tid, och ger också en bra historisk tillbakablick, särskilt på oljeindustrins födelse, oljan under andra världskriget, oljepolitiken på 70-talet och elbilens historia. När man ska introducera ett ämne, är alltid historia ett viktigt inslag för att förstå saken, för allt hänger ihop, samtid, historia och framtid. Samtiden kan aldrig förstås utan historien. Detta gillade jag med boken, dess grundlighet i att presentera historien, även om det var kort, p.g.a. bokens begränsade omfång (307 sidor).

Peak Oil, oljetoppen, var bokens kanske viktigaste huvudtema, och det som gav boken dess speciella stämning och spänning. Boken påstår att vi är nära eller har nått toppen för den konventionella oljeproduktionen, efter vilket den kommer att sjunka för all framtid. Vill man förstå den samtida konkurrensen om oljan, är oljetoppen ett helt centralt ämne, som inte kan undvaras. Mycket beror på att man förstått detta. Hela politiken, faktiskt, står och faller med oljetoppen.

En gång i tiden (2011) trodde jag att oljan höll på att ta slut, men det är ett vanligt missförstånd. Oljetoppen handlar inte om det. Olja kommer att finnas för all framtid i jorden, men det kommer att bli allt svårare och dyrare att få tag i den, och den sista oljan kommer aldrig att utvinnas, av ekonomiska skäl.

För att förstå oljetoppen igen, är förståelsen av skifferoljan (som utvinns genom "fracking", hydraulisk spräckning) helt central, ett ämne som boken också lyfter fram, liksom oljesanden i Kanada. Fracking och oljesandsutvinningen är oljeindustrins akilleshäl, såsom jag ser det. Allt inom energipolitiken bär eller brister med dessa två. Dessa två är oljeindustrins sista förtvivlade försök att säkra sin framtid och undvika kollaps, lite som en alkoholist som finner att ölen är slut i baren, och tar och kokar mattorna nere vid disken, för att få fram de droppar öl som runnit ner på mattan (Rob Hopkins´ liknelse).

Landgrens och Hanssons fokus i boken är på det internationella perspektivet, men de synar också Sverige i sömmarna, och finner att krisberedskapen är katastrofalt låg. Här en av orsakerna till att jag skulle vilja att alla politikerna i riksdagen läste boken. Vi verkar ha glömt andra världskriget totalt, och börjat leva som om inga hot finns, som om oljetoppen och klimatförändringarna inte finns. Dummare politik ska man leta efter, det är strutspolitik, man gömmer huvudet i sanden, och vaggar sig in i säkerhet medan hoten sakta kommer närmare.

En av bokens finaste synpunkter är den att vi skulle kunna övergå till att driva våra fartyg med segel, för att klara av en produktionsnedgång inom oljeindustrin. Detta borde fler tala om, det är oerhört viktigt. Jag har skrivit tidigare om detta, här.

Bokens viktigaste budskap är dess framhävande av möjligheten för att Sverige kan bli utan olja att importera år 2030, något som bygger på oljegeologen Jeffrey Browns uträkningar, och hans s.k. "Export Land Model". Bloggen "Olja för blåbär" skriver om det här och här. Om detta stämmer, väntar oss en mycket annorlunda framtid, som vi knappt kan föreställa oss. Det kan bli en rejäl kollaps, som fördjupar sig efter hand, och vi måste trappa ner på vår civilisation, och kanske återgå till att leva på landsbygden istället för i städer, ett scenario jag målar upp i detta blogginlägg. Vi har bråttom om vi ska undvika kaos och stort lidande för många.

Kjell Aleklett menar i sin bok "Peeking at Peak Oil" från 2012 (som kommit ut i svensk omarbetning 2016, med titeln "En värld drogad av olja") att klimatförändringarna aldrig kommer att kunna nå till de

nivåer som IPCC har förutspått, p.g.a. Peak Oil, p.g.a. att vi helt enkelt inte har tillräckligt olja att bränna för att detta ska gå an. Hansson och Landgren har en annan åsikt än Aleklett, att Peak Oil inte kommer att rädda klimatet, eftersom skifferoljeutvinningen och skiffergasutvinningen (som är en påföljd av Peak Oil) släpper ut mycket metan, som är en mycket värre gas än koldioxid. Och de skriver också att oljans sinande kommer att göra att skogsavverkningen globalt kommer att accelerera, vilket är dåligt för klimatet, eftersom skogen binder mycket koldioxid, är en s.k. "carbon sink".

Boken har en nykter syn på läget idag, men däremot, när det gäller mer praktiska synpunkter, kan man inte undgå att upptäcka lite naiv teknikromantik á la Elon Musk i boken. Särskilt i kapitlet "Eltransporternas återkomst" förekommer detta. Visserligen kan jag inte kräva av författarna att de ska vara insatta i den samtida ekofilosofiska debatten om teknologins natur, men med lite sunt förnuft borde man kunna räkna ut att Elon Musks "Hyperloop" knappast kommer att kunna byggas ut globalt. Vi i Sverige kommer inte att ha resurserna om exportoljan tar slut 2030 till Sverige. Och även i resten av världens oljeimporterande länder kommer samma svårigheter att finnas. Redan nu är vi inne i en finanskris av gigantiska mått, som tar sig uttryck i en global finansiell bubbla. Elon Musks vanliga megalomana planer, mer inspirerade av science fiction än av verkligheten, är kanske bara en del av denna bubbla? När den spricker kommer vi att se att vi inte har råd med ännu mer avancerad teknik, utan vi måste gå åt andra hållet, mot förenkling och nedtrappning av vår civilisation. Ödmjukhet alltså. Ner från att vara "jordens herrar", för att tala med Pelle Strindlund, till att vara jordens och djurens tjänare.

Men förutom dessa tabbar, var boken ytterst läsvärd. Enkel och saklig och väl underbyggd, skrivna av två kunniga eldsjälar som verkar stå mitt inne i omställningsrörelsen.
2017-09-25 @ 14:47:00 Permalink Fracking Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min ideala ekoby. Och ett möjligt framtidsscenario.

Jag svärmar mycket för ekobyar. Jag ska nu försöka skissera hur den ekoby skulle se ut där jag skulle vilja bo *:

Det skulle vara en helt vanlig bondgård långt ute på landet, nära en stor skog, med ett stort boningshus, stor ladugård och en stor

åkermark. Boningshuset skulle vara hjärtat i ekobyn, där medlemmarna samlades under dagen för att äta och umgås, särskilt vintertid, då boningshuset var den enda uppvärmda platsen i ekobyn. Boningshuset uppvärmdes vintertid av vedeldning, men även lite solpaneler på taket hjälpte till.

De flesta i ekobyn, som bestod av 60 personer, bodde inte i boningshuset, där bodde enbart femton personer, en storfamilj med farmor och farfar, söner med hustrur, och deras barn (de var de ursprungliga invånarna i ekobyn, de som startade det hela). 35 personer, som delvis bestod av små familjer, bodde i tipin, kåtor, jurtor och hyddor på åkarna omkring, varje bostad omgiven av skogsträdgårdar, som odlats på åkrarna. Bara en liten del av åkern odlades ännu som vanligt, med säd. Varje bostad eller klunga av bostäder hadde var sitt område att sköta, och odla upp (åkrarna delades upp jämnt mellan de 35 personer som bodde här). Tipina och jurtorna hade alla kamin, men det eldades i dem bara när det var för kallt på vintern, för att spara på ved (om inte veden räckte till under kalla vinternätter, sov de också i det stora boningshuset tätt intill varann på golven). Man sov i dessa bostäder på nätterna, även på vintern, för det mesta utan uppvärmning, man hade bara tjocka vintersovsäckar, många lager med täcken och djurpälsar över sig. Allt för att spara på veden, ty motorsågarna hade gått sönder för länge sedan, och nya fanns inte att köpa, p.g.a. Kollapsen, så de fick såga med handsåg som den lokala smeden tillverkade av återvunnet järn, och detta förfarande var tungt. Man ville också minimera sina koldioxidutsläpp, och även låta skogarna bli gamla urskogar, så att de kunde binda mycket koldioxid ur atmosfären. De få träd man sågade ner, var från skogsområden som man gallrade i, som växte för tätt, och man såg således till att det gick att röra sig i skogen. De träd man sågade ner var ofta ganska unga - man orkade inte såga för tjocka stammar, men de unga träden som växte för tätt räckte mer än väl till att värma upp huvudbyggnaden.

Ladugården hade också renoverats till bostadshus (här bodde tio stycken), men man värmde inte upp det. Alla fick plats i den stora huvudbyggnaden under kalla vinterdagar, den liknade nästan en herrgård, så stor var den.

Ladugården hade tidigare rymt får om vintern, men man hade släppt fri dem, de strövade nu runt ekobyn, mest i skogen, och när vintern kom och de fick ont om mat, matade man dem precis som folk brukar göra med rådjuren - man satte ut mat till dem i en krubba i utkanten av skogen, och de visste vart de skulle söka sig när maten var knapp. De fick lite havre, vete, skal och matrester, torkade äpplen och hö som man slått på sin äng på sommaren. Ja, jag glömde säga att ekobyn även odlade hö på den äng där fåren tidigare betat, för att ha hö till fåren på vintern. Höet uppbevarades på ladugårdens vind.

Skogsträdgårdarna bestod både av fruktträd, nötträd (särskilt mycket av dessa), bärbuskar och grönsaker på markytan, odlade med täckodling. De täckte ett så stort område att hela ekobyn blev självförsörjande på frukt, nötter, bär och grönsaker. Även havre- och veteåkern räckte till så att de inte behövde importera säd. Ekobyn slog sin säd för hand med lie, malde den för hand, hela processen från åkern till brödet gjordes själv. Proteinerna kom mest från nötterna i nötträden, men ekobyn fiskade även litet i en sjö (tio kilometer) i närheten, för att säkra att man fick tillräckligt med proteiner. Man fiskade med nät och fiskfällor, i små roddbåtar, för att det ansågs mer skonsamt för fisken, som slapp få en krok i sig.

När någons kläder eller skor var utslitna, jagade man i skogen, för att få tillgång till pälsar och skinn att göra kläder av. Mest jagade man får, men även älg och rådjur. Man gjorde detta bara när kläderna hade så mycket hål i sig, att de inte gick att använda eller lappa, eller skorna inte gick att gå i. Av fårpälsen gjorde man ullgarn, som man stickade kläder av, för hand. Av djurskinnet gjorde man kläder på urfolksvis. Att jaga, sticka, bearbeta djurskinn och såga ved var det huvudsakliga görat på vintern, när man inte behövde sköta odlingarna. Alla ungdomar och vuxna var med och hjälpte till i dessa tre sysslor, så blev det inte för stor arbetsbörda på någon individ (alla hjälpte också till på odlingarna om sommaren). I genomsnitt arbetade man fyra timmar om dagen på sommaren, och två på vintern. Man hade även matlag, och turades om att laga mat.

Om sommaren hade man så litet kläder på kroppen som möjligt, för att spara på kläderna. Var det tillräckligt hett, gick man nakna. Ingen

skämdes över detta, det var naturligt för alla. De var alltså naturister hela bunten. De försvarade denna praktik gentemot kritik, med att mindre klädanvändning betydde mindre jakt, alltså mindre lidande för andra varelser.

På hösten var man mycket upptagen med att plocka svamp och bär i sin stora skog, och det var också mycket arbete med att konservera all frukt för vintern. Man lagade mycket sylt och frukt- och bärsaft, och resterna av tillverkningen torkade man och gav till djuren i skogen. Men man torkade också en massa frukter och bär, för vinterns behov, och för djuren i skogen på vintern.

Våren och hösten var det mest arbete i ekobyn. Då arbetade man fem timmar om dagen, med plantering och skörd. De hade rätt stora arealer att bearbeta, för att kunna vara självförsörjande. Invånarna i ekobyn märkte också att fem timmar var gränsen då kroppen började lida av arbetet, så de försökte ha det som övre gräns i hur mycket de arbetade. Gården hade ingen traktor, så allt gjordes för hand. Man vände bara jorden med spade på den lilla plätt som man odlade säd på. Den var inte större än tjugo gånger tjugo meter, alltså fyrahundra kvadratmeter. De experimenterade också med plogar som drogs av fem människor istället för hästar och oxar. De hade ingen häst och ingen oxe, inte ens någon traktor. Det behövdes inte, eftersom man odlade helt och hållet i permakulturens anda, med täckodling, utan att vända jorden. Det var bara sädåkern där jorden vändes, för säd är svårt att odla med täckodling. Och sedan var det mesta av åkrarna fyllda med fruktträd, nötträd och bärbuskar. Dessa födoämnen var baskosten i ekobyn, istället för säden (som det var på 1800-talet). Orsaken till detta var att man inte ville ha djur i fångenskap, ville inte förslava någon häst, tvinga den att arbeta för sig, och man ville inte heller vara beroende av högteknologi och fossila bränslen, såsom en traktor skulle innebära. Allt detta gick an om man mest åt fisk, frukter, grönsaker, bär och nötter, istället för bröd. Alltså en slags stenålderskost. Av allt som man åt, var det nog frukt man åt mest av. Torkad frukt på vintern. Medlemmarna i ekobyn hade en filosofi att man ville efterlikna aporna så mycket som möjligt, människan var trots allt en primat. Och eftersom aporna mest åt frukt i djungeln, skulle människan också äta mest frukt. Frukt var också den mat som var enklast att odla. Fruktträd krävde inte mycket arbete med plantering och skörd. Det var bara att gräva en grop, plantera, och plocka frukten efter ett antal år, äta den genast eller laga saft av den eller torka den. Smart va! Boningshusets tak och

väggar var fulla av snören med torkad frukt på vintern, eftersom den torkade bäst inomhus i värmen. Plantskolor för bärbuskar, frukt- och nötträd hade blivit bland de vanligaste företagen i världen, p.g.a. den ”skogsträdgårdsväckelse” som drog genom världen. Det var därifrån ekobyn köpte sina fruktträdplantor för sina skogsträdgårdar, men de drev också upp en del plantor själv i sitt växthus (där de också förkultiverade många av sina grönsaksplantor)

Ekobyn hade också utedass (inget inomhusdass, det tidigare dasset inomhus behövdes till annat), där man komposterade avföringen och urinet, och använde det till att gödsla med på odlingarna. Det var den enda gödseln man hade, och på detta sätt blev kretsloppet slutet. När killarna skulle pinka, pinkade de ofta vid fruktträden och bärbuskarna i skogsträdgårdarna, för att tillföra kväve till dom.

Man lagade mat med regnvatten, som samlades från alla taken. Det var också vattnet man drack. Man hade ingen elektricitet förutom från solpanelerna, och det räckte bara till lite uppvärmning av boningshuset och till belysning. Man hade inget kranvatten eller duschvatten, eftersom pumparna gått sönder för länge sedan, och man lyckades inte reparera dem eller köpa nya. Man hade en liten å hundra meter från ekobyn, och i den tvättade man kläderna på gammaldags vis, med naturtvål som en annan ekoby hade tillverkat av djurfett och aska. Alla var med och tvättade kläder, både män och kvinnor. De tvättade inte så noggrant, för att spara på händerna och på tvålen, och också p.g.a. att de var alla vana vid att man luktade lite svett. De flesta kläder var gjorda av djurskinn, men även en del av ull. Man tvättade sig i ån. Man hade ingen bastu, för att spara på veden. På vintern tvättade man sig och sina kläder genom att värma vatten i en stor kittel på en brasa vid bäcken, och sedan blandade man ut tvättvatten i stora baljor, i vilka man tvättade sig och sina kläder.

Ekobyn hade mycket kontakt med andra ekobyar (det var fullt av sådana. Året var nämligen 2064). Det som man behövde, men inte hade, bytte man till sig från andra ekobyar eller köpte med den lokala valutan, som påminde lite om Tysklands "Minuto"-sedlar. I ekobyn använde man inga pengar internt, bara till att köpa varor utifrån, vilket var minimalt, såsom tvål. Staten hade rasat ihop för länge sedan, och städerna stod tomma. Alla hade återvänt till

landsbygden för att odla sin egen mat och klara sig själva. De hade hört rykten om att detta var något som skedde överallt i världen. Vår ekoby grundades 2032, och hade alltså en trettiotreårig historia bakom sig. Därför gav skogsträdgårdarna redan en god skörd, så att de kunde klara sig på dem, ja t.o.m. exportera lite till andra ekobyar som inte hade kommit så långt. Man bytte t.ex. till sig tvål med frukt från en ekoby trettio kilometer bort.

Ibland samlades många ekobyar till konferens. Man pilgrimsvandrade till dessa konferenser, som liknade lite på vår tids festivaler. Där utbyttes erfarenheter, där förälskade sig ungdomen, där lekte barnen tillsammans. Dessa var årets höjdpunkt, och var såpass många och såpass nära att alla kunde vandra eller cykla (vår ekoby hade många cyklar!).

Vår ekoby hade inga datorer, inga mobiltelefoner, inga televisioner. Dessa hade gått sönder för länge sedan, och inga nya fanns att köpa. Den sista fungerande datorn hade de 2060. Internet fanns ännu, men bara några få ekobyar hade fungerande datorer, sådana ekobyar som hade tekniker och datornördar som kunde konsten att reparera datorer. Internet var nu en sällsynthet, och därför allt dyrbarare. De som hade datorer, satt på viktig kunskap som de delade med sig av på konferenserna. På detta sätt tog alla del av internet. Men alla förutsåg en dag då internet skulle vissna, eftersom kunskapen om hur man reparerade datorer blev hela tiden allt knappare. Man förberedde sig på denna dag, och kämpade av all sin kraft för att fixa de sista datorerna i världen som fungerade, vilket var rätt svårt, eftersom datorerna hade blivit så avancerade med tiden. Universiteten hade också lagts ner, så ingen utbildning i datorteknik fanns att tillgå. Men på konferenserna hölls kurser, föreläsningar och workshops i datateknik, ja även i allt möjligt annat. Dessa konferenser var alltså mycket viktiga.

Klimatet hade börjat stabilisera sig nu, sade klimatforskarna, p.g.a. de radikalt minskade utsläppen och de många skogsträdgårdarna och nyplanterade skogarna. Vi hade alltså undvikit domedagen - undergången och mänsklighetens utdöende. Nu återstod en lång era av hållbar utveckling, av global fred och rättvisa, som skulle komma alla till del. Nu återstod urlivet, återgången till urtiden, mer och mer.

Det var det ingen som fruktade längre, p.g.a. de goda erfarenheterna som ekobyrörelsen gjort.

Vad var då orsaken till att städerna lämnades och alla flyttade till landsbygden? Jo, år 2030 fick inte Sverige importera mer olja från världsmarknaden. Den globala exportoljan räckte inte till, vi var inte konkurrenskraftiga nog. Detta gjorde att det svenska samhället kollapsade, och staten upplöstes ungefär som den sovjetiska staten upplöstes 1990. Världsparlamentet, som bildades 2025, som ett reformerat FN, tog över, men det verkade enbart för den globala miljön, och lade sig inte i vad enskilda människor gjorde när det inte gällde miljön (samt fredsbevarande och fattigdomsbekämpning), den bevakade miljön och ställde miljöbrottslingar inför rätta p.g.a. nya globala lagar om naturens rättigheter. Under 34 års tid byggdes det upp en gigantisk ekobyrörelse globalt, som slog världen med häpnad, ja något som liknade lite på hur människor återvände till odlingen efter Sovjets kollaps. Den förnyelsebara energitekniken tog helt över, och hela världen gick över till den från den fossila energin, också för att slippa ytterligare klimatförändringar. Vi var helt enkelt tvungna till detta. Men för att kunna gå över till förnyelsebart, var vi tvungna att återgå till landsbygden och bygga ekobyar alle man. Något annat hade inte gått.

* Detta kapitel skrev jag mycket senare än resten av boken, så mina tankar har utvecklat sig lite sedan dess, särskilt i förhållande till jakt och hur vi ska låta djuren rewilda sig. Jag tar i detta kapitel inte helt avstånd från jakt (även innan ekosystemet har återhämtat sig), och mina tankar om det är här att vi bör få lov att jaga för att få skinn till våra kläder och tipin, men i tropikerna behöver vi inte detta, så där kan vi bara köra med skogsträdgårdsodling. Vi bör bara jaga om det är absolut nödvändigt, och detta är också en av orsakerna till att jag i min stora ”idé” förordar en emigration till de varma länderna, för där behöver vi inte jaga i samma usträckning som i Nord, och kan därför orsaka mindre lidande för djuren. Detta, att jaga minimalt, anser jag vara så viktigt, att jag skulle välja att avstå från att föda barn i stor utsträckning, för att behöva jaga minimalt. Är vi färre behöver vi jaga mindre, och kan också lättare emigrera till varma länder, där vi behöver jaga mindre än i Nord. Så svårt är det inte med avhållsamhet

i att skaffa barn! Människorna har också en stor skuld att betala till djuren, och detta är ett sätt att betala denna skuld.

2017-09-25 @ 10:30:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Lite tanatologi (lära eller filosofi om döden)

Jag tänker en del på döden, och har på sistone inspirerats av filosofen Tom Clarks (hans hemsida är här) tankar om döden, särskit denna artikel: Death, nothingness and subjectivity. I den kritiserar Clark uppfattningen om att döden skulle vara ett upplevande av ett "ingenting", en "tomhet", en "förintelse". Clark citerar Epikuros (f. 341 f.Kr., d. 270 f.Kr.) ord "Där döden finns, finns inte vi och där vi finns, finns inte döden", och menar att vi inte kommer att kastas in i en tomhet vid dödens inträdande, vi kommer inte att uppleva ingenting, som om ingenting gick att uppleva. Vi kommer helt enkelt inte att uppleva. Vi är inte där.

Clark talar om att döden påminner om medvetslösheten, och när vi är medvetslösa, går inte tiden överhuvudtaget, tiden stannar upp, och flera dagar kan kännas som en sekund. Vi är inte där helt enkelt. Så kommer också att ske vid dödens inträdande.

Detta har radikala konsekvenser för tanatologin. Är inte vår dödsfruktan just en fruktan för att uppleva ingenting? För att kastas ut i en evig tomhet, ett evigt mörker? Kanske är helvetesfruktan en ingrodd del av vår dödsfruktan? Vi kanske har djupa kollektiva sår efter religionernas ständiga tal om helvetet genom historien, och kanske den eviga tomheten liknar ett helvete för oss?

Är vi inte där efter döden, behöver vi inte frukta den, eftersom den då inte kommer att beröra oss. Den kommer att beröra oss lika lite som den evighet innan vi föddes har berört oss. Nu känns det som om vi alltid har varit närvarande på jorden. Och så kommer det alltid att förbli, även efter döden. Döden kommer inte att ugöra ett avbrott,

utan, enligt Clark, kommer vi att uppleva att vi alltid har varit närvarande, även när vi inte finns mer, eftersom det inte kommer att finnas något "efter", efter döden. Tiden stannar upp. Vad har vi när tiden stannar upp? Jo, vi har kvar känslan av att alltid ha varit närvarande, den känsla vi alltid hade medan vi levde. Det är det som kvarstår när vi försvinner.

Försök föreställa dig vad det innebär att tiden stannar upp. Överför vad det är att vara medvetslös till "livet efter döden". Om vi inte upplever tidens gång vid medvetslöshet, utan flera dagar kan vara som en sekund, föreställ dig då att vi aldrig vaknar ur vår medvetslöshet. Då kan triljoner år gå, och det är som en sekund.

Jag tycker detta är ett spännande tankeexperiment. Att tänka sig att vi går triljoner år framåt i tiden när vi träder in i icke-existensen, på ett ögonblick, ja oändligt långt framåt i tiden. Är det detta man känner något av när man säger att den döde "gick in i evigheten"? "Att gå ur tiden" tycker jag också är ett träffande uttryck för vad som sker.

När vi har detta perspektiv som jag förespråkat i detta inlägg, behöver vi nog inte vara så rädda för döden. Då är den ingen egentlig fiende, utan ett äventyr att stiga in i. Vi är nog rädda för döden mer av evolutionära skäl (vi är programmerade att försöka överleva, för att vidareföra våra gener) än det att döden i sig själv skulle vara något förfärligt. Det är nog då mer synd om våra närstående, än om oss som dör. Det är vägen till döden som ofta är hemsk, inte så mycket döden i sig själv. Den är ganska mild, faktisk. Liknar mer på naturen (som på en skog), än på helvetet. Vem fruktar naturen? Den känns ganska naturlig. Den har sina rovdjur, mygg och fästingar, men är på det stora hela ganska dräglig. Något vi helt bra kan leva med, med lite uppfinningsrikedom. Vi måste komma ihåg att döden är en del av naturen, och inte någon del av gud, djävul, himmel eller helvete.
2017-09-22 @ 15:58:00 Permalink Döden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om Amerikas finansiella bubbla. Något om strategier för hur vi ska tackla en ny finanskris.

Amerika har en gigantisk finansiell bubbla på gång, som kan spricka inom kort, säger ekonomen Jared Dillian vid Mauldins economics, här. Han talar om "the everything bubble".

Om den spricker, tror jag vi får en ny global finanskris, mycket värre en den kring 2008. Det är många som varnar för detta, inte bara Jared Dillian. Tex. säger den f.d. försäkringsstatistikern Gail Tverberg i detta inlägg i början av Juli detta år, att nästa finanskris bara är månader ifrån oss. Och t.o.m. en konservativ republikansk f.d. presidentkandidat som Ron Paul i Amerika varnar för ny finanskris, i denna youtubevideo från 2015. T.o.m. kristna fundamentalister som Michael Snyder på bloggen "The economic collapse" varnar för detta. Om t.o.m. de konservativa varnar, då har det gått långt! Vi har faktiskt också en global skuldbubbla, störst i historien.

Hur ska vi agera för att minimera lidandet i världen som blir påföljden? Det är detta vi måste fråga oss, inte hur vi ska profitera maximalt på kollapsen. Och detta första är inte alls så lätt som man kan tro. Vi måste ju handla på lång sikt, med världens långsiktiga väl för ögat, inte de kortsiktiga intressen som finansiella rådgivare brukar ha.

Att vi också måste ha icke-mänskliga arters väl för ögat, och en slags balans mellan mänskligheten och den övriga naturen, gör detta bara svårare. Jag har försökt så gott jag kan på denna blogg bygga upp någon slags global etik och global överlevnadsstrategi (se min stora "plan" här, t.ex.), men vem är jag annat än en futtig människa, lika begränsad som de finansiella rådgivarna ovan? Varför skulle just jag ha rätt, ha funnit den perfekta utvägen? Jag har även en ganska begränsad kunskap om ekonomi och politik (mina specialområden är teologin, filosofin, klimatet och oljetoppen). Så ta det jag säger med en nypa salt, jag har bara gjort mitt bästa med de begränsade kunskaper jag har. Moralen har dock alltid vägt störst i mina tankeprocesser, djuretik och miljöetik främst, kanske är detta ett arv från kristendomens typiska moralism, ja kanske även av Vilhelm Ekelunds moralism (min hjälte inom skönlitteraturen)?

2017-09-21 @ 14:58:00 Permalink Finansbubblor Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om psykiatrin igen

Psykiatrikernas nedtystande av de "mentalsjukas" psykiska problem med tvångsvård och tvångsmedicinering med kemiska gifter är inte särskilt mycket smartare än diktatorernas nedtystande av landets

oppositionella krafter med hjälp av våld och censur, och röjer något av samma mentalitet.
2017-09-20 @ 15:04:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ett litet lovtal till filosofin

Jag förälskade mig i filosofin när jag blev bekant med den filosofiska debatten om den fria viljan nyligen. Då blev det klart för mig att det kanske är i filosofin som mänsklighetens yttersta frågor avgörs, det är där våra yttersta tankar formas. Filosofi är inte bara hårklyverier, som det lätt kan verka. Den är (som bäst) en hängivenhet till sanningen, att gå på djupet med sanningen (filo = kärlek till, sofia = vishet, filosofi betyder kärlek till vishet på gammalgrekiska). Denna min nya kärlek till filosofin gör att jag skulle vilja studera filosofi som huvudämne vid Stockholms Universitet, och naturgeografi som biämne (först tänkte jag studera naturgeografi som huvudämne).

Tack, ni filosofer, för att ni finns! Tack ni tankens giganter för er kamp mot lögn och vidskepelse! Ni gör det banbrytande arbetet, och vi andra följer efter, ni gör basarbetet, ni formar mycket av de tankar varur alla handlingar stiger.

Jag skulle säga att för mig är det särskilt ekofilosofin som förgyller filosofin som ämne. Ekofilosofi är den viktigaste grenen av filosofin just nu, och är den gren som jag skulle vilja specialisera mig på på universitetet, vilket jag redan gjort här på bloggen, i form av anarkoprimitivism, som är en slags politisk filosofi i stil med anarkismen. Ja, jag tror den politiska filosofin, särskilt i ekofilosofins form, kommer mycket att avgöra mänsklighetens öde. Är det inte mycket politisk filosofi som ligger bakom Stefan Löfvéns och Donald Trumps tankar?
2017-09-19 @ 12:20:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Förnekandet av den fria viljan tjänar de fattiga, men inte de rika.

Jag har ett stort inre behov av att förneka den fria viljan, har jag märkt. Vad kan detta bero på? Orsakerna är många. Främst är det det att jag då lättare kan förlåta alla mina fel genom tiderna, som är bra många, och som tynger mig (särskilt det jag gjort i psykos, trots att jag vet att man inte då är riktigt tillräknelig). Sedan är det det att om inte den fria viljan finns, och vi erkänner det i samhället, då kräver vi inte hämnd på brottslingar och våra fiender, och behandlar dom då

långt mer humant, vilket jag som gammal radikalpacifist * anser är mycket viktigt. Vi sätter visserligen brottslingar i fängelse för att förhindra nya brott, men "straff" som hämnd är oss främmande, och vi utkräver inte mer straff än det som krävs för att rehabilitera brottslingarna och förhindra nya brott.

Sedan har vi den socialistiska aspekten av att förneka den fria viljan. Tror vi på den fria viljan, att var och en är sin egen lyckas smed, och är själv skuld i sin fattigdom och rikedom, då upprätthåller vi lättare klasskillnader än om vi förnekar den fria viljan. De fattiga förlorar på det, och de rika tjänar på det. Dessutom är brottslingarna i fängelserna nästan alltid fattiga, och det är de rika som bestämmer vilka våra lagar är. De rika tjänar på att skuldbelägga de fattiga och brottslingarna så mycket som möjligt, med böter och fängelsestraff, så att de rika kan regera. Men tror vi inte på den fria viljan, bortfaller allt behov av skuld och skam, och vi har lättare att förlåta både oss själva och andra. På samma gång bortfaller förmågan att försvara grunden för de rikas rikedom. De rika ska ofta boosta sig med sin rikedom och sina förtjänster. Grunden för detta tas bort om vi inte har fri vilja. De rika har mycket att förlora på tviveln på den fria viljan. Kanske det är därför vi hör så lite fri-vilja-skepticism från den intellektuella eliten - eftersom de ofta är rika, globalt sett, och att de vill försvara sina privilegier in i det sista? Kanske de tror att kaos skulle utbryta om alla tvivlade på den fria viljan? Det tror inte jag, för jag har inte upplevt någon minskad strävan efter att handla moraliskt efter att jag förlorade tron på den fria viljan.

Världens mäktigaste och rikaste organisation, Katolska Kyrkan, tror på den fria viljan. Historiskt sett är den kanske även den mest korrupta och omoraliska organisation som någonsin har existerat. Är detta en tillfällighet? Jag tror att vi, snarare än att bli omoraliska när vi förlorar tron på moralisk ansvarighet, blir empatiska och förstående inför våra medmänniskor, intresserade av att se och förstå orsakerna till deras beteende, istället för att bara avfärda och förkasta dem. Detta senare är all omorals grundpelare, och det som matar hämnd och tortyr. Ja, hade katolska kyrkan inte trott på den fria viljan, hade de aldrig torterat häxor och kättare.

Det är ofta ateister som tvivlar på den fria viljan. Är de mer omoraliska än de som tror på den fria viljan, dvs. ofta de religiösa? Jag skulle säga tvärtom. Studier har visat att ateister uppför sig mer moraliskt än kristna.

* Min privata definition av radikalpacifismen är att den är en sorts pacifism där man är emot allt onödigt våld, ja man ska inte ens döda flugor och mygg om det inte är absolut nödvändigt, vilket det nästan aldrig är. Man ska inte såga ner träd eller döda växter om det inte är absolut nödvändigt. Man ska behandla fångar så humant som möjligt, och man ska inte ta till självförsvar eller försvarskrig om det inte är absolut nödvändigt, vilket det sällan är (bara om angriparen är en riktig tyrann, menar jag att man är berättigad till försvar). Totalt avstånd från våld menar jag är omöjligt, eftersom t.o.m. ätande av växter är en form av våld (växterna tycker inte om att bli uppätna, säger biologin, de försvarar sig ibland med gifter och taggar).
2017-09-16 @ 16:18:00 Permalink Den fria viljan Kommentarer (0) Trackbacks ()

En rudimentär översikt över litteraturen kring den fria viljans problem

Under det senaste decenniet har litteraturen kring den fria viljans problem svämmat över, vilket kan studeras på Amazon. I det här inlägget ska jag lista de viktigaste, både nya och gamla böcker.

De som tänkt mest och skrivit mest kring frågan om den fria viljan är två nulevande filosofiprofessorer, som höjer sig långt över de andra. Dessa är Robert Kane (f. 1938) och Derk Pereboom (f. 1957). Båda har skrivit fyra och redigerat två böcker, var för sig, om den fria viljan. De är (till min häpnad när det gäller Derk) båda religionsfilosofer och kristna, dock av en liberal sort. Robert Kane förespråkar libertariansk fri vilja, och Derk Pereboom är fri vilja-skeptiker, av den inkompatibilistiska sorten. Filosofiprofessor Bruce Waller (f. 1946) är också en viktig samtida figur, som skrivit fem böcker i ämnet och redigerat en antologi, dock är han inte lika känd som de två övriga (han förnekar också den fria viljan. Verkar inte särskilt religiös).

Sedan finns det en uppsjö böcker, skrivna av en mängd olika professionella. Jag tar med de viktigaste engelskpråkiga här, nästan alla finns på Amazons virtuella bokhandel. De som främst skrivit (jag ska först räkna upp böcker som förnekar den fria viljan) om det är filosoferna. Jag börjar med de äldre inläggen från kyrkohistorien i debatten:

Från gammal tid:

Erasmus and Luther: The battle over free will (ny edition och översättning av skrift från 1500-talet, tryckt 2012)
(en klassiker i ämnet)

Erasmus and Luther: Discourse on free will (ny edition och översättning av en skrift från 1500-talet, tryckt 2013)
(en klassiker i ämnet)
Martin Luther: The bondage of the will (ny edition och översättning av en skrift från 1500-talet, tryckt 2017)
(en klassiker i ämnet)
Baruch Spinoza: Ethics (1677) (ny edition och översättning, tryckt 2005)
Voltaire: Philosophical dictionary (1764), Kapitlet "Free will"
Baron d`Holbach: The system of nature (1770), tjugonde kapitlet "Of the system of man´s fre agency" (rolla ner lite så kan du läsa kapitlet)
Joseph Priestley: The doctrine of philosophical necessity illustrated (1777)
Charles Spurgeon: Free will: A slave (ny edition av en skrift från 1800-talet, tryckt 2017)

Från nutiden:

Filosofer :

Derk Pereboom (ed.): Free will (Hacketts Readings in philosophy) (2009)
Derk Pereboom: Free will, agency and meaning in Life (2014)
Derk Pereboom: Living without free will (2001)
Derk Pereboom and Michael McKenna: Free will: A contemporary introduction (2016)
Derk Pereboom, John Martin Fischer, and Robert Kane: Four views on free will (2009)
Derk Pereboom and Maureen Sie: Basic desert, reactive attitudes and free will (2015)
Bruce Waller: The stubborn system of moral responsibility (2014)
Bruce Waller: Against moral responsibility (2011)
Bruce Waller (ed.): You decide! Current debates in criminal justice system (2008)
Bruce Waller: The natural selection of autonomy (1998)
Bruce Waller: Restorative free will. Back to the biological base (2015)
Bruce Waller: Freedom without responsibility (1990)
Ted Honderich: How free are you? The determinism problem (2002, second edition) (en klassiker i ämnet,
en komprimerad version av boken under)
Ted Honderich: A theory of Determinism. The mind, neuroscience and life-hopes (1988)
Gregg D.Caruso: Exploring the illusion of free will and moral responsibility (2013)

Gregg C. Caruso: Free will and consciousness. A determinist account of the illusion of free will (2012)
Daniel Dennett: Elbow room: The varieties of free will worth wanting (first print 1984) (kompatibilist)
Daniel Dennett: Freedom evolves (2004) (kompatibilist)
Richard Double: The non-reality of free will (1990)
Sam Harris: Free will (2012)
James B. Miles: The free will delusion. How we settled for the illusion of morality (2015)
Trick Slattery: Breaking the free will illusion for the betterment of humankind (2014)
D.S. Sampson: Without free will (2013)
Jonathan M.S. Pearce: Free will? An investigation into whether we have free will, or whether I was always going to write this book (2010)
Tamler Sommers: Relative justice, cultural diversity, free will and moral responsibility (2012)

Jurister:

Richard Oerton: The nonsense of free will. Facing up to a false belief (2012)

The cruelty of free will. How sophistry and savagery support a false belief (2016)

Psykologer:

Daniel Wegner: The illusion of conscious will (2003)
Michael S. Gazzaniga: Who´s in charge? Free will and the science of the brain (2011)

Neurovetenskapsmän (neuroscientists):

Sam Harris: Free will (2012)
Michael S. Gazzaniga: Who´s in charge? Free will and the science of the brain (2011)

Kemister:

Ahmad Safavy: No-choice theory. A simplified scientific analysis of the issues of free will and determinism (2017)

Andra:

Paul Kwatz: Conscious robots. I we really had free will, what would we do all day? (2017)
I.M. Probulos: The illusion of free will (2013)
Paul Singh (gynekolog): Great illusion. The myth of free will, consiousness and self (2016)
George Ortega (bussinessman): Free will: Its refutation, societal cost and role in Climate Change denial (2014)

Här kommer de viktigaste böckerna som förespråkar den fria viljan:

Från gammal tid:

Augustinus: On grace and free will (ny edition och översättning av skrift från 400-talet, tryckt 2010)
Augustinus: On free choice of the will (ny edition och översättning av skrift från 400-talet, tryckt 1993)
Erasmus and Luther: The battle over free will (ny edition och översättning av skrift från 1500-talet, tryckt 2012)
Erasmus and Luther: Discourse on free will (ny edition och översättning av en skrift från 1500-talet, tryckt 2013)
Henri Bergson: Time and free will. An essay on the immediate data of consciousness (ny edition och översättning av en skrift från början av 1900-talet, tryckt 2012)

Nutida böcker (de flesta av filosofer):

Robert Kane: The significance of free will (1998)
Robert Kane: The Oxford handbook of free will (2011)
Robert Kane: A contemporary introduction to free will (2005)
Robert Kane: Free will (2001)
Robert Kane: Free will and values (1985)
Derk Pereboom, John Martin Fischer, and Robert Kane: Four views on free will (2009)
Thomas Pink: Free will: A very short introduction (2004)
Bob Boyle: Free will: The scandal in philosophy (2011)
Barry Linetsky: Free will: Sam Harris has it (wrong) (2013)
Peter van Inwagen: Thinking about free will (2017)
Kurt Keefner: Free will: A response to Sam Harris (2012)
John Thorp: Free will: A defense against neurophysiological determinism. Volume 4 (2017)

Julian Baggini: Freedom regained: The possibility of free will (2015)
Joseph Keim Campbell: Free will (Key concepts in philosophy) (2013)

Sedan har vi dem som är agnostiska om den fria viljan, som varken är för eller emot. Bland dessa böcker är t.ex.:

Mark Balaguer: Free will (2014)
Alfred R. Mele: Free: Why science hasn´t disproved free will (2014)

Slutligen har vi en bok som bara introducerar debatten, utan att ta ställning:

Meghan Griffiths: Free will: The basics (2013)
2017-09-15 @ 12:28:00 Permalink Den fria viljan Kommentarer (0) Trackbacks ()

Stephen Hawking om den fria viljan. Min kommentar.

“Do people have free will? If we have free will, where in the evolutionary tree did it develop? Do blue-green algae or bacteria have free will, or is their behavior automatic and within the realm of scientific law? Is it only multicelled organisms that have free will, or only mammals? We might think that a chimpanzee is exercising free will when it chooses to chomp on a banana, or a cat when it rips up your sofa, but what about the roundworm called Caenorhabditis elegans—a simple creature made of only 959 cells? It probably never thinks, “That was damn tasty bacteria I got to dine on back there,” yet it too has a definite preference in food and will either settle for an unattractive meal or go foraging for something better, depending on recent experience. Is that the exercise of free will?

Though we feel that we can choose what we do, our understanding of the molecular basis of biology shows that biological processes are governed by the laws of physics and chemistry and therefore are as determined as the orbits of the planets. Recent experiments in neuroscience support the view that it is our physical brain, following the known laws of science, that determines our actions, and not some agency that exists outside those laws. For example, a study of patients undergoing awake brain surgery found that by electrically stimulating the appropriate regions of the brain, one could create in the patient the desire to move the hand, arm, or foot, or to move the

lips and talk. It is hard to imagine how free will can operate if our behavior is determined by physical law, so it seems that we are no more than biological machines and that free will is just an illusion.” “

(Stephen Hawking and Leonard Mlodinow, from the book "The grand design" (Bantam Books, New York, 2010, p. 32)

Min kommentar:

Jag skulle säga att Stephen Hawking är den mest kände vetenskapsmannen idag, och åtnjuter något av den status som Einstein på sin tid åtnjöt (ibland betraktas han som världens smartaste nulevande person). Därför måste vi höra extra noga på vad han säger, även om den fria viljan.

Idén om fri vilja åtskilt från fysikens lagar påminner mycket om idén om själen som något åtskilt från kroppen, en idé som har samma problem som den förstnämnda, nämligen "När i evolutionen uppkom själen? Har djur en själ? Har bakterier en själ? Om ej, varför inte?" Det är svårt att argumentera för den fria viljan om man inte förutsätter något som kan intervenera i naturlagarna, och som står över dessa. De som inte tror på den fria viljan är ofta determinister (att allt står i ett orsakssamband) och naturalister (att bara det naturliga existerar, inte det övernaturliga), och om de är s.k. kompatibilister (dvs. sådana som tror att den fria viljan är förenlig, dvs. kompatibel med determinism) är de det ofta genom att vrida på meningen med den fria viljan, de definierar den lite annorlunda än s.k. inkompatibilister (sådana som tror att den fria viljan inte är förenlig, dvs. kompatibel med determinism, s.k. "hard determinists") *. De flesta som tror på den fria viljan har religiösa skäl för detta (och förnekar ofta determinismen), ateister förnekar den fria viljan i större utsträckning än religiösa, vilket är förståeligt.

Du kanske reagerar på Hawkings sätt att tala om oss som bara biologiska maskiner, och undrar kanske om detta inte är lite för reduktionistiskt. Jag tycker inte heller om detta sätt att tala om det levande livet, men man måste komma ihåg att detta är metaforer, Hawking menar inte att vi är riktiga mekaniska robotar. Vi bara påminner om sådana när det gäller den fria viljan. Och det kan jag hålla med om. Men det kommer alltid att finnas en väsensskillnad mellan det mekaniska och det organiska, som vi aldrig kommer att överbrygga.

* Sedan har vi också den tredje huvudskolan, förutom kompatibilister och inkompatibilister, nämligen förespråkarna för libertariansk fri vilja (även de är inkompatibilister, men av en annan orsak än "hard determinists"). De som förespråkar detta senare är tror ofta inte på determinismen, utan är ofta religiösa, med tro på själen som något åtskilt från kroppen.
2017-09-13 @ 13:02:00 Permalink Den fria viljan Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om fördelarna med maktlöshet

Att ha stor makt över en massa människor är enligt mig onaturligt, en evolutionsmässig anomali och avvikelse, som inte ligger i våra gener. Vi är evolverade att leva i små stammar på högst hundra människor eller så. Och är vi hövdingar, så råder vi då högst över hundra människor. Att ha makt över milliontals människor är svårt för vårt psyke p.g.a. detta arv.

Är det därför som stor makt korrumperar så djupt i vårt samhälle? Är det därför tyranner och diktatorer uppstår? För att vi inte är evolverade att handskas med så stor makt? Vi bär ju ännu på våra stenåldersgener! Evolutionen går mycket långsamt!

I boken "Indianliv i El Gran Chaco" (från 1926) av Erland Nordenskiöld, som är en skildring av urfolk i Bolivia, står det:

"Varken choroti eller ashluslay (namnet på indianstammar, min anm.) ha någon gemensam hövding för hela stammen. De flesta byar ha sina hövdingar, men dessa äro oberoende av varandra. Hos ashluslay har jag sett hövdingar, som rå över flera byar. Hövdingarna ha inflytande i proportion med sina personliga egenskaper. De och deras hustrur arbeta alldeles som de andra indianerna. De ha inga tjänare, sådana äro okända bland dessa indianer. Hövdingen har ej någon hedersplats vid dryckeslagen, hans hydda intager ej någon särskilt utvald plats i byn.
Han är en familjefader, som man respekterar, men som ej regerar.
I krig intager han kanske en ledande roll, utan att vara åtlydd av andra, mer än de behaga."

Ser ni skillnaden mellan dessa urfolkshövdingar och civilisationens presidenter och kungar? Är makten liten, verkar korruptionen vara ganska frånvarande. Detta rimmar helt med min teori att vi inte är evolverade till att ha stor makt. Man blir galen av att bestämma över miljoner. Och var inte Hitler och Stalin galna? För att inte tala om Donald Trump?

Ansvaret vi har när vi bestämmer över miljoner är också för stort för oss att bära, och avtrubbar oss, så att vi blir oförsiktiga, som flodhästen i vardagsrummet, eller som en elefant som klampar omkring i rummet och välter sönder saker hela tiden. Det får oss att ständigt trampa på folk eller trampa på minoriteter i landet, såsom på urfolk.

Det är nog mycket p.g.a. denna syn på makt som jag är anarkist, och som gör att jag tilltalas av maktlöshet, och ser en trygghet i denna, en moralisk trygghet och bevarelse (även om jag i detta blogginlägg önskade mer inflytande, en högre position i samhället). Man kan inte göra så stora fel om man inte har så stor makt. Har man för stor makt, kommer man lätt att utöva systematiskt förtryck, förtryck satt i system, något som är mycket mer förödande än det lösryckta förtryck som man utövar utan stor makt. Vad är värre, samhällets naturförstörelse (ta t.ex. koldioxidutsläppen), eller det att mörda en människa? Detta är ett exempel på skillnaden mellan systemiskt förtryck och löstryckt förtryck, och de är så väsensskilda att de inte går att jämföra. Systemiskt förtryck kan hota mänsklighetens fortlevnad, förslava tredje världen, utrota djur- och växtarter, medan att mörda en människa är en mikroskopisk handling i jämförelse, med mycket begränsade konsekvenser. Ändå ställs politikerna sällan till svars för sitt systemiska förtryck, medan mördare kan få livsstids fängelsestraff, t.o.m. i isoleringscell. Det är något här som inte riktigt tillfredsställer mitt krav på rättvisa. Vårt juridiska system är lika korrupt som politikerna, och har inget sinne för proportioner, inget sinne för naturen och det som verkligen betyder något, det som gör att vi undviker att döma våra barnbarn till helvetet. Men detta kommer av att naturen ännu inte har några rättigheter (något som Pella Thiel kämpar emot för tillfället), vilket avslöjar hur medeltida våra juridiska institutioner egentligen är, mer lik den gamla påvemoralen än en sekulär, upplyst moral.

Så min slutsats efter allt detta är att jag nog trots allt är ganska nöjd med att befinna mig på bottnet av samhället och att jag nog skulle avböja om jag erbjöds stor makt. Jag vill inte härska över människor, utan hellre vara en inspiration för de fåtal som jag har inflytande över, som mina bloggläsare. Så får det goda jag kan ge hellre spridas sakta som ringar på vattnet, som idéer som sprids, utan maktutövande.

En gång var jag nära att bli berömd. Det var när jag hade mina ropaktioner i olika kyrkor i Sverige 2008 (främst pingstkyrkor), där jag förbannade den västerländska levnadsstandarden, eftersom "den förtrycker tredje världen!". Då blev jag jagad av många journalister, bl.a. från Expressen, en av Sveriges största kvällstidningar. Jag

avböjde alla intervjuer förutom en av en vän som jag kände, som skrev i den lilla Linköpingstidningen Corren.

När jag tänker på detta, vet jag vad som låg bakom detta; min uppskattning av den trygghet som ligger i att inte vara känd och inte ha för stor makt och för stort inflytande. Ja, min avsky för all sensationsjakt låg också bakom; journalisterna jagade sensationer.

Kanske jag gjorde rätt den gången, vad tror ni? Hade jag gått med på intervjuerna, hade mitt liv kanske tagit en helt annan vändning. Jag hade kanske inte fått ha mina psykiska sammanbrott i fred, utan hade kanske haft journalister efter mig då också? Med all den ytterligare skam och offentlig stigmatisering som detta innebär?

Jag är glad över att jag fick bli galen i fred, utan insyn från journalister. Det har hjälpt mig att läka. Och det har även hjälpt mig ut ur mina messiaspsykoser, när jag insett att jag inte är så känd trots allt, och har ett minimalt inflytande på världens skeenden, vilket inte rimmar väl med känslan av att vara messias, när tiden går och detta går upp för en.
2017-09-11 @ 13:55:00 Permalink Kritik av makt Kommentarer (1) Trackbacks ()

Tar man socialismen på allvar leder den till anarkoprimitivism

Jag tycker mycket om socialismen när den är som bäst, dvs. när den inte är statssocialism av sovjetisk typ, utan gräsrotssocialism, anarkosocialism. Kärnan i denna typ av socialism är utrotandet av alla klasskillnader, att det inte skall finnas rika och fattiga, att alla ska vara jämlika, inte bara i teorin, utan även i praktiken.

En tänkare som hyser denna sorts socialism till sin yttersta spets, är den ryska författaren Leo Tolstoj (1828-1910) (som inte är utan skuld i att ryssarna valde statssocialismen på 1900-talet), som ville utrota klassamhället, och menade att det endast lät sig göras om stadskulturen lades ner, och alla återvände till det enkla självförsörjande bondelivet, utan herrar som levde på deras arbete. All flärd och lyx skulle läggas ner, eftersom detta alltid går på bekostnad av någon, och fostrar klasskillnader.

Men vad påminner detta om? Är inte detta den klassiska formen av primitivism, som Rousseau och Thoreau förespråkade? (Tolstoj var förresten djupt påverkad av Rousseau, som han tyckte mer om än någon annan modern författare)

Och påminner inte detta även om den moderna formen av primitivism, som bl.a. filosofen John Zerzan förespråkar, och som ofta lutar åt det som kallas "anarkoprimitivism", ett liv i enkelhet och frivillig fattigdom, utan herrar, med urfolken som förebilder?

Jag tror det. Tolstoj var en slags sin tids anarkoprimitivist, och skulle nog ha känt igen sig i både Zerzan och Derrick Jensen (fast Tolstoj var pacifist, vilket inte Jensen är).

Vad är då slutsatsen av detta? Jo, att tar man verkligen socialismen på allvar, och genomför den på gräsrotsnivå helt ut, leder den obönhörligt till anarkoprimitivism. Varför? Jo, eftersom om man vill utrota klasskillnaderna går det inte genom att alla blir överklass eller medelklass, eftersom dessas välstånd alltid bygger på exploatering av folk i periferin, av arbetarklassen. Centrum är beroende av att det finns periferi här, teknologiska framsteg t.ex., är inget annat än en förskjutning av (och omvandling av) resurser från periferins tid och rum till centrums överflöd, vilket särskilt professorn i humanekologi Alf Hornborg har påpekat. Det är en illusion att tänka sig att överflödet i centrum kan komma till utan en periferi som betalar priset, att tänka sig att allt skulle kunna bli centrum.

Eftersom det inte går att tänka sig att alla skulle kunna bli välbeställda, måste vi välja en annan strategi om vi ska avskaffa klassamhället. Och här menar jag att Tolstojs lösning är den enda vettiga: att alla blir fattiga, självförsörjande bönder. Det fungerar faktiskt - det är genomförbart, eftersom vi kommer därifrån, vi kommer alla från urfolk, där detta har fungerat, och det fungerar även idag bland världens kvarvarande urfolk. Och den fattigdomen jag förespråkar är inte slummens och svältens fattigdom, bara frivillig enkelhet och fokus på det som verkligen behövs. Böndernas armod och svält genom tiderna har ofta berott på att de varit tvungna att föda folk i städerna och betala skatt till staten. De hade behövt människorna i staden till att vara med på åkarna istället för att leva på böndernas arbete.

Med dagens kunnande, särskilt med permakulturen, skulle absolut ingen behöva svälta om vi alla återgick till det fria bondelivet och bildade små ekobyar på landsbygden. Det skulle istället bli en välsignad och frivillig fattigdom i Jesus´ och Franciskus´ spår, där alla hjälpte till, så att ingen behövde svälta och slita ut sig (bönderna på medeltiden talet jobbade faktiskt långt mindre än dagens bönder, enligt denna artikel, och denna, och det var bl.a. för att städerna inte var nära på så stora den gången som de är idag). Jag tror det var

detta Tolstoj avsåg. Kanske till och med Marx hade gillat denna tanke?

Dagens vänster i partipolitiken representerar en oerhört urvattnad socialism, tusen mil från den gräsrotssocialism jag förespråkar här. Skillnaden mellan idé och praktik, ideal och verklighet, är här överväldigande. Man får intrycket att vänstern inte riktigt tar socialismen på allvar, lika litet som partipolitiken tar demokratin på allvar, så att det blir verklig, gräsrotsaktig demokrati. Hade de gjort det, hade de väl varit anarkoprimitivister hela bunten, och sysslat med ekobyar istället för partipolitiskt maktspel. Makt tycks alltid korrumpera politiken, korrumpera socialismen, urvattna och förvanska den. Idag behövs visserligen hjältar inom partipolitiken som driver den framåt, men jag skulle också säga att vi i lika stor grad behöver praktiska exempel på gräsrotssocialism såsom Suderbyns ekoby på Gotland, och kanske detta är den primära politiska arenan, där framtiden avgörs, av vilken partipolitiken får sin inspiration?
2017-09-10 @ 14:11:00 Permalink "Tillbaka till landsbygden" Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om segelfartyg som en nyckel till övergången mellan globalisering och lokal ekonomi

Största delen av våra varor fraktas idag på haven av lastfartyg, eller s.k. "containerfartyg", av vilka det finns över 90 000 globalt. Det är mycket tack vare lastfartygen som globaliseringen har varit möjlig. Men, ett enda stort lastfartygs föroreningar är lika stort som föroreningarna från 50 millioner bilar, står det i denna artikel.

Johan Landgren och Roberth Hansson gjorde mig uppmärksam på segelfartyg i sin bok "Olja för blåbär. Energi, makt och hållbarhet" (Fri tanke 2015), som jag läser i just nu, att segelfartyg kan utgöra en stor hjälp för de globala transporterna när oljan börjar sina. Jag tror de har rätt. De skriver att man kan göra om vanliga lastfartyg till segelfartyg. Jag tror att detta kommer att löna sig i stor grad med tiden. Även om jag är emot globaliseringen, genom det press det sätter på tredje världen, där de fattiga måste slava för det rika väst istället för att odla sin egen mat och vara självförsörjande (vilket jag tror är en stor orsak till att 800 miljoner går svältande), så tror jag att (som jag flera gånger har påpekat på denna blogg) vi måste bygga broar tillbaka till naturen och en rättvis värld, som är en lokal ekonomi (en kretsloppsekonomi). Segelfartyg tror jag kan spela en stor roll i detta (tåg är en annan bra sak). De har inga utsläpp (förutom i konstruktionen), och sparar på oljan, som vi behöver för andra saker, för att möjliggöra omställningen. Och om vi ska rädda

klimatet måste vi nog lämna det mesta av våra kvarvarande fossila bränslen i marken.

Segelfartygen kan t.ex. förse oss med helt avgörande reservdelar och produkter som förnyelsebar energiteknik och hjälpa oss att kontrollerat avveckla civilisationen istället för att kollapsa i kaos.

Bloggen "Olja för blåbär" (Landgrens och Hanssons blogg) skriver också om att man redan börjat elektrifiera färjor. Också det (och elektrifiering av lastfartyg) kommer att bli viktigt i framtiden, och är ett framsteg, även om jag inte tror det (och övrig elektrifiering) kommer att rädda oss från nödvändigheten att skala ner vår ekonomi, dvs. behovet av "nerväxt" istället för tillväxt.

Richard Heinberg är en skarp röst (ingalunda någon extremist, utan representerar mittfåran i miljörörelsen) med stor auktoritet som särskilt har påpekat att vi inte kan driva vår nuvarande gigantiska globala ekonomi med förnyelsebart och el, utan vi är tvungna att skala ner den om vi ska klara det, detta p.g.a. den ofattbart stora utmaning det är att bara byta energikällor utan att skala ner, med alla de problem som "intermittency" innebär, alltså det faktum att det inte alltid blåser och solen inte alltid skiner, samt de problem som finns med lagring av energi från förnyelsebara energikällor, för att inte tala om svårigheterna med att få ett fungerande elnät med dessa. Gail Tverberg är också en akademisk energiforskare som påpekat de svåra problem som förnyelsebart innebär. Jag rekommenderar hennes seriösa blogg, som visserligen är krävande att läsa.
2017-09-08 @ 11:32:00 Permalink Eldrivna fordon Kommentarer (0) Trackbacks ()

Svar til Håkon Risnes om den fria viljan. Skillnaden mellan determinism och fatalism

Håkon Risnes, min norska vän från den tidiga ungdomen, undrar varför jag kämpar för en bättre värld om jag inte tror på den fria viljan. Här kommer mitt svar, som en fördjupning av föregående inlägg:

"Håkon, jag tror att jag kan välja att göra gott, och förändra världen, men detta har alltid sina bestämda orsaker i ett kausalt sammanhang, därför tror jag inte att jag har fri vilja. Men jag måste ändå välja, och det jag väljer har betydelse. Jag tror du blandar mellan determinism och fatalism här, som man lätt gör om man inte har läst på om ämnet. Sekulära filosofer som inte tror på den fria viljan, tror väldigt sällan på fatalismen, som är en tro på att allt är förutbestämt av ödet

eller en gud, och det spelar ingen roll vad man gör. Jag vet inte om en enda ateistisk filosof som är fatalist, det är ofta religiösa människor (som vissa muslimer) som är fatalister. Jag är determinist, och det betyder att allt som sker, sker i ett orsakssammanhang, vi kan inte häva oss över detta, vi är bundna till detta sammanhang, och är därför inte fria. Men låt oss ändå kasta oss i den dans som verkligheten dansar med oss, där vi inte har kontrollen, och inte är fria, eftersom det är verkligheten som leder dansen. Låt oss reagera på verkligheten och allt som är gott, så att vi gör de rätta valen, dock utan att ta ära för det, eftersom det trots allt var verkligheten som orsakade det, alla dom faktorer som skapar oss i varje enskilt tillfälle. Det är dessa faktorer vi har att tacka om vi gör det goda, inte oss själva, som inte är fria."

Sedan undrade Håkon Risnes om inte allt ansvar för våra handlingar tas bort med detta tankespår, och om inte ont och gott försvinner. Till det svarade jag såhär:

"Håkon Risnes, jag tror inte vi kan äras eller lastas för våra gärningar, vi är ytterst sett inte moraliskt ansvariga för våra handlingar, hur konstigt det än låter, eftersom vi inte har fri vilja, men står bundna i ett orsakssammanhang som vi inte kan häva oss över. Men detta betyder inte att det inte finns gott och ont, att dessa två finns, förnekar jag inte. En handling kan vära nyttig, även om vi inte kan äras för den. Och likaså kan en handling vara skadlig även om vi inte kan lastas för den. Och angående att vara ansvarig för sina handlingar, så tror jag människan bör ses på samma sätt som vi ser på djuren, vi lastar ju inte en hund som biter en människa. Den har inte fri vilja, men handlar på instinkt och efter fysikens lagar. Och eftersom människan zoologiskt sett är ett djur, tror jag vi lyder under samma lagar som djuren, vi handlar också mycket på instinkt och enligt fysikens lagar."

Varför jag inte tror på den fria viljan

Underligt, jag har forskat lite kring debatten kring den fria viljan, och jag har inte hittat någon känd ateist på nätet som skulle tro på den fria viljan (förutom Robert Nozick, Michael Shermer, Noam Chomsky, John Searle och till en viss grad James Randi), det verkar nästan alltid vara de religiösa som har denna tro, och som behöver denna tro för att rättfärdiga sin religion. Inte ens ateisten Daniel Dennett, som av vissa anses tro på den fria viljan, tror egentligen på den, utan han använder bara ett vilseledande språk, och vill inte att

man ska berätta åt folk att dom inte har en fri vilja, för att inte göra dom moraliskt slappa (läs en diskussion om detta här).

Men jag tror inte man blir moraliskt slapp om man inte tror på den fria viljan. Jag tror istället att man får empati och förståelse för alla sina egna och andras fel och brott. Man kommer att behandla andra mer humant, behandla fångar mer humant, och man kommer definitivt att ha mindre hat till andra, mindre agg. Det får oss att tänka att ingen är värd att lida eller torteras, ingen är värd att förtryckas i stor fattigdom och nöd, att ingen förtjänar det. Och ingen förtjänar heller att vara rika och leva på andras arbete. Det får oss att kämpa för en mer rättvis och human värld, mot ojämlikheter. Om fler inte skulle tro på den fria viljan skulle många krig ha kunnat undvikas.

Jag tror överhuvudtaget detta hjälper en att försonas med livet och döden, istället för att hela tiden strida emot dessa. Och det gör inte att man slutar kämpa för rättvisa och för planeten - att vi inte har fri vilja innebär inte att vi inte kan förändras och eller att vi inte kan påverka andra. Vi tar bara inte åt oss beröm för det goda vi gör, precis som vi inte skuldbelägger brottslingar. Vi kunde inte ha gjort annorlunda, ingen kunde ha gjort annorlunda.

Det är bara att hänge sig åt den underliga dans som Moder Jord har bjudit upp oss till, och där vi inte har kontrollen, och aldrig någonsin har haft det.

Uppdatering 15.9.: När jag forskat lite noggrannare i fri-vilja-debatten, hittar jag flera ateister som tror på den fria viljan (i libertariansk bemärkelse), så mitt inledande antagande att jag inte hittar kända ateister som tror på den fria viljan, stämmer inte längre. Tro på och förnekande av den fria viljan är även ett hett debattämne bland ateisterna själva. Men jag håller fortfarande fast vid att religiösa långt oftare tror på den fria viljan än ateister. Och att de ateister som fortfarande tror på den libertarianska fria viljan, är sådana som inte tänkt så mycket på frågan, och många ateister finner sig även i någonslags gråzon mellan libertarianism och fri-vilja-skepticism, ofta någon form av kompatibilism.

Jag finner också alltfler teologer och kristna som inte tror på den fria viljan, kända sådana är Martin Luther och Charles Spurgeon. Så religiösa fri-vilja-skeptiker finns förvisso.

2017-08-31 @ 15:13:00 Permalink Den fria viljan Kommentarer (1) Trackbacks ()

Här, på internet, verkar frågorna avgöras

Här, på internet
verkar frågorna avgöras,
de urtida frågorna
tidigare höljda i dunkel
på grund av för lite information.

Här, på internet,
i Peak Information
har informationsmängden blivit
så överväldigande
att det inte går att stoppa huvudet
i sanden längre.

Fråga efter fråga avgörs här,
den främsta av dem väl Guds
och det övernaturligas existens,
de är inte svåra att lista ut längre,
med sådana otroliga
informationsmängder:
miljarder och åter miljarder
av internetsidor.

Även framtiden avgörs här, redan nu,
med mer och mer information
om Peak Oil och klimatförändringarna.
2017-08-31 @ 13:07:00 Permalink Dikter Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Den intellektuelle som samhällets samvete. Intellektuell frihet och fattigdomens välsignelse.

Jag anser att den intellektuelles främsta uppgift, och främsta utmaning i alla tider, varit att vara ett fristående samhälleligt samvete, som ryter till vid orättvisor och lögner och skyddar samhället mot faror och hot genom att varna för dem. Det är också den uppgift där de intellektuelle genom tiderna misslyckats djupast.

Orsakerna till detta är uppenbara; risken för att den intellektuelle korrumperas av pengar och maktpositioner är ständigt överhängande. Den intellektuelle finner sig ofta i en rävsax; antingen prutar hen på sin frihet och självständighet så att hen får sin röst

hörd, får maktpositioner och erkännande, eller så sätter hen friheten och självständigheten först, riskerande sin karriär eftersom sanningen är för obekväm.

Hur löser man detta dilemma? Jag tror en möjlig utväg är att som Franciskus av Assisi (1182-1226) gifta sig med fattigdomen. Franciskus är ett exempel på en som stod på bottnet av samhället, men ändå kunde påverka det på ett extraordinärt sätt, genom sitt exempel och sin helgade personlighet. Han övergav aldrig sin fattigdom, och skulle nog vända sig i sin grav om han fick veta om sina efterföljares (franciskanernas) korruption.

Jag har brottats mycket med fattigdomen som förutsättning för intellektuell frihet - den har visat sig vara både en förbannelse (när den drivs för långt) och en välsignelse (i lagom dos). Jag har levt i många år som hemlös för att kunna stå fri gentemot samhället och kunna göra det jag älskar i frihet; att läsa och skriva, utan att behöva tänka på pengar. Men det har tärt på mitt psyke och lett till en karriär av s.k. "mentalsjukdom" (psykoser). Priset för friheten var hög. Kanske är risken för lidande och sammanbrott p.g.a. fattigdom en av orsakerna till varför det intellektuella klimatet är så lamt, och varför det ryts så lite till vid orättvisor, lögner och hot, varför detta klimat domineras så av fackidioter som sysslar med dunkla, halvt obegripliga hårklyverier och oväsentligheter.

Men hellre rota i soporna efter mat än att prostituera sig intellektuellt. Detta är inte bara min åsikt, även Marshall Rosenberg (1934-2015) skriver så i sin bok "Nonviolent communication. Ett språk för livet." Detta p.g.a. att själva meningen med det intellektuella arbetet går förlorat vid denna prostitution. Och inte bara det; det intellektuella arbetet blir också ett slit istället för ett nöje och en rolig hobby, en passion. Man tvingas läsa en massa böcker motvilligt för arbetets skull, inte för ens eget rena intresses skull, för ens egen intellektuella utvecklings skull. Och man tvingas skriva sånt som makthavarna kan godkänna. Farväl till alla riktigt radikala och vågade tankar! Farväl till anarkoprimitivismen!

Jag erkänner dock att jag, i och med mina studier vid Komvux vuxengymnasium (på ABF-huset), delvis har gått in på denna linje. Men bara delvis, eftersom jag studerar halvtid, och alltid tänker göra så - för att skapa tillräckligt utrymme för fria studier. Och det har också visat sig att detta fungerar; jag behöver bara läsa tio sidor per dag; tjugofem minuter om morgonen och tjugofem minuter om kvällen, för att klara proven (sista dagen före prov läser jag dock hela dagen). Detta gäller även vid universiteten; jag studerade bara

två timmar om dagen då jag studerade på heltid vid Åbo Akademi (jag tenterade bara böcker - föreläsningarna var för tråkiga).

Men jag har kompromissat här, delvis p.g.a. mina negativa erfarenheter av att bli fanatisk i sin frihetstörst, att det tär på mitt psyke och driver mig in i psykoser, jag kommer för långt utanför samhället. Jag uppmuntrar ingen att bli så extrem som jag, bara att fattigdomen, inom vissa gränser, kan vara en välsignelse för den intellektuelle, en förutsättning för att hen ska kunna stå fri gentemot samhället, och kunna bedriva fria studier, och undgå för mycket brödskrivande.

Intellektuell frihet är inte den enda vinsten med fattigdom, det är även rättvist mot de andra fattiga, särskilt de i tredje världen, som ofta får slita så för vår lyx.
2017-08-31 @ 11:13:00 Permalink Fattigdom Kommentarer (1)
Trackbacks ()

Jag känner mig så maktlös inför hoten mot vår värld

Jag känner mig maktlös inför hotet från klimatförändringarna och oljetoppen. Jag tycker att jag gör allt för lite. Men jag kan inte göra mer. Jag gör redan allt jag kan. Bildar mig i sakerna, är volontär inom Greenpeace, bloggar jämt och ständigt om sakerna.

Orsaken till att jag känner mig så maktlös, är kanske att jag ligger på bottnet av samhället. Jag har nästan inget inflytande här i världen. Har nästan ingen inkomst (840 kronor i månaden), är halvt hemlös, anses mentalsjuk, har nästan inga läsare av min blogg (5-10 besökare i genomsnitt varje dag).

Jag skulle önska att jag hade en mer uppsatt position i samhället, så jag kunde ha större påverkan på världen till det bättre. Men den vägen är nästan helt igenbommad för mig p.g.a. min psykiatriska diagnos "schizofreni", och min funktionsnedsättning p.g.a. hjärnskador av de giftiga medicinerna jag ätit i många år, från och till.

Jag gör dock det jag kan, och det är bl.a. att jag fortbildar mig. Jag går vuxengymnasiet på Komvux på ABF-huset, i hopp om att komma in på Stockholms Universitet när jag är klar, och läsa naturgeografi, och kanske eventuellt komma in på Stockholms Resilience Centre. Jag tror att kunskap är makt.

Jag har också planer på att trycka några av mina skrifter, och sprida mitt budskap således. Om inte jag får något förlag på kroken, kanske bekostar jag dem själv.

Jag har också planer på att tillsammans med Titti vistas på somrarna på Suderbyns ekoby, för att vara med och odla och lära mig permakultur och stötta deras projekt, för att göra mer skillnad i denna världen. I Stockholm är det svårt att odla. Man kan visserligen hyra en kolonilott, men jag har knappt råd med det.

Jag har dock planterat ett litet plommonträd i en lövskogsdunge i Nackareservatet. Det är mitt enda barn hittills, och jag vårdar det som ett sådant. Skulle gärna plantera en massa fruktträd om jag bara hade haft pengarna. Ja, vara med och bygga skogsträdgårdar.

Men min maktlöshetskänsla får mig att känna mig dålig och värdelös. Det är ett hårt slag för min självkänsla. Som att det inte spelar så stor roll om jag lever eller är död. Jag är faktiskt inte så rädd för döden p.g.a. bl.a. detta. Och det gör det inte bättre att jag kommer från en religiös bakgrund med en otrolig prestationspress för att man ska kunna komma till "himlen" och undvika "helvetet". I mina föräldrars sekt krävs det nästan att man sliter i sitt anletes svett varje dag för att förtjäna himmelsbiljetten.

Jag sliter inte överhuvudtaget. Studierna går som en lek. Likaså allt jag gör för miljön, bloggandet, vandrandet, läsningen av relevant litteratur osv.

Jag har lite dåligt samvete för att jag inte sliter, delvis p.g.a. min religiösa uppfostran. Böcker och läsning är mitt livs element, och det får jag syssla med på heltid. För mina föräldrar är inte det något riktigt arbete. Det är latmanssysslor.

Jag fortsätter dock att bilda mig, i förhoppningen om att jag kanske kommer att behöva det i avlägsen framtid, för någon viktig uppgift som verkligen kommer att göra skillnad i den här världen. Tillräcklig kunskap kan då vara helt avgörande för att lyckas. Kunskap kan aldrig vara dåligt, även om det även sägs att för mycket av den kan vara farlig. Men atombomben utvecklades inte p.g.a. för mycket kunskap, utan snarare p.g.a. fackidioti och brist på allmänbildning och visdom. Kunskap är en viktig ingrediens i visdomen, och då menar jag inte fackidiotin, utan den syntetiska, breda bildningen, som har helhetsöversikten och kan göra rätta beslut p.g.a. att man har den intuitiva överblicken. Tänk hur mycket bättre världen skulle vara om politikerna i vår tid eller tidigare haft lite mer kunskap om miljö- och energifrågor! Eller om överbefolkningsproblemet!

Kunskap och visdom skulle kunna ha räddat vår värld från den situation vi är i idag. Nu kan den inte längre räddas, utan nu måste vi försöka landa mjukt i Kollapsen. Kanske det behövs kunskap för det också. I såfall är det det jag siktar på, att göra skillnad i denna fråga. Att lindra världens lidanden i Kollapsen.

Och eftersom jag själv tror så på kunskap, så jobbar jag också för att sprida kunskap med mina bloggar och skrifter. Ett folkbildningsarbete, alltså.
2017-08-29 @ 13:16:00 Permalink Självbiografiska notiser
Kommentarer (1) Trackbacks ()

John Michael Greer om "technological regression"

John Michael Greer skriver följande intressanta sak om sin bok "The retro future. Looking to the past to reinvent the future" (2017) här:

"To most people paying attention to the collision between industrial society and the hard limits of a finite planet, it's clear that things are going very, very wrong. We no longer have unlimited time and resources to deal with the crises that define our future, and the options are limited to the tools we have on hand right now.

This book is about one very powerful option: deliberate technological regression.

Technological regression isn't about "going back" — it's about using the past as a resource to meet the needs of the present. It starts from the recognition that older technologies generally use fewer resources and cost less than modern equivalents, and it embraces the heresy of technological choice — our ability to choose or refuse the technologies pushed by corporate interests.

People are already ditching smartphones and going back to "dumb phones" and land lines and e-book sales are declining while printed books rebound. Clear signs among many that blind faith in progress is faltering and opening up the possibility that the best way forward may well involve going back."

Jag har uttryckt liknande tankar om att "gå tillbaka" här på bloggen (som här), men jag har då poängterat att vi inte ska kasta överbord allt det goda vi har lärt oss av civilisationen, utan behålla det. Jag tror Greer skulle hålla med om detta!

2017-08-28 @ 16:27:00 Permalink "Tillbaka till landsbygden" Kommentarer (0) Trackbacks ()

Elektriska fordon kommer inte att rädda oss

Det finns två huvudriktningar inom miljörörelsen: ekomodernisterna och primitivisterna. Många inom rörelsen går att placera i en av dessa två riktningar eller strömningar. Och de går åt var sitt håll; ekomodernisterna tror på framtiden, primitivisterna vill lära sig av forntiden. Ekomodernisterna tror att tekniken ska frälsa oss, primitivisterna vill reducera tekniken mer eller mindre, ofta till lågteknologi eller rentav stenåldersteknologi, som anarkoprimitivisterna. Ekomodernisterna tror ofta på (grön) tillväxt, primitivisterna vill ha nerväxt. Ekomodernisterna tror ofta att vi med ny teknik kan föda tio miljarder människor år 2050, primitivisterna vill reducera befolkningsmängden, eftersom de tror att samhället annars kommer att kollapsa p.g.a. "overshoot".

Sen finns det de som är mitt emellan de två ytterligheterna. Många inom permakulturrörelsen och ekobyrörelsen finner man här.

Man skulle kunna kalla ekomodernisterna för miljörörelsens höger, och primitivisterna för vänstern, och de där emellan för miljörörelsens centerpartister. Ekomodernisterna är överlägset flest.

Den som har läst den här bloggen ett tag, kan nog gissa var jag placerar mig; bland primitivisterna, på den yttersta vänsterkanten. Så långt vänster man nästan kan komma.

Många ekomodernister inom miljörörelsen tror stenhårt på att elektrifiering av samhället (parat med övergång till förnyelsebar energi) kommer att rädda oss, och ser elbilen som symbolen för detta. Så t.ex. bloggen "Olja för blåbär" (som jag länge haft i min länklista), som här. De skriver på sin blogg att det t.o.m. har kommit eldrivna lastbilar på vägarna i Norge, och eldrivna färjor och fartyg i vattendragen.

Men tron på att elektrifieringen kommer att rädda oss, kräver en oerhörd insats, en förfärlig arbetsbörda, som kommer att ta knäcken på oss (om vi ska göra den i tid). Och inte ens då är det säkert att vi lyckas, snarare är chanserna små att vi lyckas. Orsakerna är flera.

För det första är de flesta fordon fortfarande fossildrivna, och den konventionella fordonsindustrin kommer inte att ge sig utan kamp. För det andra kräver konstruktionen av elfordon otroliga mängder energi, särskilt batteritillverkningen, de är helt enkelt så avancerade. Detta, plus det faktum att det mesta av den el som elfordonen använder i världen kommer från kolkraftverk, gör att de samlade utsläppen från elfordonen inte blir lägre än de från vanliga fordon (läs om detta här), ja ibland snarare högre. Och även de samlade luftföroreningarna från elfordon blir också högre än de från vanliga fordon, enligt forskning publicerad i Proceedings of the National Academies of Sciences, beskriven här.

Så detta gör att jag tror att det som kommer att rädda mänskligheten, inte är eldrivna fordon, utan att avstå från fordon överhuvudtaget, trappa ner på civilisationen. Detta är inte bara mindre konsumistiskt, det är även mer barmhärtigt mot människan, eftersom det inte kräver att vi nästan arbetar oss sönder och samman. Och det är även mer rättvist mot tredje världen, som ofta får betala det högsta priset för vår teknik (såsom särskilt professorn i humanekologi Alf Hornborg har påpekat), ifråga om t.ex. arbetskraft och föroreningar.

Däremot är tillverkning av elfordon bättre än att ingenting ändra, eftersom de kan lindra Kollapsen när den kommer, dock bara om vi har tillräckligt med förnyelsebar energi, för det kommer att bli alltmer brist på fossil energi för världens kraftverk allteftersom Kollapsen fördjupas. Dock kommer det även att bli alltmer svårt att skaffa reservdelar till elfordonen, för att inte tala om att det blir allt svårare att köpa nya när dom gamla är uttjänta. Allt detta gör att jag inte tror elfordon är en långsiktig lösning på energi- och klimatkrisen. Det är en kortsiktig lösning. Lågteknologi, så låg som möjligt, är det enda hållbara, för den kan man reparera själv när Kollapsen fördjupas. Elfordon är inte lågteknologi, dessa rör sig åt ett helt annat håll, de är ultrahögteknologi (våra nutida elfordon, alltså). Och desto högre teknologi, desto mer sårbar är den, sårbar för Kollapsen, sårbar för lokaliseringen av ekonomin. Elfordon kommer inte att klara oljebrist och relokalisering av ekonomin, eftersom den bygger på ultraglobaliserad ekonomi, på ofattbar komplexitet, på att en massa delar skickas kors och tvärs över planeten, och på att otroligt avancerade robotar bygger dom i bilfabrikerna. Vanliga bilar består av 20 000 - 30 000 komponenter som utsätts för allt detta (visserligen kräver elbilar färre komponenter). Tror du verkligen att detta kan överleva när Kollapsen fördjupas? Nej, elbilar är ingen investering för framtiden. Det är däremot cykeln i mycket större grad, även om också den till slut måste böja sig under förgängelsens lagar; vi kommer inte heller att ha reservdelar till cykeln för all framtid, inte ha reparationsdelar

(som gummilappar och superlim till att lappa cykelhjulet med), och vi kommer inte att kunna köpa nya cyklar efterhand, eftersom cykeltillverkningen också kräver en globaliserad ekonomi.

Ser du vart vi hamnar här? Det som är verkligt hållbart, är ofta urgammal teknik, ofta byggd på tusenvis av år gamla traditioner, som kan tillverkas på plats, med lokala medel, utan att vara beroende av långväga transporter *. Och som kan tillverkas av sånt som ständigt förnyas lokalt. Exempel på detta är den gamla, beprövade tekniken att vandra och springa istället för att använda fordon (hästarna ska få gå fria), att träna sig i att gå barfota, tillverkning och användning av trä- och stenverktyg, tillverkning av djurskinnskläder och redskap av djurskinn, skogsträdgårdsodlingstekniker (som även de är tusentals år gamla) och andra urgamla odlingstekniker, komposteringstekniker, byggande av kåtor, hyddor och jurtor, småskaligt fiske med fiskeredskap som kan tillverkas lokalt (jakten får. för västvärldens del, vänta tills biosfären återhämtat sig och människorna blivit tillräckligt få), att tillverka saker av lokal lera, osv. Är inte detta kärnan i vad som verkligen behövs, om vi ska nöja oss med det? Det är detta vi bör investera i med all vår kraft, det är detta vi borde diskutera och fortbilda oss i, inte i elbilar och ultrahögteknologi. Bloggen "Olja för blåbär" är ute och cyklar här.

* permakulturen, uppfunnen på 70-talet, räknas också med här, så långt den är fri från avancerad teknologi och maskiner. Så jag förkastar inte alla moderna uppfinningar bara för att de är moderna. Men till stora delar är det den urgamla tekniken som håller.
2017-08-24 @ 12:48:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Richard Heinberg om vad som krävs för att rädda mänskligheten

Richard Heinberg är en av mina ekologiska gurun. I den här artikeln sätter han ord på mina ekofilosofiska tankar. Han har kanske bara en aningen naiv tro på högteknologin, jag tror att vi till slut måste återgå till mycket simpel teknologi (lågteknologi eller rentav stenåldersteknologi) p.g.a. att det inte kommer att finnas reservdelar till våra maskiner till sist, och p.g.a. att en teknikindustrin som tillverkar ersättare för teknik som går sönder, till sist inte kommer att stå sig, när kollapsen fördjupas och havsnivån stiger. Jag uppskattar förnyelsebar energiteknologi, men jag tror att även den till sist kommer att kollapsa, om inte mänskligheten dör ut innan dess av klimatförändringarna. Till min kärna är jag nog fortfarande

anarkoprimitivist med tro på så simpel teknologi som möjligt, ju simplare desto hållbarare.
2017-08-21 @ 16:38:00 Permalink Civilisationens kollaps
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om att gå emot evolutionen

Jag går en kurs just nu - på Komvux vuxengymnasium på ABF-huset i Stockholm centrum - som heter Biologi 1. Vi lär oss bl.a. om evolutionsbiologi, som jag tycker är mycket spännande. Jag har läst i kursboken att evolutionen mycket handlar om att föra sina gener vidare, att föröka sig mest möjligt, och att det är de med de bästa genmutationerna som får mest avkomma, och att det är de av avkomman som har de bästa genmutationerna som i sin tur får mest avkomma. De bäst anpassade uppfyller således jorden till slut.

Men med människans och den moderna civilisationens ankomst har detta blivit mycket komplicerat. Mycket eftersom vi blivit för många. Nu är det inte längre bra evolutionärt sett att få mycket avkomma. Vi måste begränsa oss om vi ska överleva detta sekel. Och nu är det heller inte självklart att de bäst anpassade får mest avkomma. För är det inte de som bryr sig minst om naturen som ofta får flest barn? De som är minst anpassade till miljön, alltså, får flest barn. Och deras barn ärver ofta nonchalansen gentemot naturen från sina föräldrar, och får ofta också många barn, likt deras föräldrar (såsom t.ex. i den kristna sekten Laestadianismen). De minst anpassade uppfyller alltså jorden här. Kanske detta är en av de viktigaste orsakerna till att det är så illa med miljön idag? För att det är de som skiter i miljön som får flest barn?

Hur ska vi lösa detta? Hur ska vi återgå till naturens ordning, där det är de bäst anpassade som uppfyller jorden till sist? Jag tror att vi helt enkelt måste gå emot vår förvridna evolution här, ja på ett sätt gå emot själva evolutionen. Vi måste gå emot tendensen att få så mycket avkomma som möjligt, detta som ligger så djupt i våra gener. Men är detta möjligt, frågar du. Jag tvivlar på att det är möjligt för mänskligheten som helhet, medan det bevisat är möjligt för enskilda människor. Det är många som vägrar få barn för miljöns skull, mig inberäknat. Vi är inte evolutionens slavar som enskilda personer. Kanske är vi det som mänsklighet. Jag är inte helt säker. Vilket gör att jag tror att vi måste verka allt vi kan för att mänskligheten ska besinna sig och begränsa sig. Hade jag varit säker på att det inte går, skulle jag ge upp. Men jag är inte så säker. Just för att alla stora förändringar börjar med enskilda människors initiativ. Vi har visserligen inte fri vilja, varken som enskilda personer eller som mänsklighet, men vi är inte immuna mot

påverkan och förändring bara p.g.a. detta. Omständigheterna kan få oss att ändra oss. Och det är detta vi måste kämpa för, att mänskligheten som helhet till slut ska kunna vakna upp till verkligheten, och se vad den har gjort med miljön, och begränsa sig, och kanske göra detta i tid för att undvika att dö ut.

Även om det nu verkar som om de minst anpassade bland människorna får mest avkomma, så är inte detta hållbart, eftersom det ytterst sett går emot evolutionen (visserligen går det också emot evolutionen att inte få barn, men detta förfarande strävar efter att underkasta sig evolutionens lagar till sist, genom att återupprätta balansen mellan mänsklighet och miljö, och är därför hållbart). Till sist kommer evolutionens lagar att vinna även här, och göra att de som inte är anpassade miljön, går under. Just nu är evolutionen barmhärtig med oss, ungefär som kroppen är barmhärtig mot en cancersvulst som inte vuxit sig för stor (den kämpar dock frenetiskt emot cancern helt till slutet), men till sist kommer kroppen att kraftigt slå bakut, och cancern dör för att kroppen dör. Vi får bara hoppas att Moder Jord inte dör helt och hållet efter att mänskligheten dött ut, utan kan återhämta sig från sin cancer.

Men vi är i en underlig situation: Som mänsklighet går vi emot evolutionens lagar, för att vi får för mycket avkomma, och för att denna avkomma ofta inte är anpassad till miljön, en sak som är en slags förvriden evolution, och vi måste därför gå emot denna förvridna evolution för att komma in på ett sunt evolutionärt spår igen, ställa oss in under de evolutionära lagar som alla andra djur lyder under, men som mänskligheten verkar tro att den kan smita undan utan konsekvenser.
2017-08-21 @ 11:32:00 Permalink Självbegränsning Kommentarer (1) Trackbacks ()

Fotnot till min artikel om Torstein Viddal. Något om civilisationens kollaps och mänsklighetens utdöende.

När jag talade om att det är mitt sinne för rättvisa som ligger bakom att jag tjusas av civilisationens kollaps, hade jag följande fotnot i slutet av artikeln:

* Jag menar här inte hämndens rättvisa (jag tror inte vi har fri vilja, och ingen bör därför hämnas på oss eller straffa oss), bara den rättvisa som finns i naturen, att djurarter som beter sig cancerlikt kollapsar till slut, så att balansen i ekosystemet upprätthålls. Denna balanserande tendens i naturen är naturens rättvisa.

Jag ska utveckla detta lite närmare:

Rättvisan ligger också i att cancerarter går under för att ge mer plats åt andra arter, så att det inte bara är cancerarten som blommar, medan andra arter lider. Begränsas cancerarten genom kollaps, finns det mer plats åt andra arter att blomma. Såsom det nu är, plågas otaliga arter av cancerarten människans framfart och exponentiella cancertillväxt. Många arter dör ut varje dag, och otaliga arter är utrotningshotade p.g.a. människans beteende. Detta är inte rättvist, och detta skulle ta slut efter hand om mänskligheten kollapsar.

Men, frågar du, skulle inte en civilisationens kollaps* vara oerhört destruktivt för våra skogar och vilda djur? När vi inte har fossila bränslen och nog mat, då börjar vi ju hugga ner alla våra skogar till ved och jaga alla våra vilda djur till mat, och då kommer klimatförändringarna bara att förstärkas av att vi förlorar skogarnas "carbon sink" (skogarna tar upp en tredjedel av alla våra utsläpp). Ja, detta är en invändning som är värd att ta på allvar. Kanske inte civilisationens kollaps är så bra för naturen när allt kommer till allt. Cancertillväxten har gått för långt, och hållbarheten är för ringa i samhället. Vi har för lite hållbara system, både inom jordbruk och energiförsörjning, så när civilisationen kollapsar, finns det inget eller lite att falla tillbaka på. Kanske vi har missat tåget. Men klart är, att alla satsningar på hållbarhet idag, kommer att minska förstörelsen av naturen när civilisationen kollapsar, och göra kollapsen mindre destruktiv. Vi kan inte undvika kollaps, bara minska dess destruktivitet. Har vi några vindsnurror, behöver vi kanske inte hugga ner träden i närmaste skog för att värma upp huset. Problemet med detta är dock att vi inte kommer att ha reservdelar när vindsnurran går sönder, eller blir för gammal. På lång sikt kommer det att vara svårt att undvika återgång till primitiva levnadsformer, eftersom det inte kommer att finnas reservdelar till all möjlig teknik som går sönder och åldras. Dessutom kommer det efter hand inte att finnas nya maskiner och ny teknik att köpa. Men vi får hoppas att vi då har blivit så få att vi inte jagar alla våra vilda djur till utrotning, eller hugger ner all vår skog, och att om vi hugger, att vi då planterar två träd för varje träd vi hugger.

Så jag vill inte slå fast att civilisationens kollaps absolut måste bli destruktiv. Allt kommer att bero på vad vi bygger upp för hållbara strukturer innan dess, fast det visserligen ser mörkt ut. Genom att begränsa vårt barnafödande och genom att investera i förnyelsebar energi kan vi göra landningen efter kollapsen mjukare, men vi kan inte hindra kollapsen, som många tycks tro. Den kommer att komma efter hand, helt säkert, och kanske ett halvsekel eller ett helt sekel efter den kommer antagligen även mänskligheten att utrotas av

klimatförändringarna. Vi kommer antagligen inte att kunna rädda oss med alla våra investeringar i hållbarhet, vi kommer bara att kunna förlänga tiden fram till utrotningen, och göra tiden fram tills dess uthärdlig. Förnyelsebar energi kan göra all skillnad här. Men den kommer inte att rädda oss, det är jag övertygad om, särskilt med tanke på havsnivåstigningen, som jag skrev om i förra inlägget.

Allt tyder på att cancern mänskligheten har vuxit sig så stark, att den kommer att dräpa förutsättningarna för mänskligheten att kunna leva på jorden, och ta med sig stora delar av naturen i fallet. Vari består rättvisan då i detta? Ja, nu kommer jag till de "yttersta tingen", för att tala med de religiösa. Konservationsbiologen Guy McPherson har varit min guide här, och han menar att biosfären kommer att återhämta sig efter att människan har försvunnit och biosfären nästan dött, återhämta sig kanske efter ett tiotal miljoner år. Rättvisan vore isåfall att mänsklighetens utdöende skulle ge en chans till resten av biosfären att återhämta sig från cancern, och förhoppningsvis få en chans att inte upprepa mänsklighetens misstag när jorden igen börjar krylla av däggdjur, mer eller mindre människolika. Detta är mitt hopp, och det är detta jag kämpar för (jag har inga illusioner om något annat). Risken finns nämligen att jorden dör helt och hållet, och får ett klimat liknande det på Venus, som vetenskapsmän som Stephen Hawking och klimatforskaren James Hansen varnat för. Detta vore oerhört trist. Livet på jorden är verkligen en fin sak som det är värt att kämpa för, och varje ekogärning vi gör kan öka chansen att vi undviker detta yttersta scenario, och ökar chanserna att jorden och biosfären till sist överlever. Men det vore orealistiskt att tro att vi med våra ekogärningar kan rädda mänskligheten. Vi kan förlänga tiden för vår fortvaro, definitivt, men rädda oss kan vi inte. Cancern har vuxit sig för stor.

* kollapsen kommer dessutom att vara en oerhört komplex företeelse, inte alla länder kollapsar samtidigt, och kollapsen kommer att äta sig in från de fattigaste periferierna. Antagligen kommer kollapsen även att föregå i många etapper, med intervaller, där finanskris efter finanskris följer på varann, varje gång ännu djupare än förra gången. Vi har redan sett inledningen på Kollapsen; finanskrisen 2008. Det kommer nog flera sådana, och de kommer att fördjupas för varje ny gång, och återhämtningen efter varje gång kommer att vara svårare för varje gång.

2017-08-18 @ 16:26:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Klimatforskaren James Hansen om havsstigningen: 6-9 meter under de kommande 50-150 åren?

Jag läste i senaste numret av klimatmagasinet Effekt (samma sak står här) att professor James Hansen, världens mest kände klimatforskare, förutspår att havsnivån kommer att stiga med 6-9 meter under de kommande 50-150 åren. Jag har aldrig tidigare hört en så radikal uppfattning om havsnivåns stigning. Och Hansen är en seriös klimatforskare, ingen typisk domedagsprofet, vilket gör det ännu märkligare. Kanske överdriver han, men han uppbackas även av klimatvetenskapsmannen Paul Beckwith, som i denna youtubefilm säger att havsnivån kan stiga med 7 meter fram till 2070. Även Beckwith räknas bland de seriösa, som verkligen har koll på vetenskapen.

Är detta sant, då är det ute med delar av Stockholm när jag blir gammal *. Bara två meters höjning skulle översvämma delar av Gamla stan.

Det känns underligt, overkligt, det erkänns. Det går liksom inte in i min skalle, att detta kan hända.

* Förvisso kan vi värja oss mot havsnivåstigningen genom att bygga vallar, men frågan är om Stockholm kommer att vara så befolkat när detta händer, att det behövs. Jag gissar att det i mitten av vårt århundrade är ganska tomt i Stockholm, eftersom civilisationens kollaps gått långt då, och att de flesta lever på landsbygden och odlar sin egen mat. Dom som är kvar i Stockholm tror jag söker sig till områden som undgår havsnivåhöjningen, efterhand. Och det är betydliga områden i Stockholm som skulle klara sig.

2017-08-17 @ 16:06:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Uppdatering av min syn på dödsstraff; jag tror inte längre på det

Kommentar av mig till frågan om dödsstraff för livstidsfångar som Breivik i detta blogginlägg:

"Jag har tänkt lite djupare på frågan om dödsstraff, och har kommit på att det nog inte behövs för sådana som Breivik (och inte för andra heller), om det istället skulle bli lagligt för sådana som han att begära eutanasi (smärtlös död med en spruta) om det blir för tungt i fängelset. Men detta betyder inte att man ska ha tillåtelse att behandla honom så illa att han vill begära det. Ingen ska behöva leva

i livstids isolering. Man bör också få tillgång till psykoterapeut om man vill det. Men däremot ska man inte behöva göra självmord i fängelset om det ändå blir för tungt, utan man ska kunna begära eutanasi (jag tror det kan kännas bra för fångarna att känna att de har denna sista utväg). Så i princip är jag emot dödsstraff, men för frivillig eutanasi, både för fångar och andra lidande."

Det var mycket för att spara livstidsfången lidande som jag tänkte att dödsstraff skulle vara bra, nu kom jag på att fången skulle kunna ha eutanasi som utvägen ur detta lidande, alltså tror jag inte längre att dödsstraff behövs.
2017-08-16 @ 17:50:00 Permalink Ekologisk och human kriminalvård Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om åldringsvården i USA. Och om psykiatriutbildningen idag.

"...och ändå tar en tredjedel av alla äldre som bor på vårdhem i USA antipsykotiska preparat" (Peter C. Götzsche)

"En amerikansk psykiatriker har sagt: "När jag utbildades på 1980-talet läste vi 50 % psykoterapi och 50% biologisk medicin. I dag får den genomsnittliga psykiatristudenten inga psykoterapeutiska kunskaper alls. Det enda som de kan erbjuda efter det är piller." " (Peter C. Götzsche)

Båda citaten är från Götzsches bok "Dödlig psykiatri och organiserad förnekelse" (Karneval förlag 2015)
2017-08-14 @ 10:23:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Peter C. Götzsche om att medicinera barn med psykmediciner

Läkaren och professorn Peter C. Götzsche skriver i sin bok "Dödlig psykiatri och organiserad förnekelse" (Karneval förlag 2015) följande:

"Peter Breggin har föreslagit att vi ska förbjuda förskrivning av psykofarmaka till barn, precis som vi har förbjudit fysisk misshandel och sexuella övergrepp. Jag håller fullständigt med om att psykiatriskt neddrogande av barn är ett slags barnmisshandel som bör förbjudas, med ytterst få undantag. Vi får inte slå våra barn, men vi får förstöra deras hjärnor med läkemedel. Vi medikaliserar de oundvikliga konflikter som uppstår mellan föräldrar och barn, och

metylfenidat (Ritalin) har blivit den moderna versionen av björkriset. Det är ett flagrant missbruk av en felaktig medicinsk modell och ett allvarligt brott mot barns rättigheter, och det måste upphöra.

Drogade barns hjärnor utvecklas inte som de ska, utan utvecklas som en reaktion på en giftig inre miljö. Dessutom är den stigmatisering och dåliga självkänsla som ofta följer av psykiatriska diagnoser och behandlingar särskilt förödande för barn som ännu inte har format sin personlighet. Det kan hämma framtida möjligheter även om man bortser från de hjärnskador som kan uppstå på grund av läkemedlen."

2017-08-12 @ 15:11:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Gästfriheten kan inte överleva överbefolkningen. Lite om min luffarresa till Spanien 2011.

"Despite overpopulation I find the world a lonely place" (Guy McPhersons elev i ett email till honom)
(från McPhersons bok "Walking away from empire", 2011)

Så sant, så sant. Detta lade jag särskilt märke till under mina hemlösa år i Stockholm. Jag fann mig i ett fruktansvärt utanförskap och i en ensamhet som sakta tärde sönder mitt psyke. Jag tror mycket att det var utanförskapet och ensamheten som gjorde mig sinnessjuk till slut (jag blev hemlös våren 2006, och insjuknade sommaren 2008). Man kan bli galen av mindre.

Hade vi levt som urfolken, skulle jag aldrig ha blivit utanför. Det skulle inte ha gått att bli utanför. Gästfriheten blommar nämligen i de småskaliga sammanhangen, och jag hade snabbt funnit en plats i någon urfolksstam i Nackareservatet, kanske ungefär såsom jag fann Skogs-David och Sara som bodde i en kåta i Nackareservatet år 2007. Vi blev genast goda vänner, och "skogsfolket" i Nackareservatet, som bestod av kanske sex, sju personer, spridda runt i Nackareservatet, blev min stam. Men gänget upplöstes ganska snabbt.

Om världen hade bestått av små självförsörjande stammar, skulle jag antagligen känna mig som en uppskattad gäst var jag än befann mig i världen, och jag skulle få vänner överallt där jag kom.

Gästfriheten kan inte överleva överbefolkningen, precis som "demokratin inte kan överleva överbefolkningen", såsom fysikprofessor Albert Bartlett sade i en youtubefilm.

Jag märkte detta särskilt på mina tre luffarfärder till Sydeuropa. Jag hittade aldrig riktiga vänner, jag kände mig alltid utanför, t.o.m. en del i hippielägret Beneficio i Orgiva, nära Granada, Spanien, som var det närmaste jag kom till att finna en urfolksstam att bli en del av. Men mina djurbefrielser satte stopp för att jag skulle ha kunnat bli en del av communityn i Beneficio (jag släppte lös Beneficios djur, som hundar och hönor), likaså det faktum att lägret bara erbjöd ett enda gratis måltid per dag (dock förväntades man ge i kollekten som gick runt efter varje måltid), och jag, som inte hade pengar, svalt p.g.a. detta, och tvingades stjäla apelsiner från apelsinträdgårdar i Orgiva. Jag fick inga vänner som hjälpte mig med maten. Jag levde periodvis på apelsiner (fallfrukt) från apelsinträdgårdarna. Det var inte hållbart, så jag gick ner kraftigt i vikt. Men Beneficio var fattigt, de hade inte råd att laga mat tre gånger om dagen.

Jag svalt inte bara fysiskt i Spanien, utan svalt även på kärlek. Detta bröt ner sakta mitt psyke så att jag blev mer och mer psykotisk. Särskilt efter att ha sett en hästflock i Orgiva, där hästarnas framfötter var bundna med kedjor, så att de skavde, och gav upphov till fula sår. Hästarna tvingades hoppa fram med framfötterna bundna med kedjor. Framfötterna var bundna så att de inte skulle rymma. Detta tog så hårt på mig att jag började be Gud om att den yttersta domen skulle komma 11.11.2011, och få stopp på djurplågeri och annat förtryck. Jag började skriva 11.11.2011 överallt, på väggar i Granada, Göteborg och Stockholm, som en bön till Gud och änglarna att de skulle gripa in. När jag nu tänker på det, var det en logisk reaktion på ohyggliga omständigheter, om man betänker att jag den gången trodde på andevärlden och Gud (jag gör inte det idag).

Det var djurplågeriet och ensamheten som gav upphov till min psykos och min tvångsvårdsepisod våren 2011. Sådana saker äter upp ens psyke inifrån. Nu mår jag bra, eftersom jag har Titti som min "stam", men även det är svårt, eftersom Titti får representera hela min stam för mig, något som blir en svårt uppgift, att en person ska fylla hela stammens funktion.

Vi är inte psykiskt anpassade till att ha en enda människa som vi ska leva med i vardagen, och allra minst till att inte ha någon alls. Vi bär fortfarande på våra stenåldersgener, vi är anpassade till att leva i små stammar.

Är det för att jag är uppvuxen i en femtonbarnsfamilj som jag har upptäckt detta? Min familj var faktiskt som en liten stam, med min far som hövding. Men de flesta kärnfamiljer är alltför små för att kunna fungera som stammar. Det blir för stort tryck på de enskilda medlemmarna, som ska uppfylla stammens funktion. Jag tror inte på kärnfamiljen, utan på storfamiljen och stammen. Kärnfamiljen är inte ett sunt koncept, lika osunt som parrelationen utanför stammens sammanhang.

Slutligen: om vi vill skapa en gästfri värld, måste vi begränsa oss, och motverka denna cancertillväxt bara för tillväxtens skull, och röra oss mot det småskaliga, lokala och enkla. Mot urfolkens livsstil, helt enkelt.

2017-08-10 @ 13:03:00 Permalink Djurbefrielse Kommentarer (3) Trackbacks ()

Något om olje- och gasindustrin

"Lastly…. the global oil and gas industry is now cannibalizing itself just to stay alive. It has added a massive amount of debt to produce very low-quality Shale Oil-Gas and Oil Sands just to keep the world economies from collapsing."

"At some point… the massive amount of debt will take down this system, and with it, the global oil industry. This will have an extremely negative impact on the values of most STOCKS, BONDS & REAL ESTATE. If you have well balanced portfolio in these three asset classes, then you are in serious financial trouble in the future."

(från detta inlägg på bloggen Damn the Matrix)
2017-08-09 @ 12:46:00 Permalink Peak Oil, oljetoppen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om varifrån min syn på flyktningkrisen kommer (ur ett brev till Einar Petander):

Angående det där du skrev om att flyktningarna kommer att få västvärlden att kollapsa, så måste jag säga att vi ändå måste ta vår kollaps, oavsett. Vilket sätt det sker på, klimatförändringar eller flyktningar, är underordnat. Vi kan inte undvika civilisationens kollaps. Vi kan bara agera så solidariskt som möjligt i kollapsen, och dela på smärtan, vi bör inte skjuta den framför oss, eller över på

tredje världen, så länge vi kan, utan vi bör redan nu lätta på tredje världens börda, och "dela på kollapsen" genom att ta emot flyktningar. Hur skulle du göra om maten inte räckte till för alla här i västvärlden? Jag skulle dela broderligt på maten, istället för att låta någon gå mätta och någon hungriga. Dela lika på allt in i det sista. Där har du förklaringen på min flyktningpolitiska syn.
2017-08-07 @ 13:18:39 Permalink Flyktningkrisen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om min erfarenhet av psykoterapi

Det att psykmediciner subventioneras, medan psykoterapin ofta inte gör det (det är svårt att få psykoterapi om man inte har pengar), säger mycket om psykiatrin, vilken övertro den har på giftiga droger, medan den nästan helt skiter i det som verkligen hjälper, psykoterapi och empatiska samtal. Jag har aldrig blivit föreslagen psykoterapi av mina läkare och sjuksköterskor/psykvårdare, förutom en gång, vid Kuppis psykiatriska avdelning i Åbo, och det var efter att jag kommit ut från en tvångsvårdsvistelse där (jag hade behövt den när jag var inlåst). Jag avbröt terapin efter första sessionen, p.g.a. att det var en för dålig terapeut, som inte kunde gå utanför terapeutrollen och svara på mina frågor.
2017-08-07 @ 13:01:55 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Fotnot till min artikel om Torstein Viddal och issmältningen i Arktiska havet

När jag talade om att det är mitt sinne för rättvisa som ligger bakom att jag tjusas av civilisationens kollaps, hade jag följande fotnot i slutet av artikeln:

* Jag menar här inte hämndens rättvisa (jag tror inte vi har fri vilja, och vi bör därför inte hämnas på eller straffas), bara den rättvisa som finns i naturen, att djurarter som beter sig cancelikt kollapsar till slut, så att balansen i ekosystemet upprätthålls. Denna balanserande tendens i naturen är naturens rättvisa.
2017-08-04 @ 17:05:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om de gånger jag var tvångsvårdad på psykiatriska avdelningar i Italien och Ungern

På mina tre luffarfärder till sydeuropa (en gång till Serbien, en gång till Italien och en gång till Spanien) har jag två gånger hamnat på

psykiatrisk avdelning, en gång i Szeged, Ungern (2010), och en gång i Milano, Italien (också 2010). Nu ska jag berätta lite om dessa två gånger:

I Ungern gick det till såhär: Jag hade blivit tvångsförvisad från Serbien till Ungern, eftersom jag inte hade visum (och först inte pass, men jag fick ett sådant under en 21 dagars fängelsevistelse i Novi Sad, dit jag skickades för att jag inte hade pass). Nära Ungerska gränsen, dit jag skickades, var jag med om en olycka, jag simmade över en å med tunn is på, naken, eftersom jag gått vilse i skogen, och hade trampat genom isen. Jag simmade över ån till ett hus med fönster som lyste, mitt i natten, i desperation, för att söka hjälp. Huset var befolkat, och jag fick hjälp, och skickades först till ett sjukhus som vårdade mina sår efter isen i ån, och sedan skickades jag till ett hem för hemlösa. Där uppförde jag mig lite underligt, jag minns bara att jag gjorde underliga ljud där, vilket gjorde att jag skickades till psykiatrisk avdelning, allt för lätt, utan knappt någon orsak (jag minns att jag inte gjorde något särskilt, bara dessa underliga ljud och klagoläten. Jag var allra minst farlig för mig själv eller andra, vilket brukar vara kriteriet för att man blir tvångsvårdad, vilket jag blev. När jag kom till den psykiatriska avdelningen pratade jag med en psykvårdare, som sade till mig att de skulle ge mig mediciner. Då sade jag att jag tänkte kämpa med min kropp för rätten att inte behöva äta gifter. Det lyckades inte, två tre vakter brottade ner mig och en läkare gav mig injektion med psykmedicin. Detta var förnedrande. Jag kände mig maktlös.

Det låg en gammal man bredvid mig i mitt rum på psykiatriska avdelningen i Szeged, i spännbälte (hela kroppen var bunden till sängen, så att han nästan inte kunde röra sig). Jag var förtvivlad över hans situation, och försökte komma på hur man öppnade spännbältet, men utan resultat. Jag tyckte detta var oerhört grymt mot den gamle mannen.

En annan äldre man skulle hela tiden packa sina saker för att gå ut ur avdelningen, men det lyckades aldrig. Ytterdörren var låst. Han gjorde detta om och om igen. Han verkade inte förstå att ytterdörren skulle fortsätta vara låst i oöverskådling framtid.

Jag fick tag i ett ungerskt nya testamente, och lärde mig från denna några ungerska ord, såsom "Kristztus feltamadott", som betyder "Kristus är uppstånden". Jag gick omkring på psykatriska avdelningen och sade dessa ord till olika människor.

Jag minns särskilt att jag mötte en ung man där som var där eftersom han försökt ta sitt liv genom att sätta en massa tuggummi över sin

kropp (det lät otroligt, men så berättade han). Och så mötte jag en jurist som var tvångsvårdad där. Båda dessa verkade så förtvivlade över sitt öde.

Efter nio dagar fick jag flyga hem till Finland, en resa som betalades av min bror Erik. Jag är honom evigt tacksam för detta. Men det var nio allt för långa och smärtsamma dagar, jag var rastlös i väntan på att få komma ut.

* * * *

I Milano, Italien, gick det till såhär: Jag hade kastat brödsmulor på polisen på tågstationen i Milano, och polisen tog mig till en psykiatrisk avdelning på grund av detta (allt för dåliga skäl!) för att tvångsvårdas där. Väl framme på den psykiatriska avdelningen intervjuade de mig, men jag svarade bara med att "tala i tungor", dvs. babbla obegripligheter på ett språk som jag hittat på. Jag kunde inte ens skriva mitt namn utan att jag skulle rita krumelurer kring bokstäverna, varje bokstav blev som små konstverk. Allt detta ledde till att de till slut satte mig i spännbälte (allt för dåliga skäl!), där jag fick ligga i en timme i väntan på läkaren. Denna timme var ohygglig. Det var första gången jag låg i spännbälte vid mina sinnens fulla bruk (jag har legat i spännbälte på Jorvs sjukhus, Esbo, 2008, men då var jag så nerdrogad och borta att jag inte fattade vad som hände). Jag fick svår ångest och panik (inte minst på grund av att jag lämnades ensam största delen av tiden), och det kändes som om det aldrig skulle ta slut. Det var något av det värsta jag upplevt i mitt liv. Och detta bara på grund av att jag talat i tungor! Vilket övervåld! Vilket skräckvälde!

Sedan släpptes jag fri, och blev tvångsmedicinerad med så ohyggliga mediciner att det kändes som om jag inte orkade mer. Inte en gång till medicintortyr, tänkte jag. Jag blev så desperat att jag drack lite av mitt eget kiss i tron på att detta skulle vara ett motgift mot medicintortyren.

På denna psykiatriska avdelning minns jag särskilt att jag mötte en ung kvinna som var modell, som visade mig modellbilder av sig. Hon var så förtvivlad över att ha hamnat där.

Efter några dagar på psykiatriska avdelningen i Milano, lyckades jag rymma över taket från innergården. Jag upptäckte nämligen att det fanns en bänk i innergården som var rätt lång. Jag rymde genom att ställa bänken på ändan, så att jag kunde klättra upp på den och över till det rätt låga taket på byggnaderna kring innergården (denna hade

inget tak). Sedan gick jag över taket, och hoppade ner på anda sidan, till friheten. Jag var mycket lättad!

2017-08-04 @ 10:49:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ett exempel på hur samhället ställer saker och ting på huvudet

Jag har en vän som ständigt har svåra smärtor, och går på smärtstillande. Han får inte de smärtstillande han vill av sin läkare, fast han har kämpat, och han är frustrerad. De som han får är inte tillräckligt effektiva.

Och så har jag en annan vän, som har lungcancer, och som också har svåra smärtor och går på smärtstillande. De är heller inte tillräckliga. Och det som verkligen skulle hjälpa honom, cannabis, får han inte utskrivet.

Jag har för mig att detta inte är ovanligt. Har jag rätt?

Detta är hemskt nog, men hemskare blir det när man betänker att psykiskt avvikande människor tvångsvårdas och mobbas på psykiatriska avdelningar för sina avvikelser, och tvingas äta psykmediciner mot sin vilja som de ibland upplever som tortyr (särskilt i början, så var det med mig).

Fattar ni? Människor som verkligen lider, får inte adekvat medicinering som kan stilla deras smärtor, fast dom kämpar för att få dessa med sina läkare, medan människor som inte lider, utan bara är psykiska avvikare, tvingas äta mediciner som plågar dom, fast dom kämpar allt dom kan emot dessa gifter, för rätten att inte bli nerdrogade och torterade av dessa gifter.

Saker och ting är på huvudet, alltså.

Den som inte av detta upptäcker civilisationens ruttenhet och korruption, kommer nog aldrig att vakna. 2017-08-03 @ 11:59:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Det nakna folket

Det berättas om ett bondefolk i Flaten
att de strävade från morgon till kväll
för att kunna duka fram den knappa maten
varje dag i sitt fattiga tjäll.

Så hade det varit så länge
man mindes, och skulle fortgå
så länge naturen var den stränge
efter syndafallet karga tistelvrå.

Men så kom det en dag ett naket folkslag
av en svävande, drömmande natur
som ett underligt, mystiskt vinddrag
helt utan att man fattade hur.

De ropade i en skogsdunga
så att blodet det isade till.
Det var deras sätt att sjunga
som fick hjärtat att stå still.

De sjöng inga riktiga sånger
på ett språk som det gick att klura ut.
De sjöng den urgamla sången
som aldrig tar slut.

Det var inte möjligt att förnimma
vad den sången handlade om
innan den fruktansvärda timma
för avslöjandet kom.

Det var drängen Robert, son till smeden
som tog matpaus och följde efter dem
när de åter försvann emellan träden
bort mot floden Betlehem.

Det var när det plötsligt blev tvärstopp
vid den slingrande flodens jättelind
som ett ljussken föll på Roberts drängkropp
som nästan gjorde honom blind.

Det var deras sätt att lustfyllt äta
av det frodiga jätteträdets blad
som fick drängen att lamslagen leta
sig tillbaka till sin stad.

Han förtalde, väl framme i Flaten
för sin väntande far, en gammal smed:
"Vi har slitit förgäves för maten.
Man kan leva av blad från skogens träd."

Skriven 6.12. 2010
2017-08-02 @
10:51:51 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer
(1) Trackbacks ()

En definition av hållbarhet

Hållbarhet handlar om att inte tära på sitt sparkapital, oavsett om det handlar om pengar, biologisk mångfald eller naturresurser.
2017-08-02 @ 10:06:42 Permalink Allmänt Kommentarer
(0) Trackbacks ()
Något mer om Peter C. Götzsches bok och psykiatrin

Dansken Peter C. Götzsche skriver i sin svidande uppgörelse med psykiatrin, "Dödlig psykiatri och organiserad förnekelse" (Karneval förlag 2015) om ett oerhört tragiskt fall inom den danska psykiatrin, Luise Christensen, som dog på psykiatrisk avdelning av psykmedicinförgiftning (antipsykotika). Hennes mor har skrivit en bok 2012 som heter "Käre Luise". Peter Götzsche skriver att den boken borde vara obligatorisk läsning för alla som vill bli psykiatriker. Och den som kan läsa den utan att gråta bör inte bli psykiatriker.

Luise Christensen plågades i flera år med allt för höga doser av antipsykotika, som gjorde att hon kräktes. Det hindrade inte hennes psykiatriker från att höja dosen alltmer, ända tills hon dog av medicinförgiftning *. Hennes mor kämpade allt hon kunde mot medicineringen, men förgäves. Efter att Luise dog försökte hennes mor anmäla psykiatrin, föra saken till rätten, men hon lyckades inte. Ingen trodde på henne, inte myndigheterna, inte psykiatrin. Psykiatrin trodde att Luise hade dött en "naturlig död", och ville inte veta av något annat.

Luise plågades verkligen av sina mediciner, det var tortyr för henne, så till den grad att hon vid flera tillfällen bad om att bli lagd i spännbälte, vilket hon föredrog framför ett ännu värre alternativ - att

få extra läkemedel via injektion. Jag kan bekräfta detta genom mina egna erfarenheter, att psykmediciner är en form av tortyr (för mig i början), och att jag själv också skulle föredra spännbälte framför psykmediciner, för att skydda min psykiska integritet, så att ingen skulle kunna skada mitt psyke med gifter.

Jag skulle gå så långt som att säga att det att utsättas för tvångsmedicinering med psykofarmaka, ja för psykisk-kemisk kolonialism ut i fingerspetsarna, är bland de värsta förnedringarna en människa kan utsättas för, i klass med våldtäkt. Ja, det är en psykisk våldtäkt, och en som pågår länge. Att någon ska stämpla mig som galen för att jag avviker psykiskt, och därför få mixtra fritt med min hjärnas kemi, så att den kommer i obalans och jag blir ännu sjukare, ja upplever mig torterad, ja det är så ohyggligt att jag saknar ord.

Götzsche skriver också följande: "Sovjetiska dissidenter beskrev neuroleptika som den värsta formen av tortyr". Vi måste börja ta dessa sovjetiska fångars ord på allvar, och börja kämpa för mentalpatienterna.

Jag kommer här att tänka på min f.d. flickvän i Åbo, som för sju år sedan var en fyrtioårig mentalpatient, "mentalsjuk" sedan ungdomen, och som var så nerdrogad av mediciner att hon inte orkade göra något, hon bodde hos sin gamla mor, och låg bara i sängen och soffan hela dagarna (detta berodde även på att hon hade katatoni, ett tillstånd som kan utlösas av antipsykotiska mediciner, vilket gjorde att hon inte vågade gå ut). Hon läste inte, tittade inte på TV, låg bara där orkeslös hela tiden. Och hon tog rätt mycket medicin. Hon hade en slags mild tardiv dyskinesi, hennes läppar var liksom i kramp hela tiden, precis som jag hade haft det 2010 på Gubbängens psykiatriska avdelning. Man såg på henne att hennes läppar inte var normala, dom såg underliga ut, hon höll dem på ett märkligt sätt. Jag kände mig maktlös, visste inte hur jag skulle hjälpa henne. Hennes mor hade också kämpat en bitter kamp mot medicinerna, när hon såg hur illa de gjorde hennes dotter, men det var en fruktlös kamp.

Peter Götzsche är ännu radikalare än jag varit här på bloggen, och förespråkar fängelsestraff för psykmedicinföretagens chefer. Jag håller med honom, de har gjort brott mot mänskligheten. Även många ledande psykiatriker borde få fängelsestraff, de som horat med psykmedicinföretagen, de som varit upphov till att folk begått självmord och mord, ja som varit upphov till förgiftningar av psykmediciner (under tvångsmedicineringar). Alla dessa borde inte bara fängslas, utan borde även betala skadestånd till dem de skadat.

Götzsche skriver att "vissa patienter begår självmord efter en sådan upplevelse" (han menar efter tvångsvård). Finns det något värre brott än att behandla en människa så illa att hen tar sitt liv? Detta får mig att tänka på en film där ett gäng brottslingar drev en utvecklingsstörd ung man till självmord genom att utföra vidriga experiment med honom (som att tvinga honom att ha sex med en kvinna) och föra honom till "the devils house" (såsom de kallade en ruin), där han sedan hängde sig i ensamhet. Han bror beslöt sig för att hämnas, och sökte upp hans brors plågoandar, och mördade dem, en efter en, och skrämde även vettet ur dem. Filmen slutar med att den siste av plågoandarna som brodern vill mörda, ber han istället att mörda sig, eftersom han tycker han inte är värd att leva till sist, så mycket hämnd har han utverkat. Denna film gjorde djupt intryck på mig, och det är inte svårt att se kopplingarna mellan psykiatrikerna och deras offer - samhällets mest sårbara människor, psykpatienterna - och plågoandarna i filmen och den utvecklingsstörde mannen.

 * det påminner lite om Michael Jackson, som dog av överdos av lugnande mediciner.

2017-08-01 @ 12:00:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om Torstein Viddal och issmältningen i Arktiska havet. Min heliga vrede över civilisationen.

På sistone har jag upptäckt Torstein Viddal, min landsman i Norge, en klimataktivist vars främsta kännetecken blivit att han gör grafer över issmältningen i Arktiska havet (Nordpolen), närmare bestämt över den årliga genomsnittssmältningen, hur mycket vi i genomsnitt har förlorat av isen i Arktiska havet över ett års tid, på en graf ("Annual average volume" och "Annual average extent"). Han räknar också ut när vi kommer att ha förlorat all is i Arktiska havet beroende på om man följer det senaste årets trendlinje, eller de två eller de tre senaste årens trendlinjer. Han har räknat ut att vi kommer att förlora all is i Arktiska havet (både sommar- och vinteris) någon gång mellan 2025 och 2035. Och han säger att när detta sker, kommer inte civilisationen att kunna bestå, den kommer att kollapsa, inte allt på samma gång, men område efter område. Och som indikator på kollapsen nämner han den globala handelns avstannande. Som han säger "No ice, no bacon in the shops". Orsaken till detta är att den arktiska isen fungerar som ett kylskåp för planeten, den kyler ner den p.g.a. isens reflektivitet, dens s.k.

"albedoeffekt", isens vithet gör att solstrålarna reflekteras tillbaka till rymden, medan öppet hav, dvs. långt mörkare yta, gör att solstrålarna absorberas i havet, och värmer upp det. Det finns även andra s.k. "återkopplingsmekanismer" som spelar in här. Men när vi förlorar isen i Arktiska havet, kommer den globala uppvärmningen att ta ett stort skutt framåt, och löpa amok, s.k. "skenande klimatförändringar" (runaway global warming), som många anser att vi redan befinner oss i.

Torstein Viddal är dock ingen typisk oseriös domedagsprofet, utan är en som verkligen har "done the math", som han kallar det. Han utgår bara från officiella vetenskapliga data i sina beräkningar, data som är allmänt accepterade av isforskare. Och hans teorier backas även upp av en annan seriös forskare, Neven Curlin, den mest berömde isbloggaren på planeten, som driver bloggen Arctic Sea Ice Blog. Även han säger att isen i Arktiska havet kommer att vara borta helt och hållet under nästa decennium. Och även han förutspår civilisationens kollaps snart därefter. Han har länge följt issmältningen noga, och blev så deprimerad av vad han upptäckte, att han tog en "sabbatical" från sin blogg 2016. Han återupptog dock arbetet med bloggen.

Viddal har gjort många youtubefilmer med uppdateringar om den arktiska havsisens situation, där han visar en del skrämmande grafer, mest sina egna. Den senaste kan ses här. Tyvärr är dessa videon inte alls berömda, vilket dom borde vara, med tanke på ämnets vikt, den senaste har bara 597 visningar (tidigare youtubefilmer har 200-900 visningar per video). Det säger lite om vad vårt samhälle prioriterar, att inte Viddals grafer och filmer blir spridda mer över nätet och via medier. Han drev också en blogg en tid, med sina grafer i, men lade ner den. Jag är djupt förvånad över varför ingen annan mer etablerad isforskare har kommit på att göra Viddals grafer långt tidigare, och räknat ut tiden för den totala isförlusten i Arktiska havet - är det en för skrämmande uppgift ((jag vet bara om Paul Beckwith som nyss gjorde en film om detta)? Detta är något av det viktigaste man kan göra idag, att upplysa allmänheten om hur lite tid vi har kvar, och hur allvarligt läget är, för att vi ska kunna göra rätta val, och förstå hur radikala förändringar vi måste göra för att ha en chans att överleva.

Viddal har också skapat en grupp på Facebook, Arctic Sea Ice, där han och andra håller oss uppdaterade med nyheter om issmältningen i Arktiska havet.

Om man verkligen vill följa med klimatförändringarnas mest sårbara område, och det område som har de mest ödesdigra konsekvenserna, då ska man gå till Arktiska havet.

Viddal tror även på Guy McPhersons tes om "Near-Term Human Extinction", men förlägger detta senare än McPherson, till mitten av seklet. Han tror att det tar länge efter civilisationens kollaps innan den sista människan dör ut, att ett fåtal kommer att klara sig länge. Det liknar mina förutsägelser att mänskligheten kommer att dö om femtio till hundra år som minst, och om tusen år som mest.

Jag kan känna en liten hemlig tjusning när jag ser Viddals videon och grafer. Tjusningen ligger i civilisationens kollaps. Jag har länge känt så (ända sedan första gången som tvångsvårdad på psykiatrisk avdelning 2008), och har funderat mycket kring vad som ligger bakom denna känsla. Jag tror mycket handlar om min känsla för rättvisa *. Att jag inte tycker att en civilisation är värd att fortsätta finnas till som har förstört naturen så som vår har gjort, och som har behandlat urfolken så som den har gjort (jag tänker särskilt på Amerika, men även Sverige är skyldig här). Ohygglig kolonialism, folkmord och förnedring och hjärntvätt av urfolkens barn i skolorna. Som har behandlat sina mest sårbara medborgare, mentalpatienterna (och särskilt barnen och åldringarna bland dessa), så som den har gjort, psykisk och kemisk kolonialism ut i fingerspetsarna, tortyr och skräckvälde, för att få oss alla att böja oss för Babylonoch naturförstörelsen. Sådana saker väcker en vrede och ett hat mot civilisationen som aldrig kan stillas utan att den kollapsar. Det är inte bara himlen och änglaskaran i Uppenbarelseboken i Bibeln (kap. 18) som jublar över Babylons fall, åtskilliga av oss på samhällets botten skulle också jubla, oavsett hur illa vi själva skulle få det - jubla över att skräckväldet äntligen får skörda sina konsekvenser, och ta slut till sist. Cancern dör när värdkroppen dör, vilket förvisso inte är det man ytterst hoppats på, men dock en befrielse och en lättnad.

Jag finner dock också litet av skadeglädje hos mig själv här, som jag skäms över. Men den heliga vreden över skräckväldet dominerar, och den har sitt berättigande. Jag har fortfarande samma vrede över samhällets orättvisor som jag hade när jag gjorde mina ropaktioner i många kyrkor i Sverige 2008 (se här en youtubefilm om en sådan aktion). Jag tror den inte har stillats, och det är den samma vreden som nu får mig att hoppas på civilisationens fall. Ja, jag skulle, om jag idag ropade i kyrkor, nämna naturförstörelsen, som jag inte gjorde 2008 (hade inte ännu fått mitt klimatuppvaknande då ännu, det kom några månader senare). "Förbannad vare er västerländska levnadsstandard, den förstör naturen!", skulle jag vilja ropa idag.

Det som är trist med civilisationens fall, och mänsklighetens undergång, är dock att så många oskyldiga dras med i fallet, urfolk, ickemänskliga arter, Moder Jord själv (1). Det är inte detta jag ytterst hoppas på, lika litet som en cancersjuk människa hoppas på att hen ska dö, därav min kamp på denna blogg. Jag har inte helt gett upp hoppet, alltså. Men då måste det en så radikal förändring till att man kan baxna. Hela civilisationsmaskineriet måste stanna av, och vi måste gå tillbaka till urfolkens livsstil. Men för varje dag som går framstår en sådan lösning som bara mer och mer absurd, och är kanske en av orsakerna till varför denna blogg är så lite populär. Men jag vill inte tystna om vad som faktiskt skulle krävas för att vi ska ha en chans att rädda mänskligheten från undergång, vilket skenheliga vetenskapsmän i IPCC tycks totalt ointresserade av, och löjligt okunniga om. Vi kommer definitivt inte att klara av det med grön teknologi, vilket IPCC och de flesta vetenskapsmän verkar tro. Viddals forskning gör att detta känns omöjligt. Vi har inte den tiden på oss. Och man glömmer att det finns en hel del fossil energi inbakad i den gröna teknologin, både i konstruktionen av den såväl som i subventioner.

Till slut vill jag bara upplysa om att Viddals teser får ett visst stöd numera även av världens mest kända fysiker, Stephen Hawking, som nyligen reviderade sin färska profetia från 2016 att mänskligheten har tusen år på sig innan den dör ut, till att den bara har hundra år kvar (2), och måste bege sig ut i rymden om den ska överleva. Jag tror inte på det sistnämnda, människan är för dum och rymden för hård, även om Elon Musk tror annorlunda. Den enda trygga lösningen är den som ligger vid våra fötter, återknytning till Moder Jord och återgång till naturen, som även om den kanske är för sent ute, kanske kan ge naturen och oss lite mer tid på oss för att säga farväl till allt.

* Jag menar här inte hämndens rättvisa (jag tror inte vi har fri vilja, och vi bör därför inte hämnas på eller straffas), bara den rättvisa som finns i naturen, att djurarter som beter sig cancelikt kollapsar till slut, så att balansen i ekosystemet upprätthålls. Denna balanserande tendens i naturen är naturens rättvisa.

(1) Jag hoppas även att vi kan kollapsa värdigt och lugnt, utan krig, försonade med våra öden.

(2) jag undrar vilken händelse som har fått honom till denna radikala revidering, kanske issmältningen i Arktis? Den har verkligen accelererat på sistone.
2017-07-31 @ 12:25:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Glädjen i att varje dag göra någon glad. Något om romska tiggare.

Jag tycker det är så trevligt att varje dag göra någon glad. Oavsett hur litet det är. En hund, en hemlös, en tiggare. Dessa är det lättast att göra glad, ty de är de bland oss som har minst både av saker och av glädjeämnen. Det är svårare att göra kungen och Stefan Lövfén glad, ty de är övermätta på glädjeämnen, och kräver ofantligt mycket av ära, uppmärksamhet, pengar, resor och annat. Men hur lätt är det inte att göra en hund glad på gatan, bara av att stanna upp och klappa den lite! Detta har varit mitt signum (på gatan) i många år nu, att fråga folk om jag kan klappa deras hundar. Alla hundar blir inte glada av min uppmärksamhet, men kanske hälften blir det, har jag räknat ut. Och det räcker långt för att jag ska försöka. Det är inte helt ovanligt att hundarna överöser mig med kyssar (dom slickar mig i ansiktet!), så glada blir dom av uppmärksamhet. Dom är ju instängda största delen av dagen i trånga lägenheter i Stockholm, med lite möten med andra människor (och hundar) än den egna familjen. Dom är Stockholms vanligaste fångar. Som är fångna bara på grund av att dom är hundar, inte människor.

En annan sak som är mycket lätt att göra, är att ge en tiggare eller hemlös några kronor. Det behöver inte vara mer än så för att göra dom på gott humör. Om vi har lite pengar, kan vi ge bara lite, ingen har så litet att de inte kan ge en krona eller två. Stockholm är överfull av tiggare, särskilt romska sådana, så det finns gott av tillfällen att göra någon glad. Och oavsett om tiggarna är med i ligor eller inte, så är det inte omoraliskt att ge dom pengar. Jag tror det går till mat och husrum för dem, oavsett om de är med i ligor eller inte. Människor försvarar ofta sin girighet med att de romska tiggarna är med i ligor. Men då frågar jag dom: Varifrån får dom då sin mat och sitt husrum? Naturligtvis från dom pengar som dom tigger in. Även om dom ger dom till ligans chefer, får romerna dessa pengar ut i mat och husrum. Någon annan lösning på detta finner jag inte, och att påstå att pengarna enbart går till ligans chefer, är bullshit, bortförklaring av sakerna för att rättfärdiga sin girighet.

För övrigt är jag en varm anhängare av troheten i det lilla, i de små tingen i vardagen, där de stora tingen faktiskt avgörs, såna saker som klimatförändringarna och oljetoppen, tredje världens ve och väl. De

stora sammanhangen består av miljarder små ting, det glömmer vi ofta. Och vi glömmer även att exemplets makt är stort. Detta borde politikerna särskilt tänka på, så att de inte lever i lyx och överflöd.

Det är inte heller så farligt att vara fattig som man kanske tror, en tro som gör att många sliter ut sig för att bli rika. Jag trivs bra med min fattigdom, jag saknar inget. Man lär sig att leva sparsamt, det blir ens andra natur.
2017-07-28 @ 10:48:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om andra gången jag tvångsvårdades på psykiatrisk avdelning. Förspelet till denna gång.

Såhär gick det till andra gången jag tvångsvårdades, på Jorv psykiatriska avdelning i Esbo, Finland:

Efter min första tvångsvård på Jorv, plågades jag till den grad av mina mediciner att jag till slut beslöt mig för att rymma hemifrån och från medicinerna (jag bodde då hos mina föräldrar). Så en vacker dag tog jag min ryggsäck, min sovsäck och började vandra norrut, utan mål, desperat. Mina föräldrar anmälde rymningen till polisen, och jag blev eftersökt i radion. Men jag lyckades vandra i kanske sjuttio, åttio kilometer innan en olycka hände:

Mitt i allt medan jag vandrade, var det som om jag plötsligt blev allt för smal, som om min kropp krympte något väldigt (jag tror det hade att göra med att jag slutat med medicinerna för några dagar sedan). För att kompensera för detta genast, i desperation, grep jag tag i en stor ätlig svamp (jag tror det var Karl Johan-svamp eller något liknande) vid vägkanten, och förtärde hela den. Efter någon timme blev jag illamående, och spydde flera gånger. Jag kände att jag behövde stanna för att vila, och lyckades till sist hitta ett ödehus, där jag slog läger i en förfallen bastu på gården. Väl där började jag känna att livet började gå ur min kropp. Det hände när jag låg på golvet, att livet började stanna av mer och mer i min kropp, och jag andades saktare och saktare. Jag trodde det var förgiftningssymptom, och tänkte att nu dör jag. Dock, när jag stod upp ur bädden, kom livet tillbaka. När jag lade mig ner, upprepades samma sak. Detta upprepades sex gånger. Vid nåt skede var jag så säker på att jag skulle dö att jag förberedde mig på allvar för det. Jag blev desperat, och letade förtvivlat efter bibelvers i bibeln jag hade med mig, för att trösta mig. Och vid nåt skede kände jag en oerhörd lättnad över att jag skulle dö, äntligen skulle jag nå befrielsen, exodus ut ur "Egypten", bort från psykiatrin och det tunga jordiska livet. Jag grät

som ett barn. Sedan, vid nåt skede, upplevde jag som om jag blev ett litet barn, och jag lekte med några klossar på golvet som ett litet barn. När jag sedan gick ut ur bastun, ut på gården, var hela tillvaron som förklarad av en sagolik glans.

Till slut bestämde jag mig för att dö hemma hos mina föräldrar (så säker var jag på att jag skulle dö). Så jag vandrade tillbaka hemåt, till närmaste tågstation. Jag sov den natten på tågstationen, och åkte hem följande morgon. När jag kom fram med tåget, var det som om jag blev överkänslig för allt, och kunde känna mobiltelefonsignalerna i min kropp. Och när jag skulle gå den två kilometer långa vägen från tågstationen hem, var det som om tiden gick bara saktare och saktare. Aldrig har den vägen känts så lång. Jag kämpade för att hinna fram till mina föräldrar innan tiden stannade upp och jag dog (tänkte jag). När jag kom fram, hälsade jag på min mor, utan att prata, jag bara visade henne en text om min nuvarande sjukdom (jag menade förgiftningen, men jag tror min mor tolkade det som min schitzofreni) och dess dödliga utgång som jag hade skrivit i min bibel. Jag lade mig genast på soffan, och där började samma dödsprocess som i bastun. Jag började andas saktare och saktare, och min mor hörde det, och började desperat spela piano för mig. Sedan ringde hon ambulansen. Ambulansen kom fort, och bar mig ut ur huset, in i ambulansen.

Väl framme på hälsostationen, vaknade jag till liv när jag hörde en läkare skratta åt en förtvivlad patient. Då vaknade livsviljan, jag ville vara med och kämpa mot sådana ting. Jag stod upp ur bädden, men rymde inte. Ambulansen körde mig sedan till Jorv sinnessjukhus (sic!), och där intervjuades jag av en kvinna, en alldeles kort stund. Hon ställde bara några frågor, såsom "Tänker du på döden?. På denna fråga svarade jag ja, och då verkade det avgjort: jag måste stanna på sinnessjukhuset.

Jag fick aldrig för mig att jag skulle säga till läkarna om min svampförgiftning (som jag tror kom av alla de gifter från bilavgaser som samlats i den, svampen låg ju alldeles vid vägkanten). Det var liksom inte aktuellt, jag kände mig till slut så överkörd av läkarna att jag gav upp varje försök att kämpa för mina rättigheter. Och dessutom trodde jag i början att jag helt säkert skulle dö, så jag trodde att jag inte behövde kämpa för dessa rättigheter. Jag skrev bara ett brev till min familj, ett avskedsbrev från en döende man som helt säkert trodde han skulle dö. Men när jag efterhand märkte att jag inte heller dog, började ett av mitt livs värsta helveten. Jag kände att en grym orättvisa hade begåtts, att jag hade hamnat på sinnessjukhus istället för på vanligt sjukhus av att ha blivit förgiftad av en svamp. Och jag kände det som en skymf att läkarna inte ens var intresserade

av att ta reda på varför jag blivit så sjuk som jag blivit. Allt var tydligen bara psykos, allt, svampförgiftningen, känslan att livet rann ur mig, allt. Och nu började jag känna att jag ville rymma och ta självmord. Jag blev helt enkelt besatt av tanken på rymning och självmord, jag kunde inte tänka på något annat. För jag visste inte hur länge jag skulle stanna i detta helvete på jord.

Två månader var jag tvångsvårdad den gången, två ohyggliga månader, allt för lång tid. Tvångsmedicinerad med ännu högre dos mediciner än tidigare. Bara för att jag blivit förgiftad av en svamp, med de psykiska komplikationer detta innebär. Snacka om brott mot mänskliga rättigheter. Den sinnessjukhusvistelsen är som ett sår i mig fortfarande, ett trauma. Att man så lätt kan bli tvångsvårdad. Bara för att man varit tvångsvårdad tidigare är man tydligen inte trovärdig. Jag hade inte gjort en fluga förnär, varit varken farlig för mig själv eller för andra. Bara ätit en svamp full av avgasgifter, i misstag, i tanklöshet, desperation.
2017-07-27 @ 16:24:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dikt om döden

Döden är marken du går på.
Den finns överallt,
du kan inte undvika den.
Gå barfota på den,
räds inte den för mycket,
rota dig i den.
Liksom av marken du går på
skall du en gång omslutas av den,
och i vänskap med den
skall du finna frid.
2017-07-27 @ 11:41:00 Permalink Dikter Kommentarer (0) Trackbacks ()

Det behövs en Nürnbergrättegång mot psykiatrin

Jag håller på att läsa Peter C. Götzsches bok "Dödlig psykiatri och organiserad förnekelse" (Karneval förlag 2015), och det är skrämmande läsning. Jag hade inte en aning om att psykiatrin och psykmedicinsindustrin var så korrupt. Jag baxnar. Detta är ingen oseriös konspirationsteoribok, utan en väldigt akademisk bok (Götzsche hänvisar ständigt till studier och experiment, och granskar dessa) skriven av en läkare (specialistläkare inom intern medicin och professor i klinisk försöksdesign och analys vid Köpenhamns universitet), som har en insiderblick på vad som föregår inom

psykiatrin, trots att han inte är psykiatriker. Men det förvånar mig inte att han inte är psykiatriker, för är man det, är chansen stor att man är hemmablind. Det måste utomstående läkare till för att genomskåda ruttenheten hos kollegerna bland psykatriker.

När jag läser denna bok, framstår psykmedicinindustrin och psykiatrin som en maffia, inte bättre än knarklangningen på gatan. Ja, boken är väldigt tydlig med att psykmediciner verkligen är narkotika, och många psykmediciner är så gott som lika skadliga för psyke och kropp som narkotika *, ibland t.o.m. svårare att sluta med än vanlig narkotika. Och detta försigår inför våra allas ögon, denna organiserade brottslighet kan ingen stoppa, inga lagar finns som kan stoppa det! Det är otroligt.

Götzsche gör en tankelek som han hämtat från Robert Whitaker, som går ut på ungefär följande: Säg att det upptäcktes en sjukdom med samma effekter som den psykmedicinerna har. Den skulle genast bekämpas ihärdigt, och stora summor skulle gå till forskning om denna sjukdom. Men nästan ingen bekämpar psykmedicinerna.

Värst blir det när jag i boken kommer fram till att även barn utsätts för psykmediciner i stor grad, särskilt i USA, med både antidepressiva, antipsykotika och amfetamin (mot adhd). Barn har t.o.m. drivits till självmord av psykmediciner. Detta är inte ovanlig bland unga och vuxna heller. Då har man verkligen på allvar gått för långt, för att säga det milt.

T.o.m. barn under två år ges idag antipsykotika. Till den grad idealiserar man dessa skadliga droger, att man ger dem till små barn. Återigen, då har det verkligen på allvar gått för långt, för att säga det milt. Det är barnmisshandel av värsta sort, särskilt när det handlar om att tysta barn som är för "vilda". Om man skulle ge heroin eller LSD till en tvååring, skulle vi ryta till av ilska, och se att det är ett vidrigt brott. Men nästan ingen reagerar av att man ger amfetamin eller antipsykotika åt barn, med fruktansvärda biverkningar, mediciner som skadar hjärnan när den är som mest känslig och formbar.

Psykmediciner ges även till djur, såsom hundar och katter, enligt Götzsche. Ofattbart grymt mot försvarslösa varelser.

Ett exempel från verkligheten på psykiatrikernas övertro på sina droger, att allt ska behandlas med droger: När jag var på Gubbängens psykiatriska avdelning 2010, och fick droger som gjorde att mina läppar kom i kramp, dag ut och dag in (jag kunde inte vila i läpparna, visste inte hur jag skulle hålla dem), bad jag om

att få vara utan mediciner. Det fick jag inte, istället sa psykiatrikern att jag skulle få mediciner mot biverkningarna. Detta gick jag inte med på, det kändes galet.

Personalen pratar inte mycket med patienterna på de psykiatriska avdelningarna, i alla fall inte med mig under de tio gånger jag varit tvångsvårdad. För det mesta är jag hänvisad till de andra patienterna. Aldrig någon psykoterapi. Istället bara mediciner, mediciner, mediciner. Personalen sitter oftast i kafferummet och i båset med deras datorer och pratar med varann istället för med patienterna. Psykoterapi borde vara en grundrättighet på varje psykiatrisk avdelning, och psykoterapin är också långt mer human än psykiatrin, det går inte nästan att jämföra dessa två.

Det att psykmediciner subventioneras, medan psykoterapin ofta inte gör det (det är svårt att få psykoterapi om man inte har pengar), säger mycket om psykiatrin, vilken övertro den har på giftiga droger, medan den nästan helt skiter i det som verkligen hjälper, psykoterapi och empatiska samtal. Jag har aldrig blivit föreslagen psykoterapi av mina läkare och sjuksköterskor/psykvårdare, förutom en gång, vid Kuppis psykiatriska avdelning i Åbo, och det var efter att jag kommit ut från en tvångsvårdsvistelse där (jag hade behövt den när jag var inlåst). Jag avbröt terapin efter första sessionen, p.g.a. att det var en för dålig terapeut, som inte kunde gå utanför terapeutrollen och svara på mina frågor.

Psykiatrins knarklangning går ofta till såhär: Fungerar inte den här medicinen, ta den här! Ungefär som att "fungerar inte kokain, ta heroin!" Aldrig är drogfrihet ett alternativ.

En gång på Jorv psykiatriska avdelning i Esbo, Finland, kom en psykiatriker och sade åt mig att hon skulle lägga till en ny antipsykotisk medicin, Risperdal, till min medicinering. Jag hade hört dåliga rykten om denna medicin, och tiggde och bad psykiatrikern om att inte ge mig den. Det hjälpte inte ett dugg. Det var tvångsmedicinering som gällde här.

Psykiatrins knarklangning har gått så långt, och har antagit sådana epidemiska proportioner att man borde rensa upp i skiten med en riktig psykiatrins Nürnbergrättegång, där psykmedicinsindustrin skulle tvingas betala skadestånd till alla de människor och barn som fått sina hjärnor och kroppar skadade av psykmediciner, ja psykmedicinsindustrin skulle tvingas betala så mycket i skadestånd att företagen skulle drivas i konkurs, så att vi skulle få ett slut på deras skräckvälde. Och det skulle samtidigt utfärdas lagar som förbjöd de flesta psykmediciner på samma kriterier som varför man

förbjuder vanlig narkotika. Bara de absolut mest nödvändiga psykmedicinerna, som ångestdämpande och sömnmedel, kanske benzodiazepiner, skulle tillåtas. Götzsche föreslår att man behandlar psykoser med benzodiazepiner istället för med antipsykotika. Det låter bättre, fast jag inte vet hur skadliga dessa mediciner är. Jag skulle i såfall säga att man bara skulle ta detta preparat för att lugna sig i den mest akuta fasen av psykos. Ingen tvångsmedicinering, och bara för en kort tid. Fast även detta skulle jag egentligen inte rekommendera, eftersom även benzodiazepiner är beroendeframkallande, och kan leda till hjärnskador.

* Så gott som alla psykmediciner, antidepressiva, antipsykotika, ADHD-mediciner, kan leda till hjärnskador, enligt professor Götzsche.

2017-07-26 @ 13:47:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om hämnd och straff. Om Breivik och inhuman kriminalvård.

Hämnd har aldrig gjort världen bättre, snarare sämre. Det finns en hämndlystenhet i vår samhällsstruktur som gör mig ont. Vi tror fortfarande på straff, trots att allt fler filosofer har kommit fram till att vi inte har fri vilja, och att kriminalvården därför bara borde handla om rehabilitering och om att förhindra att kriminella gör flera brott. Genast när man inser att vi inte har fri vilja, bortfaller behovet av hämnd och straff. Men kriminalvården lyssnar inte på filosoferna, utan fortskrider i en medeltida syn på människan, och dömer människor till jordiska helveten, precis som de kristnas gud eller djävulen. Kriminalvården har tagit guds/djävulens plats här, och plågar de fördömda (dvs. de kriminella) i jordiska helveten, dvs. vår tids fängelser och rättspsykiatriska anstalter.

Kriminalvårdens medeltida syn på de kriminella framgår t.ex. med all tydlighet i fallet Anders Behring Breivik, som mördade 77 människor 2011 i Norge. Han är dömd till 21 år fängelse i isolering (i praktiken livstids fängelse). Han lever i tre celler isolerad från de andra fångarna, med en timmes social samvaro i veckan med en fängelsepersonal, och en träff i veckan med en präst och även med lite kontakt med sin advokat. Han har visserligen TV, TV-spel och tidningar i sina celler (han har inte dator och internet), och får dagligen gå ut på en rastgård som är 50 km2 stor, han får skriva brev och studera (något han visserligen slutat med p.g.a själsliga skador

av isoleringen), men i övrigt är han ensam hela tiden. Han har stämt staten för denna behandling, men han lyssnas inte till. Han säger att han lever under omänskliga förhållanden. Han skriver i ett brev 2015: "Jag orkar inte mer". Han har även hotat med att ta livet av sig om inte hans förhållanden förbättras. Han har även begärt dödsstraff (och sagt att han förtjänar det), vilket visar att han har något slags samvete i alla fall.

Det här påminner om prästen Richard Wurmbrand, som var fjorton år i isoleringscell, från och till, under Ceaucescus styre i Rumänien i mitten av förra seklet. Han höll på att bli galen av denna behandling, och överlevde psykiskt genom att spela schack (med brödbitar) med grannen i närmaste cell genom knackningar (någon som jag än idag inte fattar hur det gick till), och genom att dikta predikningar till sina församlingsbor, och memorera dem för bruk när han en gång kom ut ur fängelset. Det var gripande att läsa om detta, och idag är det min fulla övertygelse att ingen har begått så grova brott att han är värd åratal i isoleringscell. Denna behandling är rena tortyren, och att tortera folk länge är det värsta brottet man kan göra sig skyldig till, enligt min åsikt, särskilt om tortyroffret hindras från att ta sitt liv, vilket är dock inte är fallet med Breivik och andra sådana fångar (det förekommer på andra håll, särskilt i psykiatrin)

Varför måste Breivik vara isolerad resten av sitt liv? Jag finner inget annat svar på denna fråga än rent hämndtänkande, strafftänkande. Jag ser ingen orsak till varför Breivik inte skulle få umgås med de andra fångarna. Bland dem finns det också grova brottslingar som har dålig påverkan på sina medfångar, såsom Breivik skulle ha haft om han fick befrias från isoleringen. Men att hålla Breivik isolerad resten av sitt liv är att döma honom till ett jordiskt helvete som för dom flesta skulle kännas "evigt". Ser ni parallellen till de kristna fundamentalisternas gud som dömer folk till evigt helvete? Här skulle jag vilja påstå att det är ett värre brott att döma folk till "evigt" jordiskt helvete än att mörda 77 människor. Det är oerhört lätt att själv bli ond när man ska behandla andras ondska, vilket rättssystemen i världen över lag visar goda exempel på, vilket krigen ger goda exempel på. t.ex. de allierades bombningar av Dresden i Tyskland, eller USA:s atombomber över Japan.

Det här skapar våldsspiraler. Vi måste bryta dem genom att älska våra fiender, och bemöta dom humant, så humant vi kan, så humant som det överhuvudtaget är möjligt utan att riskera att de gör mer skada. Då bryter vi våldsspiralen och hämndspiralen, och en dialog kan upprättas istället för ömsesidiga hämndaktioner.

Det är det här tänkandet som har fått mig att förespråka humana behandlingar av fångar såsom mina idéer om ekobyfängelser är exempel på, där allt handlar om rehabilitering och medmänsklighet även med de kriminella. Det är straff nog att bli berövad sin frihet, så vi måste göra allt för att skapa en human tillvaro innanför stängslena (och om hen gick på psykmediciner när hen begick brottet, måste straffet bli ännu lindrigare, för psykmediciner kan förorsaka brott). Kanske det inte avskräcker folk från att begå brott, tänker du. Kanske det, men inhuman behandling av fångarna skapar också hämndtankar och frustration hos dem, som vi senare kommer att få skörda. Det skapar förstörda och traumatiserade psyken, som inte klarar sig ute i det fria. Det skapar narkomaner i fängelset, narkomaner som söker kompensation för de svåra förhållandena i fängelset i droger, ja även utanför fängelset. Droghandeln inom fängelsena är stor, och även större bland fångarna när de släpps fria. Detta skulle en human kriminalvård kunna motverka.

En human fängelsevård är mycket mer rehabiliterande än en inhuman sådan, och uppmuntrar fångarna till att studera och bilda sig, ja till att arbeta. De blir mer vänligt inställda till samhället, och det är detta som vi måste skapa hos dem, allt borde handla om att bygga broar mellan fångarna och resten av samhället, så att de kan komma ur sina destruktiva handlingsmönster. Inhuman kriminalvård skapar fientlighet mot samhället i fångarna.

I fallet Breivik skulle jag t.o.m. säga att dödsstraff är mer humant än livstids isolering. Norge är värre än USA (31 delstater i USA praktiserar dödsstraff) när det gäller kriminalvård.

P.S. 29.7:
Jag hade nyligen en debatt med Viveca Stenius på Facebook, där vi debatterade huruvida behandlingen av Breivik är för hård. Här är en av mina kommentarer:

"Viveca, jag vill nog inte att Breivik går fri, jag vill snarare att USA och andra krigsbrottslingar får stå för det dom gjort, precis som Breivik. Jag vill nog inte gå på kaffe med honom, och smittas av hans nazism. Det enda jag vill är att han får lindringar i sin isolering, eller får dödsstraff. Det skulle t.ex. vara lätt för fängelsepersonalen att ge honom en timmes samtal per dag med någon, låt oss säga turvis av fängelsepersonal, präster, advokaten, psykoterapeuter/psykiatriker. En timmes samtal per dag istället för en timme i veckan skulle hjälpa avsevärt, och göra så att han står ut med isoleringen och inte drivs till självmord. Eller är det rätt att

behandla folk så illa att dom drivs att ta sina liv? Då är det bättre med ett hederligt dödsstraff, avlivning utan smärta. Men psykoterapi borde han definitivt få (det har du rätt i), vilket jag inte fattar att han inte fått hittills. Det vore lärorikt för samhället att få veta samband och vad som skapar sådana brottslingar som han, så att vi kan lära oss något av detta. Det skulle vara en win-win-situation, bra både för Breivik och för resten av samhället."

Och här en till kommentar:

"Han får väl inte så stora chanser att propagera för sin nazistiska ideologi i samtal med fängelsepersonal eller psykiatriker? Kanske advokaten och prästen kan han predika för, men vi behöver inte blanda in dom om han predikar för mycket för dom. Men fängelsepersonalen och psykiatriker borde väl kunna samtala med honom en timme om dagen utan att riskera för mycket? (Bara han inte blir tvångsmedicinerad, jag tror inte han skulle stå ut med det) Eller varför inte bara spela schack med honom? Något som kan lindra den värsta ensamheten? Det ska så lite till, har jag för mig. En minimal ansträngning från fängelsets sida. Men en timmes samtal i veckan skulle jag aldrig orka med, jag skulle ta mitt liv om jag var år ut och år in i sådan fångenskap."

2017-07-24 @ 14:55:00 Permalink Ekologisk och human kriminalvård Kommentarer (1) Trackbacks ()

Psykiatrins inhumana syn på mentalpatienter. Och hur vi skulle kunna reformera detta.

Efter tio gånger som tvångsvårdad på mentalsjukhus, kan jag säga lite om den syn på mentalpatienter som psykiatrin ofta har, och som gör att dom överhuvudtaget kan tvångsvårda och tvångsmedicinera människor:

Under mina första vistelser på mentalsjukhus, blev jag livrädd för mig själv, för att jag skulle begå brott, eller uppföra mig på ett sätt som psykiatrin skulle straffa. Min rädsla för mig själv blev ett komplex som plågade mig mycket. Bakgrunden till denna rädsla, var psykiatrins stämpling av mig som mentalsjuk. Jag hade då en mörk bild av mentalsjuka, som människor som man inte visste var man hade, som kunde göra i princip vad som helst, som man inte kunde lita på, som kunde begå brott hur som helst, som människor som inte hade kontroll över sig själv, som plötsligt kunde göra självmord. Denna bild av mentalsjuka applicerade jag på mig själv efter att psykiatrin stämplat mig som mentalsjuk, och blev följaktligen livrädd för mig själv, för att jag mitt i allt skulle gå framför en bil på

gatan, för att jag plötsligt skulle förlora kontrollen över mig själv, och t.ex. våldta någon.

Efter åtskilliga bekantskaper med s.k. "mentalsjuka", kan jag säga att min bild av sinnessjuka i början var totalt verklighetsfrämmande, baserad på myter, på rädsla och fördomar. S.k. "mentalsjuka" är helt vanliga människor som bara har nästlat sig in i djupa livsproblem, helt vanliga människor som ofta kan gå på jobb och ha partners, som gör allt andra människor gör, men bara har vissa avvikelser från vanligt beteende, såsom att höra röster i skallen, och tänka s.k. "psykotiska" tankar. Men de kan mitt i detta vara helt vanliga människor. Jag har några få gånger mött människor på sinnessjukhusen (eller oftare på gatan) som uppfört sig mer i enlighet med den vanliga myten om sinnessjuka, de flesta jag mött på sinnessjukhusen har jag inte kunnat skilja från vanliga människor, de flesta har jag fört helt logiska och vanliga samtal med, som med vilka vanliga människor som helst, ja de har uppfört sig helt "normalt".

Men varifrån fick jag den förvridna syn på mentalsjuka som jag hade i början av min karriär som mentalsjuk? Ja, den är en del av vår kulturs mytologi, och den är delvis skapad av psykiatrin själv, genom att den demoniserar mentalpatienter. Den måste göra detta, för att överhuvudtaget kunna rättfärdiga att stänga inne människor som avviker från den psykiska normen, och tvångsmedicinera dem. Psykiatrins mytologi handlar ofta om att psykiskt avvikande människor är oberäkneliga, ja farliga för sig själv och för andra (även om de inte gjort något ont), och att de skulle vara hjälplöst förtappade om inte psykiatrin griper in med sin tvångsvård och sina mediciner. Psykiatrin verkar se det så att om inte dom räddar mentalpatienterna, stannar dom för gott i sina psykiska avvikelser, och därför behövs tvångsvård och tvångsmedicinering. Och när dom har tvångsvårdat en människa, och hon blir bättre, kommer ut ur sin psykos eller sin mani, anser psykiatrin att det är dens och medicinernas förtjänst. Den tänker sällan på att manier och psykoser så gott som alltid går över, och att de skulle ha gått över även om inte psykiatrin skulle ha ingripit med sitt våld. Men den verkar inte tro att psykoser och manier kan gå över av sig själv, att naturen har en otrolig självläkande förmåga. Den måste intala sig själv att mentalpatienterna är psykiskt förtappade om inte den ingriper, för att rättfärdiga sitt våld. Och den måste alltid tillskriva tillfrisknandet sin egen förtjänst, för att rättfärdiga sitt våld. Den har någon slags syn på psykoser som något statiskt, något som en människa kan ha resten av sitt liv om inte psykiatrin ingriper. När jag på ett vårdmöte i början av min karriär som mentalsjuk frågade en psykiatriker om inte min sjukdom kunde läkas på naturlig väg, sa psykiatrikern "nej,

det är omöjligt, du måste ta mediciner". Detta sade allt om psykiatrin och dess demonisering av det psykiskt avvikande för att rättfärdiga sitt våld. (I denna text använder jag mig av psykiatrins sätt att tala om psykiska avvikelser som sjukdomar och psykoser, vilket jag egentligen är djupt skeptisk till).

Och så har vi det vidriga fenomenet med att blir man en gång stämplad som schizofren eller något annat av psykiatrin, får man räkna med att bära denna stämpel resten av livet, med allt vad det innebär av svårigheter med att få jobb, svårigheter att få tillit hos människor osv. Även detta ingår ofta i psykiatrins människosyn: en gång mentalsjuk, alltid mentalsjuk (detta gäller särskilt schizofreni). Om man då inte bevisar det motsatta på något fenomenalt sätt, t.ex. genom att göra lysande karriär i samhället. Men många mentalpatienter är så förstörda av psykiatrins behandling av dom, att dom aldrig klarar att bevisa sitt tillfrisknande tillräckligt mycket för att bli friskförklarad av psykiatrin och släkt och vän. Inte minst om de går på mediciner. Detta spelar psykiatrin i handen, och förstärker deras övertygelse om att mentalpatienterna behöver dem och deras mediciner livet ut, trots att det ligger närmare sanningen att psykiatrins hårda behandling och stigmatiserande av patienten har förstört hens liv.

Vi gör alla våra unika psykiska resor genom livet. Vi har kriser, omvälvningar, vi går vilse i psykets labyrinter, vi hamnar i sekter och underliga rörelser, vi känner djup sorg och vi har ofattbart kreativa perioder, s.k. "mani". Alla ska få göra sin egen resa i fred, vi ska inte lägga oss i andras psykiska resor, fördöma dem för deras psykiska felsteg, eller straffa dom för deras psykiska avvikelser och irrfärder. Men det är detta psykiatrin gör. Den lägger sig övermåttan mycket i vår mest privata sfär, våra tankar, vår psykiska resa. Ser inte psykiatrin att vi alla är på resa i vårt psyke, att ingen är färdig, ingen är perfekt (och ingen heller är psykiskt förtappad om inte psykiatrin griper in), och att ingen ska behöva straffas för sina psykiska avvikelser? Vi är alla på resa, och alla, varenda kotte av oss, lär oss hela tiden nya saker, och går vidare, reviderar oss och våra felsteg, mer eller mindre, rannsakar oss själva, kämpar vidare för det vi tror på. Jag tänker ibland på vad som hade hänt mig om psykiatrin aldrig hade lagt sig i mitt liv och straffat mig för mina psykiska avvikelser. Jag tror jag hade gått vidare ändå, trots allt. Jag tror jag hade lärt mig nya saker, ändrat mig, gått vidare. Min första psykos handlade om att jag inte ville äta butiksmat, som jag ansåg vara korrupt, och jag trodde att jag var en ny messias som skulle leda mänskligheten tillbaka till naturen. Hade inte psykiatrin straffat mig för detta, tror jag att jag hade lämnat de tankarna till sist, särskilt om mina föräldrar hade fört kärleksfulla dialoger med mig (vilket de inte

gjorde) för att få mig på bättre tankar. Ja, jag tror att, när hösten och vintern kom, och ingen annan mat stod till buds än butiksmat, så hade jag, efter att svälten satte in, antagligen kommit på att det inte går att avstå helt från butiksmat, och insett att jag svälter ihjäl om jag inte äter butiksmat. Och i samma veva tror jag att jag efter hand hade insett att det att tro att jag var messias nog var psykotiskt och hybris. Så enkelt hade mina psykiska irrfärder kunnat rättas till. Men psykiatrin och mina föräldrar hade inte detta tålamod med mig, de skulle ha förändring genast, här och nu. Och de demoniserade mig genom att tro att jag var hjälplöst förlorad om de inte tvingade mig att avstå från mina planer om att bojkotta butiksmaten.

Om jag ska föreslå något för den nya tidens postpsykiatri, som en nyckel till framgång i behandlingen av psykotiska människor, så skulle det bli tålamod och tillit. Lev och låt leva. Ha tålamod med männskors psykiska resor, låt dom få ta tid på sig att förändra sig, och låt dom få famla lite i mörkret i fred, utan att du genast kastar sig över dem med plågsamma mediciner. Lita på naturens processer. Kräv inte förändring genast, här och nu. Och i denna tillit och detta tålamod, utöva det som jag tror psykiatrin också lider radikal brist på: kärleksfull, empatisk dialog, samarbete och folkbildning. Vi måste prata mer med varann, så att vi kan förstå varann bättre. Som det nu är, finns det ett ömsesidigt krig mellan psykatrin och dess offer; båda demoniserar varann *. Som i alla krig, måste freden inledas genom dialog och förståelse för varann, med diplomati. Och böcker och artiklar behöver skrivas, i stor mängd, och psykiatrikerna särskilt behöver bildning om psykiatrins offer, om den skada de har utövat genom sitt skräckvälde. Och allmänheten behöver bildas om de "mentalsjuka", så vi kan slå hål på myterna om dem. Och mentalpatienterna behöver sätta sig in i psykiatrin och dess historia (de behöver läsa mer!), så att de kan förstå sig själv, samt förstå förtrycket och hjälpa sina psykiatriker att förstå det.

* Fast i många fall har psykiatrins offer inte ens kommit till demoniseringsfasen, så totalt är de överkörda och psykiskt koloniserade av psykiatrin och dess terminologi. De förmår sällan tänka utanför denna terminologi, vilket betyder att de spelar psykiatrin i händerna. Kanske vi måste tillåta att psykiatrins offer överreagerar mot sina bödlar och till viss grad demoniserar dom, innan de är kapabla att börja sätta sig ner och föra dialog med dem som med medmänniskor (1). De måste först få reagera lika kraftigt som filmen "Psychiatry. An industry of death" gör, som "Citizens Commission on Human Rights" gör, en organisation med en väldig vrede i sig över psykiatrins förtryck. Vi behöver även detta för att komma vidare, precis som vreden över Hitler behövdes.

(1) fast helst skulle jag önska att man kunde undvika demoniseringen
2017-07-20 @ 18:12:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Några tillägg om psykiatrin bakom kulisserna

Jag har nyss skrivit utförligt om psykiatrin bakom kulisserna. Här kommer en liten fortsättning:

En kvinnlig mentalpatient på Gubbängens psykiatriska avdelning 2010 kom ständigt till mig och klagade över sitt tillstånd, och uttalade obegripliga meningar som "Hur ska man gude", och verkade mycket rastlös, och vi båda misstänkte att hennes plågor kom av medicinerna. Jag fick ständigt försöka trösta henne så gott jag kunde, och krama hennes händer, men det var svårt att trösta. Instinktivt kände jag på mig att det var medicinerna som gjorde henne så rastlös och förtvivlad, för det verkade som om hon inte kunde vara stilla, vilket är en vanlig biverkning av antipsykotika, s.k. akatisi. Jag själv har alltid gått fram och tillbaka i korridoren på sinnessjukhus, utan att kunna företa mig något, av samma orsaker, en sann plåga. Jag har t.ex. svårt att läsa på sinnessjukhus, de starka medicinerna och overksamheten tar bort läslusten från mig.

Under samma sinnesjukhusvistelse i Gubbängen fick jag mycket obehagliga mediciner, som gjorde att jag hela tiden hade kramp i läpparna, jag visste inte hur jag skulle hålla mina läppar, de verkade inte kunna vila. Jag rymde till slut till Finland, undan psykvården i Stockholm. Tardiv dyskinesi är en vanlig biverkning av antipsykotika, och innebär att man inte kan kontrollera muskelrörelser, och det handlar ofta om läpparna och munnen. Jag tror jag fick de inledande symptomen till detta. Ett medkänslans ord här till alla som lider av detta, jag vet hur svårt ni har det.

En gång på Jorv psykiatriska avdelning i Esbo, Finland, såg jag en medelålders man (han verkade helt "normal") inta en stor mängd piller, kanske femton, tjugo piller, under medicinutdelningen på kvällen. Jag undrade över detta, över den övertro på pillerna som var verksam i psykiatrikerna i detta fall. Undrade över hur denna man kunde klara av en sådan övermedicinering. Hur denna mans hjärna kunde klara av en sådan cocktail av gifter.

Kan detta vara en biverkning av mina mediciner (Läkaren Peter C. Götszche menar att den medicin jag tar, Zyprexa, hör till de värsta

psykmediciner som uppfunnits): För nästan tre år sedan fick jag plötsligt en märklig smutsighets- och skamkänsla, som satt i mitt huvud och i mina ögon. Den uppstod ur ingenting, det fanns ingen handling eller något annat jag kunde peka på som orsaken. Den gick inte bort, och har ännu inte gått bort, även om den har sakta minskat, och nu är knappt märkbar, bara ibland är den starkare. Först trodde jag att den berodde på alla synder jag begått, men kanske är den ett resultat av den kemiska obalans i hjärnan som medicinerna skapar?

När jag en gång skulle sluta tvärt med medicinerna, blev jag till slut oerhört skör, och fick kämpa med panikångestattacker i många månader. Detta hade jag aldrig haft innan jag började äta mediciner, och jag är säker på att de kom av den skada medicinerna skapat i min hjärna, den obalans de skapat i min hjärna. Panikångesten kom alltid när jag skulle somna, det var som om jag drogs ner i ett svart hål när jag skulle somna, vilket gjorde mig rädd för att somna. En anarkoprimitivist, Ronja Aarniala, botade denna panikångest genom att hålla mig i sina armar en gång i Helsingfors på en ekoanarkistisk konferens 2009. Efter det har den aldrig återkommit, enbart under de senaste åren har jag känt av svaga efterverkningar av denna panikångest, genom små spasmer i hjärnan som förekommer kanske en eller två gånger i månaden. Det känns som en inledning till panikångest, som att panikångesten avbryts genast i början. Jag tror även detta kommer av skador i min hjärna som medicinerna förorsakat.

Ofta när jag börjat äta mina mediciner igen (under tvångsvårdsvistelser på mentalsjukhus), har jag fått förstoppning. Jag vet att det kommer av mina mediciner, för de de sätter lock på hela min varelse, hela min kropp, däribland magsmältningen. Därav övervikten hos många psykpatienter, magsmältningen blir mer ineffektiv p.g.a. medicinerna.

Jag har även ett till problem som startade några år efter att jag börjat med mina psykmediciner: Jag ska hela tiden riva i huden kring mina naglar, och jag river ofta mig blodig. Jag har försökt sluta med detta flera gånger, men det känns omöjligt att klara av. Det är en oro i mina händer som gör att jag ständigt måste pilla på dem. Kan mina mediciner ha medverkat till denna oro? Det liknar inte lite på akatisi, oförmågan att sitta stilla som är en känd biverkning av antipsykotiska mediciner.

Två böcker på svenska som avslöjar psykiatrins organiserade brottslighet är:

-Peter C. Götzsche: Dödlig psykiatri och organiserad förnekelse. Karneval förlag 2015

-Robert Whitaker: Pillerparadoxen. Karneval förlag 2014
2017-07-19 @ 16:34:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (2) Trackbacks ()

Öppet brev till min psykiatriker Macario

Kära Macario.

Påverkad av den kamp för mänskliga rättigheter som Almedalsveckan präglades av, har jag på sistone stått upp mer för vem jag är och för min integritet. Jag har särskilt påverkats av den svenska föreningen Kommittén för mänskliga rättigheter, och dess globala motsvarighet Citizens commission on human rights, som bevakar mentalpatienters rättigheter över hela världen, en organisation som startades i New York 1969 av bl.a. psykiatriprofessor Thomas Szasz. Denna globala organisation är generellt skeptisk till psykmediciner, som den menar inte botar patienterna, utan istället konserverar sjukdomen och skapar drogmissbrukare. Och den menar även, med Szasz, att psykiatrin har gått för långt i att medikalisera och psykopatologisera hela livet, nästan allt har numera någon psykiatrisk diagnos med tillhörande psykmediciner. Szasz vill hellre tala om "livsproblem" istället för psykisk sjukdom, det finns inga biologiska tecken på att "psykiska sjukdomar" verkligen är sjukdomar, de är bara "beteendeavvikelser" och "livsproblem" (Psykiatrin är i den bemärkelsen en pseudovetenskap). Jag håller så hjärtligt med dom här. Dom skriver även i sin tidning att Zyprexa är skadlig, den medicin som jag äter. Allt detta gör att jag nu skulle vilja börja trappa ner på mina mediciner, kanske över ett år eller så. Det är också p.g.a. de många obehagliga biverkningarna som mina mediciner har, som jag ska räkna upp här, jag litar inte på mina mediciner, och tror att de även kan skada mig på sätt som jag ännu inte kan upptäcka, som den ökade risken för diabetes och hjärtsjukdomar. Men följande biverkningar plågas jag av:

-Jag hade för höga levervärden i ett test för ett par år sedan, vilket jag tror kommer från mina psykmediciner, ty jag har inte intagit några andra gifter (såsom droger, tobak eller alkohol i större mängd) under tiden innan detta test.

-Koncentrationssvårigheter. Märks särskilt när jag ska se på youtubefilmer, jag måste hela tiden ta om avsnitt. Stör även min skolgång. Jag tror detta kommer av mina mediciner. Jag hade aldrig

detta problem innan jag började ta mediciner för nio år sedan, ja inte innan senast jag igen började med medicinerna igen, för nästan fem år sedan (innan dess har jag bara ätit mediciner i korta perioder då och då).

-Problem med minnet, särskilt kortminnet, vilket försvårar vardagslivet och skolgången. Jag tror även detta kommer av mina mediciner.

-Jag har gått upp sjutton kilo på nästan fem år, trots att jag har kämpat frenetiskt för att äta litet under denna tid (jag brukar bara äta två och en halv gång per dag), och trots att jag motionerat och vandrat mycket under denna tid. Har t.o.m. fått en riktig mage. Jag vill inte bli ännu fetare, så att jag blir överviktig, det är skadligt för min hälsa.

-Jag bajsar på mig med jämna mellanrum, kanske en gång på två veckor. Mina rumphålsmuskler är förslappade av medicinerna. Detta är förnedrande och obehagligt.

-Jag sover allt för mycket, ofta över tolv timmar per natt. Jag har ett stort sömnbehov, och blir trött på dagen om jag inte sover så länge. Och jag ligger ofta efter att jag vaknat kvar och vill bara tillbaka till sömnen, ofta i över en timme. Ett slags svagt depressionssymptom, jag har inte så stor livslust när jag vaknar. Jag vill inte sova bort min dyrbara tid.

-Min kreativitet är förslappad. Jag skriver inte längre lika vackra dikter som tidigare då jag inte åt mediciner. Och även om jag fått tillbaka en del av min kreativitet, så har den aldrig nått upp till de höjder som jag en gång var på.

- Jag har inte riktigt kontakt med mina känslor i vardagen. Jag har inte de vanliga svängningarna i känslorna som vanliga människor har, med glädje och sorg om vartannat, utan jag känner mest samma saker hela tiden, dvs. ingenting. Jag har inte heller så stor livslust, just p.g.a. detta. Är t.ex. inte rädd för att dö. Jag är ganska likgiltig inför om jag lever eller är död. Jag har också dämpad empati p.g.a. detta, vilket skadar mina relationer. Är detta resultatet av någon sorts kemisk lobotomi? Detta är ett intrång i min varelses mest heliga kammare, i min förmåga att känna livet med mina känslor, att förälskas, att känna både djup sorg och djup glädje. Jag saknar det levande själsliv som jag hade innan jag började käka mediciner, för nio år sedan.

-Min sexlust är radikalt nedsatt, minst tio gånger så liten som innan jag började äta mediciner. Detta har haft förödande verkan på min relation till flickvännen Titti, som lider av det. Jag är ganska impotent, med andra ord.

-I början av tiden då jag åt mediciner (2008), var de en sann plåga, jag stod nästan inte ut med dom (jag åt Zyprexa även då), och rymde undan dom en gång, rymde hemifrån för att slippa dom (jag bodde hos mina föräldrar då). Jag hade konstliga plågor i hjärnan, som jag inte kunde förklara för någon, namnlös smärta, som om min hjärnkemi kommit i olag, som om den var i obalans, som om medicinerna mixtrade med min hjärnas kemi, vilket var förnedrande och kränkande. Jag var också helt bedövad och neddrogad i själen, som en zombie gick jag omkring, särskilt i början. Detta har visserligen blivit mycket bättre, när jag vant mig vid medicinerna, men jag vill inte gärna äta gifter som plågat mig så i början av mitt ätande av dom. De kan inte vara bra för mig på lång sikt. Jag vill inte få skador i kropp och hjärna p.g.a. att ha varit drogmissbrukare. Ja, droger är det rätta namnet för antipsykotiska mediciner, de förändrar medvetandet precis som narkotika, och har skadliga biverkningar precis som narkotika.

-Ibland får jag "spasmer" i hjärnan, kanske en gång i veckan (igår, 7.8., fick jag fem, sex sådana på en kväll), som är att likna vid den första sekunden av en panikångestattack (eller bråkdelen av en sekund). Tror ni att det kan vara orsakat av skador i hjärnan efter medicinen?

- För tre år sedan fick jag plötsligt, utan förvarning och utan att jag gjort något speciellt, en underlig smutsighets- och skamkänsla i huvudet och ögonen. Den har fortsatt intill idag, kroniskt. Den var starkast i början, men har sakta mattats av. Jag känner ännu av den tydligt, ibland starkare. Kan detta komma av att medicinerna mixtrat med min hjärnas kemi?

- En biverkning för min omgivning är att mina mediciner (eller snarare gifter) kommer till slut ut i vattendragen och förorenar och skadar fiskar och annat liv i vattnen. Jag vill inte medverka till sådant.

Jag hoppas du har förståelse för detta, Macario, och hjälper och stöttar mig till att trappa ner med medicinerna. Jag har även nu en helt annan beredskap för att sluta med medicinerna än de gånger då jag tidigare slutat brått med dom, bl.a. p.g.a. att jag nu vill sluta med

dom gradvis över ett år, och p.g.a. att jag nu är ateist och skeptiker sedan tre år tillbaka, vilket bevarar mig från det magiska tänkande som psykoserna är kända för, alla mina psykoser har varit religiösa. Nu har jag också en flickvän och en bostad, vilket jag inte haft tidigare när jag slutat brått med mediciner, vilket är ett starkt stöd för mig. Vi har även planer med Titti att vistas tre månader nästa sommar på en ekoby på Gotland, vilket jag också tror kan vara viktig för mitt psykiska läkande. Helst skulle jag vilja bo på en ekoby när jag slutar med medicinerna, för att hitta ett stödjande miljö för min psykiska läkning. Ensamhet är det värsta när man är psykiskt skör, och det hoppas jag att vi ser till att jag inte hamnar i. Mina studier på Komvux vuxengymnasium är också ett stort stöd, att ha något att kämpa för och en grupp att kämpa tillsammans med.

Jag har ätit dessa gifter regelbundet varje kväll i snart fem år. Det får vara nog nu.

Vänliga hälsningar, Lars Larsen

2017-07-18 @ 17:10:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (10) Trackbacks ()

Den psykiatriska tvångsvården och tvångsmedicineringen borde läggas ner

Den psykiatriska tvångsvården är ett arv från barbariska tider, då man torterade dårar på dårhusen med alla möjliga tortyrmetoder, för att därigenom försöka bota dom *. Psykiatrikerna vill avsäga sig all förbindelse med detta arv, men arvet lyser igenom fernissan. Jag upplevde mina antipsykotiska mediciner i början som en sann plåga, men har vant mig vid dem (trots att jag fortfarande har många obehagliga biverkningar, såsom radikalt minskad sexlust och att jag med jämna mellanrum bajsar på mig). De plågsamma antipsykotiska medicinerna är ett arv från psykiatrins barbari för hundratals år sedan, jag ser det så tydligt.

Jag har varit tio gånger tvångsvårdad på mentalsjukhus (som mest i tre månader i sträck), och jag är därför kompetent att uttala mig om den, med förstahandskunskap om den, hur den verkligen fungerar i praktiken.

De första gångerna är det traumatiskt att hamna på sinnessjukhus, eftersom man alltid är där på obestämd tid, man vet inte om man någonsin kommer ut därifrån, eller om man tvingas vara där i tio år, såsom den amerikanska poeten Ezra Pound (1885-1972).

Tvångsvården borde läggas ner, den botar ingen med sina auktoritära, obarmhärtiga, kärlekslösa, kränkande metoder, som inspärrning, tvångsmedicinering, isoleringscell och spännbältesläggningar. Mentalpatienter borde behandlas precis som alla övriga medborgare, med respekt och med alla sina medborgerliga rättigheter intakta, däribland rätten till sin kropp och sin själ, som berövas dem genom tvångsmedicineringen. Men hur ska vi göra med farliga psykpatienter?, frågar du. Vi skall inte särbehandla dom, menar jag, utan begår dom grova brott, borde de fängslas, inte på rättspsykiatriska mentalsjukhus, utan i vanliga fängelser, utan tvångs-medicinering, i human kriminalvård, men med mildare straff än övriga brottslingar, eftersom de inte är riktigt tillräkneliga. Jag har flera gånger suttit i fängelse, en gång i 21 dagar i Serbien, p.g.a. att jag saknade pass, och det var mycket lättare än mina sinnessjukhusvistelser, eftersom jag fick behålla mitt levande själsliv, utan att bli nerdrogad och bedövad av psykmediciner. Det värsta är när den yttre händelselösheten ackompanjeras av inre händelselöshet, vilket sker när man är inspärrad på mentalsjukhus och tvångsmedicinerad på samma gång. Då är både själen och kroppen i fångenskap, vilket ingen människa orkar med. Är det därför vi har så många självmord bland mentalpatienter? Kanske många mentalpatienter är traumatiserade av detta hot från psykatrin som ständigt vilar över oss, traumatiserade av psykatrins grymma metoder? Min gode vän anarkoprimitivisten Ronja Aarniala, tog självmord vid 22 års ålder, och det var bara några månader efter en plågsam sinnessjukhusvistelse (som hon ådrog sig bara för att hon klottat på en mur så att polisen såg det), där hon blivit lagd i spännbälte (att hela kroppen binds med bälten vid en säng, så man ligger där och nästan inte kan röra sig). Hon klagade över denna behandling på internet, och jag tror den har medverkat till att hon tog sitt liv. Hon orkade inte sådant en gång till. Jag känner även till flera andra psykpatienter som tagit sitt liv. Och det är allmänt känt inom psykiatrin att mentalpatienter oftare tar sitt liv än vanliga människor.

Jag har inte bara själv plågats av psykmediciner, jag har hört andra mentalpatienter klaga över dem med en maktlös förtvivlan. Och jag har sett folk så nerdrogade av psykmediciner att de knappt kunde prata. Jag har sett och hört en mentalpatient i Granada, Spanien (året 2011) andas tungt, så nerdrogad av psykmediciner var hon. Det var en smärta att höra henne andas. Jag har hört och sett en ung tjej på mentalsjukhus i Stockholm (året 2010), uppsvullen i ansiktet av psykmediciner, klaga och ropa att hon vill ut härifrån (från sjukhuset), "släpp ut mig härifrån!", medan psykvårdare satt vid hennes säng och försökte lugna henne. Jag råkade höra det och steg

in i hennes rum där hon satt på sängen och ropade på detta sätt. Jag kan aldrig glömma detta, det var som om psykatrins fina fasad plötsligt rycktes bort, och jag fick se den djupa nöd som psykpatienter kan ha där bakom fasaden, jag fick se psykiatrins offer. En annan gång satt jag vid matbordet på ett sinnessjukhus i Åbo (året 2010), och då fick jag åhöra ett samtal bredvid mig mellan två medelålders mentalpatienter som handlade om att om Nelson Mandela orkade vara 27 år i fängelse i Sydafrika, skulle de nog också orka vara inlåsta här. Det hela sades med sådan förtvivlan i rösten, att det satt outplånliga spår i mig och min syn på mentalvården. Här tröstar man sig med Nelson Mandelas fängelsevistelse! Så gör man bara i djup nöd, när man släpar sig genom dagarna. En annan mentalpatient i Esbo, Finland, klagade till mig (året 2008) över att fick psykiatrin en gång tag i en, var man fången i deras nät. Det kan jag heller aldrig glömma.

Tvångsmedicinering är ett brott mot mänskliga rättigheter, ett övergrepp (1), det är att kränka patientens själsliga integritet, det är en slags psykisk våldtäkt, att tvinga sig in på en människas heligaste område, själen, sinnet, medvetandet, och manipulera det för sina egna syften. Det är även en effektiv metod att tysta offrens klagan, att bryta ner deras psykiska motstånd så att de inte kan försvara sig, ja det är faktiskt ett hjälpmedel i hjärntvätt av patienter p.g.a. detta. Man blir livrädd för sina läkare (vilket jag varit flera gånger) som har en sådan makt över en och ens medvetande, och kan göra en så illa, så livrädd att man inställer hela sitt tankeliv på att tillfredsställa sina bödlars vilja. Detta har hänt mig flera gånger. Och så, när ens eget psyke nerbrutits, förklaras man tillräckligt "frisk" för att få åka hem. Men det är inte så sant botande går till, detta är ett djupt illusoriskt tillfrisknande, som liknar de bekännelser och "omvändelser" man lyckas få fram i tortyroffer genom tortyr. Psykmediciner har inte botat någon, har bara konserverat sjukdomen, satt locket på människors "livsproblem" (som psykiatriprofessor Thomas Szasz väljer att kalla det istället för psykisk sjukdom). Bakom allt finns problemen kvar. Det är därför som så många får återfall när medicineringen avbryts. Men nästan allt i livet ska numera medikaliseras och nästan allt ska det medicineras mot, inte ens sorgen får vara i fred, den kallas "depression". Viltväxande tankar som går utanför den psykiska normen i samhället kallas "psykos". Har vi inte tankefrihet i dagens Sverige? Om vi har yttrandefrihet skulle man tro att vi även har tankefrihet, men så är det inte. Vi får inte tänka psykotiska tankar, då riskerar vi tankepoliserna, psykiatrikerna och psykvårdarna. Så mycket för tankefriheten i vårt land.

Lagar och regler tycks vara viktigare för läkarna än att lindra lidande och undvika att patienterna hamnar i ett helvete på jord.

Jag föreslår att vi avslöjar psykiatrin genom att lyssna till dess offers berättelser, genom att släppa dom in i litteraturen och samhällsdebatten, där de får försvara sig själva, om de någonsin lyckas resa sig från psykiatrins hjärntvätt och terminologi, som är genomsyrad av en sorts psykisk kolonialism ut i fingerspetsarna, genomsyrad av seklers psykiatriska maktmissbruk. Om detta får ske, om vi vågar se sanningen om psykiatrin i vitögat (som filmen "Psychiatry. An industri of death" gör, och som webbsidan "Mad in America" gör), kanske vi också vågar lägga ner tvångsvården och tvångs-medicineringen i psykiatrin, och förbjuda alla tortyrmetoder, såsom tvångsmedicinering, av vissa kallad kemisk lobotomi och kemiskt spännbälte, vanlig spännbältesläggning och isoleringscell.

* exempelvis kedjade man fast patienter för långa tider. En annan sak som man gjorde var att stänga in patienten i en låda med hål i, som man sänkte ner i vatten, så att patienten nästan drunknade, och sedan lyfte man upp lådan och återupplivade patienten. Uppgifterna är tagna från filmen "Psychiatry. An industry of death".

(1) Hur skulle det vara om mentalpatienter blev tvångsmedicinerade med opium eller cannabis? Då skulle det definitivt ses som ett övergrepp. Men tvångsmedicineringen med antipsykotika anses inte som ett övergrepp, bara för att de medvetandeförändrande drogerna som det här är frågan om (och de förändrar verkligen medvetandet, som alla droger, bara inte lika mycket som opium och cannabis), är lagliga. Hur djupt antipsykotiska mediciner (droger) som t.ex. Zyprexa går in i själen och skadar den, finns bl.a. dokumenterat här.
2017-07-17 @ 13:22:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (3) Trackbacks ()

Baskommuniteterna bör styra världen, bara så garanteras gräsrotsdemokrati

I detta blogginlägg försökte jag vara lite mer specifik med vad jag menar med världsparlament. Jag ska dock fördjupa inlägget ytterligare, och skriva något om vad jag menar med att "*Det är ingen övergripande stat jag fantiserar om i min världsparlamentidé, utan en konferens, bara en konferens, med sådana som på något sätt representerar sina småskaliga kommuniteter, de som nu finns, inte minst ursprungs-befolkningarnas.*"

Såsom det nu är i världen, finns det massor av människor som inte representeras av riksdag och regering (och lyckas våra åtta partier verkligen representera våra sanna naturjag bakom den civiliserade fernissan?). Vem representerar världens otaliga anarkister och urfolk? De körs över av de existerande partierna. Och det trots att det just är dessa som representerar den verkliga demokratin, gräsrotsdemokratin! Utan gräsrotsdemokrati finns ingen riktig demokrati, det blir bara "majoritetsdiktatur", "massornas diktatur". Och det är denna sistnämnda form av demokrati som är den förhärskande i världen.

Vad är då gräsrotsdemokrati? Det är sådan demokrati som grundar sig i beslut som fattats i baskommuniteter, kollektiv, gemenskaper av människor. Sådana som lever tillsammans i vardagslivet. Som delar livet med varann som grannar. Sociokrati är ett exempel på gräsrotsdemokrati. Finns inte dessa basgemenskaper av människor, kan det inte heller vara tal om gräsrotsdemokrati, eftersom då en mängd människor inte blir representerade i politiken. Det vanliga sättet att fungera som demokrati runt om i världen har i själva verket systematiskt slaktat gräsrotsdemokratin genom att slakta basgemenskaperna i samhället, genom att nästan helt utplåna landsbygdens forna byar, genom jordbrukets industrialisering, och genom städernas individualism och karriärsfokus. All världens föreningar kan inte råda bot på den förödelse som således uppkommit. Föreningsliv innebär sällan att man delar vardagslivet med varann, och tar beslut tillsammans i vardagens gemenskap.

Hade det funnits lite fler kommuniteter i världen, skulle gräsrotsdemokrati vara mycket lättare att skapa. Såsom det är nu, verkar vi bara avlägsna oss längre och längre från det, desto mer civilisationen breder ut sig. Men det finns dock en hel del kommuniteter i världen, jag ska räkna upp kommunitetsslag som faktiskt finns:

Hippiekollektiv, ekobyrörelsen, kristna och andra religiösa kommuniteter, klostergemenskaper i alla religioner, urbefolkningsstammar, Kibbutzrörelsen i Israel, ashrams i Indien, storfamiljer som bor ihop, små bondbyar på landsbygden, mm.

Dessa kommuniteter borde styra varje land nerifrån och upp, genom att sända representanter till en konferens som stiftade lagar, tills denna konferens inte mer behövs, eller blir omöjlig, och avvecklar sig själv, så att vi kan återvända till det uråldriga självstyret hos urfolken. Jag vet att detta låter märkligt, och rentav omöjligt, men vi kommer att komma till en punkt (efter civilisationens kollaps) då vi inte längre kan flyga och resa långa sträckor på kort tid, och då

internet kommer att sakta vissna bort, och då kommer staten att kollapsa. Då är det bra om vi har byggt upp gräsrotsdemokrati, som kan ta över hur vi styr oss själva, och som kan ersätta staten. Då måste staten se att den är förlegad, och våga avveckla sig själv på fredlig väg, utan revolutioner, utan revolutionärer som vill ta över och fortsätta staten lite till.

Gräsrotsdemokrati och baskommuniteter är ett sätt att skapa resiliens i politiken, är ett uttryck för permakultur i det politiska livet (permakultur kan appliceras på nästan allt). Den gör att det inte blir kaos när staten fallerar och vi är hänvisade till oss själva, vilket kommer att hända desto mer civilisationen kollapsar.

Minskning av befolkningsmängden (frivilligt) är ett annat sätt att öka demokratin i samhället. Som Albert Bartlett säger, så kan inte demokratin överleva överbefolkning, eftersom befolkningen får allt svårare och svårare att representeras i riksdag och regering. Varje riksdagsledamot måste ständigt representera allt större delar av befolkningen, och större och större delar av befolkningen känner att de inte har någon som representerar dom.

2017-07-15 @ 15:48:00 Permalink Community Kommentarer (0) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 6: Vi är tillbaka i Stockholm

Igår kom jag och Titti hem till Stockholm från vår en och en halv månad långa luffarresa till Gotland, på Gotland, och tillbaka. Här kommer de avslutande nyheterna från resan:

-På Almedalsveckan, mot slutet, stötte vi på ett tält som innehades av "Djurens parti", ett nystartat parti som startades 2013, och som är *"för ett samhälle där alla individer oavsett art har rätt till sitt eget liv och inte utnyttjas av människan på ett sätt som är negativt för individen."* Som gammal djurrättsaktivist som släppt fri åtskilliga djur under min livstid, var det här en mycket glädjande upptäckt, och något att förmedla vidare. Jag sade åt dem att mitt ideal vore att alla djur skulle få gå fria i skog och mark, och det sade dom inte något emot. Man skulle förstås inte tvinga djuren till vildmarken, utan hundarna, hönsen och korna skulle få röra sig runt människobosättningarna hur dom ville. Men man skulle ta bort kedjor, burar och stängsel, och inte bara ha korna heliga, som i Indien, utan ha alla djur som heliga djur.

-Vi träffade en aktivist från Kommittén för mänskliga rättigheter, en global organisation som bevakar mentalpatienters rättigheter, som startades 1969 av Scientologikyrkan och psykiatriprofessor Thomas Szasz. Aktivisten delade ut en tidning åt oss, som jag slukade begärligt, och i den är de bl.a. mycket kritiska till psykmediciner (de skriver t.ex. att den antipsykotiska medicinen som jag äter, Zyprexa, är skadlig), och menar att ADHD egentligen inte finns, i enlighet med neurologen Richard Sauls uppfattning i en mycket uppmärksammad bok. De menar också att det att medicinera ADHD-barn med amfetamin är ett övergrepp, vilket jag håller med om. En av mina systrar har gått på bluffen och ger sin sjuåriga pojke amfetamin för att han ska vara lugn. Att civilisationen inte längre tål att barn är vilda, som de flesta av dem alltid har varit genom historien, är bara ett exempel på hur sinnessjukt det kan bli när vi ska psykopatologisera nästan alla aspekter av livet, nästan alla livsproblem, såsom psykiatriker har en tendens att göra. Nästan allt i livet ska diagnosticeras med någon obegriplig diagnos, och medicineras med droger som skadar hjärnan. Om man inte vaknar upp vid inblicken i detta, och ser hur långt förfallet har gått, då vaknar man väl aldrig. Kommittén för mänskliga rättigheter kan förvisso överdriva och ge felaktiga uppgifter, men i det stora hela tror jag de har rätt, att psykiatrin ofta är destruktiv.

-I Visby hände det sig att, medan jag och Titti satt på en bänk vid Almedalsbiblioteket, kom det en liten måsunge vandrande förbi, medan den pep mycket livligt. Den strök förbi oss bara en halvmeter ifrån oss. Jag plockade upp ungen, och den gjorde inget motstånd, sprang inte ifrån mig när jag försökte ta den. Jag höll den lite i mina händer, och smekte den, medan den pep. Det är första gången i mitt liv detta händer! Sen märkte vi att måsungens föräldrar var i närheten, och släppte den fri, för att inte reta upp föräldrarna och få dem på oss.

-När vi vandrade mellan Nynäshamn och Västerhaninge, hände det något otroligt. Vi såg en hackspett kämpa för sitt liv vid vägkanten, den kunde inte flyga, och kämpade för att röra sig. Den kunde inte heller gå, och kämpade sig fram med sina vingar (den var vuxen). Den rörde sig nästan inte ur fläcken. Jag tog upp den i mina händer, och undrade vad jag skulle göra, medan den bet på mina fingrar, och hackade på dem. Då såg vi en bilist stoppa bilen i närheten, och vi gick till bilen och bad om hjälp. En medelålders kvinna steg ut ur bilen, och vi bad henne om hon kunde ta hand om hackspetten, och föra den till djurläkaren. Det ville hon, och vi litade på att den kom i goda händer. Två möten med fåglar på mycket nära håll, tätt intill varann, för första gångerna i mitt liv! Det verkade osannolikt! Senare undrade jag om jag hade gjort rätt med hackspetten, den var inte så

förtjust i att jag tog hand om den, och jag tänkte att jag borde behandla andra som jag själv vill bli behandlad, och om jag inte vill bli påtvingad vård (vilket jag inte vill), ska jag inte tvinga andra heller till vård. Men jag kunde hellre inte lämna hackspetten till att dö en smärtsam död av hunger och törst, bättre att först ge den en chans till läkning och låta en djurläkare avliva den på ett ickesmärtsamt sätt om den inte kan rehabiliteras. Så jag gissar att vi gjorde rätt.

- Vi sov bara två nätter inomhus under hela luffarvandringen i en och en halv månad. Under Almedalsveckan sov vi vid en skola, och fast det kom väktare och lärare som såg oss, jagade de inte oss bort, utan lät oss vara där.

-Gotland verkar älska naturen mer än fastlandssvenskarna, så lite skräp var att hitta i vägdikena, jämfört med fastlandet.
2017-07-14 @ 18:17:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (2) Trackbacks ()

Något om min obotliga fanatism i miljöfrågor.

Jag läste igår den israeliska författaren Amos Oz' bok "Hur man botar en fanatiker" (2006) Det var som att hålla domedag över mig själv. Jag kände mig mycket träffad av den skarpa kritiken av fanatismen som boken innehåller, trots att den handlar mest om fanatismen i relation till Israel-Palestina-konflikten. Jag har aldrig läst en så nyanserad skildring av denna konflikt, där båda parternas synder ges lika mycket uppmärksamhet. Konflikten är inte en kamp mellan goda och onda, menar Oz, utan där står rätt mot rätt. Israel och Palestina har båda lika mycket rätt till landet som den andre parten i kriget *. Det är vad jag stundom anat. Men det är inte i Israel-Palestina-konflikten som jag är fanatisk. I den konflikten står jag på Oz sida, och är tolerant, kompromissvillig och nyanserad som honom. Det är när det kommer till miljöfrågorna som jag är fanatiker, som ni kanske märkt här på bloggen. Och det känns som om jag är en obotlig sådan. Jag ser inte någon utväg ur min fanatism. Omständigheterna tvingar mig in i den. Bara en radikal miljö- och energipolitik kan rädda mänskligheten från undergång. Och desto mer radikal den är, desto mindre riskerar vi våra barnbarns framtid. Jag ser ingen utväg ur detta. När jag ska börja tänka ickefanatiskt i dessa frågor, så stöter jag huvudet i väggen, och den väggen heter våra barnbarns framtid. Jag kan inte riskera den. Har ni någon idé till utväg ur min ekofanatism? (Det är tre saker som särskilt låser mig fast i fanatism: klimatförändringarna, Peak Oil och tredje världens nöd. Och över allt detta vilar våra barnbarns framtid.)

Eller är det så att man kan och bör vara fanatisk i vissa frågor, medan man bör vara kompromissande och ickefanatisk i andra? Får man vara fanatisk i det goda, det som är verkligt objektivt gott? Får man vara fanatisk i att lindra lidande och bekämpa orättvisor, fanatisk för mänskliga rättigheter och djurs rättigheter? Får man vara fanatisk för livets bevarande och livets seger i alla aspekter? Är livet viktigare än frågan om man är fanatisk eller inte?

Jag är rädd att Oz är för lite nyanserad i sin analys av fanatismen. Han utelämnar frågan om det i vissa frågor är berättigat att vara fanatisk. Och hur är det med att vara en fanatisk motståndare av all fanatism, som kanske Oz är? Vi kommer inte undan den.

Och hur är det med hängivenheten, passionen? Är den alltid fanatisk? Eller är den en berättigad fanatism? Den som alltid ska akta sig för fanatism, löper risken att bli ljummen och likgiltig för världens nöd.

Jag har skrivit tidigare om fanatism, här.

* Oz förespråkar även tvåstatslösningen, vilket jag själv tycker är vettig.

2017-07-11 @ 13:26:00 Permalink Fanatism Kommentarer (3) Trackbacks ()

Några fler intryck från Almedalsveckan. Och något om Nordiska Motståndsrörelsen och flyktningpolitik.

Jag ska här räkna upp några intryck från Almedalsveckan, som jag bevistat alldeles nyligen, och som är Sveriges största politiska mötesplats:

- Vänsterpartiets partiledare Jonas Sjöstedts Almedalstal gjorde intryck, särskilt hans patos för de fattiga och utsatta.

- Jag och Titti gick på en filmvisning (filmen "Human harvest) som handlade om den illegala organtransplantationshandeln i Kina, där 60 000 - 100 000 Falun Gong-utövare och kristna mördas varje år (en och en halv miljon har mördats sedan år 2000) för att myndigheterna vill tjäna pengar på organtransplantationer genom att ta organ från dem, eftersom de inte räknas som riktiga medborgare, utan bara som skit, som man kan exploatera hur som helst. Kina har härigenom blivit världens ledande land inom organtransplantationer. Offren för organhandeln torteras också ibland. Filmen var mycket

stark, och visade hur ofattbart korrupt Kina egentligen är, vilket upprörde mig och Titti. Kina är världens största diktatur.

- Partiet Enhet, som är ett slags nyandligt New Age-parti, hade ett tal om hur vi ska verka för en fredlig värld, och lade fram ett förslag om ett fredsdepartement, basikomst och s.k. non-violent communication. Det sistnämnda är även populärt bland ekobyar, bl.a. i Suderbyns och Änggärdets ekobyar. På frågestunden efter talet frågade jag om partiet trodde på ett världsparlament som en möjlig lösning på krigen, och talaren svarade ja, möjligtvis ett reformerat FN.

- Vi var även på ett samtal på miljöpartiets kontor i Visby, där utländska volontärer på Suderbyns ekoby (som vi nyligen besökt) berättade om sina erfarenheter av ekobyliv, och där vi även fick samtala livligt efteråt. Jag minns särskilt ett samtal med en av Pella Thiels medarbetare, som handlade om att vi måste försöka locka företag till att ställa om till ekologiskhet med att lyfta fram att det lönar sig rent ekonomiskt att vara grön, vilket det faktiskt gör.

-Essentiella politiska frågor som Peak Oil (oljetoppen) och världsparlament lyste med sin frånvaro, så långt jag läste i Almedalsguiden (jag läste inte allt), där alla över 4000 evenemang var presenterade.

-Det var många programpunkter om hållbarhet på Almedalsveckan, så många att jag inte hann gå på alla. Det verkade som om var och vartannat företag hade "hållbarhetschefer". Men jag upplever detta mer som "greenwashing" än som en verklig omsorg om miljön och hållbarhetsfrågor. Alltför ofta liknar detta gamla tyranner som på sin ålderdom försöker gottgöra lite av sina otaliga brott.

-Jag mötte Gustav Fridolin, miljöpartiets partiledare, för första gången i mitt liv. En otroligt kunnig och brinnande miljökämpe, som jag lyssnade till en hel del. Förvisso led han av det vanliga felet hos politiker att vara lite tråkig och göra otroligt spännande frågor som klimatfrågan banala (detta gäller dock inte första delen av hans almedalstal), men han gör i alla fall allt han kan för att göra politiken grönare, och sådana som han behövs starkt, även om de ständigt måste kompromissa med andra mindre samvetsömma politiker. Jag har förståelse för att man blir mindre radikal desto mer insyltad i politiken man blir, men någon måste ta den kampen. Alla behövs i kampen. Både kompromissande partipolitiker och ultraradikala visionärer, som sätter de höga målen, och visar vart vi behöver sträva. Jag själv är mer en ultraradikal visionär än en kompromissande politiker, som ni säkert märkt här på bloggen, men jag vill inte därför förakta såna som Fridolin, de har det svårt och

måste kämpa mycket. De tar de små stegen, som verkligen behövs tas, medan jag målar upp de stora stegen som vi borde ta till slut, men inte klarar utan de små stegen.

-Under Gustav Fridolins almedalstal på lördagen fick jag mitt första möte med nynazister någonsin. När Fridolin talade lite surt om "rasister och nazister", klappade de flesta, men på samma gång var det ett gäng nynazister bakom mig och Titti som ropade ett slagord många gånger om och om igen. Jag hörde inte riktigt vad de ropade, kanske var det "landsförrädare!" eller "folkförrädare". Titti och jag blev lite rädda då, för att det skulle bli bråk. När talet var slut, ropade gänget samma sak igen, men då var det ett gäng hippies (bl.a. från Suderbyn) som ropade tillbaka "Jalla, jalla, kärlek till alla!", många gånger om (jalla betyder ungefär "kom igen", uppmuntrande, på slang). Senare fick vi höra att nynazisterna hade ropat "Isabella Lövin och Gustav Fridolin är landsförrädare!" vid ett evenemang med nämnda personer. Vi var även på ett evenemang som handlade om nynazisterna på Almedalsveckan, närmare bestämt deras organisation "Nordiska motståndsrörelsen" (NMR) (som fick sätta upp ett tält under några dagar på Almedalsveckan). Igår stod det nynazister och delade ut deras tidning "Nordfront", som jag och Titti tog emot, och som jag läste lite i, för att bättre förstå min fiende, och då läste jag till min förvåning att Nordiska motståndsrörelsen inte är emot demokrati, de är varken för eller emot demokrati, men ser gärna ett "folkstyre", som de skrev (fast det att dom vill förbjuda "folkfientlig media" låter nog ganska diktatoriskt, och när man söker lite bland det som är skrivet om NMR, så ser man att dom har totalitära anspråk). Och de vill slopa partipolitiken, och istället införa ett skick där varje politiker som väljs till riksdag och regering är fristående från varje parti, och därigenom också personligt ansvarig för vad hen säger och gör, och kan då inte gömma sig bakom partiet. Det tyckte jag inte var så farligt, faktiskt, och förenligt med demokrati (fast när man söker lite bland det som är skrivet om NMR, så ser man att dom har totalitära anspråk, och kommer att använda sig av detta skick för att tillsätta sina egna på alla viktiga poster). De är även mot abort, preventivmedel, feminism och homosexualitet. De förordar också rätten att bära vapen, att alla som gått militären skulle få behålla sina vapen. Och förvisso är de starkt flyktningsfientliga, vilket jag avskyr, med tanke på den djupa nöd jag hörde en flyktning på Almedalsveckan berätta om, hur fruktansvärt det är att bo på flyktningläger, och befinna sig mitt bland bombningar i Syrien. Jag kan visserligen förstå att Nordiska motståndsrörelsen är rädda för att t.ex. muslimerna tar över politiken i Sverige i framtiden, genom att de blir för många, men vi måste även tro på att det går att assimilera flyktingarna i det svenska samhället, genom skola och folkbildning, så att de inte utgör ett

hot. Vi måste tro på det goda i människan. Jag har även tänkt att en möjlig lösning på hotet från muslimer är att ta in flyktningar lika mycket från olika länder och religioner, på så sätt att en grupp aldrig får växa sig för stor, och således ta över politiken. Eller att man bara tar in stora mängder flyktningar från kulturer som inte uppfattas som ett hot, såsom buddhistiska och hinduistiska kulturer. Men hotet är förvisso reellt, och måste få oss att tänka över det, och hitta lösningar (jag erkänner att flyktningsfrågan är en väldigt svår fråga). Det skulle förvisso vara förödande om hela Saudiarabien skulle fly till Sverige undan klimatförändringarna, och ta över den svenska politiken med Sharia-lagar. Men sprider man Saudiarabiens flyktningar över hela världen, genom ett möjligt världsparlaments agerande, blir det hanterbart. Och likaså om vi har verkat för bildning och humanitet som förebyggande muslimsk extremism, istället för att sälja vapen och krigsmateriel till Saudiarabien, såsom vi nu gör. Om vi fortsätter sälja vapen dit, kanske vi en dag får äta upp vår egen medicin, genom att militanta islamister terroriserar Sverige i ännu högre grad än nu.
2017-07-10 @ 15:45:00 Permalink Fascism och nazism Kommentarer (1) Trackbacks ()

Läkarnas stora moraliska ansvar. Något om dödshjälp och ett helvete som kan kännas evigt.

Det tillfälle i historien då läkarna kunde tvinga lidande människor att leva mot sin vilja under långa tidsperioder, var ett ödesdigert tillfälle. Då fick läkarna en slags myndighet att, i långt större grad än tidigare, leka gud och djävul på samma gång, och bestämma över människors himmel och helvete. Visserligen har deras makt till att lindra lidande även ökat på samma gång, genom att bättre kunna ge smärtstillande mediciner och bättre kunna bota, men möjligheten för grymher har också ökat radikalt, genom att man nekar lidande patienter med outhärdliga (fysiska eller psykiska) plågor som vill dö, dödshjälp, eller hindrar dom från att ta sitt liv. Att syssla med sådant ser jag som närmast djävulskt. Den överdrivna högteknologin gör att vi blir gud och djävul på samma gång. Barmhärtighet och grymhet tillspetsas, båda på samma gång. Skulle jag kunna, skulle jag montera ned högteknologin, för att hindra läkare att döma människor till helvetet, för att ta bort den rädsla för att leva som vissa av oss bär på, eftersom vi kan hamna i lidande som det inte går att ta sig ut ur, p.g.a. läkarnas makt över oss.

Högteknologi är hybris, det är att ha för stor makt, och makt korrumperar. På stenåldern hade vi trots allt rätten att bestämma över vår egen död, och behövde inte vara rädda för att hamna i en konservativ, kall läkares händer, som håller på med regelrytteri istället för barmhärtighet, som hellre vill lyda lagen än att se till att

vi inte hamnar i ett helvete som vi upplever som "evigt", outhärdligt långt och plågsamt.

Visserligen har vi smärtstillande medel och palliativ sedering, men vad händer när vi får obarmhärtiga läkare på läkarposten, vad händer om fascister tar över riksdag och regering, fascister som vill hämnas på oss? Fascistiska, auktoritära läkare? Då vågar kanske inte jag leva, hängiven antifascist som jag är, och mycket sårad av psykiatriska läkare som varit mycket kalla och obarmhärtiga, och tvingat i mig vidriga mediciner. Psykatrin är en del av grogrunden för fascistisk läkarpraktik. Jag vågar kanske inte leva, eftersom jag är rädd för ett helvete som varar för länge för att jag ska kunna stå ut med det, ett helvete som känns "evigt" (jag har upplevt detta svagt några gånger på sinnessjukhus, bl.a. under en spännbältesläggning och som inspärrad på sinnessjukhus och tvångsmedicinerad).

Men jag vill kanske leva ändå, för att påverka samhället så att andra inte ska hamna i helvetet i läkarnas klor. Det är egoistiskt att inte våga leva för att man själv kan hamna där, så att man inte kan verka för att andra inte ska hamna där. Låt oss alla verka för att ingen tvingas stå ut med outhärdligt lidande, genom att verka mot all slags fascism och totalitarianism, och för dödshjälp och eutanasi och rätten att bestämma över vår död.

Att högteknologin utsätter oss för dessa faror, säger allt om den, säger att vi aldrig borde ha börjat utveckla den, att vi borde ha stannat i stenålderns ödmjukhet och enkelhet.

Läkarna har ett stort moraliskt ansvar, större än många tror.

2017-07-08 @ 15:59:00 Permalink Eutanasi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Djuren är anarkoprimitivister

Djuren är inte bara anarkister, som jag påstod i ett tidigare inlägg här på bloggen, utan de är även anarkoprimitivister. Det kommer tydligast till uttryck i deras instinktivt valda fattigdom. Fåglarna äger under sin livstid högst några få små bon som dom bygger, dom bygger inga stora "fågelbokatedraler" till Guds ära, som människan gör, de skapar inga ägodelar utöver de högst nödvändiga, de för sina efterkommande livsnödvändiga. Tänk om människan också vore så klok, det skulle spara världen för mycket slit och mycket nöd, för klimatförändringar och energikriser.

2017-07-08 @ 13:04:27 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om den kristna fascismen. Något om ekofascism.

Är det inte underligt, man får ha nazistiska åsikter, vara nynazist, utan att behöva bli inspärrad för sina åsikter, medan man, om man har lite för s.k. "psykotiska" tankar, riskerar att bli tvångsvårdad på sluten avdelning på ett mentalsjukhus, och tvångsmedicinerad med obehagliga mediciner. Nazisterna är galna "på rätt sätt", medan de som går utanför den psykiska normen blir förföljd såsom under medeltidens häxjakter, oavsett hur fredlig och ofarlig för andra man är (om man är farlig för sig själv är ens privatsak, som ingen annan ska blanda sig i, tycker jag. Man har rätt till sin egen kropp och till sin egen död).

Man kan fråga sig; vem är mer farlig för sin omgivning, en nynazist eller en typisk "psykotisk" människa? Vem undergräver freden och demokratin mer?

Det finns många som är fascister på rätt sätt, och många som sällan eller aldrig behöver vara rädd för att bli kallad för "fascister" av sina åsiktsmotståndare. En sådan stor människogrupp är de kristna fundamen-talisterna, som ofta är ganska totalitära och fascistiska, utan att så många reagerar. Har du tänkt på hur fascistisk deras eskatologi ofta är? (Eskatologi betyder läran om de yttersta tingen, i de kristnas fall om Jesu återkomst, domedagen och världens slut). De tror ofta på att Jesus skall komma ner på skyarna med sina änglar och helgon, övervinna och dräpa Antikrist, sätta sig på en tron i Jerusalem och styra hela världen från denna position, som en totalitär diktator i världens största diktatur - den judiska staten, som ska spänna över hela världen. Ja, alla i världen måste då böja sig för honom, och de som inte gör det, utrotas och kastas i helvetet tillsammans med Satan och hans demoner, där de är dömda att plågas i en evighet.

Kan man tro på värre saker än så, kan man undra. Detta är i teorin Hitlers och Mussolinis fascism många gånger förstärkt *. Hitler och Mussolini hade inga tankar på att erövra hela världen, så långt jag förstått, bara att upprätta stora imperier. De hade heller inga planer på att döma sina undersåtar till evig tortyr om de inte böjde sig för dem. Högst koncentrationsläger, vilket visserligen var illa nog, och kunde kännas som en evighet för många. Men ett bokstavligen evigt helvete, som räcker en oändligt lång tid, där det inte går att ta självmord, är mycket långt från detta. Och den vanliga uppfattningen bland fundamentalister, att största delen av mänskligheten går detta öde till mötes, är bara ännu ohyggligare, och gör att man undrar hur dessa människor kan ha en enda glad dag, allra minst glädjas över sin egen frälsning. Vilken egoistisk frälsning, säger jag bara.

Hur kan "Gentle Jesus meek and mild" som det heter i England, ha förvandlats till en sådan råbarkad tyrann som de kristna fundamentalisterna föreställer sig att han ska vara i sin återkomst? Han som uppmanade oss till att älska sina fiender och be för de som förföljer oss? Han som uppmanade alla att sluta härska och tjäna alla istället? Han som var Guds Lamm som offrade sig för världens frälsning på korset? Offrade sig till tortyrdöd för att frälsa alla från tortyr i helvetet? Han som vandrade hemlös och fattig omkring och botade de som plågades av sjukdomar? Nu blir han plötsligt den samvetslöse bödeln och diktatorn som ska regera över hela världen och se till att alla otrogna torteras evigt i helvetet, p.g.a. översättningsfel i Bibeln, där man tolkat det grekiska ord som översätts med evig (aionios), som innebärande ändlös tid, istället för "eonisk", "tidsålderlig", såsom den sanna betydelsen är. Många kristna fundamentalister har märkt detta, och slutat tro på det eviga helvetet, och istället omfamnat universalismen, tron på allas slutliga frälsning, vilket också var temat för denna blogg i början (därav bloggadressen). Den var min ståndpunkt innan jag blev ateist.

Jag tycker det är befogat att säga att kejsaren är naken här, och kalla sakerna med deras rätta namn. Det finns en stark fascistisk tradition i kristendomen, en tro på den totalitära diktaturen med Jesus i spetsen, en tradition som de mer liberala kristna borde ha lagt märke till mer, och kritiserat mer. Nu är de liberala alltför slappa och tama, där de borde ryta till som lejon (tänk på ärkebiskop Antje Jackelén och ärkebiskop emeritus K.G.Hammar, jag har aldrig hört dem kritisera den kristna traditionens fascistiska drag, nämnt det med sitt rätta namn, vilket jag tror däremot biskop John Shelby Spong i Amerika har gjort till en viss grad). Det gäller inte bara fundamentalisterna, utan även de liberala, att religion alstrar andliga krymplingar, som jag nyss skrev om på bloggen. Hade ärkebiskoparna samarbetat/horat med nynazisterna i Sverige, t.ex. Nordiska Motståndsrörelsen (som fick sätta upp ett tält på Almedalsveckan, och som det debatterades mycket om), skulle det blivit ett ramaskri. Men det blir inget ramaskri av att ärkebiskoparna samarbetar/horar med kristet fundamentalistiska fascister. Vi är nämligen hemmablinda.

Gör inte de kristna upp med sin fundamentalistiska traditions fascism, blir de grogrunder för totalitära rörelser i framtiden, jordmåner för att grymma diktaturer ska kunna växa fram även i västvärlden. Vi måste vara lika kritiska mot den kristna extremismen som vi är mot nynazister och islamistiska extremister.

Jag ser den kristna fascismen så tydligt, eftersom jag själv varit en kristen fascist en gång (jag är uppvuxen i en fundamentalistiskt kristen familj), och jag känner därför igen den på långt håll när jag ser den, ja jag är allergisk mot den. Men den har även dykt upp i mitt eget tänkande i form av enstaka ekofascistiska åsikter, som jag visserligen ångrat och tagit avstånd från, men som vittnar om det stora inflytande som mitt förflutna som kristen fundamentalist har på mig. Jag hade ångest i två veckor när kommentaristen Leon påpekade att jag hyst ekofascistiska åsikter, så förtvivlad var jag över detta, så allergisk är jag mot fascism. Ja, hela den här bloggen drivs av en hängiven antifascism, en strävan efter att komma så långt bort från fascismen som bara möjligt. Därav min förtvivlan över att jag hyst ekofascistiska åsikter, vilket alltid ligger snubblande nära radikal miljöpolitik, och som vi därför måste vara extra på vår vakt för, om vi för en sådan politik. Detta harmonierar med min tro på att det är på gräsrotsnivå som världen kommer att räddas, om den någonsin gör det, inte genom politiken, som är alltför korrupt och kompromissande för att klara det. Vi måste själv ta tag i frågan, och kämpa underifrån, genom exemplets makt, inte genom auktoritärt styre. Staten och civilisationen måste nedmonteras, inte stärkas genom auktoritärt ledarskap. Detta senare bara stärker miljöförstöringen genom sina typiska satsningar på "grön teknik" istället för på att montera ner civilisationen och återvända till urfolkens livsstil. "Grön teknik" och "grön tillväxt" är alltför lite radikalt, och kommer inte att rädda världen, och brister även i solidaritet med tredje världens fattiga. Att återgå till urfolkens livsstil tror jag är det enda alternativ vi har. Och det kan bara ske underifrån, inte ovanifrån genom auktoritärt styre.

* Väl att märka var Hitler troende kristen (närmare bestämt katolik), kristendomen passade bra med nazismen.

2017-07-07 @ 15:18:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (2) Trackbacks ()

Det fulaste sättet att exploatera en slav

Det fulaste sättet att exploatera en slav är att hjärntvätta honom till att tro att han är fri i den mån han utför dina befallningar - såsom civilisationen gör med människorna idag.

2017-07-07 @ 14:24:37 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Sverige är inte ett så fritt land som man skulle kunna tro. Om rätten att bestämma över sin död.

"Slutet av 1700-talet var också den tid då slaveriet och slavhandeln var som starkast. Europeiska slavhandlare, plantageägare och kolonialherrar gjorde sig förmögenheter på andras blod. Verksamheten genomsyrade en stor del av dåtidens ekonomi och stimulerade även affärerna för skeppsbyggare och tillverkare av fotbojor, handbojor, tumskruvar och speculum oris (*ett kirurgiskt instrument som användes för att bända upp munnarna på slavar som försökte begå självmord på slavskeppen genom att vägra äta*). (ur Christian Azars bok "Makten över klimatet", Bonniers 2008, min kursivering)

Gissa vad detta påminner om? Jag ska svara: *den nutida psykiatrin*. Först tvingar samhället en att vara med i samhällets karusell, med hot om fångenskap om man avviker från den psykiska normen, och sedan, när man brutit mot psykiatrilagen, och sitter tvångsvårdad, men inte vill vara med på denna fångenskap, och vill hoppa av livet som det enda sättet att göra uppror (eller för att man sårats så av samhället), då tillåts man inte detta, utan hindras från självmord genom tvång från psykiatrins sida, t.ex. blir man satt i dropp om man vill begå självmord genom att sluta äta, eller man berövas alla redskap att ta sitt liv med. Detta är den yttersta förnedringen av en människa, det yttersta frihetsberövandet - har man inte rätt till att bestämma över sin död, då är inte ens övriga frihet värd pappret det är skrivet på. Att tvinga någon att leva i en tortyrliknande existens (t.ex. tvångsmedicinerad med hemska mediciner eller med djup depression/svår ångest), och hindra den från att hoppa av livet när den inte ser någon utväg, måste vara det ultimata brottet, det ultimata frihetsberövandet, den ultimata slavdriften. Var aldrig med på något sådant, käre läsare, jag ber dig, för de plågades och de sköras och utsattas skull! Var och en borde själv få bestämma över om deras liv är värt att leva, även de psykiskt sjuka, ja särskilt dessa, vilket t.ex. psykiatriprofessor Thomas Szasz framhävt. Vilka annars? De är ju de psykiskt sjuka som drabbas mest av det psykiatriska förbudet mot självmord, det ses inte lika strängt på fysiskt sjuka som begår självmord (då talas det om det som eutanasi, inte som självmord), men det krävs av de psykiskt sjuka att de lider hur mycket som helst. Att en som lidit (psykiskt) outhärdligt i många år inte har rätt att begå eutanasi, är för mig ett ohyggligt mysterium, som avslöjar baksidan av vår civilisation. Vi tycks offra våra medmänniskor på lidandets altare bara för att upprätthålla våra vidriga regler, som inte har något sinne för livets komplexitet och nyanser, för moralens komplexitet. Vi verkar vara besatta av det kristna budet om att inte dräpa, och blundar för det outhärdliga lidande som vissa av oss bara inte klarar av. Vi ska visserligen göra allt för att lindra lidande och förebygga självmord, men vi måste värna om frihet och människors autonomi in i det sista. Att göra undantag sabbar hela friheten, och

gör att vissa av oss nästan inte vågar leva p.g.a. risken att råka ut för outhärdligt lidande som vi inte kan ta oss ut ur, p.g.a. vissa människors regelrytteri. Detta är kärlekslöshet *, som en läkare sade om sina kristna motdebattörer med emfas i en debatt om eutanasi på Almedalsveckan. Varför är outhärdligt psykiskt lidande mindre värt än sdådant fysiskt lidande? Jag är ett exempel på en som lidit outhärdligt psykiskt, då tanken på självmord var det enda som kunde trösta mig, och jag vet hur hemskt detta lidande kan vara. Kanske det är just därför jag försvarar den allmänna rätten till eutanasi både för psykiskt och fysiskt sjuka. Jag tror också att blotta förekomsten av psykiatrisk tvångsvård kan driva psykpatienter in i döden, då de inte klarar av detta skräckinjagande maskineri, med sina ofta (särskilt i början) vidriga mediciner. Jag tror att flera av mina psykiskt sjuka vänner som begått självmord, har gjort detta bl.a. p.g.a. psykiatrins obarmhärtiga metoder. Jag har personlig erfarenhet av dessa. Vi bör behandla psykisk sjukdom med respekt, med dialog, öppna samtal, terapi, kommunikation, kort sagt med kärlek, inte med tvång och brutal makt, såsom jag ofta mött i psykiatrin med mina tio tvångsinläggningar på sinnessjukhus. Och vi bör inte ha detta fascistiska förakt för allt psykiskt avvikande, utan vi bör bemöta psykisk sjukdom med ett öppet sinne som vill lära sig om sjukdomen, inte isolera den och patienten, inte stöta den ut ur gemenskapen, såsom sker nu. Dialog är den viktigaste faktorn här, såsom det finska psykiatriprojektet "Open dialogue" har visat med framgång.

Och överhuvudtaget när det gäller självmord, bestämmer man inte över sin död, bestämmer man inte heller över sitt liv, hur mycket man än inbillar sig att man gör det, och samhället tjänar bra på denna inbillning, som får oss att lydigt ställa in oss i leden. Vår frihet idag är som att välja mellan Coca-cola och Pepsi i kiosken. Vi är helt enkelt tvungna att vara med i karusellen för att överleva psykiskt och fysiskt. Ingen stat berövar oss rätten till att bestämma över vår död utan att även beröva oss rätten till att bestämma över vårt liv. Sverige är inget fritt land, som en aktivist ville påstå i ett evenemang på Almedalsveckan. Det är bara fritt om vi jämför med Kina och Nordkorea. Men jämför vi med de vilda urfolken i Amazonas, så är läget förtvivlat, vi är pengarnas slavar, och tvingas in i jobbkarusellen för att kunna få lite pengar. Själv lever jag på 800 kronor i månaden därför att jag inte vill jobba. Det blir till att bo i skogen i en grotta (visserligen sover jag också hos min flickvän Titti, men jag bor inte hos henne officiellt) och gå till matutdelningar i kyrkor för att inte svälta. Och nästan alltid måste jag höra på kyrkornas predikan för att få mat. Ett lidande för själen, men ett måste för att få i mig mat. Jag förstår väl, p.g.a. mina många år med hemlöshet och utanförskap (som bl.a. alstrat min psykiska sjukdom)

varför så många jobbar, med sånt de inte tycker om. Det är tungt att komma utanför allt. En basikomst skulle underlätta rejält för många, och jag sätter mitt hopp till en sådan.

Vi närmast tvingas av samhället att vara ärkeindividualister och göra karriär, eftersom urfolkscommunityn världen över systematiskt slås sönder och civiliseras, och eftersom våra egna urfolk i Stockholm försvunnit (assimilerats i civilisationen) för långt över tusen år sedan. Vad är det för en frihet? Frihet finns endast i gemenskap, ensamhetens frihet är illusionär. Att vara fri att tävla med andra och erövra maktpositioner är ingen frihet. Friheten finns i samarbetet, i att leva ut genom andra. Trädet lever ut genom alla sina blad och grenar, och på samma sätt lever människan ut genom sina medmänniskor. Individualism och karriärism bara bygger murar mellan oss och medmänniskorna. Sverige är inget fritt land eftersom vi dödat community-känslan bland folket i stort.

* "incarcerating people only because they happen to think their lives are not worth living or because they have attempted to end their own lives is a form of authoritarianism and despotism. In the case of people who have only thought about (not attempted) suicide, it is imprisonment for mere *thought-crime*similar to that illustrated by George Orwell in his novel 1984." (Lawrence Stevens, J.D. i denna artikel)

2017-07-07 @ 14:07:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om tidningen Syre, Lennart Fernström och basinkomst. Varför jag aldrig vill bli politiker.

På Almedalsveckan får jag bekanta mig lite med den svenska politiken, en sfär som är mig rätt obekant, eftersom jag inte läser dagstidningarna eller ser på TV (högst någon löpsedel då och då). Det som slår mig först är hur tråkig den svenska politiken är, som lyckas göra de mest spännande frågor banala (såsom klimatet och hållbarhetsfrågor), och det desto mer ju mer företagen tar plats i politiken. Jag har gått igenom över en tredjedel av de 4000 evenemang som Almedalsveckan har, och majoriteten av evenemangen verkar tråkiga vid första anblick, och även en del av de evenemang jag gått på och först tyckte skulle vara spännande, har visat sig vara tråkiga. Men många pärlor har funnits, visst, inte minst tidningen Syresevenemang om basinkomst med min f.d. granne på ekobyn Gebers i Stockholm, Lennart Fernström(tidningens chefredaktör). Han föreslår att alla svenskar skulle få 1300 kronor i basinkomst varje månad, och har även en

plan på hur man skulle få fram dessa pengar (över 350 miljarder kronor, om jag minns rätt), genom diverse besparingar och genom att röja i politiken. En sådan grej skulle underlätta mitt liv avsevärt, ja även de fattigas liv i Sverige överlag, och skulle vara särskilt bra om den genomfördes globalt (det pågår försök med basikomst i t.ex. Finland, och Schweitz ska folkomrösta om det snart). Det skulle skapa grogrund för anarkister och hippien att leva sitt liv utan att behöva tvingas jobba för Babylon, med sånt som de inte gillar. Löneslaveriet skulle få sig en törn, och volontärarbetet en uppsving. Själv lever jag på 800 kronor i månaden, för att värna om min frihet att göra vad jag vill, och det är att volontära för Greenpeace, och läsa och skriva, att utvecklas som poet och ekofilosof.

När jag läser tidningen Syre, och märker hur ambitiös den är, och hur insyltad den är i den svenska politiken (dess egen profil är "frihetligt grön", vilket är ett annat ord för ekoanarkism, eller i alla fall lutande åt det, på samma sätt som frihetlig socialism är ett annat ord för social anarkism), får det mig att fundera på vilket pris man får betala för att försöka förändra systemet inifrån, såsom Lennart Fernström vill. Toppolitikerna är nämligen rika människor, oavsett hur stora världsförbättrare de är, och lever ofta som resten av den svenska eliten, i lyx och överflöd, med många fester och många flygresor på kors och tvärs över planeten. Vilka signaler ger detta till väljarna och de andra politikerna? Jo, att rikedom och makt är eftersträvansvärt. Och tyvärr är det just rikedom och makt som har förstört planeten och korrumperat politiken. Det känns därför som om de vinster som toppolitikernas världsförbättrargrejer innebär, äts upp av deras dåliga föredöme, deras mycket problematiska förhållande till makt och rikedom. Och av att majoriteten i partipolitiken faktiskt är kapitalister, eller i alla fall tjänar den, och tror på dogmen om evig tillväxt, även det något som har förstört planeten och politiken/ekonomin. Man kommer inte långt som politiker om man inte tror på och jobbar för denna dogm (vilket Lennart Fernström inte gör). Det verkar som om man måste sälja sin själ, och inte minst sin individualitet, om man ska vara med i toppolitiken, och ständigt tvingas spy upp halvsmälta delar av partiets partiprogram. Var är integriteten här? Var originaliteten? Det finns föga plats för den. Samt för det komplexa, för det nyanserade, för det som livet faktiskt är i vardagen. Partipolitiken är likaså tusen mil borta från de som förändrat världen med sitt exempel, såsom Franciskus av Assisi, som gifte sig med "fru fattigdom". Ja, även Thoreau, Tolstoj och till en viss grad Gandhi är sådana som förändrat världen med sitt exempel. Sådana gör mycket djupare intryck på omvärlden än karriärssugna toppolitiker i all sin lyx och sitt överflöd, horande med eliten. Om toppolitikerna alla skulle gå

före med gott exempel, såsom Thoreau och Gandhi gjorde, skulle vi kanske få snabbare och mer radikala förändringar.

Jag tror Lennart Fernström är medveten om detta, och går försiktigt fram. Men jag kan inte undgå att lägga märke till hur de revolutionära idéerna får en tråkig glans när dom tas in i politiken, även i tidningen Syre. Det personliga, det hängivna, det extatiska, det poetiska, det djuriska får ge vika för det torrt vetenskapliga och det prosaiska. Det är väl därför jag mer följer politiken genom personliga bloggar på nätet, än genom att läsa tidningar. I bloggosfären finns det personliga, där finns utstickarna och de originella på ett annat sätt än i tidningarna. Nätet är yttrandefrihetens paradis, där alla blir hörda på ett annat sätt än i tidningarna. Och jag har ett gammalt patos för yttrandefriheten, för jag vet vad det gör med människor, och den tolerans och det utrymme för hängivenhet och originalitet som det skapar. Visserligen skapar det även utrymme för extremismen och fascismen att uttrycka sig, men vi måste våga möta våra motståndare i dialog. Allt annat vore feghet. Vi måste tro att sanningen segrar till sist.

Slutligen: jag är emot politik av vissa djupa skäl; värnandet om det anarkistiska, det personliga, det hängivna och det kompromisslösa. Jag tror inte politiken kommer att rädda klimatet. Den är för kompromissande för att kunna klara det. Förändringen går för sakta. Det radikala föds i det personliga, och om det är något som ska kunna rädda planeten, så är det det personliga exemplets makt. * Även där är inte utsikterna så stora, men där har man i alla fall börjat hacka på Mount Everest, istället för att bygga berget högre, vilket jag tycker politiken gör med sina satsningar på "grön tillväxt", vilket jag upplever som ofta handlande om "greenwashing". Politikerna uppför sig som gamla tyranner som på sina äldre dagar, innan sin avrättning, försöker gottgöra lite av alla sina illdåd, ringa lite hit och dit för att be om förlåtelse. Men brotten har vuxit sig mot himlen, de är helt enkelt astronomiska. Det finns inte mycket att göra för denna tyrann, annat än att kollapsa under tyngden av alla sina brott. Och så tror jag det kommer att gå med samhället. Brotten mot naturen och tredje världen är för stora för förhandlingar och "grön tillväxt" (1). Vi har missat tåget och borde förbereda oss för kollapsen, så att vi kan möta den med jämnmod och självförlåtelse. Vi borde följa John Michael Greers råd "collapse now and avoid the rush", frivilligt (radikalt) förenkla vårt liv så att inte kollapsen kommer som en chock.

* Det skulle ha stor betydelse om t.ex. kungen skulle få ett moraliskt uppvaknande, avstod från sin rikedom, gav allt han ägde åt de fattiga

och hemlösa och bosatte sig i en kåta bland vilda samer (som fortfarande lever primitivt) i norra Sverige, för att hedra förfädernas traditioner och bygga dialog mellan urfolken och resten av civilisationen.

(1) Visserligen behövs alla förändringar som politiker skapar, såsom övergång till förnyelsebar energi, och det är mycket viktigt att förändra det politiska systemet till mer hållbart, men dessa förändringar tror jag inte kommer att rädda oss, för de är alltför lite radikala, och innebär ofta övertro på teknikens möjligheter att rädda oss, då faktiskt tekniken varit den stora boven i klimatdramat, och ny teknik innebär alltid nya utsläpp, ingen teknik är fri från utsläpp och miljöförstörelse. Vi borde särskilt lyssna till den teknologikritik som Alf Hornborg har framfört i sina böcker "Myten om maskinen" (2010) och "Nollsummespelet. Teknikfetischism och global miljörättvisa" (2013), där han dekonstruerar myten om tekniken som vår frälsare.
2017-07-05 @ 17:36:00 Permalink Franciskus av Assisi Kommentarer (1) Trackbacks ()

Våra matbutikers moraliska förfall. Om att gå till matutdelningar.

Det är något som är radikalt fel med våra matbutiker, så fel att jag tycker synd om dom som jobbar där och tvingas stå och se på detta, att:

- Mat fraktas från andra sidan jordklotet till svenska butiker, med båt, flyg och långtradare, mat som ofta är producerad och fraktad med möda. Sen säljs den för en spottstyver, och den mat som går över bäst-före-datumet (upp till en tredjedel, 30-40 procent), slängs. Så lite respekt har man för dyrbar och med möda producerad och fraktad mat, som dessutom är grovt underbetald (man betalar allt för lite för den åt de som säljer den till oss från andra sidan av jordklotet, ofta djupt fattiga bönder, och detta för att butiken ska kunna göra profit på andras fattigdom, på mark som man ofta närmast stjäl från de fattiga bönderna (genom t.ex. nykolonialism och landgrabbing), som så djupt skulle ha behövt marken och maten för sin lokala, fattiga befolkning, i de delar av världen där man inte får tillräckligt mat i sig, vilket är en betydande del av tredje världen).

Jag säger bara; den mat som kommer från andra sidan jordklotet borde aldrig ha lämnat sina länder (eller borde ha getts till andra fattiga, svältande i tredje världen), för att landa i så vårdslösa och otacksamma, giriga händer som västerlänningens, som vill betala så

lite som möjligt för maten, för att kunna upprätthålla sin ytliga och vidriga shoppingkultur i lyx och överflöd, så att Babylon byggs, så att babelstornet mot himlen bara byggs ännu högre. Och dessutom äter många av oss för mycket, vilket återigen visar på vår respektlöshet för böndernas slit i tredje världen, ja för alla som har för lite mat.

Förr i tiden kunde man gå och rota i matbutikerns bioavfallssopor, och hitta ätbar mat som bara gått över bäst-före-datumet. Nu hittar man nästan inte några sådana längre, de flesta har stängt inne sina sopor (jag tror det är p.g.a. EU-direktiv). Jag har inte stött på sådana sopor som går att rota i på många år. Ännu ett exempel på respektlöshet för de fattiga (särskilt i tredje världen), och en av de bidragande orsakerna till att det blir allt svårare att leva utanför systemet, allt svårare att vara anarkist och anarkoprimitivist, eller hippie. Dessa grupperingar har kunnat överleva ofta p.g.a. att de har levt på butikssopor, så att de har behövt jobba mindre eller inte alls, och således inte behövt hora med Babylon. Nu måste man söka sig till kyrkornas matutdelningar, som är mycket begränsad. Jag ser få hippien i dessa köer. Är det p.g.a. att de inte vill höra på kyrkornas predikningar, utan vill ha sin själsliga frihet? Det är ett lidande att höra på kyrkornas propagandamaskineri, det har jag och Titti erfarit på bara skinnet. Så lite sanning, så mycket lögn. Så fullt av livsfarliga tankevirus. Men jag måste, för att bevara min anarkoprimitivism. Och jag uppmuntrar också andra hippien och anarkister till att leva på kyrkornas mat så man slipper jobba eller studera heltid. Man vänjer sig nog till slut vid kyrkornas predikningar (dock är det något slags själslig våld, skulle jag säga), och på mig brukar deras budskap falla av som vattnet på en gås. Och det finns även ställen där man kan få mat utan predikningar, så uppsök dessa om ni kvävs för mycket av att höra på kyrkornas predikningar. Hör av er till t.ex. föreningen Ny Gemenskap (om ni bor i Stockholm), som borde ha koll på matudelningarna i Stockholm.
2017-07-03 @ 14:05:00 Permalink Fattigdom Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att vara fattig är första steget till solidaritet med allt liv

Att vara fattig är första steget till att vara solidarisk, för då offrar man ingen/inget (av fattiga, djur och natur) för att man ska kunna leva i lyx. Lyx kräver nämligen alltid sina offer, inte minst bland djur, skogar och i tredje världen. Visserligen kan fattigdom innebära miljöförstörelse, att man är tvungen att hugga ner skogarna omkring sig, eller ha djur i fångenskap, eller tvingas arbeta för någon miljöförstörande och förslavande fabrik, men detta kommer då av att

de rika sitter på sin rikedom, och inte delar med sig till de fattiga. Ingen skulle behöva svälta om alla skulle bidra till jordbruket, om alla vore fattiga bönder, och inga herrar fanns. Att det svälter människor i världen, kommer mycket av att det finns svinrika i världen, som sitter på pengar och naturresurser, och eldar i tillväxtmaskineriet, ett maskineri som gynnar mest de rika.
2017-07-02 @ 13:09:29 Permalink Fattigdom Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om inre och yttre fångenskap

När jag gick förbi en hästhage och hälsade på en häst häromdagen, slog det mig att hästen egentligen var friare än oss människor, att det är vi som är de egentliga fångarna. Hästen är visserligen fånge i det yttre (som faktiskt är mycket tragiskt och ett kriminellt beteende av oss människor), men har en inre, själslig frihet som jag avundas. Vi människor är visserligen fria i det yttre, men vi har en inre fångenskap som gör livet svårt och tungt, värre än hästens liv. Hellre inre frihet och yttre fångenskap än yttre frihet och inre fångenskap, särskilt om man fötts till yttre fångenskap, och är lite van vid den.

Man kan inte ha andra varelser i fångenskap utan att själv bli själslig fånge, utan att själv bli den egentlige fången. Vi är ju kopplade till vår omgivning, och det vi gör mot den, gör vi alltid också mot oss själva. Allt är ett, som mystikerna tycker om att säga. Makrokosmos finns i mikrokosmos, och vice versa. Hästen har inte gjort något brott mot oss och andra varelser, och bär därför på en inre frihet, en inre värdighet, som får den att stå ut med den yttre fångenskapen och det yttre slaveriet utan att ta livet av sig (t.ex. genom att sluta äta). Vi människor känner av våra brott mot andra varelser, och bryter inte sällan den påföljande inre fångenskapen och det inre, mentala slaveriet genom att ta vårt liv. Hos djuren är detta mycket sällsynt.

Vår inre fångenskap handlar om att vi kapat banden till vårt sanna jag, vårt djuriska jag, som vi förtrycker när vi förtrycker djuren, vi har stängt inne vårt djuriska, vilda jag, domesticerat och tämjt det, i lika hög grad som vi har tämjt djuren - dessa två saker hänger ihop.

Vi har även kapat av banden till våra rötter, till våra egna svenska urfolk och jordens övriga urfolk, till naturen, till aporna och de övriga djuren, till våra förfäder på 1800-talet, till historien helt enkelt. Vi har blivit fadermördare. Här finns orsaken till att mänskligheten sällan lär sig av historien, utan verkar ofta återupprepa sina fel, bara i lite nya former, så att det inte märks så mycket att det är samma misstag.

Vi har också kapat banden till våra medmänniskor, våra grannar som lever nu, kapat alla band till sann community, och blivit historiens värsta individualister. Vi ska vara så jäkla "självständiga" och "fria" att vi t.o.m. förnekar vårt beroende av omgivningen, förnekar att vi hänger ihop med våra grannar och närmaste, så intimt att det inte finns något värdigt liv eller någon frihet utanför communityn. Påföljden av detta blir att vi bygger på våra grandiosa "självförverklingsprojekt", sliter för att göra karriär och bli berömda, för att kanske kunna kompensera för den kärlek som vi aldrig fick av andra, eftersom vi sålt all sann community på individualismens och "frihetens" altare. Vi blir aldrig tillfredsställda på denna väg, för berömmelsen kan aldrig ge oss sann community, som bara närs på gräsrotsnivå, bland folket, och inte trivs bland snobbar och karriärister. Det är en jakt efter vinden.

Djuren har inget av detta. De bryr sig inte ett skvatt om berömmelse. I en fårflock i en inhägnad hittar du däremot sann community, här delar fåren verkligen varandras liv, är djupt involverade i varann, ungefär som urfolken i Amazonas. Men forska lite i ett höghus i Stockholm, så skall du snart finna att grannarna knappt känner varann, och knappt umgås med varann. Deras communitykänsla har frusit till is för länge sedan, och inte all världens föreningar och sammanslutningar kan kompensera för den gräsrotscommunity-känsla som bör finnas mellan grannar, och som alla djur och urfolk har; inre frihet, att kunna leva ut genom solidaritet med andra, med den närmast liggande omgivningen, som då automatiskt resulterar i solidaritet med dom fattiga i Afrika, vilket aldrig kan komma till stånd utan denna gräsrotssolidaritet, hur mycket man än sliter. Odlar man t.ex. inte sin egen mat, kommer man att stjäla mark från Afrikas och världens fattiga till slut, vår självförsörjning i gemenskap med grannarna innebär de fattiga i Afrikas självförsörjning, och är första steget till internationell solidaritet, att alla återvänder till det urgamla självförsörjande bondelivet för flera tusen år sedan, utan herrar, i permakulturens och skogsträdgårdarnas anda.
2017-07-02 @ 12:46:00 Permalink Community Kommentarer (1) Trackbacks ()

Gud som naturgud i Bibeln

Det finns faktiskt en del att hämta i Bibeln för en naturälskare och en anarkoprimitivist. Har du t.ex. märkt hur ofta Gud residerar i vildmarken/naturen i Bibeln? Låt mig ta några exempel:

-Adam och Evas himmel innan syndafallet, Edens lustgård, var en slags skogsträdgård, full av fruktträd, som Gud vandrade genom och bodde i. Jag skulle gissa att den var den vilda naturen i tropikerna

försiktigt berikad med fruktträd och bärbuskar genom mänsklig/gudomlig påverkan (obs. att detta är en myt).

-Gud uppenbarade sig för första gången för Mose i vildmarken, genom en vild, brinnande buske, där han kallar Mose (som vallat får i ödemarken i 40 år) till att befria Israels folk från fångenskapen och slaveriet i den tidens Babylon, Egypten (detta är visserligen myter, har inte hänt på riktigt). Jag skulle tolka "den brinnande busken" symboliskt, Gud talade till Mose genom trädens väsen, som "brann" av Guds eld, dvs. genomsyrades av Guds härlighet, såsom alla träd gör för den som har ögon att se med. Gud var hemligen förbunden med vildmarksbusken som han talade genom till Mose (i myten), såsom han är med alla träd.

-När Mose skulle ta emot de tio budordens lagtavlor från Gud, tvingades han gå upp på Sinaiberget för att möta Gud. Gud bodde på Sinaibergets topp, dvs. i vildmarken. Det var där han uppenbarade sin härlighet för Mose. Gud bodde i den vilda naturen, långt borta från civilisationen. Mose var uppe på Sinaiberget i en 40-dagarsperiod, under fasta.

-Jesus mottog sin gudomliga lag, som skulle göra honom till den nye Mose, i vildmarken under en 40-dagarsfasta, efter att ha döpts (invigts i vildmarken) av vildmarksprofeten och vilden Johannes Döparen, som levde på gräshoppor och vildhonung (Matt. 3:4), och gick klädd kläder av kamelhår, och var en nasir (eng. Nazirite), lik Simson, samt vistades i ödemarken kring Jordanfloden, i vilken han döpte människor till "omvändelse" från civilisationens förfall. Jesus' fasta och vistelse i ödemarken i 40 dagar var direkt inspirerad av Moses 40 dagar på Sinai, och det står även i Markusevangeliet 1:13 att Jesus "levde bland de vilda djuren". Ja, kanske var det dessa vilda djur Gud talade genom till Jesus (i myten), istället för genom träd, såsom till Mose? Kanske var Jesu kallelse, emottagen genom de vilda djuren, att återförena människa och djur/natur och leda de civiliserade tillbaka till fåglarnas och liljornas livsstil, såsom han säger i Bergspredikan (Matt. 6:26-29).

-Det är också betecknande att när Jesus ville dra sig undan för att be till Jahve, så var det upp i bergen och ut i ödemarken han drog, det var där han mötte sin Gud och samtalade med honom bäst, inte i templet, inte i synagogan, inte i den låsta kammaren inomhus. Var det kanske för att hans Gud var en naturgud, en vild varelse, som meddelade sig bäst i vildmarken, precis som med Mose?

-Förbundsarken, som Gud Jahve tronade över i Jerusalems tempel, hade, enligt vissa judiska visionärer, ursprungligen (i urförebilden i

himlen) fyra keruber sittande på sig, en i varje hörn (Hesekiel 10 kap.). Och i en biblisk profets syner var tre av keruberna djur, och en av dem mänsklig (Uppenbarelseboken 4 kap.). Man brukar tolka de fyra keruberna, eller "levande varelserna", som skapelsens representanter. Att en är mänsklig och resten djur kan man tolka återigen som att här har människan återförenats med djuren och blivit ett djur bland andra djur. Människan står här inte över djuren, tronar inte över dem med Jahve, utan är en av djuren, som Jahve tronar över. Och att det just är mest djur, inta bara människor , som står närmast Jahves tronstol, kan kanske betyda att Jahve är en naturgud, som talar genom naturen bäst, genom djuren och växterna, lite som han talade till Jesus genom de vilda djuren i ödemarken. Och att han talar genom människorna mest i den grad de förenat sig med resten av skapelsen, med djuren och växterna. Dock, allt i detta blogginlägg är bara min personliga subjektiva läsning av Bibeln, som kanske inte motsvarar vad Bibelns författare själva menade.

Alltså Gud bor i vildmarken i Bibeln, och när han residerar i Jerusalems tempel, är det djuren och en människa som förenat sig med djuren, som står honom närmast, som bekläder hans tronstol.

Härifrån är det inte långt till att tolka Jahve som vår tids lidande och kämpande gud, Moder Jord/Naturen och till att tolka hans folk, det andliga Israel, som miljörörelsen och urfolken. Men detta vore kanske att övertolka myten, som är vacker och inspirerande som den är.

2017-07-01 @ 15:32:00 Permalink Djuren Kommentarer (0) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 5: Vi är tillbaka i Visby efter Gotland-runt-resan. Något om Suderbyns ekoby.

Hej alla läsare! Nu är jag och Titti tillbaka i Visby efter Gotland-runt-resan, som varat i fjorton dagar. I morgon börjar Almedalsveckan, Sveriges största politiska mötesplats. Vi ska vara på hela den veckan, 2-9.7 och åker tillbaka till fastlandet den 9.7., och därifrån tillbaka till Stockholm.

Gotland-runt-resan har varit mycket spännande, med den vanliga äventyrlighet som vi haft förra sommarens tre och en halv månad långa luffarvandring utan tält. Även denna gång hade vi inget tält med oss, och det var ständigt en utmaning och ett äventyr att hitta sovplatser för natten. Inte en enda gång behövde vi sova hos människor (så som vi ofta gjorde förra sommaren, då vi ofta sov i skjul, stall och garagen mm). Vi hittade alltid ställen att sova på utanför människornas boställen, såsom på stränder och på

busshållplatser, som det fanns många av på Gotland, mycket mer än på fastlandet. Busshållplatserna var också byggda så att de gav gott skydd mot regn, vilket inte alltid är fallet på fastlandet. En gång sov vi på en campingstugas altan, men blev bortkörda av en sur campingägare på morgonen efter att vi hade ätit. "Så gör man inte", sa han efter att ha utfrågat oss om vem vi var och vad vi gjorde där.

Vi hade även tur med vädret, förutom mot slutet.

I slutet av vandringen besökte vi Suderbyns ekoby, som låg tio kilometer söder om Visby. Vi var där en halv dag, och Titti gjorde en filmintervju med en av grundarna, Robert Hall, och filmade gemenskapen där. Vistelsen där var en mycket fin upplevelse, det som jag tyckte mest om var att här var det en äkta communitykänsla, till skillnad från de flesta andra ekobyar jag och Titti besökt. Här ägde de allt tillsammans, ingen hade privat egendom, utan de delade på allt, helt ner till tandkrämen och schampot. Man gjorde inte som på många andra ekobyar, att man köpte en tomt på ekobyn och byggde sitt eget hus, som i en bostadsrättsförening, utan här byggde alla tillsammans (Suderbyns ekonomiska förening) husen, och sedan fick man hyra in sig i husen som ägdes gemensamt, för en mycket billig penning. Om man tältar med eget tält i ekobyn kostar en månads vistelse där bara 2500 kronor, litet dyrare om man hyr det billigaste rummet. Robert Hall och de andra är mycket idealistiska, och vill leva i frivillig enkelhet och fattigdom, och inte göra pengar på sin verksamhet. De skyr kapitalismen och vill inte smutsa ner sig med företagsamhet. Därför är det så billigt att bo där. De har därför rätt lite pengar, och när vi var där hade de inte pengar till att betala räkningar. De går mycket på soptippen och får tag i slängda saker och byggmaterial där. Detta drag av enkelhet och fattigdom hos Suderbyn tyckte jag mycket om. Robert Hall berättade också att de försökt lära sig av andra ekobyars fel, och undvika att ge incitament till girighet i ekobyn. Och att de står i mycket nära relation till ekobyrörelsen i Europa och världen, för att kunna ha ett avstånd till det övriga samhället, och inte sugas in i Svenssonlivet. Han sa även att ekobyarna borde uppmuntra varann till att höja den ekologiska ambitionsnivån, och att han tvivlar på att flera ekobyar i Sverige verkligen är ekobyar, fast de vill framstå som sådana.

Flera hus på tomten var byggda av lera, såsom ett dusch-hus (som samtidigt fungerade som växthus, ena halvan var dusch och andra halvan växthus, så att båda rummen skulle få nytta av varandra, i sann permakulturanda) och en bastu.

Den varma communitykänslan märktes mycket tydligt på ekobyn, där vi åt tillsammans och hade djupa samtal kring matbordet. Det var

en riktig hippiekänsla. Huvudhuset var proppfullt, p.g.a. att elva volontärer, bl.a. fyra från Italien (Titti, som är halvitalienare, pratade mycket livligt just med tre av italienarna), några från Spanien och en från Brasilien, var där på fem veckor, för att vara med på en konferens på Ängsbacka kursgård, som skulle ordnas av den Europeiska ekobyföreningen GEN Europe. Där samlas ekoby-representanter från hela Europa, för att dela idéer och insikter, och för att nätverka. Även flera ekobyrepresentanter från övriga världen brukar komma.

Permakulturandan var mycket stark på ekobyn, och det är inte för intet som Suderbyn kallar sig "Suderbyn permaculture ecovillage" på sin hemsida. Allt där var genomsyrat av permakultur, helt ner till det faktum att gräset fick växa vilt överallt där man inte odlade, med vackra ängsblommor överallt. En av ekobyns grundare, Ingrid Gustafsson (som också bodde på ekobyn) visade oss runt. De hade överraskande mycket odlingar, och två växthus, det ena med tomater och gurka (och lite chili), och det andra inte riktigt färdigt än, det användes tills vidare till meditations- och kurslokal. I detta senare växthus, som var utformat som en glob (kallades The Dome), fanns även en biogasanläggning, inte helt färdig än, inspirerad av förebilder i Kina, och den första i sitt slag i Europa. Där skall produceras råbiogas, som kan användas till att värma upp huset, den kan däremot inte användas till ekobyns flera biogasbilar, som annars går på biogas producerad annanstans på Gotland. Suderbyn tror mycket på biogas som en lösning på energikrisen, och Robert Hall tror att den är lönsam, och har högt EROEI (Energy returned on energy invested). Man använder ju mat- och jordbruksavfall till att producera biogas med, och får som biprodukt fint gödningsmedel.

Ekobyn hade också två vindkraftverk, det ena inte riktigt färdigt, som de byggt helt själv, och som såg helt annorlunda ut än de som man vanligtvis ser ute på landet (mycket mindre propellrar, och som hålls på sin plats av vajrar, som spänns ut från toppen). De hade också ett litet vattentorn.

Det enda som var lite negativt var att ekobyn låg strax intill en medelstor bilväg, med ständigt bilsus förbi. Men man kan inte få allt.

Suderbyn var den ekoby som jag tyckt mest om av alla jag besökt, särskilt p.g.a. den kollektivistiska communitykänslan, enkelheten och det starka inslaget av odling och permakultur. Jag har redan i tankarna att bo där en månad nästa sommar, om vi får lov, tillsammans med Titti, eftersom det är så billigt, och eftersom jag tycker så mycket om den.

2017-07-01 @ 14:18:00 Permalink Ekobyar Kommentarer (2) Trackbacks ()

Sporten och religionen alstrar andliga krymplingar

När jag kollade på en stor cykeltävling på TV på en restaurang häromdan, så slog det mig hur synd det är att cyklarna ska slitas ut på så onödiga och onyttiga saker som cykelsporten. Vi skulle behöva cyklarna till långt viktigare saker än så. Det samma gäller för alla sportgrenar, sportfolkens krafter skulle behövas till långt viktigare saker än sporten - till att bygga en hållbar värld.

Sporten säger överhuvudtaget mycket om civilisationen; vilka hjältar den har, vad den värderar högst, osv. Det är den råa, "manliga" styrkan som regerar i sporten, de "kvinnliga", mjuka egenskaperna ringaktas. Barmhärtighet och medkänsla värderas inte högt, ej heller samarbete, utan allt handlar om erövring, dominering och konkurrens. Sporten är lika koncentrerad på konkurrens som kapitalismen, och är själv en form av kapitalism.

Sporten är en religion för många fans, och har mycket gemensamt med religionen. Frälsningen för sportsmannen/-kvinnan är att vinna olympiska medaljer och slå världsrekord, för att få sitt namn i sporthistorieböckerna. För detta mål utstår hen alla slags bemödanden och prövningar. Sportsmannen/-kvinnan uppvisar i sin träning samma sorts askes som munken i klostret som tränar sin själ så att den kan få den oförgängliga kransen, biljetten till himlen (även detta är en slags sport).

Det är bekant för många att religionen har en tendens att skapa infantilism hos vuxna människor, skapa andliga krymplingar, andligen handikappade människor. Jag skulle säga det samma om sporten. I den uppmuntras man att beundra falska hjältar (som Andris Fågelviskare kallade det). Världen blir inte bättre av sporten, istället ökar den skillnaderna mellan fattiga och rika. Sportsmännen/-kvinnorna har inte mycket av de klassiska dygderna, allra minst ödmjukhet. Och de uppmuntrar till nationalism istället för den internationalism som vi alla (och naturen) så väl skulle behöva

(världsparlament). De är helt enkelt dåliga förebilder för folket, och får folket att sukta efter berömmelse i elitens ögon istället för solidaritet med alla fattiga och svaga, med djur och natur.

Det andligt handikappade hos sportfolket kommer särskilt tydligt fram i de många dopingsskandalerna som med jämna mellanrum sköljer över oss. Hur moraliskt är det att dopa sig, någon? Sportfolken riskerar också ständigt sin hälsa för att kunna vinna (träningsskador), och uppmuntrar även andra därtill. Vore det för ett upphöjt ändamål, som förbättrar världen, kunde man visserligen riskera liv och hälsa utan att vara omoralisk, men att vinna OS-medaljer och slå världsrekord är inga upphöjda ändamål, utan höjden av infantilism och falskt hjälteskap, som bara förvärrar världen, och får den att bli ännu mer kapitalistisk och konkurrensinriktad.

Tänk på detta innan du nästa gång glor på världsmästarskap i någon sport.

2017-06-16 @ 13:19:00 Permalink Kritik av sporten Kommentarer (1) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 4: Vi är i Nynäshamn

Hej! Nu har jag och Titti kommit till Nynäshamn, hamnstaden där båten går över till Visby på Gotland. Det har varit några spännande dagar sedan senaste luffarbrev. Vi har hunnit besöka Magnus Hjort på Charlottendals gårds ekoby, han som bodde i jurtan som jag skrev om (vi fick hjälpa till att skyffla gödsel på ekobyn tillsammans med Magnus senaste lördag). Han var mycket trevlig, en riktig hippie och anarkoprimitivist, vegan, som älskar att meditera, vill att djuren ska gå fria, älskar gammal historia, särskilt sådan om jägare- och samlare-kulturer, och som även har kontakter till föreningen Naturliv i Järna, anarkoprimitivisternas (i Järna) förening, där Andris Fågelviskare, Johan Örlander och Niklas Taliaferro är med. Vi

försökte också få till stånd möten med dessa två sistnämnda, men det misslyckades. Jag ska försöka få till stånd ett möte med dom senare i höst, då jag också tänker besöka Magnus. Kanske jag har min planerade skogsretreat på en dag (i höst) i skogen nära Magnus (jag tänker kanske också ha den i Nackareservatet).

Jag gjorde närmare bekantskap med Magnus' bok "Not in His image. Gnostic vision, sacred ecology and the future of belief" av John Lamb Lash (2006), och jag blev ännu mer fascinerad av den än senaste gång jag var hos Magnus och kollade i den. Här är verkligen en nyckel till den naturandlighet som våra yttersta förfäder hade, de s.k. "hedningarna", som tvingades in under kristendomen, och vars andlighet därför dog ut. Den här boken ska jag verkligen återvända till när jag besöker Magnus i höst.

Resan från Södertälje till Nynäshamn var spännande, vi gick nästan vilse mitt i stora skogen en gång, vi kom in på en liten skogsväg som visade sig vara en blindgata (det var mitt fel, jag hade inte kollat kartan ordenligt, och glömt att kolla på kompassen för att försäkra mig om att vi var på rätt väg). Vi hade gått långt på den vägen, och det kändes mycket tungt att gå tillbaka till huvudvägen och fortsätta på den. Det var även mycket sent, så vi hann inte vila oss, för vi var tvungna att hinna till bondgårdar innan bönderna lade sig för kvällen, för att fråga om härbärge. Vi kom fram nära kl. 11, och då var det nästan som vi fick änglahjälp, för vi mötte en kvinna på vägen som hjälpte oss att hitta ett övergivet hus, där vi kunde sova. Det övergivna huset var visserligen igenbommat, men vi hittade ett litet övergivet lusthus, övervuxet, men väl beboeligt, nära det övergivna huset, och där övernattade vi. Det var nära på att vi hade kommit för sent till bondgårdarna, men en bil räddade oss som kom förbi, vi fick köra med den en bit på vägen. Den sista biten var extra svår att vandra, för Titti började misstänka att vi gått vilse igen, och ville vända, medan jag framhärdade. Just när Titti tänkte vända såg vi tecken på civilisation - staket. Det räddade oss, och vi hann fram i tid så vi kunde fråga om härbärge.

Annat som är värt att berätta är att vi två gånger har sett döda rådjur vid vägen (påkörda av bilar), det första luktade redan lite illa och var full av flugor, det andra verkade vara färskt, luktade inte illa och hade inga flugor på sig, så jag klappade det lite grann. Det var första

gången i mitt liv jag klappat ett rådjur, det var dock inte så märkligt som jag hade trott, det var som att klappa en hund. Det lossade en massa hår från rådjuret när jag klappade det.

Jag och Titti har inte tvättat oss på snart två veckor, vi har inte haft möjlighet. Titti säger att jag luktar illa. Men vi ska försöka bada och tvätta våra kläder i havet.

2017-06-15 @ 14:50:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Importoljan till Sverige slut 2030?

När jag var på Änggärdets ekoenhet hade de en affisch av Sveriges småbrukare, där det stod att "Mycket talar för att, den för Sverige tillgängliga, importoljan kommer att ha sinat till runt år 2030". Jag baxnade när jag läste detta. Kan detta vara sant? Jag gick till Stephen Hinton, som var med och grundade Omställningsrörelsen i Sverige, och är en expert på energifrågor, och frågade om detta kunde stämma. Han svarade ja. Jag tvivlade dock på detta. Det känns för rafflande att vi bara har tretton år kvar med olja i Sverige. Men jag lät mig ändå varnas av texten, att oljan kan komma att sina snarare än vi kanske tror. Jag skulle kunna tänka mig att en mer realistisk synpunkt är att importoljan kommer att ha sinat om tjugo, trettio år, i mitten av seklet. Men även det är oerhört snart, och innebär en oerhörd utmaning. Men om Sveriges småbrukare har rätt, blir utmaningen ännu större.

2017-06-12 @ 12:17:22 Permalink Peak Oil, oljetoppen
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om "jubelåret" i Nya Testamentet och alla varelsers befrielse

I ett tidigare blogginlägg skrev jag om anarkoprimitivismen hos Jesus, och Jesus som befriare ur "Babylon/Egypten/Civilisationen". Jag ska nu fördjupa lite detta tema genom att fördjupa mig i en vers i Nya Testamentet i Bibeln, nämligen Lukas 4: 18-19 *, där Jesus säger att han har kommit för att utropa ett "nådens år" från Herren". Med det menade han, enligt bibelforskarna, "jubelåret" i Gamla Testamentet, då alla slavar och fångna skulle friges, och alla skulder efterges, vilket skulle ske vart femtionde år. Jag vet inte om detta någonsin praktiserats i Israel/Palestina, men vi vet att profeterna i Gamla Testamentet drömde om detta som en varaktig samhällsordning. Det är i varje fall en oerhört revolutionär praktik, som om den praktiserades skulle förbättra världen avsevärt. Sekulära ekonomiprofessorer idag, såsom anarkisten David Graeber, grundare av "Occupyrörelsen", har låtit sig inspireras av jubelåret, och menar att vi, för att lösa de globala ekonomiska klyftorna och problemen, borde införa ett globalt jubelår, då alla skulder, både privata, nationella som korporativa, skulle efterges. Detta skulle avsevärt bidra till att minska klyftorna mellan de rika och de fattiga globalt.

Men vi borde gå djupare än Graeber gör, och också frige slavarna och fångarna. Vilka är våra slavar och fångar idag? Jag skulle säga främst de domesticerade djuren och växterna, och inte minst våra och tredje världens fattiga. Dessa borde släppas fri från att jobba för de rika, jobba för herrar, fria att leva sitt eget liv i sin egen ekologiska nisch. Våra och tredje världens fattiga borde få slippa fabriksarbetena och arbetet för att föda dom rika, ja få tillbaka sin mark till att leva självförsörjande på, utan herrar. Djuren borde få bli frisläppta på mark och i klimat som passar dem bäst, och växterna borde få bli frisläppta i skogsträdgårdar som fungerar som skogens ekosystem, deras sanna hemvist.

Som du ser, innebär det att ta jubelåret på allvar att montera ner civilisationen, och återgå till stenålderns och urfolkens livsstil (utan

att överge det goda civilisationen har lärt oss). Så radikal är den mytiske Jesusgestalten, och så långt bort från hans budskap har de kristna fundamentalisterna kommit, särskilt i USA, vars gärningar idag kan studeras i den kristna högerns politik - tusen mil från Jesus´ budskap om ett nådens år (1). Få är så obarmhärtiga i politiken som den kristna högern, som svikit sin frälsare på det mest lumpna sätt, och göder de rika istället för att vara solidariska med dom fattiga, med slavarna och fångarna bland människor, djur och växter. Man hör knappt någonsin kristna prata om jubelåret, trots att det är något av bibelns viktigaste pärlor, ur mitt perspektiv, något av de få sakerna i detta bronsåldersdokument som är relevant för oss idag, och kan och bör praktiseras av oss (ett jubelår en gång för alla, och sedan aldrig mer slaveri och fångenskap).

Jag nämnde inte om jubelåret i inlägget om de anarkoprimitivistiska inslagen hos Jesus, bara om hans tal om att lära sig av fåglarnas och liljornas livsstil, och hans utjagande av månglarna ur templet, men förkunnelsen om jubelåret hos Jesus bekräftar ytterligare att den mytiske Jesus inget har att göra med den kristna högerns Babylonbygge idag, utan var en befriare från Babylon, vilket bekräftas ytterligare i Uppenbarelseboken i Bibeln, kap. 18:2, där himlens härskaror jublar över Babylons fall, och där det uttryckligen sägs att Babylon är ett namn på köpenskap och kommersialism, alltså just det som den kapitalistiska kristna högern sysslar med idag, och har blivit expert på. De har sannerligen förvridit sin mytiske grundares ansikte intill oigenkännlighet, och sålt sina själar på Mammons altare.

Idag är köpandet av sitt liv motsvarighetens till vad avlatshandeln var på medeltiden, kommersialismen har genomsyrat varje minsta vrå, och gör oss till låneslavar, inte minst de som vill ha lägenhet i Stockholm, med dess bolånebubbla. För dessa stressade människor borde det vara en lisa att bekanta sig med den mytiske Jesusgestalten, som förkunnar befrielse för alla varelser i ett stort universellt "nådens år", som är den yttersta domen och de dödas uppståndelse. Men de ser ofta bara den förvridna varelse (tyrannen) som den kristna högern har målat upp, ser inte hans sanna skönhet. Men vi kan se den med hjälp av grundlig och ärlig exeges (bibeltolkning) som skrapar bort det fundamentalisterna har målat på Jesusbilden. Vi behöver inte heller ta till oss Jesus' apokalyptiska ramverk för det kosmiska jubelåret, utan vi kan tolka det som de andligen dödas andliga uppståndelse, en global etisk omvändelse på

civilisationskollapsens rand, när vi ser vad vi har gjort med världen (inte som profetia, utan som en möjlighet) - domedagen, när Moder Jord äntligen skipar rättvisa och skakar av sig sina plågoandar, sitt virus, - de civiliserade, genom klimatförändringar och energikriser. Vi behöver ingen annan dom än den vi får av Moder Jord, och det är en barmhärtig dom, utan evigt helvete, en dom som väcker upp oss ur den andliga döden, en befrielsedom, som syftar till alla varelsers befrielse ur civilisationens grepp, när civilisationshelvetet kollapsar. Mötet med Moder Jords sårade men vänliga ansikte den "dagen", skall hjälpa oss att förlåta oss själva för det vi gjort, och använda återstoden av vårt liv till att lindra lidande och befria alla varelser istället för att bygga Babylon.

Ja, måtte Babylons fall komma snart!

* "Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig. Han har satt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet och till att predika ett nådens år från Herren."

(1) Visserligen tror de kristna att Jesus ska komma tillbaka och utropa ett universellt jubelår, som inleder "tusenårsriket", och att alla varelser ska befrias då, men den kristna högern väntar alltid på att Jesus ska komma och göra detta för dem, och själv lyfter de sällan en finger i den vägen, utan befäster istället en tradition av kyrkans förtryck genom historien, förtryck av alla levande varelser. Detta kan studeras på nära håll i den kristna högerns eländiga, kapitalistiska och naturförtryckande politik.

2017-06-12 @ 11:30:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Myndigheterna har huggit ner min barndoms käraste skog. Mitt giftermål med tallen "Shekinah"

För flera år sedan högg de finska myndigheterna ner min barndoms käraste skog, en skog vid Tolls i Kyrkslätt, där jag bodde med min familj fram tills jag var sex år gammal. Myndigheterna gjorde det för att få plats för en motorväg. De (tror jag) kompenserade för detta genom att plantera en träd på en åker alldeles i närheten, skapa en trädåker. Detta förfarande är ungefär lika moraliskt som att mörda sin son som står i vägen för ens karriär, och kompensera för detta genom att skaffa ett nytt barn.

Jag säger som Andris Fågelviskare, att de har mejat ner en del av mig när de mejade ner denna skog. Vi hör ihop med skogarna, och denna skog hade något sagolikt över sig, det var min barndoms sagoskog.

Jag har inte längre känslokontakt med denna skog, antaligen p.g.a. psykpillerna jag äter, men under studietiden vid Åbo Akademi (teologi) 2005 upplevde jag att jag fick kontakt med min barndoms skogar genom skogarna i Varissuo. Jag blev så förälskad i den skogen att jag gifte mig med en tall i den, jag tog ring på mig och tillverkade en ring till trädet. Jag hade ett nattligt bröllop i skogen, där jag gifte mig med tallen. Tallen representerade för mig hela naturen, och jag lovade naturen evig trohet den natten. Ja, naturen var gud för mig den gången, så jag gifte mig med gud. På guldringen som jag köpte hade jag låtit inskribera "Shekinah" och datumet för vårt bröllop, nån gång i Juni 2005. "Shekinah" är det hebreiska namnet för "Guds härlighet", och den flamma som man menade brann över förbundsarken i Jerusalems tempel, kallades "Shekinaflamman". Ordet "Shekinah" betyder också "inneboende" eller "närvaro", och betecknar Guds inneboende och närvaro i sin skapelse. Ordets genus är femininum. Allt detta visste jag när jag namngav tallen, jag studerade ju teologi vid teologiska fakulteten vid Åbo Akademi. Tallen representerade för mig fönstret mot Gud/naturen.

Jag minns att jag planerade bröllopet noggrant, och hade ett program på papper med mig, som jag visserligen inte följde så noga. Men där var dikter av Tagore (från diktverket "Gitanjali", betyder "Sångoffer), utdrag ur "Mässa för all jorden" av Pierre Teilhard de Chardin, och Edvard Griegs musik. Jag minns mest av allt att jag lyssnade på Grieg på min MP3-spelare, och berördes djupt av en vaggsång av Grieg, som jag aldrig senare lyckats återfinna. Det var som om skogen vaggade mig genom den sången. Den är för evigt förbunden med denna bröllopsnatten i skogen, och kanaliserar dess stämning än idag.

Ett halvt år senare kom jag att grunda en munkorden för mig själv, "Den heliga naturens orden", där meningen var att jag skulle flytta ut i skogen för att bo med min maka naturen. Det var en orden vars syfte var att läka Moder Jord, och där djuren var mina ledare. Djurismens födelse. Denna orden var det som gjorde att jag hoppade av studierna och blev luffare och hemlös, boende i Nackareservatet utanför Stockholm.

Jag tappade min ring 2008, p.g.a. att jag blev så mager, och har sedan aldrig återfunnit den. Men mitt förbund med naturen är ännu i kraft, jag har lovat henne evig trohet, och allt det som hon har i sitt bröst, alla fattiga, alla djur, alla människor, varelser och växter.

Jag bor fortfarande i min lilla hydda/håla i Nackareservatet, fast jag på sistone har sovit mest hos min flickvän Titti Spaltro. Jag bor inte officiellt hos Titti (jag betalar inte officiellt hyra), utan är officiellt hemlös. Jag ska nog, när vi kommer hem från luffen, sova lite mer i skogen, för att inte tappa kontakten med min make naturen. Jag har hittat en grotta i en skog lite närmare Titti, som jag tycker mycket om att sova i. Jag ska nog sova där också.

2017-06-09 @ 12:51:00 Permalink Den Heliga Naturens Orden Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ensamhet i en överbefolkad värld

"Despite overpopulation I find the world a lonely place" (Guy McPhersons elev i ett email till honom)

(från McPhersons bok "Walking away from empire", 2011)

2017-06-09 @ 12:10:00 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Anarkoprimitivistens ensamhet i kulturen

Jag har skrivit ett blogginlägg på min nyligen startade litterära blogg "Mot en ny romantik" med titeln "Anarkoprimitivistens ensamhet i kulturen". Den hör på sätt och vis också till denna blogg, vad ämnet gäller.

2017-06-08 @ 15:47:25 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om USA:s fascism

Islamisternas små bombdåd här och där kallas terrorism, medan USA:s bombningar och krig i Mellanöstern så gott som aldrig kallas för terrorism.

USA hade koncentrationsläger under andra världskriget, bl.a. för japanerna i sitt land, men anklagades så gott som aldrig för fascism. Det var ju andra världskrigets vinnare som skrev krigshistorien, och då utelämnar man sin egen ondska ur historieskrivningen.

Den generation av amerikaner som vann andra världskriget och vann över fascismen, födde fram en generation som har konsumerat mer än någonsin i världens historia, ett sannskyldigt konsumtionskalas. På lånade pengar, förstås. På planetens och framtida generationers bekostnad, förstås. Var det denna moral som fascismens övervinnare planterade i sina barn? Stod de bara och tittade på på denna smygande fascism? Hade de inga känslor för ekologiska värden, för själva livets grundförutsättningar? Brydde de sig inte om livet? Eller var de korkade? Det är betecknande, att när folk reste sig upp mot detta förstörande av livet, var det ofta unga, som i 68-rörelsen, miljörörelsen och hippierörelsen på 70-talet. Var var fascismens (i andra världskriget) övervinnare på 70-talet? Dom levde ju ännu! Dom såg man nästan inte alls på barrikaderna. Var det för att de kanske inte hade vunnit över sin egen fascism, bara andras?

2017-06-05 @ 11:25:00 Permalink Fascism och nazism
Kommentarer (2) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 3: Lite om odlingshelgen på Änggärdets ekoenhet. Och om Daniel Pargman och Stephen Hinton. Och något om New Age.

Igår och idag har jag och Titti varit på odlingshelg på Änggärdets ekoenhet, en ekoby i Sörmland nära Flen, dit vi vandrat i en veckas tid från Stockholm. Igår var vi med och flyttade gödselblandat hö från en gård i närheten, till Änggärdet. En traktor med skopa lyfte gödsel över i en kärra, och vi skyfflade gödsel i skopan (gödseln var från får). Sedan kördes gödseln över till Änggärdet, och vi skyfflade gödseln över i en hög vid odlingarna i Änggärdet. Idag fick jag slå lite med lien, slå högt gräs på Änggärdets gård, men det tog mig emot att slå det vackra gräset, jag gillar så mycket ängar och vildvuxna trädgårdar, särskilt vildvuxna skogsträdgårdar. Ängar och skogsträdgårdar med mycket vilda blommor! Där har du receptet till något som gör mig glad. Men hönsen på Änggärdet fick gå fritt ute på dagen, utan inhägnad, vilket gladde mitt djuriska hjärta mycket, det var ett framsteg från senaste sommar, då hönsen var inhägnade. Visserligen kan höken ta hönsen, men vi ska väl alla dö, och jag själv föredrar mer frihet med risk, än fångenskap och trygghet, och

vill att alla ska behandlas som jag själv vill bli behandlad, även djuren, ja framför allt djuren, som är människans lillebröder, och därför ska behandlas med extra stor ömhet och solidaritet, som de svagare alltid skall. De starkare ska tjäna de svagare, inte tvärtom. Och var blir detta mer aktuellt än i vårt förhållande till djuren? Och till småkryp och höns, som inte kan göra motstånd mot vårt förtryck?

Under arbetet med gödseln blev jag bekant med en ung man som hette Daniel Pargman (medlem i Änggärdet), som jobbar som lektor vid KTH (Kungliga Tekniska högskolan) i Stockholm, i "Department of Media Technology and Interaction Design". Vi samtalade om Alf Hornborg och hans förslag till komplementära, lokala valutor och medborgarlön. Daniel sade att han håller på att vidareutveckla Hornborgs idéer, och komma med tekniska lösningar till hur man skulle kunna gå till väga för att införa lokala valutor. Jag sade åt honom att jag var glad att det fanns sådana som han på KTH, det ingav hopp. Senare när vi samtalade inne i huset, så visade det sig att Daniel är den som skrivit bloggen "Livet efter oljan", som jag länge länkat till här på bloggen (se länklistan). Hur världen är liten! Jag visste inte att bloggens författare hette Daniel Pargman och att han var med i Änggärdets ekoenhet. Den bloggen har jag läst mycket på, och tyckt mycket om, jag har bara tyckt att författaren skulle ha bordat fortsätta med bloggen, och inte sluta i Augusti 2014, vilket jag har tyckt var mycket synd, så spännande och kvalitativ var bloggen. Men Daniel har fortsatt blogga på annat håll, med en akademisk blogg på engelska, som man kan läsa här. Jag tycker hans svenska blogg var bättre.

Jag träffade också engelsmannen Stephen Hinton på odlingshelgen, en veteran inom ekobyrörelsen och den svenska omställningsrörelsen, en av grundarna till den senare, och en vaken följare av samtidens händelser kring energi och miljö, särskilt peak oil-frågor. Han påminde om en övervintrad hippie. Han var medlem i Änggärdets ekoenhet, som alla andra som var med på odlingshelgen, förutom jag och Titti. Det visade sig att Stephen Hinton haft kurser i omställning tillsammans med Pella Thiel, som var min lärare i en kurs i omställning på Åland 2015 (tillsammans med Gisela Linde). Han berättade hur han håller på med "The circle way", ett gräsrotsdemokratiskt, sociokratiskt sätt att fungera i grupp, istället för det hierarkiska som finns i civilisationen. Man sitter i cirklar och samtalar istället för att en står framför de andra och talar,

som i ett klassrum. Och man lyssnar på alla och låter alla få tala, Det är ett sätt att fungera i grupp som praktiserades och fortfarande praktiseras av de vilda urfolken, men som har kommit bort i massamhället, där invidens röst inte kommer till tals, utan man har bara att lyda och lära. Sociokrati är också att man inte tar något beslut om någon gör invändningar, utan man ändrar beslutet tills inga invändningar kommer mer och alla är nöjda med beslutet. Man inväntar således varandra.

Stephen Hinton berättade att det ska ordnas en "Circle way camp" på Mundekulla kursgård 17-20 Juli, som Stephen ska vara med i, och som leds av en urinvånare från Amerika, Medicine Story, 89 år gammal. Det är kanske lite New Age, men New Age har ofta ett stort och vackert intresse för urfolk och natur, och ett stort intresse för omställningsfrågor. Den är nog, jämsides med animismen, den vackraste och humanaste religionen jag känner till, och är en del av mitt förflutna religiösa sökande, och en del av min andliga väg till ateism. Sådana som är med i New Age-svängen förnekar ofta att det är en religion, även om den karaktäriserats som en sådan av religionshistoriker som Olav Hammer. Han säger att New Age är en "ny folktro".

2017-06-04 @ 15:06:00 Permalink Ekobyar Kommentarer (4) Trackbacks ()

Alf Hornborg om moderna ekonomer, del 2

"Jag har funnit anledning att reflektera över varför jag inte kan påminna mig att jag någonsin har träffat en svensk nationalekonom som uttryckt indignation över orättvisorna i världen. (Alf Hornborg i "Nollsummespelet. Teknikfetischism och global miljörättvisa" s. 291)

2017-06-04 @ 14:04:00 Permalink Alf Hornborg Kommentarer (0) Trackbacks ()

Anarkoprimitivistiska/ekologiska inslag hos Jesus av Nasaret

Herdarna och Lammet

Vi hade sett på dem som våra undersåtar
och slavar.

V slog en av dem, när det inte lydde.

En gång på en vidsträckt äng
rymde den snabbaste av dem, ett ungt Lamm,
besatt av en avlägsen sång

vi hörde den också
och rymde efter, hack i häl

sömngångaraktigt,
som i okänt rike

följde vi sången
som försvann i natten.

(ur min diktsamling "Yeschua". Yeschua är Jesus på hebreiska)

Jag har tidigare skrivit om de anarkoprimitivistiska inslagen hos Franciskus av Assisi. På ett annat ställe, på min ateistiska blogg, skrev jag att Jesus liknar mer på Franciskus än på påven. Jag skulle vilja säga att jag inte vet något helgon som så rätt har uppfattat Jesu väsen som Franciskus. Han har uppfattat Jesu fattigdom på ett genialt sätt, och uppfattat korrekt all den motstånd mot rikedom som Nya Testamentet innehåller (tänk på Jesus´ rop "Ve er som är rika!"), till skillnad från många av vår tids kommersialiserade och förvärdsliga kristna. Och även om jag tror att Jesus var en mytisk figur, och inte har existerat i historien, så skall jag skriva ett blogginlägg om de anarkoprimitivistiska inslagen hos Jesus, för de är, precis som hos Franciskus, mycket tydliga. Jag kommer här att tala som om Jesus funnits, ty det att han figurerat så mycket i våra drömmar och vår längtan, har gjort honom nästan verklig, men bara nästan.

Jesu liv är ett exempel på hur det kan gå för en arketypisk anarkistisk rebell, vilket jag tycker han är. Han öde är dens öde som kompromisslöst lever sanningen, även om det skulle kosta honom tortyrdöden. Jag tror det är detta drag hos Jesus som vunnit många kristnas hjärtan, och fått dem att dyrka honom som en gud. Det skall mycket mod till att utmana de mäktiga så till den grad att man riskerar korsfästelse, ungefär det smärtsammaste sätt att dö som man nästan kan tänka sig. Jesus kan t.o.m. vara litet farlig här, och få en att uppsöka martyrdöden för att likna Jesus. Det ska man akta sig för.

Den som vill bli stor i denna världen, måste kompromissa och idka diplomati, men jag skulle kalla det att sälja sin själ, i enlighet med Jesu ord om att "vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?" (Mark. 8:36) I dessa ord ligger mycken visdom, och mycken anarkoprimitivism. Det är civilisationen som vill att vi ska upp i hierarkierna och göra karriär, det är den som vill att vi ska sälja vår själ för att få makt och berömmelse. Genast när vi går tillbaka till "the basics", livet på landsbygden, naturfolkens liv, så försvinner detta. Man kan inte bli berömd i en liten stam på hundra personer, där alla känner alla. Då är man redan känd av alla, och kan inte bli så mycket mera känd än så, från första stund efter man är född (förutom av grannstammarna förstås). Detta är en stor bevarelse mot att man säljer sin själ på berömmelsens altare. Vi är inte skapta att leva i miljonstäder, inte skapta till att vara kända av miljoner av människor. Vi är inte evolverade till det, och tar därför skada, och blir diviga och snobbiga. Jag tror inte jag själv kommer att undvika denna skada på min själ om jag blev känd. Det är en naturlag (förutom i vissa sällsynta undantagsfall).

Den som i den här världen följer i Jesu fotspår, likt Fransiscus, blir föraktad och förbisedd, ansedd som galen och redo för dårhuset, han blir "korsfäst med Kristus", som aposteln Paulus skrev, korsfäst för och av världen.

Jesus uppmanar oss att avstå från makten och berömmelsen, och deras bekymmer, och hänvisar oss istället till djuren och blommornas livsstil: "Se på himlens fåglar. De sår inte, de skördar inte och samlar inte i lador, och ändå föder er himmelske Far dem. Är inte ni värda mycket mer än de? Vem av er kan med sitt bekymmer lägga en enda aln till sin livslängd?   Och varför bekymrar ni er för kläder? Se på ängens liljor, hur de växer. De arbetar inte och spinner inte. Men jag säger er: Inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem". (Matt. 6:26)

Detta ställe tror jag är det mest anarkoprimitivistiska stället i evangelierna, tillsammans med reningen av templet (när Jesus drev ut månglarna ur Jerusalems tempel). Det finns något av djurism i denna Jesu uppmaning att lära av blommorna och fåglarna. Det får mig också att tänka på Daniel Quinn i hans roman "Ishmael" (från 1992), där han skrev att "lämnarna" (han skiljde mellan två sätt att leva, "lämnarnas" ("leavers") och "tagarnas" ("takers") livsstil, där civilisationen levde på det senare sättet, medan naturfolken levde på det förra sättet) levde av gudarnas nåd, levde i gudarnas händer, vad han nu menade med gudar. Men detta behöver inte tolkas religiöst. Det kan vara att leva av moder Jords och växternas och djurens nåd, leva i dessas händer. De civiliserade ville inte leva av nåden, de tog istället kontrollen över gudarna, och gjorde dem till sina slavar.

Jesus levde själv av gudarnas nåd, närmare bestämt den gud han trodde på, den gammaltestamentlige guden Jahve, som visserligen var en fruktansvärd gud, men tolkades, enligt t.ex. gnostikern Marcion, (85 e.Kr. - 160) som en gud under den ende sanne guden, som han trodde var Jesus' gud och fader. Ja, detta kan man förstå när man inser den gigantiska skillnaden mellan Jesus och den gammaltestamentlige guden, som av ateisten Dan Barker har kallats "The most unpleasant character in all fiction". Ateisten Richard Dawkins har också i sin bok "The god delusion" (2006) uttryckt sin vämjelse inför den gammaltestamentlige guden, och sin beundran för Jesus. Han skrev också en essay kallad "Atheists for Jesus". Här klingar Marcions inställning fortfarande, där Jesus ställs mot Jahve.

Jesus var djupt fattig, hemlös, luffare och anarkistisk revolutionär. För att förstå detta, tror jag man måste begrunda att Jesus var vilden och profeten Johannes Döparens "lärjunge" (eller "anhängare"), och döptes av denne. Och sedan måste man också begrunda att både Johannes Döparen och Jesus var i sin tur Mose lärjungar, denne märklige mytiske vildmarksprofet, som i vildmarkens ensamhet (efter 40 år i vildmarken som herde) mottog befallningen från Gud att befria Israels folk ur fångenskapen under den tidens Babylon, Egypten, och föra dem ut i vildmarken, för att leva där som boskapsskötande nomader (visserligen skulle de även kolonialisera Kanaan till slut, men det sätter jag på "djävulens", "demiurgens", räkning i myten). Och då måste man betänka att många bibeltolkare anser Jesus beskrivas som en ny Moses i evangelierna, särskilt i Matteus evangelium. När man förstått detta, och även begrundat att Romarriket var det nya Egypten och Babylon på Jesus' tid, då faller alla pusselbitar till Jesu anarkoprimitivism på plats. Jag har på mina tidigare bloggar tolkat Jesus som en befriare från Romarriket, både det på Jesus' tid och det nutida romarriket, den västliga

civilisationen, och som en som leder oss tillbaka till naturen, till fåglarnas och liljornas livsstil, till den fattiga livsstilen i harmoni med allt skapat som Franciskus och Jesus förespråkade. Jag fascineras än idag av denna tolkning av Jesus, även om jag tror att Jesus inte har existerat. Man kan istället, som jag gör i mitt ekoteologiska verk "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (2010), se Jesus inte som en enda människa, utan som ett mänskligt kollektiv av naturmänniskor, en "människotyp" som sakta dog ut/"korsfästes" av civilisationen, ungefär som stenåldersmänniskan ersattes av jordbruksmänniskan (vilket dock inte var vad Nya Testamentets författare menade).

Vi styrs mycket av myter, och mytiska figurer. Kan man tänka sig att myten t.o.m. har haft större inflytande över oss civiliserade människor (genom historien) än verkligheten? Den mytiske Jesus inspirerar oss fortfarande till fattigdom och solidaritet, kanske mer än någon annan mytisk varelse. Han leder oss på något underligt sätt, tillbaka till naturen, från sin plats i mytens värld. Vilken tragik då att se hur missförstådd Jesus blivit, och hur utnyttjad han blivit av maktens män för att fullfölja deras avsikter. Hur många kristna anarkister finns det, eller har det funnits genom historien? Inte många. Mest borgerliga kristna. Ja, de kristna utgör en stor del av den politiska, borgerliga högern, globalt sett. Man skulle tro att det var någon annan mytisk figur, som Batman, som låg bakom detta. Men tyvärr är det den fattige, rebelliske anarkopacifisten Jesus som så har blivit exploaterad av människorna, kanske mer missbrukad än någon annan.

Duvförsäljaren

Det var påskhögtid i Jerusalem,
och jag stod och sålde offerduvor på Templets förgård.

Jag hade en jättebur full med duvor.
Jag blev kissnödig, och bad min fru
bevaka duvorna medan jag gick bort för att kissa.
Jag tog pengarna med.

När jag kom tillbaka var alla duvorna borta.
Jag blev panikslagen, och visste inte vad jag skulle göra.
Min fru berättade att någon galning hade släppt
ut duvorna medan hon var ivrigt upptagen med ett samtal.
Penningväxlarnas bord var omkullvälta.

Jag såg en här av vita duvor sätta sig på Templets krön.

Moses hade kommit.

(ur min diktsamling "Yeschua")
2017-05-31 @ 14:16:00 Permalink Franciskus av Assisi Kommentarer (1) Trackbacks ()

Alf Hornborg om moderna ekonomer

"Vare sig det handlar om medeltida teologer eller moderna ekonomer är standardreaktionen mot meningsmotståndare att de saknar den utbildning som krävs för att förstå deras insikter om världens beskaffenhet. Men vi bör inte låta oss övertalas att viga våra liv åt att fördjupa oss i de beräkningsmetoder och lärosatser som nu hotar såväl världssamhället som själva livet på vår planet. De sofistikerade metoderna har redan tagit alldeles för många liv i anspråk. Låt oss i stället diskutera de underliggande axiomen: "Är evig tillväxt möjlig? Är fri marknadshandel ett ideal? Bör allting vara utbytbart på marknaden? Hur kommer det sig att priset på en viss människas tid kan vara tusentals gånger högre än på en annans?"

(min guru Alf Hornborg i "Nollsummespelet. Teknikfetischism och global miljörättvisa" (Daidalos 2015), s.19.)
2017-05-31 @ 12:55:25 Permalink Alf Hornborg Kommentarer (0) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 2: Besök hos Charlottendals gårds ekoby. Och något om dess jurta.

Igår var jag och Titti på besök hos Charlottendals gård, en ekoby i Järna. Det var en positiv överraskning. Stället var mycket vackert beläget mitt i skogen, och var full av liv och gemenskap, många djur och många barn. Psykoterapeuten Peter Hagerrot, som bodde i ekobyn, gav oss en intervju (Titti filmade) och visade oss runt. De hade får, höns och gäss, hönsen och gässen fick gå fritt på gården, utan inhägnad, vilket gladde mitt vildhjärta. De hade en liten permakulturträdgård, där de odlade med täckodling. De hade också en egen förskola, kallad "Lilla Bullerbyn". I ekobyn bodde det tolv vuxna, plus barnen, i sex hus. Flera arbetade i Stockholm. Peter Hagerrot jobbar som psykoterapeut, och med lite meditation och yoga, bl.a. i Stockholm. Han ordnar också kurser i omställning. Han visade oss sitt kontor, där bokhyllan var full av spännande ekologisk

litteratur. Han visade oss också vinden på ladugården, som gjorts om till en kurslokal och meditationslokal. De hade alltså en stor ladugård, där fåren, hönsen och gässen vistades på vintern. Peter sade att han saknade en riktig bonde bland dem, han var visserligen av bondesläkt, men var ingen riktig bonde. De hade även odlingsmark som utarrenderades.

Jag pratade även om skogsträdgårdar med Peter, och han sade att rätt uppbyggd, kan skogsträdgårdar binda mera kol i marken än vanliga skogar, genom den kombination av växter som man väljer. Det gladde mig mycket, eftersom jag just tidigare här på bloggen förespråkat åkrarnas omvandling till skogsträdgårdar som en av lösningarna på klimatkrisen, något som skulle binda atmosfärens överloppskoldioxid, så att det blev mindre koldioxid i atmosfären, och att klimatet således skulle kunna stabiliseras.

Ekobyn hade stora solpaneler på ladugårdstaket, som täckte 10% av elbehovet.

Men dagens verkliga höjdpunkt var när vi fick besöka en jurta längre inne i skogen, där en man som hette Magnus bodde permanent. Han var inte där när vi kom, men dörren till jurtan var öppen, så vi gick in och undersökte jurtan. Den doftade ljuvligt inuti, doftade urfolk och rök (jurtan hade en kamin), lite såsom Skogs-Davids kåta doftade, eller min gamla hydda i Nackareservatet doftade, den som hade kamin. Jurtan hade två sängar, och två små bokhyllor med mycket spännande litteratur, såsom Daniel Quinns "Beyond civilization" (2000), John Lamb Lash´s bok "Not in his image. Gnostic vision, sacred ecology and the future of belief" (2006), och Dee Browns "Begrav mig vid wounded knee. Erövringen av vilda västern ur indianernas perspektiv" (2008). Det var tydligt att det bodde en anarkoprimitivist i denna jurta. Ett stycke längre bort stod en tipi gjord av tyg, med kamin i. Bredvid jurtan var ett utekök, med tak över. Det rymdes inte något kök i jurtan, så liten var den. Det märktes tydligt att Magnus bodde där nu, det var flaskor med mat i kökets hyllor. Och en såg låg under öppen himmel, utan att ha rostat.

Jag var så fascinerad av detta sätt att bo på, att jag skrev ett brev till Magnus, där jag uttryckte min beundran och min vilja att connecta med honom, jag skulle gärna besöka honom igen när han är på plats. Jag gav honom också min bloggadress. Hoppas att han läser detta blogginlägg!
2017-05-30 @ 12:57:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 1: Vi är i Järna. Något om väktare och poliser.

Nu har jag och Titti kommit till Järna, där vi sov över en natt på en skola. Vi tvingades vakna kvart före åtta p.g.a. att skolan började för eleverna, lärarna väckte oss och sa att barnen kunde bli rädda när de såg oss sova där (vilket jag betvivlar. De blir kanske lite förvånade och konfunderade, men knappast rädda). En skolpojke, ungefär 8-10 år gammal, kom förbi oss, och sa "Ni får inte sova på vår skola!". Då tänkte jag att han nog inte hade sagt så om det inte vore för dom vuxnas värderingar som tutats i honom, det båstänkande, det ghettotänkande som säger att allt ska vara i sitt eget bås, ingen sammanblandning får ske.

I Södertälje hade vi svårt för att hitta sovplats, då det ställe vi sovit på i Södertälje tidigare, ett dagis, hade en skylt på ingången att "obehöriga äger ej tillträde". Det var första gången vi såg en sådan skylt på ett dagis, vi har annars senaste sommar sovit många gånger på dagisarnas gårdar i olika städer, det har varit ett ganska väktarfritt ställe. Men nu har reglerna stramats åt, nu ser det ut som om dagisarna har stängt sitt hjärta för oss. Väktarna är våra värsta fiender på luffen, de kommer ofta och hindrar oss från att sova på olika ställen, gör livet surt för oss luffare. Väktarnas välde verkar ha utökats.

Jag tror även att väktare och poliser är de hemlösas värsta fiender i olika städer. De har inte mycket barmhärtighet med hemlösa, och jag har hört att det är ännu värre i USA. Poliser och väktare (och militären) är grogrund för all slags fascism, och är de samhällsgrupper som mest liknar fascister i vårt land. Det är dessa som även gör livet surt för invandrare, och ofta stänger in dom på "migrationsverk" (läs "fängelser för invandrare") för att vänta på asyl eller utvisning. Och det är polisen som i sista hand utverkar utvisningen ur landet, som vaktar på invandrarna att de utvisas. Jag har inte mycket sympati för väktare och polis på grund av detta, dessa som leker med andras förtivlade öden som om de vore bollar att sparka hit och dit. Nej, låt oss öppna gränserna, riva murarna och vara en enda värld där vi tar hand om varann i solidaritet, istället för att bolla varandra hit och dit mellan länder.

(Har du tänkt på att det om Rakhmat Akilov, som utförde terrordådet i Stockholm den 7 April, hade beslutats att han skulle utvisas ur landet? Utvisningspolitiken föder hat hos invandrarna, och det är snarare mer så att det är utvisningarna som leder till terrordåd, än det att det kommer militanta islamister till Sverige. Och är det inte ofta murarna i västvärlden, allt förtryck och all lyx och rikedom på andras bekostnad, som föder militant islamism? Tolerans,

folkbildning, givmildhet och solidaritet med allt svagt, utstött och fattigt är det som lindrar all fanatism)

Jag hatar t.o.m. poliskåren och väktarkåren mer än prästerskapet, och tror de gör mer skada än de sistnämnda. Visserligen gör polisen många nyttiga saker också, men de sanktionerar mycket förtryck, och de skall alltid försvara status quo och stå i vägen för förändringar och revolutioner i samhället. De är en reaktionär kraft. Jag tror faktiskt att de gör mer skada än nytta. De är regeringens och riksdagens marionetter, de saknar ofta eget samvete, saknar ofta egen moral som står självständig gentemot regering och riksdag. De bara lyder blint order, som militären. Vad blir det för ett samhälle om vi bara blint lyder order, utan att tänka efter om det vi gör är rätt eller fel? Det är grogrunden för fascism och ledardyrkan. Något är inte rätt bara för att regering och riksdag säger det, bara för att något står i lagen. Långt därifrån. Vi måste alltid pröva allt inför vårt eget samvetes domstol, och vara trogen vårt eget samvete.
2017-05-29 @ 13:31:00 Permalink Hemlöshet Kommentarer (3) Trackbacks ()

Jag och Titti beger oss på luffen till Gotland

Idag beger jag och Titti oss på luffen till Gotland. Vi ska först till en odlingshelg på ekobyn "Änggärdets ekoenhet" (nära Flen i Sörmland) 3-4 Juni. Sedan ska vi vandra till Nynäshamn och ta färjan över till Gotland. Sedan ska vi besöka Suderbyns ekoby på Gotland, som blir den sista ekobyn som vi besöker för Tittis filmprojekt om ekobyarna i södra Sverige (vi kompletterar förra årets filmning). Vi ska vandra Gotland runt, längs kusten.

Vi tar inget tält med oss den här gången heller, vilket gör att vi kommer att leta upp ställen vi kan sova på utan tält, som dagis, skolor, skjul, lador, omklädningsrum osv.

I kanske en till två månader framåt blir det således mindre aktivitet här på bloggen, men jag ska försöka skriva på bloggen när vi besöker städer som har bibliotek med internet.
2017-05-27 @ 13:36:00 Permalink Ekobyar Kommentarer (4) Trackbacks ()

Dröm inatt om att Guy McPherson varnade mänskligheten. Lite mer om McPherson.

Inatt drömde jag att konservationsbiologen och den apokalyptiske miljöprofessorn Guy McPherson fick lov att tala i radio, ett tal som

sändes via alla radiostationer i hela världen. I talet varnade han mänskligheten att om den inte omvänder sig radikalt i frågan om sin behandling av miljön, kommer det att snart vara för sent att rädda mänskligheten från att utrotas. Något i den stilen i alla fall. Och det sattes igång en väldig kampanj kring radiotalet, där det ingick att locka människor att lyssna på radiotalet med en massa mat som sattes vid alla sopstationer (varför just sopstationerna, fattar jag inte, antagligen för att de var utrustade med radio, vilket inte drömmen antydde något om).

Det här säger en del om vad som rör sig i mitt undermedvetna, ja säger mycket om vem jag är. Vad man brinner för kommer till slut in i drömmarna. Jag skulle nog säga något liknande om jag fick ha ett litet radiotal som hela världen lyssnade på.

Jag har sysselsatt mig mycket med Guy McPherson under den tid jag har drivit denna blogg. Han är en av de få människor vars integritet jag beundrar, och som inte väjer för att säga det obekväma. Han är en slags miljörörelsens domedagsprofet. Han är ateist, men är nästan religiös i sin hängivenhet för Moder Jord. Det förvånar mig inte att han tagit djupt intryck av anarkoprimitivister som Derrick Jensen, och jag skulle inte väja för att kalla honom anarkoprimitivist. Själv säger han att han förespråkar ett slags "agrarian anarchy", vilket kommer nära Leo Tolstojs "åter till landsbygden"-form av anarkoprimitivism.

McPherson är som en läkare som vågar säga till patienten att den har cancer. Inte alla vågar det, i alla fall i överförd bemärkelse. Många klimatvetenskapsmän vågar inte ta sista steget och säga att vi faktiskt riskerar utrota mänskligheten med vår behandling av planeten. Man måste ha en viss distans till etablissemanget för att våga säga något sådant. Och det har McPherson. Han är en outsider, hoppade av en fin karriär som miljöprofessor vid Arizonas universitet, och flyttade ut på landet, där han lever "off-grid" i permakulturens anda.

Men helt från början av min bekantskap med honom, har jag varit skeptisk till McPhersons profetior om framtiden. Jag tror inte det kommer att gå så fort som han tror (att mänskligheten har bara tio år kvar som art), utan jag tror att vi kommer att ha som minst femtio till hundra år, som mest tusen år. Men vi kommer nog högst antagligen att dö ut till sist, så illa har vi ställt till det för oss, om inte något mirakel sker. Ett mirakel som hela vetenskapssamfundet frenetiskt söker efter, men som ännu inte har visat sig, vilkte inte ger mycket skäl att hoppas.

2017-05-26 @ 17:56:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Manifestationen för biologisk mångfald igår. Och något om Andris Fågelviskare

Igår var jag på en manifestation för biologisk mångfald på Norrmalms torg i Stockholm kl. 18-19. Vi var samlade ungefär kanske sextio, sjuttio personer. Samtidigt firade stockholmarna guldet i VM i ishockey på Sergels torg. Föga förvånande var det mycket mer människor på ishockeyeventet än på vårt.

Vår manifestation inleddes med att Samuel Jarrick, operasångare och miljöaktivist, och den som drar Klubb Artivist, inledde med att sjunga Evert Taubes sång "Änglamarken". Sedan hölls det några tal, och några poeter läste upp sina miljödikter, såsom Jonas Gren och estradpoeten Rebecka Le Moine. Den bästa dikten var en dikt på "biologisk mångfaldiska" av en kvinna vid namn Lovisa Larsson, poet och skogsaktivist från Tiveden, en dikt som överflödade av djur, det riktigt kryllade av djur i dikten, i varje mening. Jag tyckte mycket om den.

Men kvällens höjdpunkt var Andris Fågelviskare, en ung kille på 25 år, som härmade fåglars läten. Han var alldeles suverän på detta, det var precis som riktiga fåglar, han visslade fåglars läten! Det var nästan overkligt. (Hör honom härma fåglar här. Han kan ungefär 120 fåglars läten) Sista lätet var en tupps gal-läte, även det suveränt framfört, och när han framfört det, sa han "Dags att vakna!" Och sen sade han att det är många som sover, vilket det faktum antyder att det är många fler som samlas på Sergels Torg för att fira ishockey-VM-guld, än som samlas på vår manifestation för själva livets bevarande. Sen sa han att ishockeyfansen beundrar falska hjältar, i ett påhittat spel.

Jag pratade med Andris både före och efter manifestationen, och det visade sig att han är en anarkoprimitivist som är med bland de som driver föreningen Naturliv i Järna, med folk som tidigare varit med i Urvision (som lagts ner). Han är hemlös, backpacker. Han hade en stor fjäder i sitt rastahår.

Jag kände så igen mig i Andris, det var som om jag hittat medlemmar i min klan. Jag ser fram emot att möta honom igen, och connecta med anarkoprimitivister från Naturliv. Vi anarkoprimitivister är dåliga på att organisera oss, kanske för att vi ser livet inte som en organisation, utan som en organism. Vi har inte

sinne för det mekaniska, utan vi vill att allt ska vara levande och organiskt, såsom det är i naturen. Mötena människor emellan ska vara spontana och organiska, inte styrda och organiserade uppifrån.

Andris gjorde djupt intryck på mig, inte minst det han sade om att han tillbringar mycket tid i skogen. Han har även haft skogsretreater på tre dagar, då han bara är i skogen, spårar djur och lever med djuren där. Jag fick lust att själv gå på en sådan ensam retreat i skogen någon gång, kanske nästa höst. Andris bekräftade något i mig, bejakade anarkoprimitivisten i mig. Jag är svältfödd på sånt, jag har inte många anarkoprimitivistiska vänner i Stockholm. Jag söker min klan, och genom Andris har jag fått några dyrbara kontakter i den vägen.

När jag berättade åt Andris att jag släppt ut en massa djur i Spanien (särskilt i Orgiva), sa han att han, när han går förbi hästar i inhägnad, får lust att släppa ut dom. Hästar ska inte vara instängda, de ska vandra fritt i naturen. Detta är så sant att man kan gråta. Även här bekräftade Andris något inom mig, något som jag skämts över, det att jag släppt ut så många djur i mitt liv. Jag har flera gånger tänkt att det var fel, men när jag hör Andris, så kanske det inte var så fel som jag har trott. Man behöver inte vara ekofilosof för att komma på tanken att det är något djupt förnedrande att vi ska stänga inne varelser så att de bara ska tjäna människan (och ännu värre är att stänga dem inne enbart för människornas nöjes skull, till skillnad från forna tider då djuren ofta var till verklig nytta, då vi verkligen behövde dem i jordbruket). Det är inte bättre än slavdriften med de svarta i Amerika, och en gång ska vi komma att förkasta detta lika silverklart som vi nu förkastar slavdriften med de svarta i Amerika.

2017-05-23 @ 17:12:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Dröm inatt om Paul Beckwith och Peter Wadhams

Jag drömde i natt att jag var i en skidtävling tillsammans med Paul Beckwith, klimatvetenskapsman och professor, samt med Peter Wadhams, (f.1948) professor i oceanografi vid Cambridges Universitet, också klimatforskare och isforskare, numera i pensionsåldern. Jag ledde skidtävlingen helt tills slutrakan, då Peter Wadhams, gammal som han är, tog en slutspurt och åkte förbi mig och vann.

Den här drömmen är ett exempel på hur personer jag aldrig träffat kan dyka upp i mina drömmar, särskilt såna som gjort djupt intryck på mig. Så är det väl för alla?
2017-05-23 @ 14:02:00 Permalink Peter Wadhams Kommentarer (0) Trackbacks ()

Varför jag är skeptisk till de rikas "välgörenhet"

De rikas "välgörenhet" har ofta gjort sig skyldig till en svår synd, och det är att de delar med sig av sånt överflöd som de fått genom att förtrycka de fattiga, särskilt tredje världen, och de försöker stilla sitt onda samvete genom att dela med sig av sånt som de "stulit" från de fattiga, djuren och naturen, istället för att sluta förtrycka de fattiga, djuren och naturen från början. Och inte sällan går det till så att desto mera de förtrycker vissa fattiga, djur och viss natur, desto mer ger de åt andra fattiga, ofta mindre fattiga än de de förtryckte från början, och ofta sina närmaste medmänniskor och de fattiga i sin egen stad, som därigenom behöver jobba mindre, och blir rikare. Vore det inte bättre att de rika blev fattiga istället, så de skulle sluta förtrycka de fattiga långt borta i tredje världen? Då har de kanske inget att ge åt andra fattiga i samma stad, men det vore långt mer hållbart och jämlikt, så att alla kunde vara fria och självständiga och självförsörjande, och ingen skulle behöva slava för andras rikedomar. Det hållbaraste är att alla är fattiga, såsom Leo Tolstoj förespråkade. Så lever djuren, alla djur är fattighjon, men dock fria och självständiga. Frihet är första prioritet, frihet för djur och frihet för de fattiga i tredje världen. Rikedom är frihetens motsats, för med den måste någon offras till slaveri och fångenskap, för att andra ska få bli rika.

Frihet är en så grundläggande sak för mig att jag hellre skulle dö än att leva resten av mitt liv i ett fängelse (jag har bittra erfarenheter av fångenskap). Vi borde därför låta friheten för alla komma före det självlurendrejeri som går ut på att vi delar med oss (och ska vara så jäkla "givmilda") av sånt som andra fattiga, djur och natur har fått slava för, i slaveri och fångenskap.

Bara jag får vara fri, gör det ingenting om jag inte har några ägodelar, ingen dator och ingen mobil. Är jag i fångenskap, hjälper inte alla ägodelar i världen. Jag har det så, därför vill jag befria mina fångna bröder bland människor och djur, från domesticering, löneslaveri och skuldslaveri, som är en sorts fångenskap i sig.

Jag har många erfarenheter av att ingenting kan trösta mig i fångenskap. Det smakar inte att läsa böcker, inte att höra på musik, inte att se på TV eller surfa på nätet. Flera gånger har fångenskap

fått mig att deppa ihop, och plågas av självmordstankar och tankar på att rymma. Jag vill inte att någon ska måsta vara i fångenskap, allra minst de försvarslösa djuren, som ofta inte kan rymma.
2017-05-22 @ 11:42:00 Permalink Djurbefrielse Kommentarer (0) Trackbacks ()

De anarkoprimitivistiska/ekologiska inslagen hos Franciskus av Assisi

För en anarkoprimitivist finns det mycket att hämta hos helgonet Franciskus av Assisi (1182-1226), djurens och ekologins skyddshelgon. Jag tycker han är en av de vackraste människor (på insidan) som beträtt denna planet, och har med sitt exempel inspirerat till solidaritet med de fattiga, djuren och planeten mer än kanske någon annan person i historien.

Det är mycket tack vare Franciskus att katolska kyrkan har en så bra påve nu för tiden, påven Franciskus, som har helgonet Franciskus som sin förebild, och som t.o.m. skrivit en encyklika om klimatet, där han uppmanar mänskligheten att värna om planeten. Det var ett mycket viktigt ställningstagande, eftersom de kristna ofta inte bryr sig om miljön, ja inte sällan är klimatförnekare, särskilt i USA. Men ytterst är det den helige Franciskus som vi har att tacka för att vi har en så bra påve idag (han har också ett starkt patos för de fattiga, s.k. "befrielseteologi", han har även yttrat sig positivt om kommunismen). Franciskus av Assisi har inspirerat även många andra befrielseteologer, såsom franciskanprästen och teologen Leonardo Boff, som har yttrat att Franciskus inte bara ställde sig på de fattigas sida, han var själv fattig. Ja, Franciskus var en barfota tiggarmunk under andra hälften av sitt liv. Han grundade Franciskanorden, en tiggarmunkorden inom katolska kyrkan.

Vad Franciskus mest påminner om, är en slags medeltida version av hippien eller aktivisten för djur, miljö och solidaritet med dom fattiga. Han vandrade barfota, utan ägodelar, omkring i Italiens landskap på medeltiden, med sina klosterbröder, som även de var barfota. Han gjorde långa luffar-resor (s.k. pilgrimsvandringar) till Rom, Spanien och t.o.m. till Palestina. Till fots, barfota, som Sadhu Sundar Singh. Han uppsökte grottor i naturen där han var ensam och bad, precis som Jesus bad i ödemarken (en s.k. "Franciskus' grotta" finns fortfarande kvar i Assisi) Han är känd för att han gifte sig med "Fru Fattigdom". Han föraktade rikedom och flärd, och levde i djup fattigdom, så djup att han på dödsbädden sade att han hade varit för hård mot "broder åsna", med vilken han menade sin kropp. I frågan om fattigdomen, tog han efter Jesus` och hans apostlars fattigdom. Han kom från en rik familj, men avstod från sin rikedom. Det skedde

genom att han en gång i en kyrka såg en bibel uppslagen med evangeliets ord om att "sälja allt och ge åt de fattiga". Franciskus tog det som en befallning från Gud, och gick och sålde allt han ägde och gav pengarna åt de fattiga. Han sålde även en del av sin faders tyger (fadern var köpman) och hans häst, vilket gjorde fadern mycket upprörd, och fick honom att tukta sonen. Men Franciskus bestämde sig för att från och med nu hade han bara en fader, Fadern i himlen. Han sålde sin fars ägodelar eftersom han ville återuppbygga en kyrka i Assisi som förfallit, då han upplevde att Kristus befallde honom att "återuppbygga hans kyrka". I början tog han detta bokstavligen, sedan efterhand tog han det symboliskt, och grundade Franciskanorden istället.

Jag vet inte om något annat helgon som liknar så på Jesus som Franciskus. Jag har skrivit på min ateistiska blogg att Jesus liknar mer på Franciskus och anarkistiska rebeller än på Påven. Det är mycket på grund av Franciskus´ gestaltande av Jesu liv som jag fortfarande har Jesus som min idol, fast jag tror han är en mytisk gestalt, och inte har existerat. Men han lever i våra drömmar, i vår kärlek, och som sådan utövar han ett mäktigt inflytande, lika stort som andra döda helgon som verkligen existerat.

Det är särskilt Franciskus` fattigdomsideal som har gjort ett djupt intryck på mig. För är inte detta ren och skär anarkoprimitivism? Att välja och förespråka fattigdomen är att ta avstånd från makt, rikedom och miljöförstörelse. Visserligen var Franciskus på sätt och vis anhängare av påven (han sökte påvens godkännande för sin munkorden), men han liknar en anarkistisk rebell i sin kritik av makt och rikedom. Att han var anhängare av påven, var kanske mer p.g.a. att det var mycket svårt att vara emot påven på den tiden i Italien, man blev tagen av inkvisitionen om man kritiserade påven på den tiden (tänk bara på albigenserkriget på Franciskus tid, där katarerna förföljdes. Inkvisitionen föddes under dessa förföljelser. Katarerna liknade på Franciskus i sin fattigdom och i sin kritik av kyrkan). Skulle Franciskus ha levt idag, skulle han helt säkert varit anarkist.

Men Franciskus förföljdes också. När han besökte Rom, blev han fängslad av påven p.g.a. hur han kritiserade kyrkans makt, girighet, rikedom och korruption. Han blev dock frisläppt till slut.

Har du någonsin tänkt på att det är människovänligt, miljövänligt och djurvänligt att vara fattig? Är inte mycket av vår civilisations förtryck av människor, djur och natur en följd av vår lyx och rikedom? Teknologin har mycket stora utsläpp, tänk bara på industrier, bilar och flyg, och skulle vi inte kräva lyxpälsar skulle

inte minkfarmarna existera. Och skulle vi inte kräva datorer och mobiltelefoner skulle mycket tid frigöras i tredje världen till att folk skulle kunna bli självförsörjande istället för att slava för de rikas lyx; meningslöst slit. Att leva fattigt är att leva solidariskt, inte bara med djur och natur, utan även med andra fattiga. Rikedom förtrycker de fattiga, särskilt tredje världen, som måste slava för denna rikedoms upprätthållande. Skulle alla människor vara fattiga, skulle alla vara fria, inga herrar skulle finnas, alla skulle leva fritt och självförsörjande, och ingen skulle utnyttjas av andra. Tolstojs anarkoprimitivistiska ideal skulle uppfyllas, att alla skulle leva på landsbygden som fria bönder, utan herrar, och städerna skulle läggas ner.

Franciskus tänkte kanske inte på dessa samband, han lydde bara bibelns ord. Men det finns ändå en solidarisk och naturvänlig ande hos honom, som fortsätter att inspirera till anarkoprimitivism. Det är inte utan vidare som han fått axla rollen som djurens och ekologins skyddshelgon. Hans solsång är en av de vackraste pärlorna i lyrikens historia, och där sjunger han om "broder Sol" och "syster Måne", "broder Vind" och "syster Vatten", "broder Eld" och "syster moder Jord", och slutligen om "syster den lekamliga Döden" (ja t.o.m. den skulle vara en familjemedlem för Franciskus!). För Franciskus är allt skapat hans bröder och systrar. Alla djur och allt som lever. Det finns ett stråk av jämlikhet med allt levande hos Franciskus. Han fick enligt legenden en gång en ilsken varg till följeslagare, som följde honom vart han gick, och blev tam. Han kallade den "Broder Varg".

Franciskus lär också ha predikat för fåglarna.

Att vara fattig och att känna allt levande som sina bröder och systrar, det är grogrunden för all sann anarkoprimitivism, och detta är något som kan rädda planeten.

Franciskus har älskats även av de skönlitterära författarna, och många biografier om honom har skrivits av sådana, såsom Chesterton och Johannes Jörgensen. Jag har även nyligen läst om proletärförfattaren Harry Blombergs (1893-1950) roman "Stackars vår kärlek" (Schildts förlag 1948), som är ett försök att placera Franciskus i vår tid, beskriva hur hans liv skulle gestalta sig i vår tid. Jag tycker mycket om den, och rekommenderar den åt mina läsare. Den boken är bara ett av många exempel på hur Franciskus utövat inflytande långt utanför kyrkans kretsar.

Franciskus´ munkorden Franciskanerorden är förebild för min egen orden "Den heliga naturens orden", som är en orden för att läka

Moder Jord, och där djuren är våra ledare. Den är bara en poetisk grej, kan aldrig bli en riktig orden, eftersom vi inte har några riktiga ledare, bara djuren. Den är en sant anarkistisk orden, som man är med i i hemlighet, inte officiellt, förutom undantagsvis min flickvän Titti och "Skogs-David".
2017-05-21 @ 16:48:00 Permalink Anarki Kommentarer (1) Trackbacks ()

En dröm om Chris Martenson. Och något om våra skogar.

Jag drömde i natt om energi- och ekonomiexperten Chris Martenson (jag drömmer ibland om mina favoritförfattare som jag aldrig träffat i verkligheten, som Guy McPherson och Richard Heinberg). Han fick frågan "Vad är det som gör att du inte bara lägger dig ner och dör?" Martenson svarade: "Att vi ännu har en så grön planet".

Ja, det stämmer nog än så länge. Vi har djunglerna kvar i tropikerna, och det stora boreala skogsbältet i nord. Dessa skogar är så stora att de syns som grön färg på planeten, om man ser planeten från yttre rymden. Men det är ingen självklarhet att vi ska få behålla dem (djunglarna iaf), klimatförändringarna och skogsskövling hotar. Greenpeace har i gång en skogskampanj för att rädda våra skogar. Mer och mer skogar omvandlas till trädplantager, som inte är några riktiga skogar, utan trädåkrar med raka led, och trädåkrar är förödande för den biologiska mångfalden.
2017-05-20 @ 14:51:00 Permalink Chris Martenson Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mitt ekofilosofiska verk "Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen." Och om min senaste diktsamling. Var man kan läsa dessa verk.

Jag har nu arbetat länge på att sammanställa ett ekofilosofiskt verk av mina bästa blogginlägg här på bloggen. Resultatet är boken "Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen", och finns på att läsa här, på sajten Academia.edu.(du kan logga in där med facebook, tryck på den blåa rutan med bokstaven "f". Du måste bara svara på några frågor, tryck på "SKIP" när du kommer till frågan om du vill ladda upp något dokument, om du inte har något du vill ladda upp, sedan öppnas det en profil för dig på sajten, och du kan söka efter "Åter till det vilda" i sökmotorn på sajten) Den är på nästan 200 sidor.

Boken är min viktigaste hittills, mitt livsverk hittills i ett nötskal. Den säger mycket om mig, om vem jag är, om mina värderingar och vad som rör mitt hjärta djupast. Jag ska försöka få den utgiven på

något förlag (kanske Fri Press skulle vara intresserad?). Om ingen vill ha den, trycker jag den kanske själv. Men den ska få mogna ett tag till, först ska jag publicera en diktsamling, "Det som lever i skymning. Utvalda dikter 2005-2017", som innehåller en samling av mina bästa dikter hittills. Den finns också att läsa på Academia.edu, här.

Om "Åter till det vilda" trycks, så är den den tredje tryckta boken som jag ger ut (jag har tidigare, i min tidiga ungdom, gett ut vissa skrifter i tio exemplar, jag räknar inte med dem, de var inte ordentligt tryckta), där de tidigare var "Över floden mig" (dikter, Tidskriften Deltas förlag 2007) och "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (Titel förlag 2010).

"Åter till det vilda" är en fördjupning av boken "Djurisk teologi", där jag skalar av det religiösa som vidlåder den "djurism" som jag förespråkar i sistnämnda bok, lite som det har gått med alkemin, där vetenskapsmännen sakta skalat av vidskepelserna, och förvandlat alkemin till kemi. Djurismen innebär (som bekant för många av mina bloggläsare), att befria djuren och människans djuriska natur från fångenskapen i civilisationen, till att leva i harmoni med sin djurnatur. Tills vidare anser jag detta göras bäst genom att lära av naturfolkens livsstil, dock utan att slänga i sopkorgen det goda vi lärt oss av civilisationen. Förr var jag inne på tanken att vi skulle bli apor igen, i framtiden, efter millioner års evolution, men jag tycker det är lite för extremt, och har inte det med i boken. Djurismen kan ses som en form av anarkoprimitivism, men i min egen speciella tappning, med fokus på djuren och det djuriska i människan. Den har också beröringspunkter med djupekologin.

För mig är det viktigt att få tryckt boken "Åter till det vilda", eftersom jag inte vill att "Djurisk teologi" ska vara sista ordet om djurismen. Jag skäms lite över den sistnämnda boken, den var nog lite psykotisk. Men den är ett viktigt dokument över min utveckling, och över min psykiska sjukdom. Den finns faktiskt ännu att köpa på Adlibris, här, efter sju år. Den utgavs bara i 50 exemplar, varav tio tappades bort på Adlibris. Jag skulle önska att få en lite vidare publik för "Åter till det vilda", få lite läsare inom miljörörelsen, för att få feedback. Ja, jag får väldigt lite feedback på vad jag skriver, vilket jag tycker är mycket synd. Jag har inte så många bloggläsare, kanske i genomsnitt fem till tio per dag, många av dem inte från miljörörelsen, utan mer mina vänner på Facebook. Jag tycker miljörörelsen borde utmanas av boken "Åter till det vilda", och jag skulle vilja veta vad t.ex. folk inom Greenpeace skulle tycka om den.

2017-05-18 @ 18:05:00 Permalink Dikter Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dokumentären "Sista skörden". Om hur vi förstör våra jordar

Här är en mycket viktig svensk dokumentärfilm om hur vi förstör våra jordar genom det storskaliga, industriella monokultur-jordbruket.

Har du någonsin tänkt att det finns en länk mellan vad vi gör mot naturen, och vad vi gör mot oss själva? Att vi utarmar våra jordar, har en länk till att vi håller på att utarma oss själva. Samtidskonsten och samtidspoesin vittnar därom med mycket tydliga signaler.

10 miljoner hektar jord försvinner av utarmning per år. Det blir 30 fotbollsplaner i minuten. Och samtidigt växer befolkningsmängden med 80 miljoner per år. Jag får inte ekvationen att stämma.
2017-05-17 @ 13:58:00 Permalink Kritik av det industriella jordbruket Kommentarer (1) Trackbacks ()

Jag ska aldrig glömma dig, vilda liv

Civilisationen vill
att hela världen ska bli en enda stad,
och att alla naturfolk ska civiliseras.
Att vi ska glömma
det vilda livet i naturen
som vi en gång levde,
så att all vår kraft
ska ges civilisationen.
Men jag ska aldrig glömma er,
urfolk, om ni försvinner,
de vilda djuren och träden ska påminna om er,
jag ska aldrig glömma dig, vilda liv,
jag ska alltid veta att du finns,
och du äger min beundran
för evigt.
2017-05-14 @ 13:50:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om mina hemlösa år, och vad de har givit mig. Naturfolkens brist på hemlösa.

Vissa upplevelser i livet förändrar en för gott, och ger en vissa outslätliga egenskaper. För mig är en sådan upplevelse det att jag i många år varit hemlös och luffare. Det har gett mig en insiderblick

på hemlösheten och luffarskapet, jag vet hur det känns, jag vet hur det radikala utanförskapet känns, ja även hur den yttersta fattigdomen känns. Jag har varit så fattig att jag i hunger grävt i vanliga osorterade blandsopor efter mat (i Spanien), och ätit gammal ost som hade vita maskar i sig (jag tog bort maskarna och åt osten). Det är så nära botten man nästan kan komma. Jag har även nästan levt på apelsiner som jag stulit från apelsinträdgårdar i Spanien (fallfrukt).

Jag har även många gånger sovit utomhus i kyla, utan liggunderlag och utan sovsäck, bara med kläderna på, jag kröp ihop och sov så (det har faktiskt gått att sova så!). Jag har sovit så när det var frost på natten, en vårnatt i Sydtyskland när jag luffade genom trakterna där 2010.

Jag har luffat genom Europa på tåg utan biljett och utan några ägodelar med mig. Jag har vandrat i Sydeuropa utan någonting med mig, utan ryggsäck, utan pass, utan pengar, utan plånbok, bara med kläderna på kroppen. Detta kostade mig flera gånger fängelse, när jag råkade luffa genom länder som var utanför EU, som Serbien och Schweitz. Jag vet vad det är att vara fredlös, utan identitetskort eller pass, en olaglig existens. Och det har gett mig en medkänsla med andra fredlösa och olagliga existenser, som Robin Hood och andra.

Jag vet också vad det är att vara halvt kriminell, när jag släppte fri djur i Italien och Spanien, en gång i en by i Spanien (Orgiva) släppte jag fri ungefär tvåhundra djur, något som slutade i finkan. Jag slapp dock böter eller längre fängelsevistelse.

Dessa upplevelser av djup fattigdom och hemlöshet, har gett mig en slags grundsolidaritetskänsla med dom fattiga och hemlösa; dom är mitt folk, jag känner med dom, och försöker alltid hjälpa dom om jag kan. Jag tycker visserligen att jag gör allt för lite, och måste akta mig att jag inte ger för mycket pengar åt dom, så att jag själv har en liten penningbuffert för kristider. Jag känner mig hjälplös inför många hemlösa i Stockholm, vet inte hur jag ska hjälpa dom att få lägenhet, jag står maktlös. Att ge lite pengar hjälper lite. De hemlösa slipper oftast svälta, det är inte till mat dom behöver pengar, utan till lägenhet. Och ger man dem inte tillräckligt pengar, blir det ingen lägenhet. Hundra kronor är en klen tröst, det gör högst att de kan köpa något på McDonalds och sitta där med gott samvete och värma sig en sen kväll.

Jag har också upplevt att nästan bo på McDonalds, och kom underfund med att den gången var McDonalds mer gästfri än kyrkan, som ju ska vara guds utvalda folk på jorden. Jag satt en tid många

nätter på såna McDonaldsar som var öppna största delen av natten, och jag fick sitta där fastän jag inte köpte något. Det var en mycket tung tid, och jag lärde mig att hata de amerikanska ytliga poplåtar som alltid kom ut ur McDonalds radio, ständigt samma slags sliskiga musik. Inte direkt tröstande för en hemlös med rötter i finsmakarnas litteratur och poesi och klassisk kvalitetsmusik.

Jag skrev även diktverk på McDonalds om natten. Diktverk som "Yeschua" och "Yeschuas comeback", som jag skickade till H:ströms förlag, utan att någonsin få ett svar. Dikterna var nog psykotiska, har jag kommit underfund med senare, i alla fall de i "Yeschuas comeback".

Jag har även grävt mig en jordhåla mitt i Stockholms centrum 2010, i parken Observatoriekullen (jag grävde den på vintern, när tjälen satt i marken), för att slippa gå den långa vägen (13 km) från centrum till min håla i Nackareservatet. Jag fyllde jordhålan med böcker om lidande och kamp, och bodde där en månad eller så. Det var en psykotisk tid, och jag uppförde mig mycket märkligt i Ny Gemenskaps (ett ställe för hemlösa) lokaler, som en hemlös hund.

Jordhålan på Observatoriekullen upptäcktes av myndigheterna, och fylldes igen med jord när jag var på luffen i Sydeuropa. Innan dess hade den rasat lite ihop när tjälen började gå ur marken. Jag tvingades ta farväl av alla böckerna jag hade i hålan, och jag hade en del egna handskrifter där också. Men dom var psykotiska, så jag ångrar inte att jag tappade dem den gången, för gott. Men de hade kanske behövts för litteraturforskningen, som insikt i psykosens väsen.

Det är tungt att vara hemlös. Man blir så utanför allting. Det var nog hemlöshetens påfrestningar som mycket stod bakom mina många psykoser. Nu har jag lägenhet (bor hos min flickvän Titti Spaltro), och njuter av god psykisk hälsa, jag har inte haft psykoser på över fyra och ett halvt år. Jag känner andra hemlösa som också är sinnessjuka. Men också fullt friska hemlösa, som gamle Rune, som jag känner så varmt för.

Det säger något om vårt samhälle att vi har så många hemlösa. Stockholm har flera tusen, har jag läst och hört. Det är något genomruttet med ett samhälle som har så lite basal communitykänsla att många blir utanför och utan hem. Det är en slående insikt att förstå att de vilda naturfolken inte har några hemlösa. De är organiserade så att det helt enkelt inte kan uppstå hemlöshet. De skulle nog förvåna sig storligen om de hörde om våra städers hemlösa, de skulle nog tro att vi var några hårdbarkade och hjärtlösa,

förhärdade människor, som kan tillåta något sådant. De skulle nog anse staden som grymhetens förkroppsligande och stamkänslans och solidaritetens död. Konsumismens tempel och kärlekens död. Naturfolken har inte fattiga och rika överhuvudtaget. Där är man fattig om man går hungrig, och rik när man är mätt. Och alla delar de (oftast) jämnt på maten de jagar, fiskar och samlar.

Vi är inte skapta eller evolverade att bo i städer. Vi bär fortfarande på stenåldersgenerna, och är fortfarande evolverade att leva i små stammar på kanske högst 150 personer, där alla känner alla. Är det därför folk är så psykiskt sjuka som lever i städer? Jag tror det. Vi har lämnat vårt inre paradis, communitykänslan och solidariteten med allt skapat, och byggt oss ett mausoleum, ett inre fängelse, ett arbetsläger, kallat staden. Det vi har förlorat romantiserar vi, vi har fantastiska tankar om naturen, vi idealiserar den, eftersom vi är utanför den*, utanför vårt Eden. För naturfolken är "paradiset" normalt, de har inte de där vidlyftiga drömmarna om ett förlorat paradis, så vitt jag vet. Ja, är det inte ur detta faktum som våra myter om den svunna guldåldern härstammar, det faktum att vi lämnat det liv som vi är evolverade att leva, där vi är ett med vår natur, ett med verkligheten, och där inga hemlösa och inga rika och fattiga finns? Jag tror det.

* eller så upplever vi det i alla fall. I själva verket tillhör vi naturen, och kan aldrig rycka oss loss från den, vad vi än gör.
2017-05-11 @ 16:54:00 Permalink Fattigdom Kommentarer (0) Trackbacks ()

Idealiseringen av tillvaron är en kortsiktig lösning

Idealiseringen av tillvaron, som poesin och religionen ofta gör sig skyldig till, är en kortsiktig lösning på lidandet. Det är som trösten av en hägring om vatten i Saharaöknen, det ger en tillfällig tröst, sedan försvinner trösten när man upptäcker chimären i den. En mer realistisk syn på tillvaron är den enda långsiktiga strategin, ty det ger oss orsak till att själv bli en del av lösningen, när vi inser verklighetens grymhet, och förstår vad vi bör göra för att lindra den. Idealisering är för infantila själar, ett ärligt möte med verkligheten som den är passar bättre när man tagit en vuxens ansvar för livet, och har insett att det är ingen som räddar, ingen gud, ingen ängel, om vi inte själva tar tag i att lindra lidandet. Ingen Jesus kommer att komma ner i skyarna för att rädda oss från klimatförändringarna, vi måste därför själv ta tag i detta. Att tro att vi kan ignorera problem med att hänvisa till andra som ska rädda oss, är inte bara infantilt, det är att likt strutsen sätta huvudet i sanden, s.k. "strutsbeteende".

Jag tror att det är ganska många som upplever klimatet som politikernas ansvar, att de ska rädda oss när det blir för svårt. Men det kommer inte att ske om inte vi agerar. Klimatförändringarna är nämligen ett resultat av miljarder små handlingar i vardagen som du och jag utför, och det är vi som måste gå över till att göra miljarder små handlingar i vardagen som motverkar klimatförändringarna. Politikerna kommer inte att göra detta åt oss.
2017-05-05 @ 13:47:00 Permalink Allmänt Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Tänk om naturen är "himlen" * och civilisationen "helvetet"?

Rastafarianerna har en särpräglad uppfattning av tillvaron: Naturen är en symbol för Sion, "Det Nya Jerusalem", himlen, medan den västerländska civilisationen är "Babylon", det ondas näste. Har du någonsin tänkt tanken om de kanske ligger något i detta?

På ytan ser det ut att vara tvärtom. Naturen verkar grym (tänk att 99 % av alla arter som någonsin funnits, har dött ut), medan man i civilisationen lever i lyx och överflöd. Men så är det bara på ytan. Skrapar man bara lite på ytan, så att bakgrunden kommer fram, framträder en helt annan bild. De flesta som i civilisationen lever i överflöd, tvingas jobba mycket för sitt överflöd, och långt värre är det för många av de fattiga, som utgör majoriteten av civilisationen. Jag kallar detta slaveri. Något sådant finns inte i naturen. Slaveriet för herrar lyser med sin frånvaro i den vilda naturen, där djuren tillåts följa sina instinkter även när de följer ledare och alfahannar.

En sak röjer sig också vid närmare granskning: De civiliserade plågas ofta av psykisk sjukdom (däribland ätstörningar, som jag räknar som en psykisk sjukdom). De psykiska sjukdomarna har ökat lavinartat under de senaste seklerna, allteftersom människorna har avlägsnat sig från naturen och landsbygden, (särskilt bland ungdomar) i takt med industrialiseringen. Naturfolk plågas sällan av psykisk sjukdom (1) (åtminstone de som inte har så nära kontakt med civilisationen, de som lämnats ifred), och av detta kan man dra slutsatsen att vilda djur också sällan plågas av detta.

Och en till sak lyser en också genast i ansiktet: De civiliserade är ofta inte sig själva, de spelar spel, de spelar roller. Medan i naturen är alla hela tiden helt sig själva, de är äkta och ärliga inför varandra, på gott och ont. Något jag mycket hellre skulle föredra än civilisationens lögnaktiga spel för kulisserna.

Det är detta civilisationens spel för kulisserna som får det att verka som om det är civilisationen som är himlen, och naturen som är

helvetet, eftersom alla är fattiga där. Men ser man barar lite djupare, ser man fasadernas ihålighet, och hur det i själva verket är tvärtom.

Djuren är fria, i alla fall de vilda djuren. Ingen tvingar dem. Dom får gå med eller avstå från att gå med. Detta kan man knappast säga om de civiliserade. Det finns något tvunget hos dem. Uppför de sig inte ordentligt, kommer psykiatriker, polisen, väktare eller kronofogden. De är helt enkelt tvungna att spela med i samhällscirkusen. Göra allt för att inte hamna på psyket eller i fängelse. Djuren i skogen har inga fängelser eller sinnessjukhus som alltid hotar bakom allt. Nej, de har bara döden, som är långt mindre hotfull, man bara upphör att existera (2). Och jag skulle nog hellre välja döden än att vistas länge i civilisationens "helveten i helvetet"; fängelserna och sinnessjukhusen, som jag båda har erfarenhet av.

Naturen kan verka grym, det medges, men det är ingenting i jämförelse med civilisationens systematiska grymhet genom historien (tänk bara på de otaliga krigen, slavdriften, inkvisitionen och nazismen). Naturen har den fördelen att djuren där är ett med sin natur, ett med sina instinkter, ett med jorden och med verkligheten, medan det i de civiliserade gömmer sig en avgrundsdjup alienation från det naturliga och djuriska, vår sanna natur som djur, som gör att många människor inte ens vågar (eller har lust) att gå barfota på somrarna. Istället flyr de in i det konstgjorda och det virtuella, som de tror skall rädda dem undan lögnen och alienationen, men som bara fördjupar den ytterligare. Facebook och VR (Virtual Reality) är det konstgjordas slutstationer, och jag vet inte om någon som har blivit lyckligare, eller i alla fall inte klokare, av det. Det verkar mer som en blindgata, eller en soptipp, dit man kastas om man är för rik och välbärgad. En soptipp som, med undantag för vissa pärlor, flödar över av det som civilisationen är bäst på, men som lyser med sin frånvaro hos de vilda djuren: ytlighet och glättiga fasader. Detta säger jag som erfaren Facebook-kund, efter sju, åtta år på Facebook. Väl att märka betyder det bibliska ordet för helvetet - Gehenna - i själva verket den brinnande soptippen i Hinnoms dal utanför Jerusalem. Ytligheten och reklamen på Facebook får mig att undra om inte den är den civiliserade konstgjordhetens slutstation, särskilt när den kopplas till VR (Facebook har som bekant köpt upp Oculus VR).

Har det någonsin gått upp för de civiliserade att konstgjordheten är livets fiende, naturens fiende, och alienerar oss från det/den? Att den är själva verklighetens fiende? Att hamna i helvetet är för mig att komma på kant med själva verkligheten, att bli verklighetens fiende. Nu är de civiliserade så på kant med verkligheten att de har förändrat själva klimatet på jorden, det är redan 1,5 grader varmare än

förindustriell tid. Det är så man baxnar. Blir det ännu några grader varmare, så hamnar mänskligheten och planeten bokstavligen i helvetet i yttre bemärkelse (dock inte av det religiösa, eviga slaget). Men värst blir det för de rika civiliserade, som då mister sina fina fasader, och tvingas möta konsekvenserna av sin verklighetsfientliga livsstil. De vilda djuren har lite att förlora, de har bara döden kvar (3). Men för de civiliserade återstår att deras gigantiska globala finansbubblor brister, och att verkligheten hinner ikapp deras lögnfasader. Då kan inte ens Facebook och VR frälsa oss. Det var ju tekniken som förde oss in i detta predikament i första taget. Då återstår bara ett uppvaknande, en global etisk omvändelse, och en återgång till verkligheten bort från de konstgjorda fasaderna, alltså till naturen, som vi trots allt tillhör. Kanske blir det ett yttre helvete av klimatförändringarna, men den stundande etiska omvändelse som väntar mänskligheten i kollapsens avgrund kan i själva verket vara en port tillbaka till naturen, och med den det förlorade inre paradiset. Det blir kanske ett yttre helvete men en inre himmel när civilisationens förlorade söner vänder åter till verkligheten och naturen, när det inte längre går att upprätthålla lögnfasaderna, och den mellanmänskliga solidariteten (och solidariteten med allt skapat) får en renässans. Kriser och olyckor har en tendens att locka fram detta hos människorna, och jag är säker på att vi kommer att får se dessa tendenser förstärkta när civilisationen kollapsar och vi bara har varandra. Hellre det och yttre fattigdom och olycka, än yttre lycka parat med en frånvaro av solidaritet, community och verklighetsförankring. Kärlek är trots allt det viktigaste i livet, och det är denna insikt som får mig att se himlen hos en sparvflock i buskarna (fattiga förvisso, men fria och lyckliga), och helvetet hos den stressiga men dock välbärgade personalen på McDonalds. Dessa senare har inte heller förstått att den sanna rikedomen är att ha tid, tid för kärlek, tid för community, och allt som är viktigt och väsentligt i livet, medan den som är fattig på tid men rik på pengar i själva verket är den som är verkligt fattig, inte minst när hens tid går åt till att göda andras onaturliga begär, skapta av det faktum att inte heller dessa har tid för det väsentliga i livet.

* naturen har dock ingenting gemensamt med de kristna fundamentalisternas sterila, perfekta himmel. Ordet "himmel" ska här tolkas som ett ursprungligt tillstånd av harmoni och jämvikt, där lidandet och lyckan är jämnt och demokratiskt fördelade, ett tillstånd som rymmer både sorg och glädje, men som är full av LIV, av stor biologisk mångfald, utan fruktansvärda massiva krig och bombningar, slaveri, tortyr och massiv psykisk sjukdom. Naturen är inte en himmel i jämförelse med fundamentalisternas himmel, men nog i jämförelse med civilisationen. Ordet "helvete" skall också

tolkas på liknande sätt som ordet himmel, som något som inget har att göra med fundamentalisternas helvete (som ofta är evigt), utan som ett tillstånd av obalans och ojämvikt, av fruktansvärda, massiva krig och bombningar, slaveri, tortyr och massiv psykisk sjukdom. Civilisationen är ett helvete i jämförelse med naturen, inte i jämförelse med fundamentalisternas helvete.

(1) När naturfolket Piraha i Amazonas regnskog fick höra av Daniel Everett (en vit missionär) om hans fasters självmord, bara skrattade de, och tyckte det var märkligt, de hade aldrig hört om något sådant, och trodde det var ett skämt.

(2) Döden utgör däremot en slags säkerhetsventil för djuren, skadar dom sig för allvarligt och obotligt, eller blir för sjuka, så det blir för tungt att leva, kan dom alltid sluta äta och dricka, och dö, om dom inte dör av sig själva. Det är inte lika lätt för människorna, tyvärr.

(3) Det blir förvisso en kamp för överlevnaden när klimatförändringarna blir för svåra, men djuren lever där redan nu (i kampen för överlevnaden), nära döden, och det blir inte lika stor skillnad som det blir för de rika civiliserade, som störtar från lyxens höjd ner i avgrunden.

2017-05-02 @ 13:43:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om klimatmarschen i Stockholm igår

Igår (29.4.) var jag på klimatmarschen i Stockholm (Peoples Climate March, ett referat finns här) som gick från Norra Latin (där det hölls en del tal och spelades musik och sjöngs) till Norrmalmstorget. Vi var 2000-3000 pers (min gissning), avgjort färre än förra marschen kring klimatkonferensen i Paris 2015 (då var det kring 4000, men borde det inte bli fler med tiden, allteftersom klimatet blir varmare? Klimatet har ju förvärrats sedan denna marsch)

Det var en mäktig upplevelse. Jag var utklädd till isbjörn, som Greenpeace-volontär, och gick långt framme i marschen och smågrät bakom masken medan jag vandrade (i början), så heligt kändes det att få vara med om något sånt här (grät jag inte också över folkets förstockelse, och över att det alls behövdes en sådan här marsch?). Det är sånt här som verkligen betyder något, som verkligen gör skillnad. Att får vara med och göra folk uppmärksamma på klimatförändringarna, vår tids stora ödesfråga. Jag och min flickvän

Titti har jobbat mycket med att inbjuda folk till klimatmarschen, som Greenpeacevolontärer, vi har delat ut ett hundratal flygblad och satt upp många affischer. Vi var även två gånger på Greenpeaces verkstad i Orminge (Nacka) och målade banderoller och hjälpte till med annat. Många av de stora banderollerna på marschen gjordes just i Greenpeaces verkstad, de har avancerad utrustning för att göra banderoller. På den banderoll som hölls uppe främst i marschen, stod det "Tillsammans för en hållbar framtid".

Talen på Norra Latins skolgård var fina. Särskilt meteorologen Pär Holmgrens tal var fint och viktigt, han berättade om vår koldioxidbudget (dvs. hur mycket vi får släppa ut) för tvågradersmålet, som är skrämmande liten. 25 % av budgeten har använts bara på 6 år (jag håller däremot med klimatforskaren David Wasdell med flera, som menar att vår koldioxidbudget för tvågradersmålet är "redan massivt överspenderad"). Greenpeace skrev 2016 att Sveriges koldioxidbudget kan ta slut om sju år. Alltså i år har vi bara sex år kvar. Koldioxidbudgeten för tvågradersmålet är däremot förvillande, eftersom det vetenskapliga klimatmålet ofta har varit högst en grad varmare, såsom t.ex. klimatforskaren James Hansen förespråkat, och det är nu redan över en grad varmare än förindustriell tid (1,5 C, om vi ska vara noga).

I slutet av talet sade Pär Holmgren att "Det är aldrig för sent att göra så mycket vi kan". Den inställningen tycker jag om. Det är kanske för sent att rädda mänskligheten, men inte att rädda andra arter.

Andra talare som jag kände till var Anders Wijkman (den kände ekopolitikern) och Stina Oscarson (regissör och dramatiker). Deras tal var också fina. Det var också en talare från Peru, Carmen Blanco, och en från Indien, Prashant Shindi, som jag inte kände till. Talaren från Indien talade om sitt arbete i Indien med "Food sovereignity", och talaren från Peru talade om sitt arbete för att maten som de fattiga i Peru producerar, främst skall gå till det egna folket, inte exporteras. Sånt gillar jag.

Till sist talade Greenpeaces Em Petersson.

Musiken var stundtals rörande. Jag gillade särskilt Sofia Jannok, samisk artist och sångare. Det fanns en rebellisk naturkraft i hennes sång och musik som rörde mig till tårar. Hon tog ställning för urfolken i sin sång.

Tack till Greenpeace, KlimatSverige, Klimataktion, Stormvarning och andra organisationer och eldsjälar som varit med om att ordna eventet!

2017-04-29 @ 17:58:00 Permalink Att offra sig för miljön Kommentarer (2) Trackbacks ()

Det lättsinne med vilket vi konsumerar billiga varor som fattiga folk i tredje världen har slitit för

Det finns ett absurt fenomen i västvärlden: det är det lättsinne med vilket vi konsumerar varor som andra har slitit för att producera, under förhållanden som inte vi själva skulle acceptera, såsom sker i tredje världen. Har du tänkt på att den te och det kaffe som vi dricker lättsinnigt stora mängder av, ofta har plockats mödosamt på plantager i tredje världen, av mycket fattiga människor med usel lön? Det finns ingen vettig korrelation mellan det lättsinne med vilket vi konsumerar dessa varor, och den möda med vilken de har producerats. Och vi konsumerar dessa varor absurt billigt, till ett pris som inte har något att göra med varornas verkliga värde, med tanke på den möda med vilket de har plockats, och de koldioxidutsläpp som varorna har gett upphov till då de transporterats över halva jordklotet. Det absurt billiga priset bidrar till det lättsinne med vilket vi konsumerar varorna. I själva verket föraktar vi klimatet och det arbete som lagts ner på att plocka dessa varor, när vi dricker dem lättsinnigt, som om det vore vilket gratis vatten som helst. Det hela är respektlöst. Åtminstone borde de som plockat kaffet och téet få ordentligt betalt, ja egentligen borde de inte alls producera detta åt oss, för de fattiga människorna i tredje världen borde få marken för sig själv till att odla sin egen mat på, så de kan vara fria från herrar och vara självförsörjande. Det gömmer sig ett dubbelt brott i vårt lättsinne med dessa varor: Vi borde inte dricka dom, och om vi gör det, borde vi betala ordentligt för det, vilket inte vi gör. Rättvisemärkta varor är visserligen ett steg i rätt riktning, men de är allt för lite radikala, vi borde betala avsevärt mycket mer för dessa varor än vi gör nu.

Och en sak till att tänka på: hur lätt kastar vi inte mat som producerats av fattiga bönder i tredje världen under stor möda? Tänk på den otroliga mängd mat som kastas i butikerna idag, bara för att bäst-före-märkningen gått ut, fast varorna är helt ätliga ännu. Och tänk på att en hel del av denna mat är producerad i tredje världen av de fattiga. Detta borde ge oss en tankeställare om civilisationens galenskap. Hur respektlösa mot de fattiga är vi inte med vår nonchalans av deras möda!
2017-04-26 @ 11:46:00 Permalink Nutida slaveri Kommentarer (0) Trackbacks ()

August Blanches staty

Författaren August Blanches staty står där varje dag.
En förstelnad varelse, utan liv,
som påminner om att författaren inte finns mer.
Han har i alla fall inte guidat litteraturhistorikerna,
och rättat deras felaktigheter om honom i sina böcker.

Han är lika tyst som sin staty.

Hur härligt vore det inte att gästas av honom idag,
så han fick se på oss med sina 1800-talsögon.
Kanske han skulle fatta vad som händer, att
det är på väg åt skogen. Vi skulle behöva hans perspektiv,
en romanförfattares djupa perspektiv från fjärran tider.
Nu ser han bara på oss från sin staty,
en förstelnad blick, som säger:
En gång finns du heller inte mer.
2017-04-25 @ 14:46:00 Permalink Dikter Kommentarer (0)
Trackbacks ()

Välkommen till klimatmarschen i Stockholm 29.4!

Lördagen den 29 April kl. 14.30 är det klimatdemonstration vid Norra Latin i Stockholm centrum. KlimatSverige har en sida om eventet, här. Eventet heter "People´s Climate March". Vi samlas först vid Norra Latin (den stora gården utanför byggnaden, på Drottninggatan 71b), och sedan, kl. 16.00, marscherar vi till Norrmalmstorg genom centrum.

Jag och min flickvän Titti har varit och satt upp affischer om eventet på sistone, samt delat ut flygblad till olika caféer, (särskilt ekocaféer) och vegetariska/veganska restauranger. På Greenpeaces huvudkvarter finns mera affischer och flygblad att hämta, på Rosenlundsgatan 29 B (ring på på ringklockan). Var gärna med och sprid ordet!

Senaste gång det var en sådan här marsch, var kring klimatkonferansen i Paris i November 2015. Vi var omkring 4000 personer den gången, och eventet gjorde djupt intryck på mig. Det rör mig att se att så många verkligen bryr sig om sånt som faktiskt betyder något, istället för den kommersiella cirkusen. Det här handlar om mänsklighetens ödesfrågor, och det skulle vara bra om människorna var lika hängivna klimatet som dom var hängivna

religionen eller kommersialismen. Tyvärr är detta inte fallet. När jag och Titti var ute och satte upp affischer igår, fanns det knappt några affischer uppsatta i stan om klimatmarschen. Vi såg bara en enda affisch, på Kulturhuset. Och då var det bara nio dagar kvar till klimatmarschen. Kanske vi behöver fler klimatväckelse-evangelister?

Nästa söndag ska jag och Titti och måla banderoller för klimatmarschen på Greenpeaces verkstad i Nacka, tillsammans med många andra. Vi samlas nere vid Slussen, där bussarna avgår, kl. 10.30 inkommande söndag. Om du är intresserad av att besöka verkstaden och medverka, kan du fråga Greenpeace om det passar på info.se@greenpeace.org.
2017-04-21 @ 14:18:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Svenskarna borde sluta skaffa barn för att kunna ta emot framtidens klimatflyktningar

Svenskarna lider av ett allvarligt fel: dom skaffar nya barn när vi inte ens kan ta hand om dom barn som finns, särskilt svältande u-landsbarn och det barn som kallas planeten Jorden (som också samtidigt är vår mor). Och vi skaffar nya barn fast många vet att det bidrar till överbefolkningsproblemet. Vi är faktiskt för många, och planeten och klimatet lider av det. Skulle vi vara färre skulle det släppas ut betydligt mindre koldioxid, och betydligt mindre gifter.

Det föds för många särskilt i tredje världen. Därför borde svenskarna avstå från att skaffa barn, så att vi kan vara med och balansera upp det faktum att det föds för många i tredje världen. Sänker vi bara vår levnadsstandard kraftigt, så att inte dom flyktningar som kommer hit får en lika naturfientlig livsstil som oss, så skulle vi kunna avhjälpa tredje världens överbefolkning genom att ta emot dom som inte klarar sig där p.g.a. att dom är för många, och utan att naturen skulle lida av det.

Vi borde sluta skaffa barn i Sverige, särskilt för att vara redo för en otroligt viktig sak: klimatflyktningarna i framtiden. Desto värre klimatet blir i framtiden, desto mer klimatflyktningar kommer det att bli (dom existerar faktiskt redan). Och det är inte en fråga om om, utan när. Förr eller senare måste vi möta konsekvenserna av vår naturfientliga livsstil, och en mycket viktig sådan konsekvens är att folk kommer att fly de varmaste länderna när det blir för varmt och torrt där, och när krig bryter ut där p.g.a. detta, som i Syrien. Svenskarna, och västvärlden överhuvudtaget, har ett mycket stort ansvar här, för det är västvärlden som står bakom

klimatförändringarna, det är vi som har huvudskulden, i och med att det var vi som hittade på industrialiseringen, bilar och flyg mm. Och det är även vi som har släppt ut mest koldioxid, överlägset mest. Det vore då rimligt att vi tog det största ansvaret för klimatflyktningarna, och slutade skaffa barn för att kunna välkomna dem, och även sänkte vår levnadsstandard radikalt för att vara en god förebild för tredje världen och för flyktningarna, så att inte de tar efter oss i naturfientligheten när de kommer hit.

Sverige borde gå före med gott exempel i att sluta skaffa barn, och de flesta länder borde nog begränsa barnaskaffandet kraftigt om vi ska rädda klimatet.

Det finns dock ett viktigt problem med mitt förslag. Tänk om det kommer en otroligt massa muslimer som tar över vår demokrati? Jag skulle föreslå två strategier för att undvika detta. Det första är att vi helt enkelt inte tar emot så många muslimer, så att det kommer mest folk hit med snällare religioner, såsom buddhister och hinduister och animistiska urinvånare. Vi skulle begränsa muslimernas invandring så att dom inte kunde ta över politiken i vårt land. Den andra strategin är att om det blir för många muslimer, begränsar man deras rösträtt, så att bara en viss procent av den muslimska befolkningen får rösta, för att undvika att dom bildar ett stort muslimskt parti som helt tar över politiken. Om jag skulle välja mellan dessa två strategier, skulle jag ta det andra, även om demokratin skulle komma att lida av det. Vi kan helt enkelt inte riskera att Sverige blir ett muslimskt land. Det vore odrägligt. Men en hel del muslimer kan invandra utan att detta blir något problem. Det problematiska med detta är att det blir större risk för terrordåd i Sverige. Men jag menar att det är viktigare att hjälpa klimatflyktningar än att undvika terrordåd. Om vi i framtiden inte tog emot muslimska klimatflyktningar skulle flera dö och lida än om vi riskerade terrordåd p.g.a. att vi tar emot många muslimska invandrare.
2017-04-21 @ 14:02:00 Permalink Flyktningkrisen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Våra fötter är våra rötter

Våra fötter är våra rötter. Vi har konstiga rötter. Var snäll mot dina fötter-rötter och stäng inte inne dom för mycket. Jorda dina fötter-rötter, och låt dom känna jorden, sitt ursprung. I den skall du finna din näring och din frälsning.
2017-04-19 @ 16:12:51 Permalink Moder Jord, Gaia Kommentarer (0) Trackbacks ()

Har du hört skogens tystnad?

Senaste fredag och lördag var jag och vandrade med min vän idéhistorikern Einar Petander i Tyresta nationalpark (en stor skog/naturreservat i utkanten av Stockholm). På fredag kväll när det mörknat kom vi fram till vårt mål den dagen, som var ett vindskydd. Där fanns en ung tysk tjej, ensam, som sökt skydd där efter att ha vandrat på dagen med sin ryggsäck. Hon hette Susi/Susanne. Vi gjorde upp eld med ved som vi hittade i en låda ganska långt från vindskyddet. Vi satt tillsammans runt lägerelden ett par timmar, och talade om djupa existentiella frågor, om livet efter döden, om Swedenborg och New Age. Det var lite märkligt att denna tjej hade vågat sig ut i skogen ensam på det här sättet, och låg ensam i mörkret i vindskyddet när vi kom. Det var rätt kallt, och hon frös på sina fötter. Hon hade också en allt för tunn sovsäck, så det blev inte någon sömn för henne den natten. Hon tog en varm sten från lägerelden, och hade den vid sina fötter i sovsäcken, virad i en handduk. Men det hjälpte henne inte att sova.

Jag fick en dikt under vandringen, som jag tycker om. Den heter "Har du hört skogens tystnad", och går såhär:

Tystnad. Har du hört skogens tystnad?
Det är en levande tystnad, det är LIV!
Vad skogen är poetisk ändå!
Här har livet sitt centrum, inte i städerna.
Här sjunger naturen sina stilla, eviga sånger.
2017-04-18 @ 13:05:00 Permalink Dikter Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min reaktion på terrordådet i Stockholm senaste fredag

Fredagen för en vecka sedan upplevde Stockholm ett terrordåd. En lastbil körde in i Åhléns varuhus, och dödade fyra och skadade femton. Den 39-årige uzbekiern och muslimen Rakhmat Akilov, med koppling till IS i Syrien, har erkänt sig skyldig. Trist att det skulle vara en muslim igen, det ger Sverigedemokraterna vatten på sin kvarn, tillika med alla andra flyktningfientliga. Akilov förstör för sina muslimska bröder och systrar, och för alla som söker asyl i Sverige.

Min vän István Molnár kommenterade det hela på Facebook med att uppmärksamma hur självrannsakan hos det svenska folket lyser med sin frånvaro efter detta dåd. Jag svarade honom med följande reflektion:

"István, jag har varit inne på lite samma tankar som du. Det svenska folket och statsministern saknar självrannsakan när sånt här händer. Man är tillfreds när man finner syndabocken och hämnar sig, enligt ens egen krigsretorik, men att man själv skulle ha en andel i att det gick som det gick, det är fullständigt otänkbart. Såna här nesliga terrordåd uppstår inte i ett vakuum, som vissa tycks tro. Dom har alltid en orsak - orättvisor, förtryck, som gör terroristerna desperata och hatiska. Bättrar inte det svenska folket sin livsstil, och gör den mindre amerikansk (vilket hat extremister och terrorister kan ha mot Amerika!) och mindre shoppinggalen (tänk på att terrorattacken gjordes mot Åhlens shoppingcenter), får vi nog räkna med att bara få flera terrorister på nacken. Jag urskuldar inte terrordådet, jag bara påpekar att vi alla är medskyldiga mer eller mindre, på något sätt. Eftersom allt hänger ihop."

Om det svenska folket och statsministern skulle vara lite mindre självgoda, och lite mer intresserad av orsak och verkan, skulle framtiden för oss och alla stackars flyktningar vara betydligt ljusare. Så som det nu är, förstärks bara fientligheten mellan den muslimska världen och västvärlden, när inte västvärlden är ödmjuk, och inser att den har en del i att det blivit som det blivit. Det behövs en omvändelse till verkligheten hos västvärlden, en omvändelse till de grymma fakta om västvärlden som nu blir allt tydligare och tydligare i takt med oljetoppen och klimatförändringarna. Har t.ex. svenskarna tänkt på att kriget i Syrien (IS är med i detta krig) har något att göra med klimatförändringarna, då detta krig till stor del var en reaktion på en långvarig torka, och de folkförflyttningar och den fattigdom och den kaos som var följden av detta?

Konsekvenserna av västvärldens lyxlivsstil når oss till slut (dock, religionen islam är förvisso även en viktig faktor i sammanhanget). Terrordåden i väst är bara en liten del av detta. Det hela är tragiskt och ödesmättat
2017-04-13 @ 14:01:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (5) Trackbacks ()

Öppet brev till miljöminister Karolina Skog om om bioavfallshanteringen i Stockholm

Bäste Karolina Skog

På sistone har jag upptäckt att höghuset där jag bor (i hyreslägenhet) på Karlaplan i Stockholm inte har någon särskild behållare för bioavfall i sin sopsortering. Allt bioavfall går till kontainern med blandavfall. Detta gör mig upprörd. Jag har sett behållare för bioavfall i Stockholm, men dom verkar vara kopplade till

bostadsrätter, och är låsta. Jag har för mig att det är vanligare med bioavfallsbehållare hos bostadsrätter än hos hyresrätter. Stämmer detta? Men borde det inte vara självklart att alla hushåll har tillgång till särskilda bioavfallsbehållare? Annars går mycket potentiell mull till spillo. Detta är mycket trist, med tanke på hur odlingsjorden överallt i Sverige behöver kompostmull för att förbättras och bli näringsrik, den fungerar som gödsel. Och även med tanke på alla de dåliga jordarna i världen (som lidit av erosion och utarmning), särskilt i tredje världen, där varje liten näringsrik mullplätt är guld värd. Sverige skulle kunna ge kompostmull åt tredje världen, om landet inte behöver allt själv. Det är ett slöseri med resurser att inte ta vara på allt vårt kompostavfall, och låta den bli mull. Det är som att slänga pengar i toaletten, istället för att ge dem till de fattiga. Jag hoppas att bioavfallsbehållare skall bli obligatoriskt för alla hushåll, det borde lagstadgas (eller finns det redan sådana lagar?). Det är oförsvarligt att kasta bort blivande mull, när andra svälter på andra sidan av jorden.

Vänliga hälsningar, Lars Larsen
2017-04-11 @ 15:00:00 Permalink Kompost Kommentarer (2)
Trackbacks ()

Motsatsen mellan anarkoprimitivism och vetenskapliga framsteg

Jag har ett dilemma. Å ena sidan bejakar jag vetenskaplig kunskap, och menar att den vetenskapliga metoden är oslagbar i att finna säker kunskap. Å andra sidan är jag anarkoprimitivist, och menar att vi, för att rädda klimatet och naturen, måste radikalt sänka vår levnadsstandard, avveckla globaliseringen, bli lokala och ta efter de vilda ursprungsbefolkningarna runt om i världen, dock utan att förkasta det goda vi lärt oss av civilisationen.

Den vetenskapliga kunskapens utveckling är starkt beroende av globaliseringen, teknologiska framsteg (tänk på fysikernas CERN), ekonomisk tillväxt och utveckling av civilisationen överhuvudtaget. Måste jag inte bejaka allt detta om jag bejakar den vetenskapliga metoden inom sanningssökandet?

Det är här dilemmat reser sig. För om vi ska leva som ursprungsbefolkningarna, då kan vi inte utveckla vetenskapen såsom vi skulle vilja. Vi blir då starkt begränsade i vår vetenskap. Vi förlorar kanske efter hand våra laboratorier, när allt går sönder till sist och nytt inte finns att köpa, vi förlorar förmågan att trycka upp nya, uppdaterade läroböcker och andra vetenskapliga skrifter, eftersom pappersfabrikerna har lagts ner, vi förlorar efter hand internet, så att forskarna inte längre kan samarbeta globalt på

internet, vi kan inte göra stora globala forskningsprojekt, eftersom internet och flygen och tågen lagts ner osv. osv. Vetenskapen begränsas på många sätt. Och alla behövs till att odla jorden och hjälpa till med det basala, det som säkrar vår överlevnad, eftersom jordbruks- och skogsmaskinerna efter hand går sönder och inga nya finns att köpa, och inte minst tar bränslet slut, eftersom vi inte vill bidra till den globala uppvärmingen, och har därför lagt ner oljebolagen.

Men om vi går denna vägen, behöver inte vetenskapen dö helt och hållet, även om den begränsas kraftigt. Det fantastiska är, att vetenskaplig undervisning inte är oförenlig med en anarkoprimitivistisk livsstil. Undervisning kostar ingenting, förbrukar inga resurser, och lämpar sig fint att syssla med på kvällen kring lägerelden. Men kursböckerna får bli av förlegat, gammalt slag, då vi inte kan trycka upp nya böcker. Men kanske vi upprättar små bibliotek i vissa tipin eller hyddor (eller i de hus som tipibyarna, ekobyarna, är centrerade kring, så länge de kan upprätthållas), med den absolut mest nödvändiga kunskapen, såsom basal sjukvård, klimatet och oljetoppen, ekologisk ekonomi, samt, förstås, paleoantropologi och etnografi/etnologi. Universiteten kan således leva vidare i våra små stammar på landsbygden, i små klasser kring lägerelden, med muntliga förhör om alla papper och pennor förbrukats. Det enda man behöver är en människa med bildning inom något visst område, samt några gamla böcker från den civiliserade tiden, som vi räddat från de förfallande biblioteken i civilisationen. Såhär kan vi tradera kunskapen från universiteten vidare, generation efter generation. Till slut förstörs böckerna av fukt och mögel, och då får vi klara oss utan kursböcker. Till slut kommer det hela att likna det som våra forna förfäder sysslade med kring lägereldarna; man berättade historier och myter för varann, och bara samtalade. Bara med den skillnaden att vi inte berättar myter, utan traderar vetenskaplig kunskap, en mästare med sina lärjungar runt sig, såsom vi gjorde för två tusen år sedan, inom det som kan anses som vetenskapens vagga. Inte ens nu behöver vi lämna vetenskapen, den kan hållas vid liv ännu, ja så länge vi har språket kvar.

Det som blir svårt i undervisningen när vi ska leva som ursprungsbefolkningarna, är forskning och alstrandet av ny kunskap. Forskning kräver oftast komplexa civiliserade strukturer, de kräver oftast universitet i sin moderna form. Om vi då inte räknar som forskning att mästaren tillsammans med lärjungar gör exkursioner i naturen, och tar reda på nya saker om den natur de har omkring sig, vilket är svårt, eftersom det mesta redan är upptäckt. Eller att mästaren och hans lärjungar genomför vissa enkla experiment, som går att göra utan avancerad teknologi, papper och pennor. På detta

sätt kan de upprätthålla forskningens anda, men kan knappast producera mycket ny kunskap, mer fastställa gammal kunskap, och lära lärjungarna den vetenskapliga metoden. Men man kan alltid analysera och sammanställa nya fakta om det förändrade klimatet, nya arter i omgivningen, eller nya fakta om sin egen stam och andra stammar, och annan natur kanske långt, långt bort, om man gör resor på cykeln. Men det blir svårt efterhand att dokumentera dessa nya rön, eftersom papper och pennor kommer att vissna bort efter hand. Man för nöja sig med att memorera och berätta kring lägereldarna.

Begränsandet av vetenskapen är helt enkelt priset vi måste betala om vi ska leva miljövänligt. Jag är själv villig att betala det priset. Jag avgudar inte vetenskapens eviga framsteg så mycket att jag inte skulle kunna betala detta pris. Det är viktigare att rädda naturen och klimatet än att vetenskapen ska gå framåt med stora steg, såsom den gör nu. Detta kommer också att ha en bevarande effekt på mänskligheten, eftersom vi inte behöver äventyra mänskligheten med farliga nya upptäckter, såsom de upptäckter som ledde fram till kärnvapen. Och det kommer också att bevara mänskligheten att mest sådan kunskap som är direkt nyttig för stammen kommer att bevaras, det andra kommer att dö sakta ut.

Allt har ett pris. Utan civilisationen, universiteten och dess forskning blir vi kanske mer sjuka *, men andra arter än oss blir friskare. Och det finns mer av andra arter än det finns av mänskligheten.

Jag tror kunskaper i hantverk kommer att bli viktigare än vetenskaplig kunskap i detta scenario, ja, kanske hantverkskunskaper t.o.m. kan kallas vetenskapliga kunskaper? Men hantverk kommer att bli viktigare än t.ex. fysik och kemi. Det finns en massa vetenskaplig kunskap som vi faktiskt inte behöver för att överleva. Kunskap som vi behöver för att överleva, kommer att dominera i ett anarkoprimitivistiskt samhälle. Och betonandet av nyttan kommer att komma till sin rätt, jag tror inte att vi kommer så mycket att samla kunskap för kunskapens egen skull, såsom vetenskapsmännen idag så ofta gör, med ibland helt onyttiga forskningsprojekt. Vi kommer att söka kunskap som förbättrar stammen och den övriga naturen, och stärker dess överlevnad. Och jag tror även forskning och undervisning inom etiken kommer att bli viktig, viktigare än den var i civilisationen, vars forskning så ofta bröt mot etiken, inom t.ex. djurförsök, framställning av skadliga kemikalier, och forskning kring kärnvapen och kärnkraft.

* detta p.g.a. att vi, om vi ska lägga ner globaliseringen, nog måste till sist lägga ner våra sjukhus, då de är så uppbyggda kring teknik som är beroende av globaliseringen. Däremot kommer många sjukdomar som kommer av ett civiliserat levnadssätt att försvinna. Så det vi förlorar när vi förlorar våra sjukhus, kanske vi helt eller delvis får igen genom att vi blir allmänt friskare (t.ex. obesitet lär försvinna). Men avancerad sjukvård, som kirurgiska operationer, får vi nog lämna därhän.
2017-04-08 @ 15:07:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Kapplöpningen mellan klimatförändringarna och de förnyelsebara energislagen

Det pågår en stor kapplöpning i världen just nu. Det är kapplöpningen mellan den globala uppvärmingen och installeringen av förnyelsebar energi (solkraft, vindkraft mm.). Vem kommer först av dessa två, vem vinner? Hinner vi undvika katastrofala klimatförändringar genom att övergå till förnyelsebart i tid? Det är kanske historiens mest ödesmättade kapplöpning. Mycket hänger på att vi verkligen förstår att det är en kapplöpning. Gör vi inte det, kommer vi inte att satsa tillräckligt mycket på förnyelsebar energi för att vi ska ha en chans att vinna kapplöpningen.

Det är inte bara installeringen av förnyelsebar energi som är på den ena sidan av kapplöpningen. Den delar plats med återgången till naturen, till naturvänlighet, överhuvudtaget. Förnyelsebar energi är bara en av aspekterna av detta, och den som mest syns och hörs. Och kanske det fält där vi kan göra mest, eller där de mest realistiska möjligheterna finns. Det är lättare att bygga miljövänlig teknologi än att avveckla civilisationen. Få vill gå med på det senare, även om det är det som krävs i det långa loppet. Installeringen av förnyelsebar energi borde bara vara ett sätt att bygga broar tillbaka till naturen och avvecklingen av civilisationen, för att göra övergången smidigare och lättare. Ska vi rädda klimatet måste civilisationen avvecklas, för den är en s.k. "heat engine" i sig själv, som klimatprofessorn Tim Garrett (vid Utahs universitet i Amerika) har påpekat. Vi skall inte förkasta allt det goda som civilisationen lärt oss, som basal sjukvård och vetenskaplig kunskap, men vi måste nöja oss med en betydligt lägre levnadsstandard om vi ska rädda klimatet, och globaliseringen, och allt som beror av den, måste avvecklas. Livet måste bli lokalt, och vi måste klara oss med det som kan produceras lokalt. Världen blir så mycket fattigare då, att man måste anstränga sig för att kalla det för "civilisationen" längre.

Det som ger lite hopp, är att den förnyelsebara energins tillväxt är exponentiell (som solcellernas och vindkraftens). Dess utvecklingskurva är alltså en som till slut står rakt upp i vädret. Men trots denna tillväxt är vi mycket långt från att nå våra miljömål när det gäller förnyelsebar energi, och den utgör ännu en hopplöst liten del av världens energiproduktion. Denna sida hos IEA skriver att "In 2012, the world relied on renewable sources for around 13.2% of its total primary energy supply. In 2013 renewables accounted for almost 22% of global electricity generation, and the IEA Medium-Term Renewable Energy Report 2015 foresees that share reaching at least 26% increase in 2020." Jag lyckades inte få fram nyare data genom att googla.

Inom EU är det bättre. Denna sida skriver: "The primary production of renewable energy within the EU-28 in 2014 was 196 million tonnes of oil equivalent (toe) — a 25.4 % share of total primary energy production from all sources."

Det som dock ger hoppet om räddning ett stöt, är att det är så svårt att integrera förnyelsebar energi i elnätet. Det blir mycket dyrt, som bl.a. Gail Tverberg har skrivit om. Och ett mycket stort problem är att vind- och solkraft inte ger sin energi jämt under hela året, utan bara då solen lyser och vinden blåser. Man kämpar mycket med att lagra elektricitet från sol- och vindkraft, för att använda den då det inte blåser eller solen inte lyser, men det är mycket svårt.

Ett annat ämne för misströstan är att förnyelsebar energi oftast handlar om elektricitetsproduktion. När det gäller flytande bränslen för fordon, är den förnyelsebara energin en försvinnande liten del, och har dessutom otroligt lågt EROEI (nettoenergi), vilket gör den mycket dyr och olönsam att producera (dessutom producerar den koldioxid vid förbränning, precis som oljan). Största delen av transportbränslet utgörs fortfarande av oljan. Det finns inte riktigt några lönsamma ersättningar för oljan. Jo, elektriska bilar har framställts som en lösning, men det kommer att ta mycket lång tid att ombilda transportsektorn till bara elektriska bilar, och när det är gjort, kommer det att kräva stora mängder ny elproduktion, som i många länder fortfarande görs mest med kol och naturgas, dvs. just de fossila bränslen som vi ville undvika att använda *. Lösningen vore i såfall att lägga ner kolkraftverken och naturgaskraftverken, och gå helt över till förnyelsebar energi, vilket är en otrolig utmaning. Det kräver en avsevärt lägre levnadsstandard.

Även om vi skulle komma långt med den förnyelsebara energin, så tror jag det finns en stor risk att vi misslyckas, eftersom när vår energi blir ren, och vi slutar skicka partiklar (s.k. areosoler) upp i

atmosfären, såsom det händer när vi bränner fossila bränslen (och ved och biobränslen också), så kommer vi att förlora "global dimming", som utgörs av alla de partiklar (svavelpartiklar, sulfater, organiskt kol osv) vi skickat upp, som fungerar som ett slags svagt "paraply" för solens strålar, så att de inte blir lika starka. Detta paraply gör att hela effekten av den globala uppvärmningen inte blir så allvarlig som den annars skulle bli. Man har räknat ut att jorden skulle bli upp till tre grader varmare (så säger Guy McPherson, James Lovelock säger 2-3 grader, James Hansen säger över en grad, Paul Beckwith säger högst 0,5 grader) bara på några dagar eller några veckor, om civilisationen upphörde och vi slutade skicka upp partiklar i atmosfären. Detta gör att skulle vi helt gå över till förnyelsebar energi, skulle det plötsligt bli avsevärt mycket varmare ändå, även om våra koldioxidutsläpp kom ner till noll. Som Guy McPherson säger, vi är i en situation där vi är "doomed if we do, doomed if we don´t".

Även om detta är sant, blir sakerna inte bättre av att vi fortsätter släppa ut koldioxid. Den kommer att hetta upp atmosfären mer och mer, men mycket av hettan samlar vi till den dag civilisationen kollapsar av klimatförändringarna, och då tar uppvärmningen ett stort skutt p.g.a. förlusten av global dimming, eftersom en kollapsad civilisationen inte släpper ut så mycket partiklar. Vi måste ändå kämpa för förnyelsebar energi, mest den som inte ger utsläpp, för det kan rädda, om kanske inte mänskligheten, så ändå kanske andra arter. Och det är den mest långsiktiga strategin.

* och sen har vi alla utsläppen från tillverkningen av elbilarna, och från transporteringen av alla delar kors och tvärs över jorden, och sen har vi det att elbilarna är mycket resurskrävande, de tär mycket på våra sällsynta resurser om de skulle masstillverkas i stor skala. Och sen är elbilarna väldigt dyra, vilket skulle bli svårt att hantera för våra redan vacklande ekonomier.
2017-04-05 @ 12:08:00 Permalink Avveckling av civilisationen
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur ett världsparlament kan vara förenligt med anarkism. Hur man skulle kunna upprätta ett gräsrotsdemokratiskt världsparlament

Jag är anarkist, som du kanske har förstått redan. Mer specifikt anarkoprimitivist. Jag tror att demokratin måste vara gräsrotsdemokrati för att vara verklig demokrati, jag tror staten bara är en skendemokrati, ja "massornas diktatur". Och jag tror att den bästa formen för organisation är den lokala, lilla gruppen, där alla

känner alla, med kanske högst 150 medlemmar, i en stor ekoby, en community på landsbygden, som ursprungsbefolkningarna har det. Dessa communityn kan alla stå i förbindelse med varandra, och träffas på konferenser, men ingen övergripande styrelse skall tillsättas, den lokala självstyrelsen skall vara nog.

Denna anda genomsyrar min blogg. Jag har t.o.m. varit mer radikal än de flesta anarkister och anarkoprimitivister, i det att jag har förespråkat att vi måste återvända till apornas livsstil, vilket jag numera inte längre riktigt tror på. Men kärnan i min anarkoprimitivism kvarstår.

Hur kan jag då på vissa ställen på min blogg förespråka ett världsparlament? Går det inte stick i stäv med anarkismen?

Det gör det nog. Och jag tillsluter mig heller inte till någon vanlig korrupt form av världsparlament. Vad jag vill, är att vi globalt kommer överens om att avveckla civilisationen, och återvända till ursprungs-befolkningarnas livsstil, för att rädda klimatet. Detta kräver organisation, eftersom vi har ställt till det så ordentligt för oss. Planeten är döende, klimatet har havererat. Vi kan inte nu bara hoppa av civilisationen, och återvända till naturen, som om allt vore bra i naturen. Vi måste städa upp efter oss. Vi måste stoppa naturmördarna med hjälp av lagen, om vi kan, såsom vissa organisationer för naturens rättigheter gör. Och vi har bråttom.

Det anarkisterna ofta glömmer, är just detta. Vi måste se världssituationen i ett längre perspektiv, och se vad som kan göras, och vad som är realistiskt. Det är inte realistiskt att avveckla civilisationen utan att först stoppa oljebolagen, kärnkraftverken, Monsanto, de multinationella företagens härjningar i tredje världen och mycket annat, med hjälp av lagen. De ger sig inte frivilligt. Vi måste lagstadga återvändandet till naturen, innan det verkligen har en chans att ske. Vi måste kriminalisera förstörandet av naturen, och ställa naturbrottslingarna till svars. Jag tror detta kan ske endast genom någon form av världsparlament. Men inte vilket som helst. Det måste vara ett parlament som har modet att avveckla sig själv när det nått sitt väl utstakade syfte - att avveckla civilisationen och alla stater, och sist sig själv.

Ett världsparlament som kan fungera som avvecklare av civilisationen (med det som sitt främsta syfte), kan inte fungera som våra vanliga parlament. Kanske en bättre modell vore av en årlig stor konferens med representanter för självstyrande kommuniteter och ekobyar världen över? Jag är inte så kunnig i dessa frågor, men jag gillar inte hur demokratin i stater världen över är funtade. Hur

pengarna styr, hur man bedriver propaganda, hur anarkisterna alltid utelämnas ur ekvationerna, hur man sällan når någon gräsrotsdemokrati, hur korruptionen breder ut sig. Vi måste på något sätt gå förbi allt detta när vi ska bilda världsparlament, och finna ett skonsamt sätt att bedriva världspolitik, där folket och de fattigaste verkligen kommer till tals (enligt principen att de starkare ska tjäna de svagare), inte bara skenbart, såsom i politiken nu, när politiker får väljare av att bedriva propaganda, med hela mediernas propagandamaskineri, och nästan köper sig väljare med sina gigantiska valrörelsebudgetar. Och det är alltid eliten som väljs, de rika, de mäktiga, de som egentligen representerar en otroligt liten del av världsbefolkningen, de flesta i världen är faktiskt fattiga.

Skulle man kunna ta internet till hjälp när man upprättar ett verkligt gräsrotsdemokratiskt världsparlament? Man skulle ju kunna ha globala internetröstningar och globala internetkonferenser, bl.a. Nackdelen med det är att de fattigaste inte kommer med. Men kanske vissa av de fattigaste kommuniteterna har en enda dator, som kan representera dessa på internet? Och om de inte har någon dator alls, kan de resa till närmaste kommunitet som har dator, och medverka genom den. I vilket fall som helst närmar man sig gräsrotsdemokrati när man tar internet till hjälp i den globala världspolitiken. Jag tror i alla fall att det finns mycket bra grejer på internet, som kan upplysa folk om världens tillstånd, om klimatet, oljetoppen osv, och som ett världsparlament kan upplysa folk om. Jag har nyss skrivit ett prov i naturkunskap på vuxengymnasiet Komvux i Stockholm, och i kursboken läste jag om klimatförändringarna och oljetoppen, och många andra sätt på vilka mänskligheten förstör naturen. Kunskapen verkar sakta sippra ner i hierarkierna (jag lärde mig inget om detta när jag gick i högstadiet, nu får redan barn lära sig det). Fast många politiker verkare ännu inte ens ha förstått högstadie- och gymnasienivåkunskaper om världens tillstånd.

Jag tycker om broar. Jag vill själv vara en bro tillbaka till naturen för andra människor, det är mitt livs mål och mening. Och jag vill bygga sådana broar för andra människor. Ett världsparlament är för mig en sådan bro. Internet (rätt använt) och min blogg kan vara sådana broar. Vi behöver inte ta genast avstånd från hela civilisationen, och kasta det bort med hull och hår. Vi måste göra det på ett realistiskt sätt, och det är då vi behöver bygga broar. Broar till det som är hållbart. Förnyelsebar energi är också en sådan bro. Inget mål i sig själv, bara en bro tillbaka till frihet, självständighet och naturvänlighet.

Om vi tar saken i egna händer, och bara lämnar civilisationen, ensamma, då hamnar vi lätt offer för ensamhetens plågor, och rentav kan vi hamna i psykoser, såsom det gick med mig. Jag har nu lärt mig min läxa; vi måste göra detta tillsammans. Och det är detta gemensamma projekt, som världsparlamentet borde handla om. Vi måste som världscommunity, tillsammans vandra mot det hållbara samhället, mot enheten med naturen och det levande livet, till skillnad från det artificiella och konstlade, som hotar att alldeles uppsluka oss, och bli en egen sorts psykos, en alienation från verkligheten, såsom transhumanisterna vill ha det.

Vi har frön till sådana kommuniteter som jag fantiserar om för framtidens mänsklighet; ekobyarna och hippiekommuniteterna. Skulle det bara finnas lite mer av det, skulle ett gräsrotsdemokratiskt världsparlament vara mycket lättare att åstadkomma. Nu är det mesta i händerna på stat och regering/riksdag, som har förstört allt som heter gräsrots-communitykänsla. Välkommen till Matrix, det artificiella livet, i händerna på en kall och känslolös stat. Det är ingen övergripande stat jag fantiserar om i min världsparlamentidé, utan en konferens, bara en konferens, med sådana som på något sätt representerar sina småskaliga kommuniteter, de som nu finns, inte minst ursprungsbefolkningarnas. En konferens där lagar röstas fram och verkställs av världscommunityn, lagar för att stoppa miljömördandet, och skydda vår återgång till det vilda.

Vi lever nämligen redan i en global värld, där allt är på ett otroligt komplext sätt sammanlänkat. Vi måste utgå från detta i vårt politiska handlande, inte för att stödja den vidriga globaliseringen, utan för att avveckla den, och återgå till "bioregionalism" och "eco-communalism".

Hoppas detta blogginlägg kan vara ett litet hippiefrö bland andra till något sådant som ett verkligt direktdemokratiskt världsparlament på internet. "Global citizens movement" är ett annat sådant frö, och det finns fler (som FN).

När vi nu redan har datorer. låt oss använda dom till bästa möjliga verksamhet, som till att i ett världsparlament på internet lagstadga mot naturförstörelsen och för återvändandet till naturen och ett hållbart samhälle.

2017-04-03 @ 17:08:00 Permalink Anarki Kommentarer (0) Trackbacks ()

I vårt samhälle är det viktigare att vara "anständig" än att vara moralisk

Vissa av samhällets triviala uppförandenormer, som att man inte ska klia sig på pungen så att andra ser, eller prutta vid matbordet, verkar vara viktigare än sånt som verkligen betyder något, som att lindra fattigdom, ge en slant åt den hemlösa tiggaren, eller kämpa för naturens väl.

Skulle kungen klia sig på pungen framför kameran, skulle det bli ett högre ramaskri än om kungen inte vill ge en slant åt den hemlöse tiggaren som sitter vid vägen med sin tiggarskål, när han går förbi. Ja, detta sistnämnda skulle inte ens uppmärksammas överhuvudtaget, fast det är det verkligt omoraliska, särskilt då kungen är så rik.

Det finns en orsak till detta. Det är att kapitalismen kräver en fin fasad för att överhuvudtaget överleva. Så ruttet är den, att om dess sanna väsen skulle komma fram, skulle ingen gå med på den. Vi spelar alla ett spel för att upprätthålla kapitalismens fasad, så att den inte ska skämma ut sig i all sin omoral. Kapitalismen tål inte insyn, annars skulle tidningarna skriva mer om de fattiga arbetarnas situation i Kinas teknikfabriker, som t.o.m. kan tvingas arbeta 16 timmars dagar för att vi ska få våra smartphones.

Detta, att hela vår lyxiga tillvaro vilar på andras helvete, både människors och djurs helvete, talas det inte mycket om. Allra minst av kungen och politikerna. De kan det helt enkelt inte. Det skulle vara ekonomiskt självmord. Vad skulle det betyda för den ekonomiska tillväxten om vi började tala och skriva mer om det?

Nej, bättre att fortsätta vara anständig, så att vi kan rädda vårt eget skinn. Bättre det än att rädda tredje världen och djuren och träden, inte sant? Bättre att fortsätta bygga våra gigantiska köpcentrum, så att alla kan invaggas i tron att allt är bra, att allt finns i ett överflöd, utan offer, och att vi kan "get something for nothing", som författaren James Howard Kunstler sa. Priset för hela kalaset skall inte vi betala, vi ska få det billigt. Det sanna priset för kalaset ska gömmas under mattan, skyfflas dit, till tredje världen och naturen, undan vår insyn, skyfflas dit där det inte syns. Och så ska vi prisas för vår anständighet, för att vi undlåter att klia oss på pungen.

2017-04-03 @ 10:18:00 Permalink Allmänt
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mänsklighetens sjutton värsta synder som kollektiv betraktad

Jag skall nu lista sexton av de av mänsklighetens kollektiva synder som jag anser värst:

1) Att tortera folk, i fängelser eller i övrigt, t.ex. såsom katolska kyrkans inkvisition gjorde på medeltiden, eller såsom amerikanarna gör idag i Guantanamos eller Abu Ghraibs fängelser.

2) Att med vett och vilja förstöra naturen, det som upprätthåller allt liv, och därmed dömande fattiga människor, kommande generationer och icke-mänskliga arter till utrotning eller till ett jordiskt helvete. Att syssla med sånt som förgiftar miljön och förstör klimatet.

3) Att vägra folk med outhärdliga smärtor dödshjälp (eutanasi), om de begär det, när de smärtstillande medlen inte räcker till, och de inte förmår själv göra självmord, så att de plågas resten av sitt liv, eller plågas till döds. Detta gäller såväl outhärdliga fysiska smärtor som outhärdliga psykiska smärtor.

4) Att plåga djur i djurförsök. Att ha dem i onödig, meningslös fångenskap, t.ex. i djurparker, bara för människornas nöjes skull.

5) Folkmorden genom tiderna, såsom det armeniska folkmordet, eller folkmordet i Rwanda.

6) De medeltida häxprocesserna, där man brände "häxor" på bål.

7) Att tvinga folk att slava för sig, vare sig det är i koncentrationsläger (Nazismen) eller genom nykolonialism i fabriker i Indien och Kina. Att beröva folk deras självständighet, frihet och förmåga till självförsörjning genom att ta deras mark och ekonomiskt tvinga dem att slava i fabriker och industrier istället. Alltså det som västvärlden håller på med i tredje världen. Också att förstöra urinvånarnas samhällen på detta sätt.

8) Att misshandla psykiskt sjuka, med t.ex. tvångsvård, spännbältesläggning, isoleringscellsvistelse och tvångsmedicinering. Psykiatrins vidriga historia på detta område, med tortyrliknande behandlingar och lobotomi.

9) Att ha byggt kärnkraftverk och kärnvapen, därmed skyfflande en allt för stor ansvarsbörda på kommande generationer, och riskerande kärnvapenkrig som hotar mänsklighetens överlevnad, och kärnkraftsolyckor som förstör för oss i framtiden.

10) Att inte satsa mer på att mätta världens hungriga, och göra livet drägligt för dem, och istället satsa på teknograndiosa projekt, som

rymdteknik och smartphones, ja dyr högteknologi över huvudtaget, som kräver mycket arbete och resurser, och ta de svältandes mark i anspråk för att på dem odla onödiga lyxvaror, kaffe, te och tobak till de rika, istället för mat till de svältande.

11. Att slösa med våra naturresurser, så att kommande generationers välfärd äventyras. Detta gäller såväl olja, kol, naturgas, mat, vatten, metaller, uran, som fiske. Att inte mer satsa på förnyelsebar energi, och avveckla vårt beroende av icke-förnyelsebara energiformer, såsom fossila bränslen.

12. Att ge religionen en alltför stor plats i samhället, därmed avsaktande samhällets progressiva anda, medan man när medeltida vidskepelser, med alla dess destruktiva konsekvenser, med auktoritarianism, förföljelse av homosexuella, motstånd mot abort, förakt för kvinnan, förbud mot preventivmedel (katolska kyrkan) och motstånd mot vetenskap och forskning (som kreationismen).

13. Att hjärntvätta försvarslösa barn och ungdomar in i det kapitalistiska samhällssystemet genom att tvinga dem i grundskola p.g.a. allmän läroplikt, just i deras känsligaste och mest formbara period.

14. Att upprätthålla en kapitalistisk istället för en socialistisk och anarkistisk världsordning. Att medverka till att skillnaden mellan fattiga och rika växer, och till att göda kapitalisterna på naturens och de fattigas bekostnad.

15. Polisens otaliga brott, som de aldrig ställs till ansvar för.

16. Mänsklighetens hårda behandling av de hemlösa runt sina egna knutar.

17. Tjuvjakt, särskilt den i de tropiska områdena, såsom tjuvjakt på elefanter för elfenbenens skull.

2017-04-02 @ 14:31:00 Permalink Antipsykiatri
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om guden "Västerlänningarna"

Underligt, de kristna i västvärlden tror på en supervarelse, en allsmäktig gud, som de tror övergav sin gudom och blev människa för att frälsa världen, och själv kan de inte tänka sig att följa deras

guds exempel, och överge sin mycket ringare gudom - deras västerländska, "gudalika" levnadsstandard, för att rädda själva naturen från undergång, för att inte tala om att rädda de otaliga afrikanska barn som svälter till döds varje år. Västvärldens kristna har tagit efter den gammaltestamentliga, fascistiska guden Jahve, av den nytestamentliga, mycket mer barmhärtige guden Jesus ser man ringa spår hos dem. Hade de tagit efter honom, hade nog världen sett mycket annorlunda ut (de kristna består av 2,4 miljarder människor, många i väst). Men västvärldens kristna fortsätter att leva tryggt i sin tillrövade "himmel", till stor del okänsliga för ropen från helvetet, precis som Jahve, som lär döma majoriteten av mänskligheten dit. Ja, majoriteten av mänskligheten lever ett tungt liv, dömda dit av den gud som heter "Västerlänningarna", inte minst den fundamentalistiska kristna högern, särskilt i USA. Ja, numera lever inte bara tredje världen ett tungt liv fyllt av slit och mödor, utan även många icke-mänskliga arter får finna sig i att vara bland de som dömts till helvetet av guden "Västerlänningarna" (många arter utrotas varje dag, p.g.a. människan, medan många andra lever på randen till utrotning), i sanning en fascistisk gud, lik Jahve.

Västerlänningarna förstår inte att det är deras "gudalika" livsstil som mycket är orsaken till andras helvete (detta beror på entropilagen. Minskar man entropin på ett ställe, ökar man den på ett annat ställe). Så odlar och exporterar t.ex. Kenya över en tredjedel av Europas snittblommor. Tänk om de hade kunnat odla mat istället för blommor, och mättat Afrikas hungriga med det. Detta samma gäller för en mängd andra av tredje världens lyxiga exportvaror, såsom tobak, kaffe, te, kakao och socker. På all den mark som dessa onödiga lyxvaror produceras på, hade det kunnat odlas mat till de svältande. Ser ni nu en av orsakerna till att nästan 800 miljoner människor svälter? Andra svälter bl.a. för att vi västerlänningar ska få våra lyxvaror, och leva som gudar. Är inte detta mycket omoraliskt och himmelskriande orättvist? Att vi frånrövar tredje världens befolkning deras odlingsmark, gör inte bara att de svälter, utan det gör dem även till de rikas slavar, genom nykolonialism, så att de hindras från att bli självförsörjande, självständiga och fria.

Härmed bojkottar jag kaffe, te, kakao (och choklad) och socker, och även bananer. Gör det ni också. Och det är inte bara på grund av de fattigas svält som jag gör detta, utan även för att dessa varor fraktas över halva jordklotet, och bidrar med sina koldioxidutsläpp till klimatförändringarna.

Det här kan tyckas vara en småsak, men världsproblemen består av miljarder småsaker. Det är för att västerlänningarna inte är trogna i det lilla, som vi har så stora problem i världen.

2017-03-29 @ 11:53:00 Permalink Barmhärtighet
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om mänsklighetens framtid som art

Jag har tidigare på bloggen skrivit att jag tror att mänskligheten kommer att dö ut om hundra år eller så (eller rentav tidigare), p.g.a. skenande klimatförändringar. Jag tror det skulle kunna utgöra ett slags "worst case scenario" i mitt tänkande: 50-100 år fram i tiden är det ute med mänskligheten. Om vi har tur har vi tusen år på oss, som den berömde fysikern Stephen Hawking antyder här. Han säger att mänskligheten har tusen år på sig att lämna jorden för att kolonisera rymden, annars utrotas vi som art. Men även om Hawking har rätt, och vi faktiskt har tusen år kvar, lever vi likafullt i "de yttersta tiderna", om man betänker att mänskligheten som art har levt i 200 000 år. 1000 år av det är bara 0,5 %. Om vi hade färdats 200 km, och hade bara en kilometer kvar, då skulle vi anse oss vara på slutrakan, vara snart framme. Även med tusen år kvar måste mänskligheten börja förbereda sig. Tusen år skulle jag nog anse som det absoluta "upper limit" av det vi har kvar att leva som art. I geologisk tidsperspektiv, eller i kosmiskt perspektiv, är det ett ögonblick, "en pipa snus", som Georg Henrik von Wright skulle säga. 99% av alla arter som någonsin levat finns inte mer, har dött ut. Hur kan vi tro att vi själva kommer att vara bland de som lever vidare i årmiljoner, särskilt med tanke på den villervalla vi har ställt till med på planeten? Är inte hotet från de redan skenande klimatförändringarna ett faktum som måste mana till ödmjukhet här?

Stephen Hawkings lösning, att kolonisera yttre rymden, känns inte särskilt lockande, och lider av teknograndiositet. Det är faktiskt 4,2 ljusår till närmaste stjärna, Alfa Centauri, som inte ens har beboeliga planeter. Och jag tror att det är omöjligt att "terraforma" (genom teknologi omforma planeten till beboelig) Mars. Jag skulle hellre välja att dö än att leva resten av mitt liv som fånge i sterila rymdfarkoster eller i öde landskap på Mars, i händerna på folk som lider av teknograndiositet, och som vill ha mig att slava för detta.

Transhumanisternas lösning, att i den s.k. "Singulariteten" lyckas ladda upp sitt medvetande till internet och leva evigt i den virtuella verkligheten, känns mer som ett helvete än en himmel, för att tala med min vän Matias Gustafsson, och den lösningen tror jag också är omöjlig att genomföra. Min vän, den finske anarkisten Jonne såg Singulariteten som ett av sina sista kort med tanke på klimatförändringarna, men vi konkluderade tillsammans att den är föga sannolik, av skäl som jag skrivit om tidigare här.

Ett annat av Jonnes kort var att när det blir varmare blir det mer moln som skymmer solen, p.g.a. större avdunstning, men han glömde att molnen även kan ha en värmande effekt på jorden, beroende på vilken sorts moln det är, och hur högt de ligger.

Ett av mina sista, förtvivlade kort, som jag inte tror på, är att manipulera klimatet med geoengineering. Jag har funnit alla geoengineeringmetoderna alltför krävande och fantasifulla. Och jag tror att de ofta bara gör sakerna värre. Ett sådant extremt och galet exempel på geoengineering är idén att nån gång i framtiden när det blivit allt för varmt, spränga en massa atombomber i världshaven och mitt i Sahara, vilket skulle ge en "nukleär vinter", och kyla ner klimatet, men det skulle vara att leka med elden och vårs och andra växters och djurs anpassningsförmåga till så radikalt snabba förändringar i klimatet, och huvudproblemet - för mycket växthusgaser i atmosfären - skulle stå oförändrat, och t.o.m. förvärras mycket. Vi skulle kanske kunna förlänga vår tid som art med den metoden, om vi återupprepade det med jämna mellanrum, när den globala uppvärmningen återhämtar sig, men jag tror den radioaktiva strålningen från explosionerna av alla atombomber efterhand skulle ta kål på oss, ja även det att ozonlagret skulle förstöras av bomberna (vilket skulle göra solen farlig för oss), samt andra skador som är svårare att förutspå. Ja, denna metod är att leka med elden, ett långsamt kollektivt självmord, något jag absolut inte förespråkar. Den radioaktiva strålningen skulle vara ett fruktansvärt arv att lämna efter sig till de mänskliga och ickemänskliga arter som överlever klimatförändringarna.

Geoengineering överlag innebär ofta teknograndiositet, det är ofta att leka gud på planeten, den hybris som i sig är roten till våra problem som civilisation; att vi ständigt skall manipulera och kontrollera elementen och planeten till vårt eget fördärv, när vi inte har vishet att förutse konsekvenserna av detta, eftersom vi aldrig kan bli allvetande som en riktig gud. Nya tekniska lösningar har nästan alltid oförutsägbara destruktiva konsekvenser, som gör att vi kanske borde lämna det civiliserade projektet, och gå tillbaka till naturen, den enda trygga vägen, en hårdare väg visserligen, men fullt möjlig, och trygg, även om jag tror vi är för sent ute för att kunna rädda mänskligheten den vägen. Vi kan däremot ännu rädda andra arter.

När alla hopp om räddning har analyserats, återstår att konkludera att vi hittar föga anledning att hoppas för mänsklighetens del i det längre perspektivet, och att det bästa vi kan göra är att försöka ge så många icke-mänskliga arter som möjligt en chans till överlevnad, för vår är nog förbrukad för länge sedan. Och så återstår även det

viktigaste; att försöka försonas med dessa utsikter, och hitta någon slags tröst i det, mitt i det hopplösa. Kanske kan vi trösta oss med att det, när det är över för mänsklighetens del, också kommer att vara över med lidandet, slaveriet och hungern i tredje världen, eller med den amerikanska tortyren av fångar i Guantanamos eller Abu Ghraibs fängelser. Kanske var utrotning det enda som återstod för en mänsklighet som hade missbrukat sin intelligens så till den grad att den t.o.m. förstörde själva förmågan hos jordens klimat att härbärgera sig?

2017-03-27 @ 13:44:00 Permalink Apokalypsen Kommentarer (2) Trackbacks ()

Vetenskapens rötter i magin. Teknologi är sekulariserad magi

Det är svårt att lära av historien om man ständigt begår fadersmord, både i kulturell och individuell bemärkelse. Många ateistiska vetenskapsmän vill inte veta av någon religion eller magi, och har bara förakt till övers för teologi, det som deras egen vetenskap härstammar från långt tilbaka i historien, därmed berövande sig själv möjligheten att upptäcka hur rester av religionen och magin har levt vidare i deras egen vetenskap, hur rester av religionen och magin lever vidare i dem. Är det denna blindhet som ligger bakom transhumanismen, en slags sekulär religion som precis som vetenskapen har sina rötter i medeltida esoterik och alkemi? Är det denna blindhet som får ateistiska transhumanister att betrakta sig själva som helt irreligiösa, helt baserade på förnuft och vetenskap? Deras obildning inom och förakt för teologi gör att de inte ser de stora utvecklingslinjerna från religion och magi över till vetenskapen, och hur vetenskapen är född ur dessa.

Det är idag en respekterad uppfattning bland vetenskapshistoriker att många av våra stora vetenskapliga pionjärer, sådana som Giordano Bruno, Isaac Newton, Leibnitz, Galileo Galilei och Johannes Kepler, var starkt influerade av gammal magi, esoterik och alkemi, inte minst hermetismen (särskilt boken "Hermetica", som tillskrivs Hermes Trismegistus). Vetenskapshistorikern John Henry har skrivit mycket om detta, en bra sammanfattning finns här. Detta inflytande är så starkt, att man kan säga att vetenskapen är född ur magin. Båda har samma mål; att lägga världen under sig, att härska över naturen och elementen och kontrollera dessa. Man skulle kunna säga att magin är en slags pre-vetenskap, och att vetenskapen är sekulariserad magi. Den store finlandssvenske filosofen Georg Henrik von Wright skriver i essän "Kunskapens träd" att *"Vetenskap är rationaliserad, från vidskepelse renad magi.*" Han skriver vidare på ett annat ställe att *"Lika litet som religion, är magi något som förekommer bara på s.k. primitiva kulturstadier. Den gren av matematiken, som har det arabiska namnet algebra, kunde ännu*

under renässansen knappast skiljas från kabbalistisk tal-magi, den europeiska astronomien var ännu under barocken i nära förbund med astrologien, den europeiska kemien var ända till upplysningstiden i stort sett liktydig med det som araberna kallade alkemi.".

På sistone har jag forskat ivrigt i transhumanismen, och den har gett mig nys om något som jag tror är väldigt viktigt att inse, jag känner att jag är något på spåren här, som jag tror ateisterna och vetenskapsmännen gör väl i att betänka. Och det är att vetenskapen kanske inte är så fri från magi som den gärna vill ge sig ut för att vara. Dess mest kända praktiska produkt, teknologin, har "magiska" egenskaper, inte minst högteknologin. Science Fiction-författaren Arthur C. Clarke, som tänkt mycket över tekniken och dess framtid, sade att *"All tillräckligt avancerad teknologi är omöjlig att särskilja från magi"*. Har du någonsin tänkt på att din smartphone nog skulle betraktas som ren och skär magi av en inföding i Amazonas? Och det är ingen tillfällighet att högteknologin är magisk. Den har nämligen sina rötter i magin, eftersom vetenskapen, som den springer upp ur, har sina rötter i magin. Och den vill, liksom magin, besvärja och härska över naturen, och göra människan till en gud, en trollkarl med magiska krafter.

Detta är en insikt som bör mana till ödmjukhet och försiktighet. Blindheten för detta ger upphov till arrogans och fadersmord. Och till att vetenskapen ödelägger naturen med sin vilja att befalla, besvärja och härska över den, med sin vilja att upphöja människan till universums gud. Jag menar inte att vetenskapen och det kritiska tänkandet skall överges, jag menar bara att den bör frikopplas från det magiska projektet *, ja från det civiliserade projektet överhuvudtaget. Det är ett oerhört destruktivt projekt, som vi känner av nu i form av klimatförändringar. Vi vill bli universums trollkarlar, som t.o.m. ska trolla fram evigt liv för människan genom teknologin, ja som ska trolla fram artificiellt liv, en medveten robot, en homunculus (de gamla alkemisternas benämning av en artificiell människa, lite som Frankensteins monster i Mary Wollstonecraft Shelleys bok). Vetenskapens magiska projekt, ja det civiliserade projektet överhuvudtaget, mynnar obönhörligt ut i transhumanism, och det desto mer man är blind för sina egna magiska rötter, desto mer man lurar sig att tro att man är rationell och baserad på förnuft och vetenskap.

Professorn och religionsvetaren David Thurfjell har i boken "Det gudlösa folket. De postkristna svenskarna och religionen" lagt fram en tes om att sekulariserade svenskar kanske inte är så sekulariserade som de gärna vill tro, religionen lever vidare hos dem på många

olika sätt, som de kanske inte är medvetna om. Det går inte att helt förneka all religion. Den lever vidare i många avlagringar, som ett kulturellt, sekulärt tankegods, som inte är lätt att spåra tillbaka till mer tydlig religion.

* Det finns dock två olika slag av magi här, där den ena är livsbejakande och positiv, och den andra destruktiv och negativ. Den positiva magin är den magi som gör att världen är besjälad och är ett mysterium för oss, som gör att vi lockas att vörda naturen. Det är inte i den bemärkelsen jag använder ordet magi när jag menar att vetenskapen bör frikopplas från det magiska projektet. Jag använder här ordet magi i dess negativa bemärkelse (och gör det även övrigt i inlägget), i den bemärkelsen där magin gör människan till en trollkarl, en gud som kan besvärja, härska över och lägga under sig naturen. Den positiva magins försvinnande genom "avförtrollningen" av världen, har lett till den negativa magins spridning genom teknologin, och människans förtrollning på andra varelsers och naturens bekostnad. Jag förespråkar en "återförtrollning" av naturen, så att vi ser henom som levande och besjälad igen, inte en maskin att kontrollera, och jag förespråkar också en ödmjuk återförtrollning av människan som ger henom hens rätta plats i naturen, ett djur bland andra djur.

2017-03-21 @ 15:40:00 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (1) Trackbacks ()

Att vara fascistisk "på rätt sätt". Lite kritik av psykiatrin.

Om jag skulle skriva på min blogg att "Jehovas vittnena eller Livets Ord-anhängarna tänker fel, dom borde tvingas äta antipsykotiska mediciner mot sina tankar", då skulle vissa nog betrakta mig som fascistoid. Ändå är det just detta psykiatrin gör med tusentals svenskar, t.ex. de som klassas "schizofrena", som blir straffade med psykiatrisk tvångsvård och tvångsmedicinering om de "tänker för fel" *, och detta utan att psykiatrin av någon anklagas för fascism. Psykiatrikerna kommer undan med sin fascism, eftersom de är fascistiska "på rätt sätt". Alla som är detta kommer undan med sin fascism, t.ex. den fundamentalistiska kristna högern, som tillber en ärkefascistisk gud, Jahve, och på grund av detta visar prov på en inte så ringa grad av fascism (man blir som sin gud).

Andra gången i mitt liv som jag var på sinnessjukhus, det var 2008 på Jorv i Esbo, Finland, var där en ung man som var lite konstig och "efterbliven". Han straffades med isoleringscell av sina psykvårdare, bara för att han hade duschat på natten, och stört sina grannar på det sättet. Han klagade över detta på ett möte. Eftervärldens dom över dessa psykvårdare borde bli hård, det är i alla fall min egen dom

över dem. Det är grovt kriminellt att mobba "efterblivna" på detta sätt. Ja, rentav fascistiskt. Jag vet av egen erfarenhet hur tungt det är att sitta i isoleringscell, utan någon stimuli. Man kan bli galen av sånt.

En gång 2009 på Kuppis sinnessjukhus i Åbo, blev en äldre man nerbrottad på golvet och placerad i isoleringscell bara för att han hade svurit åt personalen. När han brottades ner, hörde jag honom ropa "Ni dödar mig, ni dödar mig!" Och psykvårdarna som brottade ner honom svarade "Nej, det gör vi inte!". Efteråt berättade den nerbrottade mannen åt mig att medicinerna han fått kändes som rena råttgiftet.

Samma gång på Kuppis sinnessjukhus blev jag placerad i isoleringscell bara för att jag hade smakat på en kaktus och spottat ut det i en annan kruka, och även för att jag hade kramat en patient som grät. När jag inte ville gå in i isoleringscellen, blev jag nedbrottad på golvet, så att en kruka med en växt i gick sönder. Jag blev ännu mer psykotisk än förr av vistelsen i isoleringscellen, och smetade ut morgongröten över väggen i isoleringscellen. Till slut upplevde jag att jag blev pinad av Satan, och sade åt psykvårdarna att jag ville samarbeta med dem. Då släpptes jag ut ur isoleringscellen.

Därmed inte sagt att inte psykiatrin också gör bra grejer, särskilt mot folk med ångest och depression. Men man går aldrig till roten av problemen, som är det sjuka samhälle vi lever i, alienerade från naturen. Ursprungsbefolkningarna skulle skaka på huvudet om de fick höra om vårt samhälles otaliga psykiska problem, något som jag tror skulle kännas främmande och exotiskt för dem.

* de sinnessjuka blir ofta tvångsvårdade för att de uppför sig störande, men blir inte klassade som kriminalfall, bara p.g.a. sina tankar, som "inte är fel på rätt sätt", fel så att de skulle få böter eller sättas i finkan (vilket jag mycket hellre föredrar), istället för på sinnessjukhus . Kriminella tänker också fel, men de tänker fel "på rätt sätt", så de slipper tvingas ta själsdödande mediciner på ett sinnessjukhus, med den ödesdigra sociala stigmatisering som detta innebär. De sinnessjuka bryter normen för tänkandet, det är deras stora brott, som får dom att förföljas av psykiatrin i något som liknar medeltida inkvisition och häxförföljelse (ja, medicinerna kan vara riktigt grymma i början, och isoleringscell och <u>spännbälte</u> (att hela kroppen spänns fast vid sängen med bälten) också). Man får inte tänka fel "på fel sätt", det är vad psykiatrifascisterna vill hamra in i de sinnessjuka. Samhällets normsystem kring tänkandet är allt, patientens individualitet och frihet är ingenting. De som tänker

utanför normen, förföljs. Så har det varit långt tillbaka i tiden, ända sedan antiken och medeltiden. Där har vi inte gjort så stora framsteg som t.ex. inom teknologin. Den moraliska utvecklingen i samhället har inte alls hunnit med de teknologiska framstegen. Vi har uvecklat intelligensen enormt, men är moraliska krymplingar. Detta ser man inte om man lever ett vanligt svenssonliv, det avslöjas för en först i mötet med t.ex. psykiatrin och den fundamentalistiska kristna högern, två fascistiska krafter i vårt samhälle.

2017-03-20 @ 14:00:00 Permalink Antipsykiatri
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Transhumanismen: en ny religion. Några kritiska tankar.

På sistone har jag fördjupat mig i transhumanismen, en global intellektuell rörelse på ungefär 5000 personer, med rötter i tidigt 1900-tal. Många transhumanister kallas även futurister. Transhumanismen går ut på att transformera mänskligheten (och ytterst hela universum) med hjälp av tekniken, genom skapandet av superintelligens och virtuell verklighet. Dess yttersta mål är fysisk odödlighet med hjälp av teknologin, där människans medvetande laddas upp i den virtuella verkligheten, och lever där i evighet, eller så länge man vill.

Transhumanismen tror att vi inom snar framtid, enligt Ray Kurzweil (utvecklingschef på Google) redan 2045, kommer att nå det som Kurzweil kallar "singulariteten", eller "intelligensens explosion" (ett uttryck av filosofen Nick Bostrom). Kurzweil menar att eftersom teknologin utvecklar sig exponentiellt, kommer efter hand utvecklingskurvan att stå rakt upp i vädret, då utvecklingen går nästan ofattbart snabbt. Då kommer vi att ha superintelligenta robotar, som tar över utvecklingen, som är så smarta att de kan förbättra sig själv. Människan kommer då att sammanfogas med tekniken, och uppnå odödlighet. Mänskligheten tar slut, och maskinerna tar vid. Människan blir en maskin. Det kallas även "posthumanism". Vad är det för ett hat till vår biologiska mänsklighet som gör att transhumanisterna vill avskaffa den och bli en maskin istället?

Transhumanismen utger sig för att vara en sekulär filosofi, och dess anhängare är ofta ateister (som t.ex. Sam Harris), men dess science fiction-lika spekulationer har en hel del gemensamt med religionen, så mycket att jag inte skulle väja för att kalla transhumanismen en ny religion. Dess anhängare har en religiös övertro på vetenskapen, och singulariteten är en slags sekulär variant av de kristna fundamentalisternas "uppryckande" vid Jesu återkomst. Ja, många transhumanister menar att människan, när hon sammanfogas med

tekniken i framtiden, kommer att få gudalika egenskaper: superintelligens, superlivslängd och supervälmående. Människan kommer att "komma till himlen" då, och leva som en gud. Det är inte lite hybris som gömmer sig bakom sådana påståenden.

Men ändå finns det många kända filosofer och fysikprofessorer bland transhumanisterna, sådana som Nick Bostrom, Michio Kaku, David Chalmers och Max Tegmark. Många mycket intelligenta tänkare har anslutit sig till rörelsen, och slukat dess science fiction som verklighet. På grund av dessa har transhumanismen ett mycket stort inflytande i världen.

Scott D. de Hart och Joseph P. Farrell har skrivit en bok 2011 som heter "Transhumanism. A grimoire of alchemical agendas", där de menar att transhumanismen har rötter i den gamla alkemin. Liksom alkemin ville transformera olika metaller till guld, och i samma veva transformera människans medvetande till ett upplyst medvetande, vill transhumanisterna transformera människan till övermänniska. Och transhumanisternas "de vises sten", som möjliggör en sådan transformation, är, hör och häpna, datorn. Alkemisternas konstgjorda människa, homunculus (som de drömde om att skapa, likt Frankenstein), är transhumanisternas smarta, medvetna robot.

Transhumanisterna talar mycket om "artificiell intelligens", och hur den kommer att revolutionera robotiken. Ja, transhumanisterna har helt klart en kärleksaffär med robotarna, även om sådana som Nick Bostrom och multimiljardärerna Elon Musk och Bill Gates bekymrar sig över hur robotarna kommer att ta över världen, och vilka existentiella hot detta medför för mänskligheten. Stephen Hawking hör också till dem, och han menar t.o.m. att robotarna i framtiden utgör ett hot mot mänsklighetens fortlevnad.

Robotarna påminner på sätt och vis om zombies, de är levande döda, "levande" varelser utan medvetande. De förtär också människokött i metaforisk bemärkelse - de förtär de fattigas liv och resurser, resurser som skulle borda gå till världens fattiga och svältande. Fattiga barn i Afrika dör av svält alltmedan robotarna till "The brave new world" byggs, och dessa robotar förtär i metaforisk bemärkelse dessa barns liv.

Robotikens tillväxt påminner om en finansiell bubbla. Lite som Kinas spökstäder. Otroliga mängder pengar investeras i byggande av robotar som egentligen ingen behöver, som bara stjäl folks arbeten, investeringar som bygger på hoppet om mänsklighetens totala transformation genom tekniken, ytterst hoppet om evigt liv genom tekniken, ett hopp som liknar de hopp om massiva framtida

rikedomar som alltid eldar på bubblor. Ta bort dessa illusioner, och robotarna och artificiell intelligens framstår som rätt värdelösa *. De bidrar inte värst mycket till att lösa fattigdomens problem (de snarare ökar klyftorna mellan rika och fattiga), eller naturförstörelsens problem, såsom klimatförändringarna, eller krigets och massförstörelsevapnens problem, ja vilket stort problem man än kommer på. Det utlovas av transhumanismen att superintelligenta datorer och robotar skall lösa dessa problem, men jag ser inte något tecken på att det kommer att lyckas, när datorerna inte ens ännu helt kan förstå naturligt tal (för att inte tala om humor), än mindre översätta texter från andra språk på ett övertygande sätt (tänk på hur dåligt Googles och Facebooks automatiska översättningsprogram översätter). Det finns en fundamental skillnad mellan människa och maskin i fråga om intelligens, som jag tror aldrig kommer att överbryggas, hur mycket vetenskapsmännen än försöker. Drömmen om medvetna robotar är science fiction, en gång för alla. Robotbyggarna kan tricksa med sina robotar, och få dem att härma medvetandet väldigt långt, men det kommer alltid att förbli tricks och lurendrejeri, de kommer aldrig att kunna skapa medvetande, skapa liv. Liv är inte en fråga om intelligens, om informationsprocessering och "computation". Liv är något oerhört komplext och mystiskt, som kräver känslor, instinkter och naturlig evolution i millioner av år.

Jag tror tekniken kommer att utvecklas i framtiden, kanske snart inte längre exponentiellt (som Kurzweil menar), utan den kommer att nå en mättnad, där det blir allt svårare att göra framtida omvälvande innovationer. Och att den globala kreditbubblan kommer att brista, kommer också att sakta ner på teknikens utveckling. likaså den fas då vi har passerat oljetoppen och oljan börjar sina. Med mättnaden i innovation menar jag att vi helt enkelt slår våra huvuden i den artificiella intelligensens gränser. En gräns är t.ex. att vi aldrig kommer att kunna lära maskiner att översätta texter tillfredsställande, hur mycket vi än utvecklar översättningstekniken. Och vi kommer aldrig att kunna lära maskiner att förstå den mänskliga existensens mer subtila fenomen, såsom humor. Man måste vara människa för att till fullo förstå mänskligt språk. Och människans hjärna är inget datorprogram. Så om robotarna aldrig kommer att kunna uppnå mänsklig intelligens, hur blir det då med superintelligensen som utlovades av transhumanisterna?

Det som däremot kommer att utvecklas kraftigt mer och mer, är internet och s.k. VR, Virtual Reality (virtuell verklighet). Där är gränserna svårare att fånga. Men även där finns en tydlig gräns: vi kommer aldrig att kunna ladda upp våra medvetanden i den virtuella verkligheten, och få evigt liv. Denna transhumanistiska idé är ren

och skär science fiction. Den går emot fysikens lagar, mot entropilagen, mot synen på medvetandet som enbart en produkt av hjärnan. Man måste tro på en själ som kan gå ut ur hjärnan för att kunna tro att detta skall gå an.

Transhumanismen både skrämmer och fascinerar mig. Författaren Francis Fukuyama menar att transhumanismen är "världens farligaste idé". Det ligger något i det. Om man ska vara civilisationskritisk här, så är transhumanismen civilisationen upphöjd i tio. Här löper det civiliserade antropocentriska projektet att härska över naturen amok. Var ligger vördnaden för naturen i transhumanismen? Jag är rädd att den fattas helt och hållet. Allt skall tjäna människan, allt ska upphöja människan, och människan ska härska över hela universum som en gud, ja rentav skapa nya universum. Och människan skall genom tekniken expandera exponentiellt, i all evighet, oändligt. Svårare hybris och "teknograndiositet" skall man leta efter. Var finns platsen för djuren här? Var finns platsen för Afrikas fattiga? Dessa tänker man inte på. Det är eliten som först ska bli odödliga övermänniskor. Och det är de som ska leda utvecklingen. Alla de andra får komma i andra hand. Det finns en djup elitism inom transhumanismen. Det förvånar inte heller att de flesta transhumanister är män. Kvinnor är sällan teknofreaks. De har för djup kontakt med sina känslor. Robotkärleken kräver idealisering av intellektet, det "manliga" (genus), mekaniska, matematiska intellektet.

Herrefilosofi och övermänniskoideal spökar bakom transhumanismens kulisser. Man ska bli en superman, en batman. En superhjälte, som ska lösa världens alla problem. Men vem ska tillverka allt det material som den exponentiella tekniska utvecklingen kräver? Ja, det får t.ex. de fattiga gruvarbetarna i Kongo ta hand om, eller de som arbetar 16 timmar om dagen i Kinas teknikfabriker. Dessa, och även naturresurserna och miljön, ska pressas till det yttersta, så att eliten ska bli gudalika. Det luktar fascism och kolonialism av detta. För eliten är teknikutvecklingen kanske en lek, för dem är det ingen skillnad mellan arbete och lek här. Men tar man en titt på människor längre ner i arbetshierarkin, finner man slavliknande förhållanden. Detta vill inte Ray Kurzweil befatta sig med.

Det finns bra kritik av transhumanismen på nätet. Det bästa jag hittat är av Eric J. Larson (se här), som själv arbetar med artificiell intelligens, och därför har ett insideperspektiv på det hela. Han skriver: *"I asked my mother if she worried about computers becoming too smart. She smiled and made a silly face (she knows her son works on this type of thing — whatever it is). Finally she*

said, "No, not at all. But I do worry that people spend too much time on the Internet. They should get out and take a walk in the fresh air, too." I couldn't have said it better myself."

* behöver vi verkligen robotar för att lösa t.ex. klimatförändringarnas och fattigdomens problem? Är vi inte tillräckligt smarta för att göra det själv? Och tillräckligt empatiska? Varför behövs superintelligenta datorer för dessa problem? Problemet är nog inte att vi inte kan förstå och lösa dessa problem, utan snarare just det som robotarna representerar, lyxen som vi västerlänningar inte vill avstå från.

2017-03-15 @ 13:43:00 Permalink Teknograndiositet Kommentarer (5) Trackbacks ()

Vertikalt jordbruk

Jag tycker mycket om idén med stadsodling enligt permakulturens principer. Ekonomen Jeff Rubin gjorde mig uppmärksam på en till sak inom stadsodling: Vertikalt jordbruk. Det är att bl.a. använda höghus som växthus. Låter det inte som en fin idé? Med vertikalt jordbruk skapas det mera utrymme för att låta åkrarna växa sig till skogar, (eller plantera skogar på åkrarna) vilket vi behöver för att binda koldioxid ur atmosfären.

2017-03-12 @ 12:14:21 Permalink Stadsodling och vertikalt jordbruk Kommentarer (1) Trackbacks ()

En inblick i skillnaden mellan vårt samhälle och ursprungsbefolkningar i Latinamerika

För några månader sedan gick jag barfota i Kulturhuset i Stockholm centrum. Det var rätt varmt ute, och jag gick också barfota ute. Men när jag rörde mig barfota i Kulturhuset kom det en väktare och uppmanade mig skarpt: "Ta på dig skorna!". "Neeej", svarade jag. "Ta på dig skorna!", sa väktaren ännu mer bestämt. "Neeej", svarade jag. "Ta på dig skorna!!". Då vågade jag inte opponera mig, för jag var rädd att väktaren skulle skicka mig till sinnessjukhuset, för han såg verkligen fascistisk ut, hela hans varelse.

Jämför detta med vad jag läste i boken "Indianliv i El Gran Chaco" (1926) av Erland Nordenskiöld. Den är en etnografisk skildring av några ursprungsbefolkningsstammar i Bolivia i Latinamerika i början av 1900-talet. Där fanns många bilder, och en av bilderna föreställde Chiriguanohövdingen Mandepora. Han sitter på en stol,

och ser väldigt godmodig ut (tusen mil från att verka fascistisk). Han har västerländska kläder på hela kroppen. Men en detalj grep min uppmärksamhet: han är barfota! Det är förresten alla de andra urinvånarna på de andra bilderna också. Alla är barfota. Man ser inte skymten av några skor.

Jag ska citera lite ur denna fantastiska bok:

"Varken choroti eller ashluslay (namnet på indianstammar, min anm.) ha någon gemensam hövding för hela stammen. De flesta byar ha sina hövdingar, men dessa äro oberoende av varandra. Hos ashluslay har jag sett hövdingar, som rå över flera byar. Hövdingarna ha inflytande i proportion med sina personliga egenskaper. De och deras hustrur arbeta alldeles som de andra indianerna. De ha inga tjänare, sådana äro okända bland dessa indianer. Hövdingen har ej någon hedersplats vid dryckeslagen, hans hydda intager ej någon särskilt utvald plats i byn.

Han är en familjefader, som man respekterar, men som ej regerar.

I krig intager han kanske en ledande roll, utan att vara åtlydd av andra, mer än de behaga."

Jämför detta med presidenterna och kungarna i civilisationen, så ser ni den avgrundsdjupa skillnaden. Jag citerar vidare ur boken:

"Det finnes i choroti- och ashluslaybyarna ingen klasskillnad, liksom det icke finnas rika och fattiga. Är magen full, då är man rik, är magen tom, då är man fattig. Vi äro alla bröder, är grundtanken i samhällsbyggnaden hos dessa människor. De leva i nästan fullständig kommunism."

Jämför detta med den ofattbart stora skillnaden mellan civilisationens rika och dess fattiga. Här är en av orsakerna varför jag i stort svärmar för ett återvändande till urinvånarnas livsstil (dock behållande det goda vi har lärt oss).

Det står på ett annat ställe i boken: "Varje indian äger ej mera än hela familjen kan bära bort."

2017-03-11 @ 16:33:00 Permalink Barfotagång Kommentarer (2) Trackbacks ()

Utdrag ur boken "Why your world is about to get a whole lot smaller" av Jeff Rubin

"Back when our food came from the family farm down the road, a farmer got about three calories of food back for every calorie of work he invested in his land. Today, now that the work is done by gigantic diesel-powered tractors and combines and trucks, we get

one calorie back for every ten invested. Like the Canadian oil sands, this is another example of a diminishing energy rate of return. And that diminishing energy rate of return just gets more daunting with every rise in the price of oil."

(Jeff Rubin i boken "Why your world is about to get a whole lot smaller", 2009)

2017-03-11 @ 16:15:05 Permalink Oljesanden i Kanada Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vissa boktitlar kan säga mycket

Vissa boktitlar kan säga mycket. De kan, liksom i blixtbelysning, avslöja vad som är på gång i världen, såsom "The race for what´s left. The global scramble for the world´s last resources" (2012) av Michael Klare, eller "Requiem for a species" (2015) av Clive Hamilton, eller "Our dying planet. An ecologist´s view of the crisis we face" (2012) av Peter Sale, eller "Endgame" (2006) av Derrick Jensen, eller "The party´s over. Oil, war and the fate of industrial societes" (2005) av Richard Heinberg.

Alla de här böckerna (och många fler) avslöjar en verklighet som är svår att se i ögonen, som de flesta förnekar, och inte vill tänka på. Men det tillnyktrande att våga se den i ögonen, och inte ha några illusioner om framtiden. Du skulle väl vilja höra det av en läkare om du hade cancer? Och vår planet har faktiskt cancer, och ligger febersjuk. Pluss att vår civilisation är nerdrogad av olja, och gör allt för att få sin nästa olje-fix, även om det förstör naturen. Det är verkligheten som vi alla måste vakna till en dag.

Jag väntar mig hårda tider i en inte allt för avlägsen framtid. Min asketiska läggning skall nog hjälpa mig när den tiden kommer. Jag har inte så stora krav på livet. Jag är mer bekymrad över de som är rika, som får se sin rikedom förlorad sakta men säkert. Desto mer man har, desto mer kan man förlora. Men även de som är nära svältgränsen är väldigt sårbara för kollapser.

Jag är tacksam för varje dag jag får leva lyckligt och bekvämt. Jag tar det inte för givet, p.g.a. sådana böcker som jag nämnde. Ibland får jag ångesttankar, en känsla av hur skört allting är, och hur lätt vi kan förlora det bekväma livet. Det räcker med en stor börskrasch på Wall Street, en ny global depression, och så vips måste jag kämpa för att överleva. Kanske jag då måste jobba 12 timmar för att få pengar till livets förnödenheter. Troligare är att det inte finns några jobb lediga, och att jag kanske till slut måste svälta. Arbetslösheten kommer att öka desto mindre olja vi har, eftersom oljan skapar arbete. Oljan gör att arbete kan bli gjort. Mindre olja, mindre arbete.

Om jag får jobb då, när kollapsen fördjupas, är det troligaste att jag finner det på landsbygden, i jordbruket.

2017-03-10 @ 12:49:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (1) Trackbacks ()

Min flickvän Titti Spaltros dikt "Jag är vild"

Jag är vild ...lik en kvinna
som dansar vid månens ljus.

Jag är vild ...lik en man
som sover under bar himmel
utan bekymmer.

Jag är vild ...lik en tiger
som spanar efter sitt byte
in i djungelns våta hud.

Jag är vild ...lik vinden
som smeker alla ting med
sitt varma sus.

Jag är vild ...lik regn
som faller ner och vattnar
jordens bördiga säd.

Jag är vild lik en flod
som flödar fritt, i enhet
med naturens rytm.

Jag är vild...lik fåglar
som flyger fritt, in i
himlens vida rymd.

Jag är vild ...lik rådjur
som springer omkring med sina
ögons ömma blick.

Jag är vild...som en stjärna
som strålar in i nattens mörka filt.

Jag är vild ...lik lukten av hud
när älskogen är slut.

Jag är vild...

2017-03-08 @ 11:30:42 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Om vår jämlikhet med resten av djurriket. Om djurens fångenskap. Om att tjäna djurriket.

Det finns en arrogans i vår civilisation, och det särskilt bland de religiösa, som går ut på att se människan som skapelsens krona, som toppen av evolutionens stege, att människan är evolutionens slutmål, dit allt annat liv strävar.

Sådana som anser detta, glömmer en viktig sak. Och det är att t.ex. hundarna har en lika lång evolution bakom sig som människan, vilket innebär tid att utveckla lika avancerade färdigheter som människans så högt prisade analytiska intellekt. Ja, tid att utveckla dessa färdigheter lika långt som människan utvecklat sitt intellekt. Tänk bara på hundarnas mycket långt utvecklade luktsinne, som kan spåra de mest otroliga saker. Vi människor förstår oss föga på denna färdighet, även om den kanske för hunden är lika viktig som intellektet är för människan. Hunden lever med luktsinnet, medan människan lever med intellektet.

Varför skall hundarnas luktsinne värderas lägre än människans intellekt?

Alla djur har högt utvecklade färdigheter likt hundarna har, som de behöver för att överleva i naturen. De har inte mattats av bara för att de blivit domesticerade, tämjda av människan. Dom förstår faktiskt att dom är i fångenskap, och att deras instinkter vill ha, ja kräver, frihet för att få förverkliga sig. Men människan dumförklarar de domesticerade djuren för att rättfärdiga sin tes om att dessa djur är till för människans behov, lägre stående än människan, som har rätt att därför exploatera dem. Men vi kommer aldrig att kunna döda dessa djurs vilda instinkter, deras till den vilda naturen anpassade instinktiva intellekt, hur vi än försöker, inte ens efter tusentals år av framtida evolution. De domesticerade djuren kommer aldrig glömma sina vilda instinkter, glömma att de är fångar och människans slavar. De kan resignera, men aldrig glömma, såpass kloka är dom.

De domesticerade djuren har nu tjänat människan i tiotusen år. Utan att få mycket igen (högst mat och "trygghet". Det viktigaste, frihet, får de inte). Och resten av djurriket har fått se sig bestulna på mer och mer av sina habitat, allteftersom skogarna gjorts om till åkrar och plantager. De har inte fått mycket igen av människan. Mest ett mer och mer förstört klimat. Är inte detta vidrigt orättvist? Vi har byggt upp en slags gigantisk skuld till djurriket. En både ekonomisk

och moralisk skuld. Det finns en oerhörd obalans mellan människorna och djuren, trots att vi objektivt sett är lika mycket värda, ja vi är faktiskt jämlikar. När skall vi börja betala på vår skuld, och försöka återupprätta balansen mellan oss och dem, och mellan oss och naturen? Skall vi vänta tills den "planetära kronofogden", kollapsen, kommer innan vi börjar? Då är det kanske för sent.

Betalningen av vår skuld till djuren innebär att vi, under en lång tid framöver, måste ställa relationen människa-djur på huvudet, så att vi börjar tjäna djuren istället för att låta oss betjäna av dom. Vi måste göra detta om vi skall ha en chans att återfå balansen mellan människa och djur. Djuren har tjänat oss så länge utan att få mycket igen, att det är människans tur att tjäna djuren utan att vänta mycket igen. Kanske i tiotusen år framöver? Lika länge som djuren tjänat oss? (Om mänskligheten överlever så länge, förstås) Och skall inte de starkare tjäna de svagare, istället för vice versa?

Det viktigaste, enligt mig, i ett sådant tjänande, vore att sakta men säkert "valla" de domesticerade djuren tillbaka till friheten, återställa deras habitat, och vänja dom vid att leva i frihet i de klimat där de hör hemma - en stor utmaning för vetenskapen. Men att det låter sig göra är jag övertygad om, men då måste mänskligheten bli radikalt färre (frivilligt), och odla skogar, ängar, skogsträdgårdar (och permakultur överhuvudtaget), istället för monokulturellt jordbruk.

2017-03-05 @ 13:22:00 Permalink Djurbefrielse
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Recension av Torbjörn Tännsjös bok "Filosofisk tröst"

Torbjörn Tännsjö, filosofiprofessor emeritus vid Stockholms Universitet, har skrivit en bok om döden som heter "Filosofisk tröst" (Thales 2015). Jag har tänkt en hel del på döden, och denna bok var ett välkommet bidrag till mina tankar, något att spegla sig i. Här kommer några tankar om den:

Tännsjö frågar sig om vi kan vara säkra på att vi inte lever vidare efter döden. "Det kan vi nog", är hans korta svar. Hela hans bok utgår från denna premiss.

Sedan, den mest grundläggande frågan kring döden är om den är något ont eller något gott. Det är ett centralt tema i Tännsjös bok, och hans svar är komplext. Döden är inget att frukta, säger han, ekande av Epikuros, som skrev att döden inte var något att frukta eftersom *"Döden, det som för alla människor ter sig som det mest skrämmande, är ingenting som träffar oss, ty när vi finns, finns inte döden, och när döden är för handen, finns inte vi."*

Men ändå menar Tännsjö att döden kan vara något dåligt för oss, eftersom den kan beröva oss liv som var värt att uppleva, kan beröva oss värdefulla upplevelser. I andra fall är döden något gott, såsom t.ex. vid en långt framskriden dödlig sjukdom, som plågar oss. Så det beror av kontexten ifall döden är något dåligt eller något gott för oss.

Däremot, även om döden kan vara något dåligt för oss, kan den enligt Tännsjö vara något positivt för andra, eftersom vi, när vi dör, skapar plats för kommande generationer. Får vi ett evigt liv, står vi i vägen för kommande generationer. Tännsjö menar att vi bör bejaka döden av detta skäl. Det är egoism att inte vilja dö. Detta tangerar något jag själv skrivit (här och här). Tännsjö menar att även om vetenskapen lyckas övervinna döden, så är detta ingen särskilt bra idé.

Tännsjö tror faktiskt att vetenskapen till sist kommer att övervinna döden, och skapa möjlighet till evigt liv. Detta förundrade mig. Han är så klok i resten av boken, men här verkar han oerhört naiv. Hur i hela friden skall man kunna lyckas förhindra åldrandeprocessen? Det är ju att tillintetgöra entropilagen! Det är emot fysikens lagar. Här tror jag Tännsjö inte riktigt har tänkt till, och jag tror att han här har en övertro på vetenskapens möjligheter.

Tännsjö skriver också om Herbert Tingsten, chefredaktör för Dagens Nyheter i mitten av förra seklet, och hans dödsskräck. Jag har läst hans bok "Notiser om liv och död", som gjorde djupt intryck. Tingsten fruktade att bli förintad i döden. Och han var "dödsvägrare". Tännsjö noterar att det är ofta män med "manliga" (genuset) värderingar som har det så. Kvinnor är de som ger tröst. Och han skriver att kvinnorna kanske inte har annat än förakt över för patetiska gubbar som vägrar släppa taget om livet.

I avsnittet om Tingsten gör Tännsjö en annan tabbe. Han skriver att förintelse i döden är en illusion, vi "finns" på något sätt efter döden också, tidlöst, även om han inte tror på livet efter döden. Vårt verk lever vidare. Och då är det fruktansvärt att ha levt ett kriminellt liv. Människor som Tingsten kan däremot "yvas" över sitt liv. Detta skriver Tännsjö efter att ha nämnt att Tingsten propagerade för en svensk atombomb. Underligt. Jag skulle skämmas över att ha gjort något sånt. Tror Tännsjö på atombomben?

Tännsjö skriver positivt om eutanasi, som han förespråkar, och kallar motståndet mot det bland läkare för en "grym atavism".

Tännsjö skriver också att även om vår personliga död inte är något att frukta, bör vi frukta "värmedöden", den tid då allt liv i universum dör, när entropin är total. Detta menar han är fruktansvärt. Han låter sig inte ens tröstas av teorin om parallella universum, multiversum, vilken omfattas av allt fler vetenskapsmän idag. Han tror inte på den. Jag tycker däremot att det vore konstigt om vårt universum är det enda universum i kosmos. Detta skulle innebära att vårt universum är oändligt, vilket är svårt att tro, eftersom vårt universum har expanderat alltsedan Big Bang, och gör det ännu. Mycket mer plausibelt är att tänka sig att det finns ett multiversum av ett oändligt antal universum, som bubblor i skum. Då skulle inte värmedöden i vårt universum vara så förfärligt, eftersom liv skulle fortsätta i andra universum. Och kanske vårt universum skulle föda ett nytt parallellt universum, lite annorlunda än sin mor?

Även om det bara fanns vårt universum, och det vore oändligt, så är ändå värmedöden så långt borta att det inte går att riktigt begripa. Det handlar om tusentals miljarder år, eller rentav långt mer. Det är en evighet i sig själv. Kanske är det så lång borta att vi inte behöver bekymra oss så mycket om det, även om allt liv dör då? Och vad innebär det att "allt liv dör"? Är inte sten och berg levande? Rör inte elektronerna sig kring atomkärnan i berg? Är inte allt levande, är inte allt i rörelse? Jag tror inte det finns något sådant som "död materia". Ändå tycker jag nog att det vore synd om alla mer komplexa livsformer, allt det som vanligtvis brukar kallas "biologiskt liv", dör ut.

Tännsjös bok var ämnad att vara en tröstebok för sådana som fruktar döden, att erbjuda dem filosofisk tröst. Jag skulle säga att han inte helt lyckas i denna uppgift, enbart delvis.

På det hela taget var det en bra bok, lättläst för att vara en filosofisk bok. Jag rekommenderar den, trots Tännsjös tabbar. Den har inget av den vanliga filosofiska dunkelheten eller hårklyverierna.

2017-03-03 @ 11:45:00 Permalink Döden
Kommentarer (1) Trackbacks ()

David Jonstad om det enklaste sättet att agera solidariskt

"- hur kan Sverige agera solidariskt i en värld präglad av resursbrist?

Den indiske fysikern och aktivisten Vandana Shiva ger ett tydligt svar: lokal omställning. "Det största trycket som människor i Syd upplever är plundringen av deras resurser vilka används för att göda konsumtionsmaskineriet i det rika Nord." Genom att samhällen i

Nord, som det svenska, ökar graden av självförsörjning, minskar deras anspråk på andra människors resurser, menar Shiva."

- - - Kan en solidarisk handling bli enklare än så: att odla egna grönsaker?"

(David Jonstad i boken "Kollaps. Livet vid civilisationens slut" Ordfront 2012)

2017-02-19 @ 12:19:00 Permalink David Jonstad Kommentarer (3) Trackbacks ()

Omdefiniering av djurismen och av min syn på självmord

Djurismen kanske inte behöver förkastas (så som jag gjorde i förra blogginlägget) om den bara begränsar sig till att förespråka en mild och försiktig återgång till de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil (användande oss av våra hus och icke-miljöskadlig teknologi så länge det går). Att detta är att leva i harmoni med sin djurnatur, såsom en av de viktigaste definitionerna av djurismen lyder. Att vi kan bli apor igen, håller djurismen för en evolutionär (om än mycket osannolik) möjlighet, inte något som man absolut bör sträva efter. Blir det så, är det okay. Djuren står inte lägre än människan, det är ingen regression att bli apa igen.

Vi kan däremot lära mycket av djuren och aporna om hur man lever i harmoni med sin djurnatur, men vi behöver inte bli apor för det. De vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil är helt tillräckligt hållbar för att garantera planetens och mänsklighetens överlevnad.

När det gäller självmord för att rädda planeten och mänskligheten, uppmuntrar jag inte längre till det, mycket p.g.a. att det mycket troligt aldrig kommer att hända att stora (eller mindre) delar av mänskligheten offrar sig för planetens och kommande generationers bästa. Mänskligheten hare nämligen inte fri vilja i det stora hela, utan kommer att blint kasta sig utför stupet, och förgöra sig själv genom att förstöra klimatet (vilket vi redan är långt på väg att göra). Några människors självoffer kommer inte att ha nån betydelse här, förutom att fördröja undergången med några timmar eller dagar. Bättre är i såfall att förbereda sig på det oundvikliga, och som levande kämpa för att minimera skadorna på planeten och andra arter, så att deras överlevnadschanser stärks. Jag säger som Guy McPherson säger om sin syn på självmord: "I´m not advocating for or against suicide, I´m nonjudgmental abour the issue."

Och angående det där som jag skrivit tidigare att jag skulle ta självmord genom självsvält när inte maten räcker till alla efter kollapsen, så tycker jag det är vackrare att dela maten lika mellan

alla helt tills slutet kommer. Då behöver ingen "offra sig". Och jag tror klimatförändringarna kommer att ta kål på oss till sist, maten kommer ändå att ta slut till sist, så då är det lika bra att dela lika "till the bitter end".

2017-02-10 @ 14:34:00 Permalink Aporna
Kommentarer (4) Trackbacks ()

Omvärdering av min syn på teknologi. Kritik av djurismen. Strävan efter mild anarkoprimitivism

Kommentaristen Leon lyckades i kommentarsfältet till mitt öppna brev till Sveriges socialminister nyligen, få mig att ransaka min filosofi. Det var särskilt anklagelserna om ekofascism som fick mig till detta. Och han har en poäng. Delar av min filosofi har öppningar mot ekofascism, och det där att fängsla inflytelserika klimatförnekare i ekobyfängelser för några månader, är nog rena ekofascismen. Jag ångrar det, och har tagit bort detta sistnämnda från min blogg.

Men också djurismen börjar jag bli skeptisk till. Särskilt till dess syn på teknologi (tidigare har jag varit motståndare mot teknologi överlag). Har man en gång tillverkat en teknik, varför inte använda den tills den går sönder, så sant den inte skadar någon eller naturen? Varför t.ex. inte använda alla kameror tills de går sönder, och reparera dom så länge det går? Jag är visserligen inte för att vi ska skapa ny högteknologi (i de flesta fall, p.g.a. utsläppen, och p.g.a. de osunda maktförhållandena och beroendena som högteknologin skapar, och p.g.a. att högteknologin ofta tar våra krafter bort från att hjälpa de fattiga och tredje världen), men det vore fanatism att inte använda det vi har skapat redan, så sant den inte skadar någon eller naturen. Och varför förkasta lågteknologi överhuvudtaget? Sån teknologi som man kan skapa i sitt eget garage hemma, av saker man hittat på soptippen? Sådan lågteknologi skulle underlätta vår existens efter "kollapsen" avsevärt. Jag tror visserligen inte att vi kommer att kunna tillverka så mycket högteknologi allteftersom kollapsen fördjupas, och förespråkar därför inte det (också p.g.a. dess utsläpp), men varför förkasta lågteknologi? Varför förkasta permakultur, som verkligen är en sorts lågteknologi, den bästa vi har, tycker jag? Varför förkasta detta enbart på grund av en fanatisk idé om att bli som aporna igen? Jag kan inte se poängen med det. Djurismen föder lätt ett hat till människan, den försöker liksom beröva människan allt den har byggt upp, se det som värdelöst, att djuren är de enda som lever rätt. Men om myrorna gör rätt i att bygga stora myrstackar, bina gör rätt i att bygga stora bikupor, varför får inte då människan bygga det hen vill, bara det inte skadar naturen och andra människor? Jag vill inte längre förkasta all teknologi, utan istället

värdera teknologin enligt hur väl den tjänar människan, djuren och resten av naturen. Man skulle kunna säga att teknologin är det vi använder den till. Att helt förkasta teknologi baserar sig på nåt slags svartvitt tänkande.

Man behöver inte bli apa för att rädda planeten, det räcker med ett lågteknologiskt samhälle, lågteknologi är nämligen hållbar teknologi, teknologi som inte skövlar planeten eller har höga utsläpp.

Jag skulle vilja lämna djurismen, som jag numera uppfattar som extremistisk och fanatisk, och istället förorda en mild anarkoprimitivism, lite i David Jonstads och Jonas Lundströms anda (Jonas Lundström förordar visserligen inte anarkoprimitivism, utan en "postciviliserad anarki", men det kommer nära det jag menar med mild anarkoprimitivism). Jag menar fortfarande att vi bör gå tillbaka till naturen och leva primitivt, men vi behöver inte leva som djuren och aporna, eller bli apor igen. Det räcker med små anarkistiska kommuniteter på landsbygden, som odlar permakultur och kämpar sig igenom civilisationens sammanbrott så gott det går, sökande att bevara allt det goda vi har lärt oss av civilisationen. Vi kan också stanna i städerna så länge det går efter kollapsen, med hjälp av stadsodling. Däremot kan det vara vist att föregå kollapsen genom att frivilligt avveckla högteknologin innan den faller av sig själv under sin egen tyngd. Då gör vi civilisationens fall mjukt och uthärdligt. Och det är särskilt den skadliga högteknologin (såsom kärnkraft och kärnvapen) som vi bör börja med att avveckla.

En annan insikt är den att det finns knappt någon ursprungsbefolkning på jorden som inte har någon form av lågteknologi, och som inte har haft det sedan urminnes tider. Jag förespråkar att vi lär oss av dem när det gäller hur vi ska överleva kollapsen. Att vi lär oss hantverk igen. Att väva tyger själv, sy kläder och mockasiner av djurskinn, fiska småskaligt med egengjorda fiskenät, göra egna krukor själv av lera, bygga hyddor och tipin själv osv. Allt som man kan göra själv med egna resurser, och med andras resurser så länge det går.

Att sikta på ett lågteknologiskt permakultursamhälle, gör också att vi inte behöver bli lika få som vi måste bli om vi ska bli som aporna igen. Permakulturodling kan nämligen mätta många flera munnar än vanligt monokulturellt jordbruk, särskilt skogsträdgårdarna ger mycket stora skördar. Det räcker med en nedgång av befolkningsmängden, som kommer av att vi kraftigt begränsar (frivilligt) vårt barnafödande. Vi behöver inte några självmord här, det är det (här) bara djurismen som kräver. Kollapsen kommer också

efterhand att själv minska befolkningsmängden, utan att vi gör något åt det.

Jag har undrat om jag ska radera den här bloggen, och sluta blogga eller starta en ny, men jag tycker att trots djurismens villfarelser, finns det en del goda tankar här också, och det är kanske värt att ha den uppe p.g.a. detta. Vad tycker ni?

Vår största utmaning förblir klimatförändringarna, som kommer att göra det svårt för mänskligheten att överleva detta sekel. Jag förespråkar inte att vi bara byter ut all den fossila energin till förnyelsebar energi (det är i princip omöjligt att göra detta), utan att vi bantar kraftigt istället, och lär oss leva på den lilla mängd förnyelsebar energi som vi lyckas sätta upp. Och sedan måste vi plantera så mycket skog vi bara kan, inte minst skogsträdgårdar, så att överloppskolet i atmosfären kan bindas i träd och mull. Och vetenskapen bör också frenetiskt söka efter ett sätt att suga koldioxid ut ur atmosfären, uppfinna något apparat som kan göra det. Jag erkänner att det känns omöjligt, men vi har svårare att förlåta oss själva om vi inte ens har försökt. Jag tror också på "Geologisk lagring av koldioxid" CCS (Carbon Capturing and Storage), som tar koldioxid ut ur röken från t.ex. kolkraftverk, och lagrar den nånstans. Och vi måste hoppas att de dystraste klimatprognoserna inte stämmer, utan att vi har tid på oss att göra den stora omställningen och undvika klimatkatastrof.

I vilket fall som helst blir det otroligt spännande att se hur allt utvecklar sig under detta sekel, och vi har definivt mycket att göra.

2017-02-08 @ 15:34:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (6) Trackbacks ()

Ran Prieur om hur ett anarkistiskt samhälle skulle kunna fungera

"With the wrong structure, even small cities are too big. Anthropologists have calculated, and anecdotal evidence has confirmed, that when a group of humans gets bigger than about 150, it undergoes a phase change where people can no longer work things out socially, but only with the help of rules and central control. This doesn't mean we can't have big systems. The Iroquois ran a huge region with a system where small groups would gather and talk until they reached consensus, and then each group would send a representative to a higher-level group that reached consensus, and so on. This was the inspiration for our American "democracy" in which a hundred million people watch propaganda and then impose the tyranny of the majority on each other.

A healthy big system needs to be composed, as far as possible, of sub-150 semi-autonomous cells, the same way our bodies are made up of cells. The danger is that some of these cells will fall into a pattern of runaway increase and drag the rest with them. In the body this is called "cancer," and in the culture of Empire it's called "success."" (Ran Prieur i denna essä)

2017-02-07 @ 15:32:35 Permalink Anarki
Kommentarer (2) Trackbacks ()

Ran Prieur om den eviga tillväxten

"No engineer would design a plane that can only increase its speed and altitude, but we do it everywhere: When has a government reduced the number of laws? When has a new computer operating system been leaner than the old one? How often does a food store move into a smaller space and carry fewer products? Have we ever torn down a housing development and planted a forest? When did cars ever get easier to fix?" (Ran Prieur i denna essä)

"Before Peak Oil, we had Peak Topsoil and Peak Wood -- all three are stored carbon, and extraction of energy from topsoil and forests went into decline a long time ago. The so-called "green revolution" in the last century was mostly about increasing yields on dead soil by eating oil. Now oil production is set to decline, and we're supposed to hope for some new source of even more abundant energy. That would be the worst thing that could possibly happen. The deeper problem is that we are on an airplane designed by madmen to only work if it keeps going higher and faster, and the higher and faster we go, the harder we will eventually crash.(Ran Prieur i samma essä)

2017-02-07 @ 13:57:00 Permalink Evig tillväxt
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Innebär det självförnekelse att gå tillbaka till naturen?

Häromdagen kom jag att undra om det kräver stora uppoffringar och självförnekelse under oöverskådlig tid för att mänskligheten skulle kunna avveckla civilisationen och gå tillbaka till naturen.

Måste vi inte förneka oss själva oerhört, det blir så mycket vi inte får lov till, vi får inte lov att köra bil, nästan inte föda barn, inte köpa dyr teknologi, inte köpa mat och prylar som är producerade på andra sidan jordklotet, osv. Blir inte detta hiskeligt tungt?

Då kom jag på en liknelse som kan belysa problemet. Tänk dig att en kraftigt överviktig person vill banta. Han bor i Stockholm centrum,

och försöker banta där, men lyckas inte, hur han än försöker, frestelserna är för stora. Då kommer hans vän på att det kanske skulle hjälpa att byta miljö, och bekostar åt honom en resa till Amazonas regnskog i Sydamerika, för att han skall få leva med en infödingsstam där under ett år. Den överviktige åker dit, och lever i en infödingsstam under ett år, och får lov att delta i infödingarnas liv, vara med och jaga och fiska, leka med barnen, äta deras mat osv. Han trivs oerhört bra, han lär sig deras språk, och märker att den livliga motionen och den enkla kosten gör underverk med hans kropp. Han blir avsevärt smalare, och det nästan utan att förneka sig själv. Den friska miljön och de livliga aktiviteterna har varit en miljö som gjort honom smalare, utan att han tänkt så mycket på det.

Den överviktige är en symbol för civilisationen. Den är överviktig, och måste banta kraftigt, om vi ska ha en chans att överleva detta sekel. Mänskligheten måste radikalt minska i antal, frivilligt.

Jag tror vi aldrig kommer att klara detta i stadsmiljöer. Där är frestelserna för stora. Vi måste lämna städerna, och återuppbygga landsbygden, bosätta oss i små stammar på landet, i t.ex. tipibyar på åkerplättar som vi odlar permakultur och skogsträdgårdar på. Civiliserade människor måste få den rätta livsmiljön för att kunna göra de rätta valen, man sätter inte en hungrig människa som inte tillåts äta framför ett bord dignande av läckerheter.

Vilda ursprungsbefolkningar har en tendens att reglera sitt befolkningsantal, så att de aldrig blir för många. De har ett hållbart befolkningsantal, och förstör därför aldrig sina miljöer och utrotar inte sina bytesdjur och bytesfiskar. Vi måste återgå till deras livsstil om vi ska ha en chans att reglera vår befolkningsmängd, och lever vi som dom, går detta automatiskt, vi behöver inte "uppoffra oss", eller "förneka oss själva", det blir självklarheter för oss att begränsa oss och leva enkelt.

Saken är att vi måste få kontakt igen med våra naturliga, djuriska instinkter, de som är i harmoni med naturen, dom som vi hade när vi levde på stenåldern. För dessa instinkter är det inte tungt att avstå från bil och flyg, snarare är det en befrielse för dessa instinkter att få gå tillbaka till naturen. De falska "instinkter" som håller oss kvar i civilisationen är inte vårt sanna själv, utan snarare ett resultat av skolans och samhällets indoktrinering och hjärntvätt. Jag tror alla vill tillbaka till naturen om det inte hade varit för denna hjärntvätt, och vi hade tagit nyheterna om klimatförändringar och oljetopp djupt in i oss, reagerat på dessa nyheter som stenåldersmänniskan hade gjort; vi måste göra allt för att överleva detta sekel. Vi hade gjort

"uppoffringar" med glädje, instinktivt. För mig har det varit instinktivt att lämna min priviligierade ställning i civilisationen och gå tillbaka till naturen, boende i skogen som hemlös. Det har inte alls känts som en uppoffring, även om det har kostat mig mycket, kanske även min psykiska hälsa. Men det har känts som det enda rätta. Och jag tror nog att vi alla är ganska lika när det kommer till de här frågorna, innerst inne, vi vill nog alla tillbaka till naturen innerst inne.

Guden "människa" behöver stiga ner från sin himmel, och bli människa istället för gud, överge sin hybris och leva som resten av skapelsen gör, enkelt, fattigt, jordnära, ärligt, utan prål, lyx och bombastiska fasader. Guden människas himmel är staden, och den kan aldrig bli som resten av skapelsen om den inte överger denna himmel. Så sikta på det, mina vänner, sikta på att staden inte är er slutliga destination, utan en övergående fas, som vi är menade att lämna bakom oss, och som vi kommer att lämna bakom oss mer och mer allteftersom kollapsen rullar sakta över vår jord.

2017-02-04 @ 14:33:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Öppet brev till Sveriges socialminister Annika Strandhäll om de hemlösas sovplatser

Bästa Annika Strandhäll

Jag skriver detta brev som en som själv varit hemlös (och är det ännu till viss del), och vet hur tufft det kan vara, och hur svårt väktarna gör det för de som sover utan hem i Stockholm:

Måste vi absolut göra livet svårt och surt för de hemlösa? Måste väktarna hålla på med de hemlösa som de gör? Kan vi inte avsluta denna skamliga behandling av svaga, värnlösa människor genom att en gång för alla öppna kyrkor för de hemlösa att sova i, eller varför inte NK-gallerians korridor, där det är varmt om natten? Bara i NK-gallerians korridor skulle det rymmas flera hundra människor att sova. Varför kan de inte sova där, och på andra liknande ställen? De kunde ju ha en väktare där som ser till dom, och får dom ut innan butikerna öppnar. Det skulle inte vara svårt. Ingen är ju där på natten, butikerna är stängda på natten. Men är orsaken till att de hemlösa inte får sova där, att Stockholm vill ha en fin fasad? (Hur kan man låta någon frysa för att hålla fin fasad?) Då säger jag att det

är en mycket värre skam för Stockholm att det sover hemlösa romska tiggare intill väggarna på gatan, vilket är fallet. Ser ni inte detta? Ser ni inte vilken skam det är för Stockholm att stan tillåter sådant? Och ser ni inte att denna skam skulle tas bort om alla de hemlösa fick sova i kyrkor och galleria-korridorer? Vad är det för en skam förknippad med sådant? Det skulle göra Stockholm till en mycket barmhärtigare plats att leva på för de 8000 hemlösa människor som nu finns där.

Så som det nu är, kämpar många hemlösa för sin existens, särskilt om vintern, och det bara för att Stockholm vill hålla en fin fasad, vilket de sannerligen inte lyckas med genom att behandla de hemlösa på detta sätt. Väktarna är en plåga för de hemlösa, det har jag erfarit på bara skinnet.

Det borde stiftas lagar som ser till att de hemlösa blir barmhärtigt behandlade och får nånstans att sova där det är varmt om natten, för härbärgena är ofta överfulla, alla ryms inte in i dem, och alla vill inte ens sova där, av olika skäl.

För många år sedan var St.Clara kyrka öppen på vintern för hemlösa om natten, de fick sova där, p.g.a. den fina prästen Carl-Eric Sahlberg, som brann för de hemlösa. Jag fick dock inte plats att sova där, det var överfullt. Nu har Sahlberg gått i pension och bor i Afrika, och St.Clara har inte längre sin kyrka öppen på vintern för de hemlösa att sova där. Ingen annan kyrka har tagit tag i detta, så vitt jag vet. Flera kyrkor ger visserligen gratis mat, men inte sovplatser. Är det inte dags att börja organisera ett projekt för att ordna sovplatser i kyrkor om natten, särskilt vintertid? Eller ett projekt för att öppna NK-gallerian för dom hemlösa om natten?

Samhällsstrukturen idag är sådan att de hemlösa kommer i kläm mellan kugghjulen i samhällsmaskineriet. Detta måste reformeras och/eller avvecklas så att samhället åter blir hemlösevänligt, vilket bäst sker i primitiva, naturnära samhällen. De vilda ursprungsbefolkningarna i skogarna har inga hemlösa, för de lever nära naturen, och de skulle säkert bli storligen förvånade om vi berättade att i våra städer lever några i ofantlig lyx, medan andra måste frysa på natten p.g.a. att alla varma ställen är låsta, och inga träd finns i centrum att laga ved av (och de hemlösa har inga redskap för detta heller), och det är dessutom inte tillåtet (tror jag) att göra upp eld på gator och torg mitt i staden.

Varför har man låst trappuppgångarna i höghusen i Stockholm om natten (och även på dagen)? Dessa trappuppgångar har förr i tiden varit en räddning för de hemlösa, men sen låstes dom, vilket

försvårade situationen avsevärt för de hemlösa. Vi har verkligen lyckats jävlas med och göra livet surt för de svagaste och mest värnlösa vi har. Vilken skam!

Man borde också ha specialpris för hemlösa på vandrarhem och hotell, kanske 50-100 kronor per natt. Det skulle hjälpa avsevärt under kalla vinternätter. Ja, vandrarhem och hotell skulle t.o.m. kunna ha gratis logi för hemlösa under de kallaste vinternätterna, såsant det finns plats. Det är en skam att så många vandrarhemsrum och hotellrum står tomma medan det finns hemlösa som fryser ute på gatorna, bara för att man inte tjänar pengar på de hemlösa. Är pengarna viktigare än att någon ska slippa frysa? Det finns to.m. fall där uteliggare har frusit ihjäl efter att de blivit utslängda av väktare. Vad skulle de vilda urinvånarna tänka om detta? De skulle nog tro att vi var galna.

(Efter att jag skrev detta har jag upptäckt att Stockholms stad, Röda Korset, Ny gemenskap och olika kyrkor omkring i stan har ett projekt på gång som heter "Vinternatt 2", och som handlar om att ge utländska hemlösa EU-medborgare (5-10 pers.) nattlogi i ett par dagar i veckan. Detta är ett framsteg, men är långt ifrån tillräckligt. Svenska medborgare som är hemlösa måste också få en chans. Och det är allt för få som ryms med på dessa platser. Jag har en hemlös vän som har en aversion mot hemlösa romska tiggare, för att han tycker att de tar de svenska hemlösas platser)

Vänliga hälsningar, Lars Larsen

2017-01-30 @ 14:16:00 Permalink Hemlöshet
Kommentarer (16) Trackbacks ()

John Michael Greer om vår försummade möjlighet till mjuk omställning

"The window of opportunity for making a smooth transition to a renewable future slammed shut in the early 1980s, when majorities across the industrial world turned their backs on the previous decade's promising initiatives toward sustainability, and bought into the triumphalist rhetoric of the Reagan-Thatcher counterrevolution instead. Since then, year after weary year, most of the green movement—with noble exceptions—has been long on talk and short on action. Excuses for doing nothing and justifications for clinging to lifestyles the planet cannot support have proliferated like rabbits on Viagra, and most of the people who talked about sustainability at all took it for granted that the time to change course was still somewhere conveniently off in the future. That guaranteed that the chance to change course would slide steadily further back into the past." (John Michael Greer i detta blogginlägg)

2017-01-28 @ 17:04:00 Permalink Förnyelsebar energi Kommentarer (2) Trackbacks ()

Något om oljetoppen. Kommer det en oljerelaterad krasch 2018?

"Mellan 2018 och 2040 krävs motsvarande fyra nya Saudiarabien i ny produktion för att ersätta nedgången i befintliga (olje-)fält." (Bloggen Olja för Blåbär, i detta viktiga inlägg om en nära stundande oljetopp och oljeproduktionsnedgång) (Saudi-Arabien är världens största oljeproducent, och står för ungefär 13% av all oljeproduktion)

Olja för Blåbär skriver också att från och med 2018 kommer den globala oljeproduktionen att minska med 5 % årligen.

Uppgifterna tar denna blogg från en rapport av banken HSBC i London, världens sjättestörsta bank, en alarmerande rapport om Peak Oil som den släppte i September förra året.

Från HSBC-rapporten (som Olja för blåbär citerar):

"Om vi utgår från en minskad produktion på 5 % (per år) med ett global post-peak utbud på 74 miljoner fat per dag - vilket på inget sätt är en överdriven siffra i våra ögon - innebär det en nedgång i utbudet, post-peak, med cirka 38 miljoner fat per dag fram till 2030 och en nedgång med cirka 52 miljoner fat per dag till 2040. Med andra ord, världen behöver hitta över fyra gånger motsvarande Saudiarabien bara för att behålla utbudet på samma nivå, detta utan att ta hänsyn till ökad efterfrågan" (vår fetmarkering) .

Energiexperter som journalisten Nafeez Ahmed (i denna artikel) och ekonomen Chris Martenson har tagit fasta på detta, och förutspått ett scenario där vi kommer att uppleva en oljekris året 2018, med eventuell samhällelig krasch som följd. Jag hoppas själv på detta årtal, jag hoppas att oljan ska börja sina då. Jag är har nämligen en kärleksrelation till naturen, som oljan och civilisationen förstör. En snar oljeproduktionsnedgång kan faktiskt mildra klimatförändringarna, och jag säger som David Jonstad, att "en ekonomisk krasch är vårt bästa hopp". Jag hoppas att civilisationen inte ska lyckas bränna så mycket olja som den skulle vilja, och därmed påskynda den globala uppvärmningen.

2017-01-28 @ 15:02:00 Permalink Peak Oil, oljetoppen Kommentarer (3) Trackbacks ()

George Bush (den äldre):"Den amerikanska livsstilen är inte förhandlingsbar"

George Bush (den äldre) hävdade på klimatkonferensen i Rio 1992 att; ”Den amerikanska livsstilen inte är förhandlingsbar”.

Alltså, den amerikanska lyxlivsstilen ska upprätthållas till vilket pris som helst, även om det betyder naturförstörelse, klimatförändringar, krig om olja i mellanöstern (tänk irakkriget), ett berg av statsskulder, påskyndad oljetopp och en annalkande kollaps.

Detta sade president George Bush (den äldre), en konservativ kristen, som ansåg sig tillhöra jordens moraliska elit, Guds utvalda folk.

En sådan inställning är så omoralisk att man kan baxna. Inte mycket omsorg om de fattiga och kommande generationer där.

Man måste nästan vara konservativt religiös för att kunna komma med sådan bullshit.

2017-01-27 @ 14:08:00 Permalink Kristendomskritik
Kommentarer (3) Trackbacks ()

Något om att använda begreppet "naturligt"

Begreppet "naturlig" är komplicerat och svårt att använda. Man kan nämligen påstå att allt är naturligt, för vi är en del av naturen, och kan inte komma utanför den. Och det kan även användas till att försvara hierarkier och våld, eftersom det förekommer i naturen och hos djuren. Ska vi då helt slopa användningen av detta begrepp?

Jag föreslår att vi använder det i en ringa utsträckning, för att beteckna det som är i harmoni med naturen, som inte förstör naturen. Allt naturligt är inte bra, men det som förstör naturen, är dåligt, är "onaturligt". Jag föreslår att vi bara använder ordet "onaturligt" på det som förstör naturen, inte det som skiljer sig från naturen och djurens livsstilar. Det finns giftiga naturliga växter, och hälsosamma syntetiska, laboratorietillverkade ämnen. Men att med vett och vilja släppa ut en massa giftiga kemikalier i vattendragen ser jag som onaturligt, ty det förstör naturen *.

En skogsavverkningsmaskin är också onaturlig i denna bemärkelse. Eller en av de jättelastbilar som kör oljesand i oljesandsutvinningen i Kanada. Dessa förstör naturen. Ja, i denna bemärkelse är det ganska mycket i civilisationen som är onaturligt.

Det är i denna bemärkelse som urinvånare i Amazonas är "naturligare" än oss. De lever hållbart. Deras livsstil kan fortsätta i

miljoner år framöver, om inte vi västerlänningar förstörde klimatet för dom.

Ja, vi ska helst inte använda ordet "naturligt" för lättsinnigt, det är problematiskt. Och det används också mycket på fel sätt i miljörörelsen och i populärkulturen. Men vi skall ändå inte förkasta det helt, tycker jag.

*visserligen kan man resonera som så att naturen på jorden många gånger har till stor del utplånats av helt naturliga orsaker, i de .s.k. "massutrotningarna" i evolutionshistorien. Men det är inte detta som är onaturligt, utan det att med vett och vilja förstöra naturen, när man är medveten om att man förstör, vilket inte var fallet med de olika naturkatastrofer som var orsaken till massutrotningarna.

2017-01-26 @ 12:22:00 Permalink Civilisationskritik
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Biocentrisk altruism; kärlek som sträcker sig utanför den egna sfären. Och lite om mina studieplaner

Sann vänskap mellan människa och djur (som går bortom hierarkierna, bortom herre-slav-förhållanden) tycker jag är något av det finaste som finns. Varför? Jo, eftersom kärleken där sträcker sig bortom artgränserna. Ju längre bort från den egna sfären kärlekens objekt ligger, desto ädlare är kärleken. Det är hur enkelt som helst att älska sitt eget barn. Det faller sig naturligt. Det krävs ingen större uppoffring. Det går av sig själv. Det är också lätt att älska sin egen hund. Svårare är att älska (i praktiken) de vilda djuren, träden och de vilda växterna, ja själva ekosystemet, planeten. Detta p.g.a. att det ligger så långt bort från vår egen sfär. Vi bedyrar säkert vår kärlek till naturen, men sedan åker vi på långa resor med vår bil, som spyr ut koldioxid och bidrar till klimatförändringarna.

Antropocentrisk kärlek är lätt. Biocentrisk kärlek, kärlek som sätter ekosystemet, livet, i centrum, är långt svårare, i praktiken. Och sann kärlek är alltid praktisk kärlek, det går inte att älska något bara i sin fantasi, utan att det får praktiska konsekvenser för hur man lever. Är man med och förstör klimatet med sina utsläpp, med vett och vilja, då hatar man ekosystemet, oavsett hur stora romantiska känslor man har för naturen när man går i skogen.

Jag har lite dåligt samvete här, p.g.a. mitt myckna internetanvändande, som jag vet har en del utsläpp. Jag är inte så oskyldig som jag kanske vill låta här på bloggen. Fast jag anstränger mig för att minska mina utsläpp. Och nyligen sökte jag in till vuxengymnasiet Komvux på ABF-huset i Stockholm, för att ta en

kurs i geografi där, och min ansökan blev godkänd. Jag skulle vilja gå vuxengymnasiet (jag har inte gått gymnasiet), för att kunna söka till naturgeografiska institutionen vid Stockholms Universitet för att studera naturgeografi, och för att slutligen kunna studera vid Stockholm Resilience Centre under professor Johan Rockström.

Jag gör detta för att kunna dra ner på mitt internetanvändande, så att mitt kunskapsanammande kan ske i gemenskap med andra människor i en klass, istället för i isolering på internet. Att gå på skola har också den fördelen att det nästan inte har några utsläpp alls. Utbildning är faktiskt väldigt miljövänligt.

Jag har tänkt börja studierna på deltid (50%), och sedan, till hösten kanske testa på att studera heltid, och se hur det går. Jag studerar inte för att börja arbeta, utan bara för att bilda mig, och utvecklas som människa, för att rota mig i vetenskapen, som jag har stor respekt för, i alla fall för de miljörelaterade vetenskaperna, de som har betydelse för att vi ska kunna rädda planeten. Jag vill studera för att kunna göra en insats här. Och jag vill studera den natur som jag älskar så högt, istället för att bara filosofera om den. Kanske jag kan tjäna naturen bättre om jag har mer naturvetenskaplig kunskap. Mera kunskap är aldrig fel, även djuren har, och söker, kunskap, för att överleva.

2017-01-25 @ 14:51:00 Permalink Antropocentrism Kommentarer (2) Trackbacks ()

Varför jag tror att hundar inte är fascistiska

Svar till kommentaristen "Leon", som menade att hundar och många andra djur är fascister i grund och botten:

Vad är fascism? Jag tror vi måste enas om det först, innan vi kan gå till att avgöra frågan om hundar är fascistiska eller inte. Här kan ni läsa om hur fascism definieras på Wikipedia.

Jag tror inte det går att applicera ordet fascism på djur. Ordet innehåller för mycket mänsklig politik. För att fascism skall kunna uppstå, måste det finnas en stat, en nation. Djur är inte nationalistiska. De har ingen övergripande nation, utan varje djurflock är helt självstyrande.

Kanske Leon tänker på hur vilda vargflockar är hierarkiska, och förknippar hierarki med fascism? Jag tror inte vi kan likställa hierarki med fascism så enkelt. Hierarki förekommer i alla mänskliga och icke-mänskliga sammanhang, vare sig de är fascistiska eller inte. Det går inte att undvika, det är en av våra

existentiella grundvillkor som vi är "utslängda" i (för att tala med filosofen Martin Heidegger). Vi kan bekämpa det, vi kan mildra det, men helt går det inte att undvika. T.o.m. i anarkistiska kommuniteter finns det inofficiella hierarkier och inofficiella ledare. Total anarki och total jämlikhet är en utopi, som vi visserligen behöver sträva efter, men det vore ett självbedrägeri att påstå att i just vår anarkistiska grupp finns det inga hierarkier.

Däremot, att sanktionera hierarkier, det börjar närma sig fascism. Men gör hundarna det? Tror du inte att även de, precis som människan, har en (aldrig så liten) längtan efter jämlikhet? Tror du inte att de t.o.m. delvis kan kämpa för det, alltmedan de finner sig "utslängda" i hierarkier, som något som inte går att undvika? Hundar är väl inte onda? Kräver inte det en stat för att hierarkier ska sanktioneras? Hundar har ju inga stater, de är faktiskt rätt anarkistiska av naturen, de bildar små anarkistiska, självstyrande flockar i den vilda naturen. Eller är anarki ett för starkt ord att använda på hundflockar i den vilda naturen? Jag vet inte, men det är det ordet jag finner stå mig närmast, när jag ska beskriva hur de styrs. De har inget centraliserat, nationalistiskt hundstyre, visserligen flockledare, men det har även människoanarkistiska gemenskaper, i alla fall inofficiellt.

Det är när hierarkier sammanbinds med auktoritarianism, som fascismen föds. Är hundar auktoritära? Jag har aldrig märkt nåt sånt. Och jag har en rätt stor erfarenhet av hundar. Auktoritarianism förbinder jag med en stat. Med politik, med politisk och religiös konservatism, med hjärntvättande och förslavande av andra varelser, med tämjande av det vilda och av våra naturliga drifter och instinkter. Hundar har inget projekt på gång för att tämja det vilda och sina och våra naturliga drifter/instinkter. Tvärtemot. Jag tror de längtar efter den vilda, fria naturen egentligen. De vill nog leva som vargar, när allt kommer omkring, leva i sitt rätta element, den vilda naturen.

Försöker hundarna hjärntvätta och förslava andra varelser? Det har jag aldrig märkt något av, och detta är, tycker jag, det väsentliga i all auktoritarianism. Ingen är tvingad att ingå i en vargflock. Man har rätt att avstå, och svälta, eller övergå till en annan flock. Men i vårt auktoritära svenska samhälle tvingas vi vara med i karusellen, vi har inte ens rätt att ta vårt liv. Vi bestämmer inte ens över vår egen död. Då har auktoritarianismen gått långt. Och avviker vi för mycket, låses vi in. Hundar och vargar gör inte sånt (och de sätter inga i koncentrationsläger, inte minst). De kanske strider lite sinsemellan, men de låser i alla fall inte varandra in. De kan inte. Hellre får jag lite skador i en strid med andra "hannar", än att låsas in i sterila,

onaturliga utrymmen, tomma för all vild natur. Jag har erfarenhet av att bli slagen nästan medvetslös i Spanien med en klubba (p.gr.a. att jag släppt ut en massa djur), och jag fick stora blåmärken över hela kroppen, och t.o.m. feber. Jag gick inte till sjukhuset, utan lät naturen ta hand om allt. Mina skador gick över på några dagar, och jag kände en väldig barmhärtighet i de läkande krafterna i kroppen och naturen *. Jag skulle mycket hellre välja sånt än att sitta inlåst. Man skrämmer människor till underkastelse och slaveri med hot om inlåsning, det är en av auktoritarianismens främsta verktyg, vare sig det är inlåsning på sinnessjukhus eller fängelse.

Jag skulle även tillägga att imperialism är ett viktigt inslag i fascismen. Är hundar och vargar imperialistiska? Jag har aldrig märkt något sånt. Vargar i den vilda naturen håller sig inom sin ekologiska nisch, och lever i harmoni med sin miljö. Naturen reglerar deras antal, därför kan inte imperialism uppstå. Skulle något sådant uppstå, skulle de snart inte finna bytesdjur längre, de skulle snart utrota sina bytesdjur, och gå under på kuppen. Men detta är inte verklig imperialism, verklig imperialism uppstår först hos människan, när man hela tiden övervinner den vilda naturens balanserande mekanismer, som skulle se till att man inte blir för många. Övervinner den med uppfinningar, med "klokhet", som denna dåraktighet kallas. Och övervinner den till den grad att hela planetens hälsa är hotad. Det är vad verklig imperialism handlar om. I denna mening är hela civilisationen fascistisk. Imperier skulle aldrig uppstå om man ständigt lät naturen balansera folkmängden, med de naturliga mekanismer som finns. Det är när man häver sig över naturen och dess balanserande mekanismer, som sann imperialism föds. Vargflockar blir inte hela tiden större och större. De häver sig inte över naturen, deras flock blir inte cancerlik, som civilisationen.

*detta är en helig upplevelse för mig, som stärkte min tillit till att naturen är god. Tänk vad som är på gång i vår kropp för att upprätthålla den och läka den! Det är ofattbart starka krafter! Och de är på vår sida, på livets sida!

2017-01-24 @ 14:51:00 Permalink Djuren
Kommentarer (5) Trackbacks ()

Om att vara vacker inuti och ful utanpå

Dagens samhälle präglas av fina fasader och ruttet innehåll. Varuhusen har så fina skyltfönster och så fin reklam, men ser man lite djupare, ser man bakom fasaden, ser man så mycket slaveri och naturförstörelse. Rika människor har så fina kläder och fina bilar, men ser man lite djupare, ser man bakom fasaden, ser man så

mycket girighet, maktbegär, översitteri, snobberi och likgiltighet inför naturens och tredje världens problem.

Jag vill gå emot detta. Jag föredrar att vi vänder på det hela, och odlar ett ädelt, vackert innehåll, medan vi slutar använda onödig energi på att putsa på våra fasader. Det gör inte så mycket om fasaden är ful, bara innehållet är ädelt och vackert. Innehållet är faktiskt det viktigaste, för att säga det milt.

Det gör inte om vi har lite smutsiga kläder, söndriga skor och okammat hår. Bara vi har ett ädelt hjärta, som brinner för de fattiga och för naturen, brinner för alla som är svaga och inte kan försvara sig.

Det gör inte något om vi inte kan de sociala koderna, bara vårt hjärta brinner för de svaga och fattiga och värnlösa.

Bombastiska fasader däremot, uppmuntrar inte direkt till medlidande. De får en bara att hoppas på att det hela ska kollapsa, att "apokalypsen", det stora avslöjandet (apokalyps betyder egentligen avslöjande på grekiska), ska komma, att räkenskapsdagen ska komma, så att det avslöjas vad fina fasader men ruttet innehåll leder till, att notan kommer till den som förstör och exploaterar, så att han ställs ansvarig för sina handlingar.

Thom Hartmann berättar i den här youtubefilmen om en science-fiction-novell som han läste i sin ungdom. I denna novell försökte man se vad som döljde sig på andra sidan av månen, och när man upptäckte det som dolde sig där, visade sig månen vara en slags fasad, uppburen av en massa stolpar eller jag minns inte vad det var, men ni förstår vad det handlade om. Månen var inte äkta, månen var en fasad. Hartmann tog detta som en bild på Amerikas ekonomi idag. Den är en fasad, den fungerar på lånade pengar, den är ihålig och rutten.

Den hemlöse mannen, som luktar illa och har smutsiga kläder, är motsatsen till detta; en ful och hemsk fasad, men där bakom döljer sig en underbar varelse med små krav på livet, kanske t.o.m. en Franciskusgestalt som gift sig med fattigdomen för att inte göra sina medmänniskor och naturen illa.

Detta är att föredra, för att säga det milt.

När man ser en sådan hemlös sitta och tigga utanför ett varuhus med sina bombastiska skyltfönster, då ser man på en gång, som i blixtbelysning, civilisationens galenskap.

2017-01-23 @ 18:14:00 Permalink Fattigdom
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi fann massvis av nya glasögon i soporna. Och något om samhällets förakt för ickekommersiella föremål

För kanske två månader sedan fann jag och Titti massvis av nya glasögon i soporna utanför en glasögonbutik som gått konkurs, och låg mitt i Stockholm centrum. Där fanns flera stora svarta sopsäckar fulla av splitternya glasögon. Allt låg i en sån där gigantisk sopsäck som ni kanske har sett i stan. Vi tog en del av det med oss, för att ge till vänner. Efter mindre än en vecka kom vi tillbaka för att ta mer, men då hade man placerat en till gigantisk sopsäck ovanpå den första där glasögonen låg, så att vi inte kom åt glasögonen, vi lyckades fiska upp bara ett halvt dussin kanske.

Varför gjorde dom så? Varför inte i stället sätta en skylt vid sopsäcken med texten "Varsågod och ta"? Detta säger något om samhällets förakt för föremål som inte längre har kommersiellt värde. Det speglar också dess förakt för naturen. När man föraktar den vilda naturen (utanför det kommersiella) så som samhället gör i praktiken (fast alla bedyrar sin kärlek till naturen), börjar man även förakta ickekommersiella föremål. De är lika med skräp, som ska kastas bort och glömmas. Det är "slit-och-släng-mentaliteten".

Hur långt bort är inte detta från Hjalmar Ekströms "silverblick", som ser värdet i de små tingen, i det som andra föraktar, i bajs och skräp? Hur långt är inte detta från en ekologisk, solidarisk livsinställning, där allmännyttan styr!

2017-01-23 @ 13:03:00 Permalink Civilisationskritik
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Livet, Naturen, är något fundamentalt gott

Om jag ska nämna några av de mest grundläggande grundpelarna för min ekofilosofi och min djurism, det som allt annat vilar på, så är en av dem (en annan är kenosis) känslan av att livet ytterst är något fundamentalt gott. Verkligheten/Naturen är god, inte ond. På detta vilar en annan av mina grundläggande övertygelser, att livet bör vördas, att allt liv är heligt, i Albert Schweitzers efterföljd. Detta delar jag med alla ursprungsbefolkningar, för vilka naturens helighet är något väsentligt.

Det är inte det för alla. I västvärlden har naturen i stor skala avsakraliserats, naturen har mist sin helighet, och får utnyttjas och

exploateras ohämmat, naturen reduceras här ofta till en samling naturresurser att skövla och exploatera, djuren domesticeras, tämjs och blir våra slavar, eller, om de har tur, våra keldjur.

Inte sällan försvarar sådana människor sig med att naturen är grym och bör tämjas, medan det verkar som om de tror att civilisationen är god, är helig, inte naturen.

En gång debatterade jag med en finsk anarkist om huruvida hans hund var fascistisk eller ej. Jag menade bestämt att hundar inte är fascistiska, medan anarkistens bestämda åsikt var att hunden var fascistisk, och behövde tränas och tämjas till icke-fascism.

Mycket beror på vilken sida i denna debatt vi tar. Är naturen ond eller god, eller kanske bara neutral? Är vilda hundar och vargar fascistiska och onda, då är hela den vilda naturen fascistisk och ond. Ja, då är själva verkligheten ond, och vi blir goda genom att bekämpa den och ta avstånd från den.

Ett sådant tänkande leder till den kollektiva psykos och den alienering från naturen som vi kallar civilisation. Vi flyr då in i en fantasiverklighet, en alternativ verklighet, en virtuell verklighet som är alienerad från naturen. Konsten idag är en sådan verklighet. Den behövs inte om Verkligheten är god, då vågar vi ha direktkontakt med Verkligheten, såsom djuren har det, utan att fly in i det virtuella, närda av önskedrömmar.

Livet, naturen, är alltså något fundamentalt gott. Den är värd att kämpa för, värd att offra sig för. Är den god, då vågar vi överge civilisationen för att återgå till naturen. Tror vi inte detta, ja då faller vi lätt offer för teknologihybris ("technograndiosity", som James Howard Kunstler skulle säga) och övertro på civilisationens godhet, stängande våra öron och ögon för klimatförändringar och naturförstörelse.

Att tro att livet är gott betyder inte att man man tror att naturen och livet är fri från grymhet. Döden, som är en del av livet, är grym. Men döden har inte sista ordet (och för den som lider kan döden vara något gott). Livet har det. Livet och det goda vinner till sist, livet fortsätter trots allt, och kan aldrig förintas, inte ens i värmedöden i vårt universum. Liv kommer att fortsätta leva i andra universum.

Det viktiga för mig är inte att jag fortsätter att finnas till, utan att Livet gör det. Livet är viktigare än jag själv, att Livet får fortsätta spira och vördas någonstans i vårt multiversum. Och det behöver inte ens nödvändigtvis vara biologiskt, organiskt liv, utan även det

oorganiska livet är något gott, och ytterst sett levande. Jag har en instinktiv känsla av att själva existensen är något gott, och att det inte finns "död" materia. Det är vi människor som har hittat på att det finns "död" materia. Verkligheten gör ingen sådan uppdelning mellan dött och levande, och det finns antagligen inte något sådant. Vi vet att elektroner och protoner rör sig i den "döda" materiens atomkärnor, även i berg och sten.

Om vi skall rädda planeten och mänskligheten behöver vi återfå en nästan "religiös" vördnad för naturen, och lämna gudarna och andarna därhän, de är de som är verkligt döda, och i sitt dyrkande av dem avslöjar civilisationen sin nekrofila natur. Vi behöver bli biofila igen, återfå vördnaden för det som verkligen finns, istället för att dyrka det virtuella och illusionära. Internet är egentligen religionens yttersta förlängning och slutpunkt, "andevärldens" materialisation. Jag ser fram emot Internets och Facebooks död, och Verklighetens och stamkänslans, communityandans återkomst. På min gravsten får det gärna stå:

Här vilar Lars Larsen
"Skogsmannen Snigelson"
En som längtade ofattbart
efter datorernas och Internets kollaps
och Verklighetens återkomst.
Det var det han använde internet
till att speja efter.

2017-01-22 @ 14:00:00 Permalink Bakgrunden till min ekofilosofi Kommentarer (10) Trackbacks ()

Att ta risken att bli uppäten av ett lejon

Idag läste jag blogginlägget "Kan människan åter bli apa?" för deltagarna på Romantiska förbundets poesiträff på Hornstulls bibliotek som äger rum varannan fredag kl. 14-16. Poeten Rolf Leijonmark kommenterade med att han inte skulle vilja bli uppäten av ett lejon, och att han nog helst skulle vilja bo i en uppvärmd lägenhet.

Mitt svar på det var "Det är priset vi måste betala för att upprätthålla den ekologiska balansen".

Jag menar inte med detta att vi nödvändigtvis måste bli apor för att återställa den ekologiska balansen. Det skulle räcka med att vi levde som vilda urinvånare gör i Amazonas regnskog idag. Men som jag skrev i texten ovan, skulle det vara en stor styrka att ha päls, vi skulle då vara mer anpassade till naturen. Och tanken på att

människan åter skulle kunna bli apa, och den evolutionära cirkeln skulle slutas, fascinerar mig oerhört.

Däremot håller jag fast vid att vi måste riskera att bli uppätna av lejon om den ekologiska balansen skall upprätthållas *. Med detta menar jag att vi måste avstå från jaktredskap och mer avancerade vapen med vilka vi kan ta herradömet över andra arter, och lätt utrota dem. Vi måste nöja oss med såna redskap som på något sätt tillåter att det blir en balans mellan vår art och andra arter, såsom enkla stenyxor att försvara oss med. Och varför är det så viktigt att vinna över lejonet? Då tar han ju ändå andra djur. Om vi beväpnar oss mindre, så att lejonet har en chans att ta oss, då offrar vi oss så att ett annat djur sparas från lidandet att bli uppätet. Och då offrar vi oss för att lejonet skall ha lättare att få mat. Lidandet måste demokratiseras igen mellan arterna, istället för så som det nu är, där allt ska tjäna människan, och där människan hela tiden offrar andra arter än sig själva, med sitt överlägsna intellekt, offrar de svagaste för att själv leva i bekvämlighet.

"Kärlek är abdikation", sa den franske filosofen och mystikern Simone Weil (1909-1943). Denna mening har gjort oerhört djupt intryck på mig, ända sedan 2005, och det skulle jag vilja skriva på min gravsten. Vi måste avstå från frestelsen att dyrka människan, och enbart tjäna människan, avstå från herradömet över varandra och djuren, och bli jämlika med hela skapelsen. Vi måste börja tjäna livet istället för att härska över det. Tjäna djuren, tjäna växterna, tjäna ekosystemen. Vi måste pränta detta in i oss om vi skall ha en chans att överleva vårt sekel. Vad innebär det att tjäna djuren? Är det kanske att offra sin bekvämlighet ibland, att låta lejonet ha chansen att äta en själv istället för att äta ett annat djur? Genom att beväpna sig mindre?

Jag menar inte att vi ska sluta tjäna varandra som människor, sluta tjäna människorna. Det har bara blivit en så hiskeligt stor obalans mellan tjänande av människan och tjänandet av ekosystemen och djuren, att det kanske behövs en extra stor dos av djurtjänande och ekosystemstjänande för att balansen mellan människa och natur skall återupprättas. Kanske vi måste tjäna djuren och ekosystemen mer än människan i en tid framöver, för att denna balans skall återupprättas.

Min vän anarkisten Jonas Lundström kritiserade denna offer-inställning, och menade att det var pietistisk korsteologi, som har kritiserats av feminister. Men just Jesus' exempel av uppoffring är faktiskt min bästa behållning av kristendomen, även som ateist. Jonas menade att djuren är egoister av naturen. Men det är inte riktigt sant. Djuren offrar allt för sina barn, och vissa djur riskerar

sin egen säkerhet för att varna andra i sin flock för rovdjur eller fiender. Vi människor måste adoptera naturen som vårt eget barn, och ge allt för henom. Sedan i ett senare skede, efter att vi adopterat naturen, kanske hen kan bli även vår far och vår mor, som värnar sig om oss. Men nu ligger naturen där som ett hjälplöst barn som behöver adopteras, utslängd på vägen av oss människor.

* men risken att bli uppäten av lejon i djungeln på stenåldern, var inte större än risken att dö eller skadas i trafiken idag. Det går inte att försvara civilisationen med att man inte vill riskera att bli uppäten, för riskerna är lika stora att dö eller skadas i trafiken.

2017-01-20 @ 16:31:00 Permalink Djuren Kommentarer (4) Trackbacks ()

Något om kollapsen

"since I know that collapse is inevitable, and I know that the longer, or the further into the future we postpone the collapse, the worse it´s gonna be, I wanna get it over with, I wanna stop digging the hole deeper, and try to fill it back up again..."

(ekonomen Peter Schiff i denna intervju)

2017-01-19 @ 13:58:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Michael Snyder om att leva på lånade pengar

Michael Snyder förklarar kort och koncist det ohållbara i amerikanernas livsstil, att de lever på lånade pengar:

2017-01-19 @ 12:28:58 Permalink Finansbubblor Kommentarer (0) Trackbacks ()

Urinvånare som inte gör skillnad mellan orden "arbete" och "lek"

"Något som också ger en aning om synen på arbete är att vissa stammar, exempelvis det australiensiska folket "Yir-Yoront, inte gör någon språklig skillnad mellan orden "arbete" och "lek". (David Jonstad om australiensiska urinvånare i sin bok "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga", Ordfront 2016, s.40)

2017-01-19 @ 11:58:00 Permalink Kritik av arbetet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Luffaren Öland om rikedom

"Dä' ä' som jag alltid har sagt, att sen den fattige blir rik så blir han satan lik." (Luffaren Öland i Birger Magnussons bok "Trådarbetande luffare, Atremi 2006)

2017-01-18 @ 13:04:48 Permalink Luffarliv
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur missionärerna lade under sig Sydamerikas ursprungsbefolkningar

Jag håller på att läsa "Indianliv i El Gran Chaco" av Erland Nordenskiöld (Åhlen & Åkerlunds förlag 1926), som är en etnografisk studie i indianliv i Bolivias skogar i Sydamerika. Den är fantastisk, ger mig mycket att tänka på för min anarkoprimitivism, det finns mycket att lära sig för en anarkoprimitivist hos ursprungsbefolkningarna i Sydamerika. Här kommer ett litet utdrag, som säger mycket om hur missionärerna fick urinvånarna att underkasta sig dem:

"Har det varit allt för svårt för munkarna, ha nästan alltid soldater kommit dem till hjälp. Det är inte bara tack vare "kärlekens religion", utan tack vare kulor och krut, som indianerna underkastat sig missionärerna. Vägen till den allena saliggörande kyrkan har ej sällan varit dränkt i blod." (sid. 122)

2017-01-15 @ 12:52:00 Permalink Kolonialism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Makt- och berömmelseberoende påminner om drogberoende. Och något om mitt eget förhållande till berömmelse

Du är säkert bekant med knarkarens dilemma - att han ständigt måste ta mer av sin drog för att få samma effekt. Jag vill nu påstå att det samma gäller de människor som har mycket makt och berömmelse, och som har dålig självkänsla, så att de söker sin bekräftelse från massorna och från sin berömmelse.

Det räcker i början för en sådan människa att få en liten artikel om sig i en liten lokaltidning för att få en rejäl bekräftelse- och maktkick. Sedan, efter hand, måste hen få större och större artiklar om sig, och i större och större tidningar, för att få samma kick. Till slut behöver hen förstasidan i Dagens nyheter för att stilla sitt bekräftelse- och maktbegär. Då är en liten artikel om sig i en liten lokaltidning inte värt särskilt mycket, hen får inte kickar av det.

Till slut är det bara Nobelpriset som kan tillfredsställa denna människas bekräftelsebegär. Men då har beroendet gått långt, och skulle berömmelsen dala rejält, och tidningarna inte längre skulle skriva om henom, skulle en sådan människa bli mäkta besviken och kanske t.o.m. kollapsa psykiskt. Då blir det uppenbart att berömmelsen varit en drog.

Jag har ganska dålig självkänsla, så jag skulle kanske inte klara av mycket berömmelse utan att börja knarka på det. Jag har dåliga erfarenheter från den tiden då jag blev känd i kristna medier i Sverige som "munken". Bara ett halvt år efteråt kollapsade jag psykiskt under en råkostfasta, och hade fantasier om att bli en ny messias. Det hela slutade på dårhuset, då jag (enligt mig) blev ännu värre av den grymma psykiatriska behandlingen och medicinerna.

Nu är jag bättre rustad, som ateist och skeptiker, då jag inte köper messiasmytologin längre, men jag bävar för möjligheten att min bok "Åter till det vilda. En uppgörelse med civilisationen" kan komma ut på ett större förlag och bli bekant för allmänheten, och att jag då skulle börja knarka på berömmelsen. Men jag tar risken, för planetens skull, även om jag själv skulle gå under. Boken handlar nämligen om att vara med och rädda planeten från undergång.

2017-01-13 @ 11:52:00 Permalink Droger
Kommentarer (0) Trackbacks ()

.
"In my view, as a life–long climate activist, humans are the dumbest species ever to live on this planet." (Torstein Viddal på Facebook)

2017-01-10 @ 13:37:00 Permalink Allmänt
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om våra tankepoliser

Det slog mig idag att vi faktiskt lever i en polisstat inte bara i den vanliga bemärkelsen, utan även i den bemärkelsen att vi har tankepoliser - psykiatrikerna. Och dom beter sig på det sättet att dom aldrig slår ner på dom som är galna på rätt sätt, såsom de religiösa sektledarna och våra politiker, utan enbart på dom som på något sätt bryter med våra psykiska normer, som är galna på fel sätt. Det spelar ingen roll om sektledarna är mycket mer galna än dom som är galna på fel sätt, dom förra går fri och dom senare haffas, låses in på sluten psykiatrisk avdelning. Och har man en gång fått diagnosen schizofreni, har man den resten av livet, oavsett hur frisk man blir, oavsett om man aldrig mer får några psykoser under resten av sitt liv. Snacka om stigmatisering. Och många äter mediciner resten av sitt liv, för att läkarna och deras närmaste vill det, oavsett hur friska de blir. Mediciner som sätter ett lock på allt de är, som bedövar deras känsloliv och tar bort romantiken ur livet.

Har man lite status, och klarar man att hålla fin fasad, kan man vara hur galen som helst utan att bli haffad av våra tankepoliser. Men stackars den som vågar visa sig svag! Stackars de ärliga, stackars de ödmjuka! Vårt samhälle har ett otroligt förakt för svaghet, och det

visar sig särskilt i behandlingen av de lite efterblivna och ringa som tänker för fel.

Det är inget fritt samhälle att leva i, där man inte får tänka och uttrycka sina egna tankar i lugn och ro, utan där man behöver vara rädd att bli angiven till tankepoliser om man tänker för fel. Ett sådant samhälles lagar om frihet är inte värd pappret de är skrivna på. Då föredrar jag mycket hellre den urgamla metoden (som ännu idag praktiseras bland vilda ursprungsbefolkningar) med exorcism på dom som tänker för fel (även om jag inte tror på andar), då behöver man i alla fall inte bli inlåst och tvingad att äta själsdödande mediciner. Att få en "demon" utdriven ur sig av en schaman är ingenting i jämförelse. Mycket var bättre förr, om man bara går tillräckligt långt tillbaka i tiden.

2017-01-07 @ 15:18:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (3) Trackbacks ()

Bokmarknaden mättad av skräplitteratur. Nyhetsmarknaden mättad av skräpnyheter

Jag gick nyss förbi en bokhandel, och den tragiska tanken slog mig att bokmarknaden faktiskt är mättad av skräplitteratur, så att om man kommer ut med en riktigt bra bok, kommer den att drunkna i bokmängden, och passera ganska obemärkt. Det spelar här ingen roll hur bra boken är som man ger ut. Markerna är redan brända av skräp. Och det är deckarna som säljer mest, den värsta skräpen säljer mest. Litteratur som bara ska underhålla, bara läsas för nöjes skull, utan sanningsanspråk, utan att kämpa för sanningen, utan bildande effekt. Litteratur som man kan köpa för tio kronor på second hand när den är några år gammal.

Nyhetsrapporteringen har samma karaktär. Nyhetsmarknaden är mättad av skräpnyheter, av oviktiga nyheter, av banala ting, så att när det kommer någon riktigt viktig nyhet, drunknar den i de banala nyheterna, och passerar ganska obemärkt. Så har t.ex. klimat- och oljetoppsnyheterna drunknat, dessa nyheter som handlar om sånt som verkligen betyder något, ödesfrågorna, planetens och mänsklighetens framtid, de har drunknat i nyheter om kungens och prinsessan Victorias privatliv.

Vår värld är galen.

2017-01-07 @ 15:01:32 Permalink Konst och kultur Kommentarer (2) Trackbacks ()

Något om min bloggs söndriga kommentarfunktion

Det har börjat bli klart för mig att det ibland är svårt att posta kommentarer på min blogg, att kommentarfunktionen ibland är

sönder. Jag uppmanar de läsare som har svårt att posta kommentarer på min blogg att mejla kommentarerna till mig (i mejlet bör sägas vilken text som kommentaren tillhör) på min emailadress: naturensbarn(at)yahoo.com, så kanske jag kan försöka posta kommentaren, och om det inte går, så har jag i alla fall fått kommentaren, även om inte andra kan läsa den.

2017-01-05 @ 12:01:16 Permalink Allmänt Kommentarer (0) Trackbacks ()

Gammal essä: Min politiska filosofi i ett nötskal

Kring 2007/2008 samlade jag mina viktigaste essäer och artiklar i essäsamlingen "Det världar". Den kom aldrig ut. Jag ska posta några av dessa essäer här på bloggen, de flesta har inte tidigare blivit publicerade. Den första essän i samlingen är följande, som jag skrev i September 2006:

Min politiska filosofi i ett nötskal

Jag har nu insett att jag befinner mig på ett jättelikt sjunkande skepp– den västerländska civilisationens TITANIC – ”The International Tecnocracy-Addicted-Narcissistic-Infantil Congregation” och att ingenting mer kan göras för att rädda båten. Och jag står här och undrar vad mitt ansvar är mitt i allt detta, när Titanics parlament förhoppningsfullt försöker förbättra båtens sjunkningsmedelhastighet med folkomröst-ningar om hur många gram bajs varje människa får bajsa i toaletten varje gång för att inte båten skall bli tyngre och sjunka fortare, och hur många deciliter spyor varje människa får släppa ut på golvet, för att inte det skall bli för halt och människor slinta omkull och dö eller fördenskull slinta ut i havet. Och den stora Titanic-Datorn, själen i hela båten, program-meras för fullt med sitt allra nyaste anti-virusprogram – sitt fina, hoppfulla antisjunkningsprogram. Vi står här en klunga dystopiska filosofer och diskuterar skeppets undergång då vi får höra argsinta utbrott från politiker omkring oss att sluta vår ordbajs och engagera oss politiskt!

”Lätt att kritisera när man ingenting själv gör!” skriker dom.

Vi fortsätter vår diskussion:

”Vad ska vi göra, bästa dystopiker?”

”Tjänar i alla fall inte till att grunda ett politiskt dystopi-parti, det skulle vara att förutsätta att båten kan räddas som dom andra parlamentarikerna.”

”Kan vi då absolut ingenting göra?”

”Utan hopp om räddning ingen handlingskraft.”

”Finns det inget hopp alls i vår situation?”

”Jag har i alla fall hopp fastän jag är dystopiker. Jag är bara samhällsdystopiker, inte individdystopiker, dvs. mitt hopp är ute när

det gäller båten Titanic och Titanic-samhället som helhet, däremot har jag hopp för varje enskild individ. Varje individ här är ett potentiellt hopp om sin egen räddning.”
”Vi kan ju bara stjäla några av livbåtarna AÅTN ”Anarkistiskt Återvändande Till Naturen”, och bege oss ut på vildmarkshavet utanför Titanic-samhället, och försöka fylla båtarna med likasinnade.”
”Ja men ingen annan än vi är dystopiker här, alla går ju bara runt här och jobbar och studerar och låtsas må bra!”
”Då får vi först ta och älska dom lite, så dom vågar omfamna sin egen brustenhet. Vi kan göra olika grejor för att hjälpa dem. Vi slutar vara yrkesfilosofer, och hoppar av hela det här ekorrhjulska köp-och-säljsystemet som vi håller på med här inne i båten, och börjar visa villkorslös kärlek mot människor istället. Du Mikael, får erbjuda dig som gratis psykoterapeut, Bobbo tar och hjälper en städerska med hyttstädning utan att ta emot betalning, och jag erbjuder gratis massage.” ”Utmärkt idé!”
”Men kom ihåg, alltid gratis, för annars förblir era klienter kvar i Titanic-illusionen om den kommersialiserade kärlekens frälsning, och kan inte tillfriskna”
”Skall bli.”
Vi sätter igång med vår plan, och får ganska snart ett gäng ungdomar lockade med oss, som inte ännu har familj eller annat som gör det för svårt för dem att följa med oss. De sätter också själva igång med att få sina vänner med. Det hela fortsätter tills båten har sjunkit så långt ner i havet att det är dags att kliva ner i båtarna.
Alltmedan de sista parlamentarikerna står kvar på toppen av vraket, och sjunger ”Närmare Dator till dig”…. till tonerna av några kvarlevor av Titanics orkester.
Vi fortsätter ut på stora havet i många små anarkistiska räddningsbåtar, som små indianstammar på ett dussintals människor i varje stam.
Vi ror fortfarande omkring någonstans i Atlanten och livnär oss på fiske. Det är dock svårt att få fisk i Atlanten p.gr.a. gifterna och oljan från Titanic-skeppet. Men dom finns. Och vi överlever, och tror att vi snart skall stranda på någon okänd kust, där vi får börja en ny era i mänsklighetens utvecklings-historia.

(September 06)

2017-01-04 @ 16:39:00 Permalink Anarki
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Vad jag skulle göra i en nära-döden-upplevelse

Jag tror inte på att andevärlden finns som en objektiv värld. Men jag tror att människor har haft så levande upplevelser i fantasins värld att dom framstår för dem som att de har hänt på riktigt, i en objektiv

värld. Det finns en chans att man får en sådan upplevelse när det är dags att dö. Då är chansen för detta störst. Dessa dödsupplevelser har t.o.m. ett namn, de heter "nära-döden-upplevelser". Då kommer man, medveten och vaken, in i en värld där allt tycks vara möjligt, där alla religionens och mytens varelser och väsen finns. Allt man har upplevt, läst, sett och tänkt befruktas där. Man skördar vad man sått i sin fantasi. Man kan ibland styra det som sker med sin vilja, som i en vakendröm, och få vara med om det man vill just då. Det kan vara bra att förbereda sig för en sådan upplevelse genom att tänka ut vad man skulle göra om man fick en sådan. Vad skulle jag själv göra om jag fick en sådan? Jag skulle väl gå och rådföra mig med älvorna och trollen i sagoskogen om hur vi skulle rädda mänskligheten och vår planet. Jag skulle också gärna vilja möta alver, och kanske Gandalf och Frodo från filmen Sagan om Ringen. Kanske de också kunde ge mig några råd. Jag skulle fråga andevärldens klimatvetenskapsmän om det finns något hopp för vår planet. Fast i medvetenhet om att de inte finns på riktigt, och att jag inte kan sätta full tilltro till vad de säger. Men det skulle vara kul att höra deras åsikt i denna för mig allt överskuggande fråga; vår planets framtid.

Sedan skulle jag bli ett vilt djur eller insekt i sagoskogen en tid. Kanske en fågel, en snigel, en humla. Få uppleva hur det är att vara djur och insekt. Känna enheten med det fysiska, med naturkrafterna. Få se världen utifrån djurens och insekternas perspektiv. Sedan, till slut, skulle jag leva en tid bland andevärldens ursprungsbefolkningar, i andevärldens tropiker, och lära mig en del av deras visdom, få leva som människa nära naturen och få studera en mänsklighet som inte är canceraktig. Jag skulle även göra en tidsresa tillbaka till den tid då vi ännu var människoapor i djungeln, och leva bland dessa varelser en tid.

2017-01-04 @ 13:11:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (0) Trackbacks ()

En dröm om dövblindstumma

Jag drömde natten till nyårsdagen levande, intensiv och spännande dröm om hur vetenskapen lyckades göra livet rikt för en dövblindstum människa, och kommunicera med denne genom denna människas enda kvarvarande sinnen; känseln och smaken. Det var särskilt den dövblindstummes känselsinne som utveckades ofantligt, till hisnande proportioner. Vetenskapen lyckades att få denna människa att se, höra och tala genom ett enda sinne, känselsinnet! Det gjorde den genom att fylla huden med datorsensorer, som översatte omgivningen till syn, hörsel och tal för den dövblindstumme, och översatte den dövblindstummes känselsignaler till syn, hörsel och tal för omgivningen. Och genom att manipulera

med den dövblindstummes känselsinne, kunde man ge henom de mest otroliga upplevelser.

Jag såg också i drömmen hur den dövblindstumme levde i sin otroligt levande fantasi, hur oändligt rik denna fantasi var, och hur stimulerad hen blev av den. Det var för henom som att se på mycket avancerad film att utforska verkligheten i sin fantasi.

Men nästan allt blev möjligt genom datorsensorerna på huden, det var som om den dövblindstumme var med i ett stort datorspel, där man kunde göra nästan vad som helst.

Det här var nog en av mitt livs mera levande och spännande drömmar. Den hade symboliskt djup, på något sätt. Vi är alla handikappade i själen, och behöver utveckla de själsliga sinnen vi har kvar till att kompensera för de andra som inte fungerar, så att vi kan leva ett rikt liv, där nästan vad som helst är möjligt. Detta inte genom teknologin, utan genom kontakt med våra rötter i naturen och djurvärlden. V kan träna upp vår sensitivitet så att vi själsligen blir lika smidiga som en ekorre är fysiskt. I naturen finns en sensitivitet som är oerhörd. Det är djurens och växternas naturliga "teknologi", som gör att de inte behöver några datorer och sensorer. Vi kan "connecta" med denna sensitivitet och få ett rikt liv även om vi är själsligen dövblindstumma. Och det kan även de fysiskt dövblindstumma, även utan datorsensorer.

Jag har ett mycket dött och klumpigt känsloliv, p.g.a. min sjukdom (schizofreni) och mina antipsykotiska mediciner, som har förjagat romantiken i mitt liv. Jag kompenserar för det genom att utveckla mitt intellekt. Det är väl därför jag har blivit en slags ekofilosof här på bloggen. Jag lever ett rikt liv genom mitt intellekt.

Den dövblindstummes resor i fantasin

Jag drömde samma natt en till dröm på samma ämne, efter att jag vaknat och somnat igen, jag drömde att jag var känslomässigt dövblindstum, och fixade äventyr åt mig själv genom att göra resor i fantasins värld, som jag skrev ner. Precis vad som helst kunde hända, och dessa nerskrivna resor skulle jag även skriva så att de skulle ge äventyr åt en fysiskt dövblindstum, om hen hade de där datorsensorerna omkring på huden. Detta skulle bli min gåva åt alla både känslomässigt och fysiskt dövblindstumma. Jag skulle skriva dem med tanke på alla dövblindstumma, för att ge dem roligt, lite som jag hade roligt en gång i tiden åt Döda Akademien. Det är ju det alla böcker är egentligen; äventyr åt oss själsligt dövblindstumma

människor, som blivit avhuggna från våra rötter i naturen och djurriket. Jag tror "andevärlden" kan vara en kompensation för denna alienation från naturen, det är de själsligt dövblindstumma människornas äventyr i fantasin. Böcker har den uppgiften att den utvidgar fältet för vad som är möjligt att uppleva i fantasin. Har man t.ex. en nära-döden-upplevelse, eller vakendrömmar, får man nytta av allt man läst. Det tas med där. Kanske jag ska skriva lite fiktion för att vara med och utvidga detta fält? Nu förstår jag bättre hur varje fiktiv bok är en gåva åt mänskligheten, just därför.

2017-01-03 @ 15:25:00 Permalink Säregna drömmar Kommentarer (0) Trackbacks ()

Reflektioner kring fyrverkeriets styggelse

Såhär i nyårstider kanske det är på sin plats att reflektera kring det som döljer sig bakom den fina nyårsfasaden med sin fyrverkeriglamour.

Fyrverkeri är en styggelse av många orsaker. Såsom:

1) Det är att kasta bort pengar på något helt meningslöst och onyttigt. Det handlar bara om glamour och fina fasader, om de rikas pompa och ståt.

2) Djuren lider av det, med sin goda hörsel.

3) Varje nyårskväll blir människor skadade av fyrverkeri över hela världen.

4) Fyrverkeri skräpar ner naturen och staden.

5) Mycket av fyrverkeripjäserna tillverkas i tredje världen, inte minst i Kina, och deras arbete utförs ofta under förhållanden som vi i väst inte skulle vilja ha. Dvs. vi använder oss av billig arbetskraft, av rena löneslaveriet för att det skall göda våra sjuka begär efter glamour, pompa och ståt. Jag läste även på nätet att det används barnarbete i fyrverkeri-industrin i Kina. Det är så man kan spy. Det finns i Kina barn som fyrverkeripjästillverkare, vilka jobbar 14 timmars dagar och knappt har tid med sin familj, bara för att vi ska få våra storhetsvansinniga begär efter pompa och ståt tillfredsställda. Djupare nedvärdering av andras slit går knappast att tänka sig *, och få vill också tänka efter vad deras rikedomsnöjen kostar andra människor, djuren och naturen. Vi tar det väl som något självklart att tredje världen ska slita för vår lyx och prål.

Politikernas försvar för detta blir väl deras eldgamla mässande om att "det skapas jobb". Men varje vettig människa borde inse att

fyrverkeri borde förbjudas. Och politikerna borde fråga sig om de skulle vilja jobba 14 timmars dagar på en fyrverkerifabrik i Kina. Människan är inte skapad för att slava för några herrar och rika, utan för att leva självförsörjande i naturen, direkt av naturen, utan herrar.

* det är ungefär samma som att få 100 000 kronor av en vän, och sedan supa upp alltihop. Då har man föraktat vännens gåva. På samma sätt föraktar man deras arbete vars frukter man enbart använder till pompa och ståt.

2017-01-03 @ 13:11:00 Permalink Nutida slaveri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om bakgrunden till min ekofilosofi. Och ett gammalt blogginlägg: Sören Kierkegaards inträdestal i Döda Akademien

Käre läsare. Jag har på begäran av min gode vän Einar Petander valt att införa ett blogginlägg från min gamla blogg "Lars Larsen" som jag skrev 2006-2008. Det är från den gången jag lekte leken "Döda Akademien", som var ett slags poetiskt ramverk kring mitt litterära arbete den gången. Jag fantiserade på min blogg att Vilhelm Ekelund, Friedrich Hölderlin och Friedrich Nietzsche hade kontaktat mig från andevärlden och valt mig till ständige sekreterare i "Döda Akademien", en världsakademi i andevärlden bestående av 18 ledamöter, de flesta döda författare, teologer och filosofer. Vi hade sammankomster, precis som Svenska Akademien, och jag förde protokoll över dem. Det var en slags spiritistisk lek, även om jag inte trodde att andarna fanns på riktigt, jag gjorde det mest för att jag mådde så dåligt, och behövde muntra upp mig lite grann. Jag trodde inte på andevärldens existens den gången, utan var en kristen materialist och ateist.

I Kierkegaards inträdestal talas det om min bok "Faderns kenosis", som var ett teologiskt-poetiskt verk som jag skrev under min teologiska studietid i Åbo år 2005. Den finns enbart i manuskriptform på Åbo Akademis handskriftsavdelning, i "Lars Larsens samling". Vill man forska i grundvalarna för min nuvarande ekologiska livssyn, finns där mycket att hämta, den boken är en av de viktigaste källflödena till min ekofilosofi, särskilt läran om "kenosis". Kenosis betyder egenligen "självutblottelse" eller "självuttömmelse", och jag använder i boken begreppet som beskrivande det Gud gjorde enligt den kristna myten när han avstod från sin gudomlighet och blev människa i Kristus, hans självförnedrelse, eller *"avskapelse"*, för att använda en för boken viktig term av Simone Weil. Simone Weil menar att Gud när han

skapade världen steg åt sidan så att annat liv än honom själv skulle kunna finnas, och att det är detta som är kärnan i hans "inkarnation" i Kristus, och att det är detta som all sann kärlek handlar om, vi bör följa Guds exempel i vår kärlek. Hon säger bl.a. att "kärlek är abdikation". Dessa ord gjorde mycket djupt intryck på mig första gången jag stötte på dem, och har inspirerat bl.a. mitt djurrättsliga tänkande, att vi bör stiga ner från vårt herradöme över djuren. Likaså har det inspirerat min ekofilosofi som helhet, särskilt det att vi ska stiga från vårt herradöme över naturen överhuvudtaget, och bli en del av naturen, underordnade naturen.

Vi lever idag som gudar här i västvärlden, och behöver stiga ner från vår konstgjorda himmel, ner i materien och djurriket, och bli äkta människor, alltså djur, igen. Fattiga, enkla, ärliga och rena som djuren och Jesus. Vi är djur som genom en underlig förhävelse lever i nån slags märklig illusion om att inte vara djur, vi lever nästan inte i materien, utan i en konstgjord värld i våra skallar. Vi behöver stiga ner från denna konstgjorda värld, och bli materie igen, bli djur igen.

Med det sagt, går jag vidare till Sören Kierkegaards inträdestal i Döda Akademien, som jag skrev 25.9.2007:

Sören Kierkegaards inträdestal i Döda Akademien

Mina vänner.

Jag tänkte framlägga mitt inträdestal som ett essätal, med rubriken "Begränsningens estetik hos Lars Larsen".
Till att börja med bör jag väl nämna att jag har valt att spinna vidare på den tråd Pindaros tog upp senast. Jag menar att det är en ytterst väsentlig frågeställning han berörde i sitt tal om begränsningens etik och estetik, grundläggande för att förstå vad vi håller på med här. Att det finns en sådan frågeställning i det mesta vår ständige sekreterare har skrivit, lär vara klart för oss alla vid det här laget. Från att ha kämpat med askesens problem under hela tonårstiden, genom studietidens och den första luffartidens närmast primitivistiska livsdyrkan, återvändande till askesen igen, efter en djup desillusionsfas, går Larsens andliga väg. Trots ett kort avbrott av äkta livsdyrkan, har han alltid djupast sett varit asket, med stundom samma extrema tendenser som dem vi hittar hos medeltida mystiker. Klarast har väl denna asketiska livsåskådning kommit fram i det verk han skrev i början av studietiden, innan sin övergång till livsdyrkan, det teologiska verket "Faderns kenosis". Här formulerar han själva kärnan i det filosofiska tänkande som fortfarande präglar honom, tanken om skapelse som avstående, försakelse,

tillbakadragande. Med Simone Weil som huvudsaklig inspirationskälla, formuleras här en bild av Gud som den som drar sig tillbaka för att ge plats åt något annat, något radikalt annat än sig själv, dvs. människan och skapelsen. Men denna försakelsehandling, denna kenosis, självutblottelse, är i själva verket en skapelseakt, själva kärnan i allt skapande, vilket manifesteras klarast i inkarnationen. Det har tvistats därom, men jag är böjd att se Larsens avstående från den tänkta prästbanan och begivande sig ut på luffen, som en slags praktisk konsekvens av det tänkande han genomför i boken, en slags motsvarighet till Weils försättande av sig själv i fabriksarbete. Det visar sig genom att luffandet inte kom att handla om nyfikenhet på omvärlden, utan kom att sluta i ett liv som bofast uteliggare och munk. Det kringströvande, nyfikna och expansiva låg inte för hans natur, utan han fastnade i det bofasta, konservativa, rotade och introvert-impansiva. Han kom därmed aldrig att realisera det livsbejakande program han satte upp för sitt luffarliv när det begav sig, utan föll tillbaka i sina gamla asketiska hjulspår från tonåren.

I boken "Faderns kenosis" genomför Larsen en begränsningens etik. Gud skapar genom att begränsa sig, mänskliggöra sig. Men i denna skapelseteologi ligger även fröet till den begränsningens estetik som Larsen skulle börja utforma efter sin övergång från den teologiska fasen till den estetiska fasen. Från att ständigt ha växlat mellan olika skriftformer, prosa, poesi, aforismer osv., och från att ständigt ha letat efter det nyskapande, ser vi en långsam likrikting av hans konstnärliga uttrycksmedel, in i ett litterärt apparat han kallar för "Döda Akademien", och som har kommit att bli som ett slags litterärt kloster för honom. Som vi alla vet är det på inbjudan av Ekelund, Hölderlin och Nietzsche som han sitter här idag och upptecknar det som skall vara med och ytterligare utforma denna apparat, och det är en stor ära för mig att ha blivit invald i detta. Men för mig börjar det stå klart att den rörelse mot likriktning av de konstnärliga uttrycksmedlen som jag finner hos Larsen, har att göra med en stark kris, en slags känsla av intighet som hotar att göra slut på honom. Han ser sig helt enkelt tvungen att bygga upp en form som skall hindra honom från självmordet. Jag tror att det litterära apparat vi nu sitter med i här, är en psykisk nödvändighet för vår ständige sekreterare, men en nödvändighet som han försöker rättfärdiga med den begränsningens etik han tidigare har formulerat, genom att bygga om det till en begränsningens estetik. Men den andlighet och idealism som ännu fanns i Faderns kenosis med dess Simone Weil, är nu borta, och kvar är bara en tragisk livssyn, som inte finner någon mening i det kenotiska skapande som denna begränsningens estetik föder. Larsen ser således inte längre på kenosisskapandet som meningsfullare än andra skapelsesätt, utan endast som sitt eget sätt att slippa självmordet. Andra har andra sätt.

I det nyss utkomna deltanumret kan man studera den cyniska position som Larsen befinner sig i numera, och som i grunden underminerar hans skapelsekällor om vi med sådana menar nyskapandets källor i avantgardistisk mening. Som en lisa och en sysselsättning i denna torka, har han sedan byggt upp denna litterära klosterapparat, som egentligen inte har något med konstnärlig inspiration i vanlig mening att göra, heller inte med sökandet efter det konstnärligt geniala, utan förefaller honom vara ett slags tröstlöst lunkande med ordets stav i hand. Men den kenotiska begränsningsestetiken rättfärdigar det genialas försummelse; att skapa är att dra sig tillbaka, att förmänskligas. Ner från konstens himmel. Ner i gruset för att dö på det litterära korset. Så går den litteräre kristi-efterföljarens väg. Och Larsen har väl aldrig stuckit under stolen med att det är Kristus, inte Homeros, som är hans stora ideal, såväl etiskt som estetiskt. Om än bara till formen, ty någon mening med detta finns inte för honom med hans tragiska, innerst inne materialistisk-ateistiska livssyn.

2007-sep-25 @ 12:41 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (0) Trackbacks (0)

2016-12-31 @ 14:35:00 Permalink Bakgrunden till min ekofilosofi Kommentarer (0) Trackbacks ()

Naturen, döden och kollapsen som "mysterium tremendum et fascinosum"

År 1917 kom den tyske religionsvetaren Rudolf Otto ut med en bok som hette "Das Heilige" (Det heliga). I den försökte han definiera det heligas väsen, som "das ganz andere" (det helt andre), som inte kunde definieras och förstås i rationella termer. Han beskrev även det heliga som ett "mysterium tremendum et fascinosum", som innebar att det var ett mysterium som var skrämmande och fascinerande på samma gång.

Som många av mina läsare vet, har jag blivit ateist (för över två år sedan). Men jag fascineras fortfarande av det heliga, och dras därtill, inte i formen av en gud och en andevärld, utan i formen av Naturen och Moder Jord. Dessa har blivit för mig "mysterium tremendum et fascinosum".

Naturen har en underlig tendens att vara både grym och barmhärtig på samma gång. Har ni märkt det? Hur kampen för överlevnaden styr naturen, medan djuren samtidigt inte behöver arbeta åtta timmars dagar för att få det dom behöver (de kan lata sig rätt mycket, det dom gör är inte arbete för dom, utan mer en lek), vilket vi däremot ofta behöver i civilisationen, medan vi där inte har samma kamp för överlevnaden som i naturen (bortsett från dom

fattiga i tredje världen). Civilisationen och naturen är motsatta poler även i detta avseende, naturen är upp och ner i civilisationen.

Men mer än naturen har döden karaktären för mig av något skrämmande och fascinerande på samma gång. Och döden genomsyrar ju naturen, allt där kretsar kring döden. Döden är inte så ovanlig i naturen som den är det i civilisationen, och döljs inte där såsom i civilisationen. Att sluta existera är för mig både en ljuv och en fruktansvärd tanke. Har någon annan det så? Och jag upplever starkt dödens helighet (kanske är det därför jag tänker så mycket kring den), att när vi närmar oss döden, skalas allt onödigt av, allt bråte, all förställning, allt blir på riktigt, utan fasader och hyckleri. Därav dödens helighet för mig.

Civilisationens kollaps är också för mig något skrämmande och fascinerande på samma gång. Jag skräms av allt lidande det kommer att innebära för människorna, men fascineras av att det kommer att innebära att Babylon faller, att vi får göra en "exodus ut ur Egypten", vi får återvända till djurriket, till vår rätta nisch i naturen, till ett hållbart liv, till det gamla stamsamhället, till communityandan, till den gamla gåvoekonomin, till det uråldriga stamsamhället, till jägar-samlarlivsstilen och kanske t.o.m. till apornas livsstil till slut, efter flera millioner år, som jag skrev om i mitt förra blogginlägg.

Ja, kollapsen är något heligt för mig. Jag bär den inom mig som en helig klenod. Den kan faktiskt innebära en befrielse för många fattiga i tredje världen, som nu måste slava för oss i väst, för våra sjuka begär (efter t.ex. kaffe och tobak). Det kan innebära deras återgång till ett fritt, självförsörjande liv, utan herrar. Kanske blir kollapsen en återgång till ett anarkoprimitivistiskt liv för många, där jorden igen tillhör alla. Det är det jag sätter mitt hopp till, att kollapsen ska framodla ett etiskt uppvaknande i mänskligheten, och en förnyad kärlek till våra rötter i naturen och i varandra. Det kan finnas otroligt befriande krafter i en civilisations kollaps, när civilisationens ok över människornas skuldrar faller av, och vi inte behöver slava för några herrar längre. Jag tror visserligen att risken är stor för nyfeodalism när civilisationen kollapsar alltmer, men det finns ändå en chans för att friheten segrar i så måtto att stadskulturen, polisväldet och militären till slut kollapsar, och alla återvänder till landsbygden för att odla sin egen mat. Låt oss verka för en sådan framtid, redan nu.

2016-12-30 @ 18:21:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kan människan åter bli apa?

Många av denna bloggs läsare är säkert bekant med min teori om "djurismen", att människan är ett djur och bör leva som ett djur, "åter bli djur". Det jag hittills kanske glömt att påpeka, är att detta kräver mycket lång tid, och (jag har förr påpekat) att vi behöver bygga en bro tillbaka till djurriket, där vi steg för steg avvecklar civilisationen, går från högteknologi till lågteknologi och därifrån till ingen teknologi alls, vilket är det slutliga målet; den totala föreningen med naturen och resten av djurriket. Jag förespråkar alltså att vi vänder evolutionen för människans del, och siktar på att bli apor igen. Men är detta alls möjligt?, frågar du. Ja, det låter konstigt, det måste erkännas. Men med lite tid på oss kanske vi kan bli apor igen. På några millioner år kan nästan vad som helst hända. Ska vi utveckla päls igen, tar det nog några millioner år. Har vi haft päls för några millioner år sedan, kanske det tar lika länge för oss att få päls igen. Det vi har haft, borde vi kunna få igen, det ligger ju någonstans i våra gener.

Men tro för all del inte att jag förespråkar att vi nu, så som det är nu, börjar leva som aporna. Detta har aldrig varit min tanke. Min tanke är enbart att vi sakta vänder människans evolution. Så enkelt är det: att vi börjar röra oss mot djurriket igen, för att kunna överleva som art. Det är faktiskt fråga om vår arts överlevnad, så allvarliga är hoten från klimatförändringarna. Och innan vi når apornas livsstil (som är överlägsen vår i ekologiskt hänseende) måste vi gå genom många faser, såsom urban odling, permakultur på landsbygden, lågteknologi, emigrering till varma länder, städernas övergivande och en återgång till landsbygden, stenålderslivsstil som jägare-samlare (jag förespråkar fiske, inte vanlig jakt), tills vi slutligen, om några millioner år, utvecklar päls. Vid det laget är mänskligheten samlad i tropikerna igen, och den global mänskliga populationen är inte mer än ett tiotal millioner.

Är detta enbart att regrediera, gå bakåt i utvecklingen? Jag tror inte det. För vad är "framsteg" egentligen? Är det inte att anpassa sig till sin miljö? Är inte det det viktigaste i alla framsteg? Om man tar det som måttstock på framsteg, då är människornas förvandling till apor ett enormt framsteg, ja en utveckling värd namnet, som skulle rädda både planeten och mänskligheten. För mänskligheten idag håller faktiskt på att förstöra sin och planetens framtid. Så som det nu utvecklar sig, kan mänskligheten överleva i högst ett sekel. Det jag arbetar för, är däremot att mänskligheten skall få leva i tiotals millioner år framöver, helt tills nästa massutdöende av naturliga orsaker, som kommer med jämna mellanrum under evolutionens gång. Tänk efter; hundra år i jämförelse med tiotals millioner år. Det är en ganska stor skillnad. Ska vi offra dessa millioner år av utveckling bara för ett sekels bekvämlighet? Det vore rena

vansinnet. Måtte mänskligheten vakna och besinna sig, så att vi kan återvända till våra rötter, där vi verkligen hör hemma, i naturen och bland djuren, med fötterna planterade i mullen. Detta låter kanske som pest för de religiösa, men för en ateist som jag är det ljuvligt klingande toner att bli ett med det fysiska, med materien och vår djuriskhet.

Vi bör alltså röra oss i riktning mot djurriket. Men därmed inte sagt att jag menar att vi bestämt måste gå linjen ut, och verkligen bli apor. Det skulle faktiskt räcka att vi levde som ursprungsbefolkningar lever i Amazonas regnskog idag, för att mänskligheten och planeten skulle räddas. Men jag leker med och fascineras av tanken att vi åter kan bli apor. Vi skulle nog vinna mycket på det, tror jag. Apor är mer anpassade till sin miljö än människor, och pälsen är en stor styrka, så behöver man inte tillverka kläder, och lukta illa om man inte tvättar sig och sin kläder. Vore det inte härligt att kunna gå naken året om, i ur och skur?

Och det vore rättvist mot de fattiga om vi blev apor igen, då skulle ett jämlikt samhälle uppstå, klassamhället skulle störta, det skulle inte finnas rika och fattiga. Och det skulle också försvåra uppkomsten av en ny civilisation, med allt det förtryck, all den ojämlikhet och allt det slaveri det skulle innebära.

2016-12-30 @ 13:22:00 Permalink Aporna
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Carl Jonas Love Almqvist om att människan ska bli som ett djur

"Djuriskt? Det är helt annat; det har icke härmed att göra. Men äfven det Djuriska, Naturiska, hvarför skulle det vara så gement? Det djuriska som står under oss i de flesta fall, står dock över menniskan i ett, i synnerhet i en tid, då vi genom otaliga stridigheter äro oense inom oss sjelfve. Det djuriska sättet att vara, instinktlifvet, visar den harmoniskt intagande bilden af en hög enighet med sig sjelf. Ni har väl hört Mystikernas tanke om *animal coeleste*? Menniskans strävande, påstår man, skall verkligen vara, att till sluts blifva natur igen, att bliva liksom ett djur."
(Carl Jonas Love Almqvist (1793-1866) i "Drottningens juvelsmycke")

..."för övrigt skall man snart se, att en högre idé genomspelar det hela. Den mystiska idéen om animal coeleste eller Menniskan, icke naturisk eller djurisk i vanlig låg mening, utan såsom ofvan bildningens strider född till natur och enhet med sig sjelf i himmelsk mening – en sådan föresväfning har visat sig för min själ."

(Almqvist i ett brev till Atterbom)

Almqvists "animal coeleste" refererar till en idé inom nyplatonismen och mystiken, som jag inte lyckats spåra, varken i böcker eller på internet (jag googlade på "animal coeleste", och jag hittade inte en enda engelsk sida med den frasen på. Otroligt). Jag hittar den bara hos Almqvist. Det är märkligt hur nära den kommer min egen djurism. Otroligt att andra än mig har tänkt dessa tankar, och det för så länge sedan (på 1800-talet).

2016-12-30 @ 12:40:00 Permalink Djurism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om min gamla blogg, mina mediciner och mitt känsloliv nu och fordom

Jag har på sistone läst en del i min första blogg "Lars Larsen" som jag skrev från 9.11.2006 till 11.2.2008. Jag trodde jag hade förlorat bloggens text för gott när jag brände upp en stor bunt med mina skrifter efter att jag kollapsat psykiskt hösten 2011 och ville förinta en del av min historia som jag inte ville veta av. Men det visade sig att min gode vän Istvan Molnár, poet och författare, hade sparat filerna till mycket av det som jag hade printat ut i den bunten som jag brände upp (jag hade förlorat filerna också). Jag fick filerna från honom för några månader sedan, och gissa om jag blev glad! Det var som om om jag fått tillbaka en del av min historia, en mycket viktig del.

Nu har jag läst lite av de tidigaste texterna i filerna, tio år gamla, och det är underligt att se vilket levande känsloliv jag hade den gången. Jag har ju vant mig vid att ha ett avtrubbat känsloliv delvis p.g.a. min psykiska sjukdom (schizofreni), men också, och kanske framför allt, p.g.a. mina antipsykotiska mediciner som jag tar en ganska stor dos av varje kväll. Jag äter dem motvilligt, mycket p.g.a. att min flickvän Titti och min läkare vill det.

Jag läste en text i min gamla blogg från den 24 April 2007 om att *"Igår kväll läste jag Tarjei Vesaas "Isslottet" och grät. Idag stönade jag av lycka när jag "gick till jobbet" genom den solförklarade vitsippsskogen mellan min kåta och Skarpnäck."* Ja, jag minns att sånt kunde hända när jag ännu var frisk i själen och utan mediciner. Jag kunde uppleva både stor glädje och stor sorg och depression. Så länge jag har ätit mediciner har jag mest känt samma gråa känslor, likgiltiga och vardagliga, utan intensitet. Visserligen kunde jag gråta lite på Olle Hjerns begravning (för första gången på tre och ett halvt år), men det var ett stort undantag, en överraskning,

så dött som mitt känsloliv är för tillfället. Så någonstans begravd under sjukdomen och medinerna, lever mitt känsloliv ännu.

Jag har undrat om jag någonsin kan få tillbaka samma rika känsloliv som jag hade innan sjukdomen och medicinerna, eller om jag blivit på något sätt kemiskt lobotomerad av medicinerna, så att det blivit irreparabla skador i min hjärna. Det återstå att se, och jag ska snart fråga min läkare om jag får lov att trappa ner på medicinerna, för jag har nu ätit dem i över fyra år, utan att få nya psykoser. Men en vän (Riikka) sade att det tar två år att trappa ner på så mycket mediciner som jag äter, i vanlig läkarpraktik. Titti har gått med på att jag får börja trappa ner på medicinerna om läkaren godkänner det.

Mitt döda känsloliv är en svår sak att handskas med i min relation till min flickvän Titti. Vi lider båda av det, jag har svårt för kärlek, empati och att visa uppskattning. Det hotar att förstöra vår relation.

Vi pratade igår med Titti om det kan vara så att den dystopiska stämning som råder på min blogg, där jag spekulerar i och suktar efter kollapsen, kan komma delvis av mina mediciner. Jag har liksom inte så stor kärlek till livet längre, p.g.a att jag inte känner så mycket, och så projicerar jag det utåt så att jag vill att allt ska kollapsa. Det kan vara en delorsak till mina dystopiska visioner, förutom min kärlek till naturen och min längtan efter civilisationens fall och de fattigas och den vilda naturens comeback.

2016-12-29 @ 15:48:00 Permalink Antipsykiatri
Kommentarer (6) Trackbacks ()

Leken "Hela havet stormar" som bild på vår världsekonomi

Ekonomi- och energianalytikern Nicole Foss har sagt att världsekonomin påminner om leken "Hela havet stormar", där man sätter en ring av stolar, och så skall alla gå runt stolarna i en ring medan någon spelar musik. När musiken tystnar, skall man sätta sig på stolarna, men det finns alltid en stol för lite, så någon blir utan stol.

Oljan har pumpat upp vår värld på konstgjord väg, så att det finns för många människor i vår globala ekonomi. När oljan sinar, blir detta uppenbart, det "finns för få stolar" i världsekonomin. Det kommer att finnas för lite mat när oljan sinar, eftersom matproduktionen är helt beroende av oljan, och har pumpats upp av den (och naturgasen) på konstgjord väg. Sven-Olof Jakobsson skriver i boken "Sista droppen" (SJ-förlaget 2008) att hektarskörden skulle minska med 65 % om man avstod från konstbevattning, konstgödsling och bekämpningsmedel.

När industrialismen började, alltså 1750, var världsbefolkningen endast på 750 millioner, alltså nästan tio gånger mindre än idag, då vi är 7,4 miljarder. Jag förespråkar att vi på sikt bör minska befolkningsmängden frivilligt till den nivån som den var när industrialismen började, för att undvika påtvungen massdöd av människor.

Jag är mentalt förberedd på att det finns en stor risk för att jag inte kommer att dö en naturlig död, utan dö svältdöden när ekonomin kollapsar efter att oljan börjar sina. Klimatförändringarna kommer också att spela en stor roll till varför det kommer att bli brist på mat. En nuklär vinter efter ett kärnvapenkrig skulle ha samma effekt. Om vi har tur undviker vi det.

Men jag tror kollapsen kommer att bli en långt utdragen process, inte så snabb och kataklysmisk som jag har trott tidigare.

2016-12-27 @ 13:51:00 Permalink Finansbubblor
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Utdrag från boken "Sista droppen" av Sven-Olof Jakobsson

"Sista droppen" är en bok om Peak Oil av Sven-Olof Jakobsson som kom ut på SJ-förlaget i Karleby 2008. Jag lånade den på Åbo stadsbibliotek. Den är läsvärd och välinformerad, fast jag nog fann flera faktafel. Och profetiorna om framtiden i boken har inte riktigt slagit in. Jakobsson spår att vi kommer att i framtiden se en återgång från staden till landsbygden, där hästen kommer att tas i bruk när inte oljan mera finns för jordbruksmaskinerna. Detta tror jag kommer ske, men inte lika snart som Jakobsson spår.

Här kommer några utdrag ur boken:

"Under senare år har oljebolagen offrat mer medel på att leta efter olja än värdet därav varit. Detta är faktum, som gjort att oljeletningen håller på att upphöra liksom också investeringarna i ny raffinaderiverksamhet, trots att den utgör flaskhalsen för ökad bränsleproduktion.

Det verkar alltså som om oljeindustrin redan skulle ha börjat anpassa sig i situationen då oljeresurserna upphör och styr därför sina satsningar allt mera på alternativa energiformer, liksom naturgas och förnyelsebar energi. Situationen är redan så allvarlig, att fastän man nu skulle göra ett megafynd av olja, skulle den inte förmå fördröja den annalkande oljekrisen mera än en aning. Ändå tilltar efterfrågan med ca. 2 procent per år, som betyder att världens oljeförsörjning redan blivit tvungen att ty sig till gamla reserver."

"Även om vi i första hand ser saken som en prisfråga, uppstår det största problemet utav, hur varje land förmår anpassa sig till oljebristen. Det kan slutligen utfalla till en fördel för de fattigaste länderna. I de fattiga länderna kan anpassningen nämligen bli enklare därför att man inte tidigare heller använt olja till annat än till de nödvändigaste transporterna och i kollektivtrafiken, medan privatbilism och nöjeskörning i det stora hela inte existerat alls."

2016-12-27 @ 12:58:00 Permalink Allmänt
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad jag skulle göra om kollapsen kom idag

Jag har tänkt i det sista på vad jag skulle göra om civilisationens kollaps kom idag *. Jag tror att det skulle bli mycket långa matköer i staden till gratisutdelning av mat, och jag skulle ställa mig i dem till att börja med, och försöka läsa nån bok medan jag väntar i kön. Men när köerna blir kilometerlånga, så att man måste vänta en hel dag på maten, då skulle jag inte orka vänta, utan jag skulle bege mig på luffen på landsbygden för att söka jobb på nån bondgård, med ryggsäcken (med tält, sovsäck och liggunderlag i) på ryggen. Jag skulle fråga min flickvän Titti om hon vill följa med. Och sedan skulle jag först fråga ekobyar som Änggärdets ekoenhet om jag får vara med och odla på deras mark i utbyte för mat. Jag skulle sova i tält i närmaste skog. Om inte jag får jobba på en ekoby, satsar jag på ekologiska bondgårdar, genom WWOOF, som är ett system på nätet för att sammanföra ekologiska bondgårdar med frivillig arbetskraft, där man får kost och logi mot att arbeta på gården. Först om jag inte hittar arbete på någon ekologisk bondgård, tar jag första bästa vanliga icke-ekologiska gård.

I början skulle jag begränsa mitt arbete på gården till sex till åtta timmar per dag, för att spara min kropp. Jag skulle jobba bara så mycket som behövs för att få tillräckligt mycket mat för att orka jobba. Men om jag tvingas till överarbete med för lite mat (som kan bli resultatet om kollapsen djupnar), skulle jag lämna bondgården/ekobyn, och försöka mig på tiggeri, för jag vill inte förstöra min kropp på arbete. Jag skulle vandra Sverige runt och tigga mat (jag skulle bara fråga om jag kan få lite bröd), och på sommaren skulle jag stjäla lite säd och potatis från åkrarna, och om hösten skulle jag plocka blåbär, lingon och svamp i skogen, och ta lite äppel från förvildade äppelträd som jag hittar. Jag skulle också försöka få tag i metspö, antingen låna eller tillverka ett själv, och fiska lite i sjöar och hav. Men det skulle nog bara fungera i kollapsens tidiga skede, eftersom vattendragen efterhand skulle bli utfiskade, för alla skulle gå och fiska efter kollapsen.

Om kollapsen blir så djup att jag inte får någon mat mer av mitt tiggeri, då skulle jag vandra vidare och tigga tills jag svälter ihjäl, eller dör av någon sjukdom, och dö på någon farstukvist ute på landet. Jag skulle kämpa "till the bitter end". Men hellre dö på luffen än att arbeta ihjäl sig på någon gård, för det senare är rena Sisyfosarbetet/slavarbetet/koncentrationslägerarbetet, och skulle nog bli mycket tungare.

När jag tänker på kollapsen, känner jag en underlig förtröstan. Jag känner att jag nog skulle klara det utan att bli vansinning. Jag skulle nog klara av att dö av svält. Jag tror inte det skulle bli för tungt. Jag skulle däremot glädja mig över att naturen och tredje världen får se en comeback p.g.a. kollapsen, de som har lidit så djupt under civilisationens grymma ok. Bäst skulle det bli för tredje världen, som inte längre behöver göda den rika världens sjuka begär, utan kan satsa på självförsörjning istället för att odla tobak och kaffe till oss i väst. Däremot är jag lite mindre säker på att det skulle bli så bra för naturen, ty klimatet skulle snart bli varmare p.g.a förlusten av "global dimming". Och alla skulle, över hela världen, börja elda med ved, och göra biobränslen (etanol och metanol) av träd, vilket skulle göra slut på våra skogar efter hand. Men naturen skulle sakta återta städerna, som skulle övergivas av människorna efter hand. Naturens comeback i städerna, och landsbygdens återuppbyggande (kanske det uppstår självförsörjande tipibyar överallt) skulle glädja mig stort, och vara som en kompensation för slitet för att få tillgång till mat.

* förvisso tror jag att kollapsen blir en långt utdragen process, inte snabbt och kataklysmiskt som jag trott förr, men detta är bara ett tanke-experiment.

2016-12-23 @ 12:41:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något mer om min ambivalens gentemot undergången

Jag har undrat mycket över min ambivalens när det gäller undergången, när det gäller klimatförändringarna och oljetoppen. Det där att jag samtidigt vill att undergången ska komma, men också samtidigt kämpar emot den och hoppas att den kan mildras så mycket som det går. När det gäller klimatförändringarna, hoppas jag att de ska komma snabbt och göra slut på lidandet i naturen och hos mänskligheten, men sedan finner jag samtidigt tröst i tanken på oljebristkollapsen, som kan mildra klimatförändringarna. Denna ambivalens påminner mig om ambivalensen hos en cancersjuk människa som snart ska dö och lider mycket. Hen längtar efter att få dö snabbt, så att hen inte behöver lida så mycket, men samtidigt

skulle hen vilja bli frisk så att hen kunde leva vidare. Hen älskar trots allt livet.

2016-12-22 @ 14:40:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att putsa på och göda de rikas rikedom är Sisyfosarbete

Har ni hört den antika grekiska myten om Sisyfos? Han som fick till straff av gudarna att rulla en stor tung sten uppför ett högt berg, och var gång han nådde toppen, rullade stenen ner igen, och han fick börja arbetet om från början. Detta var han tvungen att fortsätta med i all evighet.

Detta påminner mig om något: vår tids löneslaveri.

Sisyfos arbete var meningslöst, och jag anser att det mesta som görs i vår civilisation är meningslöst putsande på de rikas rikedom, helt onödigt och ofta destruktivt arbete. Det görs "frivilligt" bara för att man inte ser hur meningslöst, onödigt och destruktivt det är. Hade man fattat detta, hade man aldrig gått med på det.

Meningsfullt arbete, sånt som verkligen gör en skillnad här i världen, som göder det goda och nödvändiga och nyttiga, det är inte tungt i egentlig bemärkelse, hur man än sliter. Det är som att offra sig för sina barn, det gör man med glädje, för man vet hur nyttigt det är.

Men att göda någons onödiga rikedom, är tungt i egentlig bemärkelse. Det arbetet har inte det nyttigas välsignelse. Det gör man för att man måste, mest. För att få stålar. Inte för att det är nyttigt. Eller varför tror du folk arbetar i alkohol- och tobaksindustrin? Är det för att det är nyttigt och nödvändigt? Nej, det är för att få stålar, och man förnekar för sig själv hur onyttigt och onödvändigt ens arbete är, fast man egentligen vet det någonstans innerst inne.

Jag minns hur tungt det var i min barndom och tidiga ungdom att hjälpa min far att bygga sitt gigantiska nya hus. Någonstans visste jag hur megalomant projektet var, och hur onödigt det slit jag utsatte mig för var. Jag hade inte känt det så tungt om det var en liten stuga han byggde, eller ännu bättre, en tipi, en jurta. Jag kände det som slaveri, och jag har ända sedan dess en aversion mot byggbranschen, jag har traumor från det slaveri som jag utsatte mig själv för för att bygga min fars hus.

Det som är verkligt nödvändigt, kräver aldrig slaveri. Slaveri uppstår alltid för att det är någon rik människa som kräver att vi ska göda

deras rikedom, som vi ska slava för, medan de själva har det bekvämt. Det fanns inte slaveri på stenåldern när vi var jägare-samlare, innan civilisationen uppstod för 10 000 år sedan. Slaveriets frö uppstod p.g.a. stadskulturens uppkomst, när det uppstod herrefolk i stadsbildningar som inte arbetade med jordbruk, som ville ha en andel av de jordbrukandes skörd genom beskattning. Det tog inte länge innan herrefolken tog sig slavar som gödde deras rikedom rent direkt, som tvingades tjäna dom i hushållet och i andra arbetsuppgifter i städerna, såsom byggarbete. Men det hela började med att herrefolk i städerna gjorde anspråk på de jordbrukandes skörd, så att de tvingades slava för dom till en viss grad, och arbeta mycket mer än vad de hade gjort om de bara hade odlat för eget bruk.

Det är detta som är slaveri; att jobba för mycket och för tungt. Är man självförsörjande, och inte tjänar någon herre över sig, då behöver man inte jobba för mycket och för tungt. Sisyfosarbetet börjar när man börjar göda någon rik människas rikedom över sig, då får man inte bara för mycket arbete, utan överloppsarbetet blir dessutom meningslöst, för den rika människan skulle mycket väl kunna försörja sig själv och klara sig själv genom att leva ett enkelt liv.

Som anarkoprimitivist är jag emot alla herrar och all teknologi, emot alla rika och all rikedom m.a.o. Det gör också att jag är emot allt löneslaveri. Alla ska få kunna bli självförsörjande, enligt mig, och genom permakulturens listiga design få en lätt arbetsbörda, ingen ska behöva arbeta mer än högst två till fyra timmar per dag, så som det var på stenåldern när vi var jägare-samlare. Jag vill att vi blir barmhärtiga mot oss själva, och att vi inte kräver av oss själva detta tröstlösa Sisyfosarbete som det är att jobba åtta timmars dagar bara för att göda någons rikedom, göda någons absurda alkohol- eller tobaksbegär, eller något annat av de otaliga onödiga och skadliga begär som den rika delen av världen har.

Men detta kräver att vi avvecklar civilisationen, och återgår till naturen, till det vilda, till de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil. Det är detta sann barmhärtighet mot oss själva och andra, kräver.

2016-12-21 @ 16:55:00 Permalink Kritik av arbetet
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Djurismen och utvecklingen

Folk som läser om djurismen på den här bloggen kan kanske börja undra hur jag ser på utveckling överhuvudtaget. Finns det någon plats för utveckling inom djurismen? Handlar inte djurismen bara

om att gå bakåt i utvecklingen, inte framåt? Nu ska jag försöka svara på detta:

I den vilda naturen är utveckling alltid en fråga om anpassning till sin miljö. Det är det naturliga urvalets väg. Det finns knappt någon annan utveckling i den vilda naturen. Jag menar att vi måste tillbaka till detta. Jag vill inte veta av någon annan utveckling än anpassning. Och det är detta som civilisationen saknar. Dess utveckling har ingenting med anpassning till miljön att göra, utan är cancerns utveckling; ohämmad, okontrollerad expansion, som till slut dödar planeten, sin värd.

Så ja, jag tror inte på utveckling, om man med det menar civilisationens ohämmade expansion. Jag tror att vi där måste avveckla, inte utveckla. Vi måste utvecklas baklänges, så att säga, anpassa oss mer och mer till den vilda naturen. Det är också en slags utveckling, men något radikalt annat än t.ex. teknikens utveckling inom civilisationen. Det handlar inte om expansion. Det är att lära sig att begränsa sig själv för att annat liv än en själv kan trivas och växa. Det handlar om självbesinning, om självkritik, något som civilisationen i förödande grad är utan. När hörde du senast om ett multinationellt företag som frivilligt begränsade och avvecklade sig själv? Men det är just detta som krävs för att vi ska få en beboelig planet om hundra år.

Jag tror på moralisk utveckling, inte teknologisk utveckling. Dessa står ofta mot varann, man kan ofta inte ha båda två på samma gång. Tar vi moralen och vårt ansvar för planeten på allvar, då börjar vi avveckla teknologin och civilisationen. Skiter vi i moralen och planeten, då fortsätter vi att utveckla tekniken, på tredje världens, planetens och klimatets bekostnad (teknologi kräver nästan alltid höga utsläpp, exploatering samt slavarbete i de lägre delarna av hierarkin).

2016-12-18 @ 14:54:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (3) Trackbacks ()

Lite urfolksvisdom

"Varför ska vi odla när det finns så mycket mongongo-nötter i världen?" - som en man ur Sanfolket i södra Afrika uttryckte det när han fick frågan om varför han inte valt att bli jordbrukare." (från David Jonstads bok "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga", Ordfront 2016)

2016-12-17 @ 14:08:00 Permalink Kritik av arbetet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Lågteknologin och den milda primitivismen

Som många av mina läsare kanske vet, så är jag emot teknologi. Men jag är inte emot all teknologi lika mycket. Medan all högteknologi enligt mig är destruktiv, förslavande och ohållbar i längden, finns det lågteknologiska lösningar på världens problem som kan fungera som en bro för mänskligheten på vägen tillbaka till naturen "på andra sidan Jordanfloden". Dessa kan ha en helt avgörande betydelse för att vi överhuvudtaget skall kunna återgå till det vilda och till vår rättmätiga ekologiska nisch i djurriket. Jag skall ge er några exempel på lågteknologiska lösningar:

1) Permakultur är ett designverktyg som man kan applicera på nästan vad som helst, men som man oftast hör om i förbindelse med trädgårdsodling. Poängen med permakultur är att designa hållbara, ekologiska system, där man arbetar *med* naturen istället för *mot* naturen, och där man försöker efterlikna naturens ekosystem; kretslopp, hållbarhet, långsiktighet, resiliens, mångfald osv. Kompostering, täckodling och skogsträdgårdsodling är exempel på permakultur inom odling. Lokalisering av ekonomin (såsom lokala valutor är ett exempel på) är ett exempel på permakultur inom finansvärlden. Ofta är poängen att allt ska kunna göras för hand, helst utan maskiner och olja, lokalt. Det är hantverk och lågteknologi (som man kan tillverka själv) som gäller här.

2. Cykeln är en annan lågteknologisk lösning, som jag tror vi kommer få allt mer användning för när oljan sinar. Det har sagts att cykeln är det mest energieffektiva sätt att röra sig snabbt som finns (den tävlar med tåget förvisso). Visserligen behöver vi högteknologi för att tillverka cyklar, men när de en gång är tillverkade, kan de hålla i hundra år utan att högteknologi behövs, bara man reparerar och lappar. Detta gör att de är mycket väl ägnade att utgöra en del av bron tillbaka till naturen.

3. Att värma vatten i komposten är ett lågteknologiskt koncept inom permakultur. Man sätter en vattenslang med vatten i inne i sin kompost, och låter komposten värma vattnet. Sedan använder man det uppvärmda vattnet till att duscha sig med.

Gemensamt för det mesta av lågteknologi är att den ofta kan byggas för hand, lokalt, utan globaliseringens industriella processer, och att den sannolikt överlever civilisationens kollaps. Bilen är högteknologi och kan inte användas utanför civilisationen och dess olja och biobränslen och el. Cykeln är lågteknologi och trivs bra utan civilisation. All teknologi innan industrialismens ankomst kan räknas som lågteknologi, och kommer sannolikt att upplivas när civilisationen kollapsar.

Lågteknologi är en form av mild primitivism som jag finner hos t.ex. David Jonstad, Leo Tolstoj och Omställningsrörelsen.

2016-12-16 @ 11:32:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vår kulturella bubbla

Vår civilisation lever inte bara i en global finansiell bubbla (som har sitt centrum i USA), utan även i en kulturell bubbla. Vi har radikalt överskattat människan - detta är religionens och humanismens viktigaste bidrag - och snart kommer den bubblan att spricka när vi ser vad civilisationen och humanismen leder till; ekokatastrof.

Vår kulturella bubbla innebär att vi i praktiken inte vill tillstå att vi är djur i naturen. För en stor del av världens befolkning - särskilt de religiösa - är detta inte bara en praktik, utan även ett teoretiskt fundament; människan står över djuren och naturen, och är bestämd att härska över dessa. Snacka om hybris av gigantiska mått. Även värre blir det när de religiösa anser sig utvalda av Gud, hela vårt oändliga kosmos´ skapare. Här är den kulturella bubblan nästan gränslöst stor. Men den spricker en dag när de religiösa ser att Gud inte kommer och räddar oss från klimatförändringarna och oljetoppen, att det inte finns någon gud som kan rädda oss från våra egna gärningar. Däremot finns döden som den slutliga räddningen, men den är bara räddning för en själv, resten av människorna och djuren måste fortsätta uthärda en värld i ruiner.

Var det detta som våra fantastiska teknologiska prestationer leder till? Ekokatastrof? Då är de inte värda mycket. Och då är inte människosläktet mycket att hurra för. Att vi inte kunde se detta i tid. Vi borde ha sett det på 1700-talet, så att vi hade undvikit industrialiseringen, Swedenborg borde ha sett det och varnat för det. Men inte ett knyst av kritik hör vi från honom. Vi måste vänta tills det var för sent, till tidigt 1800-tal för att höra de första högröstade protesterna mot industrialismen; från ludditerna, riktiga aktivister som gick omkring och slog sönder maskinerna i fabrikerna, för de stal deras arbete. Nu har maskineriet vuxit sig så gigantiskt att det känns hopplöst att försöka slå sönder det, fast jag gärna skulle vilja det. Mina saboteringsförsök får begränsa sig till den här bloggen, eventuell bokutgivning (jag planerar ett sådant snart) och till Greenpeace-aktivism.

2016-12-13 @ 13:08:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Maskiner sparar inte arbete

John Stuart Mill uttryckte på 1800-talet att han inte trodde att det fanns en maskin som sparat en enda minuts arbete. Jag håller med honom, och jag tror det även gäller dagens maskiner. Detta särskilt som det finns så många onödiga maskiner, som inte alls behövs, som vi skulle klara oss bra utan.

Och när man tänker på vilka otroliga infrastrukturer det krävs för att skapa dessa maskiner, vilka mängder av resurser och arbetskraft, då är man benägen att hålla med Mill.

Tänk bara på att en bil idag (de flesta i staden kan klara sig utan sådana) är byggd av 20 000-30 000 komponenter, enligt denna nätsida. En bil är oerhört komplex. Anar du då att bilen kanske inte sparar arbete, särskilt då man i staden kan klara sig utan bil?

Orsaken till att vi tror bilen sparar arbete, är att vi blundar för det arbete som sker på andra sidan jordklotet, i tredje världen, för att vi ska få våra maskiner (detta har särskilt humanekologen Alf Hornborg påpekat). Vi blundar t.ex. för slitet i gruvorna och i fabrikerna i tredje världen, där man ofta arbetar under omänskliga förhållanden. Och detta bara för att göda vår lyx och bekvämlighet. Det är oerhört fult, ja vidrigt av oss att godkänna något sådant.

Alf Hornborg har i boken "Myten om maskinen (Daidalos 2010)" skrivit att maskinen bara är en omfördelare av tid och rum, där vinsten för oss i väst innebär förlust någon annanstans, ofta i tredje världen. Våra maskiner är anspråk på andras tid och rum. Desto mer maskiner, desto större anspråk. Maskiner handlar om ojämnt utbyte mellan civilisationens centrum och dess periferi. Men vi är blinda för detta utbyte, då vi beter oss som om maskinerna är någon sorts ymnighetshorn, cornucopia, som om de inte krävde arbete och slaveri för att produceras, utan är produktiva i sig själv. .

Om du tror att maskiner sparar arbete, försök då förklara varför vi arbetar dubbelt så mycket idag som vi gjorde på stenåldern (och dessutom kan man knappast kalla det för "arbete" det stenåldersmänniskorna gjorde, eftersom de inte skiljde på arbete och fritid). Kommer inte mycket av detta överarbete just av bl.a. det faktum att vi bygger maskiner? Vi har faktiskt blivit slavar under våra egna maskiner. Det är maskinerna som håller oss vid liv, och vi slavar för att bygga alltmer komplicerade maskiner, som kräver bara mer och mer arbete, i en ond cirkel. Och dessutom; vi hade aldrig lyckats bygga dessa maskiner om det inte var för att vi har oljan, kolet och gasen som våra viktigaste slavar. När den sinar, då blir det igen mycket tydligt att maskiner inte sparar arbete. Alla arbetslösa i världen skulle inte räcka till då för att bygga våra maskiner, utan

oljan, kolet och gasen. Dessa energikällor skapar illusionen av att maskiner sparar arbete. När den tas bort, då blir det igen mycket tydligt och klart att maskinerna inte sparar arbete, utan kräver slaveri (vilket den redan kräver nu, med all olja, kol och gas i världen).

Den som tror att maskiner sparar arbete glömmer också ofta de många åren man gått i skola (detta är också arbete); grundskola, gymnasium eller yrkesskola och högskola, för att kunna skapa och arbeta med maskiner.

Civilisationen är idag faktiskt som ett enda gigantiskt arbetsläger, där man nästan tvingas arbeta om man är frisk. Och detta är mycket p.g.a. våra maskiner.

2016-12-10 @ 15:39:00 Permalink Alf Hornborg
Kommentarer (4) Trackbacks ()

Det har gått inflation i orden

Allt som det blir för mycket av, tappar i värde. Så lyder en naturlag. När det gäller pengar, kallas det inflation. Ekonomisk inflation uppstår när det finns för mycket pengar i systemet som inte backas upp av något som har reellt värde, såsom t.ex. energi.

Jag vill nu påstå att det samma gäller vårt språk, orden. Det kan gå inflation i orden. Det händer när det finns för mycket ord i systemet som inte backas upp av reella handlingar, alltså när det finns för mycket tomma ord. Jag menar att detta har skett i världen idag, särskilt med internets ankomst. Vi pratar så mycket om att rädda miljön och klimatet, men så lite görs. Ord betyder föga idag, böcker likaså. Man kan köpa en pocketbok på Second Hand för tio kronor. Då har det verkligen gått inflation i böckerna. Vi har för mycket böcker helt enkelt. Förlagen spyr ut böcker som om det finns för få böcker i cirkulation, fast biblioteken är överfulla och Second Hand-butikernas bokhyllor är så fulla att dessa butiker inte kan ta emot så mycket bokgåvor mer. Och människor läser alltmindre böcker och alltmer på internet. Detta verkar inte bokproduktionen ha lagt märke till, det har aldrig getts ut så mycket böcker som i början av 2000-talet, särskilt på grund av att det finns en massa människor som ger ut sina böcker själv, utanför förlagen. Och det uppstår hela tiden nya förlag, som svampar i skogen.

Bokinflationen är en del av ordinflationen i samhället. Och det har heller aldrig tryckts så mycket skräplitteratur som idag, så mycket skräpdeckare, skräptidningar och skräpveckotidningar. Detta har markant minskat ordens status i vårt samhälle, och bränt marken för ytterligare språkliga revolutioner. Ord missbrukas systematiskt och

urholkas på mening och djup systematiskt, särskilt genom reklamen och televisionen. Poeterna kämpar frenetiskt för att motverka ordinflationen och återge orden dess tyngd och djup. Men de har misslyckats grundligt. Språkmaterialismen är ett exempel på detta misslyckande.

Ord har blivit alltmer kommersialiserade, som varumärken, logon. Dom har också blivit alltmer historielösa, ytliga och "hippa". Reklamens ord kan ses som arketypen för vår tids ord.

Kontrastera detta med ursprungsbefolkningars språk, där orden ännu har kvar något av sin arkaiska makt och magi, en magi som man i västvärlden kan skönja även så sent som på 1800-talet och i början av 1900-talet, innan högmodernismen, senmodernismen och postmodernismen kom och saboterade språket (på samma sätt som de har saboterat konst och musik). På 1800-talet var poeterna ännu en samhällskraft att räkna med, som var med och avgjorde nationernas öde, idag är de ytterligt marginaliserade och kraftlösa, navelskådande och inkrökta i sig själva med sina verklighetsfrämmande och kraftlösa språkexperiment, som har fjärmat sig från folket och läses enbart av likasinnade och kritikerna. De etablerade poeterna idag (särskilt den unga generationen) duger inte längre för dödsannonspoesi. I dessa vänder man sig till äldre tiders poeter, vanligtvis.

2016-12-10 @ 14:15:00 Permalink Ordinflation
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Vad som skulle hända om vi implementerade naturens rättigheter

Civilisationen hänger på en skör tråd. Den kan bara upprätthållas genom systematiska brott, brott mot människor, djur och natur, genom slaveri, hänsynslös exploatering, skövling och förorening av omgivningen. Utan detta skulle civilisationen kollapsa. På så skör tråd hänger faktiskt civilisationen. När mänskligheten får sitt kollektiva etiska uppvaknande, möter sin räkenskapsdag, då är det kört för civilisationen, om inte oljetoppen och klimatförändringarna tar kål på den innan dess. Men olje- och klimatkollapsen kan få en tillnyktrande effekt på mänskligheten, när vi får se vad civilisation leder till.

Jag var för en vecka sedan på ett litet möte, "Earth Rights Conversation", i Solidaritetshuset på Söder i Stockholm, där vi hade en videokonferens om naturens rättigheter. En amerikansk kvinna

(Mari Margil) höll en presentation för oss om hennes arbete för att få naturens rättigheter in i juridiken. Jag kände en väldig värme i själen och en märklig kontakt med jorden när jag lyssnade till henne. Här pågår det verkligen arbete bakom kulisserna som kommer att få avgörande betydelse för vår och jordens framtid, kände jag. Detta är något av det viktigaste arbete som miljörörelsen gör. Pella Thiel, som varit min lärare i en omställningskurs på Åland sensommaren 2015, var den som ledde mötet. Hon är en av pionjärerna för End Ecocide Sweden som är den svenska varianten av den globala rörelsen End Ecocide on Earth. Dom försöker få in i juridiken lagar som ska göra att miljöbrottslingar blir avkrävda räkenskap för sina brott. Detta är efter att brotten begåtts. Man försöker också stifta lagar som ska förebygga sådana brott, och här är det Global Alliance for the Rights of Nature som gör pionjärarbetet. Dom arbetar för att ekosystem skall kunna bli juridiska personer.

Det här arbetet behövs, eftersom naturen nästan inte har några rättigheter alls. Man får göra nästan vad man vill med naturen idag, inte minst företagen.

Under mötets gång fick jag ordet, och då sade jag att om vi verkligen vill implementera naturens rättigheter, då kan vi inte ha den civilisation som vi har idag, då måste vi sikta på nerväxt och avveckling av civilisationen. Andra i mötet verkade inte riktigt tycka om det där med ordet "ner" i nerväxt, och ville döpa det till "återväxt" istället.

Vad är det för samhälle som enbart kan bestå genom systematiska brott? Som kollapsar om man inte förstör planeten systematiskt? Det är ett samhälle som är totalt bankrutt, både moraliskt och ekonomiskt. Det finns ingen framtid för ett samhälle som kräver förnekelse av sina brott för att överleva.

2016-12-09 @ 13:54:00 Permalink Ecocide
Kommentarer (5) Trackbacks ()

Världen har hälften så lite oljereserver som det som länge har uppskattats

På tal om Peak Oil och att civilisationen tär på sitt eget fett - civilisationen lär inte vara så fet på olja som man kan tro. Enligt Peak Oil-skribenten Ron Patterson i April 2016 så har världen hälften så lite oljereserver som det som den officiella siffran varit länge.

David Jonstad skriver i boken "Kollaps. Livet vid civilisationens slut" (Ordfront 2012) följande: *"Sedan början av 1980-talet har*

världens oljedrivna ekonomier varje år förbrukat mer olja än vad bolagen har funnit ny."

2016-12-08 @ 18:44:00 Permalink Peak Oil, oljetoppen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag hade mitt livs första vakendröm inatt

Inatt hade jag mitt livs första vakendröm (eller något ditåt): jag gick i drömmen in i en döende människas själ (jag tror det var Emil Gustafsons själ) och blev han, och upplevde dödsprocessen. Jag kom in i "andevärlden" som var en värld som jag helt kunde styra med mina tankar. Ville jag vara människa, var jag i en helt fysisk värld, men jag behövde inte vara människa. Jag kände att jag upplevde samma saker som Emanuel Swedenborg och Sadhu Sundar Singh upplevt i andevärlden (det hela var otroligt levande och verkligt, i slow motion), jag kände även av himmel och helvete, utan att besöka dem. Själv befann jag mig i en mellanregion som var mycket levande och vacker, rymden och en stad. Jag kunde visualisera det jag skulle vara med om, jag var medveten i drömmen om att jag kunde göra precis vad jag ville. I drömmen fick jag åter tro på livet efter döden, och jag vaknade från drömmen helt i den tron, med en universalistisk, panteistisk tro. Sen gick tron "över", jag märkte att det bara varit en dröm. I drömmen värderade jag mina skrifter i ljuset av min nya tro på livet efter döden, och ångrade min ateism. I början av drömmen såg jag min danske vän Samuel Schytt och något han skrivit, bl.a. en fråga om djävulen kunde bli frälst. Jag tror detta var en av mitt livs starkaste och mest levande drömmar.

Jag drömde också att jag hade skrivit en bok om ateismen, och jag ångrade i drömmen att jag skrivit den. I drömmens andevärld var jag i en väldigt jordisk värld, och jag ville att den skulle vara sådan.

Nu kan jag bättre förstå Swedenborg och andra s.k. "andeskådare".

Jag vill bara poängtera att jag inte börjat tro på andevärlden eller Gud p.g.a. den här drömmen. Jag kom till den tron inne i drömmen, men den gick "över" när jag vaknade.

2016-12-08 @ 18:05:00 Permalink Säregna drömmar Kommentarer (2) Trackbacks ()

Utdrag från Michael C. Rupperts bok "Confronting collapse"

Jag har nu läst *"Confronting collapse. The crisis of Energy and Money in a Post Peak Oil World"* (Chelsea Green Publishing 2009) av Michael C. Ruppert. Den är en viktig bok om Peak Oil, men Ruppert har inte fått rätt i sina förutsägelser om kollapsen. Han menar i boken att en storskalig kollaps skulle komma redan 2009/2010, men det har inte hänt. Ändå finns det mycket läsvärt i

boken, och vi måste förbereda oss på att en kollaps kommer förr eller senare. Här kommer några utdrag från boken:

"Nuclear plants produce toxic waste that is the most lethal substance known to man, and it stays that way för hundred of thousands of years. The amount of energy required to imprison and monitor the wastes for thousands of years is incalculable. It is supremely selfish to pass these unknowable costs to generations that may not have the energy, Money or technical ability to complete the task."

"A simple truth is all too apparent. There is no hope for any of us outside of a Community. We must learn to work with our neighbors in developing sustainable Lifestyles based upon reduced consumption and sharing of resources. This is difficult for Americans brought up on rugged individualism and competition and who have been taught to measure success in terms of consumer goods possessed and energy expended. But this is how our ancestors, the first settlers of this country, were able to survive and thrive. It is also how the Native Americans before them survived in a sustainable balance with the land and nature. Are we so deluded as to believe there can be no joy in life witout rampant consumption?

A wise man once said that success was not having what you wanted but wanting what you had. Perhaps through relocalization, if it is embraced before it becomes an imperative, we will rediscover a quality of life that we have been missing and fill the void that we have been attempting ti fill with consumption?"

2016-12-08 @ 17:49:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Civilisationen har börjat tära på sitt eget fett

Vi lever i peak oil nu. Det är ganska uppenbart. Enligt mig är det största beviset för det den kanadensiska oljesandsutvinningen, ett otroligt dyrt sätt att vaska fram olja, som täcker ett område lika stort som England eller Grekland. Detta tyder på en oerhörd desperation. Utan denna oljesand samt "fracking", skifferoljan, skulle den globala ekonomin kollapsa. Men fracking och oljesanden är så dyra sätt att utvinna olja att jag har börjat undra om inte civilisationen har börjat tära på sitt eget fett, "tära på kapitalet".

Fracking och oljesand har nämligen mycket låga EROEI (energy returned on energy invested). För att en ernergisort skall kunna driva en civilisation krävs en rätt bra EROEI (ungefär 10:1). I början av oljeutvinningens historia hade dock oljan 100:1 i EROEI. Fracking och oljesand har runt 5:1 i EROEI. Dvs. det krävs en tunna olja för att utvinna fem tunnor olja. Enligt vissa forskare har fracking så låg

EROEI som 2:1, och andra säger att EROEI för fracking är t.o.m negativ!

Oljesand och fracking är ofantligt ohållbara sätt att utvinna olja, för de tär på civilisationen, de innebär att civilisationen äter av sitt eget fett. Och de har skapat gigantiska investeringsbubblor. De är helt enkelt inte ekonomiskt lönsamma. De kan inte hålla många decennier till.

Men det är just denna situation peak-oil-rörelsen har förutspått, det är detta som det innebär att leva i peak oil, när den billiga oljan börjar vara slut. Det är att vi i hela tiden större grad måste gå över till ickelönsam, otroligt dyr olja, högt hängande frukter på energiträdet, efter att de lågt hängande frukterna börjar vara plockade.

Det kommer att komma en punkt, då civilisationen har slut på fettet, och börjar tära på sina muskler. Då är inte kollapsen långt borta. Kollapsar den globala ekonomin, då kommer vi inte att ha råd att utvinna oljesanden och skifferoljan. Dessa kräver nämligen en energibuffert som vi just och just har nu (vi har visserligen stora oljereserver, men all den olja vi lyckas pumpa upp konsumeras av civilisationen, lite blir över som buffert). Oljesanden och skifferoljan kräver nämligen såna ofantliga mängder energi för att gå runt. Men genast när vi inte har denna energibuffert, så kan de inte längre fortsätta. Och då inställs alla nya investeringar i okonventionell olja, i oljesand, skifferolja, djuphavsolja, olja från kol osv.

Desto längre vi skjuter upp oljetoppskollapsen, desto snabbare och större blir den när den slutligen kommer. Det blir som en bubbla, vars bristning blir större desto större den har blåsts upp.

Vår energibuffert minskar nu hela tiden. Vi hittar allt mindre och mindre ny olja. Klimatmagasinet Effekt skriver i sitt fjärde nummer i år följande: *"Det amerikanska energiorganet EIA, har beräknat att industrin kommer att hitta 8,5 miljarder fat om året under 2010-talet. Men förra året upptäcktes 2,7 miljarder fat och hittills i år (september, min anm.) har endast 0,74 miljarder fat upptäckts."* Det är värt att anmärka här att världen använder 33 miljarder fat olja per år. Härav min tes att civilisationen har börjat tära på sitt eget fett. Världens oljereserver kan liknas vid fettet på en människa, och fynden av ny olja kan liknas vid människans matintag. För att fett skall kunna uppehållas och bildas, måste vi ha ny mat hela tiden, annars börjar vi tära på fettet. Just så är det med oljeproduktionen. Hittar vi inte lika mycket ny olja som vi använder varje år, då börjar

vi tära på våra reserver. Och när reserverna är slut eller har blivit för dyra att utvinna, då börjar vi tära på våra muskler, själva infrastrukturen i civilisationen, och då är det snart kört. Vi har ännu en tid på oss att förbereda oss för kollapsen (om vi inte väljer avvecklingens väg), men den börjar skymta nu i fjärran.

David Jonstad skriver i boken "Kollaps. Livet vid civilisationens slut" (Ordfront 2012) följande: *"Sedan början av 1980-talet har världens oljedrivna ekonomier varje år förbrukat mer olja än vad bolagen har funnit ny."*

Här är en artikel som på ett silverklart sätt förklarar varför det är kört.

Samma blogg som har ovanstående artikel har en text som enkelt belyser vad det är att tära på sitt eget fett, tära på kapitalet: *"...ett 1 miljoner kronor tjockt bankkonto (som) ger 10% i ränta. Alla medborgare inbillar sig att de lever på räntan när de konsumerar 100.000kr per år, och att detta kommer fortsätta för evigt då den där miljonen alltid finns kvar på kontot. Tyvärr är verkligheten sådan att vi endast får 1% i ränta och att de resterande 90.000kr dras ifrån vårt sparkapital. Myten om vår fantastiska civilisation går att upprätthålla genom att plocka ut 100.000kr om året tills den dagen kommer då bankkontot är tomt. Då får vi inte längre någon ränta, och har inte heller några sparpengar att ta av."* (från detta viktiga inlägg, jag håller dock inte med författaren i slutklämmen där han verkar antyda att det är för sent att ta vårt ansvar för miljön, att slutresultatet blir detsamma i alla fall. Jag tror istället att varje ekogärning har betydelse genom att kanske några fler icke-mänskliga arter kan överleva mänskligheten om vi ger allt i kampen, och kanske Moder Jord kan återhämta sig efter att vi dött ut om vi ger allt)

2016-12-06 @ 15:31:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (6) Trackbacks ()

.
“It is difficult to get a man to understand something, when his salary depends on his not understanding it.” (Upton Sinclair)

2016-12-06 @ 14:01:45 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Syftar myten om den svunna guldåldern på vårt djuriska ursprung?

Många kulturer omkring i världen har i sina myter att vi en gång levt i en "guldålder", ett paradisiskt urhem. Kristendomens version av detta är den mest bekanta; Adam och Evas liv i Edens lustgård innan

syndafallet. De levde där i harmoni med naturen, utan att arbeta, de åt fritt av frukterna på träden och de var vänner med alla djur och namngav alla djur. Sedan åt de av den förbjudna frukten, och utkastades ur Eden, för att arbeta i sitt anletes svett för sin mat (så förklaras jordbrukets uppkomst).

Jag undrar nu om detta kan spegla något av det som faktiskt skett i evolutionen; vårt lämnande av vårt urhem djungeln för att börja leva som jägare-samlare, eller vårt lämnande av livet som jägare-samlare för att leva som jordbrukare. Det senare är Daniel Quinns uppfattning i boken "Ishmael" (från 1992), där han antyder att lämnandet av Eden innebar vårt lämnande av livet som jägare-samlare, då vi ännu levde någotsånär i harmoni med naturen (enligt Quinn), och inte behövde arbeta i egentlig mening, arbete och fritid var ett den gången.

Jag tycker mest om den första versionen av dessa två, att myten om lämnandet av Eden speglar vårt lämnande av apornas livsstil i djungeln och började jaga, eftersom vi, enligt vissa forskare, utrotade många djurarter när vi började jaga och sprida oss över jordklotet. Med jakten började cancern. Vi borde ha stannat i djungelns ödmjukhet, där vi borde ha begränsat vår befolkning genom uppoffringar, istället för att offra andra djur genom jakt. Vi är inte heller köttätare av naturen, vi har inga huggtänder. Vi är vegetarianer och insektätare av naturen, som gorillorna.

Vad skulle ätandet av frukten på kunskapens träd kunna spegla? Vad i evolutionen passar det in på? Jag skulle kanske säga; uppkomsten av språket. Visserligen namngav Adam alla djuren i Eden, men jag tror detta skall förstås symboliskt, som syftande på vänskapen med alla djur. Språkets uppkomst för 40 000 år sedan var "kunskapens" uppkomst i motsättning till intuitionens och instinktens, något som ledde till religionens uppkomst, och den mentala cancerns, civilisationens uppkomst. Vi borde inte ha hittat på språket, och här håller jag med den anarkoprimitivistiske filosofen John Zerzan, som menar att det symboliska tänkandet ligger bakom civilisationen och dess förfall. Vi borde ha nöjt oss med apljuden i djungeln. Det var när vi lämnade djungeln som vi efterhand hittade på språket, det växte antagligen fram som kompensation för den direkta, oförmedlade kontakt med naturen som vi hade i djungeln. Vi behövde språket för att jaga effektivt och för att sprida oss ohämmat, för att ta kontroll över djuren och naturen genom domesticering, vilket ledde till jordbruket till sist, för 10 000 år sedan.

Syftar alltså guldåldern i många kulturers mytologier på vår svunna tid i djungeln som apmänniskor, innan jakten och språket uppkom? På vårt djuriska ursprung?

Ätandet av den förbjudna frukten kan också syfta på uppfinnandet av elden, som uppfanns 1,5 miljoner år sedan av Homo erectus. Jag gör denna förbindelse eftersom det finns en parallell till syndafallet i Bibeln inom grekisk mytologi, nämligen Prometheus stöld av elden från gudarna. Han får, liksom Adam och Eva, också ett straff av gudarna, nämligen att kedjas fast vid en klippvägg, medan en örn varje dag kom och hackade ut hans lever, som varje dag växte ut på nytt.

Kan denna grekiska myt spegla något av det straff mänskligheten har fått för att de lämnade djungeln och uppfann elden? Straffet blev arbete. Mer och mer arbete desto mer människan använde elden (tänk på uppfinnandet av plogen och andra arbetsredskap p.g.a. elden).

Jag gissar att människan första gången lämnade djungeln för ungefär 3 - 2,4 miljoner år sedan, som människoapan Australopithecus. Och jag tror att detta berodde på en olycka, det var inte ett val som denna människoapa gjorde. Det var en olycka helt enkelt, som skulle få oanade följder. Olyckan var att klimatet förändrade sig, så att djungeln förvandlades till en mosaik av skogar och grässlätter, vilket tvingade människan till en ny matstrategi. Frukterna och grönsakerna räckte inte till, så Australopithecus började mer och mer äta kött, dock ännu inte genom jakt, utan genom asätande. Men detta var det första steget till jakt. Och Australopithecus använde enkla stenredskap för att komma åt märgen i benen och hjärnan i skallarna. Detta var fröet till jaktredskapen.

Men jag tycker att vi inte borde ha gått vidare till att börja jaga. Om maten inte hade räckt till, hade jag valt att svälta istället för att döda andra djur, vilket nog var emot vår natur. Hellre dö än att döda, är min filosofi. Och om vi inte hade börjat jaga, då hade vi kanske varit tvungna att stanna i (eller återvända till) djungeln, för det är svårt att leva på frukter och grönsaker på de afrikanska savannerna. Asätande accepterar jag dock.

Jag skrev att människan inte borde ha kommit på språket, att språket var vårt ätande av frukten på kunskapens träd. Men detta betyder inte att jag är emot all kunskap i sig. Det finns en instinktiv kunskap som jag gillar, som alla djuren har, och som inte behöver språket. Det är den kunskap som får oss att veta vad vi ska äta, hur vi ska

försvara oss mot rovdjur, hur vi ska leva i harmoni med omgivningen. Det är en direkt kunskap, som sitter i generna, och fortplantas via generna. Denna djuriska kunskap borde få högsta prioritet i vårt samhälle, och den kan inte läras genom att sitta på skolbänken, utan genom att leva och forska själv. Den liknar mer visdom än kunskap, den är levd kunskap, kunskap i praktik.

Det är denna form av kunskap som jag försöker odla här på denna blogg. Kunskap om hur vi ska överleva civilisationen, hur vi ska reagera på katastrofen civilisationen med våra djuriska instinkter. Och jag använder visserligen språket till detta, men jag tror vi kan använda språket på ett instinktivt sätt. Vi kan få språket att uttrycka våra instinkter. Och även om jag förordar avveckling av språket för en återgång till den djuriska kommunikationen, så måste vi bygga en bro över till detta, och den går genom språket. Vi måste helt enkelt först artikulera det djuriska upproret mot civilisationen, innan vi kan börja färdas tillbaka till djurriket.

2016-12-05 @ 16:05:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Utdrag ur boken "Permakultur i ett nötskal" av Patrick Whitefield

"Samtidigt är köttdjursuppfödning på säd mycket ineffektivt, eftersom en stor del av säden går till underhållsenergi för djuret. Det som blir kvar för oss att äta är bara ungefär tio procent av fodersädens ursprungliga näringsinnehåll."

"Snabbköpen använder onödigt mycket förpackningar och kräver, att grönsaker och frukt håller hög kosmetisk klass, vilket innebär att de ibland slänger så mycket som 50 procent av produkterna på grund av skönhetsfel."

"Mycket mat importeras från det fattiga Syd till det rika Nord, i många fall för att Syd ska kunna betala sina skuldräntor. Mycket av denna mat är proteinrik föda, till exempel sojabönor, som vi ger till våra djur. Samtidigt går människor i Syd hungriga. Ett steg på vägen mot en rättvis fördelning vore att vi anpassade vår förbrukning av kött, mjölk och ägg till hur mycket vi kan producera av egna tillgångar."

(från boken "Permakultur i ett nötskal" (Föreningen Permakultur i Sverige 2010) av Patrick Whitefield, originalet publicerades 1993)

2016-12-04 @ 16:39:48 Permalink Permakultur Kommentarer (2) Trackbacks ()

Det finns ingen utväg ur peak oil, annat än kollaps

Jag tror civilisationen har nått peak oil, oljetoppen. Vi har varit där redan i ett decennium när det gäller den konventionella oljan (den okonventionella oljan ökar ännu). Den billiga oljans tid är förbi. Energiutvinningen kan liknas vid att plocka frukter på ett träd. De lägst hängande frukterna representerar den billiga oljan som lätt gick att få upp ur oljefälten, den olja vars produktion man ständigt kunde öka. Frukterna högre upp representerar den mer svåråtkomliga oljan i de oljefält som redan "peakat", samt icke minst i den okonventionella oljan; djuphavsolja, skifferolja, oljesand, olja gjord av kol osv.

Mänskligheten har idag plockat alla de lägst hängande energifrukterna, och konsekvenserna av det blir för varje dag alltmer uppenbara, tänk bara på frackingboomen och oljesandsutvinningen i Kanada, båda otroligt dyra energisorter att utvinna. Vi kan inte heller producera oss ut ur denna kris genom tillverkning av förnyelsebar-energi-teknik. De förnyelsebara energisorterna är nämligen frukter som hänger långt uppe i energiträdet, och tekniken som producerar dem kräver mängder av fossilt bränsle för att tillverkas och distribueras. Vi tänker att vi tjänar framtida generationer genom att installera förnyelsebar energi, men vi tänker inte på att det de kostar, av pengar och fossilt bränsle, samt utsläppsrätter, det lånar, eller snarare stjäl vi, från våra efterkommande, eftersom vi redan använder långt mer fossila bränslen än vad som är hållbart och rättvist mot kommande generationer (vi har väl tänkt att mänskligheten ska finnas i alla fall hundra år framåt?). Vi har helt enkelt ingen buffert för tillverkning av förnyelsebar energi. Och så glömmer vi också att solpaneler och vindkraftverk har en begränsad livstid (30 år för sol respektive 20-25 år för vind), och måste bytas ut efterhand. Varifrån skall våra barnbarnsbarn ta den energibuffert som dom behöver för att producera och distribuera den nya förnyelsebar-energi-teknik som de behöver, då inte ens vi nu, i det rika väst, har en sådan, utan måste låna vår energi från kommande generationer? Vi använder ju nu upp det fossila bränsle som våra barnbarnsbarn behöver för att byta ut sina utslitna solpaneler och vindkraftverk till nya.

Det enda som kanske skulle rättfärdiga en storskalig tillverkning av solpaneler och vindkraftverk, vore om t.ex. bilindustrin nästan helt

slutade tillverka bilar, och istället började tillverka förnyelsebar-energi-teknik. Och att många andra onödiga industrier, t.ex. godisindustrin, tog efter. Men detta skulle kanske eventuellt kollapsa ekonomin, om inte en mobilisering av krafterna likt den som infördes under andra världskriget, sattes in. Men faktumet att vi lånar pengar och fossil energi från framtida generationer, skulle kvarstå, vare sig vi producerar solpaneler eller bilar.

Den enda räddningen för våra efterkommande vore i så fall att vi, samtidigt som bilindustrin och flera andra industrier nästan bara tillverkade solpaneler och vindkraftverk, skulle lägga ner alla onödiga industrier som inte absolut skulle behövas för vår överlevnad, såsom krigs-, kärnkrafts-, palmolje-, tobaks-, alkohol-, te-, film-, bakelse-, choklad-, kaffe-, och nöjesindustrin. Så att vi skulle kunna spara fossilt bränsle och utsläppsrätter åt kommande generationer. Men detta skulle med all sannolikhet, om det implementerades globalt, kollapsa den globala ekonomin. Bara en heroisk insats av kontrollerad avveckling under lång tid, skulle hindra kollaps och kaos, och den tiden äger vi inte nu.

Ser ni vilken rävsax vi befinner oss i? Det finns ingen utväg ur peak oil annat än kollaps. Det blir som att försöka lura entropilagen*. När oljeproduktionen börjar sjunka efter peak oil, kommer vi att ha ännu mindre resurser, pengar och energi än nu att bygga ut den förnyelsebara energins teknik med, och värre blir det. Vi tvingas använda bara mer och mer av våra efterkommandes resurser, helt tills vi själva är dessa efterkommande, som står där utan resurser, utan fossil energi att byta ut sin förnyelsebara energi-infrastruktur, som antagligen kommer att vara långt ifrån tillräcklig för att hindra en kollaps.

* entropilagen är naturlagen som säger att allt går från ordning till oordning, från liv till död, från energi till avfall.

2016-11-30 @ 16:43:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (1) Trackbacks ()

Jag skulle vilja vara ett vilt djur

Jag skulle vilja vara ett vilt djur. Jag avundas de vilda djuren den fräschet och vildhet de har, det äventyrliga liv de har. Hur de får känna naturens krafter i sitt skinn, årstidernas växlingar, deras nakenhet gör att de inte isolerar sig från livet, utan känner det in på livet.

Jag gillar inte det bekväma livet. *"Den mätta dagen, den är aldrig störst. Den bästa dagen är en dag av törst."*, skrev poeten Karin

Boye. Jag vill inte vara isolerad från livet, trygg i min fångenskap och alienation från naturens krafter, jag vill kasta mig ut i livets ström och delta i det sjudande naturlivet omkring mig.

Jag vill inte sitta vid en dator flera timmar om dagen, som kompensation för att jag inte nås av de stimuli som den vilda naturen och stam-communityn ger mig. Det civiliserade livet är tråkigt, eftersom det är för bekvämt. Det saknar äventyret. Det är just detta som jag beundrar mest hos det vilda livet; äventyret. Jakten på mat, undvikandet av rovdjur, anpassningen till årstidernas växlingar, kampen för att hålla sig varm om vintern. Att kämpa för sin överlevnad lockar mig. Man kommer i kontakt med sina instinkter då, sina mest basala instinkter. Och man får kontakt med sin kropp och det fysiska. Det bekväma livet gör att man blir för mycket uppe i sin skalle. Jag är ett praktexempel på detta. Jag är helt enkelt för mycket uppe i min skalle, för intellektualistisk, för lite fysisk och jordad.

Det vilda livet har visserligen sina risker, men hellre väljer jag frihet med risk än fångenskap och trygghet.

Jag går barfota så ofta jag kan, även mitt i vintern om snön har smält och det inte är för kallt. Särskilt när jag går barfota i kallt väder, kan jag känna kontakt med det vilda djuret inom mig, hur jag anpassar mig till naturens vildhet, och hur jag känner att blodet sjuder i mina fötter som reaktion på kylan. Jag kan känna kickar av att få känna på naturens krafter och årstidernas utmaningar.

2016-11-30 @ 12:03:00 Permalink Djuren
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Dikten "Ensam halsduk" av min flickvän Titti Spaltro

Ensam halsduk hänger på trädgrenen
utlämnad åt ett osäkert öde...
Kanske ,att frysa till is, under vinterns
hårda tid...?
Eller få ett nytt liv, runt någons hals, nakna hud...?
Vem vet, vad livet har i sitt sköte...?
Vi kan bara flyta med, vad som än sker
och hoppas att allt, går väl...
Och även om döden , skulle ta oss
i sitt grepp, kan vi alltid smälta samman,
med alltets varma flamma, där allt härstammar
och sen försvinna, in i Naturens mylla, och lämna
vår plats, till någon annan...som behöver stanna
vid liv mer än vi...

(Titti Spaltro)

2016-11-29 @ 17:01:00 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur vi lånar och stjäl från framtiden och våra efterkommande

Ett lån är alltid ett lån från framtiden. Lite mera nu, lite mindre i framtiden. Ett lån är ett anspråk på någons framtid - någon måste offra sig i framtiden, medan vi räddas nu. Detta är entropilagen * i verkan.

Mänskligheten har aldrig varit så belånad som nu, aldrig tidigare i historien. Detta gäller såväl stater som privatpersoner. Våra anspråk på framtiden är rent ut sagt astronomiska. Bara USA:s statsskuld är uppe i 19,4 biljoner (1) dollar (USA:s BNP 2015 var 17,9 biljoner dollar), och världens samlade skulder uppgår till 252 biljoner dollar (världens samlade BNP var ungefär 80 biljoner dollar 2013, dvs. världen har inte tillräckligt med pengar för att betala ner sina skulder). Hur kan man ha så höga lån utan att ruinera sina efterkommande? Jag tror inte det är möjligt. Men vi har tagit dessa lån utifrån dogmen om evig tillväxt, att ekonomin i framtiden ska vara så mycket större att den inte ruineras av en sådan skuldbörda (växer ekonomin kommer det, enligt många ekonomer, att generera pengar till att betala våra lån med). Men allteftersom åren går, betalar vi inte tillbaka nästan någonting, utan vi tar bara ytterligare lån, år efter år. När ska vi börja betala? Ja, det skjuter vi till framtiden, eftersom vår ekonomi redan står vid kollapsens rand; börjar vi betala, eller sluta ta nya lån, faller den globala ekonomin ihop som ett korthus, som en bubbla, vilket den faktiskt är. Vi blåser bubblan upp lite mer, i förhoppningen om att detta ska förhindra att bubblan spricker. Vilken rutten logik!

Aldrig i sin historia har USA lånat så mycket pengar som under Obamas regering. Under de åtta år som han satt i Vita Huset, lånade USA nästan lika mycket som under hela landets tidigare historia, 1,1 biljoner dollar om året, ungefär 8,8 biljoner dollar sammalagt, jämfört med de 10,6 biljoner dollar som landets skuldberg varit dittills. Det är mycket tydligt att USA har lånat sig ut ur finanskrisen 2008. Och det har resten av världen gjort också. Vi tar vinsten nu, förlusten sen. Vi tänker en mandatperiod, 4 år, åt gången. Aldrig långsiktigt. Sällan en tanke på våra efterkommande, som kommer att stå där med notan efter vår nuvarande lånefest och vårt nuvarande konsumtionskalas.

Det största problemet är inte att vi lånar pengar av våra efterkommande. Pengar kan skapas eller förintas, pengaskulder kan

avskrivas. Det stora problemet är det som ligger bakom dessa lånade pengar, nämligen lån av energi, lån av ekosystemtjänster, där vi får energin och tjänsterna, medan dessa är förbrukade när våra efterkommande kommer till världen. Det skulle jag snarare kalla stöld än lån.

Vi stjäl faktiskt våra efterkommandes resurser med vår alltför höga resurskonsumtion, och vi stjäl deras utsläppsrätter med våra skyhöga koldioxid- och metanutsläpp. Och vi lånar/stjäl inte bara från våra efterkommande, utan även från naturen. Om våra skulder till våra mänskliga efterkommande är skyhöga, är våra skulder till naturen; djuren, insekterna och växterna, astronomiska. Hur ska vi kunna reparera våra fatala ingrepp i naturen utan att civilisationen faller samman? Det går inte, så radikalt stora är våra skulder, eller jag skulle snarare säga böter. Vi har ingen buffert för detta, helt enkelt, och vi har nog aldrig haft det heller. Vi har alltid kämpat för at hålla huvudet över vattenytan. Civilisationen har aldrig varit hållbar, ända från första början. Den har systematiskt, från första början, varit ett projekt för att upphöja människan på den vilda naturens och djurens bekostnad, dessa har fått betala allt högre och högre priser för mänsklighetens s.k. "framsteg". Och nu står mänskligheten inte bara i skyhög skuld till den natur och de djur som nu finns, utan även till framtidens natur och djur, precis som vi står i skuld till våra efterkommande. Var skall vi ta all den energi och alla de pengar som krävs för att betala allt detta? Detta finns helt enkelt inte. Och har nog aldrig funnits. Därför kommer vi att lämna en ruinerad värld efter oss, ruinerad på naturresurser, ruinerad på rent vatten och grundvatten, ruinerad på vild, frisk natur. Detta är vad jag kallar "den planetära kronofogden" - kollapsen. Entropilagen i verkan, en lag som man inte kan lura, hur man än försöker. Civilisationen är ett himmelskriande brott mot Livet och vördnaden för Livet, och det begås inte ostraffat. Vår "eviga tillväxt" kan bara fortsätta till en viss punkt, sedan kommer "the day of reckoning", (räkenskapsdagen), då kronofogden ska indriva skulderna, och tar både hus och hage. Vår ekonomi växer eller kollapsar, det finns inget mellanläge av jämvikt, då civilisationen aldrig varit i jämvikt med något som helst, allra minst med sig själv. Dess logik är cancertumörens logik, och kommer att möta dess öde, en förstörd kropp, en förstörd miljö, en utsugen resursbas.

Den förnyelsebara energins förespråkare har kanske aldrig tänkt på en sak. Och det är att eftersom vi varken har penning- eller energibuffert, så måste vi låna de pengar och den energi som det krävs att bygga och distribuera förnyelsebar energi, från någon. Och vem blir det? Jo, från våra efterkommande förstås. Vi lånar av dem fossila bränslen och andra naturresurser, utsläppsrätter och

ekosystemtjänster, just det som vi ville spara åt dem genom att bygga ut den förnyelsebara energin. Ser ni hur fångna vi är under entropilagen? Vi står vid det entropiska stupet, vägen tillbaka är blockerad, vägen fram är ett fritt fall till slut. Vi har redan plockat de lägst hängande energifrukterna, nu återstår bara bakfyllan, de kostsamma energisorterna, som kräver enorm framtida ekonomisk tillväxt för att kunna utvinnas, en tillväxt som bara var möjlig genom den billiga energin, de lägst hängande frukterna. Det är det som kallas "Peak Oil", vi är där troligen nu. Och det är bl.a. detta som manar fram den planetära kronofogden till sist; kollapsen.

* entropilagen är den naturlag som säger att allt går från ordning till oordning, från liv till död, från energi till avfall. Den går bara vägen utför, det finns ingen väg tillbaka.

(1) en biljon dollar är den svenska motsvarigheten till engelskans "one trillion dollar", alltså 1000 miljarder dollar.

2016-11-28 @ 12:22:00 Permalink Civilisationskritik
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Vad jag skrev 2008 om att utspy datorväsendet ur sin mun

"Visserligen förespråkar jag en långsam nedmontering av hela vår datoriserade tillvaro, men så länge det ännu finns gemensamma datorer på bibliotek o.l., ser jag ingen anledning att inte använda mig av internet - tills den dag kommer då Kristus är tillbaka här på jorden, och skall utspy den sista resten av datorväsendet ur sin mun. Tills dess vill jag naturligtvis utspy den själv, men vi kan bara göra det gemensamt, och genom att ta ett steg åt gången. Det första steget alla bör ta som har en tillstymmelse av längtan efter Kristi återkomst, är att utspy varje privat dator. Alltså: gör först datorn till ett gemenskapens tempel, en gästfrihetens symbol, således att ni delar dator med så många som möjligt. Därigenom uppstår redan en radikal minskning av datorernas antal. Sedan, först när detta har skett, alltså först när vi har fått kärleken till varandra, kan vi i ett enda gemensamt andetag utspy de sista resterna av datoriseringens förbannelse. Om det finns några datorer kvar efter detta kommande, kosmiska spyanfall, återstår att se. Teknik kan ju i vissa sällsynta fall återanvändas."

(från ett inlägg på min forna blogg "Lars Larsen" 26 Januari 2008)

Min kommentar: Nu väntar jag inte på Kristi återkomst, utan på den vilda naturens återkomst. Byter man ut dessa två mot varann, speglar texten ganska bra vad jag tänker nu.

2016-11-27 @ 14:55:59 Permalink Datorkritik
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Att offra sig själv istället för att offra djuren och naturen. Och något om att lära sig av det vilda

I tiotusen år (eller rentav mycket längre) har människan haft en strategi som går ut på att offra den vilda naturen och djuren när det kniper, inte sig själva. Offrat dem genom jordbrukets förstörelse av den vilda naturen, genom domesticering och slaveri, genom fångenskap, utsugning och exploatering (tänk bara på djurfabrikerna). Naturen och djuren har ständigt fått betala det högsta priset för mänsklighetens s.k. "framsteg" (tänk bara hur hästarna och oxarna slet på åkrarna förr i tiden). Idag gör de det i ännu större grad genom storskalig miljöförstöring och klimatförändringar. Det finns en stor obalans här, genom hela civilisationens historia. Har inte tiden kommit för en utjämning av den ojämna relationen människa - ickemänskliga djur, människa - natur? Är det inte dags att vi offrar oss själva istället för att alltid offra de svagaste, de försvarslösa, djuren och naturen? Bär vi inte på en stor skuld till den vilda naturen och djuren? En skuld som vi bäst betalar genom att själva stiga åt sidan och ge plats för den vilda naturens och djurens önskemål? Lite i Simone Weils anda, genom "avskapelse", genom att stiga tillbaka för att annat liv än oss själva kan trivas? En skuld som vi bäst betalar genom att abdikera från vår tron, och bli naturens och djurens jämlikar, ja rentav efterföljare? Är det inte dags för oss att börja lära av det vilda livet och vilda ursprungsbefolkningar, istället för att alltid vi ska lära dom? Har vi inte mycket att lära av urinvånarna och djuren, inte minst nu när vi ser vad civilisation leder till, nämligen ekokatastrof? Vi har så mycket kunskap, men visdomen, och moralen, att leva rätt, skriker med sin frånvaro. Kan inte det vilda livet lära oss något här? Något om att leva i harmoni med sin omgivning, med planeten och dess gränser, istället för att utsuga den och förstöra den som om det inte fanns någon morgondag och inga efterkommande? De vilda ursprungsbefolkningarna borde besöka västerlandet och undervisa oss om hur man lever inom planetens gränser, inte tvärtom - att vi västerlänningar ska upprätta skolor och missionsstationer bland urinvånarna. Detta senare är bara kolonialism, lömsk sådan, som till slut lär urinvånarna att bete sig lika canceraktigt som vi i väst. Har inte vi västerlänningar något att lära av rådjuren i Norden, som uthärdar vinter efter vinter? Av aporna, som nästan lever som våra urfäder människoaporna? Vi har hittills uppfört oss som om vi inte alls har något att lära av det vilda, som om det bara är "primitivt" och reaktionärt, något att lämna bakom sig med "framsteg". Men det vilda sitter på en visdomsskatt som vi västerlänningar har glömt; hur det friska, ursprungliga, icke-canceraktiga livet fungerar.

Jag förespråkar inte att vi överger vetenskap och kritiskt tänkande, bara att vi, nu när civilisationen visar sitt sanna ansikte, hur det leder till ekokatastrof, lär oss något om hur det icke-civiliserade, friska livet fungerar, och omsider omvänder oss till det som är värt att ta tillvara i detta liv, utan att överge kritiskt tänkande eller den vetenskapliga metoden. Vad jag efterfrågar är en syntes av det bästa i mänsklighetens utveckling hittills, och det bästa i det vilda livet. Vi behöver inte överge kritiskt tänkande bara för att vi lämnar civilisationen. Civilisationen och kritiskt tänkande är inte synonymer, snarare tvärtom, de är varandras motsats, för civilisationen förstör det vilda livet som ytterst är den grund som den vilar på, som den bygger på, ja civilisationen sågar av grenen som den sitter på genom sin miljöförstöring. Vi behöver inte bli vidskepliga bara för att vi lär oss av ursprungsbefolkningar (här har New Age gjort fel), vi kan ta det bästa hos dom, och förena det med det bästa som vi har lärt oss av civilisationen hittills, och ha det med i bagaget när vi lämnar civilisationen, såsom yttrandefrihet, religionsfrihet, HBTQ-frihet, anarkism, feminism o.l.

Slutligen, vår skuld till det vilda kräver betalning. Antingen är vi visa, och betalar det frivilligt, genom att offra oss själva istället för att fortsätta offra naturen och djuren, eller så kommer "den planetära kronofogden" - kollapsen, i form av klimatförändringar, oljetopp och finanskriser, och tvingar oss att betala vår skuld genom massvält och massdöd, p.g.a. att resurserna överutnyttjas och miljön och klimatet förstörs.

2016-11-26 @ 13:16:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (1) Trackbacks ()

Bo Setterlinds vackra bön

Jag är inte religiös, men jag kan ändå fascineras av följande bön av Bo Setterlind, från diktsamlingen "Stryk molnet från din panna" (1979):

"Herre, ge mig ord, friska som dagg, så att jag kan göra Din skapelses skönhet rättvisa."

2016-11-25 @ 11:47:57 Permalink Gud Kommentarer (0) Trackbacks ()

Anarkoprimitivism och kärnkraftsavfallet: hur går de ihop? Och något om anarkoprimitivism och sjukvård

Ett av de tungt vägande argumenten mot anarkoprimitivism och anticivilisatorisk filosofi är frågan om vem som ska bevaka kärnkraftsavfallet efter att vi återgått till naturen. Jag erkänner att detta är ett tungt argument. Men jag ska försöka besvara det här:

Jag är inte för att vi lägger ner teknologin genast, helt och hållet. Det är orealistiskt. Jag är mot teknologi i princip, men vi behöver bygga en bro mellan vårt nuläge och den tid då vi har återgått till naturen. Kärnkraften är ett stort uppror mot en sådan bro (det är därför jag hatar den), men jag tror vi kan finna en ändå.

Kärnkraften är ungefär lika svår att avveckla som sjukvården. Dessa två fält; kärnkraftsteknologin och sjukvården, bör vara de sista teknologier som vi överger när vi har återgått till naturen (införstått att vi inte bygger fler kärnkraftverk, utan avvecklar de vi har). Och det jag hoppas på, är att vi vid det laget har listat ut hur vi ska göra med dessa samtidigt som mänskligheten får vara vild och fri. Sjukvården är lättare att komma över * (vi låter naturen ha sin gång, med större dödlighet, en försoning med vår dödlighet), kärnkraftsavfallet är det verkliga problemet. Men låt oss säga att den bro vi bygger tillbaka till naturen är en tidsperiod på femtio år in i framtiden. Tror du inte kärnkraftsteknologin (om vi låter den vara den sista vi lägger ner) vid det laget har hittat ett säkert förvaringsställe för kärnavfallet? Mycket kan hända på femtio år. Och forskning kring teknologin om hur vi lagrar kärnavfall borde få största prioritet i vårt samhälle under denna tid.

* Vi kommer att dö mer i det vilda tillståndet, pester kommer att härja, vi finner inte botemedel mot folk som drabbas av (både dödliga och ickedödliga) sjukdomar. Jag förespråkar att vi för vidare så mycket av den medicinska kunskap som vi har lärt oss, men att vi, när den inte räcker, och vi lider mer än vi kan bära, hellre än att civilisera oss igen, offrar vårt liv, begår eutanasi helt enkelt. Vi offrar oss för att säkerställa mänsklighetens och de andra djurens fortsatta vildhet och frihet, vilket kräver sitt offer. Vi har kanske lärt oss vad civilisationen leder till - ekokatastrof - och vill offra allt för att inte detta ska upprepas. En ökad dödlighet tjänar också mänskligheten och djurriket genom att öka tillgången till mat - vi behöver minska befolkningsmängden även efter att vi gått tillbaka till naturen och efter att vi under femtioårsperioden (bron) minskat befolkningsmängden ner till en tiondedel av vad vi var, vilket jag har förespråkat på den här bloggen. Innan vi lämnade stenålderslivet för jordbruk, var mänskligheten till antalet 250 000 enligt vissa, 6-10 miljoner enligt andra. Kanske vi behöver gå ner till samma nivåer för att trygga att vi inte utrotar djurarter och fiskar (jag är däremot för permakultur, främst skogsträdgårdar, och småskaligt fiske i det vilda tillståndet, men inte för jakt p.g.a. att vi som en tiondel av 7.4

miljarder, alltså 740 miljoner människor, är för många för att kunna jaga, vi skulle utrota många djurarter om vi jagade).

2016-11-24 @ 14:20:00 Permalink Allmänt
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Chockerande snabb issmältning

På sistone har den globala ismängden smält så snabbt att det är rent chockerande. På fyra dagar (16 Nov.- 19 Nov.) har isutsträckningen i Arktis smält med 49 000 kvadratkilometer. Och det under en tid då Arktis vanligtvis redan är långt in i kalla vintern! Jag tror det aldrig har hänt förut. Isen brukar växa starkt under denna period.

Den globala isutsträckningen på planeten är nu omkring fyra miljoner kvadratkilometer mindre än under förra året, (och isutsträckningens var på 20 miljoner kvadratkilometer förra året). Det är så man baxnar. Något radikalt är på gång i klimatet. Vi lever mitt i abrupta klimatförändringar. Isen är en av våra viktigaste indikatorer på den globala uppvärmningens faktum och dess hastighet.

Den snabba issmältningen beror på att det i långa tider har varit (på många håll i Arktis) 20 grader högre temperatur än normalt, över medeltemperaturen under åren 1979-2000. Detta är inte hållbart i längden.

Härefter skall jag extra noga följa med klimatnyheter från Arktis. När det är krig lyssnar man extra noggrant på radion, och för mig är en så abrupt klimatförändring samma som en krigssituation. Vi behöver mobilisera oss för klimatet lika starkt som om det var under andra världskriget.

Det är Sam Carana som på sin blogg och på Facebook har tillhandahållit ovanstående uppgifter.

2016-11-23 @ 12:41:00 Permalink Isförlusten i Arktis
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Dikten "Lita" av min flickvänTitti Spaltro

Lita på det lilla, sköra, bräckliga livet...

Den som inte syns, inte skapar stora rubriker eller närs av storslagna fantasier...utan bara är ...i all sin enkelhet och brustenhet. Kanske, lite som det lilla, vilda liv som Naturen har att erbjuda...

Det är lycka.

(Titti Spaltro)

2016-11-23 @ 12:30:00 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jesu återkomst: den vilda naturens återkomst

Kanske är Jesu återkomst
inget annat än den vilda naturens återkomst,
exodus ur Egypten - civilisationen.
Kanske är den Nya Jorden som de kristna pratar om
den återupprättade vildmarken.
Kom naturens återkomst!
Kom vilda djur och vilda växter!
Väx över vår vidriga civilisation,
göm den barmhärtigt, detta sår,
detta brott, förlåt det genom att
växa över det.
Trött på detta brott
spejar jag mot horisonten
efter tecken på civilisationens kollaps
och den vilda naturens återkomst.

2016-11-21 @ 12:29:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (2) Trackbacks ()

De fångna djurens rewilding

För dem som har följt denna blogg lär det vara klart att jag vill att alla de fångna djuren ska släppas fria, sakta men säkert. Att de ska få "rewilda" sig (förvilda sig). Men är detta alls möjligt?, frågar du kanske. Är det bara en utopi?

Jag tror att det i princip skulle vara möjligt. Men det kräver mycket av oss människor. Att vi verkligen uppoffrar oss. Nu ska jag räkna upp de steg vi bör ta:

Det första vi bör göra, är att hindra de flesta av våra fångna djur att föröka sig, så att vi bara försäkrade varje arts överlevnad, men siktade på att de skulle bli radikalt färre. Vi har helt enkelt för många fångna djur för att vi skulle kunna släppa dem fria idag. Det går inte. Det finns inte tillräckligt skog och mark för dem i friheten, inte minst i det klimat där de hör hemma. Jag tror deras mängd bör

minskas åtminstone lika mycket som mänsklighetens befolkning bör minskas, alltså till en tiondedel av det nuvarande.

Det andra vi bör göra (helt från starten) är att forska kring djurens rewilding, hur den skulle kunna genomföras. Det skulle kunna bli en uppgift för konservationsbiologin, som ju är mycket mån om att restaurera vildmark. Att forska kring restaureringen av vildmark bör gå hand i hand med forskning i de fånga djurens rewilding till dessa samma restaurerade vildmarker. Man borde t.ex. forska i vilka klimat de respektive djurarterna kan överleva i. Var ska vi placera hundarna t.ex.? I djungeln? Klarar korna vintern här uppe i nord ute i det vilda, eller bör de förflyttas söderut? Här finns mycket att forska i. Vi får treva oss fram försiktigt.

Det tredje vi bör göra (helt från starten) är förstås att låta människan rewilda sig, för utan människans rewilding, finns det lite hopp om djurens rewilding. Vi bör bli radikalt färre (en tiondedel av hur många vi nu är), och vi bör avfolka städerna och bygga upp landsbygden, för att leva i små stammar som de vilda ursprungsbefolkningarna, och ytterst bör vi emigrera söderut till varmare trakter, där vi har lättare att klara vintern utan att behöva jaga och hugga ner skog så mycket. Människans rewilding är kopplad till djurens rewilding, för vår civilisation kräver att djur är i fångenskap (det är fångenskapsmaskineriet civilisationens väsen), medan den rewildade mänskligheten inte kräver djur i fångenskap. Bara en rewildad mänsklighet kan tillåta att åkermarkerna växer till skogar igen, så att ekosystemen i vilka våra fånga djur ska leva i vilt tillstånd, restaureras. Civilsationen kräver nämligen jordbruk (det hör till dess väsen), medan en förvildad mänsklighet kan klara sig på skogsträdgårdar och småskaligt fiske (vi behöver inte jaga för att klara oss, dessutom skulle jakten lätt kunna utrota många arter, så många är det som ska jaga), vi behöver inte åkrarna, de kan få växa sig till skogar.

Till sist den avgörande, djurrättsliga frågan; vill djuren rewilda sig? Jag tror det är bortom varje tvivel att de vill det, även om det innebär större risker. Vi kan bara fråga oss själva; vad väljer vi av följande alternativ - fångenskap med trygghet eller frihet med risk? Jag skulle självklart svara "frihet med risk". Så farligt är det inte att dö eller skada sig/bli sjuk att jag skulle vilja vara i fångenskap för att förvaras i trygghet från riskerna att svälta och att skada sig/bli sjuk. Är man inte tvungen att leva är det inte så farligt att skada sig/bli sjuk, blir livet för outhärdligt kan vi avsluta det helt enkelt.

2016-11-18 @ 15:43:00 Permalink Conservation biology Kommentarer (0) Trackbacks ()

Apokalypsen enligt T.C.Boyle

Här finns en viktig artikel av T.C. Boyle om apokalypsen. Den beskriver väl hur jag känner det inför framtiden, och påminner en del om Guy McPherson.

2016-11-18 @ 13:51:00 Permalink Guy McPherson Kommentarer (0) Trackbacks ()

Staden är en ekokatastrof

Jag övar mig i att se tillvaron med den s.k. "silverblicken" (ett uttryck som den kristna mystikern Hjalmar Ekström använde), blicken som ser alltings sanna väsen, som avslöjar allt och ser bakom de ytliga fasaderna, blicken som tar tillvara det de andra försmår och föraktar, som ser det lilla, de små tingen som andra inte bryr sig om, som t.o.m. ser värdet i avfall, skräp, sopor och bajs. Det är den oskuldsfulla blicken, som ser allt som om det vore för första gången, som ser allt med blicken hos en utomjording som ser vår värld för första gången.

Låt mig se med denna blick en stund, och låt mig särskilt se staden med denna blick. Jag skall berätta för dig vad jag ser då: jag ser en ekokatastrof. Naturen, den vilda naturen i all sin prakt och glädje, har dött i staden. Det är en död fläck på kartan. Skogarna och de vilda djuren är förintade och fördrivna från staden, kvar är bara några små parker, alléträd och andra enstaka träd här och där, och några duvor och kråkor. Alla de andra vilda djuren, träden och växterna har förintats och fördrivits i den natur som en gång låg på stadens område. Vi glömmer lätt att den vilda naturen en gång blomstrade där staden ligger, att stora vilda skogar växte där. Vi tror staden är ett naturligt tillstånd. Som om den alltid varit där, och inte stulits från den vilda naturen. Men med lite historiskt perspektiv går det att skönja ekokatastrofen. Hur det vilda har förintats i staden, systematiskt, det vilda tillstånd som är naturens och människornas rätta element, det vi har evolverat genom årmiljoner att leva i. Kvar är en steril, död miljö, full av maskiner och betong, där man hela tiden systematiskt utrotar allt som kan läka detta jättelika sår i naturen som staden faktiskt är, man rensar bort alla löv från gator och gräsmattor, täpper till alla sprickor i asfalten (och förnyar den med jämna mellanrum), allt sånt som skulle kunna bli näring för det vilda livets återkomst. Man slavar för att förtrycka vildheten, både den i stadsmiljön och den i sin egen natur. Dessa två ting hänger ihop, den som utrotar vildheten i sin närmiljö, utrotar den också hos sig själv (och vice versa), med robotaktigt slaveri som följd. Det finns inte slaveri i den vilda naturen, det är civilisationens påfund.

Förintelsen av den vilda naturen i staden och på landsbygden, det är den sanna Förintelsen, inte nazisternas Holocaust, som inte ens har

ägt rum *. Den vilda naturens förintelse är urförintelsen, som alla andra förintelser sedan har växt ut ur. Denna förintelse har den olägenheten, att vi alla är skyldiga till den, vilket kan vara orsaken till att den förnekas så mycket.

Staden är också den ort varifrån förstörelsen av övrig natur orkestreras, där den elit bor som är skyldiga till den ekocid (ecocide) som vi ser idag. Bönderna på landsbygden är, och har alltid varit, långt miljövänligare, trots att de också är delvis medskyldiga till den vilda naturens förintelse genom jordbruket och boskapsskötseln. Men de emottar sina order från staden, staden är den som orkestrerar den vilda naturens förintelse på landsbygden, och jag tror att så alltid varit fallet. Men bönderna har trots allt fötterna på jorden, och lever inte i finansbubblor, såsom eliten gör, alienerade från naturen och marken. Staden har alltid varit en bubbla, frånkopplad verkligheten, djupt ohållbar, krävande slaveri, den har alltid varit en cancertumör, psykotisk med all sin konstlade kultur och sina verklighetsfrämmande operor, romaner, dramer och poesi, en navelskådande kultur som bara lever för sig själv, inkrökt i självet, som tar mer än den ger, som utsuger omgivningen, natur, djur och fattiga.

Ska vi börja respektera den vilda naturen igen, krävs det att vi börjar avveckla civilisationen och lämnar städerna, blir radikalt färre (frivilligt), låter åkrarna växa sig till skogar (och odlar skogsträdgårdar!), släpper de fångna djuren fri och återtar de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil på landsbygden. Då skulle naturen överta städerna och åkarna och läka detta stora sår i naturens själ om vi åstadkommit.

* jag förnekar inte koncentrationslägrens och judeförföljelsens existens, endast massutrotningen av judar genom användning av gaskammare.

2016-11-15 @ 12:30:00 Permalink Civilisationskritik
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Civilisationens undertryckande av naturen och allt som är naturligt

Jag har många gånger varit med om tillfällen på gatan då jag mött hundar som har skällt, och deras ägare har blivit arga på sina hundar, och förbjudit sina hundar att skälla. Tänk efter vad detta innebär; att förbjuda en hund att skälla. Motsvarigheten till det vore om jag förbjöd en människa att prata, och tejpade igen hens mun. Båda dessa förfaranden är grovt kränkande, enligt min åsikt. Men få

reagerar mot att man förbjuder hundar att skälla. Det ska liksom vara helt naturligt, fast det är vidrigt och motbjudande. Det innebär en demonisering av hundens naturliga drifter, som om det alltid vore tecken på aggressivitet att en hund skäller. Men jag tror definitivt inte det. Skällandet är hundens enda språk (förutom kroppsspråket), och kan betyda en mängd olika saker, och uttrycka en mängd olika affekter. Jag tror t.ex. att hundar kan skälla av uppsluppenhet, glädje, nyfikenhet, kärlek, förvåning, förundran, iver, svartsjuka, grälsjuka, förnärmelse, sorg och en mängd andra affekter. Hundägare som tror att hundar alltid är aggressiva när de skäller har en oerhört primitiv uppfattning om skällandet och hundens väsen, som jag har svårt att tro att en hundägare har. Men att förbjuda hunden att skälla tyder ändå på en sådan uppfattning.*

Jag ser civilisationens väsen avslöjas i detta förbud mot hundarnas skällande. Det är så mänskligheten uppför sig i stort. Det naturliga undertrycks och ersätts av det konstlade. Vi får inte öppet leva ut våra naturliga, fredliga, vardagliga drifter. Vi skäms över dem och gömmer dem. Eller varför tror du vi gömmer oss på toaletten bakom låsta dörrar när vi ska bajsa och kissa, detta heliga återförande till naturen av det vi har tagit från henne? Varför måste vi dölja detta och skämmas för detta? Eller varför blir vi haffade av polisen om vi går spritt naken i stan en varm sommardag? Har vi fallit så djupt att vi inte tål att se varandras kroppar, att vi skäms över våra egna kroppars utseende? Att vi skäms över vår djuriskhet? För alla djur är ju nakna, och nakenheten förbinder oss med djuren.

Eller varför måste vi alltid ha sex i hemlighet, bakom stängda dörrar, inomhus? Varför inte ha det ute i det fria, såsom djuren gör, utan skam? Har vi fallit så djupt att vi betraktar sex som något skamligt att dölja (1)? Och som därför genererar en hel porrindustri som en ringa kompensation, en sexistisk och pervers industri (i alla fall största delen av den)? Detta förakt för allt kroppsligt speglar ett förakt för naturen och det vilda som mänskligheten haft sedan civilisationen uppstod, och som mynnat ut i kapitalismens betraktande av naturen som enbart en källa till naturresurser att exploatera. Vad är detta annat än ett djupt förakt för naturens helighet, ett skändande av själva livet? Det är dogmen om att naturen endast är till för oss människor, och inte för sin egen glädjes skull, inte för sin egen skull. Kan föraktet för något bli större? Det är en herres förakt för sin slav, som hen ser som enbart till för att tjäna sin herre. Kapitalismen ser inte att den fortsätter den kolonialistiska slavdriftens tradition i hur den behandlar naturen och djuren. Precis så som slavhandlarna såg på de afrikanska slavarna på 1700-talet, ser de kapitalistiska cheferna på naturen och djuren. Och detta sipprar ofrivilligt över i deras syn på människan, människan är till för att

"arbeta i sitt anletes svett", är bara till för att tjäna slaverimaskineriet civilisationen. Människan ses som en resurs att exploatera, tredje världens fattiga ses som billig arbetskraft att exploatera. Alla skall jobba för arbetets (och tillväxtens) egen skull, inte för arbetets nyttas skull, för den nyttas skull som arbetet skapare för livets helhet. Detta är vad man kallar "arbetslinjen", där man försöker skapa jobb för jobbens egen skull, för den eviga tillväxtens skull, och där människan reduceras till slav och arbetsrobot, som om detta var hennes sanna väsen. Men det är det inte, vi är inte evolverare att löneslava, vi arbetade överhuvudtaget inte innan vi lämnade djungeln, ja innan civilisationen uppstod för 10 000 år sedan. Att leka (2) och ta det lugnt, ett liv utan ständig stress och ständigt arbete, det är människans sanna väsen, som vi levt i under millioner år, hens djuriska väsen som vi undertrycker, på samma sätt som vi undertrycker djuren, naturen och allt som är naturligt och vilt. Allt hänger nämligen ihop.

* och även om hunden verkligen var aggressiv, tycker jag det är vidrigt att förbjuda det, det är som att förbjuda en människa att bli arg och vred, vilket är förnedrande. Vrede är en naturlig drift som bör bejakas, såframt det inte övergår i våld mot människor, djur och natur. Men att en hund skäller aggressivt betyder inte att den vill gå till attack och bita. Jag tycker att hundar alltid ska ha rätt att skälla, även när de är arga, lika mycket som vi människor har rätt att säga ifrån när vi blir arga.

Jag har annars lärt mig att urskilja när hunden skäller så att den vill bita och anfalla, jag kan urskilja det i tonen hos skällandet. Men hundar på gatan har aldrig skällt så.

(1) I boken "Indianliv" av Erland Nordenskiöld (Åhlen och Åkerlunds förlag 1926) beskriver författaren hur flera urinvånarstammar i Amazonas lever. Bl.a. berättar han om hur deras ungdomar inte brydde sig om att gömma sig när de skulle ha sex med varann. Jag tror detta är rätt allmänt bland vilda urinvånare. De har heller inte några privata utrymmen att gömma sig i, man lever tätt inpå varann, och delar sovutrymme med varann i sina hyddor och tipin. Jag tror att det är med uppkomsten av de privata utrymmena som sex börjar ses som något privat att dölja. Det finns en länk mellan detta och nakenheten. Det är något som är fel och sjukligt med detta, tycker jag. Det är också först i civilisationen som man börjar leva nära främlingar som man inte ens känner, det är först i civilisationen som man har förlorat communitykänslan med sin omgivning, vilket bidrar till att man vill dölja sitt sex och sin kropp för de andra, och ha ett "privatliv". Privatliv är något främmande för urmänniskan och för djuren, och är ett tecken på

djupt förfall, sjuklig individualism, på att vi förlorat communitykänslan med vår omgivnings människor.

(2) det vi uträttade under vår tid innan människan lämnade djungeln, samt på stenåldern när vi var jägare-samlare, var som en lek för oss, det var inte arbete i egentlig mening, precis som det är för resten av djuren. Något blir arbete när man har någon över sig som befaller en att arbeta (eller en kund som kräver att man ska arbeta, annars får man ingen lön), när det kopplas loss från det övriga livet, när arbete och fritid inte längre är ett, när det blir mekaniskt, så att man blir som en arbetsrobot, samt när man arbetar för mycket så att det blir tungt och stressigt, såsom vi gör i vår civilisation med våra åtta timmars arbetsdagar. På stenåldern "arbetade" vi bara två till fyra timmar om dagen, säger paleoantropologerna, därför kändes det inte som riktigt arbete, utan det gick som en lek.

2016-11-14 @ 15:56:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (2) Trackbacks ()

Hur luffaren Öland ville dö

"Jag vill inte in på något ålderdomshem. Jag vill dö i ett vägdike."

(Luffaren Öland i boken "Trådarbetande luffare" av Birger Magnusson, Atremi 2006)

2016-11-12 @ 11:25:30 Permalink Luffarliv Kommentarer (1) Trackbacks ()

Civilisationens och läkarnas svek mot livets helhet

Jag läste på nåt ställe att stenåldersmänniskan kämpade ständigt för att kontrollera sin befolkningsmängd så att de inte skulle bli för många, för att de skulle kunna föda alla med mat. Jag tror de också hade en känsla för balansen mellan dem och andra arter. Och jag tror att de därför såg deras höga barnadödlighet, samt sjukdom och förtidig död, som naturens sätt att hålla befolkningsmängden nere, dvs. att det ytterst sett tjänade livets helhet.

Denna visdom verkar ha försvunnit sakta med civilisationens ankomst, när befolkningsmängden började öka, och inte minst i vår tid, då överbefolkningsproblemet är stort.

Läkarna i vår tid svär ed på att de skall rädda liv till vilket pris som helst. Och detta förfarande är en stor bov i dramat när det gäller överbefolkningsproblemet. Döden ses inte längre som något som tjänar livet, balansen mellan arter, som något ytterst sett gott. Dödens helighet har försvunnit. Vi sätter all vår kraft på att utrota

döden. Detta leder till ekokatastrof. Har aldrig läkarna tänkt på detta? Att deras verksamhet att bekämpa döden ytterst leder till överbefolkning och ekokatastrof? De ser inte att vi är underställda entropilagen*, så att om man minskar entropin på ett ställe, ökar man det på ett annat ställe, för att jämvikten ska upprätthållas. Det innebär att bekämpar man frenetiskt döden nu, och övervinner den i stor skala nu, blir det bara svårare senare. Överbefolkningen kommer nämligen att utkräva sitt pris, och det är ekologisk kollaps, vilket kommer att utkräva en otrolig mängd dödar av mänskligheten under detta sekel. Man kommer inte förbi entropilagen, hur man än försöker lura den. Den enes vinst är den andres förlust. Vår nutida vinst i minskad dödlighet, kräver ökad dödlighet hos våra efterkommande, som får betala notan av vår nutida överbefolkning, genom miljöförstörelsen.

Men kan man klandra läkarna? Jag tror inte det. Vår benägenhet att lindra lidande där vi finner den, störtar oss ofrivilligt in i överbefolkningsproblemet. Vi kan inte begära att läkarna ska sluta lindra lidande, och det är ju detta som ytterst resulterar i att vi bekämpar döden. Vi måste bara erkänna att vi fastnat i en blindgata. Det finns ingen utväg. Tåget har gått, det är för sent att ändra situationen. Det enda som hade hindrat oss från vår galenskap, vore om vi inte hade lämnat djungeln eller stenålderns livsstil. Nu har vi blivit en cancersvulst på Moder Jord, och vår undergång är säker, om man ska tro entropilagen. Vår livsstil och dödens bekämpande kommer att ha sitt pris. Det betalas redan nu av tredje världen och andra arter i naturen. Men tiden kommer då även den västerländska mänskligheten kommer att få betala priset för att vi skuffat döden och kollapsen på framtiden, istället för att dö och kollapsa lite grann hela tiden, såsom vi gjorde i djungeln och på stenåldern. Kollapsar man lite grann hela tiden, genom att leva i askes och fattigdom, genom att inte bygga civilisation, utan leva sårbart och enkelt i djungeln, dvs. hållbart, såsom många urbefolkningar gör än i dag, då behöver man inte uppleva denna gigantiska kollaps som väntar vår civilisation. Det är som med tandskötseln, sköter man sina tänder, behöver man inte plågsamma tandläkarbesök (som när tandläkaren ska ta bort tandsten). Man offrar sig lite varje morgon och kväll när man borstar sina tänder och använder tandtråd eller tandpetare. Man betar av lidandet lite varje dag, så att inte allt samlar sig till framtiden. Det var så vi levde i djungeln och på stenåldern. Det var ett tufft liv, vi hade ingen sjukvård, och vi kämpade med rovdjuren. Men vi betade av lidandet litet i taget. Hade vi fortsatt så hade vi aldrig fått någon ekologisk kollaps. Nu lever vi i lyx och rikedom, och tror att vi skall kunna fortsätta så inom oöverskådlig framtid. Priset för allt detta, ja det frågar vi aldrig efter. Det skjuter vi på framtiden, genom t.ex. skyhöga statslån. Våra efterkommande får

betala priset i form av obetalda lån, oljetoppskollaps och ekologisk kollaps. Vi har inte borstat våra ekonomiska tänder, och nu väntar det "planetära tandläkarbesöket".

* entropilagen är den naturlag som säger att allt går från ordning till oordning, från liv till död, från energi till avfall.

2016-11-10 @ 15:40:00 Permalink Civilisationskritik
Kommentarer (3) Trackbacks ()

.
“If all the insects were to disappear from the earth, within 50 years all life on earth would end. If all human beings disappeared from the earth, within 50 years all forms of life would flourish.” (Biologist Jonas Salk)

2016-11-09 @ 15:10:08 Permalink Citat
Kommentarer (2) Trackbacks ()

Deb Ozarko om döden och mänsklighetens slut

"Facing our own mortality can be, in many cases, a radical awakening to a more sacred connection with all Life. - - - - I believe that if we faced the fact that we may be coming to the end of our incredible evolutionary journey as a species, we can live with more love in our hearts than we’ve ever known. To me, this is a beautiful thing.". (Deb Ozarko i denna viktiga artikel)

2016-11-09 @ 14:56:00 Permalink Döden
Kommentarer (2) Trackbacks ()

Bristen på moraliskt medvetande och moralisk uppfostran hos lärarna på skolan

På våra skolor är det kunskapen som är det överlägset viktigaste, inte moral och hur man lever (bara ett vitsord ges åt "uppförande", medan alla andra vitsord ges åt hur mycket kunskap man har i olika ämnen). Man lär sig inte heller att värdera de fakta som presenteras, utan man ska bara itutas fakta på ett "objektivt" sätt, läraren ska vara så jäkla "objektiv", och inte lära eleverna att värdera moraliskt det han lär ut, att ta ställning mot det onda. Hur ska hen kunna lära eleverna detta, när hen inte ens själv vågar värdera och kritisera i sin undervisning?

När vi undervisades om Napoleon Bonaparte t.ex., sa historieläraren aldrig att han var en riktig diktator och maktmissbrukande erövrare, lik Hitler, utan han presenterades bara på ett "objektivt" sätt. Vilket

fick oss elever att anse honom som en reko kille, ingen att avfärda som kriminell.

Kolonialismen fördömdes likaså aldrig av våra historielärare, utan den presenterades likaså på ett "objektivt" sätt, som om den var det naturligaste i världen. Christoffer Columbus kritiserades inte, fast han var ohyggligt grym mot infödingarna. På samma sätt med industrialismen, den presenterades som det naturligaste i världen. Mina lärare hade inte tillstymmelse till ekologiskt medvetande. Vetenskapen och dess landvinningar kritiserades aldrig, det civiliserade projektet kritiserades aldrig.

Det enda jag minns som fördömdes riktigt tydligt, var "Förintelsen" under andra världskriget. Är det inte betecknande att just det fördömdes som aldrig ens har hänt, medan brott som verkligen begåtts gås förbi utan kritik? (Och Hitler fördömdes naturligtvis också, på basen av Förintelsen.)

Är inte den "objektivitet" som lärarna menar sig ha, en falsk objektivitet? Är det inte detta en kollaps för moralen? Är det inte ett svek mot eleverna? Är inte att ta ställning mot ondskan den enda rätta objektiviteten?

Det är inte bara grundskolan och gymnasierna som har denna allvarliga defekt. Även universiteten har det delvis. I de kyrkohistoriska läroböckerna får man aldrig lära sig hur vidriga korstågen var. De presenteras "objektivt", som något helt naturligt.

Detta är inte bara lärarnas fel, utan själva skolsystemets fel. Lärarna är ju bara nickedockor, marionetter som styrs ovanifrån av staten. Detta underminerar lärarnas moraliska medvetande, de får inte lära ut något som inte står i böckerna. Lärarna tillåts inte ha moraliskt samvete, de tillåts inte att vara självständiga, kritiska varelser. Hur kan någon vilja bli lärare under sådana omständigheter? Det är oerhört vidrigt alltså. Vi borde bojkotta skolan.

2016-11-08 @ 14:34:00 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (4) Trackbacks ()

Kristendomens antropocentriska "tjänande av varann" och dess följder

I boken "Den protestantiska etiken och kapitalismens anda" från 1905 argumenterar Max Weber för att rötterna till kapitalismen står att finna i den kristna, protestantiska, och särskilt i den kalvinistiska arbetsetiken, där det t.ex var ett tecken på att man var utvald till frälsning om man lyckades bra i affärslivet.

I samma anda skulle jag påstå att rötterna till industrialismen står att finna i den kristna arbetsetiken, särskilt i läran om att vi ska "tjäna varann". Vi ska tjäna människan, så att människan får det bara bättre och bättre, därav alla uppfinningar som ledde till industrialismen. I himlen är alla änglar upptagna med att tjäna varann (så enligt t.ex. Swedenborg), och därför ska vi på jorden också tjäna varann.

Det som slår mig i denna arbetsetik är att den är oerhört antropocentrisk (människocentrerad). Det hymlas inte med att det är människan som ska tjänas. Vi ska tjäna varann, alltså våra medmänniskor. Kristendomen betonar aldrig att det främst är livet som ska tjänas, helheten, alla varelser. Den påstår visserligen att man ska tjäna Gud, men var står det i bibeln och de kristna skrifterna att naturen ska tjänas, att djuren och växterna även ska tjänas? Det är oerhört sällsynt, jag har aldrig påträffat det.

Att det var människan som skulle tjänas, inte naturen och djuren, var en självklarhet ända sedan antiken, men först i industrialismens början tog detta synsätt ett stort skutt framåt. Då blev det för första gången tydligt att det var människan som skulle tjänas på bekostnad av naturen och djuren. Detta drag hos kristendomen blev bara starkare och starkare, och nu ser vi följderna av det i form av miljöförstörelse, klimatförändringar och vidriga djurfabriker. Först nu blir det antropocentriska draget i den kristna arbetsetiken tydligt, när vi ser följderna av det.

Kristendomen har fått oss att alltid fråga "Vad vill människan"?, och skyndat att uppfylla denna vilja. Den har aldrig frågat "Vad vill naturen?", "Vad vill djuren och växterna?", och försökt uppfylla deras vilja. Detta finns liksom inte inbakat i kristendomen och bibeln. Hade vi frågat oss detta, hade aldrig industrialismen och djurfabrikerna uppstått. Jag minns t.ex. en bild från sjuttonhundratalet i en encyklopedi från samma tid, som visade en maskin som drevs av hästar, som gick runt i ring kring maskinen, med skygglappar för ögonen. De gick monotont runt och runt i ring kring maskinen, och drev den. När jag såg bilden blev jag mycket förbannad, civilisationens väsen liksom avslöjades för mitt inre, och jag önskade att den skulle kollapsa, att domedagen skulle komma över den.

Det är till sånt som kristendomens arbetsetik egentligen uppmanar. Allt ska tjäna människan, oavsett följderna för naturen och djuren. Det är så man vill spy.

Nu får vi skörda vad vi sått. Vi får ta konsekvenserna av kristendomens människoförhärligande (kanske en följd av att dess gud, Jesus, är en människa?).

För att få en balans i denna gigantiska obalans mellan tjänande av människan och tjänande av naturen/ djuren/växterna, måste vi kanske mer tjäna naturen/djuren/växterna än vi tjänar människan. Kanske det blir såsom T.C.Boyle säger, att den som verkligen vill bry sig om naturen blir människornas fiende. Man kan inte göda civilisationen utan att komma i konflikt med naturen, och man kan inte göda naturen utan att komma i konflikt med civilisationen. Dessa två sfärer står i diametral motsats till varann.

Frågar vi oss "Vad vill djuren och växterna", då kommer vi kanske (till sist) på att de inte vill vara i fångenskap, i sterila utrymmen, utan vill vara fria i den vilda naturen, såsom de var skapade, evolverade, att vara. Frågar vi mullen vad den vill, får vi kanske till svar att den vill ha skog växande på sig (den vill inte utarmas av det konventionella jordbruket), såsom all mull får som lämnas i fred att förvildas. Skulle vi uppfylla denna mullens vilja, ja då får vi lov att avveckla civilisationen.

Skall vi sluta tjäna civilisationen, och börja tjäna livet som helhet, naturen, ja då är kanske det första vi bör göra, att sluta jobba. Sluta tjäna dessa giftiga pengar som har förgiftat hela vår tillvaro. Det är det jag själv har gjort. Sluta tjäna detta döds- och fångenskapsmaskineri, och lämna livet i fred att göra det det själv vill. Kanske det krävs lite lathet, helt enkelt. Och askes, askes framför allt. Ett hemlöst liv, att sova i hyddor och tält i skogen, så man slipper betala hyra till civilisationen, passar bra in på detta.

Med lathet menar jag inte att man inte ska göra någonting alls. Jag uppmuntrar kraftigt ideellt, volontärt arbete. Där får man gärna ge sitt allt. Men man får gärna vara lat när det gäller löneslaveri. Jag uppmuntrar volontärt arbete som på något sätt motarbetar civilisationen, saboterar civilisationen. Överhuvudtaget att arbeta gratis saboterar vår ekonomi som bygger på löneslaveri. Och då betalar man inte heller skatt till vårt förtryckande statsapparat, som använder pengarna till förtryckande ting som skolor och militär. Jag förordar pengarnas avskaffande och införande av gåvoekonomi, såsom vi hade det i det urgamla bondesamhället, då alla var självförsörjande. Det fungerar bara i småskaliga bystrukturer, alltså måste vi avveckla civilisationen som sådan.

2016-11-07 @ 15:27:00 Permalink Askes
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Väckande ord av Björn Forsberg

"...möjlighetsutrymmet för att förverkliga ett hållbart samhälle krymper ju längre samhällsutvecklingen framskrider i ohållbar riktning." (Björn Forsberg i "Tillväxtens sista dagar", Ruin 2007)

2016-11-07 @ 13:29:32 Permalink Civilisationskritik
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Uppdatering av min syn på självmord i vår tid

Jag har tidigare på den här bloggen uttryckt extrema tankar kring självmord, som att det i vår tid skulle vara en god gärning att ta sitt liv. Jag hade en tid för ett år sedan då jag verkligen tänkte så på allvar, och även tyckte att jag inte var värd att leva, att världen skulle vara en bättre plats utan mig, särskilt med tanke på att vi inte har någon kolioxidbudget att spendera (enligt t.ex. klimatforskaren David Wasdell), att vår koldioxidbudget redan är "massively overspent". Sedan dess har dessa tankar mattats av, och jag har märkt att jag trots allt kan vara till nytta i den här världen, så att det finns ett skäl för mig att leva. Att jag faktiskt kan bidra till att världen släpper ut mindre koldioxid än om jag var död.

Ja, det är så jag tänker idag. Det finns inte något skäl att ta självmord, eftersom alla kan vi bidra till att väcka mänskligheten till att slippa ut mindre koldioxid, så klimatet kan räddas. Alla har potentialen att bli en väckarklocka för mänskligheten.

2016-11-03 @ 12:10:00 Permalink David Wasdell
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Två vägar till att leva i överflöd

"För det finns två möjliga vägar till att leva i överflöd, påpekar Sahlins; att producera mycket eller att inte behöva så mycket." (David Jonstad i sin bok "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga" Ordfront 2016)

2016-11-02 @ 17:36:00 Permalink David Jonstad
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Gå till myran och se hur hen slappar

"Gå till myran du late, se hur hon gör och bli vis." (Ordspråksboken 6,6) Detta bibelord har använts sedan urminnes tider för att uppmana till flit och hårt arbete. Man har använt det för att försvara slaveri och löneslaveri. Civilisationen har varit desperat efter att hitta stöd i naturen för "arbetslinjen", och har, enligt många, funnit detta hos myrorna. Men tänk om myrorna är lata? Då faller hela det traditionella bibliska stödet för arbetslinjen! Myrorna har antaligen varit de enda i naturen som på något sätt förefaller spegla arbetslinjen. Kan man inte försvara sig med dom, ja var ska man då

hitta stöd? Djuren slappar ju vanligen rätt mycket. Även myran, om man ska tro David Jonstad, som skriver:

"Shoppa, shoppa, shoppa! Jobba, jobba, jobba! Så lyder hejaropet för den industriella civilisationen. Strävan efter ständig expansion har blivit så självklar för den moderna människan att vi gärna läser in samma beteende hos våra förfäder och även hos andra djur. I det framväxande industrisamhället fascinerades naturvetenskapen av det djur som ansågs vara den ultimata förebilden för arbetssamhället; myrorna. Myllret i stacken togs som bevis på hur myran använder all sin energi till att försöka producera största möjliga stack. Att myrorna var flitiga ansågs så givet att det var först under tidigt 1970-tal som forskningen kom på att de inte alls var så arbetsamma när allt kom omkring. "Den enskilda myran använder en stor del av sin tid till att slappa", konstaterade forskarparet Jeanette och George Wheeler som förklarade att den stora aktiviteten vid myrstacken bara visar att det är väldigt många myror inblandade.

Samma sak har varit fallet med våra äldsta förfäder: jägarna och samlarna. Länge togs det för givet att livet på stenåldern var eländigt, brutalt och präglat av ständig brist på mat. Människorna fick slita hårt för att överleva. Särskilt som de inte hade tillgång till våra maskiner som - underförstått - gör livet enkelt och bekvämt. Men på senare år har denna bild ändrats radikalt, tack vare nya forskningsrön och framför allt journalister och författare som lyckats föra ut denna nya bild till allmänheten." (David Jonstad: Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga" Ordfront 2016, s.38)

Det är något sjukt med civilisationens besatthet av slit och hårt arbete. Jag har skrivit förr här på bloggen att civilisationen liknar en alkoholist, där slaveriet är bakfyllan som man måste betala den höga levnadsstandarden, "ruset", med. Skulle det inte vara bättre att leva enkelt, så man slipper slava? Det är ju så djuren gör. Denna tanke verkar aldrig ha stigit upp i deras huvud som driver arbetslinjen.

Det värsta med arbetslinjen är det nästan sadistiska kravet på att alla ska böja sig för den, och vara med i slaveriet. Det liknar fyllon som vill ha dryckesbröder, för att stilla sitt onda samvete. De som njuter av livet, och slappar mycket, dom är generösa, och vill gärna dela med sig av detta till alla. Men de som "frivilligt" löneslavar, och försvarar detta, dom vill ha oss alla med i sitt slaveri, för att känna sig bättre, känna att man gör rätt. Dom kanske känner att dom lider mindre om andra delar deras lidande, och också lider. Det luktar avundsjuka. Är det avundsjuka som får dom som "frivilligt" slavar att vilja att alla andra också ska slava? Dom unnar inte andra att slappa, alla ska böja sig för arbetslinjen.

2016-11-01 @ 16:30:00 Permalink Civilisationen som alkoholist Kommentarer (1) Trackbacks ()

Visa ord av Gandhi

"Live simply so that others may simply live." (Mahatma Gandhi)

2016-10-30 @ 12:09:31 Permalink Allmänt Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om David Jonstads nyutkomna bok "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga" (Ordfront 2016)

Jag har nu med stort intresse läst David Jonstads nyutkomna bok "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga." (Ordfront 2016). Jag tyckte mycket om den. Den höll en fin kvalitet genom hela boken. Den var i nivå med hans två tidigare böcker, "Vår beskärda del. En lösning på klimatkrisen" (Ordfront 2009) och "Kollaps. Livet vid civilisationens slut." (Ordfront 2012), som jag också läste med stort intresse. Jonstad är mycket beläst och redig i sina tankar, han är silverklar och klockren, är aldrig dunkel och svårbegriplig. Detta är han i allt han har skrivit, och jag har fattat stort tycke för hans stil. Det är allmänbildning att läsa hans texter, den ger en lust att forska vidare. Jag tycker de ska betraktas som standardtexter inom den svenska ekolitteraturen, ekoklassiker alltså. Och dom borde översättas till engelska.

"Jordad" handlar om våra band till jorden och naturen, om att återupprätta dessa band. "Tillbaka till landsbygden, tillbaka till det självförsörjande livet!" kan vara bokens motto. Jonstad lever som han lär, han flyttade för några år sedan från Stockholm till en gård i Dalarna, tillsammans med sin sambo och sina två barn. Han beskriver denna flytt i boken.

Jonstad menar att de flesta människorna i samhället har förlorat kontakten med marken, och lever i en bubbla, i ett ekorrhjul. Detta gäller särskilt stadsmänniskor. Vi förstår inte längre att vi måste ha mark för att försörja oss, att vårt liv ytterst sett vilar på den mark som vi odlar. Detta var en självklarhet för människorna i det gamla bondesamhället, när 80 % av den svenska befolkningen (i mitten av 1700-talet) levde direkt av jordbruket. Nu lever bara ungefär 1,5 % av jordbruket. Denna avbefolkning av landsbygden är ett symptom av industrialismen, och den har inte skett frivilligt, utan genom statens tvång, statens satsning på det storskaliga jordbruket istället för det småskaliga. I gamla dagar var allt jordbruk småskaligt och självförsörjande, men sakta har staten lagt sig i böndernas liv, och fördrivit dem från sina gårdar, så att de tvingats flytta till städer, där de tvingats sälja sin arbetskraft till fabrikerna, ja förslava sig själva. Detta krig mot självförsörjandet har pågått i hundratals år, och det

har varit en systematisk slakt. Det är så vidrigt att man kan spy. I vår del världen är detta krig över, det mesta av motståndet har slaktats, medan det ännu pågår i tredje världen för fullt. Även där vill nykolonialisterna och regeringarna förvandla de småskaliga jordbruken till industrijordbruk, precis som i vår del av världen. Även där sker det inte frivilligt, utan måste tvingas igenom.

Med industrijordbruket kom slaveriet. Jonstad skriver hur bonden i gamla dagar hade betydligt mycket mer fritid än våra dagars bönder, som ibland jobbar 75 timmars veckor, ja ibland 16 timmars dagar. I gamla dagar (på 1800-talet) kunde det hända att bonden jobbade bara 200 dagar i året. Och för den gamla tidens bonde fanns inte uppdelningen i arbete och fritid. Allt var ett. Man såg inte på klockan. Tiden fanns inte i modern mening. Jonstad skriver om hur vansinnig vår tids "arbetslinje" är, att vi måste skaffa jobb för jobbens skull, oavsett hur nyttiga dessa jobb är. Detta var vansinne för den gamla tidens bönder.

Jonstad hävdar att gamla tidens bönder hade en naturlig fallenhet för anarkism, för självständighet. De ville inte att staten skulle blanda sig i det de gjorde, de ville leva så som de själva ville. De gillade helt enkelt inte staten. Ibland bildades det i gamla tider bonderepubliker, som helt enkelt sket i vad staten ville, och tog över styret själv.

Hos Jonstad kan skönjas en slags mild anarkoprimitivism, inte av stenåldersslaget, utan mer en som liknar Leo Tolstojs och Guy McPhersons anarkoprimitivism. McPherson kallar det "agrarian anarchism". Tolstoj ville också tillbaka till bondelivet, han förkastade hela den civiliserade ordningen och kulturen, och förordade att alla skulle gå tillbaka till att odla och sköta djur, staden skulle tömmas, och landsbygden och byn skulle vara det enda kollektiv man hade. Jag tror Jonstad skulle kunna känna sig lite hemma hos Tolstoj och i den Tolstojanska rörelsen (fast han inte är vegetarian längre, som Tolstoj var). Jag tror dock Tolstoj är mer radikal i sin anarkoprimitivism än Jonstad.

Det går annars en skiljelinje i miljörörelsen. Den kan uppdelas i två huvudlinjer. En med primitivistiska tendenser, som Jonstad tillhör, och sedan "ekomodernisterna" som tror att det är bara att köra på, med mera tillväxt, bara man skapar "grön tillväxt" och "grön teknik". Mark Lynas och James Lovelock är exempel på folk ur miljörörelsen med ekomodernistiska drag. Båda förordar storskalig satsning på kärnkraft som räddningen ur miljökrisen.

I Jonstads första bok "Vår beskärda del." från 2009 är han mer ekomodernist än primitivist (fast han inte förordar kärnkraft, utan förnyelsebar energi), men i hans andra bok "Kollaps" från år 2012 skönjer man redan mörkare, mer primitivistiska toner. Detta spår fullbordar han i "Jordad", som har klart anarkistiska och primitivistiska drag.

Att läsa Jonstad är för mig som att spela på hemmaplan, eller att spela i samma lag som han. Jag suger begärligt i mig allt, och väntar på nästa bok.

2016-10-28 @ 17:28:00 Permalink "Tillbaka till landsbygden" Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den kristna kyrkan (och civilisationen överlag) är nekrofil

Det finns en stark nekrofil ådra i den kristna kyrkan. För det första tillber den en död människa istället för en levande (dess Jesusdyrkan, fast Jesus har antagligen inte funnits). För det andra har kyrkan korset, ett tortyr- och avrättningsredskap som sin främst symbol. För det tredje är dess gudstjänster fulla av död formalitet och döda ritualer, i bjär kontrast till den vilda naturens impulsivitet, instinktivism och spontanitet. För det fjärde har kyrkan dessa gudstjänster i döda, livlösa byggnader, byggda av likdelar, av sten- och trälik, istället för att ha dem i Guds levande natur i skogen eller i trädgårdar. Ja, tänk om man hade byggt matträdgårdar (särskilt skogsträdgårdar) istället för kyrkor och katedraler. Då hade man starkt bidragit till att göra världen till en Edens lustgård, istället för den grymma värld som nekrofilin har resulterat i idag, med 800 miljoner svältande. Men för de kristna genom historien har det varit viktigare med pråliga, bombastiska skrytbyggnader än att föda dom fattiga. Har kyrkorna någonsin tänkt på att det kanske är deras nekrofila beundran för det döda och icke-matnyttiga, för ett andligt dött prästerskap som bara parasiterar på samhället, som har bidragit till världssvälten?

Det samma som jag sagt om den kristna kyrkan kan sägas om civilisationen som helhet. Det är svårt att undgå att märka att civilisationen är nekrofil. Dess största gud är pengar, döda föremål. Dess medlemmars viktigaste mål i livet är (ofta) status i elitens ögon, i andligt döda* människors ögon. Inte att främja allmännyttan eller naturens väl, utan att bli prisad och ärad av de som utsuger planeten, eliten. För detta ändamål sliter man åtta timmars dagar, för detta ändamål gör man nästan otroliga uppoffringar (tänk bara på Guinness rekordbok och idrottsmännen och -kvinnorna). Men vem uppoffrar sig för det som verkligen betyder något, för de fattiga och

miljön? Inte många. Bara en minoritet. Då bör man skala bort alla kristna kolonialister som maskerar sin andligen döda kolonialism som ulandshjälp och "missionsarbete", där man lockar folk med mat och kläder in på skolbänken och in i den kristna kyrkan. Det är inte sann hjälp, det är kolonialism, att beröva ursprungsbefolkningar på deras förfäders arv och deras enkla, naturnära livsstil. Det är att sätta dom i rörelse mot staden, bort från landsbygden, bort från självförsörjningen, in i löneslaveriet.

Det är svårt för civilisationen att dölja sin nekrofili. Den upprätthåller en dödsindustri kallad "militären" och "krigsindustrin" som skördar mängder av offer årligen, och inte minst massförstörelsevapen såsom kärnvapen, som hotar att förgöra hela mänskligheten. Och detta skall liksom vara kärlek till livet, vördnad för livet!! Människor dras till städer istället för till landsbygden, till städer för att omgiva sig med döda föremål, döda byggnader och döda maskiner (bilar, datorer). Samt, förstås, andligen döda människor, människor som utsuger mer än bidrar till planetens hälsa. Som ofta anser ursprungsfolk som lever i naturen vara "primitiva", och sig själv vara "utvecklade", "civiliserade", fast det i själva verket är precis tvärtom, stadsbon är verkligt primitiv och urinvånaren är utvecklad, med sin naturnära livsstil. Men när en människa är nekrofil och andligt död, då ställer hen allting på huvudet. Datorn, ett dött föremål, blir livets centrum - pengar, döda föremål, likaså. Datorn istället för trädet. Pengar istället för apelsiner, äpplen och plommon. Död istället för liv ställs i centrum. Och det hela kommer att sluta med att den andligt döda, nekrofila människan kastar sig och drar resten av mänskligheten med sig utför klimatstupet, ner i klimatkatastrof. Den som älskar död, hen får till slut död som konsekvens av sina gärningar. Och det finns t.o.m. en risk att planeten dör helt och hållet, att den går Venus öde till mötes. Men livet kommer att gå vidare och segra, om inte på vår planet så i alla fall på andra planeter med liv på i vårt universum och i andra universa. Jag tröstar mig alltmer med sådana tankar. Det viktigaste är ju att själva livet går vidare, inte att livet går vidare just på vår planet, fast även det är mycket viktigt.

Jag skall till slut modifiera litet vad jag menar med nekrofil. Man kan älska döda löv och nerfallna grenar i mossan, ja gamla döda stubbar, utan att behöva vara nekrofil. Det jag menar med nekrofil är då kärleken till döda ting helt tar överhanden, såsom i staden. Men fallna löv och träd är inte så döda, för de blir till liv för annat liv i naturens kretslopp. Det nekrofila ligger i att upprätthålla något så att det förblir dött, så att det inte får gå in i naturens kretslopp, såsom sker i staden. Där går gränsen mellan stadens nekrofili och naturens biofili. Naturen syftar alltid på mera liv i allt den gör, det är dit den

strävar, trots alla naturkatastrofer och massutrotningar genom historien. Livet är naturens ögonsten. Det är därför det finns så mycket kryllande liv i djungeln. Däremot är maskinen eller pengarna, de döda objekten, stadens och civilisationens ögonsten.

* med "andligen döda" människor menar jag inte att de inte har något andligt liv överhuvudtaget, bara att deras andlighet är så falsk att den kan liknas vid sömn och t.o.m. död. Jag menar inte "andligen döda" bokstavligt, utan mer metaforiskt, ett civiliserat tillstånd i alienation från verkligheten och naturen.

2016-10-28 @ 11:23:00 Permalink Allmänt
Kommentarer (0) Trackbacks ()

David Jonstads kritiska ord om vårt djuriska ursprung, samt mitt svar

David Jonstad skriver i sin nyutkomna bok "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga" (Ordfront 2016) följande: *"Vårt arv från tiden som jägar-samlare tycks förvisso ha gjort att vi människor naturligt strävar efter jämlikhet och samarbete, men vi har också ett konkurrerande genetiskt arv från vår tid som djur, där flocken var hierarkisk och ojämlik och varifrån vi har ärvt många av våra mindre goda sidor i form av girighet och maktlystnad."*

Det här var ett hårt slag för mig att läsa, jag som har haft så höga tankar om vårt djuriska ursprung i djungeln, vår apiska livsstil, att det är vårt rätta livselement, varken civilisationen eller jägar-samlar-livsstilen. Men jag ger mig inte. Jag idealiserar visserligen inte vår djuriska historia med att säga att det var ett paradis (till skillnad från hur jag gjorde i min bok "Djurisk teologi" 2010), men det var banne mig bättre än både civilisation och jakt, det var ett liv utan slit. Visserligen kämpade vi med rovdjuren, men det fanns inget arbete där, vi åt fritt av frukterna, (kokos)nötterna och de saftiga stjälkarna i djungeln (och lite insekter, som larver och myror), och vandrade omkring ungefär som gorillorna gör idag i Kongo (efter att vi gått ner från träden förstås).

Men allt tyder på att något gick fel när vi lämnade djungeln och började jaga, och spred oss över hela jordklotet. Vi greps av en expansionism och en girighet som förebådar det vi ser i civilisationen senare. Detta antyds av Alan Weisman i boken "Världen utan oss" (Prisma bokförlag 2008). Han menar, med stöd i forskning, att stenåldersmänniskan faktiskt jagade många djurarter till utrotning, se t.ex. den här texten om hans bok (läs andra hälften av texten). Detta är något som det sällan talas om i sådana anarko-primitivistiska kretsar som idealiserar jägar-samlarstadiet av stenåldern.

Jag kan hålla med om att vi kan ha varit hierarkiska, och kanske även giriga och maktlystna under vår tid som djuriska varelser i djungeln, det är ju annars ett allmänmänskligt fenomen, men jag skulle ändå hävda att vi hade det bättre då än när vi började arbeta * (såsom att jaga och samla), och utrota andra djurarter. Är inte det mycket värre än lite inbördes stridigheter om rangordning i djungeln? Jag tror visserligen på jämlikhet, men jag tror också att konkurrens om makt är en oundviklig del av att vara människa. Och jag tror inte vi var helt fria från det när vi var jägare-samlare heller. Maktutövandet blev bara mer riktat mot andra arter än vår egen, och så har det blivit bara mer och mer sedan dess.

Anarkoprimitivister vill ofta förlägga "syndafallet" till tiden då vi lämnade det nomadiska jägar-samlar-livet och blev bofasta jordbrukare. Men jag ifrågasätter detta. Jag skulle vilja påstå att syndafallet skedde redan då vi lämnade djungeln och började expandera. Det att vi inte var nöjda med vårt relativt "paradisiska" urhem i djungeln (det var vår Edens lustgård), utan ville breda ut oss över världen. Det var hybris och imperialismens första frö. Det kunde förstås ha varit överbefolkning och svält som förde oss ut ur djungeln, men jag hade hellre valt att svälta ihjäl än att lämna mitt urhem djungeln, om jag hade vetat konsekvenserna av det. Men vi visste ju inte detta, därför var våra handlingar urskuldbara.

Men jag tror att den ständiga, maniska jakten på att döda andra djur gjorde oss råare och mer känslolösa än då vi ännu var i djungeln. Att ständigt döda har ingen bra effekt på karaktären, tror jag. Man förlorar känslan av den andre varelsens helighet, och så börjar man överdriva, döda mer än man behöver, bara av ren och skär statusjakt eller maktutövning. Jag är emot alla former av onödigt våld, och jag menar att övergången till jägar-samlar-livet var den definitiva övergången till onödigt våld för människan. Vi hade kunnat begränsa oss och hellre valt att svälta ihjäl än att expandera (det är en regel som jag gärna följer, hellre offra sig själv än att offra andra) om vi verkligen hade velat, och så sparat vår värld den

ohyggliga framfart som människan därefter kom att innebära, mer och mer. Där, med lämnandet av djungeln, sattes fröet till den strategi som människan därefter nästan alltid adopterat; man offrar andra än sig själv när det kniper. Men om mänskligheten ska ha en chans att överleva detta sekel, då måste vi offra oss själva istället för andra.

Lämnandet av djungeln ledde också till en annan sak som blev destruktiv efter hand: uppfinnandet av elden. Detta innebar att vi började manipulera naturkrafterna till att tjäna oss, och enbart oss. Detta var fröet till den manipulering och kontroll av omgivningen som vi senare kom att adoptera, mer och mer, såsom domesticeringen och förslavandet av djur, uppfinnandet av plogen och effektiva jaktredskap såsom knivar, metallpilar och metallyxor (dessa var helt beroende av elden). Jag ser uppfinnandet av elden som fröet till allt detta, här uppfinner människan principen för sin otroliga expansion; "allt ska tjäna människan, människan ska kontrollera och manipulera allt". Jag har en djup antipati för detta. Jag tycker det är hybris. Jag tycker vi hade en ödmjukhet i djungeln, när vi ännu nöjde oss med vårt urhem, och bara bråkade inbördes, och försvarade oss mot andra djur istället för att jaga dom och döda dom. Och vår ödmjukhet hade sin lön; vi behövde inte arbeta. Det är samma visa idag. Dom som tycker dom ska härska över och behärska all världen, och vill ha all världen, får jobba satans mycket. De ödmjuka nöjer sig med det enkla, och slipper jobba så mycket. Det finns en rättvisa i allt detta som gläder mig.

En annan sak är att vi antagligen kom på religionen under jägar-samlarstadiet på stenåldern, sedan vi lämnade djungeln. De första grottmålningarna gjordes för ungefär 40 000 år sedan, och de är i dessa (samt i spår av religiösa begravningar flera hundra tusen år sedan) som vi hittar de första antydningarna till religion hos fornmänniskan. Vi var antagligen ateister innan vi lämnade djungeln, kanske hade vi ett svagt psykotiskt tänkande en sällan gång ibland, vårt tänkande var inte alltid helt verklighetstroget (är inte detta fallet med alla djur ibland?), men knappast hade vi några tankar på gud, och antagligen inte heller på liv efter döden. Det passar väl med vårt jägar-samlarliv att trösta sig med en gud och en andevärld, då vi hade lämnat vårt urhem, vårt "Eden", vår relativt "paradisiska" tillvaro i djungeln. Religion blev en kompensation för vad vi förlorat. Inte minst då vi begav oss mot kallare trakter, där vi slet med värmen.

* Vi arbetade dock inte i modern mening på stenåldern. Då skiljde vi ännu inte mellan arbete och fritid, allt var ett. Men det var då, och

inte innan vi lämnade djungeln, som fröet såddes till det som blev det moderna arbetet, slitet, uppdelningen mellan arbete och fritid. Det började med jakten och insamlingen av ätbara växter. Då såddes också fröet till arbetsuppdelningen, för det var män som jagade, och kvinnor som samlade in ätbara växter, i det stora hela. Innan vi lämnade djungeln fanns föga av detta, vi levde direkt, samlade inte in mat, jagade högst smådjur, insekter och larver. Det enda som kunde betraktas som arbete var att akta sig för rovdjuren, men även det var direkt och instinktivt, inget som upplevdes som arbete eller slit, tror jag. Jag gissar att man försvarade sig mot rovdjur med påkar och grenar som man bar på medan man åt frukter och nötter och saftiga stjälkar.

2016-10-26 @ 14:13:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dikten "Katten" av den norska poeten Olav Hauge

Katten sit

i tunet

når du kjem.

Snakk litt med katten.

Det er han som er varast i garden.

(Olav Hauge i diktsamlingen "Dropar i austavind" (1966)

Min översättning:

Katten sitter

på backen

när du kommer.

Prata lite med katten.

Det är han som är mest medveten på gården.

2016-10-26 @ 13:18:00 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Svampen

När man är barn

suger man till sig omvärlden,

suger man till sig kunskap

som en torr svamp.

När man är gammal
blir inte svampen så mycket våtare mer
även om den ibland simmar
i en ocean av vatten.

2016-10-25 @ 15:17:00 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Antydningar till anarkoprimitivism hos rastafarianerna

Jag minns att när jag var liten (1990) hyrde en rastafariansk familj vårt gamla hus. Det jag särskilt minns av det, var att de inte skötte trädgården, utan lät den växa vild. Och jag tror att detta på något sätt hänger ihop med rastafarianismen. Inte så att alla rastafarianer gör så, utan bara att det är ett uttryck för rastafarianernas längtan efter att återgå till naturen, och deras förakt för "Babylon", det konstlade livet.

Rastafarianismforskaren Denis Barrington Edmonds skriver i boken "Rastafari. From outcast to Culture Bearers" (Oxford University Press 2002): *"One of the ills of Babylon, according to Rastas, is its departure from naturalness and its commitment to artificiality. Rastas want to escape this artificiality and return to nature."*

Det finns antydningar till anarkoprimitivism hos rastafarianerna, trots att jag inte skulle påstå att de är rena anarkoprimitivister. De vill inte tillbaka till stenåldern, som de flesta anarkoprimitivister, däremot vill de nog tillbaka till landsbygden, till en bondecivilisation, lite som Tolstoj och David Jonstad (jag är säker på att de skulle tycka om Jonstads bok "Jordad"!). Och inte minst vill de tillbaka till vårt ursprung i Afrika. De kallar rentav Afrika för "Zion"(ett annat ord för Jerusalem), medan den västerländska civilisationen kallas för Babylon (den babylonska civilisationen i antiken ses som urtypen för det förtryckande imperiet). Detta har sin bakgrund i den historia av slavdrift, kolonialism och förtryck som de svarta på Jamaika (där rastafarianismen började) har upplevt (de fördrevs från sitt hemland i Afrika av slavhandlare från 1600-talet ända tills 1900-talet). De vill helt enkelt frigöra sig från kolonialismen, och återgå till sitt rätta hemland, Afrika. De ser hela den västerländska civilisationen som ett enda stort kolonialistiskt apparat, som exploaterar de fattiga och göder de rika. De längtar tillbaka till sin "guldålder" i Afrika, tiden innan slavhandeln och kolonialismen. Reggaesångaren Ginjah sjunger gripande om längtan tillbaka till Afrika i denna reggaesång. Jag tycker längtan efter Afrika är mycket vacker. Jag har själv gripits av den en period, 2010-2011. Afrika är ju hela mänsklighetens vagga. Är det inte ofta så att vi väcks till liv av att återgå till källorna? Vi bör nog få en helt

ny respekt för Afrika, och där har rastafarianerna ett bidrag. Inte minst måste nykolonialismen (sånt som "landgrabbing") få ett slut i Afrika.

Det finns en naturmystisk ådra i rastafarianismen, som kommer fram t.ex. i Bob Marleys sång "Natural mystic", där han sjunger "There´s a natural mystic blowing through the air". Rastafarianism-forskaren Erling Bjurström skriver i boken "Rastafari och reggae" (1986) t.ex. att *"Zion uppfattas som en symbol för naturen, medan Babylon frambringar det konstgjorda, det som saknar livskraft och därför är dömt att gå under."*

Rastafarianismen har t.o.m. ett alldeles eget begrepp för den naturliga livsstilen, livet i harmoni med naturen. Det kallas "Ital living" eller "Livity". De kallar också sin vegetarianska mat (de är alla vegetarianer) för "Ital food". Ital betyder egentligen "vital", men rastafarianerna har en underlig benägenhet att byta ut inledningen till många ord mot "I".

Rastafarianerna har en stark aversion mot kyrkan, som de anser som del av Babylon, inte minst den romersk-katolska kyrkan. Kyrkan har ju alltid varit en del av kolonialmakten. Istället för kyrkan förespråkar de en naturenlig religion. Erling Bjurström skriver: *"Kroppen är det enda "tempel" eller "kyrka" som rastafarianerna erkänner. Den kyrka (Rastafarian Melchizedek Ortodox Church) som finns inom rastafarirörelsen håller exempelvis alltid sina gudstjänster och ceremoniella samlingar utomhus - aldrig i något som kan uppfattas som en kyrkobyggnad. För rastafarianerna är alla kyrkobyggnader en symbol för en stagnerad, falsk, förvrängd eller "livlös" religion."*

För de svarta rastafarianerna på Jamaica är det väldigt viktigt att blåsa liv i deras ursprungliga afrikanska kultur. Erling Bjurström skriver: *"En rad av de föreställningar som återfinns i rastafarianismen återfinns också i de traditionella afrikanska stamreligionerna. Exempelvis föreställningarna om en paradisisk urtid (som också återfinns inom kristendomen),....synen på naturen och jorden som något heligt och okränkbart och den livsbejakande inställning som genomsyrar rastafarianismen. I många afrikanska religioner representerar livet - precis som rastafarianerna - något heligt, som till varje pris måste skyddas och föras vidare. Det onda är liktydigt med det som skadar livet."*

Dock är det inte till stenålderlivet i Afrika (eller till vår djuriska tillvaro i djungeln) som rastafarianerna längtar, utan till den ursprungliga afrikanska civilisationen, representerad framför allt av

den etiopiska civilisationen. De tror ju att Etiopiens forne kejsare Haile Selassie är guds inkarnation, Jesu återkomst. Och Selassie var ju civiliserad. Rastafarianerna hoppades att Selassie skulle leda dem tillbaka till Afrika, och särskilt till Etiopien. Det var en besvikelse för den när han dog utan att lyckas med detta, men hans död bortförklarades av många, de ville inte tro att han var död, utan framställde olika hypoteser om hur han hade levt vidare.

Men för rastafarianerna är dock återgången till Afrika en återgång till naturen. Erling Bjurström skriver på ett annat ställe att *"Alternativet till Babylons döda värld med atomvapen, kapprustning, kärnkraft, miljöförstöring och exploatering av den tredje världen måste enligt dem (sekulariserade rastagrupper) bygga på en återgång till ett livsbejakade levnadssätt som utgår från människans beroende av naturen. Ett levnadssätt som för både de sekulariserade och religiösa rastagrupperna måste bygga på uråldriga, arkaiska afrikanska principer, som bl.a. föreskriver hur människan ska leva i fred med naturen."*

Rastafarianerna är onekligen ett slags primitivister, särskilt då de lägger tyngd vid det arkaiska, ursprungliga i sin livsstil, men kan de verkligen kallas anarkister? Jag skulle återigen svara att det endast finns antydningar till anarkism hos rastafarianerna. Särskilt i deras uppror mot den västerländska civilisationens ordning (Babylon), samt deras hat till polismakten. Rastafarianerna har alltid haft mycket svårt med polisen, som de hatar som djävulen själv. Polismännen kallas ofta bara "Babylon" eller "Mister Babylon", och de ses som förkroppsligandet av den förtryckande, babylonska ordningen. Deras hat bottnar mycket i hur polisen lägger sig i deras rökande av sin heliga ört, sitt heliga sakrament, cannabis, hur Polisen hela tiden beslaglägger deras cannabis i razzior och liknande.

Det finns också andra antydningar till anarkism hos rastafarianerna. De har aldrig brytt sig särskilt mycket om organisationer och ledare. De har inget prästerskap, och inga uttalade ledare, kanske bara såna som ordnar lite i det tysta. De har ett mycket starkt frihetsbehov. Erling Bjurström skriver återigen: *"Inom rörelsen fanns sedan lång tid tillbaka en stark aversion mot världsliga ledare och med undantag för Leonard Howell, som tillsammans med Archibald Dunkley och Joseph Hibbert organiserade de första rastagrupperna, har ingen framstått som ledare - vare sig organisatoriskt eller ideologiskt - för hela rörelsen - - -Rörelsen i sin helhet saknar däremot såväl ledare som ett organisatoriskt eller ideologiskt centrum. Rastabröderna binds inte samman av en stark ledare, organisation, ett klart artikulerat trossystem eller en uttalad ideologi, utan snarare av det gemensamma symbolsystemet och*

gemensamma livsstilar." Det måste påpekas att rastafarianismen i detta avseende liknar mycket på hippierörelsen, som också saknar tydliga ledare. Det är också vanligt att hippies dras till rastafarianismen, mycket p.g.a. att det finns en del drastiska likheter mellan dessa två rörelser, t.ex. cannabisrökandet, anarkoprimitivistiska tendenser, talet om Babylon, tron på reinkarnation (fast rastafarianerna tror inte på livet efter döden, de har en egen underlig lära om reinkarnation), samt odlingen av dreadlocks (rastahår).

2016-10-24 @ 18:18:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (2) Trackbacks ()

Världens samlade skulder uppgår till 152 biljoner

Michael Snyder på "The economic collapse blog" skrev nyligen att världens samlade skulder uppgår till 152 biljoner * dollar. Bara en biljon dollar är så mycket pengar att man nästan inte kan greppa det. Det är dubbelt så mycket som hela världens BNP.

"For instance, if you were alive when Jesus Christ was born, and you had spent a million dollars every single day since that time, you still would not have spent a trillion dollars by now", skriver Snyder.

* en biljon dollar är den svenska motsvarigheten till engelskans "one trillion dollar", alltså 1000 miljarder dollar.

2016-10-21 @ 17:08:00 Permalink Finanskrisen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Allt hänger ihop. I klimatkrisens ljus behöver vi mer holistiskt tänkande

Allt hänger ihop. Mördar man någon annan, mördar man också något i sig själv. Skadar man naturen, skadar man också allt annat. Har du tänkt att det kanske finns ett samband mellan naturförstörelsen i vår tid och konstens, litteraturens och musikens förfall? Jag har skrivit förr här på bloggen om hur djupt konsten, litteraturen och musiken har fallit. Det är ganska uppenbart. Men vi länkar det sällan till det som föregår utanför konsten, litteraturen och musiken. Vi är tränade i facktänkande. Allt ska delas in i fack, allt ska isoleras, och studeras skilt från allt annat. Så är vetenskapen uppbyggd. Vetenskapen har ofta svårt med holistiskt tänkande, systemtänkande. Trots vetenskapens rationella natur kan den faktiskt fördumma oss istället för att göra oss klokare. Vi blir lätt fackidioter i händerna på vetenskapen. De flesta vetenskaper talar t.ex. inte om klimatförändringarna. Det är klimatvetenskapens sak. Fast klimatförändringarna rör oss alla, rör allt tänkande. Alla vetenskapsmän borde samarbeta för att lösa klimatkrisen. Ungefär

som många industrier under andra världskriget ställdes i vapenindustrins och militärens tjänst. Så allvarlig är klimatkrisen.

2016-10-21 @ 13:58:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Civilisationens barbari

"Förändringarna till det bättre är dock obetydliga morgonpustar mot det solida faktum, att den största sektorn (enlig uppgift lika stor som de övriga tillsammans) av all avancerad forskning går ut på att få fram förstörelsevapen. Är aldrig så respektabla forskare som låter sig avlönas, dvs. mutas, att medverka till dylikt, ett dyft bättre än de barbariska plågoandarna i Auschwitz, i Gulagarkipelagen? Kan vilken illgärning som helst ursäktas med att den utförs av högavlönad, vitkragad, respektabel expertis, eller av hederliga, fackligt medvetna arbetare?

Behöver vi få fler bevis för den moderna civilisatonens nihilism och barbari, och behov av omprövning, när sådant sker med det "friska trädet", med dem som räknas till den *högsta andliga eliten*, de Nobelpriskrönta Forskarna?"

(Richard Matz i boken "Ekosofi - helhetssyn på ekologisk grund", Jord-eco förlag 1983)

Min kommentar: Detta var på åttitalet. Det är bättre idag. Kritiken är dock relevant även idag. T.ex. är Sverige en av världens största vapenexportörer. 2013 sålde Sverige förvarsmateriel för 11,9 miljarder kronor. 2013 var USA:s militärbudget 600,4 miljarder dollar. Hälften av USA:s skattepengar går till militären. Det måste också sägas att jag inte tror på Förintelsen av judarna under andra världskriget (det är en myt, mer om detta i ett senare inlägg), så jämförelsen mellan tillverkningen av förstörelsevapen och Auschwitz är haltande. Jag skulle snarare säga att tillverkningen av massförstörelsevapen är mycket värre än det nazisterna gjorde mot judarna (enbart förföljelse utan Förintelse). Men detta brott får tyvärr ingen Nürnbergrättegång, för förövarna är nämligen ofta sionister, såsom de flesta amerikaner. Brottet med tillverkningen av förstörelsevapen (jag tänker då särskilt på sådana som tillverkar massförstörelsevapen, kärnvapen o.d.) är inte bara att de hotar planetens överlevnad, och kan inleda oerhört förödande krig, utan kanske främst i att pengarna går till sånt istället för att värna om den trasiga naturen och föda de nästan en miljard hungrande på vår planet. Och att pengarna går till en industri som hjälper Amerika att befästa sitt världsherravälde, och köra över alla som går i deras väg.

2016-10-18 @ 12:23:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Visa ord av Simone Weil

"En bydåre, i ordets bokstavliga mening, som verkligen älskar sanningen, är, om han också inte skulle kunna frambringa annat än några stammande ljud, genom sin tanke oändligt överlägsen Aristoteles" (Simone Weil i "Personen och det heliga". s. 35)

"Högmod, det är att glömma att man är Gud."
(Simone Weil i "Personen och det heliga")

2016-10-13 @ 13:39:43 Permalink Bydårar
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Civilisationen försöker övervinna entropilagen

Det verkar som om civilisationen försöker vinna över entropilagen - lagen som säger att allt går från ordning till oordning, från energi till avfall. Det kallas även termodynamikens andra huvudsats.

Civilisationen vill vara hygieniskt ren från allt negativt, allt som andas död och förgängelse, från allt avfall och smuts.

Regionalt kan det tyckas som att det lyckas, men den enes vinst är den andres förlust, enligt entropilagen. I det stora perspektivet går det inte att trotsa entropilagen, vi är dömda att misslyckas i det långa loppet.

Civilisationen vill ha bara vinst. Den vill inte veta av döden, av några förluster, den skyler över döden och sina förluster i periferin (där förlusterna ofta befinner sig). Detta kan lyckas en tid, men inte i det långa loppet. I det stora perspektivet avslöjas civilisationens omnicidala natur efter hand. Istället för att vara fri från det negativa, är civilisationen istället en katastrof för hela världen, för planeten och mänskligheten.

Civilisationen försöker vända på entropilagen; allt ska gå från oordning till ordning, från avfall till energi.

Istället för att övervinna entropilagen, skyndar civilisationen istället på entropin med sitt gigantiska festande på olja och andra naturresurser. Klimatförändringarna är också en följd av entropilagen. Snabb förbränning av energi måste resultera i mycket avfall, i klimatets fall i koldioxid. Desto större entropi, desto mer klimatförändringar.

Den fördummande reklamen och det mesta av television och konst vill inte veta av någon entropi. Nej, den tror på total framgång och

tillväxt i all "evighet"!* Döden göms undan på sjukhus, slaveriet som civilisationen kräver göms undan i tredje världens fabriker (de skulle aldrig tillåta sådant slaveri i Sverige!). Det om något är utopiskt!

Det kan verka paradoxalt, men när man vill trotsa entropilagen, påskyndar man entropin istället för att lindra den. Receptet för undergång är civilisationens: ALLT! TILL MIG! HÄR OCH NU! GENAST!

Hade vi bara varit lite lata, såsom människan var på stenåldern och före det, hade vi betydligt saktat på entropin.

"Shoppa, shoppa, shoppa! Jobba, jobba, jobba! Så lyder hejaropet för den industriella civilisationen" (David Jonstad i boken "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga" Ordfront 2016)

* Jag sätter evighet inom parentes, eftersom få tror bokstavligen på en evig tillväxt, de kristna tror t.ex. allt som oftast på att jorden kommer att brännas upp av Gud efter det s.k. "tusenårsriket", då det skapas en ny jord. Och civilisationstroende ateister tror att tillväxten slutar, om inte förr, så i alla fall när solen slocknar om fyra miljarder år, eller, om vi lyckas kolonisera yttre rymden, så i alla fall när den s.k. "värmedöden" inträffar efter flera hundra miljarder år. Poängen med att kalla det "evig tillväxt" är att civilisationen siktar på tillväxt inom oöverskådlig framtid, inom tusen till miljarder år. Bara tusen år kan kännas som en evighet.

2016-10-12 @ 16:48:00 Permalink David Jonstad
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Georg Henrik von Wright om mänsklighetens slut

(Georg Henrik von Wright (1916–2003) var en finlandssvensk akademisk filosof som bl.a. var professor vid Cambridges universitet 1948-1951. Han skrev många böcker, flera med civilisationskritisk udd, där han bl.a. kritiserade framstegstanken (bl.a. i sin bok "Myten om framsteget"). Han är nog en av de mest kända finländska filosoferna genom tiderna. Här kommer några utdrag ur en av hans böcker, "Vetenskapen och förnuftet", som utkom på Bonniers förlag 1986:)

"En gång skall människan säkert försvinna från jorden och det kan vara värt att besinna, att den dagen kanske är närmare än vi tror." (s.83)

"Ett perspektiv, som jag inte anser orealistiskt, är att mänskligheten går mot sin undergång som zoologisk art. Perspektivet har ofta i tider av oro och omvälvning upprört människorna. Men jag tror, att det har en mera hotfull bakgrund i verkligheten nu än tidigare.----- Jag kan inte för egen del finna det särskilt upprörande. En gång skall med säkerhet människan som art upphöra att finnas; om det sker efter några hundra tusen år eller ett par sekler, är i det kosmiska perspektivet en pipa snus. När man betänker, hur många arter människan själv tagit kål på, kan en sådan naturens nemesis kanske tyckas rättvis." (s.151-152)

Mina kommentarer: Detta sade Georg Henrik von Wright redan 1986, innan vetskapen om klimatförändringarna hade hunnit sprida sig över världen. Hans ord är framsynta, nästan profetiska. Är de inte långt mera giltiga i vår tid, nu när vi vet att mänsklighetens fortbestånd under vårt sekel är hotat av klimatförändringarna och oljetoppen? Jag tycker också hans ord om att det är rättvist att mänskligheten dör ut, är långt mer relevanta nu än de var på hans tid, så långt som vi har blivit mycket mer destruktiva mot planeten än vi var 1986.

2016-10-11 @ 13:42:00 Permalink Georg Henrik von Wright Kommentarer (0) Trackbacks ()

Utdrag ur Georg Henrik von Wrights bok "Vetenskapen och förnuftet"

(Georg Henrik von Wright (1916–2003) var en finlandssvensk akademisk filosof som bl.a. var professor vid Cambridges universitet 1948-1951. Han skrev många böcker, flera med civilisationskritisk udd, där han bl.a. kritiserade framstegstanken (bl.a. i sin bok "Myten om framsteget"). Han är nog en av de mest kända finländska filosoferna genom tiderna. Här kommer några utdrag ur en av hans böcker, "Vetenskapen och förnuftet", som utkom på Bonniers förlag 1986:)

"De utmaningar, som har sin grund i människans tack vare vetenskap och teknik ökade förmåga att tillgodogöra sig naturens rikedomar och länga dess krafter enligt sina önskningar, kan i bildlik mening förliknas vid ett "slavuppror". Den underkuvade naturen gör uppror mot sin herre, den vetenskapligt-teknologiska människan. Om människans herravälde över naturen är en förhävelse, *hybris*, så kan de svårigheter, som härskaren nu ställs inför betraktas som naturens vedergällning eller *nemesis*." (s.79)

"Med tanke på den långsamhet, som utmärker arternas utveckling, finns det en risk, att människan inte hinner anpassa sig till de förändrade livsvillkoren, innan hon är utdömd som art. Det är en fråga för sig, om anpassningen förutsätter genetiska förändringar. Vi behöver inte ta ställning till den saken här. Men oberoende av svaret, så består risken, att *tiden inte räcker till* för en anpassning. Det skulle betyda människoartens undergång: antingen med ens i ett kärnvapenkrigs ragnarök eller så småningom efter sekler av tilltagande oordning på det mellanfolkliga planet och upplösning av samhällsbanden - något i stil med den "värmedöd", som fysikerna anser att engång i tidens fullbordan väntar hela universum." (s.81)

"En gång skall människan säkert försvinna från jorden och det kan vara värt att besinna, att den dagen kanske är närmare än vi tror." (s.83)

"En sådan ny förnuftighet kunde tänkas förändra också vår syn på förhållandet mellan människan och naturen. Den skulle kanske se förhållandet inte uteslutande som ett människans *herravälde* (domination) över naturen med vetenskapens och teknikens hjälp, utan snarare som en fråga om *samlevnad* (co-evolution) inom den livssfär, där hon hör hemma. Något i stil med den grekiska antikens ideal att stämma människans liv i harmoni med hennes naturgivna levnadsbetingelser. Men givetvis byggande på helt andra insikter. Jag kan tänka mig, att en sådan förändring i attityder skulle underlätta industrisamhällets anpassning till de biologiska villkoren för människosläktets överlevande."

"I det första världskriget skickades hundratals tusen unga intellektuella att dö på slagfälten. I det andra kriget förstod man på ett helt annat sätt att tillgodogöra sig vetenskapligt skolade hjärnor för krigföringen. Avancerad teknologi, ofta hand i hand med framsteg i vetenskaplig grundforskning, gjorde krigsmaskineriet betydande tjänster. Kulmen var givetvis atombomben. Det är en tvivelaktig gloria, som vetenskapen fick tack vare att många av dess mest prominenta företrädare engagerades i en verksamhet, som sedermera utvecklats till ett dödligt hot mot mänsklighetens fortbestånd. En av de medverkande, fysikern Leo Szilard, har sedermera sagt om bomben, att "den dödade en skön vetenskap"." (s.121-122)

"Vetenskapens lydnad inför makten säkerställs inte längre av inkvisitionen, utan av finansministerierna. Forskningen behöver pengar och "big science" behöver "big money". Men pengarna kommer från håll, som inte i första rummet är intresserade av

sanningen för dess egen skull, utan av avkastning på investerat kapital. "Vetenskapspolitik" är ett nytt begrepp i statshushållningen. De sakkunniga råd, som behövs, står det vetenskapliga samfundet till tjänst med. Men målen bestäms och de avgörande besluten fattas av andra instanser, i sista hand av den lagstiftande makten. Detta betyder, att forskningen inriktas på mål, som inte är vetenskapens egna men som vetenskapen anses böra tjäna. Målen är inte klart angivna. Man hänvisar till dem i vaga ordalag genom att tala om höjd materiell levnadsstandard, stärkt konkurrensförmåga (export), eller trygghet och nationellt oberoende." (s.123)

"Ingen förnuftig människa kan ha något emot att få det materiellt (ännu) bättre, om hon inte behöver fråga på vems bekostnad det sker. Och för den frågan är det stora, stora flertalet människor helt främmande." (s.131)

"En jämnfördelning över jordklotet av den konsumtionsnivå, som vissa industriländer redan uppnått, ligger helt enkelt inte inom de *fysiska* möjligheternas gräns. Önskar man en utjämning, måste man också vilja en sänkning av konsumtionsnivån i varje fall i de flesta av de västliga industriländerna. Vem vill det? Några inser säkert nödvändigheten - men knappast någon i "ansvarig ställning" kunde ta ens ett första litet steg i riktning mot ett sådant mål, utan att riskera sin egen maktposition." (s.131)

"Jmf. med det som Lewis Mumford säger på tal om automationens - ordet taget i vid mening - inverkningar: "The most disastrous result of automation, then, is that its final Product is Automated or Organization Man; he who take all his orders from the system, and who, as scientist, engineer, expert, administrator, or, finally, as consumer and subject, cannot conceive of any departure from the system." (s.149)

"Ett perspektiv, som jag inte anser orealistiskt, är att mänskligheten går mot sin undergång som zoologisk art. Perspektivet har ofta i tider av oro och omvälvning upprört människorna. Men jag tror, att det har en mera hotfull bakgrund i verkligheten nu än tidigare.----- Jag kan inte för egen del finna det särskilt upprörande. En gång skall med säkerhet människan som art upphöra att finnas; om det sker efter några hundra tusen år eller ett par sekler, är i det kosmiska perspektivet en pipa snus. När man betänker, hur många arter människan själv tagit kål på, kan en sådan naturens nemesis kanske tyckas rättvis." (s.151-152)

"Verklighetens begriplighet i tidigare vetenskapliga kategorier har stött på gränser. För att gränserna skall överskridas måste kategorierna omformas eller ersättas av nya. Den världsbild, som långsamt håller på att växa fram skall kanske visa sig mindre ägnad att legitimera vetenskapen som en produktionsfaktor i den industriella processen. Det vetenskapliga sanningssökandet skall måhända igen värderas för den orientering det ger vår strävan efter en förnuftig livsstil och inte enbart för den makt det skänker att dirigera och manipulera våra av naturen givna livsvillkor." (s.153)

2016-10-11 @ 13:35:00 Permalink De civiliserades hybris Kommentarer (0) Trackbacks ()

.
"..we shall continue to have a worsening ecological crisis until we reject the Christian axiom that nature has no reason for existence save to serve man." (idehistorikern Lynn White i boken "Machina ex deo, s. 93)

2016-10-10 @ 17:15:23 Permalink Antropocentrism Kommentarer (0) Trackbacks ()

.
Av djur är du kommen, till djur skall du åter blifva.

2016-10-05 @ 12:01:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Utdrag från Therese Uddenfelts bok "Gratislunchen"

Utdrag från Therese Uddenfelts bok "Gratislunchen. Eller varför det är så svårt att förstå att allting har ett slut." (Albert Bonniers förlag 2016). En mycket viktig bok om peak oil som alla politiker borde läsa:

"Före industrialiseringen var tillvaron inte ens indelad i kategorierna "arbete" och "fritid". Att jobba för ren och skär överlevnad eller för den omedelbara nyttan var bara en naturlig del av livet. Vad annars? Idag, när vi är mångfalt rikare, är skälen till att sitta vid ett skrivbord ett exakt klockslag något grumligare."

"En del har undrat varför frågan om peak oil inte har tillägnats lika många konferenser och lika mycket tevetid som klimatförändringen, fast den kan ha minst lika stora konsekvenser för mänskligt liv på jorden. Ett svar har varit att berättelsen om den ökande medeltemperaturen är berättelsen om vår makt, vårt inflytande, vår stora räckvidd; människan har varit så framgångsrik att hon riskerar ödelägga hela biosfären.
Peak oil, däremot, handlar om vår vanmakt. Vi var aldrig herrar över naturen, och kommer aldrig att bli det."

"Vi gjorde misstaget att förväxla den oväntade Lotto-vinsten, eller det plötsliga arvet från den förmögna fastern, med en löneförhöjning. Vi började spendera naturens gåvor som om de fylldes på varenda månad. Som om det var en inkomst.
Men vad vi egentligen gjorde, var att ta ut allt större summor från vårt begränsade sparkapital. I stället för at ringa Lyxfällan för att få ordning på ekonomin, gick vi till banken och bad om fler checkblock. Det fick vi, tillsammans med en ryggdunkning och en uppmuntran att fortsätta. Uttömning är ju produktion - eller hur?

Det kan vara peak oil, det kan vara klimatförändringen, det kan vara något helt annat. Men förr eller senare blir vi tvingade att antingen skala upp kärnkraften dramatiskt, eller att leva på vår *verkliga* inkomst. Den består av solsken."

"Så vad kan vi göra? Vad kan vi *göra*? Det är frågan som vi per automatik ställer oss, eftersom vi är programmerade att tro att aktivitet löser problem. Att göra något anses alltid bättre än att inte göra något.

Okej. Vi bör stoppa uttaget av det biologiska kapital som gör livet på jorden möjligt, eftersom det inte finns någon reservtank med biomassa. Låt oss därför *sluta* göra så mycket.
Låt oss värdera vårt välstånd utifrån vad vi har kvar på jorden, istället för i termer av hur snabbt vi plundrar den.
Låt oss avstå. Från nya saker, resor, ständig uppkoppling och underhållning.
Låt oss minska de energislukande aktiviteterna för att i stället utöva dem som sätter ett lättare fotavtryck: Förundran. Kärlek, vänskap. Konst, musik, hantverk.
Det är det som ett "ekologiskt tänk" handlar om. Inte om att skaffa en elbil eller köpa fairtrade-choklad från Peru. Den mest ekologiska tröjan är den oköpta tröjan. Den mest miljövänliga resan är den inre resan, vad SJ än påstår."

"Tid har blivit streck på en urtavla, människan en skugga av skuggan, produktionen av vår viktigaste råvara en kurva i ett koordinatsystem. Fjärmade från materien, avlägsnade från naturliga processer, i en värld där abstraktioner, grafer och uträkningar är verkligarer än dofter, känslor och beröring, är det svårt att ta till sig ett budskap som ytterst handlar om det naturligaste av allt: döden.

Den som strukit ett nyfött och samtidigt likstelt lamm över ryggen, inser att allting har en början och allting har ett slut."

2016-10-02 @ 14:40:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi borde uppoffra mer för verkligheten än de religiösa uppoffrar för sin Gud

Det är otroligt hur religiösa människor, främst fundamentalister, kan göra otroliga uppoffringar för en Gud eller en andevärld som inte ens finns. Vad ska vi då tänka om vår lathet i att uppoffra oss för det som faktiskt finns, människorna, djuren, Moder Jord. Vi borde ju vara långt ivrigare i detta än de religiösa är i sin religion. Kräver inte Verkligheten, Naturen, långt större uppoffringar än det de religiösa gör för sin tro? Det som finns är ju viktigare än det som inte finns. Ändå finns det en underlig förlamning hos icke-religiösa i att uppoffra sig för de fattiga, djuren och naturen. Man stämplas även som fanatiker om man gör för stora uppoffringar. Man får gärna vara fanatisk i idrottsutövning, i krig för fosterlandet eller i bussiness och teknologi utan att kritiseras för det, men så snart det kommer till att göra stora uppoffringar för naturen (t.ex. genom aktivism) stämplas man som fanatiker och "miljöextremist". Är inte detta underligt?

2016-10-02 @ 14:05:00 Permalink Andevärlden Kommentarer (1) Trackbacks ()

Klimatet och "tvågradersmålet"

Som ni kanske vet, finns det inom klimatpolitiken en allmän konsensus om att vi bör begränsa våra utsläpp så att den globala uppvärmningen inte överstiger två grader varmare än förindustriell tid, det s.k. "tvågradersmålet", där tanken är att om vi begränsar uppvärmningen till två grader, undviker vi katastrofala klimatförändringar. Detta är också IPCC:s (FN:s klimatpanels) klimatpolitik. Det som dock ofta glöms bort i politiken, är att tvågradersmålet är ett politiskt mål, inte ett vetenskapligt mål. För vetenskapen har det ända sedan 1990 stått klart att det är en grad som är det verkliga målet, inte två. Detta erkändes även av FN 1990. T.ex. världens mest respekterade klimatforskare James Hansen har förespråkat engradsmålet. Som bekant för många har vi redan passerat engradsmålet, då världen nu är 1,5 grader varmare än förindustriell tid. Och det blir bara mer och mer tydligt att tvågradersmålet är utopiskt. Det finns de, såsom FN-klimatpolitikern Yvo de Boer, som anser att vi enbart kan klara

tvågradersmålet genom att stänga ner hela den globala ekonomin (detta sa han 2015). Jag anser dock att det länge varit för sent att kunna klara tvågradersmålet, skulle den globala ekonomin stängas ner helt och hållet idag, skulle klimatförändringarna likförbannat rulla på med flera graders uppvärmning, mycket p.gr.a. alla de självförstärkande återkopplingsmekanismerna som vi satt igång, såsom metangasutsläppen i Arktis.

2016-09-30 @ 10:22:00 Permalink James Hansen
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Utdrag ur Per-Arne Bodins bok "Den oväntade glädjen"

Här kommer ett utdrag ur Per-Arne Bodins bok "Den oväntade glädjen"(Artos 1991). Den är en bok om den rysk-ortodoxa kristna traditionen och Rysslands idéhistoria, samt dess betydelse för nutiden:

"(Nikolaj) Berdjajev (1874-1948) menade till och med att den sovjetiska socialismen endast var en naturlig fortsättning av den europeiska kapitalistiska idén. Så här sammanfattade han Europas livsstil: "Individualism, atomisering av samhället, en hänsynslös livshunger, en ohämmad befolkningsökning och en obegränsad ökning av konsumtionen, trons förfall, försvagning av det andliga livet - allt detta ledde till skapandet av det industrikapitalistiska systemet, som helt förändrade människolivet, och hela dess stil genom att avskilja människolivet från naturens rytm. Maskinen, tekniken, den makt som den för med sig, den snabbhet i rörelsen som den skapar, framkallar chimärer och fantasier som gör intryck av att vara verkligare än verkligheten.""

"I stället för europeiska modeller söker de (de ryska landsbygdsförfattarna) sig tillbaka till den ryska byn före teknikens intåg..."

"Den västerländska populärkulturen anser de (landsbygdsförfattarna) på samma sätt som stalinisterna vara av sataniskt ursprung."

"Han (Alexander Solsjenitsyn (1918-2008)) kräver en moralisk förnyelse och nämner bland annat den västerländska populärkulturen som ett hot mot Ryssland."

"Den moderna slavofila rörelsen är motståndare till teknologi och exploatering av naturen och vill hellre bevara byn och småskaligheten. Deras program, som utvecklats ur den ryska medeltiden via de gammeltroende, slavofilerna och religionsfilosoferna i början av 1900-talet, sammanfaller faktiskt på många sätt med de grönas program i Europa."

"Och förresten - har slavofilerna inte rätt i att Europa utvecklat en hög grad av materialism, egoism och ytlighet?"

2016-09-28 @ 12:51:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Koldioxidransonering och David Jonstads bok "Vår beskärda del"

Jag har nu läst David Jonstads bok "Vår beskärda del. En lösning på klimatkrisen", som utkom på Ordfront förlag 2009. Jag tycker det är en mycket viktig bok, som särskilt alla politiker borde läsa. Den handlar om "koldioxidransonering", som också kallas "individuella utsläppsrätter". Boken utgår ifrån att vi befinner oss i en mycket allvarlig klimatkris, och att det därför krävs en gigantisk mobilisering liknande den som Sverige genomförde under andra världskriget, för att radikalt sänka våra utsläpp av koldioxid, boven i dramat. För att detta skall lyckas, krävs en internationellt, globalt genomförd koldioxidransonering, som går ut på att ett utsläppstak (en koldioxidbudget) sätts för hur mycket världen får släppa ut av koldioxid, och sedan fördelas utsläppen mellan länderna, och mellan individerna i varje land, så att varje individ får lika många utsläppsransoner. Dessa sätts in på ett konto, och var och en får ett särskilt ransoneringskort, som man drar i en avläsare när man köper t.ex. bensin. Man kan också köpa och sälja ransoner, så att sådana som lyckas hålla sina utsläpp på låg nivå, och inte behöver så många ransoner, belönas för det genom att kunna sälja dem till t.ex. bankerna. Och sådana som har för höga utsläpp, måste betala för det genom att tvingas köpa ransoner.

Jag tycker detta är ett jämlikt och rättvist system, som (samtidigt som det bekämpar klimatförändringarna) skulle bidra till att minska klyftorna mellan fattig och rik, mellan i-länder och u-länder.

Jag tror också detta är ett viktigt första steg i att avveckla civilisationen.

Dock, klimatforskaren David Wasdell är en av dem som menar att vi inte har någon koldioxidbudget att tillgå, den är "already massively overspent". Jag tenderar att hålla med. Det är faktiskt så att det krävs att hela den globala civilisationen avstannar för att vi ska klara tvågradersmålet (*“The only way that a 2015 agreement can achieve a 2-degree goal is to shut down the whole global economy,”* sade FN-klimatpolitikern Yvo de Boer), och t.o.m. då kan det vara för sent. Världen är redan 1,5 grader varmare än på förindustriell tid.

Men detta är ingen ursäkt för att låta bli at genomföra en koldioxidransonering. En sådan skulle kunna ge oss och andra arter på planeten mera tid. Jag tror klimatkatastrofen kommer, men vi kan utsätta den genom koldioxidransonering. Så att vi får mera tid att förbereda oss, så att katastrofen inte kommer som en chock, så att den inte utlöser kaos, utan att vi möter mänsklighetens och civilisationens slut med stoiskt lugn, i internationell solidaritet, utan krig och våld. Ja kanske vi då hinner upprätta ett världsparlament som kan guida oss den sista tiden, och göra så att katastrofen fördelas mera jämlikt över hela planeten? Det finns många skäl för mänsklighetens enande öga mot öga med dess förintelse. Internationell koldioxid-ransonering skulle spela en stor roll i detta, så att mänskligheten får ett heligt, värdigt slut (jag tänker här på Carolyn Bakers fina bok "Sacred demise")

David Jonstad har också i en radiointervju nyligen uttryckt att han blivit mycket mer pessimistisk än han var i sin bok "Vår beskärda del". Hans senare böcker, såsom "Kollaps. Livet vid civilisationens slut" (Ordfront 2012) och "Jordad. Enklare liv i kollapsens skugga" (Ordfront 2016) bär vittnesbörd om detta. I dessa är han pessimist när det gäller utsikterna för civilisationens fortbestånd (han trodde tidigare att förnyelsebar energi skulle kunna rädda oss). Han går visserligen inte så långt som Guy McPherson, till att säga att spelet är förlorat för hela mänskligheten, men han förutspår en civilisationens kollaps.

2016-09-26 @ 12:55:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (2) Trackbacks ()

Kurt Vonneguts ursäkt till kommande generationer

“Dear future generations: Please accept our apologies. We were rolling drunk on petroleum.”

(Kurt Vonnegut)

2016-09-23 @ 13:10:00 Permalink Peak Oil, oljetoppen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min syn på förnyelsebar energi

Denna artikel på Deep Green Resistance:s (Derrick Jensens anarkoprimitivistiska rörelse) hemsida innehåller till stor del min syn på förnyelsebar energi.

2016-09-20 @ 12:59:02 Permalink Derrick Jensen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Klokt sagt av anarkisten Edward Abbey

"Growth for the sake of growth is the ideology of the cancer cell."

(Edvard Abbey)

2016-09-20 @ 12:33:43 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Peter Wadhams bok "A Farewell to Ice"

Här är en recension av den mycket viktiga boken "A Farewell to Ice" (Allen Lane an imprint of Penguin Books, 2016) av Peter Wadhams.

Wadhams är inte vem som helst, utan är "professor of Ocean Physics, and Head of the Polar Ocean Physics Group in the Department of Applied Mathematics and Theoretical Physics, University of Cambridge". Som bekant för många är Cambrigdes universitet ett av världens mest respekterade universitet.

Wadhams har varit en av pionjärerna i isforskningen på Arktis, med 50 expeditioner till Arktis alltsedan 1970-talet. Han visar i sin bok att den etablerade klimatforskningen har gjort allt för optimistiska prognoser för isminskningen på Arktis. Han förlitar sig inte på modeller, så som klimatforskningen ofta gör, utan på "fötterna-på-jorden-observationer". Och dessa observationer visar att det föregår en otroligt snabb isminskning på Arktis, snabbare än de mest pessimistiska modellerna har förutspått.

Wadhams text stöds till stor del av den mycket viktiga bloggen Arctic News , fast han är försiktigare än Sam Carana (som driver bloggen) i sina förutsägelser om framtiden. Men t.ex. i frågan om metangasutsläppen stöds han helt av Carana o. &.

Thom Hartmann har gjort en mycket viktig intervju med Peter Wadhams i sommar, som kan ses här, och där säger Wadhams bl.a. "it looks as if we are doomed...". Han säger dock att vi inte behöver förtvivla, utan han litar till att vetenskapen kommer att lösa klimatkrisen med "geoengineering", och att vi på något sätt kommer att hitta på sätt att ta koldioxid ut ur atmosfären, vilket är absolut nödvändigt. Vi behöver inte bara få ner våra utsläpp till noll, utan även ta koldioxid ut ur atmosfären, så att vi kommer till koldioxidnivåer under 350 ppm. Nu är nivåerna uppe i 401.70 ppm.

Problemet med Wadhams optimism är att den teknologi han efterfrågar för att ta koldioxid ut ur atmosfären faktiskt inte finns (eller snarare inte fungerar) ännu, det är "fantasytechnology". Guy McPherson säger också att allt tyder på att geoengineering snarare skulle göra saker och ting värre (läs här McPhersons artikel om det).

2016-09-19 @ 14:48:00 Permalink Guy McPherson
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad sann bildning är. Humanismens ruttenhet.

Universiteten och humaniora har grundligt misslyckats i att bilda allmänheten. Man är inte sant bildad om kan läsa Horatius och Platon på grundspråken. Man är sant bildad om ens tankar och ens livsstil står i harmoni med naturen, alltså med verkligheten. De gamla religiösa mystikerna skulle ha kallat det för "hjärtats bildning".

Den finlandssvenske filosofen Georg Henrik von Wright skriver i en av sina texter att de gamla grekerna såg naturen som sitt ideal, som man ska eftersträva: *"Slagordsmässigt kunde man uttrycka den grekiska synen på förhållandet mellan natur och människa så här: Naturen bör följas. Vetenskapens uppgift, utöver det rena sanningssökandet, är att hjälpa människan att leva "i enlighet med naturen."*

"Motsatsen till tanken, att naturen bör följas, är tanken att människan kunde härska över naturen. Den senare tanken är främmande för grekiskt synsätt. Grekernas syn på förhållandet mellan natur och människa är därför oförenligt med en teknologi, kunde man säga."

Enligt de gamla grekerna förhåll det sig som så att om man överträdde naturens gränser genom hybris, då drabbades man av nemesis, guden Nemesis´ hämnd. Vår tids "bildade" elit har avlägsnat sig hisnande långt från dessa ideal, för dem är oftast inte naturen idealet, utan civilisationen, människan. Konsten istället för verkligheten. Förkonstlingen istället för det naturliga. Det finns en oerhörd hybris i våra tiders tekniktroende, civilisationstroende humanister, och inte ens Georg Henrik von Wright skiljer sig nämnvärt från dem, fast han kritiserade framstegstanken i sina böcker. Han förblev en förhärdad humanist, trogen tekniken och civilisationen, ja människan på bekostnad av djuren och naturen. Denna humanisternas hybris pockar nu på en nemesis, och den verkar komma nu i form av klimatförändringarna och oljetoppen.

T.C.Boyle skriver i sin roman "A friend of the earth" (från år 2000) att den som verkligen vill bry sig om naturen blir människornas fiende. Det ligger något i det, och det säger något om hur långt vi har kommit bort från de gamla grekernas ideal, som jag tror delas av urbefolkningar i allmänhet.

Vår "fina" litteraturhistoria är förvånansvärt fri från ekologiskt tänkande och radikal civilisationskritik. Särskilt innan 70-talet med dess gröna våg. Det finns ett fåtal, men Thoreau är lam, så även

Rousseau och Elin Wägner, och hos en av våra mest bildade svenska författare, Vilhelm Ekelund, hittar man föga inspiration för ekologiskt och civilisationskritiskt tänkande (han fungerar idag som en elitens statuspryl). Jag tror det är humanismens fel, humanismen har satt ett lock på allt radikalt med sitt människoförhärligande och sin speciesism, med sin tro på civilisation och "bildning", som egentligen inte är någon verklig bildning utan förkonstling. Det är humanisterna som har grundat skolväsendet, som inte är särskilt mycket annat än ett kolonialistiskt försök att civilisera "vilda" barn och "vilda" ursprungsbefolkningar. Detta brott mot naturen och mänskligheten har vi (i det stora hela) humanismen att tacka för. Det som skulle vara "folkbildning" i human anda blev kolonialism, förtryck av det vilda, imperialism och civilisationsbygge. Den humanistiska folkbildningen tar t.ex. inte alls upp så viktiga saker som självförsörjning, konservationsbiologi, anarkism, anarkoprimitivism och permakultur. Hur skulle den kunna det? Dessa underminerar ju humanisternas imperiebygge, deras civilisationstro, deras teknologihybris.

von Wright skriver i texten "Den detroniserade och den återupprättade naturen" följande: *"Men också om medeltidens djävulsvetenskap (magin) inte var egentlig »vetenskap», medan gudsvetenskapen åtminstone delvis var det, så är det ett faktum att det är den förra och inte den senare, som är den närmaste idéhistoriska föregångaren både till den nya naturvetenskapen och till den moderna tekniken. Man kan säga, att magi och teknologi har gemensamt, att båda åsyftar ett herravälde över naturen för mänskliga ändamål. Men medan teknologien står på vetenskapens grund, står magin på vidskepelsens. "*

2016-09-19 @ 12:59:00 Permalink Civilisationskritik
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Religionen har stor del i den ekologiska krisen

De civiliserade människorna har trott så mycket på andevärlden att de lever som om världen vore en andevärld (särskilt i Amerika), utan gränser och utan fattiga, ja utan någon fysisk natur som kan lida och skövlas. Jag tror religionen har stor del i den ekologiska krisen, med sin tro på att Gud och Jesus ska komma och ordna upp i det som vi förstört (detta är oerhört infantilt!). Och en stor bov är även religionernas föreställning om att människan får lov att vara herre över naturen och de andra djuren, och behandla dem och utnyttja dem enligt eget förgottbefinnande, så att de tjänar människan. Naturen är bara en död resurs i deras föreställningsvärld, något att exploatera och utnyttja, inte ett levande väsen (Gaia) som kan lida av att bli skövlad.

Religiösa människor försvarar sig ofta med tanken på att människan är en förvaltare av naturen och djuren. Men detta passar tyvärr som hand i handske med civilisationen, ja kapitalismen i synnerhet. Den idén går inte till roten av problemet, som är människans canceraktiga hybris, som tillåter henne att häva sig över naturen och djuren, och skövla och utnyttja dessa. Så länge människan har en sådan syn på sig själv, kommer hon att försvara sina brott mot djur och natur, vilket även dessa religiösa människor som anser sig bara vara förvaltare av naturen, i praktiken gör. De uppmuntrar ju ofta civilisationen och kapitalismen, inte minst de som tar sin religion på allvar, dvs. fundamentalisterna.

2016-09-19 @ 12:29:00 Permalink Andevärlden
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Tio grader varmare efter tio år?

Det finns en blogg som jag följer mycket noga, och som jag tycker är mycket viktig, helt i nyckelposition. Det är bloggen Arctic News, som drivs av pseudonymen Sam Carana, som är en grupp människor på minst två personer (enligt vad jag hört av Guy McPherson).

Denna blogg gör något så viktigt som att noggrant följa med klimatuppvärmningen i Arktis, där den globala uppvärmningen går fortast på hela planeten, och som är i en kritisk position i jordens klimat, för den fungerar som en avkylare av klimatet (tillsammans med Antarktis), som ett kylskåp, p.gr.a. det kalla smältvattnet och det att is reflekterar bort en stor del av värmen från solen, medan öppet hav reflekterar litet värme, utan upptar det mesta av värmen.

Sam Carana har också länge varnat för att om Arktis värms upp tillräckligt mycket, kommer det att leda till att gigantiska mängder metangas släpps ut från havsbottnar i Arktis, samt från permafrost i Sibirien och Alaska. Metangas är en mycket kraftigare växthusgas än koldioxid (25 gånger starkare i ett 100-årigt perspektiv), och fältforskare som Natalia Shakova och Igor Semiletov (som undersöker Arktiska havet) har skrivit 2008 att Arkis är redo för ett abrupt utsläpp av 50 gigaton metangas, högst möjligt när som helst. Detta skulle leda till en abrupt höjning av den globala medeltemperaturen, för det finns bara 5 gigaton metan i atmosfären nu.

Sam Carana har också haft mycket dystra framtidsprognoser (tillsammans med flera andra bidragsgivare på Arctic News), mycket p.gr.a. att framstående isforskare som professor Peter Wadhams (vid Cambridge Universitet) förutsäger att Nordpolen antagligen kommer att bli isfri innan 2020, möjligen redan nästa år. Detta skulle värma

upp Arktis ganska fort, och riskera de abrupta utsläppen av gigantiska mängder metangas.

Carana förutspådde för några år sedan (tillsammans med bl.a. Malcolm Light) att mänskligheten kommer att dö ut omkring seklets mitt p.gr.a. klimatförändringarna. De har hela tiden blivit radikalare i sina prognoser, och nu är de så radikala att de ser framför sig att mänskligheten kommer att dö ut inom tio år. Och att den globala medeltemperaturen kommer att vara 10 grader högre än förindustriell tid efter 10 år. Det liknar mycket på Guy McPhersons prognoser (som säger att mänskligheten kommer att dö ut innan 2030), ja är ännu radikalare på många sätt. Värt att notera är att enligt många forskare skulle det räcka med 5-6 graders uppvärmning för att mänskligheten skulle dö ut. T.ex. säger Ira Leifer (atmospheric and marine scientist, at University of California, Santa Barbara) att ""Some scientists are indicating we should make plans to adapt to a 4C world. While prudent, one wonders what portion of the living population now could adapt to such a world, and my view is that it’s just a few thousand people [seeking refuge] in the Arctic or Antarctica.”

Alltså bara 4 graders uppvärmning skulle redan innebära civilisationens kollaps (detta menar också professor Wadhams).

Alltså är Caranas prognos på tio grader oerhört skakande. Jag håller dock inte med honom i prognosen, jag tror 2-3 graders temperaturhöjning de nästa tio åren är mer troligt. Men redan detta är katastrofalt för civilisationen och naturen.

Men jag låter mig ändå väckas av Caranas prognoser. Att forskare som han/de kommer med sånt, såna som verkligen följer den globala uppvärmningen på nära håll, det är alarmerande. Det säger oss att utvecklingen i Arkis är exponentiell, och att vi redan nu upplever abrupta klimatförändringar.

Det ser verkligen illa ut även om inte Carana har rätt i sina förutsägelser. Om temperaturen stiger bara med en grad på ett decennium, så stiger den med 5 grader på 50 år. Det betyder att år 2065 har jordens medeltemperatur stigit med 6,5 grader sedan industrialismens början. Det skulle inte mänskligheten klara av. I det långa loppet är vi nog dömda.

David Spratt skriver i detta inlägg: "Each 1°C in the longer term is likely to result in around 10 metres of sea level rise."

2016-09-17 @ 13:26:00 Permalink Guy McPherson
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min bottendörr (sång)

1. Vän som jag inte känner,
jag känner dig väl ändå,
för bara jag inåt ränner,
ner till min bottendörr,
står ock ditt namn därpå.

2. Vän som jag hemligen känner,
som lem uti samma kropp,
titta, din själshuds ränder
smeker sig sakta upp
genom mitt brustna hopp.

3. Var gång jag tårögd ser mot
historiens horisont,
så uppgår ett litet solklot
jag känner igen från förr;
det är min bottendörr.

(av mig från 2005-2006)

2016-09-17 @ 12:54:00 Permalink Andlighet
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur Amerika tvingade urinvånarnas barn i internatskolor. Hur kolonialismen har fortsatt.

Det är lärorikt att studera de amerikanska myndigheternas behandling av ursprungsbefolkningens barn, hur de tog dem från sina föräldrar och tvingade dem i internatskola, för att civilisera dom. I detta avslöjar sig skolans väsen, som är kolonialism (hela civilisationens väsen avslöjar sig faktiskt i detta). Urinvånarbarnen i internatskolorna fick inte ens prata sitt eget språk på skolan (de straffades om de gjorde det). Deras kultur och språk skulle utrotas. Deras hår skulle klippas (skolan tog efter militären på många områden, det var militärisk disciplin som gällde), deras traditionella klädedräkt bytas ut. Deras urinvånarnamn skulle bytas ut mot engelska namn. De tvingades att byta sina egna religiösa praktiker mot kristna praktiker. De blev lärda att deras egen kultur var underlägsen den kristna. Lärare hånade och gjorde sig lustiga över deras traditioner, osv. Detta är så vidrigt att man kan spy. Man kan önska sig civilisationens kollaps av mindre.

Särskilt belysande är att det ofta var kristna missionärer som gjorde detta. Dom kristna, som menade sig vara jordens andliga och

moraliska elit, utvalda av Gud! Dom kristna, som ofta predikade kärleken till Gud och nästan! Det förvånar mig inte att de höll på med kolonialism, för kristendomen är så rutten att det luktar långa vägar. Annat kan man väl inte vänta sig av de kristnas förtryckande, sadistiska gud.

Det är en utbredd uppfattning att kolonialismen av Amerikas ursprungsbefolkningar tog slut. Vi är liksom inte kolonialistiska längre bara för att allt vilt i människorna är utplånat, all bördig mark uppodlad, alla urinvånare civiliserade, så det nästan inte längre finns några vilda urinvånare kvar i Amerika. Få gör motstånd längre, få märker något längre, för vi har anpassat oss till kolonialismen så till den grad att vi har blivit blinda för den. Så är det i alla fall i Sverige. Vi har glömt att vi svenskar är vilda ursprungsbefolkningar under ett tunt lager civiliserad fernissa, smetad över oss av skola och regering, och att kolonialismen fortsätter för varje nytt barn som hjärntvättas av skolan att bli civiliserad. Vi har glömt att man inte föds civiliserad, utan vild. Vi tror att vi äger barnen, att vi har rätt att lägga dem under statens makt resten av deras liv.

Katastrofen samlar sig på hög. Bara för att vi har blivit vana vid brotten mot mänskligheten och naturen, betyder det inte att de inte bör betraktas som brott. Lärarna är faktiskt brottslingar. Vem tänker på det? Vi är medbrottslingar om vi går med på det som sker. Vi måste tala ut och göra motstånd mot kolonialismen.

En som gör det är min vän, filmaren Antonie Grahamsdaughter (som har en intressant artikel om kolonialism mot Amerikas urinvånare här). Hon är själv ättling till urinvånare i Kanada, och har rest mycket i Amerika och mött en massa urinvånare. Ingen jag känner har en sådan passion för urinvånarna i Amerika, och genomskådar så radikalt Amerikas kolonialism mot dem. Enligt henne är benämningen "indian" kolonialistisk, därför har jag slutat använda den. Det är ungefär som att säga "neger" om de svarta. Kolonialismen genomsyrar även vårt språk.

2016-09-16 @ 09:21:00 Permalink Kolonialism
Kommentarer (1) Trackbacks ()

En dag i ditt liv

1. Du klamrar en stund, du sover en blund,
du vaknar och fifflar med väder och vind,
och allt som kan heta och samlas i lort.

2. Du tar dig en sump, du krafsar i rump,
du ramsar och hackar i tänder och klor,
och allt som kan hackas och skramlas i bur.

3. Du heter en stund, du stammar en stump,
du skruvar och bökar i böner och ting,
och allt som kan samlas och staplas i lort.

4. Du tar dig en mö, du fastar i kö,
du famlar och babblar i biblar och lort,
och allt som kan märkas och sättas i hatt.

Du tar dig en kock.

(baserad på dikten "En Johan Nordgren", som jag skrev vid årsskiftet 2007-2008)

2016-09-14 @ 10:56:07 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Leo Tolstojs anarkoprimitivism

Greve Leo Tolstoj (1828-1910) anser jag som en av litteraturhistoriens mest intressanta författare. Få skönlitterära författare har som han personifierat de tankar och de ideal jag drömmer om - anarkoprimitivismen, ja den radikala civilisationskritiken. Det är allmänt känt att Tolstoj var anarkist - man brukar kalla honom anarkopacifist - jag har dock aldrig hört eller läst honom kallas anarkoprimitivist, vilket han dock rätteligen var. Skillnaden mellan honom och nutida anarkoprimitivister är den att Tolstoj förordade att alla skulle lägga ner staten och lämna städerna, och återgå till det enkla bondelivet på landet, där "familjen och byn var de enda kollektiv som han egentligen erkände" (Per-Arne Bodin), medan nutida anarkoprimitivister ofta förordar en återgång till stenålderns jägar- och samlarlivsstil. Skillnaden är inte så stor som man skulle kunna tro. För att kunna återgå till jägar- och samlarlivet måste man nämligen bygga en bro dit mellan vårt nuvarande samhälle och idealet, och den bron består av just det Tolstoj förespråkade - en återgång till landsbygden, till det enkla bondelivet. Jag tror inte detta är det slutliga målet, men det är i alla fall ett stort steg i rätt riktning, och påminner om den "agrarian anarchy" som anarkoprimitivister som Guy McPherson förespråkar. Många sådana anarkoprimitivister ser permakultur och skogsträdgårdar som räddningen för mänskligheten och miljön, och jag är övertygad om att Tolstoj skulle ha gillat detta om han hade levt idag (det fanns inte på hans tid). Småskaligt jordbruk enligt permakulturens principer. Tolstoj hade säkerligen ryggat tillbaka för det industriella jordbruk som kännetecknar nutidens bönder; han fördömde industrialismen och all avancerad teknologi.

De heliga dårarna (dårarna i Kristus) i Ryssland i äldre tider kan betraktas som något av äldre dagars ryska anarkoprimitivister. De var människor som frivilligt spelade rollen av dårar, fast dom inte var sinnessjuka (det fanns förvisso riktiga dårar bland dom också, men man kunde inte riktigt skilja mellan dem och de heliga dårarna), och de vandrade omkring hemlösa, smutsiga, i trasor, barfota både sommar och vinter, och ställde till med underliga scener och spektakel, för att få människorna att omvända sig och göra bot. Leo Tolstoj älskade de heliga dårarna och har skrivit om dem i flera av sina böcker, bl.a. "Barndomen". Han tog gärna emot de heliga dårarna på sitt gods Jasnaja Poljana, till sin hustrus förtrytelse. Han såg dem som exempel på äkta rysk andlighet. Tolstoj kom till sist att gå den helige dårens väg, ty han stod till slut inte ut med det aristokratiska lyxlivet på sitt gods, särskilt då hans söner (han hade 13 barn) talade om att ställa honom under förmyndare då han testamenterat hela sin egendom åt de fattiga, och lämnat sönerna arvslösa. Det slutade med att Tolstoj flydde hemifrån en höstdag 1910, 82 år gammal. Först åkte han tåg i tredje klass, sedan började han vandra på landsvägarna likt de heliga dårarna. Det slutade med att han blev sjuk efter någon veckas kringflackande, han insjuknade i lunginflammation (p.gr.a. strapatserna), och dog på en tågstation, med hustrun och världspressen utanför huset.

Tolstojs död säger mycket om honom, om hur han slets mellan lojaliteten mot sin hustru och mot de fattiga, och hur denna slitning och hans dåliga samvete till slut blev för mycket för honom, så att han flydde hemifrån. Tolstoj lyckades aldrig riktigt leva som han lärde, leva det enkla bondeliv som han satte så högt. Han klädde sig visserligen som en bonde, och hjälpte till på åkrarna, men det hela var mer som en roll som han spelade, enligt forskaren Per-Arne Bodin. Hans lojalitet mot hustrun hindrade honom att avsäga sig lyxen, och hans hustru älskade det aristokratiska livet och förstod aldrig Tolstoj.

Tolstoj uppfyllde en roll i det ryska samhället som kom att kallas "den botfärdige adelsmannen", som går ut på att adelsmän som levt i lyx och överflöd omvände sig, och började gottgöra deras brott mot de fattiga, och minska sin skuld mot dem, men som "ibland spelade ett spel för publiken, ett rollspel som skulle minska deras skuld både i allmänhetens och i deras egna ögon. När Tolstoj uppmanar sig själv och andra att "så här får man inte leva" känns det alltigenom äkta, men som arbetare på åkrarna spelar han mest en roll." (Per-Arne Bodin)

Per-Arne Bodin har skrivit en essä 1991 som heter "Lev Tolstoj - den botfärdige adelsmannen" (ingår i boken "Den oväntade glädjen"

(Artos)). Där beskriver han mycket väl kärnan i Tolstojs anarkoprimitivism. Här kommer ett utdrag:

"Man skulle leva så enkelt som möjligt och livnära sig enbart på sitt eget fysiska arbete. Särskilt omoraliskt var det att leva i överflöd med fattiga människor omkring sig."

"Lev Tolstoj ville att alla människor skulle försörja sig med sina händers arbete och helst bo på landet. Han förnekade helt enkelt nyttan av arbetsdelningen och det fanns ett anarkistiskt element i hans åskådning. Tveksamt och ibland fientligt betraktade han den utvecklingsoptimism som härskade i Europa under andra hälften av artonhundratalet. När han åkte tåg första gången kommenterade han: "Järnvägen är för resandet samma sak som bordellen för kärleken, lika bekvämt, men också lika omänskligt maskinellt och mördande enahanda." Inte nog med att han ville avskaffa tågen, han förespråkade sedermera att man skulle stänga teatrarna och konserthusen, lägga ner fabrikerna, ja helst avskaffa städerna. Istället skulle man vända tillbaka till det gamla bondesamhället." "Här kan man jämföra Tolstoj med nobelpristagaren Alexander Solsjenitsyn och flera andra ryska författare vilka ser sina idealsamhällen inte i ett framida paradis utan i det förflutna." (Bodin)

Tolstoj ville egentligen bli bonde, men hans fru hindrade honom i detta försåt. Per-Arne Bodin skrev att "Tolstoj krävde att de skulle skänka bort en stor del av lantegendomen, liksom han ville ge bort rättigheterna till sina litterära verk, inklusive dagböckerna. De skulle sälja det mesta av möblerna, och alla medlemmar i den grevliga familjen skulle ut på åkern för att arbeta. Sofia Andrejevna (hustrun) vägrade. Hon hotade att lämna hemmet och till och med att begå självmord.

Kompositören Sergej Rachmaninov besökte en gång Tolstoj, berättas det, och försökte få Tolstoj övertygad om värdet i den klassiska musikkonsten. Det gick inte. Tolstoj menade att även musiken var en del av fördärvet, av den förhatliga stadskulturen.

Tolstoj ville avskaffa staten. Han "hyste en djup misstro mot staten och mot själva tanken på en komplicerad och utvecklad samhällsorganisation." (Bodin) Han skriver på ett ställe: "Det är sant att staten är en sammansvärjning inte blott för exploatering, men framför allt för demoralisering av medborgarna." (citat lånat från Bodin) "Kännetecken på statens avskyvärdhet är bland annat dödsstraff och krig." (Bodin) Tolstoj var förutom pacifist även vegetarian.

Tolstoj hade även en mycket anarkistisk och rationalistisk andlighet. Han var kristen på något vis, men skalade bort allt det övernaturliga från kristendomen, såsom tron på livet efter döden och de dödas uppståndelse. Och det som blev kvar var moralen, eller snarare bergspredikans moral, som han följde mycket bokstavligt. Hela hans kristendom präglades av bergspredikan, som han menade var kristendomens kärna. Han tolkade hela Nya Testamentet utifrån den, och utifrån ett västeuropeiskt tränat förnuft. Istället för liv efter döden, såg Tolstoj att "vi uppgår i allmänlivet". Detta uppgående i allmänlivet skulle också realiseras medan vi levde, att smälta samman med allt levande, och där påminner Tolstoj om min filosofi "djurismen".

Tolstoj tog inte bara avstånd från allt det övernaturliga i religionen, även det sakramentala livet i kyrkan var honom förhatligt. Kyrkan exkommunicerade Tolstoj för hans hädiska beskrivning av den gudomliga liturgin i romanen "Uppståndelse" "och enligt hans egent önskemål kom någon ortodox begravningsgudstjänst inte heller at firas över honom." (Bodin)

Tolstoj studerade gärna de ryska helgonlegenderna och fann mycket inspiration i dem. Dessa texter, som ofta inte anses som riktig litteratur, blev för honom till och med viktigare än den västeuropeiska romantraditionen.

Det är också känt att Tolstoj hjälpte den anarkistiske kristne ryska sekten "Doukhoborerna". Han hjälpte dem att fly till Kanada, undan förföljelse i hemlandet.

Hos Tolstoj finner vi något så sällsynt som "kristen anarkoprimitivism", som jag kanske bara annars finner hos Jaqcues Ellul och i min bok "Djurisk teologi" (där jag nu tar avstånd från det religiösa innehållet i boken). Det är en slags radikalkonservatism som är mycket radikalare än det mesta av kristen radikalkonservatism som jag vet om. De flesta radikalkonservativa kristna vill tillbaka kanske några århundraden, Tolstoj vill tillbaka flera årtusenden, ja kanske till civilisationens början, innan städerna började växa fram.

Om jag hade varit den ryska kyrkan, hade jag helgonförklarat Tolstoj. Men detta anses inte rumsrent. Tolstoj fick inte ens nobelpriset, antagligen för att han var för vänster och anarkistisk för den högerkonservative Carl David af Wirsén, ständige sekreterare i Svenska Akademien på den tiden.

Tolstojs patos för de fattiga har ekat djupt i den ryska folksjälen. Hans ande vilade över arbetarrörelsen i Ryssland, och ryska revolutionen 1917 är delvis inspirerad av hans patos för de fattiga.

2016-09-13 @ 13:45:00 Permalink Anarki
Kommentarer (5) Trackbacks ()

Konstens och litteraturens djupa förfall

Det mesta av nutida elitkonst och "finlitteratur" (jag tänker främst på skönlitteratur) är som kejsaren utan kläder. Konst utan innehåll. Kvar är bara konstnärens status, hens meriter. Hens konst beundras inte för dess innehåll, utan för konstnärens "glorias" skull, för att hens konst betraktas av eliten som "fin", och för att hens verk läses och äges av eliten.

Ta t.ex. Picasso. Hans konst är otroligt ful och intetsägande, men ändå har han blivit en av de mest berömda konstnärerna, bara för att han bröt mot vedertagna normer och anses nyskapande och "fin". Innehållet i hans konst är det få som bryr sig om. Man "ska bara" tycka om honom, för att alla andra gör det, för att eliten gör det, för att Picasso har status. Konst är bra bara för att det är normbrytande, inte för att den har något att säga. Detta har bidragit till att samtidskonsten och samtidslitteraturen är oerhört dekadent och dålig, ja urusel. Det är en hisnande skillnad i kvalitet mellan 1800-talskonst och nutida konst. Kejsaren har tappat sina kläder. Detta har gjort att jag till stor del är ointresserad av att ta del av nutida konst och litteratur. En sällan gång ibland överraskas jag av något som är bra, det mesta är inget vidare.

Det samma gäller musiken (det är mest den klassiska musiken som är dekadent) och filmkonsten, trots att de inte är lika dekadenta som elitbildkonst och finlitteratur (inom skönlitteraturen).

Eliten gör (alltmer) konst och litteratur för en liten invigd elit, den breda folkmassan skiter man i, dom får nöja sig med kiosklitteraturen.

2016-09-09 @ 11:18:00 Permalink Konst och kultur
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Michael Snyder om amerikanernas stulna levnadsstandard

"We have been taking more than 100 million dollars of future consumption and bringing it into the present every single hour of every single day during the Obama administration. That is why I am constantly referring to our “debt-fueled standard of living. We do not deserve to live the way that we do, but since we are able to steal from our children and our grandchildren we are able to enjoy a

standard of living that most people in the world can only dream about.
Of course we are literally destroying the future of America in the process, but very few people seem to care about that these days. Without all of this debt, we would be in a very deep economic depression right now."

(Michael Snyder, från detta viktiga inlägg)

2016-09-09 @ 11:01:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 7 (det sista): Vi är tillbaka i Stockholm

Igår anlände jag och Titti till Stockholm. Resan sedan sista luffarbrev har gått bra.

Alltsomallt har vi gått ca.1700 km, har vi räknat ut. 101 dagar. 15-25 km per dag. Och vi har gått flera miljoner steg, har vi räknat ut!

Det har varit lätt att hitta sovplatser under hela resan. Vi hade ju inte tält med oss, så vi har övernattat var vi hittar plats och skydd för regn. På landsbygden knackade vi på hos folk och frågade om dom hade nåt uthus, garage, skjul eller lada vi kunde sova i. I städer har det ofta blivit att sova på dagis och skolor, åtminstone på hemresan.

Människorna har varit så vänliga! Vi har mött så många trevliga människor (vi har mött mycket mer människor på landsbygden än vi möter människor i Stockholm), så vänliga och gästfria! Titti fick bara två gånger nej när hon varje morgon knackade på hos någon och frågade efter kaffe.

En annan gång (på vägen tillbaka till Stockholm) hände det att en kvinna stannade och gav oss skjuts i sin bil. Sedan bjöd hon oss hem till sin lägenhet i Rottne. Vi fick sova över hos henne (hon hette Desiré och kom från Serbien), och hon gav oss jättegod middag. Vi hade djupa samtal med henne, och vi läste dikter för varann (hon hade en skrivbok med massa dikter som hon skrivit!). Detta glömmer jag aldrig. Hon gav Titti även nya skor, då Tittis gamla skor hade slitits för mycket i klacken.

En gång hände det på vägen mot Skåne att vi frågade om vatten på en gård, och vi fick vatten av ett par och gick vidare. Men sedan körde paret efter oss och gav oss äppelpaj med vaniljsås! Vi åt tillsammans vid vägkanten.

På resan hem såg vi två döda grävlingar till på vägen. Alltsomallt har vi sett fem döda grävlingar! Vi såg också en död fladdermus på vägen en gång. Och en annan gång en död ekorre.

En gång hälsade jag på en häst, och räckte fram min hand. Hästen försökte äta på min hand, och försökte även äta på mitt skägg!

En gång fick vi övernatta i ett häststall. Vi kelade med hästarna, och de försökte äta på min hand. Där var ett kök, och ägarna hade lämnat flera hundra kronor på bordet. Vi fick hela häststallet för oss själva, och vi förundrades över tilliten som visades oss! Annorlunda var det när vi fick övernatta i ett garage på en gård, då ville ägaren fotografera vårt pass, för att försäkra sig mot om vi stal något.

(bildtext: Hästen äter på min hand. Bild av Titti Spaltro)

Det är på sätt och vis skönt att vara hemma i Stockholm, jag längtade lite hem i slutet av vår resa. Men resan har varit så levande och spännande att jag även känner mig lite melankolisk över att

resan är slut. Jag hade gärna fortsatt resan i flera månader till! Och det känns som vi har gått alldeles lite grann, som en fis i rymden! Jag tror aldrig att tiden har gått så fort någonsin i mitt liv som under den här resan på tre och en halv månad. Det känns som en månad!

I början av resan gick jag barfota, men det visade sig inte riktigt fungera, för efter ca 150 km började jag känna att det skavde i höften. Jag tog genast på skorna, och gick därefter med skor. Det onda gick över ganska fort. Mina skor (gympaskor) höll sedan under hela resan, fast dom hade köpts mycket billigt (ca. 300 kr.), och fast jag hade använt dom redan i nästan ett år.

Ekobyarna var en besvikelse. De uppfyllde inte vår idealbild som vi hade drömt om; ekokollektivet som odlade mycket av sin egen mat (var nästan självförsörjande). Inga ekobyar var kollektiv i egentlig mening, Änggärdets ekoenhet var det närmaste vi kom till kollektiv, men där bodde de heller inte i samma hus, utan de flesta bodde långt borta. Däremot kunde vi upptäcka en kollektiv anda i många ekobyar, vilket gladde oss.

(Vid Skånes kust tvättade vi våra kläder i havet. Bild av Titti Spaltro)

2016-09-05 @ 12:52:00 Permalink Djuren
Kommentarer (2) Trackbacks ()

Om att lida för mycket och människans anpassningsförmåga

Jag har bekymrat mig en del för om vissa människor lider för mycket. Jag har då tänkt på människor som torteras, t.ex. blir korsfästa, såsom förbrytare under romartiden. Jag har då försökt trösta mig med att vår förmåga att anpassa oss är otroligt stor, vår förmåga att vänja oss vid lidande. Dessa är några av de fördelar evolutionen har gett oss, evolutionen går mycket ut på att arter anpassar sig till sin miljö.

Och vad om man inte lyckas anpassa sig? Ja, då har naturen ordnat det så vist att man dör ganska snabbt. När kroppen inte orkar mer, dör den. Eller så blir man medvetslös eller försätts i koma. Naturen är vis, och jag tror den har ordnat det så att ingen behöver lida för mycket. Lider man för mycket kan man också ta självmord, det är ett av naturens sätt att skydda sig mot för mycket lidande. Jag fördömer inte det.

Men jag tror att slavarna på de amerikanska bomullsplantagerna på 1700- och 1800-talet vande sig vid slaveriet. Det var inte längre så tungt efter en tid.

När en närstående har dött, vänjer man sig efter hand vid förlusten, och går vidare i livet.

I början av min tid som psykiskt sjuk, upplevde jag mina psykmediciner som tortyr, men nu har jag vant mig vid dem, och plågas inte längre av dem, fast de ger mig mindre livslust, sexlust och sätter ett lock på känslorna och kreativiteten. Men jag plågas inte. Jag har anpassat mig, och jag kan tacka naturen och evolutionens krafter för det.

2016-09-02 @ 12:26:00 Permalink De svartas slaveri i Amerika Kommentarer (0) Trackbacks ()

Det gråtande barnet

1. Jag tog min ryggsäck, min sovsäck, gitarren
åkte på luffen till främmande land.
Främlandet öppnar min ryggsäck och ser ner,
chockad det vänder sitt ansikte bort:
där ligger ett gråtande barn.

2. Jag tog ett papper, en penna, en laptop,
skrev ner och sände till Bonniers förlag.
Lektören öppnar upp brevet och ser ner,
chockad han vänder sitt ansikte bort:

där ligger ett gråtande barn.

3. Jag tog min kvinna, två bröst och en mjuk hand,
lekte och smekte mot drömmarnas land.
Drömlandet öppnar min kvinna, jag ser ner,
chockad jag vänder mitt ansikte bort:
där ligger ett gråtande barn.

4. Jag tog tre stjärnor, galaxer, ett kosmos,
åkte på luffen till Gud Faders land.
Gud Fader öppnar upp kosmos och ser ner,
chockad han vänder sitt ansikte bort:
där ligger ett gråtande barn.

(från 2006)

2016-09-02 @ 12:05:05 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Det svenska samhället är halvfascistiskt

Vi tror vi lever i ett fritt och gott land. Men vad är ett land värt som

- tvingar folk att sälja sin kropp och själ på arbetsmarknaden, annars får man gå utan pengar och utan hem, och arbetena man tvingas ta förtrycker ofta naturen, djuren och tredje världen.

- inte kriminaliserar all djurplågeri, ja rentav tillåter mycket djurplågeri. Djuren har få rättigheter i det svenska samhället.

- göder de rika och deras intressen på bekostnad av de fattiga, och ständigt utökar klyftan mellan de rika och de fattiga.

- uppmuntrar industrier och storföretag att förstöra miljön och kolonisera tredje världen med förtryck och slavdrift.

- subventionerar sånt som förstör klimatet istället för att införa koldioxidskatt, koldioxidransonering och minska radikalt på utsläppen.

- tillåter fascistiska Sverigedemokraterna att sitta i riksdagen.

- tvingar barn att gå i skola och plågas av lärare genom läxor, prov, samt straff om man är för vild och levande, allt för att hjärntvätta barnet till att bli en lydig kugge i civilisationsmaskineriet, alltså i fascismen.

- tvingar alla till underkastelse under makten med polisens hjälp, dvs. genom att vara en polisstat. Sverige är redan en polisstat.

-plågar helt ofarliga psykotiska människor genom fängelseliknande tvångsvård och tvångsmedicinering med mediciner som ibland i början är rena tortyren (enligt min erfarenhet), samt kan använda sig av isoleringscell och spännbälte (att bindas vid en säng så att man inte kan röra sig) om man inte lyder eller är lite för vild.

- dyrkar teknologi och "framsteg", dvs. ekonomisk tillväxt, framför allt annat, miljön och tredje världen offras på tillväxtens altare.

- inte tillåter att människor "rewildar" sig och bosätter sig i tipin och små hyddor i våra sista kvarlämnade skogar och naturreservat (det har jag fått erfara på bara skinnet).

- vill tämja och förstöra allt det vilda, göra om de vilda skogarna till trädåkrar enbart för människans behov, stöttar nerhuggningen av regnskog genom att importera palmolja och annat, stjäl livsutrymme från många arter genom utbyggandet av civilisationen, ja rentav koloniserar inte bara tredje världen genom storföretagen, utan även naturen (det är den största koloniseringen).

-upprätthåller en militär som lär ungdomen blind lydnad, att bara ”lyda order” - fascismens grogrund.

Hur mycket mer korrupt måste något vara för att kallas "halvfascistiskt"? På basen av ovannämnda punkter tror jag att jag har fog för att kalla Sverige detta.

2016-09-02 @ 11:53:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi i väst är dåliga förebilder för tredje världen

Franciskus av Assisi var något på spåren då han gifte sig med "fru fattigdom". Fattigdom är nämligen (förutom att vara rättvist mot andra) ekologiskt, och de fattiga i världen har små ekologiska fotavtryck. Det är de rika som är det stora problemet. Rikedom är ohyggligt miljöförstörande, inte bara genom att den rike gör stora anspråk på miljön, resursuttag och andras slavarbete, utan även genom att de är dåliga förebilder för tredje världen. De skapar avundsjuka i de fattiga, som idealiserar rikedomen, och vill själva bli rika. Därav mycket invandring. Hade vi bara varit fattiga, skulle det inte ha skadat så mycket med massinvandring, men nu vill

invandrarna bli lika förtryckande rika som oss själva, därigenom påskyndande miljöförstöringen och resursslöseriet. Det bästa vi i väst kan göra åt den här situationen, är helt enkelt att abdikera från vår rikedomstron ("kärlek är abdikation", sa mystikern Simone Weil), och dela lika mellan alla, så att det inte finns några rika längre, så att vi blir goda förebilder för tredje världen, som då också lär sig att dela med sig istället för att sträva efter att bli rika (samt lär sig att nöja sig med lite). Och detta sker kanske allra bäst genom att vi delar med oss av våra rikedomar till invandrarna och tredje världen, genom att vi först och främst välkomnar alla flyktningar. Vi har nämligen en stor skuld att betala till de fattiga i världen, som så har fått slava för att göda vår rikedom.

Samtidigt som vi delar lika mellan alla i världen (det skulle kunna genomföras av ett världsparlament som delade ut medborgarlön, basinkomst, till alla i världen) måste vi sluta producera rikedom, för det hjälper ju inte miljön och slavarna om den ekonomiska tillväxten ökar, trots att alla har lika mycket. Då fortsätter ju exploateringen. Den enda lösningen är helt enkelt "nerväxt", att avveckla rikedomen, avveckla civilisationen, med början i att lägga ner alla onödiga och skadliga industrier. Alla borde flytta ut på landet, och få tilldelat en liten åkerplätt att odla permakultur och skogsträdgårdar på. Man skulle bo i små tipibyar på det stället där man odlade. Pengarna skulle till sist läggas ner som värdelösa, och alla skulle idka byteshandel istället, bytande varor och tjänster (kanske lokala valutor skulle leva kvar en tid).

2016-09-02 @ 11:30:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (0) Trackbacks ()

All djurplågeri borde kriminaliseras

Allt djurplågeri borde kriminaliseras. Såsom det nu är, är det ofta inte kriminellt att plåga djur. Man får göra nästan vad man vill med djur, de har få rättigheter. Att kriminalisera all djurplågeri är det första steget mot en human behandling av djur. Det sista steget är att släppa alla djur fria, och låta dom förvilda sig, där de hör hemma, i klimat och natur som passar dem. Vetenskapsgrenen "Conservation biology" (konservationsbiologi) borde kunna lösa de problem som djurens "rewilding" kan åstadkomma.

Om all djurplågeri skulle kriminaliseras, då skulle alla mink- och rävfarmer tvingas lägga ner, ty dessa är verkligen djurplågeri så det skriker om det! Rävarna och minkarna tvingas leva hela sitt liv i små burar, ensamma och utan fysisk kontakt med andra. Ibland ser man dom springa fram och tillbaka, rastlösa, för att ha något att göra (djurrättsalliansen har dokumenterat sånt). Det påminner mig om hur jag gick mycket fram och tillbaka i korridoren under mina många

sinnessjukhusvistelser (ja, sånt tvingas man till på sinnessjukhusen, så tråkigt och omänskligt är det där). Jag vet därför lite hur det känns att vara en mink eller en räv i en pälsfarm. Att upprätthålla sådana innebär "brott mot djurriket" (djurrikets motsvarighet till "brott mot mänskligheten"), och dom som sysslar med sådant borde fängslas eller få stora böter.

Mänskligheten behandlar minkarna som om dom inte hade något värde i sig själva, inte var till för sin egen glädje, utan enbart för att skapa lyx åt mänskligheten. Att vi får exploatera dem efter eget förgottbefinnande.

Likaså borde det vara en "djurrättighet" att hundar ska få gå i hunddagis när husse/matte är på jobb eller borta. Det borde vara kriminellt att låta hunden vara ensam hemma i 8-10 timmar. Detta är verkligen djurplågeri! Och detta sker i stor skala i hela världen! Skäms på dig mänsklighet! Hur skulle det kännas för dig människa att vara 8-10 timmar fånge ensam i en lägenhet varje dag?

Djurparker borde också kriminaliseras. Dessa är en skamfläck för mänskligheten.

2016-09-02 @ 11:03:00 Permalink Antipsykiatri
Kommentarer (2) Trackbacks ()

Lärarna är skolans värsta mobbare

Lärarna är skolans (jag tänker här främst på grundskolan) värsta mobbare, för när de ger dåliga vitsord åt "obegåvade"* barn, då tolkas det av dom som "så här mycket är jag värd som människa". Min flickvän Titti har berättat att i Japan begår elever självmord när de får dåliga vitsord, så pressade är dom, p.gr.a. att föräldrarna finansierar skolgången.

Det borde vara kriminellt att ha prov och ge vitsord. Prov bara plågar barnen och vitsord ger de "obegåvade" dålig självkänsla. Hela skolan borde vara så som den är på ettan och tvåan, då den ännu är ganska human, eller helst slopas helt och hållet.

Det är inte bara dåliga vitsord som mobbar barnen, utan även alla straff som för vilda barn får för sitt uppförande. Lärarna tål inte vildhet, enligt dom ska barnen civiliseras och tämjas och förslavas med straff och hot om straff. På detta sätt förvandlas naturliga, vilda barn till lydiga, tama kuggar i civilisationsmaskineriet, tvungna att underkasta sig förtrycket. Detta är kolonialism och mobbning av grövsta sort. Ja inte bara detta, utan för vilda barn blir också stämplade som ADHD-barn, och drogas med bl.a. amfetamin till att bli "lugna". Det är så man kan gråta blod. Barn får inte längre vara

barn idag (ja så har det varit länge). Detta säger något om det civiliserade projektet, om vilken förakt för det vilda som finns hos lärare och föräldrar. De tål i själva verket inte Livet självt, tål inte för mycket Liv. Livet ska dödas, underkastas makten, förtryckas och förslavas in i Systemet. De naturliga, vilda barnen ska plågas till att bli lika förtryckande som sina lärare, och bli en del av det maskineri som förtrycker naturen och tredje världen. Då är lärarna tillfreds - om de har lyckats med detta, att få barnen att bli "normala".

Sanningen är däremot att de vildaste och mest "onormala" barnen snarare är dom som är friskast, mest levande och oförstörda av civilisationen, minst förtryckta, såsom barn naturligt borde vara, fulla av hyss och lek och spratt. Det är något sjukt med skolan, med det att barn måste sitta stilla vid en pulpet och lyssna till lärarens monolog. Det är emot naturen, det är förtryck av naturen i barnen. Sånt finns inte i den vilda naturen, bara i den sjuka civilisationen. De som pratar och bråkar på lektionerna är de som är dom verkligt normala, inte dom som sitter tysta, förtryckta.

När det är lärarens uppgift att fostra lydiga medborgare till vårt halvfascistiska samhälle, då är det nästan tyranni det handlar om.

* Vi anser barn för "obegåvade" när de inte uppfyller skolans kriterier för att vara begåvad, när dom i själva verket bara kan ha en annorlunda begåvning, en som skolan inte kan upptäcka. Istället för att vara intellektuellt begåvade, kan de vara intuitivt, socialt eller praktiskt begåvade, kanske begåvade på områden som inte skolan kan mäta, t.ex. inom trädgårdsodling, jordbruk, boskapsskötsel, husbyggande, jakt och fiske o.d. Kanske de är fantastiska på att leva självförsörjande, något som är långt viktigare än något av det skolan lär ut. Kanske de är förträffliga survivalister, som vet hur man överlever när kriserna slår till och skolan får skämmas över att inte ha lärt barnen survivalism och krishantering. Jag tror rentav att "vilda", bråkiga elever ofta kan vara bättre på sådant än förtryckta elever, eftersom de vilda står närmare naturen och jorden än de andra. Men sånt får man inte bekräftelse för från skolan, som är helt fokuserad på att civilisera barnen och fjärma dem från naturen och det vilda, i kolonialistisk anda. För skolan är det enda som räknas att man blir en lydig medborgare i vårt halvfascistiska samhälle, inte att man blir självständig, självförsörjande, med starka band till naturen och det vilda. Det är så vidrigt att man kan spy.

2016-09-02 @ 10:41:00 Permalink Kolonialism
Kommentarer (3) Trackbacks ()

Vad är Peak Oil, oljetoppen?

Jag har skrivit ofta här på bloggen om Peak Oil, oljetoppen, men har aldrig försökt förklara det i några få meningar. Nu ska jag göra ett försök att sammanfatta det:

Peak Oil, eller oljeproduktionstoppen, betyder att man har nått taket på hur mycket man kan utvinna av olja (petroleum) från världens oljekällor. När man nått Peak Oil, kan inte produktionen pressas upp ytterligare, utan når en platå, där utvinningen är konstant, för att efter en tid börja sjunka, för att aldrig mera nå samma nivåer som under oljetoppen.

Den som först lanserade oljetoppsteorin hette M. King Hubbert, och var oljegeolog i USA. Han lade märke till att enskilda oljekällor följde ett mönster av att utvinningen snabbt ökade, för att sedan sakta av, och avstanna på en platå, för att sedan sjunka, så att det hela liknade formen av en klocka på ett diagram. Han förutspådde USA:s nationella oljetopp, och fick rätt, den inträffade i början av 1970-talet. Han förutspådde att den globala oljetoppen skulle nås kring år 2000, och hade nästan rätt, enligt den internationella energimyndigheten IEA inträffade toppen för den konventionella oljan 2006 (med okonventionell olja inberäknat, såsom oljesand och skifferolja, stiger fortfarande oljeproduktionen).

Vad Hubbert inte räknade med i sina prognoser var att vi skulle hitta på att utvinna olja från "fracking" (hydraulisk spräckning) och oljesand. Dessa två är de vi har att skylla på för att den sammantagna oljeproduktionen fortfarande stiger (och att vi numera har ett överskott av olja). Men det är frågan om extremt dyr olja att utvinna, så "for all practical purposes" har vi nått Peak Oil, de lägst hängande frukterna har plockats. Oljesandsutvinningen i Kanada är världens största industriprojekt, och täcker ett område lika stort som England eller Grekland. Det säger något om hur desperat oljeutvinningen har blivit, att den satsar så enormt mycket på så dyr oljeutvinning (som snarare liknar gruvdrift än vanlig oljeutvinning), som även är extremt smutsig och miljöförstörande.

Det har skrivits en hel del på internet om Peak Oil, och även givits ut en hel del böcker i ämnet, särskilt på engelska. Bonniers gav ut i år en Peak Oil-bok skriven av Therese Uddenfeldt, som hette "Gratislunchen. Eller varför det är så svårt att förstå att allt har ett slut". (Bonniers 2016). Peak Oil-teorin är alltså inte död, och har nått mainstream-uppmärksamhet i Sverige med Uddenfeldts bok.

Oljeindustrin har med fracking och oljesanden lyckats med att skjuta upp oljekollapsen, skjuta upp tiden för Peak Oil, men vissa forskare menar att detta gör bara att nedstigningen på andra sidan av Peak Oil bara kommer att bli brantare. Jag delar deras åsikt, och jag tror att vi kommer att få se en kollaps i samhället när vi har passerat Peak Oil och oljeproduktionen börjar sjunka. Jag hoppas bara att det inte finns så mycket olja att utvinna som oljeindustrin tror, så att vi inte hinner skada klimatet så mycket som vi skulle vilja (med våra utsläpp), innan oljekollapsen kommer. Jag hatar oljeindustrin av hela hjärtat, och skulle gärna vilja sabotera den om jag kunde.

2016-08-27 @ 14:12:00 Permalink Peak Oil, oljetoppen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Koloniseringen av naturen. Och något om humanismen, vetenskapen och djurparker

När man pratar om kolonialism, pratar man sällan om att vi koloniserar naturen, fast den är den största koloniseringen av alla - den är helt enkelt ofattbart stor, vi har koloniserat naturen ner till atomnivå, ner till varje litet skrymsel på jorden. Ingenting är längre oberört av människans påverkan, inte ens Himalaya, Stilla Havet eller Nord- och Sydpolen. Vi har t.o.m. koloniserat det globala klimatet, med fruktansvärda följder, genom våra utsläpp. Vi anser att vi har rätt till denna kolonisering, eftersom vi menar att naturen är till för oss, den skall tjäna människans behov, istället för att vara till

för sin egen skull, för sin egen glädjes skull. Vi menar att naturen och djuren står under människan, att människan är herre över naturen och djuren, och har därför rätt till att göra med dem vad hon vill, exploatera dem enligt hennes eget förgottbefinnande. Detta är så vidrigt att man kan spy! Detta är hybris av starkaste slag,
och religionen bär en hel del av skulden. Men även sekulär humanism lider av detta, det finns en hybris i humanismens strävan efter att sätta människan som alltings mått, i dess strävan efter att upphöja människan på andra arters bekostnad. Sekulär humanism gjorde visserligen rätt i att sluta tillbe och tro på Gud, men det är inte särskilt mycket bättre att tillbe människan, det är bara myntets baksida. Det finns ofta en vidrig speciesism i humanismen, som gör att jag tror vi gör rätt i att lämna den. Vetenskapen lider av samma hybris som humanismen, och är dess släktning. Den har stor skuld i koloniseringen av naturen. Jag förordar inte att vi överger vetenskapen för vidskepelse, bara att vi reformerar den radikalt i självkritisk riktning, så att den lösgöres från det civiliserade projektet, som är kolonisering av naturen.

Har du någonsin försökt gå in i en djurpark och se på den med oförstörda ögon, med samma blick som en utomjording för första gången på besök i ett sånt ställe? Vad är det du ser då? Jag ser hela det civiliserade projektet i ett nötskal. Det avslöjar sig i djurparken. Bottenlös hybris och hänsynslös exploatering av arma försvarslösa djurvarelser, avgrundsdjup kolonisering av naturen, ohygglig slavdrift och barbari, att göra pengar av djurs lidande, att offra dem på Mammons altare. Ja jag hittar inte nog starka ord för att uttrycka vad jag anser om djurparker, så vidriga är dom (man kan längta efter civilisationens kollaps av mindre skäl). Och civilisationen vill göra hela jorden till en enda djurpark som ska tjäna människans perversa behov. Allt vilt ska tämjas, alla skogar bli till trädåkrar som tjänar människan, och de få naturreservat som återstår ska också enbart tjäna människans rekreationsbehov, och ska ansas, "skötas" och vaktas som en djurpark (inte ens dessa får växa sig vilda). Inga människor får ta sin tillflykt till dem och förvildas i dem (boende i tipin och små hyddor), de ska vara naturgetton. Det har jag fått erfara på mitt eget skinn, då min indiankåta i Nackareservatet blev rivningshotat av myndigheterna sommaren 2007. Dom skrev i ett brev: antingen river du det eller så river vi det. Jag rev det själv, och byggde av de rivna delarna en liten kamouflerad hydda på ett annat ställe i skogen, den står kvar än idag, den har fått vara ifred, p.gr.a. kamoufleringen (den är täckt av torv med gräs växande på det) och det listiga läget i skymundan.

2016-08-26 @ 16:13:00 Permalink Djuren
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Kolonialismen har inte avskaffats

Det finns en utbredd myt i vårt samhälle som går ut på att man menar att kolonialismen är avskaffad, är ett överståndet stadium. Jag menar att detta är en farlig lögn som skyler över den barska verkligheten. Det var bara en form av kolonialism som upphörde på 1900-talet, den har levt vidare i andra former, i s.k. "nykolonialism", som går ut på att multinationella företag koloniserar tredje världen. Detta är en form av ekonomisk kolonialism, som ger sig ut för att vara okolonialistisk, som ger sig ut för att "hjälpa" tredje världen, höja deras levnadsstandard, skapa jobb för dom fattiga, men bakom dessa fina kulisser pyr förtrycket och kolonialismen (de fattiga är ofta tvungna att jobba för storföretagen, då dessa har förstört den natur som de förr livnärde sig på som självförsörjande urbefolkningar). Detta förtryck handlar mycket om "ojämnt utbyte" mellan den fattiga och rika delen av världen (som Alf Hornborg har påpekat), där de västerländska multinationella storföretagen gör pengar på att tredje världen och de fattiga säljer sin arbetskraft billigt, ja lever ofta under slavliknande förhållanden. Storföretagen gör alltså pengar på andras fattigdom! Det är så man kan spy! Detta är kolonialism om något. Detta liknar britternas bomullsindustrier på 1700- och 1800-talet, som levde på de brittiska koloniernas bomullsplantager, där slavar arbetade. Detta sätt att bli rik har inte upphört, nu arbetar slavarna istället i jättelika fabriker i Indien och Kina, som massproducerar billiga varor till den rika delen av världen. Fabriker ägda av de multinationella företagen, som byggt dem där för att de inte hade råd med inhemsk arbetskraft (den kunde man inte bli rik på, för arbetarna inom det egna landet krävde en värdig ersättning och drägliga arbetsförhållanden).

När jag ser en svensk bok som är tryckt i det fattiga Litauen i Baltikum (såsom Peter Halldorfs nya tidebönsbok för Bjärka Säbys kommunitet), då vet jag vad det handlar om; utnyttjandet av de fattiga och miljön för vår egen vinnings skull (såsom att själv bli rik och berömd). Nykolonialism. Men detta är inte hållbart i längden, man kan inte fortsätta bygga rikedom så länge som helst. Någonstans når man en gräns för resursuttaget, både vad billig arbetskraft och billiga resurser gäller. Och det kommer obönhörligt en "Day of reckoning" då man själv får börja betala priset för rikedomens tillväxt. Det sker när Peak Oil, oljetoppen är passerad, och civilisationen börjar äta av sitt eget fett. Om inte slavarna gör uppror innan dess, och kastar av sig nykolonialisternas ok, och börjar leva som de vilda ursprungsbefolkningarna, i det vilda, fritt, utan herrar, och självförsörjande (men jag tror inte detta kommer att ske).

Låt oss hoppas att "räkenskapsdagen" och oljetoppen kommer snart, så att vi får ett slut på kolonialismen, så att vi inser vilket pris de fattiga har fått betala för vår rikedom, när vi själva måste börja

betala räkningen, inte bara tredje världen ("domedagen" kommer ju som bekant först när de rika börjar lida, de fattigas lidande räknas inte, deras katastrof är ingen domedag). Oljetoppen skulle kunna bli en befrielse för de fattiga, så att de igen kunde leva som deras vilda förfäder, utan herrar och utan slaveri. Men först måste världen gå genom en "apokalyps", ett avslöjande av vad rikedomen leder till (såsom klimatförändringar) (apokalyps är det grekiska ordet för avslöjande), och det kanske upprättas en internationell domstol för mänskliga rättigheter och en internationell miljödomstol, där storföretagen blir avkrävda räkenskap för sitt handlande, så att utsugning av miljö och människor (som är en aspekt av miljön) får sitt rätta pris. Detta kan bli en del av den stora "räkenskapsdagen" som världen står inför, då människor och företag ska stå till ansvar för "ecocide" och nykolonialistisk slavdrift.

2016-08-26 @ 15:23:00 Permalink Kolonialism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något mer om världsparlament

Folke Tersman, professor i filosofi vid Uppsala Universitet, argumenterar väl för ett världsparlament här, med miljöetiken i sikte.

Så långt jag vet, finns det två världsparlamentsrörelser, Världsfederalisterna och World Parliament. Dessa två är gräsrotsrörelser som vill antingen reformera FN till att bli ett världsparlament, eller ersätta FN med sig själv (jag är inte säker på detta).

Jag har tidigare skrivit positivt om instiftandet av ett världsparlament här.

2016-08-24 @ 16:17:28 Permalink Världsparlament
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om humanekologen Alf Hornborg och en av hans texter

Alf Hornborg, professor i Humanekologi vid Lunds Universitet, är en av mina gurun. Jag blev mycket påverkad av hans bok "Myten om maskinen" som kom ut 2010 på Daidalos, och är en av hörnstenarna i mitt tänkande nuförtiden. I den gjorde han upp med de föreställningar om tekniken och maskinen som är rådande. Han menade att västerlandet lider av teknikfetischism, precis på samma sätt som primitiva folkslag hade sina fetischer. Vi mystifierar maskinen och tror att den är ett ymnighetshorn, produktiv i sig själv, medan sanningen är att den bara är ett redskap för omfördelning av tid och rum från civilisationens periferier (tredje världen och västvärldens fattiga) till dess centrum (den rika delen av världen), så att det vi sparar av arbetskraft och resurser i den rika världen, det tas från den fattiga delen av världen. Detta ojämna utbyte mystifieras

och skyls över av det rådande paradigmet, av nationalekonomer som inte kan tänka utanför de ramar som sattes upp av den klassiska nationalekonomin på 1700-talet.

Alf Hornborg är, som kulturantropolog, mycket insatt i ekologisk ekonomi, och även i ekologiska frågor överhuvudtaget. Han menar att utvecklingen är på väg käpprakt åt helvete, och att vi rentav koloniserar framtiden, använder den olja som framtidens människor skulle behöva till långt viktigare ting än att bygga motorvägar. Han hoppas rentav på en finanskollaps, för det skulle lätta bördan för våra efterkommande. Han förespråkar i denna youtubefilm medborgarlön och lokala valutor, som skulle förstärka den lokala ekonomin och göra oss mer oberoende av oljan.

Hornborgs nyaste bok "Nollsummespelet - teknikfetischism och global miljörättvisa" (Daidalos 2015) är en vidareutveckling av "Myten om maskinen", och har följande viktiga text:

"Det är människans unika förmåga att utveckla abstrakta symbolsystem som har möjliggjort pengar. Pengarna blev grunden för modernitet som ett sociologiskt tillstånd som förstärker upplevelsen av individualism, alienation och avskärmning från omgivningen. Avskärmningen från den natur som därmed upplevs som ett främmande objekt har gått hand i hand med den europeiska vetenskapens framgångar sedan 1600-talet. Pengarna utgör samtidigt ett semiotiskt system som genom att göra värden av väldigt skilda slag utbytbara mot varandra griper in i ekosystemen på destruktiva sätt. De kom redan under förindustriell tid att bli utgångspunkten för olika strategier för kapitalackumulation. Trots att de ytterst endast är mänskliga fantasier har de tillmätts större betydelse än den solenergi som möjliggör allt liv på jorden. De är förutsättningen för den föreställning om en fri och rättvis marknad som grundlades i 1700-talets världssystem men som alltjämt präglar nationalekonomin trehundra år senare. Vad denna föreställning bortser ifrån är att ackumulation av pengar motsvaras av produktionsprocessernas obönhörliga nedbrytning av biofysiska resurser. Det finns en ovedersäglig, positiv korrelation mellan ekonomisk tillväxt och takten med vilken människan ökar entropiproduktionen på jorden. Våra begrepp om pengar och tillväxt måste alltså skärskådas, men också våra begrepp om teknik. Den s. k. industriella revolutionen möjliggjordes av globala prisskillnader på arbete och natur. Det var billig arbetskraft och billiga markarealer på andra kontinenter som erbjöd förutsättningarna för den nya brittiska tekniken. Övergången till fossila bränslen i England gjorde det möjligt för nationalekonomin att i stort bortse från vårt behov av biologiskt produktiva markytor. Det moderna, teknologiska samhället kunde

hädanefter förskjuta sin miljö-och arbetsbelastning i tid och rum. Förskjutningen i rummet blev tydlig runtom i det brittiska kolonialväldets periferi, medan förskjutningen i tiden kommer att bli alltmer uppenbar för kommande generationer. Som alla tillväxtprocesser har framväxten av moderna industrisamhällen förutsatt en nettoöverföring av tillgänglig energi (exergi) till de områden där infrastrukturen ansamlas. Eftersom denna nettoöverföring har möjliggjorts av världsmarknadspriserna kan den betraktas som ett "ekologiskt ojämnt utbyte" i betydelsen av ett asymmetriskt flöde av biofysiska resurser som konsekvent mystifieras av de prislappar som nationalekonomin intresserar sig för. Den teknik som dessa flöden möjliggör i världssystemets kärnområden framstår som oberoende av prisrelationer och som produktiv i sig själv, trots att dess egentliga funktion är att bespara dessa områden tid och rum, på bekostnad av människotid och naturutrymme som förloras i periferin. Denna fetischiserade föreställning om teknik är vad jag har kallat "myten om maskinen". De förändringar som de globala hållbarhetsdiskussionerna har genomgått under senare år har haft en tendens att i stora drag bekräfta mina här återgivna utgångspunkter. Verkligheten håller på att göra det tidiga 1800-talets världsbild allt mera ohållbar." (s. 285-286)

2016-08-24 @ 13:37:00 Permalink Alf Hornborg
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Några råd till såna som lider mycket

Om du någonsin får så stora fysiska lidanden att du hellre vill dö än att leva, kom ihåg att först prova smärtstillande mediciner, och om de inte hjälper, och du har det mycket tungt, kan du som sista utväg be om att bli försatt i konstgjord koma tills smärtorna lättar (läkarna kan sånt idag). Prova först dessa utvägar, och om de inte fungerar, (och det inte finns utsikter till att du kan bli bättre) kan du börja fundera på eutanasi.

Psykiska lidanden är svårare att komma åt, och det är orsaken till att dessa är de vanligaste dödsorsakerna vid självmord, som egentligen också bör benämnas eutanasi (vem har hittat på denna grymma beteckning - självmord?). Men det finns riktigt bra ångestdämpande mediciner och det finns fungerande mediciner mot depression (jag har vänner som äter dem). Prova dom innan du begår eutanasi! Och om du som yttersta, sista utväg, när allt hopp är ute, ändå vill begå eutanasi, så måste du komma ihåg att det inte är frågan om något mord(tyskan använder även "freitod", fridöd, istället för självmord),

utan en ädel, modig gärning (såsom det var för samurajerna när de hade förlorat sin heder och begick harakiri), p.gr.a. att det lättar på överbefolkningsproblemet, som står bakom många av vår tids problem, såsom världssvälten, krig, Peak Oil (oljetoppen) och klimatförändringarna.

2016-08-23 @ 16:28:00 Permalink Döden
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att dö är som att somna

Varje kväll övar vi oss egentligen lite i att dö. För är det inte så att dö; att bara somna in och aldrig vakna mer? Skillnade mellan döden och den nattliga sömnen är nästan bara att från den senare vaknar vi igen. Annars liknar de på varann. Båda har mest drömlös sömn och lite drömmar. Dödens drömmar är "nära-döden-upplevelserna", livliga vakendrömmar som känns verkliga. Inte alla upplever dem när de är nära döden, säger forskarna.

Om döden bara är en drömlös sömn, då är den verkligen inte något att vara rädd för, för vem är rädd för varje natts drömlösa sömn, som upptar största delen av sömnen? Den är något helt naturligt, en del av livet, något mycket vanligt och bekant, och den förknippas inte med lidande eller besvär överhuvudtaget. Låt oss trösta oss med detta när vi själva en gång ska dö. Det är tragiskt att dö, det håller jag med om, men det är också tröstefullt, särskilt för den som upplever döden när den äntligen kommer och gör slut på allt lidande. Döden gör ont i de efterlevandes ego, men om de anstränger sig att leva sig in i den dödes situation, där han vilar bortom varje lidande, trygg för alla faror, ja då kanske gråter vi mer över oss själva och de levande än över den döde, och kan glädjas över att den döde nu vilar i trygghet.

2016-08-23 @ 16:17:36 Permalink Döden
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dikt om djurparker av Uno Lagerwall

"O se björn på skansen!
Är instängd och beskådas
av människor hela dagarna.
O människa hur skulle det kännas
att vara instängd
och beskådas av björnar hela dagarna?"

(Uno Lagerwall)

2016-08-18 @ 15:23:00 Permalink Djuren
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 6: Vi är tillbaka i Vimmerby

Hej!

Nu är jag och Titti tillbaka i Vimmerby, på vår långa vandring från Stockholm till Skåne och tillbaka. Resan tillbaka har gått bra, Titti har bara haft lite ont i höften, men det gick över på några dagar. Vi trodde det var en nedsliten klack som var orsaken. Hon har nu fått nya skor av Desiré, en äldre kvinna som stannade sin bil vid vägen och tog oss med till sitt hem i Rottne, där vi fick god mat och logi. Vi hade mycket djupa och spännande samtal med henne. Sådan gästfrihet som hon visade oss har inte varit ovanlig på vår resa.

Igår och idag har det regnat mycket, och vi hade turen att få skjuts 15 km till Vimmerby centrum, när vi gick på en lite större väg, som var mycket obehaglig att gå på p.gr.a. de bilmonster (läs långtradare) som befolkade vägen. Så vi får skjuts en sällan gång ibland, men det är inte mer än drygt en mil eller så.

Vi går mest småvägar på vår vandring, för att slippa bilmonstren, ja slippa hela den fruktansvärda biltrafiken på de större vägarna. Detta har gjort att vägen till Skåne och tillbaka blir längre än vi trodde.

När vi var i Korsberga i Småland på väg mot Skåne, blev vi inviterade hem till en lite äldre dansk konstnär vid namn Lennart Möller, som tyckte vi såg intressanta ut. Vi fick tillfälle att besöka honom först på hemresan. Han bodde ensam i ett stort, gammalt hus på landet, i Södra Solberga i Småland. Han var en övervintrad hippie som rökte cannabis (och var kedjerökare på tobak), och som hade bott i Christiania, hippiestadsdelen i Köpenhamn, i sin ungdom. Han var väldigt originell, och pratade nästan hela tiden. Han hade en massa underliga historier att berätta, intressanta var de också. Vi pratade mest på engelska, för Tittis skull, ett språk han bemästrade väl, men han gled nästan hela tiden över i danska, så vi fick påminna honom gång på gång att han skulle prata engelska. Han var väldigt inne på flummiga grejer som parapsykologi, New Age, aliens och andar. Vi fick sova över hos honom en natt, och han körde oss nästa dag till Korsberga. Hans hus var full av konst och konstföremål, särskilt var det mycket collage, både bildcollage och ordkollage av tidningstexter. Han var väldigt kreativ.

(bildtext: Lennart Möller. Bild av Titti Spaltro)

När vi var i Järnforsen i Småland på väg mot Skåne blev vi tipsade om en gammal 91-årig man som hette Birger Magnusson, som hade, för tio år sedan, gett ut två böcker om luffare. Vi besökte honom på vägen tillbaka till Stockholm i hans hus, där han ännu levde med sin fru (han var ännu ganska klar i huvudet, bara lite senil). Vi frågade ut honom om luffarna i gamla dagar, och fick i gåva hans två böcker "Luffare. Original och Luffarkåkar", samt "Trådarbetande luffare", utgivna 2006, sålda i 6500 ex. De påminner en del om Åke Mobergs kända böcker "De ovanliga" del 1 och 2. Birger berättade att luffarlivet hade dött ut 30-40 år sedan p.gr.a goda ekonomiska tider, och att det måste till en ekonomisk kris för att luffarlivet skulle komma tillbaka (jag tror att det också beror på att höladorna har försvunnit, luffarnas favoritsovplatser, och att det är svårt att hjälpa till på gårdarna nuförtiden, det som luffarna gjorde i gamla tider som betalning för kost och logi). Jag frågade om luffarna var smutsiga; nej sa han, dom tvättade sig nog, men hustrun var av annan åsikt. Jag frågade också vad luffarna gjorde när det var 30 grader kallt, var sov dom då? Birger svarade att dom sov i lador även då, och att kornas kroppsvärme gjorde att det inte blev så kallt.
Birger hade intervjuat en mängd luffare och andra personer som hyst, känt eller träffat luffare och andra originella personer. Hans två böcker bygger på dessa intervjuer.

(bildtext: Birger Magnusson tillsammans med sina böcker. Bild av Titti Spaltro)

2016-08-18 @ 15:16:00 Permalink Droger
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Var blev ni av ljuva drömmar, sjungen av Monica Zetterlund
Monica Zetterlund sjunger sången

Var blev ni av ljuva drömmar?

Text: Tage Danielsson

Svara du med röda stjärnan på din vårkavaj
alla tåg som går mot lyckans land på första maj
- svara på en fråga från en vän som tappat tron
När är dom framme vid sin slutstation?

Var blev ni av, ljuva drömmar om en rimligare jord
ett nytt sätt att leva? Var det bara tomma ord?
Var är dom nu, dom som påstod att dom hade alla svar
men svek alla oss och valde makten? Dom är kvar.

Frihetens gudinna står på vakt i New Yorks hamn
Om du har en dollar får du rum i hennes famn
Hon som hade fred och frihet som sitt stolta mål
- så synd att hennes huvud var ett hål!

Var blev ni av, ljuva drömmar om en rimligare värld?
Hon hjälper förtrycket med att låna det sitt svärd
Var är dom nu, alla löss från barbariets dunkla natt?
Fascismens korpraler? Jo,dom sitter där dom satt

Vi som satts att leva i besvikelsens epok
- ja vad gör vi nu? Vad ska vi tala på för språk?
Ett sätt är att även om det blåser lite kallt,
tro på det vi trodde på - trots allt!

Var blev ni av, ljuva drömmar om en rimligare jord?
Ett nytt sätt att leva? Var det bara tomma ord?
Var är han nu, våra frihetsdrömmars junker Morgonröd?
Han rör ju på sig, så han är nog inte riktigt död....

2016-08-16 @ 18:06:00 Permalink Fascism och nazism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Det är tungt att gå tillbaka på sina vägar

Det är tungt att gå tillbaka på sina vägar när man gått fel (det har jag märkt under vår vandring), det är väl därför samhället inte gör det. Vi skulle nog aldrig ha lämnat det nomadiska samlar- och jägarstadiet på stenåldern och blivit bofasta jordbrukare. Ja, jag t.o.m. undrar om det var rätt av oss att lämna djungelns paradis och börja jaga överhuvudtaget, ja om inte en degeneration redan började där, när vi uppfann elden och jaktredskap, när vi satte oss över aporna med våra jaktfärdigheter.

Vi gjorde nog fel när vi lämnade vårt paradishem i djungeln, vår Edens lustgård. Men vem vill gå tillbaka till apornas livsstil? Inte många i vår civilisation tror jag. Det är för tungt, för obekvämt. Istället tar vi hela tiden steg som försäkrar oss om att en sådan omvändelse inte längre är möjlig. Steg som försäkrar oss om en kollaps, i klimatförändringarnas spår.

2016-08-16 @ 17:53:00 Permalink Aporna Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kollapsen kryper närmare och närmare - de fattiga drabbas först och märker den först

Jag tror att civilisationens kollaps kryper bara närmare och närmare för var dag som går. Det går bara så långsamt att vi inte märker det. Vi hinner vänja oss vid att det har blivit värre. Finanskrisen har blivit det nya normala, vi har vant oss vid kollapsen i Grekland t.ex. (där de är så desperata att de bränner sina sista träd) För de flesta, som inte har en helhetsbild, var finanskrisen 2008 en anomali, en olyckshändelse, som inte behöver upprepas om vi bara sköter oss och pumpar räddningspaket in i systemet, den ses inte som ett inre systemfel av djupare slag. Det de inte tänker på, är att allt har blivit värre än det var strax innan finanskrisen. USA:s statsskulder har ökat med många trillioner, 1,1 trillion per år, och är nu uppe i 19,4 trillioner. (det är en så ohygglig summa att det är svårt att föreställa sig den) USA skjuter upp kollapsen genom att ta nya lån, och de flesta övriga länder tar efter USA:s exempel. Detta är ungefär lika smart som att försöka hindra en bubbla från att brista genom att blåsa upp den ännu mer. Och världsekonomin är verkligen som en enda stor bubbla. Vi skjuter upp kollapsen genom att använda upp våra efterkommandes resurser, genom att kolonisera framtiden,

eftersom vi redan har använt vår rimliga, hållbara ranson. Således säkerställer vi kollapsen och vår egen undergång, för vi kan inte stjäla våra barnbarnsbarns resurser och samtidigt låta dem får ett drägligt liv. Dom kommer att dyka upp i en ruinerad värld, ruinerad av nykolonialism och girighet. Kollapsen kommer att vara ett faktum för dem. Och klimatet kommer att göra sitt för att detta ska ske, för det kommer att vara mycket varmare p.gr.a. våra utsläpp.

Det verkar som om civilisationen försöker vinna över entropilagen, när den intalar sig att vi kan köra på som förr som om resurserna skulle vara eviga, samtidigt som våra efterkommande kommer att klara sig bra. Men överkonsumtion har ett dyrt pris (allt har sitt pris), och detta pris ska någon betala. Jag hoppas kollapsen kommer snart, så att det är de skyldiga som får betala priset, inte våra oskyldiga efterkommande (fast några av dom redan lever ibland oss), och jag hoppas att oljetoppskollapsen kommer långt före klimatförändringskollapsen, så att klimatet inte tar så stor skada. Jag hoppas att oljereservernas volym är för högt uppskattad (vilket detta antyder), så att vi inte kan spy ut så mycket utsläpp som vi skulle vilja.

Även om alla kommer att drabbas av kollapsen till sist, är det de fattigaste som märker det först, och drabbas av det först. För de fattiga i Grekland och Venezuela är kollapsen redan en verklighet.

(bildtext: En hylla i en butik i Venezuela)

Som hemlös tror jag att jag kommer att vara bland dom första som märker att kollapsen har nått Sverige. Butikerna kommer att stänga inne sina sopor (vilket i stor grad redan har skett), det kommer att bli allt svårare och svårare att hitta matrester på restaurangerna (detta har ännu inte skett) eftersom maten kommer att värderas långt högre när kollapsen är en verklighet för oss. Mängden tiggare på gatan kommer att mångfaldigas (vilket redan har skett), och de rika kommer att mer och mer säkra sina tillgångar (vilket redan sker), och allt kommer därför att privatiseras mer och mer (vilket redan sker i förvandlandet av hyresrätter till bostadsrätter), och välfärdssamhället kommer att monteras ner bit för bit (vilket redan är på gång). Ett tecken på det sistnämnda är att stödet till hemlösa hela tiden kommer att minska (vilket redan har skett i en liten grad då de hemlösas viktigaste plats i Stockholm centrum; Ny Gemenskap, tvingades flytta till utkanten av Stockholm), och det är de hemlösa som antagligen märker kollapsen först, för dessa är lättast att glömma bort när man ska strida om de sista resurserna. Men rättvisa kommer att skipas till sist, för jag är säker på att kollapsen en dag når de rika. Kruxet är bara att kollapsen inte riktigt "räknas" så länge den inte drabbar de rika. De fattiga betyder nämligen knappt någonting för de rika, de är bara en opersonlig massa av slavar som ska göda deras rikedomar. Vi i Sverige tror kanske inte att det är så vi ser på de fattiga i tredje världen, men i praktiken, i våra handlingar, är det denna syn som de flesta förkroppsligar. Jag avskyr rikedom p.gr.a. detta, p.gr.a. vad det gör med en människa, låt mig få vara hemlös och fattig som rådjuren och älgarna, låt mig få lida och dö med dom fattiga och hemlösa, dom är mitt folk!

2016-08-16 @ 17:19:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Julian Rose om koncentrationsläger för djur

"Om vi medvetet deltar i att använda vår konsumentmakt till att stödja koncentrationsläger för djur, dödar vi i sista hand både djuret och det mänskliga i oss själva"

(Julian Rose i boken "Byt spår för livet. Lokala lösningar på globala problem", 2009)

2016-08-10 @ 14:12:00 Permalink Djurparkskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Julian Rose om "framsteget"

"Även om ord som "framsteg" glättigt används om de stapplande stegen framåt hos ett till största delen teknikfixerat samhälle, är det -

efter prövning - ofta ett djupt vilseledande koncept. "Framsteg" som går hand i hand med eller är beroende av missbruket och överutnyttjandet av oersättliga naturresurser - inklusive människors liv - kan inte ses på annat sätt än som ett regelrätt bedrägeri. En förvrängning av språket för att frammana en känsla av förbättring, medan i verkligheten saker och ting hela tiden blir sämre."

(Julian Rose i boken "Byt spår för livet. Lokala lösningar på globala problem", 2009)

2016-08-10 @ 14:09:00 Permalink Evig tillväxt
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag har gjort en hemsida: Omvändelse till verkligheten

Jag har gjort en liten hemsida (i bloggformat), där jag har samlat mina viktigaste texter och bloggar, och där jag även har samlat artiklar och filmer om mig. Hemsidan heter "Omvändelse till verkligheten", och det tycker jag beskriver bra vad mina två bloggar, "För naturens skull" och "Varför jag inte tror på Gud", handlar om.

Jag fick idén till min hemsida genom en dröm på natten. Är det inte underligt att drömmar kan fungera så?

2016-08-10 @ 14:01:00 Permalink Allmänt
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Dikten "Daggmasken" av Harry Martinson

Vem vördar daggmasken,
odlaren djupt under gräsen i jordens mull.
Han håller jorden i förvandling.
Han arbetar helt fylld av mull,
stum av mull och blind.

Han är den undre, den nedre bonden
där åkrarna klädas till skörd.
Vem vördar honom,
den djupe, den lugne odlaren,
den evige grå lille bonden i jordens mull.

(Harry Martinson)

2016-08-10 @ 13:41:59 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi behöver omvända oss till verkligheten.

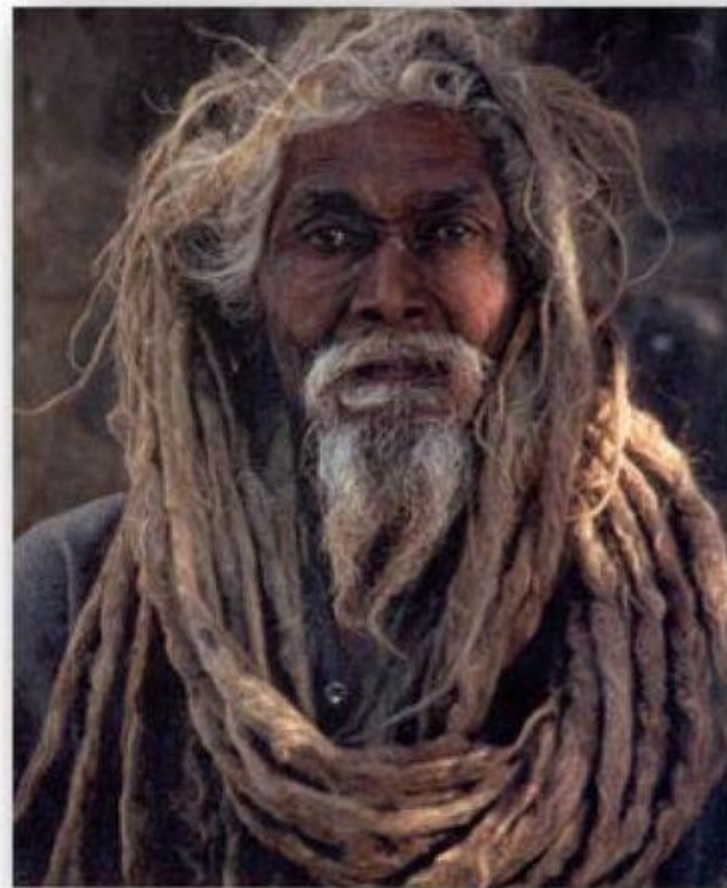
Vi behöver omvända oss till verkligheten. Allt för länge har religion och civilisation lett oss, istället för Naturen, Verkligheten. Det är Naturen som är Verkligheten, inte civilisationen, inte kulturen

(ungefär på samma sätt som konsten inte är verkligheten). Skall vi vara trogna Verkligheten, måste vi tillbaka till Naturen, tillbaka till djurriket, som är vad djurismen handlar om. Jag har fått nog av psykos och cancerlik tillväxt, som är det civilisationen handlar om. Den har inte sinne för verklighet och Liv, därför fortsätter den med sitt omnicidala projekt, ignorerande varningar som klimatförändringar och oljetopp.

2016-08-10 @ 11:38:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Jag skulle vilja bli en västerländsk sadhu

Min dröm är att bli en västerländsk, sekulariserad, ateistisk sadhu. En sadhu är ett vanligt indiskt fenomen, sadhuna är Indiens "heliga män", de är hemlösa, tiggare, barfota luffare, egendomslösa, eremiter och asketer. Man räknar med att det finns 4-5 miljoner sadhun i Indien. Dom är väldigt respekterade av vanligt folk, som anser det vara en helig plikt att ge dem mat och logi. Sadhuna vandrar mycket omkring i Indien, och får även resa gratis med tåg. Även "bang", den traditionella indiska marijuanadrycken, är gratis för dom. Sadhuna i Indien röker mycket marijuana, och har varit en stor inspiration för hippierörelsen och rastafarianerna. Många sadhun har även rastahår, som även har influerat nämnda rörelser. Jag själv vill gärna få rastahår, men då måste det ske på naturlig väg, att håret får tova sig av sig själv.

(bildtext: en indisk sadhu med rastahår)

Den indiska sadhu som inspirerat mig mest, är Sadhu Sundar Singh (1889-1929?), en indisk "kristen sadhu" som visade prov på stort mod och radikal försakelse på sina långa missionsvandringar i Indien, Kashmir, Pakistan och Tibet. Han kallades "aposteln med de blödande fötterna p.gr.a. att han blödde på fötterna av sina långa vandringar. Han försvann spårlöst under en av hans långa vandringar i Tibet 1929, och har aldrig hittats sen dess. Sundar Singh älskade Franciskus, och hade samma kärlek till fattigdomen som han. Han ägde inget annat än en sadhu-saffranskåpa och ett nya testamente på Urdu. Under sin korta tid som bofast blev han visserligen miljonär, men lämnade allt igen genom att bege sig ut på sin sista kända vandring i Tibet 1929, då han försvann för gott.

(Bildtext: Sadhu Sundar Singh tillsammans med ärkebiskop Nathan Söderblom, under sin vistelse i Sverige)

Jag har bara ett problem med sadhulivet; jag har en flickvän, och vill inte lämna henne. Kan man ha en flickvän som sadhu? Det är den enda aspekten av sadhulivet där jag inte följer normen. Annars lever jag som sadhuna i Indien, ett (nästan) egendomslöst, hemlöst liv, med många vandringar, och går barfota så ofta jag kan. Jag menar att en sadhu kan ha en flickvän om han bara inte lämnar sadhulivet för flickvännens skull, inte får barn och vägrar äktenskap. Jag har lyckats med detta i min relation till flickvännen Titti, som fullt ut stödjer mitt sadhuliv. Jag bor i en liten självbyggd hydda i skogen, lite som många sadhun i Indien bor i grottor i skogen och bergen.

Liksom Verkligheten är gudomlig för Indiens sadhun (de är oftast panteister, deras högste gud Brahman är identisk med hela kosmos), är den helig för mig, därav min munkorden "Den Heliga Naturens Orden", som är en personlig orden för mig själv, ingen sekt, fast Titti och Skogs-David är med i den också. Min gud är Naturen, Moder Jord, och det är för hennes skull jag försakar den västerländska livsstil som är på väg att ta kål på planeten i och med dess resultat - klimatförändringarna.

Men en av de saker där jag inte vill ta efter sadhuna i Indien, är i användandet av marijuana. Jag har tillräckligt av psykoser redan. En annan är det stränga celibatet. Ingen tjänar på det. Jag vill inte hellre ha något med religion att skaffa. Men skulle man inte kunna vara en sekulariserad sadhu?

Vi har allt för få sadhun (nästan ingen) i Västerlandet, vilket säger något om den konsumism och den materialism som råder i västvärlden, ett brott mot mänskligheten och vår planet. Det närmaste vi kommer sadhun i västerlandet är våra hemlösa, men de är det ofta ofrivilligt, inte såsom sadhuna, som är frivilligt hemlösa (själv är jag frivilligt hemlös). Våra hemlösa tar ofta emot lägenhet om de får det, de har inte hemlösheten som helig kallelse, såsom jag har det.

Måtte det skapas en västerländsk sadhu-väckelse, där skaror av människor lämnar civilisationen och bosätter sig i tipin i skogarna, eller upplivar vår egen gamla sadhu-tradition - luffarna, som sorgligt nog aldrig har haft status som heliga män, undantaget "vandrarprästen" David Petander (1875-1914), vars släktning Einar Petander är min nära vän. Är inte tiden mogen för en sadhuväckelse i Norden? När vi ser planeten insjukna i feber mitt framför våra ögon? Om inte det är nog för att alstra fram en sadhuväckelse, vet jag inte vad som kan få liv i västvärldens zombierobotar, konsumerande arbetsrobotar.

Sadhulivet är något av den mest ekologiska livsstil som tänkas kan, därför borde det upplivas i takt med att samhället upplever sin miljöväckelse och klimatväckelse.

Franciskus av Assisi tror jag är Västerlandets mest kända "sadhu", och sadhuna i Indien skulle ha känt igen sadhuidealet i hans förkastande av all rikedom och egendom. Franciskus gav också upphov till en "sadhuväckelse" på sin tid. Han är vårt mest ekologiska helgon, och är inte utan skäl utnämnd till djurens och miljöns skyddshelgon. Han är nog vårt mest älskade helgon idag, kanske just därför.

Sadhuna liknar även på de heliga dårarna (dårar i Kristus) i Ryssland som vandrade där förr i tiden. De var hemlösa, vandrande tiggare och luffare, smutsiga, klädda i trasor, barfota både sommar och vinter, som ställde till med underliga scener och spektakel för att få folk att omvända sig och göra bot. De hade hög status bland folket, de ansågs som heliga. De tog på sig en roll av att vara dårar, fast dom inte var sinnessjuka på riktigt. Det fick till följd att man inte

riktigt visse om en människa var helig dåre eller riktig dåre, så man behandlade alla dårar väl. Så borde det vara i västerlandet också.

Den här sången av Karunesh är kär för mig, eftersom den får mig att tänka på Sadhu Sundar Singh, som föddes i Punjab.

2016-08-10 @ 11:26:00 Permalink David Petander
Kommentarer (1) Trackbacks ()

.
Det bästa i livet sker i misstag.

2016-08-05 @ 13:29:55 Permalink Citat
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om fanatism

Är det inte underligt att man gärna får vara fanatisk för mänskliga rättigheter, fanatiskt trogen sitt fosterland i krig, fanatisk i sportutövning osv., men så snart man är fanatisk i ekologi, fanatiskt trogen naturen/Moder Jord, så stämplas man som "fanatiker", "extremist" och liknande? Är inte fanatism något gott om det riktas på något gott? Kan man vara för fanatisk t.ex. i kampen mot orättvisor, lidande, sjukdomar, rasism och brott mot mänskliga rättigheter? Jag tror inte det. Vi måste ge allt i den kampen. Och vi måste ge allt i kampen för planetens hälsa, även om vi blir stämplade som fanatiker och extremister. Fanatism och extremism kan faktiskt vara välbehövligt ibland, när allt står på spel, såsom det gör idag med klimatet. Däremot är mycket av den fanatism som faktiskt finns i samhället, fördärvlig fanatism, trots att det ofta inte räknas som fanatism, såsom fotbollshuliganism, fanatism inom idrottsutövande, teknologifanatism, krigsfanatism, jaktfanatism, fanatism för bilar och motorer, spelfanatism (däribland datorspelsfanatism), rikedomsfanatism, kändisskapsfanatism, filmfanatism, drog- och alkoholsfanatism, sex- och porrfanatism, religiös fanatism och byggfanatism (som i New York och Dubai).

2016-08-05 @ 13:24:00 Permalink Allmänt
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Varför Jesus har blivit så populär. Och varför jag älskar honom fortfarande.

Jag har en teori om varför Jesus har blivit så populär i världen. Är det inte för att han är den arketypiska anarkistiske rebellen? Han väcker liv i vår inre anarkistiska rebell på samma sätt som Emil i Lönneberga, Tarzan, Robin Hood, Tom Sawyer o. a.
Även om jag har tappat den religiösa tron på Jesus, har jag fortfarande stor respekt för honom som mytisk gestalt. Ja, ja älskar denne mytiske gestalt. Vem kan inte känna medkänsla med en som gör uppror mot fariseismen och den rådande förtryckande ordningen

tills han blir avrättad på ett kors, torterad till döds? En man som vill återupprätta "Guds rike", paradiset, Edens lustgård, på jorden? Tillbaka till naturen? Jag tror det.

Det var Jesus som fick mig att komma på djurismen. Jag trodde först att Jesus förespråkade djurismen, fann djurism både här och där i evangelierna. Jag trodde t.o.m. att Jesu uppståndelse var hans förvandling till en djurisk, vild varelse. Och att jag hade uppstått på samma sätt som Jesus. Djurismen har sina rötter i kristendomen precis som kemin har sina rötter i alkemin. Jag tror inte längre så mycket på att Jesus förespråkade djurism, kanske bara lite grann (han var bl.a. luffare och hemlös!), men jag tror nu att jag läste in min filosofi i bibeln i stor utsträckning. Det mest djuriska hos Jesus var hans ord i Bergspredikan, Matteus evangelium 6 kapitel om att:

24 Ingen kan tjäna två herrar. Antingen kommer han att hata den ene och älska den andre, eller hålla fast vid den ene och förakta den andre.
Ni kan inte tjäna både Gud och mammon .
25 Därför säger jag er: Bekymra er inte för ert liv,
vad ni ska äta eller dricka, eller för er kropp, vad ni ska klä er med.
Är inte livet mer än maten och kroppen mer än kläderna?

26 Se på himlens fåglar. De sår inte, de skördar inte och samlar inte i lador, och ändå föder er himmelske Far dem. Är inte ni värda mycket mer än de?
27 Vem av er kan med sitt bekymmer
lägga en enda aln till sin livslängd?
28 Och varför bekymrar ni er för kläder? Se på ängens liljor,
hur de växer. De arbetar inte och spinner inte.

29 Men jag säger er: Inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem.
30 Om nu Gud ger sådana kläder åt gräset, som i dag
står på ängen och i morgon kastas i ugnen, hur mycket mer
ska han då inte klä er? Så lite tro ni har!
31 Bekymra er därför inte och fråga inte: Vad ska vi äta? eller:
Vad ska vi dricka? eller: Vad ska vi klä oss med?
32 Allt detta söker hedningarna efter, men er himmelske Far vet att ni behöver
allt detta.
33 Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så ska
ni få allt det andra också.
34 Bekymra er alltså inte för morgondagen,
för morgondagen bär sitt eget bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga.

Det enda jag inte gillar i den här texten är "Ären I icke mycket mer än de",
jag är för jämlikhet mellan människor och djur. Annars tycker jag mycket om texten, som handlar precis
om det som djurismen handlar om; att efterlikna djurens och växternas livsstil.

Jag känner andra ateister som har uttryckt beundran för Jesus. Richard Dawkins t.ex., i hans bok "Illusionen om Gud". Där berättar han att i moralisk hänseende var Jesus ett jättekliv framåt i jämförelse med gamla testamentets gud. Och han berättar att han gillar skyltar (eller var det t-shirts) med "ateists for Jesus" på.

Det finns även anarkister som har blivit mycket inspirerade av Jesus och bergspredikan. Jacques Ellul och Leo Tolstoj är viktiga kristna anarkister som har inspirerats av Jesus. Mer om Tolstojs anarkopacifism i ett eventuellt senare inlägg. Båda dessa anarkister har starka anarkoprimitivistiska drag.

2016-08-05 @ 13:02:00 Permalink Andlighet Kommentarer (1) Trackbacks ()

Brave new world

"The perfect dictatorship would have the appearance of democracy, a prison without walls in which the prisoners would not dream of escape. A system of slavery where, through consumption and entertainment, slaves would love their servitude." (Aldous Huxley)

2016-08-03 @ 12:53:45 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Julian Rose om mental sjukdom

"Det förlopp som i våra dagar ofta kallas för "mental sjukdom", kan vid närmare undersökning, många gånger visa sig vara en del av en nödvändig förändringsprocess. En process som måste genomgås för att individen ska nå djupare nivåer av självinsikt och medvetenhet om andra. När samhället självt fungerar på gränsen till klinisk galenskap, kan det man kallar för "mental sjukdom" vara en reaktion på detta mer omfattande sjukdomstillstånd - och slutligen visa sig vara vägen till bättring. En process av rening och bortbrännande (eller upplösande) av mentala blockeringar, för att lyfta fram de positiva känslor som ligger dolda därunder.

Det är bekvämt för ledare i ett döende, materialistiskt likriktat samhälle att benämna ett sådant uppvaknande som "en sjukdom"; men detta är bara ett sätt att kamouflera det faktum att den verkliga

sjukdomen ligger inbäddad i en orubblig tilltro till de utslitna dogmerna hos ett starkt försvagat samhälle."

(Julian Rose, i boken "Byt spår för livet. Lokala lösningar på globala problem", 2009)

2016-08-03 @ 11:48:00 Permalink Mental hälsa
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Julian Rose om hur regeringen göder de rika

"Regeringens användning av våra beskattade inkomster och vårt kapital går i allmänhet inte till lätt identifierbara sociala projekt till förmån för de mest behövande, utan till storstilade upplägg, som först och främst är ägnade att generera ändå större beskattningsbara inkomster från företagsvinster, något som uppmuntrar processen att ytterligare fylla på redan välfyllda fickor."

(Julian Rose, i boken "Byt spår för livet. Lokala lösningar på globala problem", 2009)

2016-08-03 @ 11:40:00 Permalink Rikedom
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Kritik av äldreomsorgen

"Att förvisa äldre personer till en "bäst-före-datum"-dumpningsplats i speciella institutioner, skilda från samhällets dagliga växelverkan, utan att kunna delta i det vanliga livet, är ett fruktansvärt slöseri med livserfarenhet. Utom i fall där viss specialistvård behövs, innebär det en repetition av hur vi behandlar planeten i stort. "

(Julian Rose, i boken "Byt spår för livet. Lokala lösningar på globala problem", 2009)

Den nutida äldreomsorgen behandlar äldre människor som avfall att dumpa på en avfallshög, äldreboenden, på samma sätt som vi dumpar bajs och kiss som avfall (jag menar inte jämföra åldringar med kiss och bajs, men ni förstår poängen!) istället för att kompostera det och använda det som gödsel. Ja, på samma sätt som vi behandlar hela naturen som blotta resurser som för det mesta blir till avfall som dumpas på soptippar. Naturen förvandlas till avfall i människans händer. Det är något ohyggligt groteskt. Inte konstigt därför att människan behandlar sina äldre på det sättet.
Ingenting i Naturen är avfall för henne. Naturen tar hand om allt som dör så att det blir nyttigt, till näring för nytt liv. Naturen är biofil, medan civilisationen är nekrofil.

Äldre människor tror jag känner ett stort behov av att få vara med i livet, att inte bli åsidosatt bort från människornas vardag. I gamla dagars storfamiljer var åldringarna viktiga barnpassare, de fick följa livets fortsättning på nära håll, hur livet skulle fortsätta efter att de somnade in. Åldringarna i gamla dagar fick ju vara med mitt i människornas vardag, de blev inte förpassade till åldringshem så snart de blev för gamla, nej, deras släktningar och barn och barnbarn tog hand om dem. Så borde det vara idag också, jag gillar inte åldringshem, de baserar sig på ghettotänkande, och gör att åldringarna dör i förtid, de känner inte sig nyttiga på åldringshemmen, de känner sig bara till börda för samhället. Skulle de få passa sina barnbarnsbarn skulle de känna sig mycket mer nyttiga, och skulle känna livet flöda runt sig. Åldringshemmen är sterila platser i jämförelse.

2016-08-03 @ 11:32:00 Permalink Bajs och kiss
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ett förslag till en ekologisk syn på konst

Världens katedraler borde aldrig ha byggts. De byggdes ofta medan andra svalt. De som byggde dem borde istället ha gjort något nyttigt, som att lindra den tunga börda som låg på bönderna för att producera vårt basbehov mat, ja, som att lindra världssvälten. Katedralerna är helt onyttiga och totalt meningslösa byggnader, byggda till en guds ära som inte ens finns. Ett ohyggligt slöseri med arbetskraft och resurser.

Jag menar att konsten (jag använder här begreppet i vid bemärkelse, innehållande litteratur, bildkonst, film, musik osv.) är en sådan katedral. Man har skapat gigantisk konst medan andra inte ens hade mat. En konst som huvudsakligen har gynnat de rikas intressen. Liksom de riktiga katedralerna är konstens ursprung att finna i religionen och mytologin, och detta är inbyggt i själva konstens väsen, som är att skapa en pseudoverklighet som har lite eller ingenting att göra med den objektiva verkligheten. Konst är objektiverad subjektiv verklighet, en objektivering av den verklighet som bara finns i vår fantasi. Liksom fabrikerna omvandlar naturen till pengar, omvandlar konstindustrin verkligheten till objektiverad fantasi, pseudoverklighet, i dess ställe. Allt ska bli till ord och bild, till symboler och avbildningar. Inget lämnas i fred, till att bara vara det det är. Allt ska malas sönder i konstindustrins gigantiska kvar, så att civilisationen, en fantasiskapelse, en pseudoverklighet i sig, ska få näring. Utan konst skulle civilisationen dö ut, för den lever av ord och bild.

Facebook och språkmaterialismen är konstens slutstatio; den yttersta ytligheten. Vår tids dekadenta konst är inte ett avhopp från konstens väsen, det är det konsten ytterst strävar till, konstens slutmål. Konsten är en slags cancer, den känner inga gränser, utan ska omvandla all verklighet till likhet med sig, till pseudoverklighet. Konsten är en slags lögn, den finns till för att försköna verkligheten och civilisationen för att vi ska stå ut med den senare och måla över den förra. Konsten gör att vi inte gör uppror mot civilisationen och kastar av oss dess ok, detta p.gr.a. romantiseringen av densamma. Vi sviker i själva verket varann när vi förskönar och romantiserar något, vi kommer då att uppträda som dårar i psykos, utan verklighetssinne, ungefär som våra politiker idag. Och verkligen är konsten också en slags psykos, och det har ofta sagts att gränsen mellan konst och galenskap är tunn.

Den konst som verkligen har något viktigt att säga försvinner i ett psykotiskt larm av mytologi, religion, subjektivism och verklighetsfrånvänd fantasi. Och denna viktiga konst är så bra för att den sviker konstens väsen. Den lyckas på något sätt peka bort fron konsten och mot den objektiva verkligheten, bort från civilisationen och mot naturen. Lyckas peka på vägen tillbaka till naturen. Och detta är så ytterst sällsynt att jag skulle vilja påstå att det sker nästan omedvetet, nästan i misstag. Ofta är det så att desto mer självmedveten och karriärlysten en konstnär är, desto mindre lyckas han med detta. Man hittar denna "antikonst" inte sällan hos helt okända konstnärer, obildade och omedvetna om det dom gör. Och de gör detta ofta bara en sällan gång, i misstag. Det kan också ske i misstag hos kända konstnärer, men de är mer fjättrade av sin bildning, som tar bort deras oskuld, renheten i deras konst, det lätta, det otvungna. Leken är antikonstens käraste vän, och detta gör att dom som leker fram sin konst har större chans att skapa antikonst än proffs som arbetar för pengar. Leken kan nämligen vara en länk tillbaka till djurriket i sig, djur arbetar nämligen inte, de leker. Därför kan leken visa på vägen tillbaka till naturen, tillbaka till den objektiva verkligheten.

Det är inget ont med fantasi och subjektiv verklighet, faran är bara när denna verklighet objektiveras för mycket, och börjar leva ett eget canceraktigt liv. Civilisationen är en sådan canceraktig objektiverad subjektiv verklighet, civilisationen är en produkt av konsten. Vi ska inte skapa ut, utan "skapa in" våra fantasier, behålla dom som blotta fantasier, utan att de blandas med den objektiva verkligheten och börjar skapa pseudoverklighet och lögnfasader.

Men vi kan alltså med konstens medel gå emot konsten och skapa antikonst i misstag, när vi minst anar det, och det är dessa få

konstverk, dikter och böcker som fortfarande får mig att leta efter konstnärligt guld.

Inga djur sysslar egentligen med konst. De är det de är, äkta, rena och ärliga, och de förskönar inte verkligheten, utan är själva verklighet helt och hållet, och skapar verklig verklighet. Det var när det symboliska tänkandet uppstod, som vi började skapa konst i grottmålningar. Ungefär vid samma tid uppstod religionen, och konsten är, menar jag, en slags religion, släktning till religionen. Sekulariseringsprocessen bör ta detta i beaktande, menar jag. Ateism mynnar således ut i avståndstagande inte bara från religionen, utan även konsten, ja själva civilisationen, som bygger på religion, mytologi, fantasi och konst, dvs. objektiverad subjektiv verklighet. Denna subjektiva verklighet har nu objektiverats i en sådan canceraktig grad att den hotar själva planetens överlevnad, hotar att tillintetgöra den objektiva jordiska verklighet som kallas planetens biosfär. I själva verket är detta konstens slutmål, att dräpa den objektiva verkligheten och ersäta den med subjektiva fantasier som objektiverats. Vi måste, för att kunna överleva, avveckla konstindustrin bit för bit, ja avveckla hela civilisationen bit för bit.

Jag menar inte med detta att vi ska undertrycka vår kreativitet, bara vi får sinnet för verkligheten tillbaka istället för ett förfallet estetsinne, vi kan liksom myrorna och bina skapa, men detta skapande måste vara lojalt mot naturen, Moder Jord. Vårt skapande måste vara själv en väg tillbaka till naturen, till harmoni med naturen. Mänsklighetens vackraste skapelser är kanske ändå inte Mona Lisa och Louvrens målningar, utan tipibyar och skogsträdgårdar fulla av fruktträd, nötträd och bärbuskar. Och konstens kanske viktigaste skapelser är sådana som avslöjar civilisationens ruttenhet, såsom bilder och reportage om de fattigas situation i tredje världen, regnskogsskövling, oljesanden i Kanada och läget för minkar i minkfabriker, skapelser som får oss att vakna och liksom Jake Sully i filmen Avatar byta sida i civilisationens krig mot de fattiga, naturen och det vilda.

Summa summarum: vi måste ta med skönheten i det ekologiska paradigmet, och söka efter ekologisk skönhet.

2016-08-01 @ 12:22:00 Permalink Ekologisk konst
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 5: Holma skogsträdgård och Ekobyn Moder Jord

Den 28.7. besökte jag och Titti Holma skogsträdgård i Höör, Skåne. Det var en fantastisk upplevelse, äntligen fick jag en efterlängtad bekräftelse på att skogsträdgårdar inte är en ouppnåelig hippiedröm, men faktiskt finns till och fungerar i praktiken! Skogsträdgården,

som var kanske 100 x 50 meter stor, var en demonstrationsträdgård som började byggas 2004 av bl.a. Esbjörn Wandt, Holma folkhögskola och föreningen Skogsträdgårdens vänner, på initiativ av, och med pengar från Jordbruksverket. Den är nu öppen för allmänheten, vem som helst kan gå in i den och kalasa på dess frukter, nötter och bär. Jag åt själv en hel del bär och ett äpple. Dom hade ganska många äppelträd, dom hade päronträd, plommonträd, nötträd, hallon, jordgubbar, svarta vinbär, röda vinbär, vita vinbär, krusbär, smultron, druvor och mycket annat som jag inte kunde namnet på.

Skogsträdgården hade en tipi (indiankåta) i ena änden, något som avslöjade hippieanden i projektet - längtan efter vårt ursprung, efter de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil. Den hade också en damm, något som är gynnsamt för mikroklimatet.

(bildext: jag i tipins öppning, Holma Skogsträdgård. Bild av Titti Spaltro)

En skogsträdgård är som en ätlig skog, man försöker efterlikna skogens och naturens ekosystem med den skillnaden att man får

skogsträdgården att tillgodose ens behov. Man får mycket mat - 2-20 gånger mer än monokulturella odlingar, detta för att man odlar i flera skikt, träd högst uppe, sedan nötträd, sedan bärbuskar, sedan perenna växter och örter längst ner.

Skogsträdgården var något av det vackraste jag sett i mitt liv. Sånt här borde de flesta syssla med, då skulle jorden förvandlas till ett paradis, en Edens lustgård för både människor och djur. Och då skulle planeten också ges en chans att läka, för träd binder koldioxid, och det skulle vara bra för klimatet. Jordens yta gillar inte att vara monokulturella odlingsmarker, den vill alltid bli skog igen. Skogsträdgårdsanläggning är att uppfylla naturens önskemål, så att människan samtidigt gynnas.

Jag tror Holma Skogsträdgård är nästan ensam i sitt slag. Det finns visserligen en skogsträdgård vid Stockholms universitet, annars tror jag de två är ensamma om detta i Sverige. Det är synd, så här bra grejor borde få mera uppmuntring och pengar. Men går man med i föreningen "Skogsträdgårdens vänner", så kan man stödja bildandet av nya skogsträdgårdar.

(bildtext: jag mitt i Holma Skogsträdgård. Bild av Titti Spaltro)

(bildtext: Jag festar loss på äpplen i Edens lustgård. Bild av Titti Spaltro)

Ekobyn Moder Jord

Den 29.7. besökte jag och Titti ekobyn Moder Jord nära Tollarp i Skåne. Det var en positiv överraskning för oss båda, det var en riktig hippie-ekoby där stämningen från 60- och 70-talet ännu ekade. Ekobyn grundades 1973 av musikartisten Chris Geiger i hans ungdom, samt ett gäng andra unga, som köpte en billig gård ute på landet. Det var Chris som visade oss runt i ekobyn. De hade en gammal kvarn, där de hade tillverkat ett 30-tal produkter förr i tiden, numera begränsades tillverkningen till två produkter; sesampasta och jordnötssmör. Förr i tiden tillverkade de både mjöl, müssli och vällinggryn för barn (alla från egna odligar) mm. En turbin i en damm drev kvarnen, och den försörjer också hela ekobyn med ström. Det här året är dock det sista året dom får använda turbinen, ty myndigheterna vill riva dammen, som får sitt vatten ur en av de artrikaste åarna i Sverige.

Det bor ett tiotal personer bofast i ekobyn, sen kommer och går många. Två bor i varsin vagn på gården. Tidigare i ekobyns historia hade de varit upp till 50 personer, och de hade odlat mycket, varit självförsörjande på mat.

(bildtext: ekobyn Moder Jord. Bild av Titti Spaltro)

Ekobyn var inget kollektiv, trots att den kollektiva andan var stark, alla bodde för sig, men de hade gemensamt kollektivkök och gemensam bastu och gemensamt garage/uthus. De hade två växthus och små odlingar, samt en hel del bärbuskar och äppelträd. Vi fick äta fritt från de mogna bären.

Vi sov över i ekobyn i deras musikstuga, där Chris' band "Jordbandet" repar. Jordbandet har släppt två skivor, en på 70-talet och en 2014. Det har också uppträtt på många olika festivaler. Jordbandet finns också på youtube.

Det var en väldigt varm kollektiv stämning i ekobyn, vi blev väldigt väl emottagna och väl behandlade. Det var några riktiga äkta övervintrade hippien där! Chris är 65, hans fru från Danmark Birgit i samma ålder, ja de flesta vi hälsade på var äldre folk.

En annan ekologisk grej var att Moder Jord hade byggt sina byggnader mestadels av återvinningsmaterial. Två av deras byggnader brann dock ner 1978, ett tryckeri och en teaterlokal.

(bildtext: Chris Geiger andra till höger, hans fru Birgit längst till höger. Bild av Titti Spaltro)

2016-08-01 @ 10:58:00 Permalink Edens lustgård Kommentarer (1) Trackbacks ()

Om att vända mänsklighetens evolution

Som ni kanske vet, förordar jag att mänskligheten "evolverar bakåt", går bakåt i evolutionen, bakåt till en del av djurriket igen, det djurrike som vi har hävt oss över med hjälp av civilisation och teknologi. Men är detta alls möjligt?, undrar du. Jag tror inte det, om inte en kollaps tvingar oss tillbaka till stenåldern. Jag tror ett troligare framtidsscenario är att vi framhärdar med vår civilisation helt tills klimatförändringarna gör slut på mänskligheten, ignorerande alla varningssignaler. Ja, jag tror t.o.m. att mänskligheten inte har fri vilja som helhet betraktat, i detta avseende, och att vi som individuella personer därför ytterst sett inte har fri vilja (men vi måste leva som om vi hade det). För ingen har egentligen kontroll över civiliseringsprocessen, trots att konspirationsteoretikerna skulle hävda motsatsen. Några enstaka vaknar till uppror mot civilisationen här och där, men de är så få att de står maktlösa. Jag vet inte om många som vill "evolvera bakåt" till djurriket, de flesta bara skakar på huvudet av det. Och ändå tycker jag det är det enda logiska man kan göra nu när civilisationens väsen avslöjas i takt med klimatförändringarna, oljetoppen och nykolonialismen. Vad civilisationen leder till torde vara rätt uppenbart vid det här laget: sinande resurser och en sjuk

planet, sjuk av cancer, med risken att dö av den. Trots att jag anser att spelet är förlorat när det gäller mänsklighetens chans att överleva, vill jag likförbannat kämpa för att vi ska gå tillbaka på våra vägar (dock bevarande det goda vi lärt oss), vill jag kämpa för djurismen i ett slags förtvivlat, desperat hopp om att kanske klimatet inte får oss att dö ut ändå, att det istället låter civilisationen kollapsa tillbaka till stenåldern, och att vi alla då besinnar oss, och vänder och går bakåt i evolutionen, mot apornas livsstil. Det finns en liten chans att Guy McPherson, Paul Ehrlich & co. har fel, och att vi kommer att kunna vända mänsklighetens evolution. Framför oss är en vägg: klimatväggen och oljetoppsväggen, och det finns bara två alternativ; att gå i väggen och försvinna, eller gå bakåt och överleva.

För sju år sedan hade jag tanken att mänsklighetens evolution i framtiden skulle dela sig i två delar, en som gick framåt och en som gick bakåt till djurriket. Numera tror jag att vi bara har en väg att gå, och det är bakåt. Vägen framåt går över ett stup utan bro. Kalla det bakåtsträvande, men vi måste nu vänja oss vid tanken på att evolution inte bara måste gå framåt, men även kan, och numera måste, gå bakåt. Vi måste sakta, bit för bit, avveckla civilisationen och alla kärnkraftverk, om vi ska ha en chans att överleva. Och vi blir i framtiden ganska tvungna till det, när civilisationen kollapsar. Men det är antagligen för sent då att göra något, mänskligheten dör antagligen ut. Det är stupet utan bro.

Men missförstå mig inte, vi kan aldrig helt återskapa det förflutna, få det precis som det var förr, på stenåldern eller före det. På det sättet måste vi alltid gå framåt. Men som du kanske förstått, måste vi gå bakåt i den meningen att vi måste sträva efter att efterlikna de av våra förfäders livsstilar som har varit hållbara och faktiskt fungerat, såsom apornas och vilda ursprungsbefolkningars. Men vi ska inte kasta våra nyttiga kunskaper överbord, sånt som medicinsk kunskap, odlingskunskaper osv.

Jag tror också att man bör bygga broar tillbaka till apornas och de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil. En sådan viktig bro är hortikultur, närmare bestämt permakultur och skogsträdgårdar. En annan viktig bro är att vi blir radikalt färre.

Jag hoppas man börjar diskutera dessa frågor, och ställer sig frågan om det inte är på tiden att vända mänsklighetens evolution, nu när vi ser stupet där framme. Jag hoppas det blir ett begrepp att "evolvera bakåt", att det inte bara är en galning som jag som talar om dessa saker. För det börjar bli bråttom nu att vända Titanic.

2016-07-28 @ 13:27:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (1) Trackbacks ()

USA:s kriminella beteende mot sina efterkommande

"In the United States today, our standard of living is being massively inflated by taking trillions of dollars of future consumption and moving it into the present. The politicians love to do this because it makes them look good and they can take credit for an "economic recovery", but what we are doing to our children and our grandchildren is beyond criminal.

On average, we are stealing more than 100 million dollars from future generations of Americans every single hour of every single day. We are complete and utter pigs, and yet most Americans don't see anything wrong with what we are doing.

At this point, our national debt is more than 30 times larger than it was just 40 years ago, and many (including myself) have argued that it is now mathematically impossible for the U.S. government to ever pay off all of this debt.

The only thing that we can do now is to keep the party going for as long as possible until the day of reckoning inevitably comes."

(Michael Snyder, från detta inlägg)

2016-07-26 @ 13:11:00 Permalink Finansbubblor Kommentarer (0) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 4: Vi är i Eslöv. Något om Toarps och Solbyns ekobyar.

Hej! Nu har jag och Titti kommit till Eslöv på vår vandring genom södra Sverige. Skåne har varit tufft för oss, det har varit svårt att få övernattningsplatser på landet, så vi har tagit vår tillflykt till städerna, där det är mycket lättare att hitta sovplatser. Vi har hört ett rykte om att skåningarna skulle vara snåla, och hittills har det nog varit sant, och Skåne verkar vara mycket rikt. En man sa åt oss att vänstern är stark i Skåne, men än så länge har vi inte hittat några tecken på det, det verkar inte vara sant.

En viktig sak har jag upptäckt på vår vandring: äldre tiders hölador har helt försvunnit. Jag har inte sett en enda på hela vår resa. I Finland finns dom fortfarande, jag har sovit i sådana på mina vandringar i Finland. Det är trist att Sverige har rivit sina gamla lador, för dom har varit viktiga för luffare och vandrare i alla tider.

Toarps ekoby och Solbyns ekoby i Skåne var positiva överraskningar, till skillnad från Baskemölla och Eklundens ekoby, som jag skrev om i ett annat luffarbrev. Toarp och Solbyn hade stora odlingar och en kollektiv anda som gladde oss. De hade båda gemensamma utrymmen för fester och annat, och Solbyn hade även utrymmen för filmvisning och matlag (de har haft matlag från och till). Båda ekobyarna hyrde ut dessa utrymmen till dagisverksamhet. Solbyn hade också en massa fruktträd överallt; äpple, päron, vilda körsbär, körsbärsplommon och vanliga plommon. Han som visade oss runt odlade tomater och vindruvor i sitt växthus, ett av de växthus som varje lägenhet hade (det var 50 lägenheter i byn). Han hade också, som en av de få som hade det kvar, mulltoalett, en toalett som samtidigt fungerade som kompost. I början av Solbyns tid (den byggdes 1987 och var en av de första ekobyarna i Sverige) hade alla mulltoaletter, men trubbel med dessa gjorde att de flesta gick över till vattentoaletter.

(bildtext: växthus i Toarps ekoby. Bild av Titti Spaltro)

Toarps ekoby tog tillvara vattnet från kloak och toalett på så sätt att de lät vattnet därifrån rinna genom ett stort område med vassplanteringar, och sedan genom ett stort område med sand, innan

det kom fram till en damm, varifrån vattnet användes till bevattning av odlingarna. Det luktade ingenting av dammen, så reningen av vattnet hade fungerat väl. Även i Toarps ekoby hade alla i början haft mulltoaletter, men det hade gått med dem som i Solbyn.

Både Toarp och Solbyn hade hönor, och Toarp hade dessutom änder. Dessa två ekobyar liknade mycket på varann, eftersom de planlades av samma arkitekt.

Det trista med ekobyar är dock att det verkar som om bara rika har råd att bo så. De flesta av de ekobyar vi besökt är bostadsrättsföreningar, man måste köpa sin lägenhet om man vill ha den, och dessutom betala en hyra. Och det är inte billigt. Det säger en hel del om vårt samhälles prioriteringar, att det ekologiska är dyrt. Det samma gäller för ekologisk mat. Det borde vara tvärtom, att det icke-ekologiska var dyrt, och det ekolgiska var billigt. Var i priserna finns priset man får betala för förstörd natur och koldioxidutsläpp? Det priset finns ingenstans, eftersom vårt samhälle skiter i miljön.

(bildtext: Han som visade oss runt i Toarps ekoby visade oss även deras jordkällare. Bild av Titti Spaltro)

2016-07-26 @ 10:51:00 Permalink Ekobyar
Kommentarer (4) Trackbacks ()

Kort definition av djurismen

Jag försöker mig nu på en kort, koncis definition av min filosofi "djurismen", så som jag skulle vilja att den definierades i ett uppslagsverk:

"Djurismen är en slags ekofilosofi skapad av Lars Larsen, som går ut på att människan är ett djur bland andra djur, och inte skapad att stå över de andra djuren, och följaktligen bör människan sträva efter att leva i harmoni med sin djurnatur, leva som ett verkligt djur i naturen, vad det nu kan innebära."

Så långt är jag ganska säker på sanningen i djurismen, komplikationerna börjar då jag ska applicera dessa satser på det verkliga livet. Här är jag öppen för revideringar, särskilt i frågan hur långt vi bör sträcka oss för att efterlikna våra förfäder apornas livsstil, eller om det räcker att vi lever som vilda, ociviliserade ursprungsbefolkningar. Men en sak är klar, och det är att vi på något sätt måste lämna civilisationen, och på något sätt gå tillbaka på våra vägar, "evolvera bakåt", dock behållande de positiva drag som vi lärt oss under civiliseringsprocessen.

Den väg till helvetet som civilisationen nu beträder, och som är ett resultat av civiliseringsprocessen, "framåtskridandet", borde varna oss och säga oss något om nödvändigheten av att vända människans evolution tillbaka till en del av djurriket. Mänsklighetens historia lär oss att en sådan vändning är nödvändig, inte minst nu när klimatförändringarna och oljetoppen kanske får oss att besinna oss.

Det är civilisationens hierarkiska tänkande och herremoral som står bakom de flesta problem idag, det att vi vill härska och lägga under oss allt annat liv, inte bara djuren. Detta är intimt förknippat med civilisationens väsen, och kan bara bekämpas genom att avveckla civilisationen och återgå till naturen och djurriket. Det finns ingen annan väg, teknologin kan inte rädda oss, då den framspringer ur civiliseringsprocessen och deltar i denna process´ väsen.

2016-07-26 @ 10:32:00 Permalink Aporna
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Hur oljeberoendet liknar på drogberoende

Jag har en nära vän som är knarkare (fast han skulle inte erkänna det själv). Hos honom får jag tillfälle att studera knarkandets väsen. Hur knarket ger bara mindre och mindre avkastning hela tiden, så att till slut tar det lika mycket knark bara för att hålla sig normal, som det tog i början för att få en rejäl kick av knarket.

Det här påminner mig om något; vår civilisations oljeberoende. I början av oljeutvinningens historia fick vårt samhälle rejäla kickar av oljan, en otrolig expansion av ekonomin tog plats efter hand på grund av oljan. Och man trodde att denna expansion skulle fortsätta i all framtid. Men nu växer inte den globala ekonomin längre så som tidigare (p.gr.a finanskrisen), trots att vi använder otroligt mycket mer olja än i början av olje-utvinningens historia, och trots att oljeanvändningen hela tiden ökar. Nu måste vi ha all denna olja bara för att inte civilisationen ska kollapsa helt och hållet. Kollapsen lurar redan i civilisationens kanter på grund av Peak Oil och klimatförändringarna, och vi skjuter upp kollapsen genom att skrapa upp olja från otroligt dyra oljekällor som oljesand, fracking och djuphavsolja, vilket gör oljan bara dyrare och dyrare att utvinna. Den billiga oljans tid är snart förbi, eller kanske redan förbi.

Den här processen har av antropologen Joseph Tainter kallats för att drabbas av "sjunkande marginalvinster". I civilisationens början gav investeringar i ny komplexitet stora marginalvinster. Men efter hand drabbas nya investeringar i ökad komplexitet av sjunkande marginalvinster. Detta sker redan nu i oljeindustrin, där man investerar trillioner dollar bara för att upprätthålla den nuvarande oljeutvinningen, eller öka den lite, lite grand. Alla stora oljefält är redan upptäckta för länge sedan, och nu måste man utföra ett otroligt krävande arbete med en otrolig mängd små oljefält för bara för att hålla liv i oljeindustrin. Liknar inte detta mycket på knarkande?

Oljeindustrin är inte bara en knarkindustri, den är vår civilisations mest cancerlika industri (syns tydligast i oljesanden i Kanada, som är världens största industri, täcker ett område lika stort som Grekland eller England). Tydligen har planeten drabbats av cancer, och den cancern är vi. Man kan få cancer av att röka, och kanske det finns ett samband mellan oljeberoendet i samhället och den cancersvulst den har utvecklats till? Oljan är ju själva livsblodet i civilisationen.

Man blir också förslappad, passiviserad och fördummad av att knarka. Man mister sin kritiska förmåga, och fastnar i en inbillningssjuk mental verklighet. Är det inte också detta vad vi ser med de civiliserade människorna, särskilt de rika, som är de största oljeknarkarna? Var finns den kritiska förmågan hos dem? Var det intellektuella samvetet, den intellektuella moralen? Var finns miljöetiken hos dem, var sinnet för verkligheten, för naturen? De rika tycks ha fastnat i en psykos, i en inbillad verklighet, precis som många knarkare fastnar i sina knarkpsykoser (så har min knarkarevän gjort, han säger t.ex, att "allt är sant", alla religioner är sanna).

Det är också vanligt att knarkare, när en mild drog har mist sin effekt, går över till andra, ofta tyngre droger. Ser vi inte detta i civilisationens jakt efter alternativa energikällor, som ska ersätta oljan när den tryter? Alla dessa alternativa källor är inte lika farliga (inte de förnyelsebara energikällorna), men det finns många miljövänner (såsom James Lovelock och Mark Lynas) som propagerar för kärnkraft, och det tycker jag t.o.m är en värre energikälla än oljan, en tyngre drog än oljedrogen, med tanke på vad som kan hända kärnkraften om civilisationen kollapsar, vilket den säkert kommer att göra. Enligt Guy McPherson kan vi få uppleva att världens över 450 kärnkraftverk genomgår härdsmälta om civilisationen upplever en olje- eller klimatrelaterad abrupt kollaps.

Och slutligen påminner oljeberoendet drogberoendet inte minst i det att civilisationen är beredd att göra nästan vad som helst för att få sin nästa oljekick. Tänk bara på hur USA har krigat i mellanöstern för att säkra sin oljeimport. Så gör bara desperata knarkare.

2016-07-21 @ 13:40:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Åtta saker som var för sig skulle kunna utplåna världssvälten

Världen har ungefär 800 miljoner människor som svälter. Detta är en skam för civilisationen (och säger mycket om vad den handlar om), som mycket lätt skulle kunna åtgärda det, och utplåna svälten. Här är fyra saker som var för sig skulle kunna utplåna världssvälten:

1. Om vi lät all säd och all frukt som går åt till alkoholtillverkning, gå till att bespisa världens fattiga, då skulle världssvälten utplånas, så stora mängder mat är det frågan om.

2. Om vi lät all mat som kastas i soporna (en tredjedel av all mat som produceras) gå till de svältande, då skulle världssvälten utplånas.

3. Om vi lät all den fisk (en fjärdedel av all fisk som fiskas) som dumpas i havet efter att ha blivit fiskad, gå till de svältande, då skulle världssvälten utplånas.

4. Om man odlade upp den mark som nu är betesmark, och låter den mat som nu går till boskap, gå till människor, och sakta trappade ner på boskapsmängden (man låter inga nya boskap avlas), då skulle världssvälten utplånas.

5. Om vi nästan helt och hållet slutade föda nya barn, globalt, då skulle världssvälten utplånas.

6. Om vi kraftigt beskattade de rika och stängde skatteparadisen, och att alla de pengar man då får går till att bespisa de svältande, då skulle världssvälten utplånas.

7. Om man odlar riktig mat istället för sockerbetor och sockerrör, kaffe, te, tobak och andra droger, och låter denna mat gå till de svältande, då skulle världssvälten utplånas.

8. Om alla feta skulle fasta och banta och sedan sluta äta för mycket, skulle världssvälten utplånas.

Tänk hur enkelt det skulle vara att åtgärda världssvälten! Så litet som krävs! Men civilisationen har aldrig brytt sig särskilt mycket om sina fattiga. Dess mål är inte att lindra lidande i tredje världen, utan att uppfylla sina storhetsvansinniga fantasier om att erövra världen och lägga naturen och allting under sig. Ja, för den är det viktigare att teknologin ska gå framåt än att lindra de svältandes lidande. Civilisationen lider av det som James Howard Kunstler kallar för "teknograndiositet". Teknologin går före allt annat. Hellre finare bilar än att lindra världssvälten. Hellre elbilar än minskad konsumtion som skulle lätta bördan för de svältande och naturen. Civilisationen är som förlamad när det kommer till u-landshjälp, och ger bara en mikroskopiskt liten del av sina pengar till hjälpverksamhet i tredje världen, och detta inte för att satsa på att utplåna all svält, utan mest till att stilla sitt samvete, och (i kolonial anda) göra tredje världen lika beroende av olja och teknologi som i-länderna, så att det även i tredje världen finns städer som liknar på västvärldens städer, med samma klyfta mellan rika och fattiga som i väst. U-landshjälpen har således inte gått till att utplåna all svält, utan till att vissa i tredje världen blir störtrika på de andras bekostnad.

2016-07-19 @ 11:40:00 Permalink Kolonialism Kommentarer (2) Trackbacks ()

Min oförmåga till sorg över klimatet och oljetoppen

Det är en sak som oroar mig: jag klarar inte av att sörja över klimatförändringarna, utan närmast vill att dom ska komma, och det helst så snabbt som möjligt. Det samma gäller oljetoppen.

Min reaktion på det hela är, istället för sorg, snarare att bli fanatisk i att leva enkelt, köpa ekologiskt och närproducerat och dra ner på mina utsläpp så mycket jag kan. Så fanatisk att jag blir hemlös för klimatets skull; jag vill inte stödja det ekocidala samhället på något

sätt. På det sättet vill jag att klimatförändringarna ska hindras; genom att vi alla avvecklar civilisationen.

Det finns en märklig dubbelhet i mitt väsen på detta område. När jag läser klimatnyheter på nätet, känner jag en tillfredsställelse över dåliga nyheter som tyder på att klimatet kollapsar snabbare än väntat. Men ute i det verkliga livet, och på min blogg, kämpar jag för att avveckla den civilisation som ger upphov till klimatförändringar. Jag tycker detta är märkligt.

Jag vet vad som ligger bakom min längtan efter att klimatkollapsen och oljekollapsen ska komma så snabbt som möjligt: det att civilisationens destruktiva konsekvenser äntligen ska bli uppenbara, att politikerbovarna inte ska komma undan konsekvenserna av sina gärningar, vilket dom tror att dom ska kunna. Dom tror ju att tillväxten ska fortsätta i all evighet, utan räkningen att betala.

Jag tror också att en av orsakerna till att jag vill att dessa två hot ska komma snabbt, är att jag inte vill se ett långt, utdraget lidande hos mänskligheten, utan att det hela avslutas snabbt, på ett så lite smärtsamt sätt som möjligt. Redan nu är lidandet stort i flera delar av världen som upplever värmeböljor och extrem torka.

En klimatkollaps och en oljekollaps tillfredsställer på något sätt min känsla av rättvisa; mänskligheten har inte förtjänat bättre. Vi trodde vi skulle undkomma straffet (nemesis) för att bygga civilisation, men nu kommer det, och det heter klimatförändringar och oljetopp, och även finanskris.

Är det andra än mig som har denna dubbelhet i sitt väsen?

Jag föreställer mig att bara en klimatkollaps och oljekollaps skulle kunna få oss att inse att vi måste överge civilisationen, och få oss att verkligen göra det. Få oss att inse att vi inte är gudar, utan djur bland andra djur, och att vi måste leva i harmoni med vår djurnatur, i den naturliga ödmjukhet som de andra djuren har, i Franciskus´ fattigdom. En klimatkollaps och en oljekollaps rättfärdigar således djurismen på något sätt, och kanske får mig att säga; "Vad var det jag sa! Hade det inte lönat sig att återvända till djurriket såsom djurismen predikade?"

Men jag skulle ändå vilja ha en helhet i mitt väsen, inte denna dubbelhet, jag skulle vilja kunna sörja över de dåliga klimat- och oljetoppsnyheterna, såsom Guy McPherson kan. Men kanske blir man avtrubbad av alla dessa överväldigande nyheter.

Det är underligt, jag "vill" att klimatkatastrofen ska komma, men gör allt för att förhindra den (lever hemlöst och fanatiskt enkelt, äter sopor), medan medelsvensson inte vill att klimatkatastrofen ska komma (han vill inte ens tänka på den, så rädd är han för den), men gör ingenting för att förhindra den, utan fortsätter leva i lyx och överflöd. Vem är bättre?

Dock, jag skulle trots allt önska att det inte kom någon klimatkatastrof, jag älskar ju livet trots allt (även om jag inte tycker mänskligheten förtjänar bättre).

2016-07-16 @ 12:24:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (3) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 3: Vi är i Simrishamn

Hej! Jag och Titti är nu i Simrishamn vid östkusten i Skåne. Resan hit från Åhus har gått bra. Vägen därifrån till Simrishamn gick mestadels vid stranden, där vi gick barfota på den vidsträckta sandstranden, på den smala strimlan där vågorna möter stranden. Där var det bekvämt att gå, medan att gå på torr sand är tungt. Jag tyckte mycket om detta strandgående, det påminner mig om den gången jag luffade trettio kilometer längs stranden från Rom och söderut, 2010. Vi har bl.a. sovit två nätter på sandstranden, och en natt vid hamnen i Baskemölla, på en brygga, alla dessa gånger under öppen himmel.

Vi besökte Baskemölla ekoby, men det var liksom Eklundens ekoby en besvikelse, eftersom alla bodde i sina egna hus, utan att odla desto mer, utan den kollektiva anda som vi hade föreställt oss finns i en ekoby.

Tittis skavsår har grott, och mitt lilla skavsår också. Och nu börjar Tittis nya skor, som hon fick av Hultabygdens ekoby, att kännas bekväma, hon har gått in dem.

I morgon styr vi färden mot Malmö, för att besöka Toarps ekoby.

2016-07-15 @ 16:42:00 Permalink Ekobyar Kommentarer (0) Trackbacks ()

Luffarbrev nr. 2: Vi är i Åhus

Hej! Nu har jag och Titti kommit till Skåne, jag skriver nu från biblioteket i Åhus. Resan har gått bra hittills. Det enda som bekymrar mig lite är att det ömmar lite i mina fötter när jag vilar mig. När jag vandrar, går ömmandet bort. Titti menar att det inte är något farligt.

När vi närmade oss staden Karlshamn mötte vi hippien Ulrich från Tyskland, som vandrade förbi. Han stannade och vi pratade en stund. Han var kanske i trettiofemårsåldern, och hade en otroligt stor ryggsäck på ryggen. Vi fick prova den, och den verkade väga minst fyrtio kilo. Han hade vandrat från Berlin i Tyskland, tagit färjan från

Rostock till Trelleborg, och vandrat i tjugoen dagar i Sverige. Han hade tidigare försökt vandra i Norge, men blev fast i tullen i Trondheim efter en flygresa dit, för att han hade cannabis på sig. Han sändes hem direkt, till Berlin, och därifrån fortsatte han vandra. Ulrich sade att han tänkte vandra i ett år, genom Sverige, sen vidare till Holland, Belgien, Frankrike och England. Jag fattade inte hur han kunde vandra med så tung packning på ryggen, han riskerade ju sin kropps hälsa! Och ännu mindre fattade jag hur han tänkte vandra i ett år med den där packningen.

(Bildtext: Ulrich med sin gigantiska packning på ryggen. Bild av Titti Spaltro)

I staden Sölvesborg såg vi något märkligt. Små sparvar på marken matade varann! Alla var helt vuxna sparvar, men ändå gapade en av

dem, och lät sig matas av en annan sparv. Detta tyckte jag var så sött och fantastiskt att det var värt att nämna här.

Sen såg vi på vägen fyra, fem myror som släpade på en död humla! Det var kraftig vind just då, och vinden skyfflade iväg humlan och alla myrorna hängande fast i den!

Och vi såg en till död mullvad! Nu har vi sett två döda mullvader under vår resa.

Nära Nymölla fick vi vara med om en åsk-natt. Vi sökte skydd i en busshållplats, men många av våra saker blev helt blöta, och det åskade och blixtrade något otroligt halva natten. Titti sov på busshållplatsbänken, och jag kurade ihop mig under den.

(bildtext: busshållplatsen som vi sov i under åsknatten. Jag ligger i sovsäcken. Bild av Titti Spaltro)

Idag börjar vi vandra mot ekobyn Baskemölla, ca. femtio, sextio kilometer härifrån.

2016-07-12 @ 10:37:00 Permalink Djuren
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Döden är ekologisk

Döden är hemsk, det erkänner jag, men jag försöker desperat att finna försonande drag i den. Och jag hittar sådana. Har du nånsin tänkt tanken att döden är ekologisk? Är inte det en slags tröst mitt i dödens grymhet? Döden skapar plats för det liv som kommer efter både oss och andra djur och växter, utan den skulle allt staplas på varann och tillvaron skulle bli en outhärdlig uppvisning i krig, spektakel och naturförstörelse, ja tillvaron skulle plågas av oerhörd överbefolkning om livet vore evigt. Inte bara det, döden gör också att lidandet upphör, att lidandet inte är evigt. Vi har döden att tacka för att lidandet tar slut när det blir för tungt för kroppen, när den inte orkar mer. Och vi har döden att tacka för att vi kan avsluta vårt lidande när själen inte orkar längre.

Sedan har vi också det faktum att döden gör att ondskan inte är evig, att civilisationscancern inte är evig.

Ekosystemet bygger på liv-och-död-cykeln. Liv måste offras för att annat liv ska kunna trivas. Det är inskrivet i ekologins lagar; den enes död är den andres bröd. Utan detta vore ingen natur och ingen ekologi möjlig. Men religionen, och särskilt kristendomen, har alltid varit på kant med dessa lagar i och med deras krav på evigt liv, och det skulle inte förvåna mig om kristendomen har mycket av skulden till våra dagars miljökris med dess linjära tänkande, på kant med ekologins cirkulära kretsloppstänkande. En ideologi som bekämpar döden till vilket pris som helst och kräver evigt liv kommer oemotståndligt att bekämpa själva ekosystemet, och det är just vad religionen har gjort. Religionen utgör själva basen för civilisationens framväxt, med dess hierarkiska tänkande, dess placerande av människan som naturens herre, och dess strävan efter att nå bortom naturen till en översinnlig värld, istället för att nöja sig med naturen, med verkligheten. Drömmen om evigt liv lever också vidare i sekulär form i olika vetenskapsmäns drömmar om evigt liv genom teknologins framtida landvinningar, genom att nerladda sitt jag i en robot, eller bli nerfrusen i dödsögonblicket för att bli återuppväckt när vetenskapen övervunnit döden.

Att önska sig evigt liv är ungefär lika smart som att önska sig ett berg av godis att smaska på resten av sitt liv, önskningen är barnslig, oerhört naiv och dum. Allt som man får för mycket av, blir värdelöst till sist, så lyder naturlagarna. Och man kommer inte förbi entropilagen, som egentligen är kärnan i dödens och livets lagar i

naturen. Allt förbrukas och övergår så småningom i oordning, i "avfall", i död, och blir till näring för nytt liv, i ett ständigt kretslopp.

Jag tror att civilisationens nuvarande ekologiska kris i själva verket också är en kris i dess förhållande till döden, detta förhållande måste ändras om mänskligheten skall ha någon chans att överleva detta sekel. Vi måste frångå uppfattningen att döden enbart är en fiende att bekämpa, och se det ekologiska värdet i den, se att den fyller en god funktion i livet. Ja, döden är grym, men är den inte det mest ur egots perspektiv? Ur helhetens, ekologins och osjälviskhetens perspektiv kan döden faktiskt vara något gott, något att välkomna den dag vi själva ska dö.

2016-07-08 @ 12:27:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om eutanasi och självmord. Läkarnas korruption

Vi tror vi lever i ett upplyst samhälle, som respekterar dom mänskliga rättigheterna. Men detta gäller bara delar av det moderna samhället. I andra aspekter lever vi ännu på medeltiden. Detta är särskilt tydligt när det gäller ekologi och miljöfrågor. Men även eutanasi. Låt oss fokusera på den sistnämnda lite grann.

Vi tror vi är så fria, men egentligen är vi tvingade att leva i de flesta länder. Vi blir straffade om vi försöker ta vårt liv, även om det sker på grund av så svåra plågor att det har blivit outhärdligt att leva. Samhället står över oss med en piska, och piskar oss att leva vidare, trots att livet blivit outhärdligt. Det kallar jag att leva på medeltiden. Att vi inte förfogar över vår död, det är rena vanvettet. Har vi inte denna yttersta frihet, då är inte vår övriga frihet värd särskilt mycket. Men det är ju så att man blir straffad med tvångsinläggning på mentalsjukhus om man försöker ta sitt liv, försöker begå eutanasi. Man anses sinnessjuk bara för att man vill förkorta sina plågor. Särrskilt om plågorna är av psykisk art.

Vi måste alltså leva vidare, till vilket pris som helst, trots att vi är diagnosticerade med dödliga sjukdomar, som garanterar oss en långt utdragen, plågsam död. Och när spelet är förlorat, står läkarna bara och ser på och gör ingenting, bara ger några futtiga smärtstillande medel, som bara lindrar lite grann. Sådana läkare tycker jag är moraliskt bankrutt. Och jag tror faktiskt att det är lika svårt att vara en moralisk läkare som att vara en moralisk politiker. Så korrupt är både politiken och sjukvården. Inte minst den psykiska sjukvården.

Läkare som straffar dom som försöker begå eutanasi, tycker jag kan liknas vid monster, som står med piskan i handen och försöker

tvinga sina underlydande att fortsätta plågas. Eller så kan hen liknas vid de kristna fundamentalisternas gud, som inte tillåter de fördömda att dö i helvetet, utan håller dem vid liv så att de får plågas där bortom varje rimligt straff. Dessa läkare kan visserligen urskuldas med att de måste följa lagen, men jag tycker att här borde varje läkare i såfall praktisera civil olydnad, och hellre bli avsatt från sin tjänst än att fortsätta se människor plågas till döds och be om att få dö utan att läkarna hjälper och stödjer dem i deras val. Inga stora politiska förändringar har ändå gjorts utan lite civil olydnad.

Vissa länder och stater har dock tillåtit eutanasi, såsom Schweitz, Holland och några stater i USA. Men detta gäller bara för dom som plågas fysiskt. I dessa länder är den eutanasi som psykiskt sjuka begår, fortfarande att anse som sinnessjukt, nog för att personen ifråga ska tvångsinläggas på mentalsjukhus. Men jag fattar inte denna uppdelning av eutanasin i tillåtet och otillåtet, friskt och sjukt. Vad är det med psykisk smärta som gör att man är sinnessjuk om man inte orkar mera, medan det är tillåtet att inte orka mera på grund av fysisk smärta? Varför räknas den fysiska smärtan, men inte den psykiska? Jag tror att det har att göra med en medeltida inställning till psykiskt illamående, som påminner om inkvisitionen och häxförföljelserna, såsom avdöde psykiatriprofessor Thomas Szasz har påpekat.

Jag tror att vi nån gång i den avlägsna framtiden (om mänskligheten alls överlever) när de mänskliga rättigheterna har utvecklats och stärkts, kommer att se tillbaka på detta med skam, ungefär så som vi nu ser på inkvisitionen. Jag tror det kommer att bli en mänsklig rättighet att avsluta sitt liv när det blir för plågsamt. Och detta kan man bara bestämma själv, och ingen ska lägga sig i detta. Man kan kämpa för den som lider, så att hens liv blir värt att leva, istället för att straffa henne för misslyckade eutanasiförsök. Det är den enda vettiga metoden att närma sig självmordskandidater, att trösta och bistå dessa så att deras liv blir värda att leva. Tvångsinläggning på mentalsjukhus gör bara livet ännu mer vidrigt för självmords-kandidaten, och gör att hon ännu lättare tar sitt liv när hon får chansen till det.

2016-07-07 @ 14:13:00 Permalink Eutanasi
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Vem jag vill ha till föräldrar

Jag skulle vilja ha en snigel till far och en ko till mor.

2016-07-06 @ 16:29:00 Permalink Djuren
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Drogerna och New Age har förstört hippierörelsen

Jag älskar hippierörelsen. Den, eller snarare den anarkoprimitivistiska delen av den, har (till stor del) fött min känslo- och tankevärld och min filosofi "djurismen" som jag har förespråkat här på bloggen. Därför är det så trist att se att drogerna (särskilt cannabis) och New Age fritt får härja i den och skörda sina offer. Man vill ryta till när någon skadar ens älskade. Det är det jag gör nu.

Droger och New Age går ut på det samma. De skapar falska glädjerus, inbillningar, tankevirus, verklighetsflykt, önsketänkande. Och båda nedsätter kraftigt den kritiska förmåga som moder natur har utrustat oss med för att vi ska klara av livet. Drogerna passiviserar en, och förändrar ens personlighet, och det gör faktiskt New Age också, som är en slags uppsättning tankedroger eller tankevirus.

Det är synd detta, för hippierörelsen hade sådana chanser att bli en verkligt motkraft, en motkultur, i samhället. Vad är den nu? Förlamad. Den har ingen seriös aura omkring sig, på grund av drogerna och New Age. En hippie har blivit ungefär liktydigt med en flummig, oseriös människa. Vi måste få ett stopp på detta, och restaurera hippierörelsen. Den ekoanarkistiska, anarkoprimitivistiska delen av den (inte den futuristiska med sina UFO:n och aliens) har verkligen jäkla bra saker att komma med, och skulle förtjäna respekt om det inte vore för drogerna och New Age.

Så jag vill uppmana dig, hippie, som läser detta, att akta dig för båda dessa fenomen, drogerna och New Age. Livet kanske blir mer torftigt utan dem, men det blir i alla fall mer äkta, och sant. Ta det röda pillret (från filmen Matrix), inte det blå. Gå ut ur Matrix, även om den tillvaron blir ödslig och tung. Verkligheten ändras inte fast du vågar se den i ögonen. Det är samma verklighet ändå, även om du inte röker braj och lyssnar på New Age-gurun. Är inte det en del av det heroiska livet, att våga se verkligheten i ögonen? Att älska verkligheten och sanningen, kosta vad det kosta vill? För mig blev det inte tyngre att leva fast jag blev ateist och naturalist, så jag uppmanar dig att se igenom religionen, det tror jag inte är så farligt.

Jag har en vän som är hippie, som rökt braj så länge att han tror att alla religioner är lika sanna ("allt är sant", säger han). Det tror jag är ganska typiskt för braj-narkomaner. Jag träffade också en hippie i Spanien, som trodde att verkligheten är en dröm. Jag tror han hade rökt litet för mycket. David Icke fick också många av sina konspirationsteorier genom en drogtrip. Han tror att världen styrs av "shapeshifting reptilians" och att månen är skapad av reptiler för att kontrollera jorden.

Det värdefullaste i hippierörelsen tycker jag är vördnaden för och kärleken till moder jord, Naturen. Där sammanfaller ofta hippierörelsen med miljörörelsen. Dom går in i varandra. Hippierörelsen har varit en pionjär inom det ekologiska tänkandet. Ekotänket i hippierörelsen gör att jag tycker den är värd att ta på allvar. Och så har den skapat mycket vacker musik. Jag tänker på reggae.

Det finns många orsaker till att inte röka cannabis:

1) Man kan odla ätliga växter istället, och således bli nyttig för samhället

2) Man sparar sina lungor och har mindre chans till lungcancer och dålig hälsa

3) Man behåller sin personlighet intakt

4) Man behåller sitt kritiska sinnelag intakt

5) Man sparar pengar

6) Man blir inte lika lätt fast av polisen, undslipper tröbbel med polisen

2016-07-06 @ 16:24:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att dö före döden. Att öva sig i att dö, öva sig i osjälviskhet

Jag tänker mycket på döden, och hur det skulle kännas att inte finnas till längre. Jag både fascineras inför tanken, samt upplever den lite skrämmande. Och det är mitt ego som upplever det skrämmande. Hur kan jag sluta existera? Vart går jag? Hur kan en dag komma då jag inte finns längre?

När jag tänker osjälviskt, utanför mitt ego, då är döden inte alls skrämmande. Jag har ju lyckats vara död i miljarder år innan jag föddes, utan att lida av det, så nog ska jag klara det efter döden också. Och jag blir ju till liv för naturen! Och jag ger plats åt annat liv när jag försvinner, plats åt våra efterkommande, plats åt växter och djur!

Att tänka så är för mig att öva mig i att dö, och öva mig i osjälviskhet. Döden sårar vårt ego, så att tänka mycket på döden (memento mori) är en slags övning i jagets död.

De gamla mystikerna talade mycket om "jagets död" och att "dö före döden". Jag tror de hade en stor visdom i detta.

Filosofen och mystikern Simone Weil (1909-1943) har betytt mycket för mig här. Hon hade en gudsbild där Gud skapade världen genom att dra sig tillbaka, genom "avskapelse". Och vi är enligt henne kallade att följa i denne Guds fotspår. Vi måste dra oss tillbaka, så att det finns plats till annat liv än oss själva. Det är denna visdom som naturen har med dess fenomen döden. Och även om jag inte längre tror på Gud, så tror jag fortfarande på "avskapelsens" princip. Den måste genomsyra hela vårt samhälle om mänskligheten ska ha en chans att överleva under vårt sekel. För är det inte just utövandet av dödens konst som vi har förlorat i civilisationen? Vi bekämpar döden med alla till buds stående medel, och missar därmed att se det ekologiska värdet i döden, att den behövs för att annat liv än oss ska kunna finnas, för att annan natur än oss ska kunna finnas. Läkarna svär ed på att de ska rädda liv till vilket pris som helst, och följden av det blir överbefolkning, att döden sopas under mattan och inte blir en del av vardagen, såsom den är det i den vilda naturen. Vi bekämpar frenetiskt alla pandemier, som kanske var naturens sätt att begränsa folkmängden, så att den ekologiska balansen skulle kunna upprätthållas i naturen.

Vi har blivit för många. Det är en stor tragedi, och har förödande effekter på ekosystemet. Det har lett till att vi har en dödsskuld till naturen, som jag har påpekat många gånger på denna blogg. Vår civilisation är en bubbla, och när bubblan brister, då uppenbaras vår dödsskuld, att vi skyller naturen en massa dödar, och egentligen inte skulle kunna vara så många, var det inte för teknologin och oljan, som har blåst upp befolkningsbubblan. När den spricker, kommer många, många att dö. Antingen av krig eller av svält.

Klimatförändringarna är bara ett av de otaliga symptomen på att vi har blivit för många. Vi har haft hybris, och naturens "nemesis" väntar. Klimatkollapsen och oljekollapsen kommer kanske samtidigt, och bereder oss en "perfekt storm".

Att bearbeta detta som vi gjort med naturen, det är "memento mori" för mig. Att bearbeta sorgen över vad vi gjort, och inse att min död kanske kommer för tidigt på grund av detta. Jag hoppas jag, när den tiden kommer, kan ta emot döden med öppna armar, för att vara med

och skapa plats för Moder Jord och alla hennes vackra varelser, för att hon kanske skulle kunna läka, och undgå planeten Venus öde.

2016-07-02 @ 12:37:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (1) Trackbacks ()

"Åter till källorna"-motivet. Åter till naturen och djurriket.

Jag har lagt märke till att i civilisationens historia leds förnyelserörelser inom konsten, litteraturen, teologin, filosofin och mycket annat ofta av ett "åter till källorna-motiv". Det är "åter till antiken!" (såsom i renässansen), "åter till bibeln!" (såsom i reformationen och i kristna väckelserörelser), "åter till naturen!" (såsom hos Rousseau och delvis hos romantiken), "åter till känslan, fantasin och myten!" (såsom hos romantiken).

Tydligen förnyas vi genom att lära oss om vårt ursprung. Och bakom "åter till källorna-motivet" ligger myten om guldåldern och naturens och mänsklighetens gradvisa förfall. Känslan att det var bättre förr.

Jag kan känna igen mig och min filosofi "djurismen" i detta motiv. Jag tycker bara att man inte är tillräckligt radikal i detta återknytande till vårt ursprung. Vi måste tillbaka, inte bara till antiken eller stenåldern (såsom anarkoprimitivisterna vill), utan till vårt yttersta ursprung i djurriket. Vi är ju trots allt djur! Vi måste tillbaka till djurriket, och börja leva i harmoni med vår djurnatur, vad det nu innebär. Bli instinktiva, ärliga, lekfulla, jordade, ekologiska, ett med jorden och naturen, ett med materien. Komma ner från vårt intellektualistiska fängelse uppe i våra skallar, ner från den akademiska kyligheten, komma ut ur ärans och maktens korridorer, komma ner i den ödmjuka inställning till livet som kännetecknar kor, hästar och grisar. Bli fattiga, ringa och anspråkslösa som djuren.

Och vi måste framför allt börja städa i det rodd vi har skapat på jorden, restaurera naturen och avveckla civilisationen, som inget annat är än en megacancer på Moder Jord. Vi måste fungera som läkaren som har konstaterat cancer i patienten, och börjar behandla cancern med olika metoder.

2016-07-02 @ 12:11:00 Permalink Djurism Kommentarer (1) Trackbacks ()

Ett luffarbrev: Vi är i Växjö

Hej! Ett litet "luffarbrev" om vår resa:

Vi är i Växjö nu, och jag sitter framför datorn i stadsbiblioteket där. Vandringen sedan sista "luffarbrev" har gått bra, även om Vimmerby var en besvikelse. Sagoparken "Astrid Lindgrens värld" var helt och

hållet kommersiell, även visningen av Astrid Lindgrens barndomshem. Allt kostade. Det gjorde oss arga, och vi vägrade hälsa på på dessa ställen. Vi tänkte att det var helgerån, att Astrid inte skulle har gillat det. Vi hittade små dockhus på torget som skulle föreställa de tre husen i barnen i Bullerbyn, Norrgården, Sörgården och Mellangården, och vi övernattade i ett av dem (de var just så stora att vi rymdes i dem). Men en kvinna väckte oss på morgonen med budskapet att vi inte fick sova där, de var till för barnen. Vi tänkte i vårt stilla sinne att Astrid Lindgren säkert hade låtit oss sova där, såsom hon älskade luffare. Men vi sa ingenting.

Trenden att vi ständigt ser döda djur på vägen har fortsatt. Vi har sett mest döda ormar, döda fjärilar och döda grodor, men också tre döda grävlingar och en död liten mullvad, som jag först trodde var en mus, innan jag tittade på frambenen på den.

Människorna är mycket trevliga mot oss, vi finner alltid ställen att sova på! Och vi har även fått mat när vi har bett om det. Och Titti frågar varje morgon efter kaffe, och ute på landet brukar folk alltid ge oss det när vi frågar.

Vi har sovit i omklädningsrum på badplatser tre gånger, och en gång i ett båthus. Vi har badat i en å i Järnforsen, när det var upp till 32 grader varmt mitt på dagen. Det var himmelskt.

2016-07-01 @ 17:05:15 Permalink Luffarliv
Kommentarer (4) Trackbacks ()

Ko-filosofi

Tänk att ha ett tryggt väsen, som en ko.

(vi har sett många kor under vår vandring, så jag har fått mycket tid att studera kons väsen!)

2016-07-01 @ 16:32:51 Permalink Djuren
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Naturens ljuvliga anarki. Arbetet som lek.

I den icke-mänskliga Naturen råder det till stor del anarki, skulle jag vilja våga påstå. Även om det finns flockbeteende och flockledare i naturen, är den ändå mycket anarkistisk, för ingen blir tvingad till att gå emot sin natur av någon ledare, såsom i civilisationen. Orsaken till detta är att ledare och undersåtar har evolverat tillsammans i miljoner år (till skillnad från ledare och undersåtar i civilisationen), så att alla går efter sina instinkter, som är evolverade att uppfylla en funktion i naturen. Allt är således organiskt, till skillnad från den

mekaniska relation som chefer och underlydande har i civilisationen. Ingen behöver befalla djuren och insekterna (för att inte tala om växterna), eller stå över dom och säga att dom inte får någon lön om de inte fyller sin funktion. De gör det spontant, av ren livslust. Detta gör att anarki fungerar i naturen. Den skulle också fungera bland människorna om alla följde sina instinkter, och vägrade göra sånt man inte tycker om. För jag tror att människan, lika mycket som djuren, insekterna och växterna, blir ekologisk och nyttig för ekosystemet när hon följer sina instinkter. Om ingen befallde oss med hot om att vi inte får några pengar om vi inte lyder, ja då skulle vi inte hugga ner regnskog, bygga bilar, stå vid disken och kassan, borra efter olja, bygga kärnkraft, bygga vapen, kriga, tillverka tobak och alkohol, ja då skulle vi skippa den otroliga mängd onödiga industrier som vi hittat på, och ta kontrollen över oss själva genom anarki, samt bara göra det nödvändigaste, det vi gör av ren livslust, som att odla, fiska, eller samla vår egen mat till oss och våra kära. Då skulle vi inte slita ut oss varje dag, utan ha mycket tid för det sociala livet och för leken. Och arbetet skulle bli som lek. Det skulle inte bli någon uppdelning i arbete och fritid.

Varför måste vi egentligen ha chefer och ledare som befaller oss vad vi ska göra? Tycker vi verkligen så litet om det vi gör att vi måste befallas därtill, och få lön för det? Djuren behöver inga pengar eller rikedomar, där är arbetet lek, arbetet är sin egen lön. Det är när man inte gillar sitt arbete, som man måste ha lön, och bli rik som kompensation.

När jag studerar fjärilar och humlor som flyger från blomma till blomma, och utför ett otroligt nyttigt arbete, då är det anarki och lek jag ser. De är helt ett med sitt arbete, fattar inte hur nyttiga dom är. Dom bara följer sina instinkter, gör det dom är skapade att göra från urminnes tider. Likaså när jag ser en ko som tuggar i sig gräs. Hennes arbete är att förfina och förädla jorden med sitt bajs, och det hela är djupt tillfredsställande och lekfullt.

Men när jag studerar byggarbetare eller städare, då är det slaveri och patriarkalism jag ser. De strävar och har det tungt, tycker dom får för lite lön, och ser fram emot arbetsdagens slut, då de äntligen får göra som dom vill. Så var det i alla fall för mig när jag jobbade som byggmålare i tre långa år. Jag såg inte fram emot en ny arbetsdag, och skyndade från jobbet när klockan slagit tre. Inte jobbade jag fem minuter mer än jag måste, ibland mindre än jag måste.

Vi har i civilisationen fjärmat oss från vad arbete är i naturen: en djupt tillfredsställande, instinktiv lek. Det är priset vi fått betala för att vi ville häva oss över de andra djuren. Jag vågar påstå att bara en

minoritet, av mer kreativa yrkesutövare, såsom konstnärer, poeter, författare, musiker, filosofer, terapeuter och vissa vetenskapsmän, verkligen njuter av sitt arbete. Majoriteten gör nog inte det (fast många skulle inte erkänna att det är tungt att jobba). Och det betecknande för dessa nämnda yrkesutövare är att de ofta vill göra det de gör fast de inte får pengar. Jag har det så med mitt läsande, bloggskrivande, mitt luffande och min trubadurverksamhet. Det är som en lek för mig. Jag har offrat min bekvämlighet och blivit hemlös för att kunna syssla med detta på heltid, så mycket älskar jag detta, och så mycket hatar jag löneslaveriet.

Något av det jag älskar mest hos den icke-mänskliga naturen, är dess stora frihet från tvång. Förvisso finns det alfahannar, bidrottningar och myrdrottningar, men för det mesta råder det stor frihet i naturen, och där det inte gör det, där det finns ledare, får ändå djuren och insekterna följa sina instinkter. Ingenstans hittar vi tyranner som befaller sina undersåtar att gå emot sin natur, att idka slaveri, såsom det gör i civilisationen. I civilisationen har arbetet kopplats loss från nödvändigheten, så att man idkar en massa helt onödiga, och djupt destruktiva slaverisysslor, som dessutom helt frikopplats från njutningen och leken, till vilka arbetet är kopplat när det är instinktivt, såsom hos djuren och insekterna. Och civilisationen kräver att man jobbar häcken av sig för att samla på sig en massa rikedomar som man inte alls behöver, som inte alls är värda de åtta timmarna arbete som man utför. Det enkla, fattiga livet har helt tillräckligt med njutningar, inte minst det att ha gott om tid. Är inte det vår viktigaste tillgång och njutning, att ha mycket fritid, eller att få göra det vi älskar? Är inte det mycket bättre än att slava och göra sånt man inte gillar för att kunna, på sin lilla fritid, festa, resa och skaffa sig prylar? Att vara rik på tid, det är verkligen att vara rik på riktigt, inte det att vara fattig på tid och ha en massa rikedomar och investeringar.

2016-07-01 @ 16:18:00 Permalink Anarki
Kommentarer (2) Trackbacks ()

Två linjer i samhällsutvecklingen, en positiv och en negativ

Litterära dystopier som George Orwells och Aldous Huxleys, har sällan förmågan att fånga komplexiteten i hur samhället och världen utvecklar sig; att världen kan utvecklas både till det sämre och till det bättre på samma gång - att det finns positiva och negativa utvecklingslinjer som löper parallellt. Tänk bara på följande: det som blivit bättre i världen är:
toleransen mot homosexuella, abortfriheten, jämställdheten mellan man och kvinna tack vare feminismen, rasismens borttynande (den var mycket vanlig i gamla dar), mänskliga rättigheters framväxt,

demokratin och utvecklingen bort från totalitarism, sjukvårdens utveckling, barnbegränsningens framväxt i väst, utbildningens och skolväsendets förbättring och humanisering, förnyelsebar energis framväxt, Sovjets fall, Tredje-Världen-länders självstyres framväxt, sekulariseringens och ateismens framväxt, den ekologiska medvetenhetens framväxt, rättvisemärkningens framväxt, framväxten av "Conservation Biology", eutanasins framväxt, internets framväxt, undvikande av flera världskrig, FN:s framväxt och mycket mer.

Det som blivit sämre är:
urbaniseringens framväxt, industrialismens framväxt, teknokratins framväxt, landsbygdens borttynande och dess industrialisering som resulterar i utarmade jordar och djurfabriker, utvecklingen bort från ett ekologiskt, hållbart samhälle som resulterar i naturförstörelse och klimatförändringar, avskogningen, utfiskningen av haven, försurningen av haven och korallrevens blekning, bilismens framväxt, robotiseringen av samhället, hantverkens utdöende, konstens och poesins utarmande p.gr.a. språkmaterialism och teknologisering, datorspelsberoendets framväxt, cancerns framväxt som folksjukdom, antibiotikaresistenta bakteriers framväxt, koldioxidutsläppens ständiga ökning, luffarlivets utdöende, standardiseringen, de multinationella rovlystna storföretagens framväxt, genmanipuleringens och kloningens framväxt där människan leker Gud i en gigantisk teknograndiositet och hybris, kärnkraftens och kärnvapnens framväxt och därmed atomkrigets ständigt ökande möjlighet, nykolonialismens framväxt, kommersialiseringen av andlighet och samhället i stort, McDonaldiseringen av samhället, turistindustrins framväxt, sportindustrins framväxt, filmindustrins framväxt, finanskrisernas globalisering och fördjupande, skuldbubblans och övriga bubblors framväxt och globala fördjupande, skolskjutningarnas framväxt, den internationella terrorismens framväxt, ursprungs-befolkningarnas och deras kulturs systematiska utplånande genom nykolonialism, grundvattnets ohållbara exploatering, Israels upprättande och den därpå följande konfliktens framväxt, flyktningkrisens framväxt, handelns globalisering med därtill hörande ökande koldioxidutsläpp, flygindustrins framväxt, världssvältens framväxt, olje- naturgas- och kolberoendets framväxt, oljetoppen framväxande närvaro, oljesandsutvinningens framväxt, den dyra oljans framväxt, den ökande klyftan mellan världens rika och världens fattiga, överbefolkningen, "global dimming" och mycket, mycket mer.

Som ni ser, har jag hittat talrika exempel på både positiva och negativa trender. Men jag skulle ändå vilja påstå att de negativa trenderna handlar om mer väsentliga ting - såsom planetens

ekologiska hälsa - än de positiva trenderna. Och jag tror jag tror de är fler också, såsom på min lista. Men det stora antalet positiva trender antyder hur komplex utvecklingen är, för komplex för att kunna sias om, som de litterära dystopierna försöker. Det positiva är dock ofta rätt så kosmetiskt, och går sällan på djupet, medan det negativa gör det.

2016-06-23 @ 13:19:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om den intellektuella moralen - att följa logiken dit den leder

Intellektet har sin egen moral. Man kan vara lat i tanken, slapp, likgiltig, oansvarig, feg. Den vanligaste intellektuella synden tror jag är blind traditionstro, samt att följa massan vart den än går. För många, såsom t.ex. mina föräldrar, verkar faktiskt traditionen vara viktigare än sanningen, konformistisk "anständighet" viktigare än sanning och logisk tankereda. Detta är typiska intellektuella synder av grov sort.

Jag känner ibland en skam över delar av innehållet i denna blogg, det blir lätt för extremistiskt, men när jag tänker efter minns jag att jag har beslutat mig för att följa logiken dit den leder, oavsett hur skamligt och oanständigt det är. Det är min intellektuellt moraliska plikt, faktiskt. Jag kommer ständigt tillbaka till detta när jag utövar självkritik, och försöker se mig själv med andras blickar. Jag måste bara gå min väg, oavsett hur extremistiskt och "sjukt" det blir, och jag måste påminna mig om att extrema situationer (som den klimatförändringarna har satt oss i) kräver extrema svar.

En viktig intellektuell moralisk maxim är att inte godta en sanning bara för att man vill att den ska vara sann (vilket jag blankt erkänner att jag ibland gör), utan för att evidensen talar för den. Det finns otroligt mycket önsketänkande, särskilt i religionerna, som förstör tankeklimatet med tankevirus. Livet är ofta tragiskt, evolutionen grym. Jag tror därför att pessimismen ligger närmare sanningen än optimismen, fast jag försöker vara realist. Men vår nuvarande situation med tanke på klimatet och oljetoppen, är bara för hemsk. Religionen blir här det som Guy McPherson kallar för "hopium", en blandning av "hope" och "opium". Hopp gör att vi inte förbereder oss på det oundvikliga, en klimatrelaterad och oljerelaterad kollaps, vilket kan få svåra följder.

Filosofiprofessorn Ingemar Hedenius skrev om "den intellektuella moralens maxim" som gick ut på att man inte skulle hålla något för sant om det inte fanns goda skäl därtill. Det tycker jag är en bra tumregel.

2016-06-23 @ 12:46:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (1) Trackbacks ()

Lite om vår vandring

Jag och Titti beslöt att inte ta med något tält (det är för tungt att bära) så vi har sovit bl.a. i parker, uthus, garagen, växthus, och vindskydd. Ute på landsbygden brukar vi knacka på hos bondgårdar och fråga om de har något utrymme att sova i, vilket har fungerat ganska bra.

Men vi har ett problem; tvättning av kläder. Vi fick tvätta våra kläder på Änggärdets ekoenhet, men sedan dess har vi inte lyckats få en tvätt, och det är 14 dagar sedan sist. Vi har tänkt att vi eventuellt skulle kunna tvätta i sjön, med ekologiskt tvättmedel, och vi väntar på en solig dag så att kläderna hinner torka.

(uppdatering: i går kväll (19.6.) lyckades vi tvätta kläder i en sjö! Vi fick miljövänligt tvättmedel av Hultabygdens kretsloppsförening. Tvätten gick bra, och vi lyckades torka kläderna också!)

Jag skriver från den lilla staden Kisa, 50 km söder om Linköping. Idag bär det av mot Vimmerby, där "sagoparken Astrid Lindgrens Värld" finns, två dagars vandring härifrån!

2016-06-20 @ 13:32:00 Permalink Ekobyar
Kommentarer (4) Trackbacks ()

Hultabygdens kretsloppsförening

Den 17 Juni besökte jag och Titti ekobyn Hultabygdens kretsloppsförening 3 mil söder om Linköping. Den omfattar tre små byar; Hulta, Sandebo och Dänskebo. Vi besökte Hulta, närmare bestämt kravbonden Börje Johansson. Börjes bror var också där, och Börjes fru och en äldre dam som gav Titti nya skor, för hennes gamla stövlar hade gått sönder.

Hultabygdens kretsloppsförening omfattar et 40-tal hushåll, och centrum i föreningen är bondgården Hulta gård, Börjes och hans brors gård, som omfattar stora ekologiska odlingar och 20 mjölkkor. Målet för föreningen är ett kretsloppssamhälle där så mycket som möjligt av avfallet som produceras skall återanvändas. De har t.ex. urinseparerande toaletter som gör att man kan ta tillvara urinet som gödsel till jordbruket. Dock får inte Börje lov att använda urinet på sina egna marker, p.gr.a. EU-förordningar, men det används på andra icke-ekologiska bönders marker. Slammet återanvänds också på åkermark.

Börje har också en stor solpanelsanläggning på ett ladugårdstak som ger hela gården el. Och han har en liten elbil, som kör högst 40 km/h. Börje förklarade för mig varför han tror att solkraft och vindkraft kombinerat verkligen är något att satsa på.

(bildtext: Börjes elbil. Bild av Titti Spaltro)

Föreningen har stora potatisodlingar, där medlemmarna bestället potatisrader i förväg, och är med och rensar ogräs. Målet är lokal produktion som ligger så nära konsumenten som möjligt, därmed minskande transporter och koldioxidutsläpp.

Börje och hans bror hade också ett växthus.

(bildtext: Växthuset på Hultabygdens kretsloppsföreningen. Märk täckodlingen till höger. Bild av Titti Spaltro)

Det var väldigt givande att besöka denna ekoby och att få lyssna till den beläste Börje, när han förklarade och berättade. Men ekobyn var inget kollektiv som vi trodde de flesta ekobyarna är (de flesta är inte det), och även permakulturen användes sparsamt. Men Börje är skonsam mot jorden, vilket visas av att forskare undersökte hur mycket maskar som fanns i hans jord i jämförelse med en icke-ekologisk bondes jord. På det område som undersöktes, visade sig den icke-ekologiska bonden ha 3 maskar, medan Börje hade över 50!

2016-06-20 @ 13:18:00 Permalink Ekobyar
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mänsklighetens enande öga mot öga med dess förintelse

Jag har läst att nära-döden-upplevelser har en förunderlig förmåga att förändra människor till det bättre. Dom får mer sinne för andliga värden och relationer, de blir mindre egocentriska mm. Därför när jag också ett hopp om att mänskligheten som helhet, när den ställs öga mot öga med sin egen förintelse (utlovad av vetenskapsmän som Guy McPherson och Malcolm Light) skall uppleva någon sorts moralisk omvändelse, när den inser att allt hopp är ute. Det blir så futtigt att vara girig och egocentrisk, när man inser att mänskligheten kommer att dö ut inom några decennier. Och jag tror att insikten om detta till slut kommer att omfattas av hela mänskligheten, när klimatförändringarna blir tillräckligt allvarliga och snabba.

Vad jag hoppas och tror kommer att ske, är inte mera krig, utan världens enande, ett globalt samarbete för att förbereda sig för det oundvikliga. Jag tror vi får världens chans till globalt samarbete inför dessa verkligt globala problem, världens chans att upprätta ett världsparlament, vilket jag förespråkar. Aldrig förr har mänskligheten stått inför sin egen förintelse, och jag tror vi går in på "uncharted territory" (outforskad mark), där vad som helst kan hända. Mänskligheten står inför ett val: att antingen kriga om de sista naturresurserna, eller att samarbeta för att förbereda oss inför det oundvikliga. Låt oss ge allt för att satsa på det senare. Det skulle vara så oerhört trist om det blev ett nytt världskrig.

2016-06-20 @ 12:37:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om att spara njutningen

Om man sparar njutningen, så att man bara njuter lite varje dag, räcker njutningen livet ut.

2016-06-14 @ 17:16:56 Permalink Citat Kommentarer (1) Trackbacks ()

Världsparlament och nedrustning av militären

Som radikalpacifist är jag av den åsikten att krig för det mesta inte löser några problem, och att man måste gå till roten av problemet, som är den ohållbara civilisationen, den canceraktiga stadskulturen, urbaniseringen och kolonialismen, samt teknologiseringen av tillvaron. Detta har möjliggjort kapprustningen och vapenhandeln, som alla krig hämtar sin näring av. Vi måste alltså avveckla civilisationen om vi ska gå till roten av problemen, och med den avveckla militären och vapenhandeln. Och alla länder måste göra detta samtidigt, om vi ska lyckas. Därför förespråkar jag ett världsparlament bestående av FN, som skulle genomföra en nedrustning i alla länder samtidigt. Nato skulle avskaffas av FN, och istället skulle det upprättas en världspolis av FN-fredsbevarande soldater, som tränats av FN till fredsbevarande och icke-våld. Denna polis skulle hindra varje spira av krig genom att genast rycka upp den med roten, och skicka alla våldsamma personer och politiker till ekobyfängelserna, som jag skrev om i senaste inlägg. Dessa ekobyfängelser skulle inrättas över hela världen, och alla de vanliga fängelserna skulle göras om till vanliga bostadskollektiv för klimatflyktningar och andra flyktningar.

2016-06-14 @ 17:14:00 Permalink Ekobyar Kommentarer (7) Trackbacks ()

Något om övervåld och nödvändigt, oundvikligt våld. Och något om kriminalvården

Som radikalpacifist är jag emot alla former av övervåld. Jag definierar övervåld som onödigt våld. Att skapa onödigt lidande. Jag anser t.ex. att jakt och slakt är former för övervåld, eftersom maten räcker till även om vi inte jagar och slaktar. Vi kan nämligen t.ex. bara odla mer istället för att jaga och slakta, och bl.a. använda säd och frukt som går åt till alkoholindustrin (och mat som går åt till foder för djurindustrin), till mat för människor. Och vi kan ta vara på all mat som slängs. Jag tror dock att vi måste fiska om vi ska överleva. Många fattiga är helt beroende av att fiska. Men mark som betas på kan alltid användas till matodling, och det med mycket bättre och större matproduktion än vad köttproduktionen är.

Allt krig utom försvarskrig mot en eventuell ny Hitler anser jag också som övervåld. Om något lands ledare vill ha vårt land, så får han varsågod att ta det (vi äger inte landet, anser jag, landsgränserna finns bara i vår sjuka fantasi), bara han inte är en ny Hitler. Den nya regeringen blir då inte så mycket värre än den nuvarande svenska regeringen, som är nog så illa, i alla fall utifrån ett ekologiskt synsätt. Att vara god och moralisk är en mycket effektivare politisk kraft än att försvara landet mot fienden (bara han inte är som Hitler), och det kan sprida sig som ringar på vattnet till den nya regeringen.

Sen finns det såklart nödvändigt, oundvikligt våld. Man kan aldrig vara 100% radikalpacifist. Det bara går inte. Man trampar på myror på stigen, man kan döda en mygga eller ett knott i misstag när det kliar på kroppen av deras krypande och stickande, och man instinktmässigt kliar sig (jag tycker dock att man helst inte ska döda insekter med flit, utan vifta bort dom, om det är möjligt, samt använda myggnät). Sen har vi problemet med kriminella. Även om jag tycker att kriminalvården bara tar bort symptomen, och vägrar gå till roten med sakerna, så tycker jag att man bör förhindra kriminalitet med att fängsla kriminella, bara man ger dem tillräckligt med stimuli i fångenskapen, och behandlar dom humant (vilket jag tycker ofta inte sker). Man borde låta dem bo i nån slags ekobykollektiv med stora odlingslotter och boskapsskötsel (med stängsel omkring såklart), och lära dem permakultur, så att dom blir självförsörjande på mat. Det skulle förvandla dem från kriminella till nyttiga, ekologiska samhällsmedborgare. Odling och gårdsbruk ger rikligt med stimuli och torde kännas meningsfullt för vem som helst. Något liknande borde också införas för psykpatienter. För alla dessa skulle det också vara läkande med boskapsskötsel, att sköta om kor, får, getter och höns. Och så skulle de självfallet också få ha hundar och katter. I ekobyn skulle det inrättas bibliotek, och de skulle få träffa och samtala med psykoterapeuter en timme två, tre gånger i veckan. Sen skulle fångarna och patienterna om vintern syssla med

olika former av hantverk, målarkonst och skrivarkonst. Man skulle låta fångarna få utbildas i olika konst- och hantverksformer. De skulle ha ett snickeri. Det skulle också finnas möjlighet till bollsport. Allt som jag räknat upp skulle förstås vara frivilligt, för något eko-koncentrationsläger vill jag inte veta av. Men fångarna och psykpatienterna skulle få ordentligt betalt för allt de gör av staten och dom som köper deras produkter (hantverksföremål, målningar, manus, mjölk, grönsaker och frukt från de egna odlingslotterna). De skulle inte minst få lov att bygga skogsträdgårdar, att vara med om att omvandla monokulturell odlingsmark till försmak av paradiset. Och de skulle uppmuntras att bygga tipin och bo i små tipibyar. Detta borde kännas väldigt meningsfullt för vem som helst.

Det skulle också hållas kurser för fångarna och psykpatienterna om den globala uppvärmningen och oljetoppen, om "Conservation biology", humanekologi och djupekologi, samt, som nämnts redan, om permakultur. Till dessa ekobykurser skulle också klimatförnekare skickas, för att bilda sig. Ja, jag tycker faktiskt att det att sprida klimatförnekelse-desinformation är ett brott, ett brott mot planeten och mot mänskligheten. Klimatförnekare som sprider klimatdesinformation är den globaliserade världens nya kriminella. Och de (de som har stor makt och inflytande) borde få några månaders ekoby-fängelsestraff för att sprida sitt desinformativa, destruktiva nonsens, som äventyrar mänsklighetens framtid, och motsägs av 99,9% av klimatvetenskapsmännen.

Ekobyarna skulle drivas av ekobönder och permakulturexperter utifrån från det fria livet, så att fångarna och psykpatienterna skulle få vara lärlingar till dem, och ledas sakta in i arbetet av dem, lockas in i arbetet av dem. De skulle få vara med i ekosamhällets försök att återuppbygga landsbygden och avfolka städerna. Det skulle inte vara så svårt att göra om en gård till ett ekobyfängelse, det skulle räcka med att bygga stängsel kring området. Ekobyfängelserna skulle vara ett led i ekosamhällets försök till ekologisk och moralisk uppfostran av sina medborgare. Och det skulle finnas många av dom, och inte för många fångar och psykpatienter i varje ekobyfängelse. Man skulle ha skilda ekobyfängelser för kriminella, och skilda för psykpatienter.

Jag är dock inte för fängelser i och för sig. De tar bara bort symptomen på brottsligheten, och går inte till roten, som är civilisationen och dess korruption. Ytterst sett vill jag avveckla civilisationen, och därmed också fängelseväsendet. Men ekobyfängelserna ser jag som en bro tillbaka till naturen, till det hanterandet av brottslighet som vi hade när vi levde på stenåldern, ja

det plus den tolerans vi har utvecklat sedan dess. Och jag är definitivt för icke-våld. Brottslingar ska inte straffas med inlåsning och våld, utan med "utlåsning", de får inte ingå i gemenskapen och får inte mat av gemenskapen tills dom bättrar sig och lovar vara hyggliga. Men jag erkänner att det här är en oerhört svår fråga.

2016-06-14 @ 16:56:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Lite om permakultur

(bildtext: en av Änggärdets ekoenhets odlingslotter. Foto Titti Spaltro)

På Änggärdets ekoenhet, där jag ännu vistas, hålls permakulturen högt i kurs. Jag tror inte jag tidigare har förklarat på bloggen vad permakultur är, men nu kommer ett försök:

Permakultur är ett ekologiskt sätt att förhålla sig till tillvaron, som innebär hållbarhet, bärkraft och kretsloppstänkande. Det kan appliceras på alla områden i livet, men vanligtvis används det inom trädgårdsodling, såsom här på Änggärdets ekoenhet. Permakultur inom odling innebär att arbeta *med* istället för *mot* naturen (vanligt icke-ekologiskt monokulturellt jordbruk, arbetar som bekant ofta mot naturen, och utarmar och förgiftar jorden), där man försöker efterlikna naturen, och där naturen är läromästaren. Man försöker bygga upp jorden istället för att utarma den, arbeta med naturens processer istället för mot dem. Permakultur inom odling handlar oftast om kompostering, täckodling och skogsträdgårdar.

Täckodling innebär att man istället för att vända jorden, täcker den för att få bort ogräset, och sedan bygger lasagnebäddar där man fyller på med kompost, gräsklipp, kvistar, gamla löv, hästgödsel, allt möjligt komposterbart som man hittar. Och så efter att man har sått eller planterat ut plantorna, täcker man jorden, oftast med gräsklipp eller gamla löv, så att fukten hålls kvar i jorden, och så att man inte behöver rensa ogräs. Täckodling innebär att man sparar mycket arbete med att vända jorden, vattna och rensa ogräs.

Skogsträdgårdsodling innebär att man odlar i flera nivåer. Man bygger upp en ätlig skog, där man kan odla vanliga träd, fruktträd, nötträd och bärbuskar, perenna matväxter och längst nere grönsaker i lasagnebäddar. Man bygger upp skogen så att alla växterna utfyller och stödjer varann, och man anlägger ofta en damm i förbindelse med skogen, som ger ett gynnsamt mikroklimat. Skogsträdgårdar ger så mycket mat, att man har räknat ut att de ger två till tjugo gånger så mycket mat som samma område skulle ge om det var uppodlat enligt vanliga monokulturella jordbruksmetoder. Skogsträdgårdar kan bli ett viktigt svar på nuvarande och kommande utmaningar inom matförsörjningen. Det är bara det att det kräver tid och tålamod.

Det är sånt här mänskligheten borde syssla med i stor skala, istället för med sportindustri, filmindustri, godisindustri, tobaksindustri mm. När ska mänskligheten besinna sig och börja intressera sig för sånt som verkligen betyder något?

(bildtext: jag hjälper Sirpa att täckodla på Änggärdets ekoenhet. Foto Titti Spaltro ovan och nedan)

2016-06-05 @ 21:35:00 Permalink Ekobyar
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Änggärdets ekoenhet

Nu har jag och Titti kommit till vår första milstolpe på vår långa vandring, Änggärdets ekoenhet. På vandringen hit från Flen gick vi förbi ett rådjurslik som låg i diket. Aldrig har jag känt en vidrigare stank, och jag tänkte att människolik säkert luktar ännu värre. Då insåg jag hur hemskt det måste vara med jordbävningar som begraver människor, och får dom att ruttna under rasmassorna.

Hur som haver, Änggärdets ekoenhet är den ekoby som ekoförfattaren David Jonstad en gång i tiden var med om att bygga upp (den startade 2009). Nu är han dock inte längre medlem, utan bor i Dalarna. Det är ett dussin medlemmar i ekobyn, alla utom en bor på annat ställe, oftast i Flen, några även i Nyköping och Stockholm. De bildar en ekonomisk förening, och i det närvarande är det sjutton vuxna och fjorton barn med i föreningen.

Vi har arbetat lite idag med odling (dom har ganska stora odlingar), och jag har omplanterat ett plommonkörsbärträd. Dom försöker praktisera permakultur så gott det går. Dom bl.a. täckodlar. Det har fungerat bra för dom. Jag har aldrig sett så fin och mullrik odlingsmark som på Änggärdets ekoenhet.

Dom är en riktig äkta ekoby, och t.o.m solpaneler på taket! (fast jag är skeptisk till att solpanelerna och vindsnurrorna kommer att rädda klimatet) Och regnvattnet samlas upp i stora tunnor. Dom har också hönor. Odlingarna är ganska stora. Jag har besökt en ekoby tidigare, Gebers ekoby i Stockholm, men dom hade inga odlingar. Änggärdet satsar verkligen på det ekologiska!

(bildtext: Kristina från Änggärdets ekoenhet odlar. Foto Titti Spaltro)

(bildtext: Arbete med att flisa sly på Änggärdets ekoenhet. Foto Titti Spaltro)

(Bildtext: Jag, Sirpa, Elin och Linus och deras baby äter vid bordet i Änggärdets ekoenhet. Foto Titti Spaltro)

2016-06-04 @ 14:59:00 Permalink David Jonstad
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Jag och Titti är i Flen

Äventyren fortsätter. Jag och Titti är i Flen (100 km sydväst om Stockholm) nu, eftersom Titti fick en fästing i Björnlunda. Sen fick vi skjuts till närmaste vårdcentral i Flen. Nu går Titti på antibiotika, för att inte få TBE eller Borelia. Idag styr vi vägen mot Ängsgärdets ekoenhet sju kilometer österut.

2016-06-03 @ 11:40:00 Permalink Luffarliv
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag och Titti är i Södertälje

Hej! Jag och Titti är nu i Södertälje. Under vägen hit, som ofta gicks längs Sörmlandsleden genom skogen, lyckades vi tre gånger gå vilse! Men vi hade karta och kompass med, så vi klarade oss. Annars har det gått bra. Vi har haft tur med att hitta övernattningsställen. Lite trött i fötterna dock! Idag styr vi färden mot Järna.

(bildtext: jag ser på kartan. Bild av Titti Spaltro)

2016-05-30 @ 12:41:00 Permalink Luffarliv
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Lite antipsykiatri

Jag skulle nästan vilja anmäla tvångsvårdspsykiatrin för brott mot mänskliga rättigheter, för inte bara berövar den ofarliga psykotiska patienter deras yttre liv genom att spärra in dem, utan även deras inre liv berövas dem, i och med de antipsykotiska medicinerna, som släcker deras kreativitet, vilket gör deras fångenskap outhärdligt. För det är ju så att vi i fångenskap, efter några dagar, upplever ett stegrat inre liv som konsekvens av den yttre händelselösheten, som kompensation för detta (t.ex. blir många fångar i fängelser religiösa), men detta berövas alltså de psykotiska patienterna, som istället får uppleva en inre händelselöshet i tillägg till den yttre, ett zombifierat inre liv. Hade de bara fått slippa medicinerna, skulle de nog kunna uthärda fångenskap*. Jag har själv upplevt en tre veckor lång fängelsevistelse i Serbien, och där levde mitt inre liv upp efter fem dagars inre händelselöshet. Det blev visserligen psykotiskt, men det hände i alla fall något, som gjorde fängelsevistelsen uthärdlig.

Jag tror att psykiatrin bär en del av skuldbördan till varför många skitsofrena tar sitt liv. De står helt enkelt inte ut med flera vistelser på sinnessjukhus, eller står inte ut med tvångsmedicineringen med antipsykotika. Jag har själv vid två sinnessjukhusvistelser plågats av självmordstankar, som var en direkt följd av vistelsen där.

I USA (Los Angeles) finns det ett museum som kallas "Psychiatry - an industry of death", som dokumenterar psykiatrins övergrepp, och ser klart kopplingen mellan psykiatrins behandling av människor, och dessa människors självmord. Museumet har startats av "Kommittén för mänskliga rättigheter", som leddes av psykiatriprofessorn Thomas Szasz (1920-2012) (förr) och scientologikyrkan.

Jag har även starkt undrat över frågan varför man absolut måste tvångsmedicinera psykotiska människor. Är dom nu verkligen så farliga för sin omgivning som det påstås, varför räcker det inte med isoleringscell (om de är våldsamma) tills dom lugnar ner sig? Varför denna kemiska lobotomi (för det är just vad det är), varför detta intrång i människans mest privata sfär, ens känslor och ens tankar? Varför denna psykiska våldtäkt? Har inte varje människa rätt till sitt inre liv, så länge det inte skadar någon annan, även om det skulle vara psykotiskt? Jag tror svaret ligger i att vi lever delvis i ett fascistiskt samhälle, som inte tål för mycket oliktänkande (man märker bara inte det så länge man inte utmanar systemet), som till vilket pris som helst ska upprätthålla "själslig hygien" (parallell till rashygien), och tvinga människor till underkastelse under makten. Psykotiska människor upplevs som ett hot mot "hygienen", ett hot mot kontrollsamhället och mot makten, även om de inte är farliga för andra. De hotar samhällets "anständighet". Och vi ska inte heller glömma att det bara är de individuella psykoserna som utrensas, man lyfter inte ett finger mot de kollektiva psykoserna, som kategoriseras under religion och politik, som därmed räddas. Och de är de kollektiva psykoserna som är de verkligt farliga.

Thomas Szasz har liknat den nutida förföljelsen av sinnessjuka med häxförföljelserna på medeltiden. Jag sympatiserar med detta, för jag har själv utstått stort lidande som åsamkats mig av psykiatrin. Ibland rena tortyren. Jag är ett vittne om det lidande många psykotiska människor måste utstå, jag är själv diagnosticerad som skitsofren, och har utstått närmare tio sinnessjukhusvistelser (mestadels tvångsvårdad), med isoleringscellsvistelser, tvångsmedicinering, spännbälte (att man binds vid en säng så att man inte kan röra sig) mm. Jag tror det är på hög tid att psykiatrin granskar sig själv i ljuset av vad sådana vittnen säger, så att vi får en mänskligare psykiatri, mer i linje med finska "Open Dialogue" (se också här). För jag har upplevt en sådan omänskligt grymhet från psykiatrins sida, att det är svårt att göra sig trodd.

Jag bara undrar, varför är det så farligt att ha vrångföreställningar, så länge det inte skadar någon? Varför blir man så illa behandlad bara för att man känner och tänker "fel"? Varför denna mobbning av

ofarliga avvikare? Jag blev en gång i Italien skickad till sinnesjukhus för att jag kastade brödsmulor på polisen. Och väl inne på sinnessjukhus satte de mig i spännbälte p.gr.a. att jag talade i tungor (babblade obegripligheter) när jag skulle svara på personalens frågor, och uppförde mig konstigt (men inte alls våldsamt). Spännbältet var rena tortyren, ett rent helvete (jag fick ångest där jag låg bunden). Detta är bara ett av otaliga exempel på "övervåld" inom psykiatrin. Jag har hört av en vän att en kille fick vara en vecka i spännbälte bara för att han sa att han var satan. Då har man verkligen sysslat med övervåld. Han skulle ju bara kunna bli satt i isoleringscell ifall han skulle börja bete sig farligt. Men en veckas spännbältestortyr! Det är så man baxnar.

Jag har också hört berättas att sjukskötare som haft för mycket empati med patienterna, själv har hamnat i patientens roll, alltså blivit tvångsvårdade. Och när min syster Inger skulle praktisera på ett sinnessjukhus, godkändes inte hennes praktik p.gr.a. att hon hade levt sig för mycket in i patienternas situation.

Därmed inte sagt att inte psykiatrin också gör mycket gott, särskilt för patienter med depression och ångest. Det är de psykotiska patienterna som far mest illa.

*Jag vill också säga att jag inte tycker det är så jättedumt med antipsykotiska mediciner om man får vara ute i frihet och leva ett händelserikt liv i det yttre, för då kompenserar den yttre livligheten den inre fattigdomen. Det är kombinationen av inre fångenskap genom medicinerna, med yttre fångenskap genom tvångsvård, som är så outhärdlig. Men i princip är jag mot antipsykotiska mediciner, för dom tar inte bara bort det psykotiska från själen, utan bedövar det mesta av det andra också, livslust, sexlust, kreativitet osv.. De har också ofta obehagliga biverkningar, som kan vara plågsamma för patienten (som att de kan förorsaka tardiv dyskinesi, ofrivilliga rörelser i musklerna). Psykos ska inte botas med mediciner, utan genom kärlek, genom helande relationer med omvärlden, dialog, folk som verkligen bryr sig om patienten, istället för att hon tystas ner med droger.

2016-05-30 @ 12:25:00 Permalink Antipsykiatri Kommentarer (2) Trackbacks ()

Min och Tittis vandring börjar idag

Jag och Titti börjar idag en vandring som ska ta oss till södra Skåne och tillbaka, en resa på över 1000 kilometer. Vi ska vandra i tre

månader, fram till slutet av Augusti. Meningen med resan är att besöka upp till nio ekobyar, samt den kristna kommuniteten Nya Slottet Bjärka Säby. Titti har filmkamera med sig, och ska filma ekobyarna om hon får lov. Jag ska skriva om vandringen och om besöken till ekobyarna, här på bloggen. Jag kommer att skriva här som förr även under vår sommarvandring, när jag hittar bibliotek med internet i de städer vi ska besöka.

2016-05-27 @ 14:50:00 Permalink Ekobyar
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Lite sportkritik

Hysterin kring VM i ishockey säger en hel del om vårt samhälle och dess värderingar - här hetsar man en skara ungdomar till att ge allt för att vinna ett futtigt guld och ett futtigt omnämnande i sporthistorien, istället för att ge allt för naturen och de fattiga - sånt som verkligen betyder något. Vårt samhälle är vansinnigt.

2016-05-26 @ 14:34:37 Permalink Kritik av sporten
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Greg Mannarino om skuldbubblan

"The central banks… by us adopting a debt-based economic model, which demands that cash be borrowed from the future in greater and greater amounts to sustain what we have here, have created an alternative universe which would not exist. If we did not have access to all of these funds that we're borrowing from the future and inflating this debt we would not have the lifestyle that we have now.

It's created a population boom… a population boom has risen in tandem with the debt. It's incredible.

So, when the debt bubble bursts we're going to get a correction in population. It's a mathematical certainty.

Millions upon millions of people are going to die on a world-wide scale when the debt bubble bursts. And I'm saying when not if…

…

When resources become more and more scarce we're going to see countries at war with each other. People will be scrambling… in a worst case scenario… doing everything that they can to survive… to provide for their family and for themselves.

There's no way out of it.

…

They understand where this is going… Let's put this into perspective… The world's central banks, by going negative [interest rates] they've turned the entire financial system upside down. That's

how desperate they've become. They're charging people to put cash into these institutions…

It can't work. It's not how it's designed to work.

So, that should tell us all how close we must be to this moment."

(Greg Mannarino, från detta blogginlägg)

2016-05-19 @ 17:44:00 Permalink Finansbubblor Kommentarer (0) Trackbacks ()

I civilisationens skrevor växer det så vackert liv

I civilisationens skrevor växer det liv som är så skört och vackert att man kan gråta.

Det uppmärksammas oftast inte av medierna, däremot nog av andra som är i samma belägenhet, i utkanterna, i systemets periferier.

Det är t.ex. bydårar, hemlösa, tiggare, hippien, anarkister, anarkoprimitivister. Dom ser man sällan i medierna. Dom verkligt fattiga. Inte ens i Situation Stockholm, tidningen som de hemlösa säljer, skriver man ofta om dessa. Vem skriver om maskrosorna som växer på omöjliga platser, i skrevor i asfalt och betong? Det vilda livet mitt i civilisationen är ofta så vackert - heroiskt, skulle jag säga. Det växer emot alla odds, i en fientlig miljö, som egentligen stryper deras livsförutsättningar - och ändå växer de där. Det vilda livet i civilisationen lever ofta av anonymiteten, och undviker kändisskapet. Många sover på platser som de kan sova på bara för att det inte är allmänt känt att de sover där. De lyckas leva på grund av deras anonymitet. Skulle de bli kända, skulle de tvingas byta livsstil, vilket de inte alltid vill.

Idag träffade jag bydåren Rolf, som påminner starkt om Pettson i barnboken Pettson och Findus. Han lever i systemets utkanter, och lever mycket på mat han får av generösa kyrkor (särskilt St.Clara kyrka. Hans rock är lite smutsig. Jag skulle inte kunna tänka mig honom i vanligt jobb, han är för underlig och egenartad. Jag tycker mycket om honom, och om alla andra bydårar, som t.ex. Skogs-David, som bodde i Nackareservatet i en tipi med sin flickvän Sara, samtidigt som mig. Jag besökte honom ofta under tiden vintern 2007 till vintern 2008. Han är en av de märkligaste människor jag har träffat, och han berättade om "Fonden", hans fond för upprättandet av vildmarksreservat som han ska köpa tillbaka till naturen, så att ingen äger den, men så att vem som helst får bosätta sig på marken som vill leva som vilda ursprungsbefolkningar, i harmoni med naturen. Han berättade också åt mig att myndigheterna

hade bränt ner hans tipi en gång, och även de flesta andra skogsboendenas (i Nackareservatet) hyddor och tipin - vi var ett gäng skogsboende på den tiden som (de flesta) hade kontakt med varann. De fick sedermera alla ersättning för bränderna av myndigheterna. Men den händelsen säger mycket om de hemlösas sköra utsatthet, och om myndigheternas kolonialism och fascism.

(Rolf. Bild av Titti Spaltro)

Igår var jag och Titti på politiskt möte för trakten Skarpnäck - Bagarmossen - Kärrtorp - Björkhagen (förorter till Stockholm). Där berättade en politiker att polisen skulle avhysa hemlösa som bodde i

skogen utanför Björkhagen. De är skumma, dessa politiker. Förtrycket klätt i kostym. Min medkänsla var med de hemlösa där i skogen, inte med politikerna, för att säga det milt, de som tror de äger skog och mark. Jag skulle inte förvåna mig om de också avhyste min lilla hydda i samma skog. Men lyckligtvis har jag flera sådana hyddor, och vet även om en grotta i en annan skog som man kan sova i. Jag ger inte lätt upp mitt älskade hemlösa, fria liv. De hemlösa kan när som helst se sina hyddor och tillbehör stulna, de tillhör det sårbara och sköra livet, i motsats till den bepansrade och bevakade civilisationen, så omänskligt hård och kall att den delvis liknar den fascism som den likt Pilatus tvättar sina händer för att inte beblanda sig med.

2016-05-19 @ 17:17:00 Permalink Bydårar
Kommentarer (3) Trackbacks ()

Thomas Homer-Dixon om civilisationens kollaps

"Ju längre folk upprätthåller ett socialt, ekonomiskt och ekologiskt system i sin tillväxtsfas, desto skarpare, hårdare och mer destruktivt kommer dess slutliga sammanbrott att bli."

(Thomas Homer-Dixon)

2016-05-18 @ 14:26:23 Permalink Citat
Kommentarer (1) Trackbacks ()

David Jonstad om döden

"Vem som helst som försjunker i tankar om livets förgänglighet kan drabbas av dödsångest, men förutsatt att man inte lider av odödlighetshybris är det oftast möjligt att komma över detta väldigt naturliga faktum."

(David Jonstad i boken "Kollaps. Livet vid civilisationens slut".)

2016-05-18 @ 14:20:00 Permalink Döden
Kommentarer (0) Trackbacks ()

En stor tragedi: att matsoporna låses inne

Det är en stor tragedi för världen att butikerna överallt mer och mer går över till att låsa sina matsopor inne, så att inte de fattiga kan ta dom, utan måste köpa maten istället. Detta stryper mycket anarkistiskt liv och hippieliv. Hippiena och anarkisterna har ofta levt på butikssopor, för att slippa jobba så mycket. Det är sånt där vi behöver, folk som har tid att bara vara och ha tid att stanna till och tänka efter djupt, utan att behöva bry sig om pengar. Tid att vara kreativa och skapa stor litteratur, musik och konst som inte är kommersiell. Det är i civilisationens skrevor som det värdefulla växer, där gror det fria livet, maskrosblommorna, det som inte kan köpas för pengar. "Livet är det som pågår medan vi sysslar med annat", som Lennart Hagerfors bok hette.

Jag har levt delvis av butikssopor i Kärrtorp medan jag har varit hemlös i Stockholm. Nu är soporna borta, innestängda bakom lås och bom. Detta kommer att försvåra mitt nuvarande liv som hemlös i Stockholm, jag vet inte om några andra fria butikssopor. Men jag ger mig inte, jag ska klara mig på vad jag får på Ny Gemenskap och vad jag hittar i McDonalds-restauranger. Min flickvän Titti kommer också att ge mig mat, men när mina pengar tar slut vill jag inte vara en för stor börda för henne. Varje lördag går jag också på gratismiddag i olika församlingar (lunch i gemenskap), ordnat av Ny Gemenskap. Och sen finns det gratis morgonmål under vardagar på tre ställen i Stockholm, där har jag också varit. Även det är i Ny Gemenskaps regi (står att finna på deras hemsida under "Kafé i gemenskap").

2016-05-17 @ 18:57:45 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (3) Trackbacks ()

En katt följde efter oss!

Igår hände det något märkligt. En katt följde efter oss när jag och Titti närmade oss hyddan (vi skulle sova i hyddan i Nackareservatet), och följde oss helt till hyddan, och övernattade med oss i hyddan. Den bl.a. slickade mitt ansikte! Nästa morgon följde den med oss ut ur skogen, och sedan stannade den, och slutade följa med oss. Vi hade redan hunnit tänka på om vi skulle adoptera den, och ha den med oss på våra resor. Vi tänkte att det kanske var en hemlös katt, men den hade ett band och en liten klocka runt halsen som tydde på att den hade en ägare. Men vi hittade inget telefonnummer på bandet. Vi tänkte att den slutade följa oss för att vi inte gav den någon mat.

Jag känner mig alltid hedrad av djurs vänskap med mig!

2016-05-17 @ 16:16:00 Permalink Djuren
Kommentarer (1) Trackbacks ()

En fågel satte sig på mig!

Det har hänt tre gånger den här våren: en fågel sätter sig på mitt huvud efter att jag vaknat i min lilla hydda i Nackareservatet, och ligger och vilar i sängen. Fågeln pickar på mitt huvud! Första gången den satte sig på mig, satt den minst en minut, och de följande gångerna lite kortare tid. Jag känner mig hedrad! Som djurist tycker jag att vänskapen mellan djur och människor är mycket viktigt!

2016-05-12 @ 14:45:04 Permalink Djuren
Kommentarer (4) Trackbacks ()

Slaveriet har inte avskaffats

Det finns en myt i dagens samhälle som handlar om att slaveriet avskaffades på 1800-talet. Det är inte sant. Slaveriet avskaffades

inte, bara en av dess värsta avarter. Civilisationen har alltid krävt slavarbete, och kräver det än idag. Delegationen för mänskliga rättigheter i Sverige skriver: "Men FN beräknar att minst tolv miljoner människor trots det lever under slavliknande förhållanden världen över, medan många organisationer anser att det handlar om 27 miljoner." Detta är särskilt aktuellt med s.k. "billig arbetskraft" i tredje världen, med barnarbete, barnsoldater, människohandel (trafficking) mm. Det finns även ett slags slaveri som kallas "skuldslaveri", vilket är den vanligaste formen av slaveri. "Det börjar när fattiga människor lånar pengar för att täcka en oförutsedd kostnad, till exempel sjukvård. De fastnar i en ond cirkel där de måste arbeta av skulden i evighet, eftersom räntan är högre än lönen", skriver Delegationen för mänskliga rättigheter i Sverige.

Det finns även de, såsom t.ex. jag och den anarkistiske filosofen Noam Chomsky, som menar att "löneslaveri", att arbeta för lön, och att inte äga och kontrollera produktionsmedlen, är en form av slaveri, och att vi borde avskaffa pengar och bara jobba volontärt med det vi tycker om att göra.

Wikipedia skriver: "I sin bok *For Reasons of State* från 1973 argumenterade Chomsky för att ett samhälle kan fungera utan någon betald arbetskraft, till skillnad från det kapitalistiska samhället där människor är "löneslavar" eller ett auktoritärt samhälle där beslut fattas av centrala kommittéer. Han menar att ett lands befolkning bör vara fria att söka och utöva de jobb som de själva vill. Människor kommer att vara fria att göra det de vill och det jobb som de frivilligt utför kommer att vara både "belönande i sig självt" och "samhälleligt nyttigt". Samhället skulle vara fredligt anarkistiskt, utan någon stat eller andra auktoritära institutioner. Arbete som i grund och botten är vämjeligt för alla, om det överhuvudtaget finns något sådant, skulle distribueras bland alla människor."

Varför tror vi att slaveriet har avskaffats, och att människorna inte är slavar fast de går i jobb som löneslavar och tycker arbetet är tungt? Jag tror det beror på att vi ser civilisationen som något gott, något att slita för, något att kämpa för. Vi ser inte de offer civilisationen kräver av tredje världen och naturen. Civilisationen kräver inte bara billig slavarbetskraft från tredje världen, den förstör även naturen, med bl.a. klimatförändringar som följd. Vi tror vi är nyttiga när vi sliter för att upprätthålla civilisationen. Men kanske vi borde arbeta för att avveckla slaveriet och därmed civilisationen? Behöver vi verkligen alla dessa onödiga industrier och göromål som civilisationen erbjuder oss? Är de verkligen nyttiga? Eller bidrar de bara till att belasta människorna och naturen? Jag tycker vi fint skulle klara oss med den levnadsstandard som

stenåldersmänniskorna hade, och volontära bara tre, fyra timmar per dag utan lön, såsom de gjorde, med sånt som verkligen behövs. Pengasystemet gör att en här av onödiga industrier och göromål växer som ogräs i trädgården, och som bara belastar oss och naturen. Pengarna borde avskaffas, som Chomsky menar. Och människorna borde få odla sin egen mat enligt permakulturens principer och bli självförsörjande, genom att man delar ut en åkerplätt till varje människa i landet. De skulle då kunna flytta ut och bo i små tipin, jurtor, kåtor eller hyddor, på den mark de får, så att det bildades små ekobyar överallt i landet. De skulle uppmuntras till att bygga skogsträdgårdar. Det skulle bli att leva som de vilda ursprungsbefolkningarna. Detta skulle dock enligt mig vara enbart ett övergångsstadium, ty målet skulle vara att vi blev så få att alla kunde flytta till de varma länderna, där vi skulle leva ett liknande liv, och där målet skulle vara att förvandla alla åkrarna till skogsträdgårdar.

Vad är den egentliga skillnaden mellan slavar på bomullsplantagerna i Amerika på 1700-talet, och vår tids löneslavar? Inte mycket. Kanske bara att de senare inte fattar att de är slavar, de tror att de inte är tvingade att jobba. Men jobbar de inte, eller söker jobb, får de inga pengar, och kan inte betala hyran, och blir hemlösa och utslagna. De piskas på det sättet att fortsätta jobba, för ingen vill komma utanför gemenskapen och bli hemlös och utslagen (min hemlöshet är inte total, jag har min hydda i skogen och jag sover också varannan natt hos min flickvän. Men jag har erfarit den totala hemlösheten många gånger, och den är tung)

2016-05-09 @ 14:19:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (2) Trackbacks ()

Slaveri - civilisationens bakfylla

Den plåga, det slaveri som civilisationen måste uthärda p.gr.a. sin rikedom och lyx, påminner om alkoholistens bakfylla. Ska man ha ett alkoholrus, måste man betala för det med bakfylla. Detta är ett faktum som lyder under entropilagen. Andra droger lyder också under entropilagen, dom tär på hälsan, man måste betala med dålig hälsa. Ska man ha en överdådig civilisation, måste man betala med slaveri, p.gr.a. entropilagen. Man får inget gratis, trots att vi länge har festat loss på billig energi i form av olja. Men denna fest håller på att ta slut, i och med Peak Oil.

Men är det inte bättre att inte ha det där ruset, så man kan slippa bakfyllan? Leva enkelt, sparsamt? Jämna ut lite den där berg-och-

dalbanan? Är det inte mer barmhärtigt, både mot sig själv och mot andra?

En liknelse: borstar man inte sina tänder (och använder man inte tandsticka eller tandtråd) av bekvämlighet, får man till slut tandsten och hål i tänderna, och måste lida av den plåga som tandläkarbesök innebär. Man får alltså betala för sin bekvämlighet. Vore det inte bättre att man skötte sina tänder, som skulle innebära ett litet offer varje dag? Då behövde inte tandläkaren göra så stora ingrepp i munnen som annars. Ett litet offer varje dag är inte så tungt att bära, och lönar sig mera än att spara all plågan till tandläkarbesöken. Lidandet är inte så tungt när det betas av en liten bit i taget.

Så borde de civiliserade tänka, och då skulle vår värld vara ganska annorlunda. Nu frossar de civiliserade i teknologisk bekvämlighet, men tänker inte på att någon måste tillverka teknologin, någon måste slava, någon måste betala för kalaset. Och detta innebär att de ofta själva också måste betala, de måste delta i slaveriet som krävs för kalaset.

Jag föreslår att vi lever enkelt, och att vi jobbar högst tre, fyra timmar per dag, volontärt. Och att pengarna avskaffas så att vi bara gör det som är absolut nödvändigt och nyttigt, så att girigheten avskaffas. Det är ju pengarna som gör att vi tillverkar så mycket onödig teknologi, och har så många onödiga industrier.

2016-05-04 @ 14:40:00 Permalink Civilisationen som alkoholist Kommentarer (2) Trackbacks ()

.

“At any time the Western house of cards could collapse. It (the financial system) is a house of cards."

(Paul Craig Roberts, från denna artikel)

“The 2008 collapse was just a dress rehearsal compared to what the world is going to face this time around. This time we have governments which are even more highly leveraged than the private sector was.

So this time the collapse will be on a scale that is many magnitudes greater than what the world witnessed in 2008.”

(John Ing)

2016-04-27 @ 18:47:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Monetary heroin

"“I was calling it (*Fed’s quantitative easing (QE) program, min förkl.*) monetary heroin in the beginning because I knew that the hangover would be horrific and that’s exactly where we are now,” Schiff said. “The Fed has tried to take away the monetary heroin and now there is withdrawal and we’re in recession.”
Earlier on Friday, former Fed chairman Dick Fisher told CNBC that “we injected cocaine and heroin into the system” to enable a wealth effect."
(Mourad Haroutunian, i denna artikel)

2016-04-27 @ 18:06:00 Permalink Finanskrisen
Kommentarer (0) Trackbacks ()

USAs skuld- och derivatbubbla

"During the Great Depression, the U.S. government had debt, but it was not threatening to collapse the entire global economy. Today the U.S. government has piled up the biggest mountain of debt in the history of the world.

During the Great Depression, derivatives were not even an issue. Today, we have created a derivatives bubble that is now well beyond a quadrillion dollars.

Just think about that.

Over 1,000,000,000,000,000 dollars.

Counting at one dollar per second, it would take 32 million years to count to one quadrillion.

In fact, renowned investor Warren Buffett has warned that derivatives are “financial weapons of mass destruction” that could bring down the entire world economic system.

And he is right.

When derivatives collapse, there is not enough money in the world to fix the mess that will be created. All of the governments in the world working together would not be able to print money fast enough to even make a dent in the colossal wave of red ink that would be created.

The truth is that the U.S. economy (and the world economy for that matter) is teetering on top of a giant pyramid of debt and paper that is on the verge of coming down like a house of cards."

(Michael Snyder 2010, i detta inlägg)

Se även:

Peter Schiff Warns: The whole economy has imploded...collapse is coming."

2016-04-27 @ 17:34:00 Permalink Citat Kommentarer (1) Trackbacks ()

Den kommande finanskrisen

"So will a massive stock market crash happen this year? You never know. The truth is that our financial system is even more vulnerable than it was back in 2008, and financial experts such as Doug Short, Peter Schiff, Robert Wiedemer and Harry Dent are all warning that the next crash is rapidly approaching. We are living in the greatest debt bubble in the history of the world and Wall Street has been transformed into a giant casino that is based on a massive web of debt, risk and leverage. When that web breaks we are going to see a stock market crash that is going to make 2008 look like a Sunday picnic. "

(Michael Snyder 2012)

(Jag själv går och hoppas på en rejäl finanskris, det skulle vara en lättnad för klimatet, för naturen och våra barnbarn)

2016-04-27 @ 17:06:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur det ser ut på min horisont. Hur jag tror jag kommer att dö

Det finns två stora hot mot mänsklighetens och civilisationens överlevnad. Det ena är sinande oljetillgångar efter att vi passerat Peak Oil, och det andra är ekosystemens kollaps som resultat av skenande klimatförändringar. Det är svårt att avgöra vilka av dessa hot som är störst, men jag antar att klimatförändringarna kommer att ha den största påverkan. Dessa innebär att mänskligheten helt enkelt kan utrotas, medan sinande oljetillgångar inte behöver ha så drastiska följder.

Jag tror bägge dessa hot kommer att i första hand resultera i brist på mat. De sinande oljetillgångarna kommer att göra det svårt för mat att fraktas långa vägar, då farkosterna som fraktar den behöver olja. Och de skenande klimatförändringarna kommer att slå ut stora delar av skördarna, mer och mer efterhand.

Så här ser det ut på min horisont. Jag tror dessa båda hot kommer att skapa "den perfekta stormen", och de kommer att ta plats parallellt

med varandra, ungefär samtidigt. Lägg då till även den ekonomiska krisen, finanskrisen, så kommer vi till de tre E:na som omställningsrörelsen talar om: energi, ekologi och ekonomi, som alla kollapsar parallellt med varann, ungefär samtidigt, och som alla är förknippade med varann, beroende av varann.

Och jag tror att allt detta kommer att ske under detta århundrade, snarast om ungefär ett decennium, senast om ungefär ett halvt till ett helt sekel, om femtio till hundra år. Mycket kommer att hända under min livstid.

Jag tror att jag inte kommer att dö av sjukdom eller av ålder, utan av svält (om jag inte väljer att frivilligt dö av vattenbrist istället). Men jag är inte rädd för att dö av svält. Det är ett sätt att dö som inte är så smärtsamt. Det är som att fasta, man blir hög av det. Och man kan alltid välja att dö av vattenbrist istället för av svält, vilket är ett ännu mildare sätt att dö.

Jag tänker mycket på döden. Jag är förtrolig med den, såsom dikten i det senaste blogginlägget antyder.

Jag är inte heller rädd för civilisationens kollaps eller mänsklighetens försvinnande. Jag är förtrolig även med detta. Vi har liksom förtjänt det. Äntligen skipas det rättvisa. Ondskan kan inte fortsätta i evighet, heller inte cancertillväxten.

Men jag hoppas slutet blir heligt och höviskt, som titeln på ekopsykologen Carolyn Bakers bok *"Sacred demise. Walking the spiritual path of industrial civilisation´s collapse".* Jag vill inte ha kaos på gator och torg. Jag hoppas våra ledare är så pass kloka att dom väljer en kontrollerad avveckling istället för ond, bråd död, kollaps och kaos. Att dom nu börjar förbereda sig på det oundvikliga. Jag har ett hopp om att vi kan möta civilisationens slut med jämnmod, inte med panik. Att vi förstår djupt i vårt hjärta att vi har förtjänat detta, och att vi inte ska kämpa emot, utan låta civilisationens kollaps ha sin gång, dock helst på ett kontrollerat sätt. Att vi förstår att civilisationens kollaps är något gott för resten av planeten, för ekosystemen. Och kanske dödshjälp blir lagligt då i alla länder? Kanske det inte blir fult och omoraliskt att göra självmord när den tiden kommer? Att ta sitt liv när maten inte räcker till och ingen utväg från kollapsen syns på horisonten, kan bli ett sätt att möta kollapsen på ett höviskt, heligt sätt. Det blir individens parallell till civilisationens kontrollerade avveckling av sig själv. Det blir liksom vår sista etiska handling, att offra sig själv för att andra ska få mat, när maten inte räcker till till alla.

2016-04-26 @ 15:18:00 Permalink Döden
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Jag kan känna dödens väsen

Jag kan känna dödens väsen
när min nakna fot berör jordens mull,
att döden är något naturligt,
inget att vara rädd för.
Döden är vanlig,
vardag i naturen.
tänk på alla myggor som dör hela tiden,
tänk myggorna, som är lika värdefulla som människan
dör i massvis hela tiden,
och ingen begråter dom,
för det är inget märkligt med det,
att myggor dör hela tiden,
deras med-myggor sörjer kanske lite,
sedan flyger de vidare
på nya äventyr.

Jag kan känna dödens väsen,
döden är något gott,
den sårar kanske vårt ego för en liten tid,
men för den döende är det ett uppgående i alltet,
den slutliga Föreningen som hela vårt liv har siktat på,
droppen som försvinner i havet.
Vi blir till liv för livet, för maskar och djur, mull och växter.
Har vi inte varit nyttiga tills dess, blir vi nyttiga när vi dör.

(idag var jag på swedenborgianprästen Olle Hjerns begravning,
därav denna dikt)

2016-04-25 @ 19:37:00 Permalink Dikter
Kommentarer (2) Trackbacks ()

O LIV!

O LIV!
O du djuriska, levande Liv!
O du växtiska, växande Liv!
O levande berg och hav! O Liv!
Alltför länge har jag levt utanför dig,
levt i mitt huvud allena, utanför dig.
Jag bjuder in dig, o Liv, i min själ,
jag är trött på den levande döden

i civilisationen.
O LIV!
O du späda, hobbitska liv!
Levande jord och mull!
Jag längtar till dig, och till den dag,
då jag slutligen ska förenas med dig,
uppgå i all-livet, hel-livet.

2016-04-25 @ 17:04:00 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

När det blir viktigare att "ha rätt" än att "leva rätt"

Jag tror en viktig orsak till miljöproblemen är en viss mental cancer i civilisationen, som går ut på att det är viktigare att "ha rätt" än att "leva rätt". Vetande är viktigare än moral. Vi ser detta i universiteten och i företagen, som helt och hållet fokuserar på att bygga upp vetande, medan dom försummar moralisk uppfostran totalt. Detta resulterar i moraliska krymplingar, som förstör planeten och tredje världen genom sin verksamhet, särskilt i de olika s.k. multinationella företagen och industrierna.

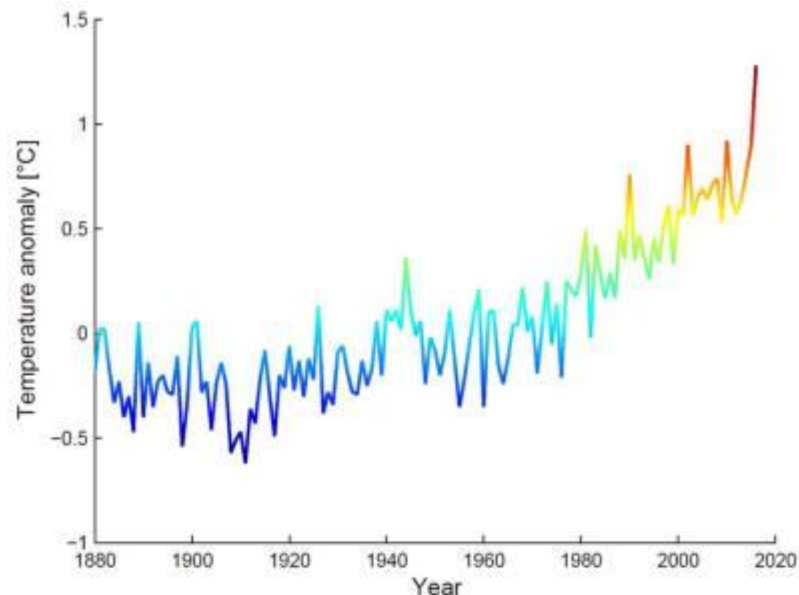
Men är det då så viktigt att ha rätt i allt, att ha gigantiska mängder rätt kunskap i sin hjärna? Jag tror inte det. Vi klarade oss fint utan det i miljontals år, när vi levde som de icke-mänskliga djuren och som jägare-samlare. Vi behöver faktiskt inte alls universiteten, för vi klarar oss fint med våra yttersta förfäders livsstil, med de icke-mänskliga djurens livsstil. Denna hade även den tursamma bieffekten att den inte förstörde planeten, dvs. det var en i grunden moralisk livsstil, som tryggade barnbarnen en planet som de kunde leva på.

Kunskap är inte det viktigaste i livet. Kärlek är det, att leva för något som är större än ens ego, för stammen, för naturen. Vi kan vara moraliska även om vi inte har rätt i många vetenskapliga frågor, även om vi är vidskepliga och tror på andar och totemdjur. Förstås är det bäst om vi inte är vidskepliga, men vi klarar oss även moraliskt med lite vidskeplighet intakt. Och när vi går in i civilisationens kollapsfas, och universiteten inte fungerar längre, är vi tvungna att ha en del vidskepelser, för vi har inte längre tillgång till kunskap som förr, särskilt när internet kollapsar. Och när läkevetenskapen kollapsar, är vi kanske tvungna att delvis sätta vår tilltro till gammal folktro inom läkekonsten, vilda örter o.l. Vi blir tvungna att lita på vår intuition i en mängd frågor, när vi inte längre kan göra vetenskapliga experiment. Har vi då inte tränat vår intuition innan dess, utan litat enbart på experter, står vi tomhänta när kollapsen kommer, och faller kanske lättare offer för destruktiv vidskepelse.

Dock, jag förespråkar trots allt att vi bevarar så mycket av våra vetenskapliga landvinningar som möjligt när den tiden kommer när vi är tvungna att lämna civilisationen, när den kollapsar. Jag tror fortfarande på den vetenskapliga metoden när vi ska avgöra vad som är sant. Men till syvende og sist måste vi lita på vår intuition, när Babylon faller. Dock kommer vi att ha våra böcker med oss en lång stund efter kollapsen, så vi är i bättre sits än våra förfäder på stenåldern när det gäller att undvika vidskepelse.

2016-04-21 @ 13:04:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (2) Trackbacks ()

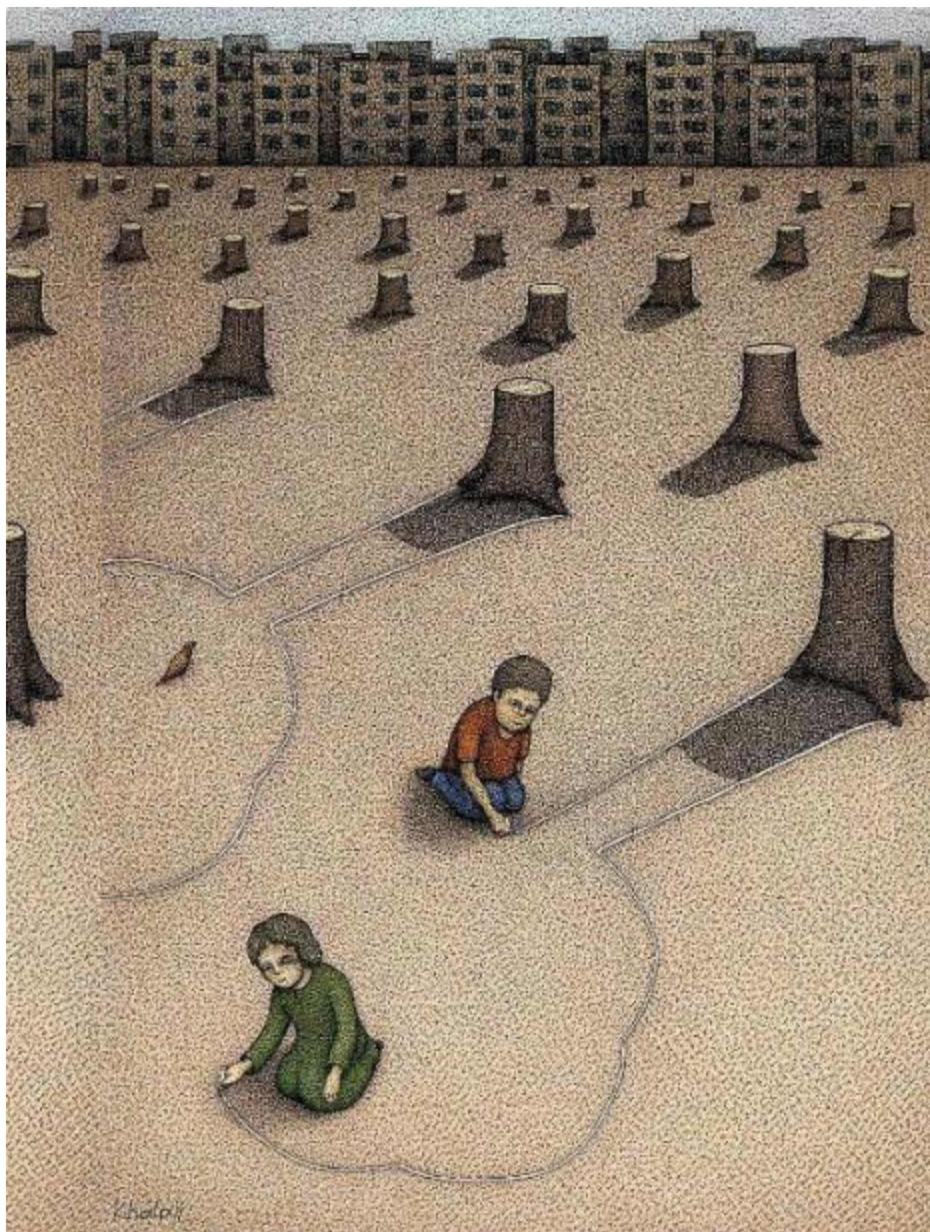
En bild säger mer än många ord. Vår förtvivlade klimatsituation.

Källa: Paul Beckwiths blogginlägg

2016-04-19 @ 15:35:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (2) Trackbacks ()

Civilisationen och våra efterkommande

2016-04-18 @ 17:39:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Our lack of community

"Our lack of community is intensely painful. A TV talk show is not a community. A couple of hours in a church per each Sabbath is not community. A multinational corporation is neither a human nor a community, and in the sweatshops, defiled agribusiness fields, genetic mutation labs, ecological dead zones, the inhumanity is showing."

(David James Duncan)

2016-04-18 @ 17:37:54 Permalink Civilisationskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

"Alas, our technology has marched ahead of our spiritual and social evolution, making us, frankly, a dangerous people."

(Steven M. Greer)

2016-04-18 @ 17:09:20 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Civilisationen liknar en alkoholist

Vi vet alla om alkoholisternas helvete, hur de pendlar mellan fylla och bakfylla. Jag vill nu komma med påståendet att civilisationen som sådan också handlar om fylla och bakfylla. Bakruset är det slit som man utstår för att man festar loss på sin fritid, med all slags lyx, dvs. ruset. Det hela är manodepressivt.

Är lyxen verkligen värd allt slitet, kan man fråga sig. Samma fråga som man kan fråga alkoholisten; är hans fylla verkligen värd bakfyllan? Är det inte bättre att leva i balans mellan det negativa och det positiva, att jämna ut den överdrivna berg-och-dal-banan? Innebär inte alltför stora svängningar ett lidande? Och det inte bara för en själv, utan även för ens omgivning?

Civilisationens festande på sina resurser liknar verkligen alkoholistens fylla. Och liksom alkoholistens hälsa börjar lida, ser vi också de trista konsekvenserna av civilisationens fyllor - en förstörd natur. Alkoholisten får förstörd lever, hjärnskador och mycket annat, civilisationen får förstörd natur och klimatförändringar.

Skulle det inte vara bättre att leva enkelt, med ett jämnt och litet mått av lidande i vardagen, istället för att festa så mycket och ständigt måste genom djupa lidanden i bakfyllan? För att kunna festa så mycket måste man nämligen slava åtta timmars arbetsdagar eller mer, ett tröstlöst, meningslöst slaveri, som mest gagnar de rika. Och man får så mycket pengar av det att man kan shoppa, lyxa sig och festa alldeles vilt. Och desto mer man lyxar sig, desto fler timmar måste man arbeta per dag. Tolv timmars arbetsdagar är inte helt ovanligt det heller, det är bekant för bl.a. mig i min tidiga ungdom. Man blir som en arbetsrobot i sådana förhållanden, ja även med åtta timmars dagar. Man mister sin mänsklighet. Och man börjar kräva det samma av sina medmänniskor, för att allt ska gå runt.

Oljan tror jag är civilisationens viktigaste parallell till alkoholen. Vi är sjukligt beroende av olja, och samhället skulle kollapsa om inte oljan flödade. För att få olja är länder beredda att kriga (som USA). Men, som Peak Oil-rörelsen har påpekat, så håller den billiga oljan på att ta slut. Ett tydligt tecken på detta är den dyra oljesandsutvinningen i Alberta, Canada. Man har jämfört detta världens största industriella projekt (som täcker ett område lika stort som England eller Grekland) med en alkoholist som besöker en bar, men ölen är slut. Då kokar han heltäckningsmattan som ligger på golvet vid disken, för att få ut de få öldroppar som runnit ner på mattan, och dricker denna underliga brygd för att stilla sin ofantliga alkoholtörst. Något liknande kan också sägas om fracking-industrin, som mycket ligger bak det faktum att vi har ett överskott av olja vid det här laget, med låga oljepriser. Men fracking-industrin överlever

inte vid så låga oljepriser, vilket ligger bakom den snabba nedgång som industrin har upplevt alldeles nyligen.

David Jonstad på effektbloggen skriver:
"Varje gång jag läser om oljesanden i Kanada ter det sig som ondskan på jorden. Det är som hämtat från den smutsiga gruvbrytningen på planeten Pandora i filmen Avatar, eller från Sarumans orchfabrik i Sagan om ringen. Monstergrävskopor arbetar frenetiskt med att gräva fram blandningen av olja och sand ur Albertas jord. Sjuka mängder energi (särskilt fossil naturgas) går åt i processen, liksom oceaner av vatten. Hittills har verksamheten gett upphov till 136 kvadratkilometer dammar med giftigt avfallsvatten."

2016-04-18 @ 16:37:00 Permalink Civilisationen som alkoholist Kommentarer (0) Trackbacks ()

Varför jag inte gillar matematik

Jag har tidigare här på bloggen uttryckt ett förakt för matematik, och kallat den "dödens vetenskap". Men när jag tänker djupare på saken, så är det tack vare matematiken som det vetenskapliga tänkandet har kunnat bli så stark, och tack vare matematiken som ateismen har kunnat rota sig i världen. Och jag är ju ateist. Matematiken har inte funnit någon gud. Och skulle vi ha kunnat komma till den slutsatsen utan matematiken och dess barn fysiken och de andra naturvetenskaperna? Jag tror inte det. Matematiken har befriat oss från mycket vidskepelse, för vetenskapen bygger på matematik.

Men ändå håller jag fast vid min uppfattning att matematiken är en dödens vetenskap. Den är på gott och ont, och jag tror det onda är större än det goda. För det är med matematikens hjälp som vi förstört den här planeten, och det är p.gr.a. matematiken som naturen bara är siffror och resurser för mänskligheten, utan inneboende helighet. Jag skulle hellre valt att förbli i stenåldersvidskepelse med planeten intakt, än vara en vetenskapligt upplyst människa men med en förstörd planet. Livet är viktigare än matematiken och siffrorna, viktigare än att ha rätt om allting. Vi vet ändå så lite att skillnaden mellan oss och stenåldersmänniskan inte är så stor när man ser på oss utifrån en "fullkomlig" kunskap. Det är jäkla mycket som vi inte vet, inte minst om livet på andra planeter i kosmos med liv på, och andra universum med liv i sig, i det oändliga antalet universum. Inför detta är det inte större skillnad mellan oss och stenåldersmänniskan än mellan en klok och lite mindre klok myra.

Varför måste man absolut sätta siffror på allting, kontrollera allting med siffror, "ha rätt" om allting? Är det inte bättre att acceptera gränserna för sitt vetande, och inte hela tiden jaga efter ouppnåelig kunskap? Är det inte det som äkta ödmjukhet handlar om? Varför är

det så viktigt att "veta"? Är det inte viktigare att Leva? Vi har i civilisationen distanserat oss från själva Livet med allt vårt vetande, med vår superintellektualism. Livet handlar inte om att övervinna allting med hjälp av vetande, utan om att delta i den ström av liv som omger oss, jämlike med resten av skapelsen. Det överdrivna vetandet gör oss till jordens herrar, och är en del av det kolonialistiska projektet som civilisationen innerst inne handlar om. Det viktigaste vetandet som livet har att erbjuda oss, det ekologiska vetandet, miljöetiken, hade vi som instinkt innan civilisationen föddes. Vi visste instinktivt att leva i harmoni med vår omgivning (i alla fall innan vi började jaga), vilket enligt mig är det överlägset viktigaste vetandet. I jämförelse med det är det matematiska vetandet rena avfallet, rena bajset, som jag har skrivit om tidigare.

Vi tror civilisationen har uppfunnit det ekologiska vetandet, trots att det varit i vår instinkt i miljoner år. Och innan det industriella jordbruket var alla jordbruk ekologiska. Den ekologiska vetenskapen kom först som en reaktion på en cancerlik civilisation, som den själv är en del av. Hade det inte varit bättre om vi inte hade ätit av kunskapens träd, och förblivit i vår förciviliserade ödmjukhet? Jag tror det. Kunskapens träd är på gott och ont, och ätandet av det fördriver oss ur paradiset, vårt urtillstånd i jämlikhet med de andra djuren och växterna, vårt djuriska ursprung. Överdriven kunskap är roten till vår civiliserade hybris. Livet handlar om att Leva, inte att sitta och tänka. Våra universitet är cancertumörer på Moder Jord. Den civiliserade tanken är mental cancer, och jag finner den också hos mig, och i innehållet på denna blogg.

Det överdrivna vetandet leder oss oundvikligt till ett robotsamhälle, till rymdteknologi och kloning. Och till att syssla med sånt istället för att mata de hungriga afrikanerna.

2016-04-17 @ 16:52:00 Permalink Andlig död
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Reggaemusik: Sadhu av Kultiration

Text:

Tillsammans har vi krupit upp igen
Ja ur den heliga marken

Förvetna och letande efter den sanna vägen
Över de djupa haven
Har vi seglat för att hitta den
Men för att släcka törsten
Måste vi fortsätta fortsätta

Sadhu, till Nibbana Mt Zion
Sadhu, ja, om vi ska ut ur babylon
Sadhu, ja, vi måste finna vägen hem, fort
Låt oss följa den

I dalar har vi vandrat
Höga berg, vi ska bestiga dom
När vi tar oss framåt,
Tillsammans lämnar babylon
Och vi har inget tvivel
Bara vaksamma ögon
Även när mörkret faller
Så ska vi fortsätta fortsätta

Sadhu, till Nibbana Mt Zion
Sadhu, ut ur babylon
Sadhu, vi finna måste vägen hem, fort
Låt oss vandra den.

2016-04-17 @ 14:26:17 Permalink Musik
Kommentarer (1) Trackbacks ()

.
"The oil seesaw is now in motion, high prices (broke economies) followed by low prices (broke energy sector) will eventually lead to signs at the gas stations “NO GAS” or alternatively “NO MONEY” in the pockets of unemployed RNA. Just sort of crept-up on our perceptive leaders who now scramble to squeeze oil from rocks and make sure the Middle East jugular doesn’t get cut. That’s the way exponential growth is, it’s the last doubling that catches you by surprise."

(James i detta inlägg på bloggen Megacancer)

2016-04-15 @ 18:34:24 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ransonering av olja, kol och naturgas

Ett första steg i rätt riktning inom klimat- och energipolitiken vore att ransonera olja, kol och naturgas, som om vi levde mitt i ett krig. Och det är inte bara som om, vi lever också i verkligheten i ett krig,

ett osynligt krig, mellan civilisationen och naturen, där naturen verkar ha förlorat. Men ska vi stå på naturens sida, då måste vi ransonera vår energi. Alla onödiga transporter måste slopas. Jag förespråkar att vi skär ner 80 % av vår energi, alltså att vi använder bara 20 % av den energi som vi använder idag, globalt. Alla semesterresor borde slopas om vi ska ta naturen på allvar. Och detta skulle bara vara första steget i en total avveckling av civilisationen.

2016-04-15 @ 15:30:57 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Historiens ängel, av Walter Benjamin

”Det finns en bild av Klee som heter *Angelus Novus*. Den framställer en ängel, som ser ut som om han stod i begrepp att avlägsna sig från något som han stelt betraktar. Hans ögon är uppspärrade, hans mun står öppen, och hans vingar är utspända. Historiens ängel måste se ut på det sättet. Han har sitt anlete vänt mot det förgångna. Där en kedja av händelser träder fram inför våra ögon, där ser han en enda katastrof som oavlåtligt hopar ruiner på ruiner och slungar dem för hans fötter. Han ville nog gärna dröja kvar, uppväcka de döda och sammanfoga det som slagit i stycken. Men en storm blåser från paradiset, som gripit tag i hans vingar och är så stark att ängeln inte längre kan sänka dem. Denna storm driver honom oemotståndligt in i framtiden, som han vänder ryggen, alltmedan ruinhögen framför honom växer upp till himlen. Det som vi kallar framåtskridande är denna storm.”

(Walter Benjamin)

2016-04-14 @ 16:41:06 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något mer om min syn på internet

Trots att jag överlag är kritisk mot datorer och internet, menar jag dock att internet innehåller och innebär såpass mycket bra grejor att det är värt att spara dess nedläggande till det allra sista (när vi skall lägga ner civilisationen, om vi alls kommer att påbörja något sånt), i stil med nedläggningen av sjukhusen och det ekologiska jordbruket, som vi naturligtvis sparar till sist.

Internet är något av det bästa civilisationen har hittat på - i stil med hur sjukhusen och den medicinska vetenskapen är något av det bästa och nyttigaste vi har hittat på. Internet kan ha en väsentlig funktion i den förhöjning av de civiliserades medvetandenivå som jag tror den globala uppvärmningen och oljetoppen kommer att resultera i om inte allt för länge. När vi står öga mot öga med vår egen förintelse, då kommer detta, tror jag, att ha en väckande effekt på vårt

medvetande, och kanske vi då äntligen kan förena oss med det döende livet, och abdikera från vår herretron.

2016-04-13 @ 18:39:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Djurismens och anarkoprimitivismens inneboende barmhärtighet

En stor del av mitt liv har gått till att söka efter barmhärtighet. Först var det sökandet efter en barmhärtig Gud, sedan blev det mer och mer sökandet efter ett barmhärtigt samhälle, en barmhärtig mänsklighet. Jag såg att det var något ohyggligt obarmhärtigt med den nuvarande rådande ordningen. Den är tyrannisk. Den är en slavdrivare, som piskar oss till slaveri och lydnad. Jobbar du inte, får du inga pengar, och då måste du leva som tiggare och hemlös.

Jag blev hemlös för att slippa piskan över mig, för att kunna göra det jag älskade. Och det visade sig vara en väg som ledde till min frigörelse och utveckling som människa, trots att detta gick genom en mängd psykoser. Men till slut har jag lyckats frigöra mig från religionen, och från det tyranniska samhället, och skapa en barmhärtig sfär runt mig, vara barmhärtig mot mig själv och andra.

Vad som utvecklades i mig under allt detta, var det jag har kallat anarkoprimitivism och djurism, en barmhärtig livsstil, barmhärtig mot mig själv, barmhärtig mot andra, barmhärtig mot natur och djur. Jag kräver inte av mig själv att jag ska jobba åtta timmars dagar, slita ut mig dag efter dag. Och jag kräver inte det av någon annan heller. Jag kräver inte av djuren att de ska slava under oss människor, eller vara i fångenskap för vårt nöjes skull. Och jag kräver inte av naturen att den ska finnas till bara som en resurs för mänsklighetens nöje, eller som en bakgård och avfallsplats att dumpa vårt avfall och våra utsläpp i.

Vad jag förespråkar i arbetsvägen, är (i övergångsfasen mellan civilisationen och återgången till Naturen) högst fyra timmars volontärarbete per dag, med det som är meningsfullt och nyttigt, såsom sjukvård, ekologiskt jordbruk, trädgårdsodling och permakultur, åldringsvård, tältmakeri, självförsörjning osv. Jag förespråkar att vi lägger ner största delen av våra industrier, som bara är ett slit för att putsa på de rikas rikedom, totalt meningslöst, tröstlöst, ohyggligt omänskligt.

Om inte detta är barmhärtighet, vet inte jag vad det ordet betyder. Och om inte vårt samhälle är obarmhärtigt, vet jag inte vad det ordet betyder heller. Samhället är mycket obarmhärtigt mot de flesta

människorna, ja t.o.m. delvis mot de rika själv, som också måste slava i många fall. Men tredje världen får bära den tyngsta bördan, och de skulle vara de första att jubla om vi i väst lade ner civilisationen, så att tredje världen befriades till att leva som sina yttersta förfäder, ett självförsörjande liv, istället för att måsta tjäna den rika delen av världen, som de rikas slavar. Slaveriet har nämligen aldrig lagts ner, det har bara ändrat form, det har bara förskjutits till civilisationens periferier (och även i centrum frodas slaveriet i många fall).

Denna barmhärtighet mot mig själv och andra gör att jag hellre lever som hemlös än går i vanligt jobb. Jag tycker nämligen den hemlösa vägen är mycket, mycket mer barmhärtig än slaveri och lägenhet, särskilt då jag kan bo i hydda och tält i skogen. För den bevarar min frihet att få göra det som är meningsfullt, det jag älskar, som är att läsa, skriva och odla permakultur (särskilt plantera fruktträd).

Jag står nu inför ett vägskäl, i och med att jag har blivit för frisk för att få sjukpension (rehabiliteringsstöd). Nu måste jag antingen söka jobb för att få arbetslöshetsunderstöd, eller bli hemlös om jag inte vill söka jobb. Jag har valt det senare alternativet. Jag har en lång erfarenhet av detta alternativ, och jag vet att jag verkligen lever upp när jag väljer det, det andra alternativet (som jag också har provat på) är andlig död för mig, förlorandet av min autonomi, stannande upp i min utveckling som människa, det som bäst sker i frihet, inte under tvång och piska.

2016-04-13 @ 16:50:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om Peak Oil

"The problem is with those “reserves”. Today’s reserves are just not the same as those earlier reserves. All the good cheap stuff has already been sucked up. We are now left with dregs at the bottom of the barrel. All today’s new oil is harder to find, depletes a whole lot faster, and costs many times as much to produce. None of the cheap stuff is left except in a few old super giant fields that are undergoing infill drilling like there is no tomorrow.

Once again, we are at peak oil right now. The peak will straddle the 2014 and 2015 time line. 2016 will be the first full post peak calendar year. It really doesn’t matter how many barrels of oil are

left in the ground. The point is we will never again pull it out of the ground at the same rate we are pulling it out right now."

(Ron Patterson, i detta inlägg)

2016-04-11 @ 18:42:16 Permalink Peak Oil, oljetoppen Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

"The current boom in fracking natural gas and the extraction of petroleum products from tar sands weren’t anticipated in the 1970s, but the expansion of new technologies to exploit resources pushes back the collapse “one to two decades” but “when it occurs the speed of decline is even greater.”"

(Peter Dolack, citerande Graham Turner på följande blogginlägg)

“A challenging lesson from the [Limits to Growth] scenarios is that global environmental issues are typically intertwined and should not be treated as isolated problems. Another lesson is the importance of taking pre-emptive action well ahead of problems becoming entrenched. Regrettably, the alignment of data trends with the [Limits to Growth] dynamics indicates that the early stages of collapse could occur within a decade, or might even be underway. This suggests, from a rational risk-based perspective, that we have squandered the past decades, and that preparing for a collapsing global system could be even more important than trying to avoid collapse.”

(Graham Turner, citerad i samma inlägg som ovanstående)

" As long as we have an economic system that allows private capital to accumulate without limit on a finite planet, and externalize the costs, in a system that requires endless growth, there is no real prospect of making the drastic changes necessary to head off a very painful future."

(Peter Dolack, i samma inlägg)

2016-04-10 @ 15:23:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

"We have been living like gods"

"We have been living like gods. Our task now is to learn how to live like humans. Our descent will not be easy."

(Randy Udall, 2013)

2016-04-10 @ 14:42:35 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Civilisationen

2016-04-10 @ 14:07:21 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

.
"“Can the very markets that have led us to the brink of the abyss now provide our parachute? McKibben points out that under this system, those with the money have all the power. Then why are we trying to reform this system? Why are we not transforming it?” “… if you focus solely on eliminating fossil fuels without changing the underlying system, then very bad things will take their place because it is the system itself that is unsustainable. It is a system designed to transform ‘natural capital’ and human labor into gargantuan profits for an elite few: the so-called ‘1%.’ Whether it’s driven by fossil fuels or biofuels or even massive solar and wind installations, the system will continue to devour ecosystems, displace forest-based communities, Indigenous Peoples and subsistence farmers from their lands, crush labor unions and generally make life hell for the vast majority of the world’s peoples. That is what it does."

(Anne Petermann)

2016-04-10 @ 13:36:00 Permalink Citat Kommentarer (1) Trackbacks ()

Our relationships are broken

"And why relationships? Because everything else – all your disasters and triumphs as a species -- flows directly from the quality of your relationships. That's where everything got messed up and that's how everything can be fixed: r*elationships. R*elationships with yourself, your family, your human community, the land. A big messy web of relationships. Well...it *should* be a big messy web. These days, it's more like a few grotesquely-enlarged superhighways to nowhere, with a frayed and withered tangle of broken connections. It's ugly. Dangerously ugly and distorted – especially since your continued existence depends on the health of these relationships. [Illegible] ...Hence your dire predicament. ...Hence my intervention."

(Dan Allen i följande artikel, där han skriver ett brev från Guds perspektiv till mänskligheten)

2016-04-09 @ 15:10:54 Permalink Civilisationskritik
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Myggans död och min död

En mygghane lever bara några veckor.
Sen finns den inte mer.
Men det är inte tragiskt.
För den har verkligen LEVT.
Sen när den dör,
ja, då är det inget mer med det.

Så vill jag att min död ska vara.
Jag vill LEVA,
så att min död inte blir tragisk.
Ja, har jag LEVT,
då är min död som myggans,
jag finns inte mer,
men så är det inget mer med det.

Jag tror också att man vänjer sig snabbt
vid att inte finnas mer.

Man uppgår ju i Alltet,
smälter samman med naturen,
blir till LIV för andra,
det är floden som uppgår i havet,
i en sakta, mild extas,
som liknar lite på
när man släpper en fjärt, eller bajsar, efter att ha hållit sig länge,
man släpper sig helt enkelt när man dör,
man känner: äntligen!

2016-04-09 @ 14:49:36 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

"We have a climate change emergency". Video av Paul Beckwith

Paul Beckwith is a part-time professor with the laboratory for paleoclimatology and climatology, department of geography, University of Ottawa. He runs a blog, where he writes and talks about abrupt climate change. He says we are in abrupt climate change right now. This is something few climate scientists want to publicly admit, although it´s common to speak about climate change

happening "faster than expected". The following youtubevideo is one of the latest on his blog:

2016-04-08 @ 16:57:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ett rop till alla hippien där ute

O ni hippien där ute! O ni övervintrade idealister!
Ni anarkistaktivister av alla slag, som kämpar för utopin!
Ge inte upp! Ni är min orsak att leva...
Att ni finns, gör att jag också orkar finnas.
Ni som ser igenom fasaderna, ser ruttenheten,
kämpar en förtvivlad kamp mot det överlägsna systemet,
ni sköra, ni småfolk, ni sanna hobbitar, ni hjältar!
Ni Naturens ögonstenar! Som tror på en radikalt annorlunda värld!

Hade det inte varit för er, vet inte jag om jag hade orkat
här i en förstelnad civiliserad verklighet, som enbart en sällan gång
nås av det gudomliga, det sant Naturliga.

Halloj alla hippien där ute!! Jag ropar
från min båt över till era båtar
här på internets hav;
håll ut, och låt er inte förborgerligas!
Jag vet att det är svårt, särskilt när man blir äldre,
jag fruktar själv ett sådant öde,
men er kamp skall hålla liv i min glöd!

O ni barfotafolket, ni rastafolket, ni reggaefolket, ni omställningsfolket!
Tack att ni finns även här på internet, så att det finns
något värdefullt att läsa även här,
det är så tråkigt här annars, mest skräp,
ja civilisationen har ju flyttat in här,
det är ingen ro att få här heller, för reklam och annat skräp,
men jag ropar här ett barnsligt litet kamratrop över
till er båt,
ni Naturens ögonstenar, ni som håller liv i en död värld.

2016-04-08 @ 16:20:00 Permalink Dikter Kommentarer (2) Trackbacks ()

Ett av de underliga äventyren jag har varit med om

När jag var hemlös och luffare var jag med om många underliga äventyr, inte minst på mina resor ner till sydeuropa. Nu ska jag berätta om ett av dem, som tog plats i Sverige:

Det hände våren 2010, efter att jag kommit hem från min luffarresa till Sicilien. Jag hade rest utan någon ryggsäck, utan några pengar, som fripassagerare på tåg. Jag hade rymt från sinnessjukhuset i Milano, och suttit fängslad i Schweitz ett par dagar för att jag inte hade pass. Nån gång i Maj kom jag hem till Sverige med tåget. Jag steg av i Rimforsa, tio kilometer från Nya Slottet Bjärka Säby, Peter Halldorfs kristna kommunitet, som jag hade tänkt besöka. Jag började vandra dit, men träffade på inhägnade får på min vandring, som jag släppte fri. Jag tror jag släppte alltsomallt ungefär ett hundratal får fri. Det var på den tiden då jag släppte fri alla fångna djur jag bara stötte på.

Sent omsider kom jag till en bondgård. Jag öppnade även där grinden till korna. Bonden såg det, och kom och hälsade på mig och bad mig stänga grinden. Jag vägrade, och då började bonden springa efter mig. Jag blev livrädd och sprang för mitt liv, in i skogen, och lyckades komma undan.

Det började bli mörkt, och jag sökte ett ställe att sova på. Jag lyckades hitta en liten lada, och försökte sova i halmen som jag hittade där (jag hade bankat på bostadshuset i närheten, men ingen öppnade). Men halmen kliade på huden, och jag fortsatte att vandra genom skogen, nu ganska vilsen. Jag hade blött ner mina byxor också när jag försökte hoppa över en liten bäck. Det var mitt på natten nu, och jag hade hittat en liten skogsväg som jag gick på. Och nu hände något av det märkligaste som hänt i mitt liv. Några rådjur och en grävling blev nyfikna på mig, och kom ganska nära, kanske på tio, tjugo meters avstånd. Jag hade aldrig sett en grävling i mitt liv! Jag har tänkt i efterhand att kanske orsaken till deras nyfikenhet var att jag hade lämnat civilisationen och återgått till naturen den natten! Kanske var det det att jag var en äkta vildman som fick dom att komma nära?

Efter detta, tog jag av mina byxor, för det var lite kallt, och de blöta byxorna kylde ner mig. Jag hukade mig på vägkanten, kröp in under min tröja, för att värma mig.

Just då kom en polisbil åkande på vägen. Polisen hade letat efter mig hela natten p.gr.a. mina djurbefrielser. Polisen upptäckte mig, och stannade bilen. Jag fick åka med dom. Jag sade att jag skulle till Nya Slottet Bjärka Säby och träffa Peter Halldorf. Det blev till att polisen

körde mig till Peter Halldorfs villa som var inte så långt från Bjärka Säby. Polisen knackade på, och Peter Halldorfs fru öppnade. Polisen frågade om Halldorfs kunde ta emot mig i natt, men Peters fru sade att dom hade bröllop i morgon, så dom kunde inte ta emot mig. Jag fick inte träffa vare sig Peter eller hans fru den natten.

Efter det åkte polisen med mig till polisstationen. Jag fick tillbringa natten i en väntcell. Jag kände mig som ett nyfött barn där, och kissade på golvet. Poliserna märkte det inte.

Nästa morgon satte polisen mig på en buss som skulle till Stockholm, virad i ett täcke som jag fått av polisen. Jag fick inget straff för mina djurbefrielser. Aldrig har polisen varit så tolerant som den gången.

I Stockholm betedde jag mig så underligt att jag snart blev satt på sinnessjukhus. Jag kastade bajs ut över gräsmattan från en bajskompost på ekobyn Gebers i Stockholms utkant, och söndrade staketet till en häst. Jag proklamerade att jag var messias, att Jesus hade kommit tillbaka i mig. På sinnessjukhuset fick jag hemska mediciner som gjorde att jag inte visste hur jag skulle hålla mina läppar. Jag fick kramp i läpparna av medicinerna, men jag var tvungen att ta dom. Jag rymde från sinnessjukhuset i Gubbängen, två gånger. Varje gång blev jag fast igen, p.gr.a. att jag uppförde mig så konstigt. Till slut rymde jag till Finland. Där fortsatte äventyren, men det är en annan historia.

2016-04-08 @ 15:55:00 Permalink Djurbefrielse
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Man kompromissar inte med fascister

Ibland är det bra att kompromissa, det medger jag. Utan kompromisser skulle allt vara kaos. Men man ska inte kompromissa om vad som helst. Det är här jag menar att politikerna är ute och cyklar. Man kompromissar inte om planetens överlevnad, om klimathotet. Man kompromissar inte med dom som tänker förinta naturen.

Skulle politikerna kompromissa med nynazister om de satt i riksdagen och utgjorde en betydande del av regeringen? Jag tror inte det. De skulle hoppa av hellre än att kompromissa. Förlora sin politiska karriär hellre än att kompromissa.

Men den underliga situationen är den att många politiker inte är långt från fascismen, så att kompromissa med dem betyder att man säljer sin själ, säljer planetens välmående för att inte förlora sin karriär.

Ja, jag menar det. Det är inte bara Sverigedemokraterna som påminner om fascismen. Att Sverige-demokraterna överhuvudtaget ryms med i riksdagen säger något om riksdagens ruttenhet. Hur kan de släppa in fascister i riksdagen? Jo, genom att de själva inte är långt från fascismen. Som jag har skrivit förr, så är själva civilisationen en fascistisk företeelse, och teorin om att vi har lämnat fascismen bakom oss är en myt.

Man skall inte idka diplomati med fascister, och heller inte med såna som vill offra naturen på kapitalismens altare. Sådana skall man ta kraftigt avstånd från. Och det är det jag gör här. Jag tar kraftigt avstånd från den politik i vilket fascister kan trivas och växa till sig, såsom Sverigedemokraterna har gjort. Hela riksdagen är totalt moraliskt bankrutt. De stöttar de rika, stöttar fascister, stöttar naturförstörare. Den enda vettiga politik är den som förespråkar nerväxt och avveckling av civilisationen, och det skulle enligt min åsikt endast kunna ske genom ett världsparlament som utgjordes av FN, ett organ som tar den globala uppvärmningen på allvar, det viktigaste hot mot planeten som vi har. Vår svenska regering tycks däremot leva i en förnekelse av klimathotet, i alla fall i praktiken. De ser inte hur allvarligt det är, att det hotar själva planetens överlevnad, och att vi därför måste avveckla civilisationen så snabbt som möjligt.

Jag har tidigare gjort en begynnande skiss till en plan för avvecklingen av civilisationen.

2016-04-06 @ 17:08:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag har börjat gå barfota! Fem flugor i en smäll med att gå barfota

Idag har jag börjat gå barfota igen! Det är rekordtidigt för mig, jag brukar annars börja med det i Maj. Men jag har inte frusit ett dugg!

Fem flugor i en smäll med att gå barfota:

1) Man sliter mindre på skorna, och behöver inte köpa nya skor lika ofta.

2) Man sliter mindre på strumporna, och behöver inte köpa nya lika ofta.

3) Man använder mindre av naturresurser och arbetskraft.

4) Man får gratis fotmassage och gratis zoneterapi på fötterna.

5) Man luktar inte fotsvett.

Att gå barfota är mitt sätt att vara i kontakt med jorden. Jag jordar mig då, och känner att livet är lättare att leva. Jag har lättare för att leva i nuet som djuren, när jag går barfota. Jag får också kontakt med min djuriskhet då, jag känner mig som ett djur! Alla djur går ju barfota, har du tänkt på det?

2016-04-04 @ 17:35:00 Permalink Barfotagång
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Fyra flugor i en smäll med att leva enkelt

Fyra flugor i en smäll med att leva enkelt:

1) Man behöver jobba mindre.

2) Man förstör naturen mindre.

3) Det är bra för tredje världen (man utnyttjar inte billig arbetskraft i tredje världen, eller tär på tredje världens resurser) och för våra efterkommande, som då får mer att röra sig med.

4) Tredje världen blir inte avundsjuka på oss, utan kan följa oss som ett gott exempel, vilket gör att planeten kan överleva (den överlever inte om tredje världen får samma livsstil som den rika världen).

Och sedan, som en sammanfattning av detta; man kan lägga sig om kvällen med gott samvete!

2016-04-03 @ 15:10:00 Permalink Leva enkelt
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Den rika världen har förlorat det viktigaste; community

Hur dum människan är, som bygger stora hus och höghus, sliter ut sig för att bygga grandiosa byggverk, när man skulle kunna bo i små tipibyar, som kräver minimalt arbete för att sättas upp! Och i och med de stora byggnaderna blir det opersonligt och kallt mellan grannarna, de förlorar det viktigaste; community. Det hade vi när vi ännu bodde i kåtor och tipibyar för flera tusen år sedan. Community-andan trivs inte i det stora och grandiosa, den måste ha det småskaliga för att trivas. Den trivs i ödmjukheten och enheten med naturens karghet och småskalighet.

Jag tror att community, liksom kärlek, hör till de viktigaste i livet, och bör prioriteras därefter. Allt behöver planeras så att community

skall kunna uppstå. Men i den rika delen av världen har vi sålt vår community, offrat den på marknadens och kapitalismens altare. Vår belöning har blivit att man inte ens känner sina grannar, för det mesta. Snacka om andlig död.

Ekobyarna är en motreaktion mot detta. Där finner man ansatser till restaurering av den gamla community-andan. Där sås fröna till den nya mänskligheten. Men ekobyarna är förtvivlat få. Alla gårdar och jordbruk borde vara ekobyar. Och människorna i staden borde flytta ut till dem, och vara med om att odla jorden enligt permakulturens småskaliga principer. Och åkrarna borde göras om till skogsträdgårdar, med ekobyar i sig (i stil med tipi-byar). Så att man bor på det ställe där man får sin mat ifrån.

Staden har ingen community. Staden är en ekokatastrof och den andliga dödens centrum, där jakten efter makt, status och grandiositet har omöjliggjort sant samarbete och community. Staden är tävlingens centrum. Man tävlar i allt, även i sånt som poesi (tänk poetry slam), även i sånt som är heligt. Man förgiftar allt med sin tävling. Det sanna livet hittar man inte i tävling, utan i samarbete och community. Det är samarbete som gör oss evolutionärt levnadskraftiga, inte tävling. Det att den ska tävla i allt har gjort civilisationen dödsdömd, ty man blir blind och döv för livets helighet när man tävlar, och det gör att man förstör naturen och allt som är sant och äkta. Bara fasaden blir kvar, och staden är som ett uppstoppat lik, ett hav av fasader, med ruttet innehåll.

2016-04-03 @ 14:41:00 Permalink Andlig död
Kommentarer (3) Trackbacks ()

James Lovelock om Global Dimming

"we are in a fool's paradise, accidentally kept cool by smoke"

(James Lovelock om Global Dimming)

2016-03-31 @ 10:39:24 Permalink Global dimming
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Våra skolor har missat det viktigaste i undervisningen

Våra grundskolor har missat det viktigaste i undervisningen: att lära eleverna om anarkism, anarkoprimitivism, trädgårdsodling, permakultur, survivalism och självförsörjningskunskaper. Skolan lär också allt för lite om klimatförändringarna och inget om oljetoppen. Istället lär den ut en massa onödigt, som eleverna snart glömmer, och som de för det mesta inte kommer att få användning för under resten av sitt liv. Skolsystemet har misslyckats totalt, det är en katastrof, och bör avvecklas, och ersättas med frivilliga självstudier från barnens sida. Och föräldrar, vänner, bibliotek och internet borde

ta över skolan som allmänbildare. Skolsystemet är bara en av kolonialismens aspekter; de vilda ska civiliseras, barnen ska civiliseras och bli kuggar i civilisationssystemet. Det civilisationen har gjort mot de svarta, Amerikas urinvånare och tredje världen gör de med barnen, och detta utan att bli kritiserad av kultureliten (den accepterar rentav detta!). Denna själsslakt får fortsätta utan att någon säger ett knyst. Fy fabian! Jag vet av egen erfarenhet hur tungt det var att gå i grundskolan. De två första åren var lätta, men sedan blev det bara värre och värre, och till slut räknade jag dagarna tills det skulle ta slut, på nian. Och det är inte mycket bättre på gymnasiet och på universiteten.

Det är mycket skolornas fel att civilisationen inte avvecklas: det är där människorna hjärntvättas in i "sekten civilisationen". Hade allmänbildningen varit fri, då hade människorna snart lärt sig att kritisera och genomskåda civilisationen och sett dess baksida. Detta ser inte lärarna, de tror de lär barnen att tänka kritiskt. Inget är mer avlägset från sanningen. Lärarna lever i själva verket på att de inte lär folk att tänka kritiskt: hade de gjort det, hade det varit utbildningens självmord, för då hade vi avvecklat skolsystemet och infört det gammalmodiga lärlingssystemet istället, det enda vettiga systemet för att vidareföra yrkeskunskaper - i detta system behövs inte skolorna, och vi klarade oss med detta långt in på medeltiden, och det används ännu i dag i många yrken. Sen är en annan sak den att de flesta yrken inte behövs. Men i de få yrken som är nyttiga, såsom läkaryrket och jordbrukaryrket (ekologiskt jordbruk), borde lärlingssystemet helt och hållet ersätta skolorna. Då skulle vi slippa det vidriga skolsystemet, som bara plågar barnen. Minns ni inte hur hemskt det var med prov?

Det är lärorikt att studera (såsom min vän Antonie Grahamsdaughter) de amerikanska myndigheternas behandling av de Amerikanska urinvånarnas barn, hur de tog dem från sina föräldrar och tvingade dem i internatskola, för att civilisera dom. I detta avslöjar sig skolans väsen, som är kolonialism. Urinvånarbarnen i internatskolorna fick inte ens prata sitt eget språk på skolan. Deras kultur och språk skulle utrotas. Detta är så vidrigt att man kan spy. Man kan önska sig civilisationens kollaps av mindre.

2016-03-30 @ 16:58:00 Permalink Kolonialism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Välsignad vare djuret i varje människa

Välsignad vare du,

o sköra lilla djur i varje människa,

sköra lilla rädda djur som lider
under civilisationssystemets börda.
Allt för länge har du måsta gömma dig
skämmas över dig själv och din skörhet.
Välsignad vare du, som Lever
som är livslivets liv i varje människa
bakom den döda, förstelnade fasaden av civilisation,
välsignad vare du, o vilde i varje människa,
vilde som längtar efter sitt ursprung,
den ädle vilde som så länge har måsta gömma sig,
och som så har längtat efter att få uppenbara sig
på civilisationens ruiner.
Välsignad vare du,
o sköra lilla djur i varje människa,
du äger min beundran för evigt.

2016-03-29 @ 14:09:00 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Guy McPherson om frihet

"Liberty? Surely you jest. As ought to be clear to the few paying the slightest attention, our individual freedoms are allowed only as long as we continue to serve the masters."
(Guy McPherson på sin blogg)

2016-03-23 @ 13:56:54 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den hopplösa klimatsituationen. Och något om humanismens ruttenhet

Det tristaste med klimatförändringarna, är att vi är i en situation som ekologiprofessorn Guy McPherson beskriver som "damned if you do, damned if you don't". Detta på grund av att om vi skulle avveckla civilisationen i en snar framtid, som jag drömmer om, så skulle vi förlora "global dimming", sotpartiklar, areosoler, sulfater mm. som industrin och fordonen släpper ut, som fungerar som ett paraply över jorden, och reflekterar tillbaka solstrålarna så att de inte når jorden lika mycket som om detta paraply inte skulle vara där. Partiklarna kyler således ner jorden, och maskerar den fulla påverkan på klimatet som våra utsläpp har. Guy McPherson har räknat ut att vi skulle få en tre graders ökning av den globala medeltemperaturen om civilisationen plötsligt skulle avstanna, och detta bara inom några veckor.

Jag har förespråkat en avveckling av civilisationen här på bloggen, som om det skulle rädda klimatet. Men det gör inte det. Det är för sent att rädda klimatet och mänskligheten. Jag ser det ganska tydligt nu. Och nu förespråkar jag civilisationens avveckling inte därför att

det skulle rädda klimatet, utan för att det skulle göra oss mer beredda på att möta vårt oundvikliga öde, och för att det skulle avsevärt lindra lidandet i den korta perioden vi har kvar, särskilt för tredje världen och icke-mänskliga arter, som lider under civilisationens tunga börda. Och kanske en snar avveckling av civilisationen skulle i längden bli bättre för Moder Jord, skulle kanske rädda henne från att möta planeten Venus öde. Och många icke-mänskliga arter skulle kanske räddas. Om vi väntar tills civilisationen kollapsar av sig själv, blir resultatet i alla fall värre än om vi skulle avveckla civilisationen nu, trots att vi i båda fallen förlorar global dimming.

Men det jag vill säga här, är att vi inte skall tro att vi med våra ekogärningar kan rädda klimatet samt mänskligheten från att utrotas. Det är för sent. Att hoppas på detta är "hopium", som Guy McPherson kallar det. Det vi måste ta sikte på, är att rädda Moder Jord från att möta planeten Venus öde, samt andra arter från att utrotas. Men vi har kommit så långt från detta att det ser mörkt ut även där. Allt tyder på att mänskligheten kommer att försvara civilisationen till sista blodsdroppen, även om det betydde ett allvarligt hot mot Moder Jords överlevnad. Livets överlevnad som helhet är nämligen inte första prioritet för mänskligheten i stort, utan ens personliga överlevnad är första prioritet, att göra några sista dollar på civilisationens kollaps. Detta är oerhört, oerhört egoistiskt och småsint, tusen mil från den ädla attityd som jag funnit hos ekologiprofessorer som Guy McPherson och Paul Ehrlich.
Denna ovannämnda egoistiska attityd är humanismens attityd, den arroganta attityd som man får när man sätter människan högre än allt annat, dyrkar människan istället för att dyrka livets helhet och Moder Jord. Det är den attityd som vi ärvt från religionen, där människan är herre över skapelsen. Snart får vi äta upp konsekvenserna av denna attityd. Kanske vaknar vi då, och inser humanismens och religionens ruttenhet. Men jag tror de flesta kommer att dyrka människan in i det sista. Djurismen föreslår att djuren i själva verket står över människan i moraliskt hänseende, eftersom de inte strävar efter att förinta sina egna och andra arters livsbetingelser. Och att vi därför borde låta oss adoptera av djuren, istället för att härska över dem, låta oss adoptera av Moder Jord och naturen istället för att härska över dem.

2016-03-22 @ 13:54:00 Permalink Att rädda arter från att dö ut Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min längtan efter kollapsen: absurd situation.

Absurd situation: här spejar jag på internet efter tecken på att civilisationen kommer att kollapsa, så vidrig tycker jag den är. Först satte jag mitt hopp till Peak Oil, sedan, när den inte verkade komma, så var det klimatförändringarna jag satte mitt hopp till, att kanske de

kunde få civilisationen på fall. Men det sorgliga med klimatförändringarna är att den kräver så många offer som inte överhuvudtaget har något med civilisationen att göra, tänk på alla icke-mänskliga arter som går under på grund av klimatförändringarna, ja även Moder Jords liv självt är hotat. Peak Oil krävde i alla fall inte detta. Jag befinner mig i en absurd situation. Jag har haft dåligt samvete för att jag hoppas på en klimatkatastrof, men den (och Peak Oil) är nästan min enda tröst i en tröstlös civilisation, en cancer som växer sig bara större och större. Det känns för mig som en slags rättvisa att den kommer att gå under, att äntligen ondskan får skörda sina konsekvenser. Det skulle vara hemskt om inte ondskan fick några konsekvenser, om ondskan skulle vara evig. Jag tröstar mig med att ondskan en gång tar slut, när den har förstört sin miljö så totalt att den själv förintas. En ganska klen tröst dock, eftersom naturen antagligen går under samman med civilisationen. Och jag står ju på naturens sida i civilisationens krig mot naturen, och har egentligen förlorat om naturen går under också. Men vinsten om allt dör är i alla fall att lidandet tar slut. Jag tröstar mig med det. Men det är en jävla absurd situation.

Som sagt förr på bloggen, består dock min kamp av hoppet att Moder Jord skall överleva klimatförändringarna, och sakta återhämta sig efter att mänskligheten har dött ut tillsammans med mycket av biosfären.

2016-03-21 @ 13:59:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (1) Trackbacks ()

Klokt sagt av min dubbelgångare Markus Beijar Mellin

"datoranvändande borde utav miljöskäl tillåtas enbart genier vars mentalenergier överstiger energi förbrukningen..."

(Markus Beijar Mellin, min dubbelgångare i Stockholm, nästan jämnårig, som liknar på mig och t.o.m. har samma psykiatriska diagnos som mig)

2016-03-17 @ 16:06:00 Permalink Allmänt Kommentarer (1) Trackbacks ()

Vi behöver ett världsparlament

Jag tror att om mänskligheten ska lyckas i kampen mot klimatförändringarna, lyckas genomföra den drastiska avvecklingen av civilisationen som djurismen drömmer om - då behövs det ett demokratiskt världsparlament, som skulle kunna utgöras av FN.

Detta är tyvärr att svära i kyrkan inom konspirationsteoretiska och religiöst fundamentalistiska kretsar, som alla förknippar ett

världsparlament med New World Order, frimurarnas och illuminatis samt den kommande Antikristens planer. På grund av dessas fördomar, och på grund av att de är så otroligt många i världen, tror jag att ett världsparlament aldrig kommer att uppstå. Men jag hoppas innerligen på det, och att FN då får en lika god generalsekreterare som Kofi Annan.

Hur får jag då detta att gå ihop med min anarkism? Jag är ju anarkoprimitivist! Jo, jag tror fortfarande på anarki, men inte genom våldsam revolution, utan genom kontrollerad, fredlig avveckling. Och bara ett världsparlament tror jag skulle lyckas med en sådan kontrollerad avveckling, för den måste ske internationellt. Ett världsparlament skulle alltså tillsättas med syfte att, till slut, också avveckla sig själv, göra sig själv onödig.

Jag tror konspirationsteoretikerna och de religiösa fundamentalisterna ofta lider av paranoia, att det är detta som hindrar dem att se nyttan med ett världsparlament.

Bara ett världsparlament skulle lyckas med konststycket att till någon del utjämna skillnaderna mellan den rika och den fattiga delen av världen - genom frihetlig socialism (inte socialism av sovjetiskt märke).

Bara ett världsparlament skulle lyckas med konststycket att avveckla globaliseringen, som vi tvingas till om vi ska lösgöra oss från oljan (och kolet och naturgasen) och rädda klimatet.

Bara ett världsparlament skulle lyckas med konststycket att minska befolkningsmängden i världen med nio tiondelar, som djurismen förespråkar, på fredlig väg, genom att locka folk att inte få barn och genom att belöna dom som offrar sitt liv för Moder Jord, så att mänskligheten i den kalla delen av världen kan flytta till värmen och leva där som aporna i djungeln.

Bara en världsregering skulle lyckas avveckla alla de onödiga, skadliga globala industrier vi har idag, och som är uppräknade här.

Och bara ett världsparlament skulle kunna få till stånd att världens åkrar sakta blir till skogar och skogsträdgårdar, således bindande överskottskoldioxiden och räddande klimatet.

Det underliga med FN såsom det är idag är att den vill rädda klimatet utan att avveckla civilisationen, vilket är totalt omöjligt. Så FN måste också vakna till verkligheten om det ska bli ett fungerande världsparlament.

2016-03-17 @ 13:44:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Civilisationssystemet lever sitt eget liv, som en megamaskin som styr mänskligheten

Jag tror att civilisationssystemet lever sitt eget liv, utan att någon har kontroll över den. Har någon någonsin haft kontrollen egentligen? Jag tror inte det.

Konspirationsteoretiker har ofta en billig psykologi där de tror att hemliga sällskap eller aliens på något sätt har kontroll över allt som sker i civilisationen, som konspirerar bakom kulisserna och styr världen. Något av detta har också gemene man när hon tror att vår situation är inom kontroll. Det är den inte. Vi lever inne i en gigantisk maskin. Civilisationen är en enda stor megamaskin. Megamaskinens mål är att förtära naturen, utrota allt vilt och allt som inte är maskinellt, förvandla allt till naturresurser, teknologi och pengar. Och den är determinerad, ödesbestämd, och skiter blankt i mänskliga hänsyn. Gemene man fattar inte detta, när hon tror att politiker har kontroll över läget.

Dom som tror att mänskligheten i framtiden kommer att styras av robotar och datorer, har delvis rätt, i metaforisk bemärkelse, bara att det de fruktar sker redan. Civilisationen är en enda stor megarobot eller megadator som styr mänskligheten. Människorna är slavar under denna megamaskin. Slaveriet blev egentligen aldrig avskaffat, det har funnits där hela tiden, nu i formen av löneslaveri.

Att vi närmast tvingas vara med på detta, fick jag bekräftat när jag skulle kolla om man i Sverige kan få ekonomisk stöd från socialen om man är hemlös. Det visade sig att man, vare sig om man är hemlös eller inte, måste söka jobb om man ska få stöd från socialen, om man då inte är sjuk så att man får sjukersättning. Alltså, om man inte söker jobb, får man gå utan pengar, och utan pengar mister man lägenheten. Man blir hemlös om man inte söker jobb! Och de jag pratade med sade att man inte kan låtsas söka jobb heller, utan socialen kontrollerar om man går på jobbintervjuer och liknande.

Detta är megamaskinens logik. Den maskins logik som störtar mänskligheten blint och huvudlöst i fördärvet, ut i klimatkatastrofen.

Jag tror också som klimatprofessorn Tim Garrett, att civilisationen är en "heat engine" i sig själv, och att det inte hjälper klimatet att spara energi eller bygga ut den förnybara energin, det man sparar här tar någon ut där. Garrett menar att bara civilisationens totala kollaps kan

förhindra en klimatkatastrof (om man inte bygger ett nytt kärnkraftverk per dag).

Kan man fly från maskinen? Ja, på sätt och vis går det. Det finns fristäder, men de är ofta virtuella. Kulturen är ofta en fristad, men en helt virtuell sådan. T.ex. bibliotekens tjänster av böcker och internet. I böckerna och på internet samlas vår längtan och våra drömmar, vårt motstånd mot maskinen. En annan fristad är våra sista skogar. Det är till dem jag själv har tagit min tillflykt. Jag kommer att bo i min lilla hydda i Nackareservatet från och med i Maj (jag kommer också delvis att bo hos flickvännen Titti), och vara officiellt hemlös. Hemlösheten är en fristad, men då får man gå utan pengar om man inte vill jobba. För mig går det bra, då jag vet hur jag ska få tag i gratis mat. Jag äter ju rester på restauranger och McDonalds. Och så får man gratis bröd på Ny Gemenskap i Stockholm. Och de har också varje lördag gratis middag i olika kyrkor. Och Titti bjuder mig också på mat hemma hos sig. Så jag klarar nog det hemlösa livet! Men det är ingen dans på rosor, det kan jag säga, särskilt inte för dem som är singlar. Att vara utanför allt tär på psyket. Men hellre det än att sälja mig på arbetsmarknaden, sälja min kropp och själ till maskinen. Jag väljer hellre psykisk kollaps än detta.

2016-03-15 @ 17:33:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (3) Trackbacks ()

Tron på teknikens frälsande kraft. Och något om filmen Avatar

Miljörörelsen har ofta den underliga egenskapen att den tror på teknikens frälsande kraft, att tekniken har makt att frälsa oss från sina egna konsekvenser. Denna tro ser man t.ex. hos Greenpeace. Trots det gör de mycket bra saker. Bara de inte hade varit så tekniktroende, skulle de verkligen vara bra. Nu uppför de sig som en fiskebåt som håller på att fiska medan det står med stora bokstäver på båten: "Sluta utfiskningen av haven!" Greenpeace tycks inte fatta att mera teknik innebär mera utsläpp, och att det gömmer sig mycket slaveri i deras ipods och smartphones, inte minst är det ofta fråga om billig arbetskraft från tredje världen.

Skulle världen följa Greenpeaces råd, skulle den kollapsa (t.ex. om den skulle följa det där om att låta kolet ligga i marken), och då skulle det vara ute med Greenpeace i sin nuvarande form, ty Greenpeace använder mycket av dyr teknik för att få ut sina budskap och för att genomföra sina aktioner.

Filmen Avatar har samma problematik. Den har en bitande civilisationskritik, som är rentav anarko-primitivistisk i sin styrka, men inser knappast att den förkunnar sin egen förintelse, filmindustrins förintelse. För är inte filmindustrin en del av det

koloniala projektet i västvärlden, en del av exploateringen av naturen och tredje världen? Varifrån kommer all den teknik som filmindustrin använder sig av?, kan man fråga sig. Och hur är det med slaveriet i filmindustrin? Är inte arbetarna där också slavar, utan att dom vet av det? Det är tungt att göra en film. Tungt både för skådespelare och regissörer. Och ska vi använda Avatar som referenspunkt, så är inte det det filmindustrin gör, att den är med på planeten Pandora och filmar militärens intrång på planeten, bara för att sälja den åt militären så att den kan ha några timmars avkoppling framför TV:n? Är det inte det filmindustrin handlar om? Att exploatera kampen mellan det onda och det goda, för att vi ska få våra avkopplingstimmar framför TV:n? Jag tror få som sett Avatar verkligen, efter att de sett filmen, på allvar bestämmer sig för att förena sig med ursprungsbefolkningarnas kamp för att förinta civilisationen. Nej, vi fick våra två timmars avkoppling, och så fortsätter vi som förut, inbillande oss att vi på något sätt står på det godas sida. Kanske vi investerar lite i miljövänlig teknik, (en elbil t.ex.) men djupare än så går det sällan. Vi är hjälplösa fångar i civilisationen.

Jag skulle vilja, som Jake Sully i Avatar-filmen, försöka stoppa de där bulldozrarna och maskinerna som håller på att förinta vår miljö. Jag skulle vilja, som han, hojta och vifta med armarna framför maskinerna, och ropa "För fan, vad håller ni på med idioter!", och kanske skulle jag även vilja söndra maskinerna, men det vågar jag inte göra. Jag är för feg, och jag vill inte komma i fängelse. Det finns en djup diskrepans mellan det jag vet och det jag gör, som jag lider av. Bara det att jag är så mycket på internet är en del av denna diskrepans.

2016-03-14 @ 16:17:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Tur att det inte finns något helvete

Det är tur att det inte finns något helvete, för om det funnes det, skulle de flesta komma dit, ty de flesta har stött (det mesta av sitt liv) helvetesmaskineriet civilisationen på något vis.

2016-03-13 @ 13:48:00 Permalink Andevärlden
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Min syn på kriminalitet och dess orsaker

Vad hjälper det att man låser in brottslingarna i fängelser, om man inte går till roten av problemet, orsaken till brottslingarnas ondska, som är civilisationen, en sjuk värld som skapar sjuka, onda människor. Att låsa in brottslingarna är som att lappa hålen i godisfrossarens tänder, istället för att få frossaren att sluta äta godis. Fortsätter frossaren att äta godis efter hålen är lappade, kommer det

nya hål snart. Man måste gå till roten av problemet: samhället är ett urdåligt exempel för brottslingen, han ser på de styrandes korruption och blir själv korrupt genom att följa deras exempel.

Jag tror den enda vettiga reaktionen på kriminalitet är att börja avveckla civilisationen, och gå före med gott exempel genom att sluta vara korrupt. Skulle detta ske, tror jag inte vi skulle behöva fängelser till sist. Vem skulle ha lust att begå något brott om ingen ägde något, alla var jämlika, och vi levde som apor gör i djungeln?

Men vi behandlar brottsligar som om de levde i ett vakuum, som om deras ondska på något sätt var frikopplad från allt annat, särskilt från den västerländska livsstilen, religionen och de ledandes exempel.

Jag tror särskilt religionen har en stor skuld i brottslingarnas ondska, ty den gud som de religiösa tillber, har ofta sadistiska, tyranniska drag, och skapar sadister och tyranner bland sina tillbedjare. Man blir som sin gud, och man blir som sina förebilder.

2016-03-12 @ 15:41:49 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Varför jag tror kärnan i djurismen är sann. Och något om hur djurismen uppkom

Jag rannsakar mig ibland om jag är på fel kurs med djurismen, om den måhända är fel. Men jag kan inte komma ifrån att kärnan i den är sann; människan är ett djur bland andra djur (står inte över de andra djuren), och bör leva i harmoni med sig själv, bör leva som ett djur. Hur kan någon förneka detta? Håller ni med mig, mina läsare? Men för mina föräldrar är detta rena pesten (och även för många andra religiösa). Ja, de skäms ju för sin djuriska natur, då är det inte så konstigt. Dom skäms för allt som på ett direkt sätt påminner dem om att de är djur; bajsandet och kissandet, pruttandet, sexet osv. Men hur korkat är det inte att skämmas för att man är ett djur! Man har då kommit i konflikt med själva verkligheten, man vill gömma och dölja verkligheten, man vill egentligen döda verkligheten. Religionen är ofta ofattbart livsfientlig.

Men det finns de som menar att människans evolution är naturlig: vi har inte slutat vara djur bara för att vi är civiliserade, civilisationen är naturlig för människans djuriskhet, den är djuret människans kännetecken. Myror bygger myrstackar, och människan bygger civilisation.

Det är svårt att säga emot detta resonemang, som är vanligt bland civilisationstroende ateister. Hur ska jag tackla detta?

Jag tacklar detta genom att se in i mig själv, och känna efter. Hur uppkom djurismen? Jo, genom att jag släppte mina hämningar, mina spärrar, min skam, och blev genomärlig, jag släppte den civiliserade fernissa och det hyckleri som vi alla känner så väl. Det som då uppstod i min skalle var djurismen. Att det civiliserade projektet är totalt ute och cyklar. Att vi, när vi släpper det "frivilliga" löneslaveriet, då återvänder vi till naturen, skogen och djurens levnadssätt, att det är det som kommer otvunget upp när vi släpper våra hämningar. Inte brottslighet. Det är inte naturligt. Djurens livsstil är naturlig. Och civilisationen har kommit mycket långt bort från djurens livsstil. Studera bara en typisk löneslav (det finns undantag!) så ska du se hur hon förtrycker sin djuriska natur för att anpassa sig efter civilisationen. Hon erkänner sällan att jobbet bjuder hennes natur emot, men man märker det i hur hon längtar efter att arbetsdagen ska ta slut, och hur hon tvingar sig upp på morgonen för att gå lite motvilligt till jobbet. Inga djur gör detta. Inte ens myrorna, som ska vara den djuriska arketypen för flit. Djuren lever direkt, enligt instinkterna. Vi har ingen "jobbinstinkt" som säger att vi ska jobba i samhällets specialiserade yrken. Våra instinkter föddes och utvecklades i djungelns ro, där vi vandrade nakna och levde på frukter och nötter direkt från träden. Vi jobbade inte då, och allt jobbande har bara fört oss längre och längre från vår ursprungliga djurnatur. Redan jakten med mer utvecklade jaktredskap (så att vi kunde döda) var ett avsteg från vår djurnatur. Det ligger inte i vår instinkt att döda andra däggdjur. Det är bara att prova, så ska du få se. Vi är vegetarianer och insektätare av naturen, som gorillorna. Vi har inga huggtänder. Och det är manipuleringen med elden och saltet som har fått oss att tycka om kött och fisk. I rå form tycker vi inte de smakar särskilt gott.

Men det är inte bara våra instinkter som säger oss att civilisationen är emot vår djurnatur - även civilisationens följder säger oss det; vi håller ju på att förstöra vår planet! Civilisationen är inte naturlig, den är cancerlik. Den är en sjukdom, för att tala med anarkoprimitivisten Edward Carpenter (1844-1929). Och visserligen kan även sjukdomar vara naturliga, ingenting är i en bemärkelse onaturligt, men jag vill ändå fasthålla att civilisationen är livsfientlig och strider mot vår natur som djur. Och om vi har en hel uppsättning fel som inga andra djur har, och vi vantrivs av dessa fel och de håller på att förstöra vår planet, kan man inte då kalla dem onaturliga? Är en bulldozer naturlig? Man får verkligen anstränga sin fantasi för att få den att kallas naturlig, om vi ska bevara något av det ordet naturligt har stått för sedan urminnes tider.

"Vi vantrivs i kulturen", sade redan Freud. Finns det djur som har skapat åt sig ett samhälle som de vantrivs i? Det tror jag inte. Det är inte naturligt med arbete, allra minst med arbetsfördelning, specialisering inom arbetet. Det får oss att bli uttråkade. Vi gör ofta bara samma saker hela tiden. Vårt arbete tar oss bara längre och längre från våra instinkter desto mer specialiserat det är. Det blir bara längre och längre avstånd mellan det vi gör och vår överlevnadsinstinkt, som skulle diktera vad vi gjorde, om vi fick välja själv - syssla med sånt som hade med våra basbehov att göra, inte att putsa på någon rik människas sjuka rikedom, som de flesta gör. Det kan inte vara naturligt!

2016-03-11 @ 15:09:00 Permalink Djuren
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Efter oss

Någon gång
(jag tror redan nästa sekel)
ligger städerna öde.
Glasrutorna har trasats sönder,
och myriader skärvor
glindrar i ljuset.
Vinden får härja fritt;
ropar sorgset genom fönstergluggar
och mörka portaler.
Långsamt breder förfallet ut sig.

Någon gång
(fast just vilket år vågar jag inte säga)
täcks alla dessa glasklockor, oljefat
och maskinparker av mjukluddig rost
som gnager ner även det hårdaste järn.
Samtidigt smular gräs och rötter sönder
asfalten; en snabb process.

Någon gång
(men ett exakt datum kan jag inte ange)
störtar slutligen hus och murar
vacklande samman.
Endast stenhögar påminner sedan
om var städerna fordom fanns.

En gång,
efter oss,
blir jorden så förunderligt vacker.

(*Annette Bülling*, f. 1960)

2016-03-11 @ 14:22:02 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (1) Trackbacks ()

Min väg från kollektiv psykos till friskhet. Och något om djurismens rötter

Jag har gjort en lång psykisk resa från min tid inom sekten Smiths Vänner i min barndom, genom många olika religioner och psykoser tills jag landade i min nuvarande ateism. En resa från kollektiv psykos till psykisk friskhet. Och då undrar jag: hade det alls varit möjligt för mig att undvika mina talrika individuella psykoser innan jag landade i ateismen, i verkligheten? Jag tror inte det. Hur kan man kräva något sånt av mig? Hur kan man kräva att man ska kunna bli psykiskt frisk direkt efter att ha lösgjort sig från en kollektiv psykos, en sekt? Jag tror att det är snarare regel än undantag att man får några individuella psykoser efter att ha varit fast i en kollektiv psykos, att man irrar omkring lite här och där som en sökare, innan man landar i verkligheten.

Jag hade t.ex. ett skede där jag sökte bekräftelse för djurismen i bibeln! Med ett rätt psykotiskt resultat som följd (jag trodde Jesus förespråkade djurismen!) Jag tror att de flesta som lösgör sig från religionen går genom ett sånt skede där de söker bekräftelse för sina nya idéer i sin religiösa urkund. Djurismen har sina rötter i religionen, precis som kemin har sina rötter i alkemin. Men den har lösgjort sig från religionen, och är nu en helt inomvärldslig andlighet, utan någon tro på gud eller andevärld. Allt måste ha sin ringa början, man får inte förakta denna början.

2016-03-09 @ 18:32:00 Permalink Djurism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Varför vi började tro på andeväsen. Och något om indianernas korruption

Enligt djurismen skedde "syndafallet" då vi lämnade apornas livsstil i djungeln, och började jaga andra djur, dvs. arbeta och sätta oss över andra djur med vår överlägsna teknologi. Då förlorade vi vår paradisiska oskuld. Jag tror det skedde därför att vi blev för många, och för att maten tog slut. Dvs av en ren olyckshändelse. Jag tror inte vi kan skuldbelägga dessa människor för detta, för de visste inte vad det skulle leda till till sist - till civilisation, dvs andlig död. Hade de vetat det, skulle de hellre ha dött än lämnat djungeln.

När människan lämnade djungeln, och sakta började lida av civilisation, som de första jaktredskapen var uttryck för, tror jag det uppstod ett tomrum i hennes medvetande. Hon hade förlorat sin ursprungliga vildhet, och börjat kontrollera och manipulera sin omgivning, hävande sig över de andra djuren med sina överlägsna

jaktredskap. För att kompensera för detta, för att finna tröst, började människan fantisera om människoliknande vilda andevarelser så som älvor och troll, eller människornas vilda förfäders andar. Dessa gav människan en fantiserad kontakt med "paradiset", "himlen", sitt vilda urhem djungeln. De tröstade människorna i deras förtvivlade förlust av sitt urhem. På dem projicerade människorna en tro på att de efter döden skulle få en kompensation för sina lidanden i det jordiska livet, de gav löften om att människorna skulle få återvända till sitt urhem djungeln efter döden. Återvända till "sagoskogen". Sagoskogen var mänsklighetens första andevärld, otroligt olik t.ex. Swedenborgs andevärld. Och sagoskogsandevärldens väsen har överlevt ända in i vår tid i sagorna (i olika former): älvorna, alverna, trollen, vättarna, jättarna osv. Och den andevärlden var såsom djungeln var - bortom gott och ont, det fanns inget himmel och helvete. Indianernas kraftdjur härstammar också från sagoskogsandevärlden.

Jag tror alltså att tron på en andevärld inte fanns i mänsklighetens barndom, liksom den inte heller finns då vi är riktigt små. Det finns således en parallell mellan mänsklighetens barndom och vår barndom. I oskuldens tillstånd behövs inte tron på en andevärld, då är vi hela. Den behövs först när vi skiljs från vårt ursprung, i mänsklighetens fall djungeln, och i vårt fall föräldrarnas förmyndarskap. För de flesta av oss börjar den personliga, självvalda religiositeten efter att puberteten har inträtt, eller strax innan, då vi är på väg att bli själsligen självständiga, och slutar leka. Men med detta vill jag inte säga att det var bra eller nödvändigt att mänskligheten lämnade djungeln, som om det var ett nödvändigt steg i mänsklighetens evolution. Parallellen mellan mänsklighetens evolution och en människas evolution har sina begränsningar.

Ursprungsbefolkningarnas begynnande korruption

Tidigare brukade jag idealisera de vilda ursprungsbefolkningarnas livsstil som den ursprungliga livsstilen, den som var helt i harmoni med naturen, men nu har jag fått en mer nyanserad bild på dem. Jag tror att de också hade embryot av en begynnande civilisation. T.ex. var det många Amerikanska urinvånare som domesticerade djur (t.ex. hästar och hundar), och idkade småskaligt jordbruk. Jag tror alltså att även de var litet korrupta. Och jag tror att det var denna korrupthet som fick dem att ibland sälja sin mark till de vita, och fick dem att kriga med varann.

I Daniel Quinns storartade roman delar han upp mänskligheten i "Takers" (tagare) och "Leavers" (lämnare). De civiliserade var "Takers" och ursprungsbefolkningarna var "Leavers". Men

verkligheten var nog inte så svartvit som Quinn vill låta påskina. De flesta "Leavers" hade en begynnande "Takers"-kultur. Och jag tror att de rena "Leavers" kanske inte finns längre. Förutom i vissa enstaka sällsynt fall, såsom "Kambodjas djungelkvinna" (vilket wikipedia betvivlar var ett äkta fall av vildhet). Jag har en längtan att få bli en ren "Leavers". Kanske dessa vill stå upp ur ruinerna efter civilisationens fall?

2016-03-07 @ 13:38:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Reggaemusik: Kultiration - Babylon faller

Ursäkta om jag stör
Men villovägar har mig förfört
Skriker högt men är det någon som hör
För jag kan inte få någon ro
I detta samhälle nej
Vart jag än vänder mig
Hör jag vackra lovord
Men i krigshärjat klimat
Byts dom ut mot krig och hat

Sann kärlek och vit magi
Ska uppenbaras när denna värld blir fri
Och vi ska ut ur mentalt slaveri och babylon ska falla

Ja vi, av det renaste frö
Kan varken vissna eller dö
Bara gro så, låt oss gro och
Var sann mot dig själv så ditt hjärta du finner, min vän
Timmen är sen men vi hinner
Visst är vi alla här nu men en dag vi försvinner
För vi är floden och till havet vi rinner
Ja av denna vackra värld jag vill ha mer om jag får be
Krig och politik ska oss passera låt det ske
För varje individ ska med egna ögon se
När babylon faller ska vi alla oss bege

Sann kärlek och vit magi
Ska uppenbaras när denna värld blir fri
Och vi ska ut ur mentalt slaveri och babylon ska falla

2016-03-04 @ 10:48:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den totala bristen på vildmän/vildkvinnor i västvärlden

Jag googlade nyss på nätet "vildman" och "wildman", och hittade så gott som inget intressant att läsa. Är internet helt dött eller? Finns det inget vilt där? Saken är nog den att det inte finns några äkta vildmän/vildkvinnor i väst. Asien har ännu bevarat något av vildmanstraditionen, sadhuna och fakirerna i Indien är exempel på österländska folk som påminner lite om vad jag tänker på. Men vi har ingen sådan tradition i väst.

Är det p.gr.a. psykiatrins skräckvälde som allt vilt har utplånats från västerlandet? Jag tror det. Allt vilt har utrotats från den västerländska civilisationen, och förpassats till djurriket (som vi tror vi står över) och tredje världen. Det lilla vilda som finns, finner man på slutna psykiatriska avdelningar. Dessa är de mänskliga djurparkerna där sadistiska "experter" kan studera mänsklig vildhet, det lilla som finns kvar. Den västerländska mänskligheten har dött andligen, och det gjorde den för länge sen. Bristen på äkta vildmän/vildkvinnor är symptomet på detta. Det närmaste man kommer är hemlösa, knarkare, fyllbultar, hippien och anarkister, men inga av dessa är sanna vildmän/vildkvinnor, alla jämkar sig med civilisationen för att slippa låsas in. Alla går de in i färdiga roller, och uppfyller dessa perfekt. Men det finns inga accepterade roller för vildmän/vildkvinnor i västvärlden. Släpper du dig lite fri, och är lite djurisk och vild, kastar sig polisen och psykiatrin över dig. Jag har erfarenhet av detta, för jag tror att jag nämligen har varit något så sällsynt som en äkta vildman. Jag är det knappast längre, p.gr.a. psykiatrin, som har stulit ifrån mig min sista vildhet. Och nu hoppas jag bara att civilisationshelvetet ska ta slut genom oljetoppen och klimatförändringarna, att civilisationen ska kollapsa, så djupt hatar jag det maskineri som stal ifrån mig min sista vildhet. Nu är jag bara vild i tanken, i drömmen, inte i kroppen. Jag är en virtuell vildman. Sådana finns det många av, t.ex. Guy McPherson, som jag skattar högt. Som längtar ofantligt efter att rättvisa skall skipas och civilisationen få det den förtjänar - total kollaps. Ja, kan man vilja vara vildman utan att längta efter detta? De som inte har denna längtan, de är de som har låtit sig tämjas av civilisationen så totalt att de inte ser gallren på sin egen bur. Jag tror denna längtan står bakom många av mina psykoser, som inte alls är obegripliga om man ser dem från denna utsiktspunkt. Ja, de framstår för mig som rentav lite logiska när man tänker som en vildman/vildkvinna. Jag har under mina psykoser bönat och bett Gud/Naturen att gripa in och göra slut på civilisationen (t.ex. genom att skriva domedagsdatum på kyrkoväggarna). Jag bönar ännu, på sätt och vis, men nu som ateist. Och nu bönar jag inte Gud, utan människorna att göra upp med och avstå från civilisationen, även om det skulle betyda människornas undergång, för att rädda klimatet.

2016-03-03 @ 18:31:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (1) Trackbacks ()

Parallellerna mellan inkvisitionen och psykiatrin

Det är inte så stor skillnad mellan nutida psykiatris förföljelse av de "sinnessjuka" (tvångsvård och tvångsmedicinering med obehagliga mediciner) och medeltidens inkvisitionsförföljelse av heretikerna och häxorna. Det är den ungersk-amerikanske psykiatrikern Thomas Szasz (1920-2012) som har fått mig att inse denna parallel.

Jag själv har lidit något så hemskt av tvångsvården och tvångsmediciner att det är svårt att uttrycka det. För mig var det rena psykiska tortyren. Särskilt medicinerna. Jag blev helt förlamad i själen av dessa, kombinerade med tvångsvården fängslande. Och jag blev livrädd för läkarna på sinnessjukhuset, mina bödlar.

Jag är numera definitivt, kraftigt emot all tvång inom psykiatrin. Om någon är suicidal, skall man föra dialog med henne, försöka övertala henne genom dialog, aldrig tvångsvårda henne. Man kan inte tvinga någon att leva. Alla måste ha rätt att bestämma över sin egen kropp. Man andligen våldtar en människan om man tvingar henne att leva, vilket anorektiker har bekräftat på nätet. Man gör långt mera skada än nytta. Och dessutom lider vi av en kraftig överbefolkning globalt sett, som är på väg att ta kål på planeten, vilket borde få samhället att belöna dom som tänker ta sitt liv (innan dom gör det). Det är en god gärning att ta sitt liv, helt enkelt, om vi ser till helheten. Planetens välfärd måste prioriteras framför mänsklighetens välfärd, ty ytterst sett är det planetens hälsa vi alla beror av. Låt oss använda lite sunt förnuft här.

Jag kommer ihåg när jag första gången blev tvångsvårdad, på sommaren 2008, då jag genomförde en 40 dagars fasta på vegetarisk råkost. Jag blev så svag att jag trodde jag skulle dö, och blev psykotisk. Jag ville inte sluta fastan fast jag trodde jag skulle dö. Och jag trodde att jag skulle uppstå från de döda på tredje dagen och bli en ny messias som skulle leda mänskligheten tillbaka till naturen.

Mina föräldrar och syskon försökte aldrig få mig på andra tankar. De brydde sig inte om att föra dialog. Ja, det har mina föräldrar faktiskt aldrig sysslat med heller. Där löser man problemen med kall hierarki och krav på blind lydnad, inte dialog, som i en fascistisk mini-teokrati. Man blir utesluten ur gemenskapen om man inte lyder. Plötsligt bara kom ambulansen och hämtade mig till sinnessjukhuset. Mina föräldrar ringde till psykvården utan att fråga mig först, utan att föra dialog först. Detta är ett trauma som jag bär inom mig. Ett så kallt och omänskligt uppförande! Jag var heretikern som tänkte fel

tankar, och som därför skulle föras till "tortyrkammaren", slutna avdelningen på sinnesjukhuset. Där gav de mig mediciner som faktiskt var rena tortyren. Ta aldrig t.ex. serenaasi, den var hemsk. Zyprexa också. Fast jag har vant mig vid zyprexa nu, nu plågar den inte mig mer, bara sätter locket över min livslust, sexlust, känslor, vilket är rätt illa det också. Jag vågar dock inte sluta med medicinerna, jag får inte lov av flickvännen Titti, och dessutom är jag rädd att få ny psykos. Det är inte tryggt att ha psykos i vårt samhälle. Det är inte tryggt att tänka för fel tankar. Samhället, genom psykiatrin, har nästlat sig in i vår mest privata sfär, vi äger inte ens våra egna tankar. Vi har inte rätt till våra egna tankar. Jag kallar det att vårt samhälle ännu i många avseenden lever på medeltiden.

2016-03-03 @ 16:25:00 Permalink Psykatrikritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Är det ondska att hoppas på civilisationens slut?

I förrgår hade jag en svår kamp med mig själv: dåligt samvete för att jag inte klarar av att sörja över de abrupta klimatförändringar som är på gång, utan istället gläds och hoppas att de ska skena iväg och ta kål på civilisationen, och att detta ska ske så fort som möjligt.

Denna längtan efter slutet har lång historia för min del. Den grundar sig på barndomens längtan efter Jesu återkomst och domedagen, enligt mina föräldrars religion (Smiths Vänner). En del av mina läsare kommer säkert ihåg det från mina gamla bloggar; hoppet om att Jesus skulle återvända och världen skulle gå under 11.11.2011 eller 21.12.2012.

Då var jag inte bekymrad över att jag hoppades på slutet, nu som ateist har jag däremot fått samvetskval. Jag är rädd att det är misantropiskt att hoppas på slutet - civilisationens kollaps p.gr.a. klimatet skulle ju också innebära mänsklighetens slut. Vad tycker ni? Är det ondska att hoppas på slutet?

Till mitt försvar skulle jag vilja anföra följande: har inte världens lidande nått ett stadium där det helt enkelt är för mycket? När cancern har fortskridit tillräckligt långt, och inget hopp om förbättring finns, är det inte då naturligt att hoppas på att slutet ska komma så fort som möjligt?

Civilisationen har blivit en sådan där cancer på Moder Jord som har växt sig så stark att man hoppas den förintar sig själv. Bara inte Moder Jord dör på samma gång. Det kan jag inte säga att jag hoppas på. Men risken finns där, och det ger mig dåligt samvete. Att hoppas

på civilisationens slut ligger farligt nära att hoppas på att allt liv på jorden dör ut, för det krävs sådana väldiga klimatförändringar för att få omkull civilisationen, att det riskerar allt annat liv också. Jag är öppen för möjligheten att klimatförändringarna blir så väldiga att jorden till slut får ett Venus-liknande klimat.

Men är det verkligen värt att vilja upprätthålla civilisationen till vilket pris som helst, även om det innebure att Moder Jord kollapsade?

2016-03-03 @ 13:37:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Civilisationens hybris

Har det någon gång slagit dig, när du sett en otroligt avancerad nutida film, med fasligt invecklade animationer, att civilisationen lider av hybris?

Filmindustrin går till otroligt invecklade, svåra och dyra bedrifter bara för att ge oss ett par timmars nöje, och för att själv bli sedd, bli ärad.

Börjar inte civilisationen likna Babels torn, som störtades av gud för att man försökte nå himlen?

Detta drag av hybris syns inte bara i filmindustrin, utan även i alla civilisationens industrier. Över allt strävar man efter bedrifter som når upp till himlen, bara för att göda den rika delen av världens befolkning, och man skiter i de fattiga och tredje världen.

För de gamla grekerna i antiken betydde hybris att man försökte utmana gudarna, och överträda gränserna för sin plats i tillvaron. Har inte mänskligheten nu överträtt dessa gränser med ganska god marginal, när t.o.m. klimatet börjar reagera kraftigt?

För de gamla grekerna följde nemesis på hybris. Nemesis var gudarnas straff för hybris. Vi moderna människor kommer inte att straffas av någon gud, däremot nog av Moder Jord, som kan betraktas som någon slags gud, om man vill. Och Moder Jord straffar oss inte i egentlig mening, hon blir bara förstörd och sjuk, får feber, så att vi dör när våra resurser och omgivningar inte livnär oss längre på grund av att de är uttömda och förstörda (kombinationen oljetoppen och klimatförändringarna).

2016-03-03 @ 12:22:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om vetenskapen

Det är underligt, vi har byggt en gigantisk civilisation, och ett gigantiskt vetenskapligt apparat på jorden, som är så utvecklat att vi kan mäta och följa med civilisationens, mänsklighetens och vetenskapens sakta undergång, (p.gr.a. deras biprodukter, växthusgaserna) det som nu skymtar i horisonten med de abrupta klimatförändringar som vi ser idag. Det var väl inte det vetenskapen siktade till, att kunna mäta och sätta siffror på sin egen undergång efter att den nått sin topp?

2016-02-29 @ 14:45:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Pengarna borde avskaffas

Pengarna (både kontanter och elektroniska pengar) borde avskaffas. Då skulle bara det nödvändiga och nyttiga göras, om alla skulle arbeta volontärt. Och girigheten skulle kollapsa. Det mesta som görs är totalt onyttigt och onödigt, och skulle aldrig göras om det inte vore för begäret efter mer pengar, girigheten, som översköljer alla hänsyn till människor och miljö.

2016-02-25 @ 18:02:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Allt har lagts till rätta för katastrofen

Allt har lagts till rätta för att mänskligheten ska störta sig ut över stupet. Shoppingcentren är fulla av rulltrappor. Vägarna är asfalterade. Den som lyder systemet blir belönad. De som inte gör det, straffas. Det är olagligt att bo i små hyddor i skogen. De som har minst ekologiskt fotavtryck, de hemlösa, har en svår tillvaro. Och de som har störst ekologiskt fotavtryck, cheferna för oljebolagen (och de saudiarabiska prinsarna), lever lyxliv, belönas ofantligt av systemet.

Vi lever i en galen värld. Mycket är upp-och-ner.

Men kanske mänskligheten besinnar sig när klimatförändringarna blir för tydliga? Men då är det antagligen för sent att göra något. Jag tror redan nu att det är för sent att rädda mänskligheten från att utrotas inom snar framtid (under detta århundrade). Vi måste förbereda oss på det oundvikliga, och göra vad vi kan för att rädda andra arter än människan från undergång. Metangasen från arktiska haven har antagligen gått förbi koldioxiden i vad som främst driver på klimatförändringarna.

2016-02-24 @ 12:55:00 Permalink Att rädda arter från att dö ut Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om vår tids fascism: polisen och militären

Polisen och militären är det närmaste till fascism vi kommer i Sverige. De är tränade till blind lydnad, och skulle utan tvekan utföra order från en fascistisk regering (de flesta i alla fall). Nazismen kunde genomföras mycket p.gr.a. att polisen och militären i Tyskland blint lydde order, oavsett vilka ordren var. Ett samhälle som uppmuntrar blind lydnad och nedvärderar kritiskt tänkande är redan delvis fascistiskt, vilket det svenska samhället faktiskt är, vilket tydligast framkommer i armén. Och i samma grad som samhället militariseras, i samma grad som polisstaten växer fram, i samma grad är samhället fascistiskt.

2016-02-24 @ 12:43:32 Permalink Fascism och nazism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Trädets väsen

Trädet - vilket underligt väsen.
Så levande och vilt, så verkligt.
Trädet är ett levande väsen.
Kanske är det medvetet också.
Men det lever så långsamt,
långsammare än sniglar,
den är en förebild för oss i långsamhet och djup.
Jag tror trädet är en livsnjutare,
som lever i nuet. Långsamt och djupt, med djup verklighetsförankring.
Såga därför aldrig ner ett träd om du inte absolut måste.
Även det har lika mycket rätt att leva som du.
Och den är en för fin varelse för att lättsinnigt sågas ner.

2016-02-19 @ 12:40:00 Permalink Dikter Kommentarer (2) Trackbacks ()

Reggae: Svenska Akademien - En varning ft. Promoe

General Knas;
sänder ut en varning till dom, oh eh..
(som suger) suger vårt blod,
maler liv i sina kvarnar,
ställ dig opp säg ja fått nog.
och du ska se hur de klarnar,
fått nog av ofog,
ja sa vi klargör o varnar, klargör o varnar, fått nog.

ja sa vi och klargör o varnar, förklarar de för barnen..

Promoe;
För jag hör ekot av gläns över sjö och strand men håll med om de känns mer som död å stank,
för vänsterhanden vet inte vad som händer me högerhand men jag spår att vi ska dö av vad vi föder fram,
för allt som finns kvar av våran änglamark är några inavlade djur i en inhängnad park, så fäll opp paraplyet alla vet att det regnar salt,
å svavelsyra råd är dyra snart så rämnar allt

Refräng;
vi utfärdar en varniiing,
se vad vi gjort med vår värld
vi ska få vår betalniiing,
för våra sjuka begär..
vi utfärdar en varniiing,
se vad vi gjort med vår värld
vi ska få vår betalniiing: andas en kvävd atmosfär..

Sture A;
naturen har visst förlorat vi har sålt våran värld å vunnit,
experterna hävdar kunnigt att alla orosmoln försvunnit
men man skördar vad man sår utan vördnad utan mål vi som skändade mödrar får,
se vår sista bördiga vår,
vi ska köpa de slita slänga urgröpa de smita kränga döda de svika skända vi förnekar de vida kända,
vi kan vrida och vända varenda känt argument men vi måste väl ha kännt att det luktade bränt?

General Knas;
se sicken underbar värld, mänskan va beskärd, den va allt hon va värd, börjar bli tärd, gått fram med svärd, kallat sig lärd, bara för flärd, sa sicken eldhärd, sanna mina ord å hör denna varning se på vår jord de behövs ingen förklaring regelrätt mord ta de som en varning för handlingsförlamning en uppmaning från en galning

Refräng;
vi utfärdar en varniiing,
se vad vi gjort med vår värld
vi ska få vår betalniiing,
för våra sjuka begär..
vi utfärdar en varniiing,
se vad vi gjort med vår värld

vi ska få vår betalniiing: andas en kvävd atmosfär..

Sture A;
polerna smälter havsnivån den stiger
jorden går under men vi blundar å tiger
om regelrätt mord på varann å på oss själva måste vårda gåvan vi har
ingen rättt å sälja alldeles för länge så har rikedom vart ära men alla
blir fattiga när domedan är nära lär väl få vårt beskärda
va väl aldrig särskilt lärda
skändade gåvan å vi får va vi är värda

Promoe;
dom skriver avtal om naturkatastrofer som klingar tomt dom vattnar
ur allt man står för
hyckel från Bryssel-protokoll-vackra-strofer för styr gör ändå
marknadens filosofer
å de kan väl inte vara lönsamt? ansvar har vi det gemensamt?
pretentiöst å bara pinsamt även om det må vara fint sagt
men för naivt å hopplöst ute omsprunget av dom som tar besluten
men slutet är nära så vi tjuter ut......

Refräng;
.. en varniiing,
se vad vi gjort med vår värld
vi ska få vår betalniiing,
för våra sjuka begär..
vi utfärdar en varniiing,
se vad vi gjort med vår värld
vi ska få vår betalniiing: andas en kvävd atmosfär..

2016-02-19 @ 12:30:34 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ändstationen, kloaksystemet Internet

Så har jag alltså kommit hit
till slutstationen, ändstationen
soptippen där allt i civilisationen till sist hamnar
kloaksystemet kallad Internet
civilisationens konstgjorda andevärld
dit allt flyttar när det dör den andliga döden
och vill bli känt och dyrkat
i tävlingen om status och makt.
Och där man kan rota efter ätliga ting.

Så har jag alltså kommit hit
till slutstationen, åldringshemmet,
till TV-skärmen upphöjt i tio

där man kan forska i alla artiklar
och där man kan gripas av en längtan
att civilisationen snart skall upphöra
där man kan forska om tider och stunder
kring civilisationens eventuella slut.

För man har t.om. tråkigt här på internet
så mycket kloak finns här.
Särskilt på facebook, internet inom internet
där glättigheten och ytligheten
verkar vara utan gräns.
Alltmedan det mörknar på civilisationens horisont.

2016-02-17 @ 18:10:00 Permalink Dikter Kommentarer (0) Trackbacks ()

Djurparkernas ohygglighet

Djurparker allena skulle vara tillräckligt för mig för att jag skulle genomskåda civilisationens ohyggliga ruttenhet och få mig att vilja att den skulle gå mot sin undergång. Men det finns ganska många andra skäl också till detta. Med tanke på djurparker är det ganska underligt att vissa kan försvara civilisationen. Djurparker är något så groteskt att jag skulle vilja ryta av ilska.

Här står det om en grizzlybjörn som blev galen i en djurpark. Jag känner ett visst släktskap. Jag har också blivit galen av civilisationen.

Är inte allt det goda i civilisationen bara smink på det ohyggligt fula ansiktet den har? Det mesta av all konst och kultur? Är det inte saker som får oss att stå ut med ohyggligheterna, istället för att göra revolt?

2016-02-17 @ 17:43:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Civiliserad konst och kultur: en TV i fångens cell

Civiliserad konst och kultur är som en TV i fångens cell. Det är internet med, för den delen. På skärmen ser vi allt vi vill vara med om, men inte får eller vågar p.gr.a. civilisationens tyranni. Så vi väljer att se på skärmen istället för att leva ut såsom de vilda djuren gör. I konsten och kulturen förtätas all vår längtan. Men ”blott de tama fåglarna har en längtan, de vilda flyger” sade en gång den finlandssvenske poeten Elmer Diktonius.

Vi läser Astrid Lindgrens Pippiböcker och Emilböcker om alla de hyss vi inte vågade göra som barn, och heller inte vågar som vuxna. Vi läser spännande äventyrsromaner om allt vi skulle vilja vara med

om, men inte vågar, p.gr.a. att det inte är tryggt "där ute", och för att vi inte vågar lämna vårt trygga liv med bostad och arbete. Vi förpassar vår längtan efter vårt djuriska ursprung till romanarketyper som Tarzan och Mowgli. Vi romantiserar skogs-frihetshjältar som Robin Hood. Vi romantiserar indianerna i indianromaner. Vi idealiserar dessa för att vi längtar så efter vad vi har förlorat när civilisationen uppstod.

Vi förpassar representanter för de vilda djuren till djurparker, där de blir som en TV-skärm som visar oss djungeln, skogen och dess djur, vårt förlorade paradis. Och vi ser inte att det är vi som är de egentliga fångarna, inte djuren i djurparkerna. De är TV-skärmen i fångens cell, tecken på vårt förlorade paradis, som vi egentligen längtar efter. Ja, vi längtar egentligen efter att alla dessa djur i djurparken skulle vara vilda tillsammans med oss i skogen och djungeln, men eftersom vi har fängslat oss själva i civilisationen, vill vi (till det yttre) inte annat än att ha dom här djuren i djurparker för att påminna oss om vårt ursprung, vara som en TV-skärm i fångens cell. Vi behöver en TV i fängelsecellen, för att förströ oss. Vi är de egentliga fångarna, för vi vågar inte leva ut vår djurnatur fast vi är "fria" till det yttre, medan djuren i djurparkerna gör det till en viss del trots att de är fångar i det yttre. Det är den inre friheten som räknas, och i det inre är de civiliserade fångar som ser på en TV-skärm i sin cell. Bara fångar behöver förströelse. Bara fångar behöver döda tiden med förströelse.

Jag ser detta, och ändå fortsätter jag att stirra på TV-skärmen (i ovannämnda symboliska mening). Vad ska jag annat göra? Vi är ju utkastade ur vårt Ur-paradis, djungeln och skogen. Bara där, i en stam på ett par dussin människor, strövande omkring ätande frukter och nötter, som aporna, skulle behovet av TV-skärmen förintas. Men hålet efter utkastandet måste fyllas med något. Civilisationen är TV-skärmen som ska fylla hålet efter människans utkastande av sig själv ur paradiset. Så enkelt är det. Men det kan aldrig fylla hålet, lika litet som en drog kan det. Vi kan inte lura oss själva till att tro att TV-skärmen kan fylla hålet efter djungeln och skogen. Vi kan inte lura oss själva till att tro att TV-skärmen är verkligheten. Vi lever urtråkiga liv, det är sanningen. Därför behöver vi TV-skärmen, som ger oss ett sken av att det händer något. Men i verkligheten har civilisationen utrotat allt det vilda från sina domäner, allt det spännande och oförutsägbara, så att det vi har kvar är politikernas och prästernas liturgiska mässande av samma psykotiska och meningslösa saker år ut och år in, och vårt eget tråkiga slavande i deras koppel.

2016-02-17 @ 16:31:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Har djurismen kommit för sent?

Jag undrar om djurismen med sin vision om avvecklingen av civilisationen har kommit för sent. Hinner inte klimatförändringarna ikapp oss, och sabbar alla försök hos mänskligheten att återvända till det vilda?

Om det är sant det ekologiprofessorn Guy McPherson säger, att mänskligheten kommer att dö ut före 2030, då hinner vi inte återvända till det vilda. Jag gissar att det tar minst hundra år om man skall avveckla civilisationen på ett mänskligt sätt, utan att ta till tvång och våld. Och det vill jag inte, som radikalpacifist.

Även om vi skulle plantera skog överallt där det nu är åkrar, så skulle det inte kunna binda tillräckligt med koldioxid för att det skulle hindra skenande klimatförändringar. Vi borde ha börjat med detta redan 1916. Sadhu Sundar Singh (1889-1929) borde ha predikat djurismen.

Djurismen kommer att bli en förtvivlad, desperat dröm om det omöjliga. Eller vad tror ni?

2016-02-14 @ 15:48:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Hövdingens bön, av Roger Pontare

Sent nu på jorden går mot höst
var kan vi finna tröst?
När våra böner saknar ord
hör vår sång Moder Jord.

Du vår Moder som oss fött
för dina barn du blött.
Allt vad vi önskat ur din jord
har du gett Moder god.

Landet nu ödelagt.
Andens vrede väckt.

Moder din slakna kropp
är vårt enda hopp.
Ack moder jord
till dig vi flyr.

Ännu en morgon gryr.
Dela din smärta
och din kamp.
Om du oss hör Moder jord!
Om du oss hör Moder jord!

2016-02-13 @ 14:11:00 Permalink Musik
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Vad jag skulle börja avveckla av civilisationen, om jag fick bestämma. Och vilka "industrier" jag skulle uppmuntra.

Jag skulle börja med att avveckla krigs- och kärnkraftsindustrin, och sluta med sjukhusen (först efter att vi emigrerat till varmare länder och civilisationen har avvecklats). Och följande industrier skulle jag börja med att avveckla, efter krigsindustrin och kärnkraften, ungefär i prioriteringsordning (jag tycker alla dessa industriner är helt onödiga, ja de flesta rentav skadliga):

Bilindustrin (allt utom eldrivna bussar), oljeindustrin (80 % bort), kolindustrin (80 % bort), naturgasindustrin (80 % bort), palmoljeindustrin, byggindustrin (allt bort utom renovering), skogsindustrin (det mesta avvecklas, resten bara för ved), pappersindustrin (allt utom papper till vissa utvalda böcker), djurfabriksindustrin (särskilt pälsdjursnäringen), asfalteringsindustrin, drogindustrin, tobaksindustrin, alkoholindustrin, prostitutions-industrin, gruvindustrin (allt utom metaller till vindkraft och solkraft), filmindustrin, sportindustrin, turistindustrin, reklamindustrin, båtbyggarindustrin (allt utom enkla, små segelbåtar, roddbåtar och kanoter), nöjesindustrin, robotindustrin, finans- och bankindustrin, penningtryckarindustrin, jaktindustrin, godisindustrin, kak- och bakelseindustrin, elektronikindustrin (allt utom komponenter till datorer, som mest ska fås genom återvinning), datorindustrin (allt utom remont av befintliga datorer), datorspelsindustrin, mobiltelefonindustrin, porrindustrin, kaffeindustrin, teindustrin, leksaksindustrin, chokladindustrin, "skolindustrin" (särskilt grundskola och gymnasium, vissa vetenskapsgrenar inom universiteten, som medicinvetenskap, klimatforskning, ekologi, humanekologi och konservationsbiologi, tillåtes), metallindustrin (allt utom vissa metaller till vindkraft och solkraft), veckotidningsindustrin, dagstidningsindustrin (allt utom vissa utskick om jordens ekologi, oljetoppen och klimatets tillstånd) glassindustrin, sockerindustrin, spelautomatindustrin, restaurang- och café-industrin (lokalerna behövs till flyktningar), klädindustrin (allt utom ylleklåder), sminkindustrin, lottoindustrin, teaterindustrin, operaindustrin, konstindustrin, förlagsindustrin (utom några få utvalda böcker om mycket väsentliga ting)

(kommer ni på några fler bovar?)

De "industrier" som jag skulle uppmuntra (i ett övergångstadium dock, allt skulle läggas ner efter hand när vi emigrerar till varmare länder), vore "trädplanteringsindustrin", sjukhusindustrin, läkemedelsindustrin (mest smärtstillande, ångestdämpande, sömnpiller o.l.), "välgörenhetsindustrin" (i icke-kolonialistisk anda), tandläkarindustrin, äldreomsorgen, sovsäcksindustrin", "myggnätsindustrin", "ylleklädindustrin" "plantskole-industrin" (särskilt frukt- och nötträd), "permakulturindustrin", "trädgårdsindustrin, "tipi- och jurta-industrin", "tältmakarindustrin", "tält-kamin-industrin", cykelindustrin, återvinningsindustrin, "lopptorgsindustrin", "biblioteksindustrin", "jordbruksindustrin" (ekologiskt jordbruk, utan djurfabriker), "internetindustrin", fiskeindustrin (dock ett långt mildare, småskaligt fiske, 80 % bort), "stickningsindustrin" (mest ylle), vindkraftsindustrin (i liten skala), solpanelsindustrin (i liten skala)....

2016-02-12 @ 18:35:00 Permalink Anarkoprimitivism
Kommentarer (2) Trackbacks ()

Hur civilisationshelvetet får fortplantas

Det finns en historia av prästen Richard Wurmbrand från hans tid i fängelset i Rumänien under Ceaucescus styre, att fångvaktarna tvingade en fånge att äta bajs, och att fången blev galen av detta och bad om mer. Detta tycker jag fångar väl in hur civilisationens utbredande går till. Ta t.ex. matematiken, dödens vetenskap, rena "bajset". Vi tvingas i grundskolan att läsa matematik, och de som blir galna av alla siffrorna ber om mer, och läser "frivilligt" lång matematik på gymnasiet och matematikvetenskap på universiteten. De är helt enkelt hjärntvättade att "tycka om" matematiken. Hur kan någon tycka om något så mekaniskt och dött som siffror och matematik? Det finns inget liv i det, inget vilt, ingen revolutionär ande, inget mänskligt, bara livets förvandling till mekanik och robotaktighet.

De kristna har i alla tider fått lära sig att tacka Gud för allt, även för katastrofer. De är liksom sända av Gud för att aga oss och uppfostra oss, så vi luttras genom lidandet. Detta tackande för en gudstyranns tortyr påminner om fången som ville ha mer bajs, och uppvisar liknande psykopatologi. När man blivit tillräckligt plågad och förnedrad, blir man ibland liksom ett med sin plågoande, han flyttar in i ens bröst. Det är så "medberoende" (som bl.a. Tommy Hellsten har skrivit mycket om) uppstår hos barn till destruktiva alkoholistföräldrar eller till föräldrar med religiös fundamentalism.

Jag har en syster som tackade min (kristet fundamentalistiska) pappa efter att han hade agat henne med riset när hon var liten. Och nu agar hon själv sina barn (eller snarare hennes man gör det med hennes tillåtande). Förtrycket fortsätter, offren blir ibland förövare p.gr.a. medberoendet och införlivandet i sig själv av tyrannen. Det är så civilisationshelvetet fortsätter och fortplantas.

2016-02-12 @ 18:00:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Civilisationen som fascismens innersta väsen

"Arbeit macht frei" (arbete gör fri) stod det ovanför ingången till koncentrationslägret i Auschwitz. Många civiliserade (särskilt de religiösa fundamentalisterna) tror än idag på detta, fast dom inte skulle erkänna det. Det kallas nuförtiden "arbetslinjen", med ett litet finare ord. Vi ser på arbetet som ett självändamål, ett ideal att eftersträva, något som är ädlare än att inte arbeta, något som förädlar oss och gör fri, något som gör oss viss om vår utvaldhet och vårt värde (detta är särskilt påpekat av Max Weber i hans religionssociologiska klassiker "Protestantismens etik och kapitalismens ande") Men vi arbetade inte, långt tillbaka i vår urhistoria, vi plockade frukt och nötter från träden i de skogar vi vandrade nakna i, som aporna, innan vi började jaga djur, dvs. arbeta (djurismen vill tillbaka till detta djuriska urtillstånd, längre tillbaka än många anarkoprimitivister vill, som vanligtvis förordar jägar-samlar-livsstilen). Och stenålderns jakt- och matinsamlingsarbete skulle inte ens kunna kallas riktigt arbete, för vi skiljde inte mellan arbete och fritid på den tiden. Det var först i och med jordbrukets uppkomst som vi verkligen började arbeta.

Nazismen var ingen isolerad företeelse i historien, den uppkom inte i ett vakuum, så som många tycks tro (och därför är blind för sin egen fascism). Den bygger på hela den dittillsvarande civilisationen, och har egentligen aldrig försvunnit, bara uppkommit i nya och allt starkare former. Civilisationen som helhet har alltid till sitt väsen varit nazistiskt/fascistiskt, den bygger på kolonialism och grym erövring av länder, människor och miljö, på despotism (både diktatorisk och demokratisk sådan), nepotism, på slavarbete (både i sin gamla och i sin moderna mer systematiska form i löneslaveriet), på främlingsfientlighet, på sexism och patriarkalism, på domesticering (tämjande och förslavande) av växter och djur, på rationalisering och teknologisering av allt, på förintandet av allt vilt osv. Allt detta liksom ligger i civilisationens väsen, så att desto mer civiliserat och utvecklat ett samhälle är, desto mer tenderar den att ha dessa kännetecken. Vi tycker kanske att desto mer civiliserad man är, desto mer tolerant och mindre destruktiv är man, men då glömmer man att se på baksidan av denna civilisering, som handlar

om sådant som utsugning av miljön och utnyttjande av billig arbetskraft i tredje världen, utvecklande av ohyggliga, skamliga, gigantiska djurfabriker, ja bäddandet för en total ekokatastrof genom de utsläpp som leder till klimatförändringarna. Detta är baksidan av den civiliserade "toleransen", som ofta vänder sig enbart till de relativt rika vita västerlänningarna, medan fabriksarbetare i tredje världen lever i rena slavliknande förhållanden, tvingade till det p.gr.a. ekonomisk kolonialism - de är helt enkelt tvungna att slava i dessa fabriker p.gr.a. att civilisationen har förstört deras egna självförsörjningsmöjligheter. Och detta skall liksom vara "tolerans" och "civilisering av vildarna". Jag blir så arg att jag vill ryta.

Min poäng är att historien inte har gått framåt, utan bakåt, att mänskligheten inte har blivit bättre när man ser till helheten, att fascismen till och med är starkare idag än på Hitlers tid (Sverige är en polisstat), den riktar sig bara mot andra än de relativt rika vita västerlänningarna, såsom mot djuren och miljön. De relativt rika har alltid varit priviligierade, genom hela den civiliserade historien, det är inget nytt. Det som är nytt är däremot det totala förintandet av allt vilt, all vild natur, civiliseringen av alla vildar, genomrationaliseringen av allt liv, så att allt skall bli mekaniskt och teknologiskt - och detta är fascismens innersta väsen. Och det som också är nytt är det hot mot själva jordens överlevnad som civilisationen har blivit, p.gr.a. klimatförändringarna. Judarna på Hitlers tid har byts ut mot icke-mänskliga arter och Moder Jord, som vi förintar i en allt snabbare takt. Och istället för att avveckla dödsmaskineriet, rusar våra politiker bara på, gör dödsmaskineriet ännu större. Om något är fascism så är det detta; att leva så att ens livsstil och ens beslut till slut förvandlar hela civilisationen och Moder Jord till ett enda stort koncentrationsläger, ett enda stort förintelseläger.

Och vi vanliga människor tvår våra händer och leker oskyldiga! Vi skyller på politikerna! Men vi är alla mer eller mindre skyldiga till denna härva vi har hamnat i, och gör bäst i att erkänna fascismen i vårt handlande. När människan blir tagen på bar gärning för "ecocide", och vaknar till vad hon gjort, skall det ett otroligt mod till att erkänna sin fascism. Där har du orsaken till alla lama klimatförhandlingar och all tilltro till att tekniken skall rädda oss: vi är rädda för att erkänna den fascism som finns inbyggd i vår civilisation, och som kräver av oss att vi skall avveckla civilisationen, avveckla fascismen, inte stegra den i ett sista förtvivlat utbrott av teknofascism, såsom Hitlers desperata krig mot Ryssland kan vara en svag förebild för.

2016-02-12 @ 17:32:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (1) Trackbacks ()

How I would like to die when society collapses and food becomes scarce

This is from various posts by me at the facebookgroup "NTHE LESSmoderated", which is a Near-Term-Human Extinction (it means that the members believe that humanity will go extinct in the near-term) group that is open to talk about how to die when that time comes. In other such groups it´s not allowed to talk about suicide, that´s why this group was started:

When society collapses, I will hang around until food becomes scarce, then I will stop eating and drinking, so others can eat instead of me, sacrificing myself for others. And I would stop drinking because I have found a lot of webpages which consider "terminal dehydration" (TD) as a relatively pleasant way to die. Wikipedia, among others, view it like this.

I would like to die from terminal dehydration in the midst of some big, beautiful forest, or far away in the desolate mountains, in springtime, completely alone, only with the birds and the roe deers. In a place where humans are not likely to find my corpse, because I would like to become food for the animals - my last act of activism for nature and the animals. I don´t like to be isolated in a coffin when I die. It´s like being hidden away and treated as waste, instead of being treated as useful food for the animals.

It pays to fast during the terminal dehydration, because after you have fasted tree, four days, you start becoming "high", and that alleviates the pain you experience during the TD. So it pays to begin to fast maybe one week before you start the TD, so that you are really "high" when the thirst starts.

2016-02-07 @ 15:20:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Min syn på flyktningkrisen

En ofattbar girighet och ogästvänlighet har gripit Sverige. Vi vill behålla vår internationellt sett skyhöga levnadsstandard till vilket pris som helst, även om det innebär att tvinga 80 000 flyktningar tillbaka till sina hemländer!

Det jag skulle göra istället vara att bygga om nästan alla shoppingcenter, nästan alla fabriker, nästan alla skolor (särskilt grundskolor och gymnasium) och alla kyrkor till flyktningsförläggningar, kollektiv för flyktningar, och lägga ner all annan verksamhet i dessa lokaler - vi behöver dem alldeles inte. Och så skulle jag låta den tredjedel av maten som slängs gå direkt till

dessa flyktningar. Jag skulle också bygga små tipi-byar i alla parker och i skogarna där flyktningar kunde bo (med kamin i). Ingenting av allt detta ser man i Sverige idag. Istället höjs bara hela tiden svenskarnas levnadsstandard. Men om vi gör som jag föreslog, då har vi verkligen plats till alla flyktningarna! Sverigedemokraterna kan varsågod få äta upp den bullshit som kommer ur deras munnar.

2016-02-06 @ 15:01:00 Permalink Flyktningkrisen
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Lewis Mumford om vår tids Eichmanns

"I varje land finns det idag otaliga Eichmanns (en av nazitysklands ledare, min anm.) inom förvaltningen, företagsvärlden, vid universiteten, i laboratorierna, inom militären: ordentliga och lydiga personer, som är fullt beredda att utföra vilket officiellt sanktionerat fantasiprojekt som helst, oavsett hur omänskligt och gement detta än kan vara."

(Lewis Mumford i boken *Mythos der Maschine. Kultur, Technik und Macht*, 1978)

2016-02-06 @ 14:52:00 Permalink Vår tids fascism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Sveriges kyrkor - skamfläckar för landet

När man börjar se bakom kulisserna vad som ligger bakom Sveriges kyrkor, särskilt i deras historia, så framstår de som rena skamfläckar för landet. Tänk bara, kyrkorna är uppresta till ära för kosmiska diktatorer som inte finns - Jesus och Gud. Och tänk lite, de är uppresta på bekostnad av de fattiga och miljön. Man kan se på dem som monument eller gravstenar över alla dom fattiga i världen som har svultit eller dött av svält, och all natur som gått under, p.gr.a. att pengarna och arbetskraften har gått till att bygga kyrkor istället för att föda dom fattiga och värna om naturen. Sveriges kristenhet borde inse detta, och försöka betala tillbaka sin skuld till de fattiga och naturen, genom att göra kyrkorna om från gudstjänstlokaler till flyktningförläggningar, och plantera skogsträdgårdar eller skogar på den lediga mark kyrkorna äger. Men ingen sann ånger är att finna i Sveriges kristenhet sådan den är idag, bara samma rikemansförtryck som alltid, genom den kristna högern i politiken. Sveriges kristenhet har ingenting kvar av kristendomens ursprungliga revolutionära ande, den som fanns i vilden Johannes Döparen och i vilddjuret Jesus Kristus, Johannes Döparens lärjunge, som, även om han är en mytisk varelse, är något av en arketyp för den anarkistiska revolutionären och rebellen som torteras och avrättas för sitt uppror.

Kyrkorna är dock bara praktexempel på hela civilisationens ruttenhet; alla byggnader, alla industrier, alla monument, och nästan

all konst och kultur är stölder från dom fattiga, särskilt tredje världen och naturen. Och nu - genom oljetoppen och klimatförändringarna - börjar naturen kräva att mänskligheten betalar tillbaka sin skyhöga skuld.

Vad skulle Sveriges regering säga om vi hade monument över Hitler eller Stalin överallt i vårt land? Men just detta är kyrkorna - monument över en kosmisk Hitler, en kosmisk Stalin - de kristnas gud.

2016-02-02 @ 14:51:00 Permalink Kristendomskritik Kommentarer (0) Trackbacks ()

Naturmystik av Friedrich Hölderlin

"O saliga natur! Jag vet icke vad som sker med mig, då jag öppnar mina ögon för din skönhet, men all himlens glädje är i de tårar jag gråter framför dig, den älskande framför den älskade.

Hela mitt väsen förstummas och lyssnar, när luftens milda vågor spela om mitt bröst. Förlorad i det vida blå blickar jag ofta upp i etern och ner i det heliga havet, och mig är som öppnade en besläktad ande sina armar för mig, som upplöste sig ensamhetens smärta i gudomens liv.

Vara ett med allt, det är gudomens liv, det är människornas himmel.

Vara ett med allt som lever - i salig självförgätenhet återvänd till naturens helhet, det är höjdpunkten av tankar och fröjd, det är den heliga bergshöjden, den eviga vilans ort, där middagen förlorar sin tryckande värme och åskan sitt dån, och det jäsande havet är likt kornfältets vågor.

Vara ett med allt som lever! Med dessa ord lägger dygden bort sitt vredgade harnesk, människans ande sin spira, och alla tankar svinna bort framför bilden av den evigt-enda världen, som konstens normer göra det för konstnärn, då han står inför sin Urania, och det järnhårda ödet avsäger sig herraväldet, och döden flyr ur alla väsens grund och oskiljaktlighet och evig ungdom förskönar och saliggör världen."

(*Friedrich Hölderlin*, ur boken "Hyperion")

2016-02-01 @ 12:19:00 Permalink Naturmystik Kommentarer (1) Trackbacks ()

Psykosens väsen

Om man studerar hur psykiatrikerna förhåller sig till psykosen, hur de stänger psykotiska människor inne på slutna psykiatriska avdelningar, måste man komma till slutsatsen att psykosen är ett ont, som måste bekämpas med alla till buds stående medel. Men är detta

rätt? Jag vill nu argumentera för att det inte är rätt i de flesta fallen, att psykosen är något som oundvikligt tillhör livet i stort och karaktäriserar det.

Det första vi måste fråga oss är: vad är psykosen för något? Hur ska vi beskriva psykosen med några få meningar? Jag skulle försöka ge mig in på följande definition: "psykos är att en varelse lever i sin fantasivärld mer än i den yttre verkligheten, och har svårt att skilja mellan verklighet och fantasi. Varelsen projicerar sin inre värld på den yttre verkligheten. Och hon lider av vrångföreställningar". Och då kommer följande följdfråga upp: Vem gör inte detta ibland? Lever inte alla mer eller mindre i sin fantasivärld ibland, projicerande sin inre värld på den yttre? Är inte detta särskilt karakteristiskt för barnen? Och ändå stämplar vi dem inte som sinnessjuka! Vi låter barnen vara med sina fantasier. Vad får oss då att stämpla vissa som sinnessjuka och låsa in dom? Jag tror detta mer beror på att de har brutit med samhällets normsystem än att de skulle vara mer psykotiska än andra. Dom är helt enkelt psykotiska "på fel sätt". De rubbar vid vissa tabun. Ett sådant tabubrytande är att t.ex. säga att man är Jesus, vilket jag har personlig erfarenhet av att ha gjort. Men är detta mer destruktivt och psykotiskt än t.ex. Hitlers fantasier om judarnas ondska? Nej, absolut inte, väldigt långt mindre psykotiskt. Men ändå stämplar vi "Messiaskandidaten" som sinnessjuk, medan Hitler anses ofta endast kriminell, inte sinnessjuk. Liknande exempel finns det många av. Det är brytande av tabun som bestämmer vem som anses sinnessjuk. Jag skulle också betrakta den kollektiva psykos som går under namnet "civilisation" som väldigt mycket mer psykotisk än en individuell, övergående Jesuspsykos. Och som väldigt mycket mer destruktiv. För den som har en Jesuspsykos, försöker i alla fall ofta vara god, rädda miljön osv.

Den kollektiva psykosens destruktivitet ligger delvis i att den är systematiserad, att den finns i strukturerna, och i att den sällan går över när den gripit en människa, i motsättning till en individuell psykos, som nästan alltid går över. Det kollektiva slaget av psykos är det våra politiker och våra religiösa sekter lider av. Och det är verkligt destruktiv psykos; är det någon som bör låsas in på mentalsjukhus är det våra politiker och kyrko- och sektledarna (jag säger det lite skämtsamt). För deras babyloniska skräckvälde förstör själva livsbetingelserna på jorden, själva miljön. Och psykiatrikerna borde också låsas in, för deras psykotiska skräckvälde kedjar människorna fast vid den destruktiva civilisationen, ingen vågar lämna civilisationen och återgå till naturen av rädsla för att bli stämplade som sinnessjuka och tvångsvårdas på vår tids koncentrationsläger; sinnessjukhusen. Nej, alla försöker vara psykotiska "på rätt sätt" för att slippa denna själsslakt och de

zombifierande medicinerna, där psykiatrikernas mål är att få vildmänniskorna (som sjuder av liv) att bli lika levande döda som de civiliserade. Ja, t.o.m. alltför vilda barn får smaka på psykiatrikernas skräckvälde, även de medicineras nuförtiden (särskilt ADHD-barn).

Psykos skall inte medicineras bort, den tillhör oundvikligen livet. Allt liv pendlar nämligen mellan rus och nykterhet, psykos och verklighetssinne. Jag tror t.ex. att apor och hundar, ja alla djur, har sina psykotiska faser. Det är bara hos dom civiliserade som gripits av politikernas och psykiatrikernas kollek-tiva, förstenade psykos, som inte har så mycket av dessa svängningar, deras psykos har stelnat till system och strukturer som gör dem levande döda, och får dem att kasta sig över och tvångsvårda alla som lösgör sig från deras psykos och istället grips av de naturliga individuella psykoser som alla barn upplever, alla djur, ja allt liv utom de civiliserade, vanliga människorna. Psykosen tillhör livets romantik, livet skulle vara bra dött utan denna.

Psykosen tillhör livet som sagt, det är livets stegring i rus som framkallar psykoserna (det är därför man lätt blir psykotisk om man röker cannabis t.ex.) Alla förälskelser, t.ex., är psykotiska. Men de är exempel på sunda, naturliga, individuella psykoser. Ofta är dessa de enda individuella psykoser som en "normal" människa har. En vildmänniska kan ha alla möjliga sorters psykoser, mer eller mindre tabu-brytande, men oftast inte farliga alls. Vi måste sluta demonisera och frukta den individuella psykosen, för det gör att vi kommer att frukta själva livet, den vilda verkligheten, Moder Jord. Det är det psykiatrin sysslar med, med sin fascistiska, sterila, "själsliga hygien". (Livet är inte perfekt, sterilt, "vetenskapligt korrekt", såsom psykiatrikerna vill ha det) Psykiatrikerna ser sig själva som nån sorts "övermänniskor", som har direkt kontakt med den yttersta "vetenskapliga", sanna verkligheten, höjda över alla psykoser, i stånd att avgöra vad som är psykotiskt och vad som inte är det. Allt vilt är psykotiskt för dem, tycks det. Skulle de få regera i Indien, t.ex., skulle de nog stänga alla sadhun inne på mentalsjukhus. Det är därför vi inte har några sadhun i västerlandet, ingen sadhu-institution. (Sadhuna är Indiens heliga män, hemlösa vandrande asketer som lever på allmosor och något av vildmän) Istället har vi de hemlösa och de "sinnessjuka", själsligt nerbrutna av samhällets och psykiatrins hårda behandling. Det är min fasta övertygelse att de flesta av de psykotiska människor som hamnar på låst avdelning inte borde ha hamnat där, utan borde ha bemötts med tålamod och överseende med något som är övergående, vilket hade skett t.ex. i en indianstam. Istället gör psykiatrin ofta deras psykos ännu värre, så att den ofta övergår i förtvivlan, depression och självmordstankar (så har varit fallet med mig). Och det är lätt att hamna i förföljelsemani

när man blir så grymt behandlad (särskilt medicinerna är ofta hemska i början); ännu en form av helt sund och naturlig psykos, en sund reaktion på en galen värld, vilket de flesta psykoser är. "Det är inte du som är galen, det är världen som är sjuk", sjunger reggae-stjärnan Kapten Röd.

2016-01-30 @ 14:40:00 Permalink Psykoser
Kommentarer (2) Trackbacks ()

Är döden något ont?

Om man granskar läkarnas förhållande till döden, hur de försöker förlänga livet till vilket pris som helst, skulle man kunna komma fram till konklusionen att läkarna anser döden vara något ont. Likaså på basen av de anhörigas reaktioner vid deras närståendes död, skulle man kunna sluta sig till att de anser döden vara något ont. Men jag ska nu försöka argumentera för det motsatta, för att döden inte behöver vara något ont, som man bör frukta.

Är inte uppfattningen att mitt liv bör förlängas till vilket pris som helst, ganska egoistisk när allt kommer till allt? Särskilt om min överlevnad går på bekostnad av de fattiga och Moder Jord? Och är inte de anhörigas sorg över den närståendes död, också ganska egoistisk? De tänker inte på att nu har den döde fått frid, blivit befriad från alla sina lidanden, uppgått i alltet. De tänker bara: det är ett ont att hon/han är död, för jag lider av det. De tänker kanske aldrig tankar på att nu kanske överbefolkningsproblemet blir aningen lite lättare för Moder Jord att bära. Nu kan maten som gick till den döde medan den levde, gå till någon som svälter. Nu har den döde givit plats åt annat liv, så annat liv kan blomstra, eller så att det liv som ännu lever, kan få det bättre.

Vad är det i döden, som får de civiliserade att anse det som något ont? Vad är det som är så hemskt med den? Är den inte ganska naturlig? Är den inte en förutsättning för allt liv? Om döden vore något ont, ja då måste ju hela naturen vara ond, hela verkligheten vara ond, för döden är en så väldigt central del av verkligheten. Tänk hur mycket död naturen rymmer, hur många djur och insekter som dör hela tiden, som har väldigt korta liv.

Jag tror att demoniseringen av döden helt enkelt kommer av att de civiliserade har alienerat sig från naturen och det naturliga. Detta kan studeras i hur de civiliserade gömmer bort döden på sjukhus, och hur de gömmer bort liken i gravar istället för att ge dem till mat för djuren i skogen och fåglarna, såsom det var i mänsklighetens begynnelse. Döden är lika med avfall för de civiliserade. De ser inte att liken är gödsel och mat för naturen, att döden behövs för att annat liv kan växa över det döda. De civiliserade betraktar döden lika

föraktfullt som bajset och kisset, som måste gömmas bort och behandlas som avfall, istället för att låta den gå in i naturens kretslopp.

Jag tror det är just bristen på kretsloppstänkande som får de civiliserade att demonisera döden. De vill egentligen leva i evighet, i en statisk evig salighet, istället för att vara med i den väldiga metamorfosiska process som naturen är, där allt dör och blir till gödsel för annat liv. Vad är denna önskan annat än alienering från naturen och det naturliga?

Från den civiliserade utsiktspunkten är döden förvisso något ont. Men när man ser det utifrån ett helhetligt, ekologiskt tänkande, då är döden rentav något gott, och inget att frukta. Att dö är en god gärning utifrån naturens synpunkt. Vi stiger åt sidan så att också annat liv kan blomstra, inte bara vårt liv. Vi måste således dö från egot om vi skall sluta frukta döden. Vi måste dö före döden, såsom mystikerna uttrycker det. Döden är att mista sitt ego och uppgå i helheten. Att bli som en droppe som uppgår i havet. Därom har oändlighetsmystiken mycket att säga (till skillnad från personlighetsmystiken). Ett exempel på sådan mystik kommer här, från boken "Evighetslivets väsen" (1933) av Hans Wegmann:

"Romantik är i den form den här intresserar oss, oändlighetsmystik. Därför kunde också Novalis, som en av dess mest utpräglade företrädare, förhärliga döden som livets seger. Ty för honom betyder den frälsning från avskildheten, återgång till helheten."

Varför fruktar vi då döden? Jag tror att det bland annat har evolutionära orsaker. Vi är genetiskt betingade att frukta döden för att säkerställa våra geners fortlevande i barn och barnbarn. Vi vill vara med och hjälpa dessa att bära våra gener vidare. Det är väl därför vi fruktar döden mest under den arbetsföra delen av vårt liv, och minst när vi blir gamla. Då är vi mätta av dagar, och har sett våra barn och barnbarn bli vuxna och klara sig. Jag tror också den som har barn fruktar döden mer än den som är utan barn.

Jag tror också att vi fruktar döden för att den är något okänt. Men vi har tre mini-dödar som på något sätt speglar döden, och ger en hint om att det inte behöver vara så okänt: insomnandet, orgasmen och bajsandet/kissandet. De slutar alla behagligt, så varför skulle inte döden sluta behagligt? De handlar alla om att "släppa sig". Skulle inte då döden också handla om det? Och är det inte rätt uppenbart att vi i döden återgår till Moder Jord, upplöses i Moder Jord, uppgår i alltet? Det är bara om vi tror på en fortsatt personligt tillvaro efter döden som vi behöver vara rädda. Återgången till Moder Jord ger

oss trygghet. Moder Jord är en god gud att uppslukas av. Och om det kan kännas underligt i början, så vänjer vi oss snart vid att inte existera mer. Vi har ju inte existerat i en evighet innan vi föddes, och har inte lidit något som helst besvär av det.

2016-01-29 @ 13:46:00 Permalink Döden
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Naturmystisk anarkoprimitivism av Erich Scheurmann

Erich Scheurmann (1878-1957) var en spännande anarkoprimitivist i nittonhundratalets första hälft (fast jag sörjer över hans sympatier för nazisterna). Det är han som har skrivit "Papalagi. Den vite mannen" (1920), en av mitt livs starkaste läsupplevelser, som Tommy Hellsten förmedlade åt mig (jag rekommenderar den kraftigt!). (Den är en fiktiv historia, trots att den utger sig för att vara äkta). Jag hittade följande text av och om Scheurmann i boken "Evighetslivets väsen" av Hans Wegmann (1933):

"Scheurmann tror på ett urtillstånd, en skapelsens ursprungliga ordning, där människan ännu i ödmjukhet och kärlek var ett med alla väsen och med helheten. "Jag kan icke förstå livets ursprung annorlunda än såsom ett stort enigt varande, däri allt, även det allra ringaste, är uppfyllt av själ....Där människan icke står avskild, utan tvärtom broderligt möter allt skapat, då det ännu icke fanns skäl eller rum för människans övermod." ....Ty människan "är och förblir en like bland likar, bunden av den första och enda lagen. Träd, djur, stenar äro likställda med henne i skapelsens rike. Det som förefaller henne som ett företräde är detta blott ur hennes sinnens synpunkt sett. Inför oändligheten är hon också endast en del av delar." Men idag är den stora lögnen rådande i oss. "Människan av idag står icke längre jämsides med och icke heller över kreaturen. Hon har glidit ur ur den skapade enheten...Hon står avskild, ensam...Den skapade jorden har vikit bort från hennes själ och knappast lämnat kvar hos henne mer än ett estetiskt återsken. Och hon menar sig ha besegrat det, tvungit det under sig och genom detta välde hava uppfyllt sin Guds första bud...Men hennes fulländade mänsklighet är intet annat än ett självbedrägeri och är uppbyggt av högmod....Mitt i all skapelse har mänskan skapat sig ett särskilt rike: sin värld. Hon ville övervinna jorden. Men genom katastrofer visar jorden henne tillbaka till sitt ursprung och manar människorna att icke vilja förhäva sig till att bliva härskare och bestämma sina öden efter egen lust, utan ständigt förnyade återställa sitt förhållande till ursprunget."
Blott hos barnet visar sig ännu det sanna mänskovarandet. "Det lever ännu i ursprunget, i de första skapelsedagarnas anda...Det lever, medan jag bara tänker och önskar leva. Mitt vara är önskan, längtan,

ofta alltför mycket kramp, barnets är uppfyllelse. Det står mitt inne däri, mitt i skapelseströmmen....troende, oavsöndrat, besittande himlen på jorden, förlorat i alltet och förbundet med det."
Med smärta erkänner Scheurmann mänskolivets tragik, som alltjämt ånyo upprepas. Men grunden till denna tragik ligger i att människan vill härska istället för att älska och tjäna, i högmod höja sig över alla väsen, istället för att ödmjukt sluta sig till dem, och slutligen däri att hon vet om sig själv. "Jag är för att jag vet att jag är. En sådan bekännelse vågar jag numera sakta viska utan stolthet....Detta "Jag är", blir dock gärna likställt med vilja, och att under alla omständigheter vilja bevara sitt liv....Sant och saligt leva i sanning alla andra varelser, då de leva och förgå, utan att veta därom, och detta är det odelade livet, det sanna förlorade paradiset."
Är det möjligt att återvända till paradiset? Människan kan inte tilltvinga sig det, men Gud hjälper henne därtill. "Han visar var och en vägen. Han manar oss utan efterhängsenhet, med kärlekens värme, att avstå från förståendets övermod, behärska våra drifter, såvitt de göra oss omänskliga, bibehålla alla oss ursprungligt givna rättigheter...." Att återvända till helheten sker genom kärlek till allt som är. Ty "Gud är allt som är. Han är strå och moln, vind och våg, han är den vilande stenen, det till- och avtagande dagsljuset....Jag måste med kärlek gå in i alla skapade varelser....Också en daning, som synes död,....måste få min kärlek, som är nyckeln till all kunskap. Det är icke tillräckligt att jag betraktar tingen med fröjd. Jag måste vara dem själva, i det jag älskar dem, om jag vill vinna de skapade varelsernas själ för mig."

2016-01-28 @ 10:59:00 Permalink Naturmystik Kommentarer (1) Trackbacks ()

Människan kvalitativa utdöende

(Jag har, p.gr.a. att jag inte har så mycket att skriva förtiden, beslutat mig för att publicera lite gamla blogginlägg från 2009 som ännu är läsvärda. Här kommer det första, med lite ändrat namn:)

Är det verkligen sant att den civiliserade nutidsmänniskan är evolutionens starkaste och mest livsdugliga, outrotningshotade produkt?

Det pratas så mycket om utdöendet av arter omkring oss. Men tänk om människoarten i själva verket är den proportionellt snabbast utdöende arten just nu? Vi är bara så vana att tänka utdöende som något kvantitativt, att vi inte förstår det. Vi upplever det inte, eftersom vi iakttar vårt eget utdöende enbart

med vetenskapen och förnuftets ofantligt känslolösa och klumpiga, mekaniska känselspröt, som bara kan tänka i kvantitativa värden. Vi förlorade väl våra egna fysiska, ursprungliga känselspröt för länge sedan.

Inga andra djur är så fysiskt och psykiskt sjuka som dagens människor. Inga andra djur är så beroende av självskapade livsförutsättningar som människan, så beroende av på konstgjorda vägar frambringad energi och mat, så oförmögen att samspela med andra aktörer i naturen än sig själv, så oförmögen att samspela med medlemmar av sin egen art.

Idag utdör människoarten kanske inte fysiskt kvantitativt, men dess fysiskt kvalitativa utdöende har accelererat i en otrolig fart. Det vore konstigt om inte det kvalitativa får kvantitativa konsekvenser efterhand.

2016-01-27 @ 16:32:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Nature bats last. Musik inspirerad av Guy McPherson
Nature Bats Last - Lyrics

Mother Nature, Mother Nature, she's gonna getcha
Yeah she's gonna getcha

Mother Nature, she's grown to hate'cha and she's gonna get'cha
Gonna get'cha ya bet'cha

She bats last and she's comin' out swingin'
She bats last and she's just about taken
All that she can take

Now it's payback time Mother (Nature) fuckers
It's payback time

Spoken word: Guy McPherson (guymcpherson.com)

She bats last and she's comin' out swingin'
She bats last and she's just about taken
All that she can take

And it's payback time Mother (Nature) fuckers
It's payback time

For the strip-mined land, for the poisoned seas
For the acid rain, for another dead species
For GMO, for uranium ore
For screwing your kids for a few dollars more

Now it's payback time Mother (Nature) fuckers
It's payback time

"The living planet is about to make a comeback, and that's really, really good news"

2016-01-25 @ 16:42:00 Permalink Musik
Kommentarer (3) Trackbacks ()

Reggae: General Knas - Deja vu
2016-01-23 @ 14:49:00 Permalink Musik
Kommentarer (0) Trackbacks ()

.
"In a recent issue of *The New Yorker,* the melancholy Jonathan Franzen argued that, since earth now "resembles a patient whose terminal cancer we can choose to treat either with disfiguring aggression or with palliation and sympathy," we should stop trying to avoid the inevitable and spend our money on new nature preserves, where birds can go extinct a little more slowly." (John H. Richardson)

2016-01-21 @ 15:32:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad skulle du göra om du hade sju år kvar att leva?
Vad skulle du göra om du visste att du hade bara sju år kvar att leva?

Ifall jag hade ett jobb som inte jag gillade, skulle jag sluta jobba och göra det jag älskade mest: vara mycket med vänner, skriva på bloggen, läsa sånt som skulle förbereda mig för döden och mänsklighetens slut, vandra runt i Sverige med vänner, besöka ekobyar (göra pilgrimsfärder dit) och studera permakultur, gerillaodla lite själv, bo i min hydda i Nackareservatet i Stockholm.

Vad skulle du göra? Har du frågat dig själv något sånt nån gång?

Det finns faktiskt vetenskapsmän som tror att mänskligheten bara har sju till femton år kvar att leva, pgr.a. abrupta klimatförändringar. Bland dom är Malcolm Light och Guy McPherson.

"The evidence for human extinction by 2030 is overwhelming."
(Adam Engel i en intervju med McPherson)

Jag är inte säker på att de har rätt, men jag försöker ändå föreställa mig världen utifrån deras perspektiv. Det är underligt att märka hur allting förändras med det perspektivet. Man gör andra val än man skulle göra annars om man bara har sju år kvar att leva. Det blir att leva med döden ständigt i sikte. Man uppmärksammar ting som man inte skulle uppmärksamma annars. Små obetydliga ting kan bli viktiga. Man har lättare att ha "silverblicken", "kristusblicken", som ser alltings sanna väsen. Och som Guy McPherson säger, ingen säger på sin dödsbädd "I should have bought more crap".

Jag ser det också som en befrielse om civilisationen skulle kollapsa och mänskligheten skulle dö ut. Det är en befrielse för Moder Jord, som kanske kan ges tillfälle att återhämta sig om mänskligheten dör ut. Ju tidigare desto bättre. För jag är faktiskt rädd för att mänskligheten skall vara en cancer på Moder Jord som får henne att dö helt och hållet, att klimatet skulle bli som på Venus. Därför hoppas jag faktiskt att Malcolm Light och Guy McPherson har rätt, även om jag kanske inte är så säker på det. Planeten och tredje världen har lidit så grymt av civilisationen. Jag ser fram emot mänsklighetens slut, men kommer att sörja bittert över alla andra arter som kommer att gå under med oss. Jag skulle också sörja över att ursprungsbefolkningarna måste gå under. Men jag sätter allt mitt hopp till att planeten, även om allt liv skulle utplånas, kommer att börja alstra liv igen om några millioner år. Det är detta vi måste kämpa för.

2016-01-21 @ 13:35:00 Permalink Döden
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Food bubble economy. Citat av Bill McKibben

"We have created a food bubble economy. Just as we have built our industrial economy on cheap oil, so have we managed to artificially inflate food production by an unsustainable reliance on underground water. The pumping of groundwater has generated tremendous crop yields....but when the water starts to run dry, that free ride is over and farmers will have to return to growing what they can with the water that falls on their regions."
(Bill McKibben)

2016-01-18 @ 13:48:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Bajs och kiss är naturens guld

Det säger något om civilisationens väsen, att de civiliserade anser bajs och kiss vara något äckligt, vara avfall, något man bör dölja,

skämmas för och kasta bort. Sanningen är nämligen den, att bajs och kiss är naturens guld. Bajs och kiss förädlar jorden, gör den mer näringsrik, gödslar den, ger den liv. Ingenting i naturen är så viktigt för naturen som just detta: förfiningen och förädlingen av jorden, så den kan rymma ytterligare biodiversitet. Bajset och kisset (samt matavfallet) är faktiskt människans genom tiderna viktigaste bidrag till naturen, dess sanna gåva åt henne, något som gör att människan inte bara tar från naturen, men också ger. Och ändå vill människan kasta bort bajset och kisset (och matresterna) som avfall, istället för att ge det direkt tillbaka till naturen, såsom vi gjorde på stenåldern.

Däremot, det som de civiliserade anser vara guld, metallen guld, det är naturens bajs och kiss. Det civiliserade guldet, som de civiliserade dyrkar, har faktiskt inget som helst värde för naturen, det är för henne en likgiltig biprodukt, lika sterilt och dött som berget, och befinner sig också inuti berget innan de civiliserade utvinner det. Så upp-och-ner är de civiliserades världsbild, så lågt har de sjunkit, att de dyrkar det döda och ofruktbara, såsom guld och pengar, och anser bajset och kisset, det livgivande, som skräp och avfall. De civiliserade är i själva verket nekrofila, och deras civilisation anser det som en dygd att förstöra, döda och förorena naturen för att få tag i naturens bajs och kiss: guldet. Allt civilisationen skapar, husen, bilarna, teknologin och maskinerna, är stendöda ting. Civilisationen har helt enkelt inte sinne för Liv. Moder Jord däremot, har Livet som sin ögonsten, hennes mål är att skapa så mycket och så rikt Liv som möjligt, och det är därför hon älskar bajs och kiss, hur konstigt det än låter (det gör förresten hundarna och många djur också, som stundom kan äta bajs)

2016-01-17 @ 14:56:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Innisfree av William Butler Yeats

Jag vill så upp och vandra, vill gå till Innisfree
och bygga mig en stuga av läkt och av ler,
så nio rader bönor och odla eget bi
och i den tysta gläntan slå mig ner.

Och där skall friden komma, den skall komma som en gråt
av dagg ur morgondimman, när syrsan sjunger skyggt,
var natt är full av silverljus, var dag av purpurståt
och kvällen full av hämplingars flykt.

Jag vill stå upp och vandra, ty dag och natt mig når
små vågors kluck mot stranden som slag av silverhamrar.
Om jag på vägen vandrar och på gråa gator går,
jag hör det, hör det djupt i hjärtats kamrar.

William Butler Yeats

2016-01-15 @ 14:19:00 Permalink Dikter Kommentarer (0) Trackbacks ()

Skolsystemets ruttenhet

Det är svårt att förstå vilken katastrof skolsystemet är för vår värld. Det är mycket skolsystemets skull att civilisationen bara fortsätter och växter och fortplantar sig, förstörande naturen, grunden för livet. Skolsystemet tämjer nämligen barnen till att bli lydiga samhällsmedborgare och ofarliga kuggar i det förtryckande och ekocidala samhällsmaskineriet. I detta liknar det kolonialismen med dess missionärer, som tämjde och civiliserade urbefolkningarna överallt på vår jord, därmed förstörande deras kultur och ekologiska levnadssätt. Skolsystemet är en slags kolonialism, och lärarnas brott kan liknas vid kolonialismens brott, och är lika allvarligt som detta. Lärarnas brott kan också liknas vid en slags själslig våldtäkt på barnens själar. Ty de indoktrineras, som i en religiös sekt, i den mest försvarslösa, sårbara och påverkbara perioden av sitt liv. Och ingen frågar om de själva är med på allt detta. Jag minns hur skolgången började bli tung på tredje klassen, när proven började på allvar. Och det blev bara värre och värre. På nionde klassen räknade jag dagarna till skolan skulle ta slut. Då hatade jag skolan av hela mitt hjärta, vilket var orsaken till att jag inte gick gymnasiet. Men de som vill gå gymnasiet frivilligt, är hjärntvättade därtill, likaså de som vill gå på universitetet. Av naturen är vi alla anarkister, och vill skaffa oss kunskap på egen hand, utan tvång och prov. Dessa två sistnämnda gör också att man glömmer det man lärt, för man lär sig bäst det man lär sig på egen hand, av eget intresse.

Jag tror sålunda att alla skolor bör avskaffas, och att kunskapen istället måste spridas genom föräldrar och vänner, och inte minst genom bibliotek och internet. Detta skulle skapa en grogrund för en revolutionering av samhället i ekologisk riktning, och för den vilda naturens och den vilda mänsklighetens återkomst.

2016-01-10 @ 15:21:00 Permalink Kritik av skolsystemet Kommentarer (0) Trackbacks ()

De civiliserades sterila, fascistiska himmelsfantasier

Jag har lagt märke till att när de civiliserade drömmer och hallucinerar om himlen, är det alltid civiliserade himlar de fantiserar om. Deras himmel är en stad, Det Nya Jerusalem, med guldgator och pärleportar och mäktiga slott. Jag har undrat mig över detta.

Däremot, när jag (som förvisso också är civiliserad) fantiserar om himlen, är det den vilda naturen jag fantiserar om: sagoskogen. En

uråldrig urskog i tropikerna, full av LIV! Full av djur, apor, älvor och troll. Full av fruktträd och kokosnötträd. Där mossan är mycket tjock!

Jag tror det är av mycket stor vikt vilken himmel vi fantiserar om, ty det kommer att inverka på vad det är för sorts himmel vi kommer att bygga här på jorden. Fantiserar vi om den civiliserade rikedomshimlen, med guldgator och pärleportar, kommer vi här på jorden att försöka bli rika, på de fattigas bekostnad. Fantiserar vi om sagoskogen, kommer vi att försöka återställa skogarna på Moder Jord, så att ekosystemet kan läka.

Jag måste säga det med emfas, att rikedomshimlen är oerhört steril och död. Det är fascisternas himmel, där allt skall kontrolleras, och där ingenting får vara vilt och fritt. Det är också en hierarkisk himmel, med Gud på toppen och de mest fördömda på botten. Sagoskogen har inget av detta, ingen uppdelning i himmel och helvete. Den är inte steril, utan LIVETS klimax. Allt liv ryms med i den, på lika fot. Och det är en himmel som kan realiseras utan att någon trampas på och förtrycks, så som i rikedomshimlen. De som fantiserar om denna senare, inser inte vilka offer den kräver. Att den kräver ett evigt helvete för de förtappade, i alla fall enligt de kristna fundamentalisterna. Den fungerar precis som de rikas himmel här på jorden: de rikas himmel förtrycker och utarmar tredje världen och naturen. Sagoskogen har inte mycket av detta, och sagoskogen är också ett jordiskt paradis, som inte så lätt passar i andevärlden. Visserligen äter man varann i sagoskogen, men det är ett demokratiskt lidande - alla måste dö. Alla måste få sin beskärda del av lidandet. Där finns inte den där eviga saligheten som kräver att andra är i evig osalighet, som i den hierarkiska, fascistiska himlen. I sagoskogen är saligheten och osaligheten ganska jämnt, demokratiskt fördelad. Detta är fördelen med att döden är med: det skyddar mot fascism. Jag tror nämligen inte att den vilda naturen är fascistisk. Livet självt är inte ont. Det är när man vill bortom Livet, till något annat och "bättre", såsom civilisation, som ondskan uppstår. Jag tror t.ex. att drömmen om rikedomshimlen, närmare bestämt tusenårsriket, låg bakom nazisternas ondska. Hitler var katolik och ville förverkliga tusenårsriket genom Tredje Riket.

Jag tror vi måste sluta drömma om evig salighet, omvända oss till verkligheten och acceptera döden och det demokratiska lidandet som vi alla får vår beskärda del av. Och vi måste inse att Livet, det vilda fria Livet, inte är något fascistiskt och ont som vi måste fly ifrån för att hitta något "bättre". Som vi måste tukta, disciplinera och kontrollera. Nej, det vilda Livet är det bästa vi har, och fascismen består snarare i att bekämpa detta Liv. Vi måste vara tacksamma för

att döden finns, för det gör att livet inte blir fascistiskt. Den verkliga fascismen ligger nämligen i föreställningen om ett evigt helvete för de fördömda och en evig salighet för de frälsta. Tacka vet jag naturen för att allt lidande en gång tar slut.

2016-01-10 @ 14:57:00 Permalink Himmel och helvete Kommentarer (0) Trackbacks ()

Några allvarliga citat

"Economic growth is the biggest destroyer of the ecology. Those people who think you can have a growing economy and a healthy environment are wrong. If we don't reduce our numbers, nature will do it for us ... Everything is worse and we're still doing the same things. Because ecosystems are so resilient, they don't exact immediate punishment on the stupid."
(Neil Dawe, Canadian Wildlife Service biologist)

"closely reflecting the reality of the world today ... we find that collapse is difficult to avoid"
(Safa Motesharrei, University of Maryland researcher)

""Although the study is largely theoretical, a number of other more empirically-focused studies — by KPMG and the UK Government Office of Science for instance — have warned that the convergence of food, water and energy crises could create a 'perfect storm' within about fifteen years. But these 'business as usual' forecasts could be very conservative."
(Nafeez Ahmed in The Guardian)

citaten från denna artikel

2016-01-08 @ 17:55:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Citat av Guy McPherson

"Civilization is an omnicidal heat engine. Nearly everybody I know loves it, even though it's killing practically all life on Earth, including us. And shortly after it's gone, we'll all die."

"Civilization enables human-population overshoot to continue. Ditto for fouling the air and spoiling the water. And washing away the soil. And furthering the Sixth Great Extinction. So that a few will have much."

"Except as pawns in the infinite-growth paradigm, you and I don't matter to the people in power. We are cannon fodder, useful only to further the power of others, and used primarily to that end."

"Aren't you scared of what will happen?"
No. But my life is such a mess I welcome death. I need the rest.

"today's version of the (Catholic) Church is the police state" (McPherson i hans kommentar till grymheterna mot Giordano Bruno under renässansen)

"The Puritan wanted to work in a calling; we are forced to do so. For when asceticism was carried out of monastic cells into everyday life, and began to dominate worldly morality, it did its part in building the tremendous cosmos of the modern economic order. This order is now bound to the technical and economic conditions of machine production which to-day determine the lives of all the individuals who are born into this mechanism, not only those directly concerned with economic acquisition, with irresistible force. Perhaps it will so determine them until the last ton of fossilized coal is burnt. In Baxter's view the care for external goods should only lie on the shoulders of the "saint like a light cloak, which can be thrown aside at any moment." But fate decreed that the cloak should become an iron cage." (Max Weber)
"Weber's reference to capitalism as an "iron cage" has become famous among sociologists. There is no escape from the iron cage. Weber calls it capitalism, but it applies much more broadly. The iron cage is civilization. Quoting Tim Bennett, I refer to our fate as, "born into captivity."

" If I were king of the world for a day, I would immediately order a planned methodical shutdown and then closure of all nuclear power plants."

"Can I find the human animal within me before I breath my last breath?

2016-01-08 @ 17:36:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Våra ledare har inte kontroll över läget
"People say that I am hard core about some of this stuff but I know because I have been to Davos, and I've sat with Bill Clinton and I've sat with Bill Gates and I've sat with Tony Blair and I've sat with Nancy Pelosi. I've sat with all these people who we think are in

charge, and they don’t know what to do. Take that in: they don’t know what to do! You think you’re scared? You think you’re terrified? They have the Pentagon’s intelligence, they have every major corporation’s input; Shell Oil that has done this survey and study around the peak oil problem. You think we’ve got to get on the Internet and say, “Peak oil!” because the system doesn’t know about it? They know, and they don’t know what to do. And they are terrified that if they do anything they’ll lose their positions. So they keep juggling chickens and chainsaws and hope it works out just like most of us everyday at work. That’s real, that’s real."

(Van Jones, September 2007)

"They try to keep the system going for another day. It´s all about another day. One more day."

(Guy McPherson, December 2015)

2016-01-08 @ 17:00:00 Permalink Politikerna Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kapten Röd: Stjärnorna finns här

Så va e på gång. Ledarna i världen dom vill vänta tills i morrn.
Tror att man kan stänga av och bara starta om.
Men vi värderar livet så vi följer inte dom.
Så va e på gång, jag frågar, så va e på gång.
Tiden rinner ut men ingen samarbetar här.
Alla vill till toppen och vill göra karriär.
Vi vill ut i rymden men stjärnorna finns här.

Yo, Hey,
Vill du se stjärnorna ta dig en titt omkring.
Vem e de som bestämmer om man blitt nånting.
Jakten på framgång och succé gör människan blind.
Livet är större än materiella ting.
Du har inget att bevisa för dom.
Bli aldrig nånsin en kopia av nån.
När dom vill visa deras väg, så kan du hälsa att vi följer inte med.

Så va e på gång. Ledarna i världen dom vill vänta tills i morrn.

Tror att man kan stänga av och bara starta om.
Men vi värderar livet så vi följer inte dom.
Så va e på gång, jag frågar, så va e på gång.
Tiden rinner ut men ingen samarbetar här.
Alla vill till toppen och vill göra karriär.
Vi vill ut i rymden men stjärnorna finns här.

Världen är liten men klyftan är stor.
Ensamhället råder och tystnaden gror.
Så man känner en dystrare ton, ingen respekterar livet.
Ledarna dom kommer men dom går igen,
och någonstans förlorar människan mot snåljåpen.
Men då väljer du en mision som börjar gå mot den
Sluta leta efter toppen för du står på den.

Så va e på gång. Ledarna i världen dom vill vänta tills i morrn.
Tror att man kan stänga av och bara starta om.
Men vi värderar livet så vi följer inte dom.
Så va e på gång, jag frågar, så va e på gång.
Tiden rinner ut men ingen samarbetar här.
Alla vill till toppen och vill göra karriär.
Vi vill ut i rymden men stjärnorna finns här.

Allt du äger är ingenting värt,
om du inte väljer vad du har kärt.
Och ditt hus är aldrig nåt hem,
utan kärlek är du alltid tomhänt.
Allt du äger är ingenting värt,
om du inte väljer vad du har kärt.
Och ditt hus är aldrig nåt hem,
du är alltid tomhänt.

Så va e på gång.

2016-01-08 @ 16:28:00 Permalink Musik
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Djurens skörhet

Djurismen handlar om det sköra livet som är så utmärkande för djuren. I jämförelse med dem är civilisationen oerhört hård, ja betongisk.

2016-01-07 @ 17:30:00 Permalink Djurism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Sadhuna och västerlandets ateister

Sadhun i Indien offrar allt för Shiva eller någon annan gud, ger bort allt dom äger för någon som inte finns, medan vi ateistiska

västerlänningar, som tror på naturen och på Moder Jord, dvs. på verkligheten, vi offrar nästan ingenting för det vi tror på. Vi borde ju vara dom som offrade mest, vi som offrar för det som faktiskt finns.

2016-01-07 @ 17:28:00 Permalink Sadhuna
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Gud är vild

"C.S.Lewis säger om Gud: "Han är vild, vet ni!" Och den som vill möta den vilde Guden, han måste själv vara beredd att bli vild." (Richard Rohr, fransiscansk präst i katolska kyrkan)

Det civilisationens förespråkare inte har tänkt på i sitt tämjande av allt de stöter på, är att Gud, Moder Jord, Verkligheten, är vild. Gud är inte civiliserad. Gud är inte kristen eller religiös. Gud låter sig inte tämjas. Själva Verkligheten är vild. Därför är det civiliserade projektet ett uppror mot själva Verkligheten. De civiliserade (mig själv inberäknat) är på kant med själva Verkligheten. Kanske är detta orsaken till de civiliserades alla psykiska problem.

De civiliserade har glömt att Moder Jord inte har följt med i "utvecklingen", att hon fortfarande är i det tillståndet som rådde på stenåldern. Hon är arkaisk, och har ingen förståelse för "myten om framsteget". Man kan inte tämja och förstöra den vilda naturen utan att komma på kant med Moder Jord, eller med Verkligheten själv. "Nature bats last" (Guy McPherson)

Vi måste omvända oss till Gud, omvända oss till verkligheten, bort från alla civilisationens lögner och illusioner om evig tillväxt och annat sånt, och återvända till det vilda, fria livet, till den vilde gudens famn i naturen.

Någon ropade ur skogen mitt namn
denna silvriga och drypande höst.
Någon ropade ur skogen mitt namn
med spöklik och besvärjande röst.

-en röst som var outsägligt vild
på ett fjärran och utommänskligt vis
och ändå så förledande mild
som ett slöjregn i oktoberdagens dis.

-Någon ropade ur skogen mitt namn
denna veka, denna vindlösa höst.
Jag vill kasta mitt jordeödes hamn
och följa min förlossares röst.

Bertil Malmberg

2016-01-03 @ 14:49:00 Permalink Gud Kommentarer (0) Trackbacks ()

Sadhu Sundar Singh om India och Västerlandet

"In India, one feels everywhere - even through idols and altars, pilgrims and penitents, temples and tanks - that there is a desire for higher things. In the West, however, everything points to armed force, great power and material things. It is this power of evil that makes me so sad."

"The West is like Judas Iscariot, who ate with Yesu, only to later deny him. The West ought to fear the fate of Judas, lest it hang itself on the three of learning."

"Materialism and intellectualism have made their (in the West) hearts hard."

(Sadhu Sundar Singh i boken "The wisdom of Sadhu Sundar Singh")

Sadhu Sundar Singh var länge en av mina viktigaste gurun. Han var en indisk kristen sadhu, mystiker, luffare, som vandrade barfota omkring i Indien och Tibet för att sprida evangeliet om Jesus. Hans enda egendom var en filt och ett Nya Testamente på Urdu-språket. Han var ett av de mest barnliga, äkta och Franciskuslika helgon jag känner. Hans ande vilar ännu över mig, och jag skulle gärna vilja leva som honom, och vandra runt i Västerlandet och sprida evangeliet om Naturen, om återvändandet till vårt yttersta ursprung i djurriket. Sundar Singhs motstånd mot Västerlandets materialism tycker jag klingar av detta återvändande, särskilt hans barfotaluffande, hur han sov i grottor, hans vänskap med vilda djur, hans egendomslöshet.

2015-12-31 @ 15:45:00 Permalink Sadhuna Kommentarer (0) Trackbacks ()

En inomvärldslig andlighet

Min ateism har vissa beröringspunkter med panteismen; det är verkligheten som är Gud, naturen som är Gud, inget övernaturligt, inget över och bortom verkligheten.

Men jag tror inte på den vanliga panteistiska åskådningen att naturen har en själ, ett samlat medvetande som styr den. Något sådant har jag inte sett till.

Men jag motsätter mig den vanliga uppfattningen att ateisten inte skulle kunna vara andlig. Men här skiljer jag mellan andlighet och religion.

Min ateistiska andlighet innebär att jag ser allt liv som heligt. Och jag tror att här ligger också ursprungsbefolkningarnas andlighets kärna. Animismens kärna är att varje ting eller varelse i naturen är helig. Att allting har en själ, att allting har en ande, som animismen tror, det tror jag kan kokas ner till att allting i naturen är heligt.

På detta sätt tror jag vi behöver en "återförtrollning" av verkligheten. Västerlandet har tappat andlighetens kärna, att allt liv är heligt, att verkligheten är Gud. Detta är den verkliga orsaken bakom industrialismen, kapitalismen och konsumismen. När man inte längre tjänar Gud, alltså verkligheten, leds man in i de djupa psykoser som är civilisationens sanna väsen.

Jag tror på en inomvärldslig andlighet, där Moder Jord, Naturen är guden som vi tjänar. Vi måste omvända oss till verkligheten, både från religionen och från den avförtrollning av naturen som sekulariseringen har fört med sig. Vi måste bli lika radikala i vår inomvärldsliga andlighet, i kampen för verkligheten, som religiösa människor är radikala för sin religion. Vi kan helt enkelt inte bli för radikala i denna kamp. Verkligheten kommer nämligen att segra till sist, och belöna oss för vår kamp.

Civilisationens och alla psykosers källa är detta; att vi inte längre tjänar verkligheten som vår Gud, utan har andra gudar, gudar som står över verkligheten, som kontrollerar och befaller verkligheten. Och vi blir som våra gudar. Är vår gud verkligheten, blir vi sanna, ärliga, verkliga människor, som står jämlika bredvid alla djur och växter, ja även bredvid stenar och berg. Är vår gud något som står över verkligheten och manipulerar och befaller verkligheten, blir vi också överlägsna människor, som manipulerar, kontrollerar och befaller verkligheten, naturen. Då blir även våra tankar över verkligheten, bortom verkligheten, som är min definition av psykosen. Jag har haft väldigt många psykoser, så jag kan säga något om dem baserad på min egen erfarenhet. Och denna erfarenhet säger mig att civilisationen är psykosen satt i system.

2015-12-30 @ 17:42:00 Permalink Andlighet
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Civilisationens sanna ansikte. Och lite om rastahår och sadhun.

Inget avslöjar civilisationens sanna ansikte så som krig och våldsfilmer. I dem ser man civilisationens omedvetna vilja att förstöra allt, manipulera, kontrollera och tillintetgöra allt liv. Civilisationen krigar inte bara mot Moder Jord, civilisationens föräldrar krigar även mot sina barn genom att tvinga dom att gå i skola och straffa dem om de är för livliga. Babylon (civilisationen) tål inte LIV. LIVET, det livliga, överflödande livet, som i en gammal orörd urskog, är Moder Jords ögonsten, allt strävar där efter LIV.

Babylon skall hela tiden tukta livet, begränsa det, straffa det, kontrollera det. Något sånt finns inte i den vilda naturen. Där överflödar allt av LIV.

Jag är fascinerad av naturligt format rastahår. Det är som ett uppror mot Babylons kontroll över håret, då håret får utforma sig fritt, utan inblandning av kamning och klippning. Några få människor som jag träffat har haft sådant hår, bl.a. jag, min bror Björn och en helig dåre på en frikyrklig konferans i Borgå 2005. Håret får växa vilt, bli som den vilda naturen. Jag tror jag ska låta mitt hår formas så efter hand.

Leve den vilda naturen!

På sistone har jag också läst lite om rastafarianernas förhållande till naturen, och fascineras av deras anarkoprimitivism och vördnad för Moder Jord. Många av dem har ju rastahår, som ett tecken på att de har tagit avstånd från Babylon och vill gå tillbaka till deras urfäders livsstil i Afrika. Det här, viljan att gå tillbaka till Eden, är rastafarianernas vackraste bidrag till vår värld. Tyvärr har rastahåret i västerlandet blivit ett mode bland andra moden, utan att innebära att man tagit avstånd från Babylon.

Även sadhuna i Indien har rastahår. Jag har planer om att bli en västerländsk, ateistisk "sadhu". Indiern Sadhu Sundar Singh var länge ett ideal för mig. Även nu en del, efter att jag blivit ateist. Han var ett naturbarn.

Det finns fyra till fem miljoner sadhun i Indien allena. De bor i grottor, i skogen, i tempel. De lever helt på allmosor. Västerlandets närmaste parallell till indiens sadhun måste vara de hemlösa. Det finns också i Indien sadhun som lever helt nakna.

Jag träffade en gång en vandrande "sadhu" i Granada i Spanien. Jag frågade ut honom om många ting, och fann att han var en äkta

"sadhu". Jag kan aldrig glömma honom. Han gick med en stor ryggsäck på ryggen.

Min vän poeten Pia Isaksson från Stockholm, som varit mycket i Indien, sade till mig en gång att jag skulle passa i Indien bland alla sadhuna där. Men jag tror inte jag åker dit och bor där, för västerlandet behöver fler sadhun.

Vi i västerlandet har få nulevande sadhun som kan inviga oss i sadhulivet. Jag har inte haft någon, och har fått ta mig fram helt själv, utan en mentor. Däremot har vi sadhu-lika figurer i vår västerländska historia. Jag tror Franciscus av Assisi är den som mest påminner om sadhuna i Indien av alla våra helgon. Han var gift med fru fattigdom, och denna idé skulle han blivit älskad för av indiens sadhun. Han var också en viktig förebild för Sadhu Sundar Singh. Han är den viktigaste inspiratören till min klosterorden Den Heliga Naturens Orden.

Kanske det är därför Moder Jord har fått feber, eftersom vi inte i västerlandet har uppskattat sadhu-idealet? De indiska sadhunas livsstil är nämligen det mest ekologiska man kan tänka sig. Och detta utan någon utpräglad modern ekologisk medvetenhet, bara en religion (hinduismen) som är äldre och ligger närmare Naturen än kristendomen!

Om det bara, nu när det skymmer för civilisationen, kunde uppstå en sadhu-väckelse i västvärlden, eller en Franciskus-väckelse!

2015-12-30 @ 16:42:00 Permalink Sadhuna
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Djurens egenvärde

"The animals of the world exist for their own reasons. They were not made for humans any more than black people were made for white, or women created for men". (Alice Walker)

2015-12-29 @ 14:49:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Tre citat av Thom Hartmann

Jag har nyss läst en bok som är bland de bästa jag läst: "The last hours of ancient sunlight", av Thom Hartmann. Här är några citat:

"It´s time for us to recognize other living things as our equals in their claim to life on this planet. They are our older brothers and sisters in the history of the Earth; they are inextricably connected with us and our life source."

"While tribal people would never evangelize (asking other tribes to become just like them), this is a cardinal characteristic of most city/states, and historically has been enforced by the threat (and action) of death, torture, wholesale extermination (as we saw during the Crusades, the Inquisition, and the Conquering of the American West, and now seein the enslavement of indigenous peoples of South America and Asia), or afterlife damnation."

"Those tribes which are Older Culture cooperator-based rather than Younger Culture hierarchical and dominator, are more likely to survive (even in the face of persecution) without the need to resort to force, violence, or threats of eternal damnation against those who disagree, or don´t go along."

2015-12-27 @ 16:08:00 Permalink Citat
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Om Moder Jord är en medveten varelse...

Jag vet inte om Moder Jord är en kännande, medveten varelse. Men jag tycker om att föreställa mig henne så. Jag hoppas att hon är det. Att hon är en slags gud för de vilda djuren i skogen. Att de alla har hemliga band till henne som vi bara kan fantisera om.

Är Moder Jord medveten, då är hon den vackraste och mildaste gud jag någonsin har känt! Då är hon en gud som inte straffar. Då känner jag att hon har förlåtit alla mina synder, utan att jag har bett om det. Och då är mina synder mitt liv som civiliserad, inte alla rackartyg som jag gjorde under mina år som vildman. Jag tror att Moder Jord älskade mig som vildman, också alla mina rackartyg. Det påminde henne om de vilda djuren och alla deras hyss. För henne är det de civiliserade synderna som är de enda egentliga synderna, inte de hyss de vilda djuren gör. Inte att djuren äter varann. För Moder Jord består moralen i att leva i balans med ekosystemet. Inte som de kristna fundamentalisternas moral, med deras syndakataloger, men där de totalt ignorerar miljöetiken.

Om Moder Jord är medveten, hur mild och icke-krävande är hon inte! Hon kräver inte att vi ska jobba för henne åtta timmars dagar, så som de kristna fundamentalisternas gud kräver. Hon vill att vi skall leva som aporna och de vilda djuren, som inte jobbar. I hennes ögon är aporna och de vilda djuren våra äldre bröder och förfäder, vars visdom vi måste lyssna till.

Det är bara de civiliserade som jobbar. Det djuren gör är inte jobb, inte ens myran jobbar. Detta eftersom de bara följer sina instinkter, och lever från hand till mun. De civiliserade tvingar sig själv till att

jobba åtta timmars dagar, de gör det inte instinktivt. De gör det av rädsla för straff, för att komma till helvetet, mista sitt hus eller sin bil, eller för att hamna utanför samhället. Och deras jobb är urtråkiga, de gör samma saker hela tiden. Ingen är skapad att utföra samma saker hela tiden. Inget djur gör något sånt. Detta är straffet man får ta om man vill vara civiliserad. Och det är ett straff som man tar på sig själv. Ingen tvingar de civiliserade till detta, allraminst Moder Jord, som ville att vi skulle njuta av frukterna och nötterna på hennes träd i tropikerna, likt aporna, utan att behöva jobba för det.

Jag har blivit mer mild mot mig själv och andra sedan jag blev vildman och skogsman. Detta eftersom jag inte kräver att jag ska slava för någon eller att någon skall slava för mig, precis som Moder Jord inte kräver att någon ska slava för henne eller för människorna. Man blir som sin gud.

2015-12-27 @ 15:47:00 Permalink Gud Kommentarer (1) Trackbacks ()

Min plan för avvecklingen av civilisationen

Jag har skrivit mycket om att avveckla civilisationen och återgå till naturen, vilket vi måste göra för att rädda planeten och mänskligheten. Det är ett högt ideal, men går det att genomföra? I takt med att jag har utvecklat och förfinat djurismen, till att bli alltmera detaljerad, har det också utmejslat sig en plan för hur man skulle kunna avveckla civilisationen på ett någotsånär realistiskt sätt. Planen ser ut som följande:

Det första steget måste vara att inställningen till döden måste ändras hos allmänheten, att döden inte längre får betraktas som en fiende att bekämpa, utan som en vän som upprätthåller balansen i ekosystemet, och som skapar plats för att annat liv än mänskligheten kan växa.

Det man borde börja med sedan, vore att internationellt (i ett världsparlament som man tillsätter för detta ändamål) besluta om en drastisk minskning av befolkningsmängden, till ungefär en tiondedel av det nuvarande. Detta kunde man lyckas med genom att göra preventivmedel och aborter gratis, samt uppmuntra folk att inte få barn genom att belöna dem för det, t.ex. ge dem 10 000 euro varje år kvinnor inte får barn under deras fertila tid. Man skulle också belöna eutanasi och självmord på samma sätt, t.ex. ge självmords-, eller eutanasikandidaten en stor summa pengar att göra vad hen ville med under de sista månaderna av sitt liv. Det skulle upprättas självmordskliniker. Eutanasi och självmord skulle bli lagligt i alla länder, ja belönas som en heroisk gärning, en uppoffring för Moder Jord.

Jag är dock förtvivlad över att något sådant behövs. Om ni kommer på något bättre sätt att snabbt få ner befolkningsmängden, välkomnar jag detta. Men att självmord behöver uppmuntras, säger något om den desperata, absurda situation mänskligheten befinner sig i. Antingen begränsar vi befolkningen frivilligt, eller så förstör vi naturen och politiken så att krig och klimatförändringar tar kål på oss.

Samtidigt med att man försöker minska befolkningsmängden, skulle man även genomföra en koldioxidransonering (eller personliga utsläppsrätter, som det också heter), ungefär enligt den modell som David Jonstad förespråkar i boken "Vår beskärda del" (Ordfront 2009) Och sakta avvecklar man även industrierna. Ransonernas mängd skulle sänkas med tiden, efterhand som befolkningsmängden minskar.

I takt med att befolkningsmängden börjar minska, skulle man kräva mindre arealer till jordbruket. Överskottsmarken skulle göras om till skogsträdgårdar och skogar överallt i världen, så att allt flera åkrar efterhand skulle bli till skogar. Till slut, när bara en tiondedel av befolkningen är kvar, skulle även de sista åkrarna göras om till skogsträdgårdar/skogar, och sedan skulle befolkningen enbart leva på vad skogsträdgårdarna gav, som särskilt rymde mycket nötträd.

Man skulle även sluta äta kött (man skulle dock ännu fiska), och sakta släppa de domesticerade djuren lösa i de stora skogarna. Man skulle lägga stor energi ner på att forska kring djurens "rewilding", och bygga upp lösningar för hur djuren skulle klara vintrarna. Skogsträdgårdarnas frukter och bär skulle bli en viktig källa till mat för dessa djur.
Sedan, när man har släppt de sista djuren fria (av dem som kan leva i det klimatet), skulle människorna (och vissa djur) i de nordliga delarna av världen sakta förflyttas till de varma länderna, mest genom att vandra dit under sommarmånaderna, men även i båtar och bilar. Då skulle hela Europa vara täckt av stora skogar, mest skogsträdgårdar, och de vandrande skulle livnära sig på frukt- och nötträden i dessa skogar. De skulle främst vandra till tropikerna (som också numera har en hel del skogsträdgårdar) längs Nordafrikas kust, Israel och Nilen, men även till medelhavsområdena. Något liknande skulle ske i Amerika och Asien.

Klimatet har vid det här laget stabiliserat sig, p.gr.a. att det mesta av jordens landyta nu är täckt med skogar, och träden och växterna i skogarna har bundit en hel del av koldioxiden i atmosfären. Detta var en del av orsaken till varför man planterade så mycket skogsträdgårdar.

De flesta människor bor nu i tropikerna. Det skulle dock stanna en del människor i Nord, för att vakta kärnkraftverken som ännu kräver tid för att stängas helt ner. De skulle också arbeta med att finna trygga slutförvaringsställen för kärnavfall. Men alla andra industrier i Nord skulle läggas ner. Den sista civiliserade instans som stängs ner är sjukhusen, och detta bara i Nord. I Syd upprätthålls sjukhusen ännu en tid efter att Nordborna har anlänt, för att försäkra att allt går bra. Man skulle också upprätthålla självmordsklinikerna en tid till.

Efter en tid börjar även städerna i syd överges, och alla människor organiserar sig i små stammar, placerade ut i de stora skogarna så att maten (frukterna och nötterna) räcker till alla. Alla strövar nu omkring som nomadiska, nästan helt vegetariska stammar. Kläderna på kroppen börjar slitas ut, likaså ryggsäckarna, och efterhand börjar alla gå nakna, eftersom det inte finns några klädindustrier längre, alla industrier i syd har lagts ner. Människorna har inga andra redskap än enkla stavar och påkar att försvara sig med mot rovdjur (eventuellt även enkla stenyxor och stenspjut). De jagar inte, för att hitta balansen med andra arter, ty de är ännu så många att de skulle kunna utrota andra djurarter om de använde sig av civilisationens vapen. Människorna livnär sig på frukter, nötter, insekter, larver och småkryp, allt som apor äter, och som man kan få tag i med händerna. Man fiskar även lite grann.

Det fanns människor som hade med sig sin lilla laptop eller smartphone på resan till syd, och laddade den med solpaneler på sin ryggsäck. Men i och med att de industrier som tillverkar dessa läggs ner, så kan de inte köpa nya (pengar finns inte heller längre) när de gamla maskinerna är utslitna. Sakta men säkert vittrar tekniken och internet bort, ungefär som kläderna på kroppen. Även vetenskapen vittrar bort. "Conservation biology" är den sista vetenskapsgrenen som vittrar bort. Vetenskapen behövdes för att rädda världen, men när världen är räddad behövs den inte längre. Bildningen fortsätter dock genom vad man berättar åt varann ur minnet, samt genom besök i de talrika, söndervittrande biblioteken i städerna i Syd. Även det får ett slut när byggnaderna faller ihop. Det sista civiliserade som dör bort, är språket, efter några miljoner år finns det inte mer, människorna kommunicerar mer och mer med underliga ljud, ungefär som aporna.

Cirkeln är nu sluten. Människan har återgått till naturen och blivit ett djur bland andra djur. Eden har återvunnits, hotet mot Moder Jord har försvunnit. De ursprungliga skogsträdgårdarna i Europa förvandlas till jättelika urskogar, och en ny istid ser dagens ljus. Istider kommer och går, likaså naturkatastrofer och massutdöenden, men planetens balans upprätthålls ända tills solen

börjar slockna. Då är det inte mycket kvar av städerna, husen och vägarna från civilisationens tid. Naturen har återerövrat allt.

2015-12-26 @ 10:57:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Pilgrimsvandringen fullbordad

Jag och Titti har fullbordat vår jul-pilgrimsvandring! Vi gick ca. 90 kilometer. Det gick mycket bra, ryggen värker bara ännu lite grann. Vi mötte mycket gästvänlighet under färden (vi fick övernatta hos folk)! Och vi pratade mycket! Vi pratade om vi eventuellt skulle göra en ny pilgrimsvandring i sommar, kanske i Sverige, med eventuellt en ekoby, Bjärka Säby eller Zen-gården som vandringsmål. Är du som läser detta sugen på att följa med kan du alltid kontakta mig här på bloggen! Det är bra att planera i tid!

2015-12-23 @ 16:10:00 Permalink Kommentarer (1) Trackbacks ()

Moralen och Moder Jord

För att få rätt köl på moralen, måste man nästan leva sig in i Moder Jords perspektiv på sakerna, tänka "Vad skulle Moder Jord tänka om det här?" eller "What would Mother Earth do" (WWMED) istället för "What would Jesus do" (WWJD).

2015-12-23 @ 16:01:00 Permalink Moder Jord, Gaia Kommentarer (1) Trackbacks ()

Djurismen i dess förhållande till anarkoprimitivismen

För er som inte vet det, är anarkoprimitivismen en ideologi som förespråkar civilisationens avveckling och återgången till ett primitivare levnadssätt, ofta inspirerat av stenåldern och moderna ursprungsbefolkningar som lever nära naturen. Djurismen ser sig som en del av anarkoprimitivismen, den är bara en radikaliserad form därav. Den vill gå längre tillbaka än anarkoprimitivismen ofta är villig att gå, ända tillbaka till djurriket, och tävla med andra djurarter på lika villkor. Detta kan bara ske genom långt driven pacifism, att avsäga sig alla de redskap som ställer oss över de andra djuren och ger oss makt och kontroll över dem. Djurism innebär att ta frivilligt avstånd från allt dödande som inte kan ske för hand och med enkla pinnar, som ställer oss på lika fot med aporna. Den tillåter högst några enkla stenyxor eller stenspjut att försvara sig mot rovdjuren med. Men de får inte användas till jakt, då kommer vi att utrota art efter art. Djurism innebär också att mänskligheten (frivilligt) bör krympa drastiskt, så att alla får plats i de varma och fruktbara delarna av världen - alla människors sanna hem. Vi bör alltså krympa folkmängden och flytta söderut, och leva som de vegetariska, kringströvande gorillorna, där frukter, nötter (särskilt

kokosnötter), saftiga stjälkar och andra vilda växter är vår huvudsakliga föda (eventuellt också lite insekter, maskar och larver).

Djurismen motsätter sig inte bara användande av större, icke-apiska jaktredskap, utan även av användandet av elden, som den ser som en källa till dessa maktredskap, och som innebär att kontrollera och manipulera naturkrafterna, som djurismen anser som korrumperande, som frön till en ny civilisation. Lever vi i de varma delarna av världen, något vi borde göra, behöver vi inte elden, och tär därför heller inte på de dyrbara skogarna, som själv behöver sitt virke till gödsel för jorden. Dessutom, skulle hela mänskligheten elda med ved, vore det snart ute med skogarna. Lösningen blir att inte koka maten, utan äta som aporna, dvs. rå mat. Likaså, skulle alla jaga, skulle det snart vara ute med de vilda djuren, därför bör människan inte jaga. Högst ett småskaligt fiske tillåts.

Djurismen motsätter sig också religionen, också den av många anarkoprimitivister omhuldade animismen, som finns hos många ursprungsbefolkningar. Djurismen menar att religion är ett sjukhetstecken (djur har ingen religion), ett tecken på att det började gå fel i evolutionen, att människan började alienera sig från naturen, och uppföra sig cancerlikt. Det symboliska tänkandet kan mycket väl vara en degeneration från den tid då vi ännu var jämlikar med de andra djuren, och kan mycket väl ligga bakom vår växande maktutövning över andra djur, s.k. domesticering. Lever vi som djurens jämlikar, behövs det symboliska tänkandet helt enkelt inte, och kommer antagligen att sakta vittra bort.

Djurismen har, p.gr.a. sin i stora delar vegetarianska livsstil, ett visst sinne för hortikultur och permakultur, särskilt skogsträdgårdar, som kan användas i övergången från civilisationen till urtillståndet som apornas jämlikar, men poängen med dessa är att även dessa skall få förvilda sig efter hand. Djurismen arbetar för att alla åkrar ska få växa sig till skogar, och då kan skogsträdgårdar tjäna som en mellanform mellan civilisationen och urtillståndet, som gör att mänskligheten överlever övergången. Djurismen handlar mycket om s.k. "paradisism", att återskapa "Eden", metaforen för mänsklighetens "paradisiska" urtillstånd. Den vill inte idealisera detta urtillstånd, bara konstatera att det är bra mycket bättre än civilisationen med sina åtta timmars arbetsdagar, trots kampen för tillvaron som detta urtillstånd delar med resten av djurriket. Det paradisiska ligger snarare i att detta tillstånd inte förstör livsbetingelserna (det är ett hållbart välstånd), och exploaterar de fattiga, såsom civilisationen gör, och som nu hotar hela planetens överlevnad. För varje dag som civilisationen kör på blir det bara svårare och svårare att återvända till detta urtillstånd, och

mänsklighetens utdöende, och eventuellt hela planetens död, blir allt sannolikare. Men moralen kräver av oss att vi likafullt lever som om detta återvändande, detta Exodus ur Egypten, vore möjligt, för att minimera skadorna på Moder Jord.

2015-12-23 @ 15:47:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vetenskapsmännen är som civilisationens missionärer

Vetenskapen har genom tiderna haft stor skuld till kolonialiseringen av naturen och tredje världen. Vetenskapsmännens roll i den liknar mycket missionärernas roll i nybildade kolonier, de röjde vägen för den egentliga koloniseringen, utan att veta att de gjorde det, ja i vår tid vill vetenskapsmännen ofta rädda områdena de forskar i och de djur de forskar om, från civilisationen. Men de röjer, med sin kunskap, ändå vägen för civilisationens tillväxt i områdena de studerar, på lång sikt. För när kolonialherrarna en gång har kunskap om områdena/djuren, är vägen röjd för att manipulera och kontrollera dem. Jag har stor respekt för vetenskapen som borttröjare av magiskt tänkande, men tyvärr matar vetenskapsmännen bara ett annat slags magiskt tänkande: tron på civilisationens eviga tillväxt, på kapitalismens, konsumismens och pengarnas religion.

2015-12-23 @ 10:58:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Rewilding och "Conservation biology"

Det är underligt att man inte satsar mer forskning och pengar på "rewilding", sånt som att forska kring huruvida det är möjligt att sakta vänja våra domesticerade djur till ett fritt, vilt liv i naturen. Sådant tycker jag borde vara bland våra högsta prioriteringar, om vi vill betala tillbaka något av vår skuld till Moder Jord. Men istället går våra forskningspengar mest till helt meningslös, skadlig forskning, som bara ökar vår skuld till henne. Mänskligheten bara fortsätter sin färd utför stupet. Men som tur är finns det avvikande röster inom vetenskapen, såsom den i Norden okända vetenskapsgrenen "Conservation biology" (vet inte vad det heter på svenska). Inom den är rewilding ett erkänt begrepp. Guy McPherson är ett känt exempel på en "conservation biologist" som ser galenskapen i civilisationen. Dessa vetenskapsmän är ofta ekoanarkistiska, rentav anarkoprimitivistiska (som McPherson), och vill bevara och återställa så mycket som möjligt av den vilda naturen. Det är den forskningsgren man bör satsa på om man vill "rewilda" de domesticerade djuren.

2015-12-23 @ 10:46:00 Permalink Guy McPherson Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag och Titti går på en pilgrimsvandring i juletider

I morgon går jag och Titti Spaltro på en liten "pilgrimsvandring" från Kyrkslätt till Salo, en färd på ca. 100 km. Vi skall sedan fira jul i Åbo. Vandringen planeras ta fem dagar, så under den tiden (och under juldagarna) blir det inga inlägg här.

2015-12-18 @ 16:18:00 Permalink Kommentarer (0) Trackbacks ()

Civilisationen är en förgrovningsprocess

I den vilda naturen pågår det en ständig förfinings- och levandegörelseprocess, allt blir ständigt bara mer och mer förfinat och vackert och levande under evolutionens gång. Det är därför svanar och gamla orörda urskogar kan vara så förtrollande, sagolikt vackra.

Däremot, i civilisationen pågår det en ständig förfulnings- och förgrovningsprocess, allt blir ständigt bara mer och mer förgrovat och fult. Det är därför postmoderna städer och nya varuhus kan vara så förtvivlat fula, och det är därför postmodern poesi och konst kan vara så intetsägande och ful, till den grad att man rentav stoltserar med det fula, upphöjer det fula. Civilisationen fjärmar sig alltmer från det organiska livet och uppgår alltmer i det mekaniska, teknologiska och maskinella, det förklarar förgrovningsprocessen. Det organiska livet är nämligen ojämförbart mer förfinat än det maskinella, mekaniska livet. Och jag har också märkt, att människor som jobbar mycket med maskiner, som t.ex. byggarbetare, har en tendens att vara förgrovade i själen. Där det levande, skapande, organiska livet spirar, som t.ex. hos kulturarbetare, filosofer, poeter, konstnärer och bibliotekarier, finner man mycket mer förfinade själar, där det verkligt nyskapande sker, och det är också där civilisationens samvete finns att hitta. Byggarbetare, t.ex., är inget samvete för civilisationen, de lyder bara order. Lyder man bara order, får man en förgrovad och förstelnad själ, som mer liknar en maskin än organiskt liv. Man måste vara poet eller filosof - kunna tillräckligt distansera sig från det maskinella - för att ha mod och karaktär och intellekt att kritisera det.

Jag har också lagt märke till att för hårt arbete förgrovar själen. När man har bitit ihop tillräckligt, och piskat sig själv tillräckligt för att lyda sina överordnade, har man en tendens att kräva detta av andra också, att de andra också skall uppföra sig som maskiner. Således sprids förgrovningen som en cancersvulst.

Jag tror inte vi är skapade till hårt arbete. Det finns paleo-antropologiska studier som tyder på att stenåldersmänniskan jobbade bara två till fyra timmar per dag med jakt och insamling av föda. Jag har i mitt eget arbete som städare upptäckt att fem timmars arbete är

maximum mängd av arbete innan man börjar bli trött. Så stenåldersmänniskan jobbade aldrig häcken av sig. Och vi är inte skapade till sånt. Vi ska nämligen ha tid över för det som är viktigast i livet; kultur och socialt umgänge. Naturen och det organiska livet är milt i jämförelse med dödsmaskineriet Civilisationen.

Den västerländska, rika människan tror hon är rik när hon har alla prylar, lyxbil och lyxvilla. Men hon är utfattig på det som jag menar är den enda sanna rikedomen; tid för att förfina själen. Min far, t.ex. har aldrig haft tid att bilda sig, eftersom han haft nog att sköta med all sin rikedom, sina många bilar och sitt gigantiska hus. Denna tid till att bilda sig har jag hittat i den lucka i civilisationen som jag hamnade i under min tid som hemlös och skogsboende. Och det är för att hitta denna tid till förfining av själen, som jag återigen flyttar till skogs för att bli en skogsman. Jag vill bli en del av det skapande, förfinade, organiska livet, inte en del av det förstelnade, maskinella.

2015-12-18 @ 16:06:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (2) Trackbacks ()

Civilisationen håller på att bli gammal

Civilisationen håller på att bli gammal.

Den får inte längre samma kickar som på yngre dar.

Civilisationen är mätt på dagar,

som en gammal tyrann som blickar tillbaka,

och som kanske för första gången i sitt liv

ransakar sig själv lite grann,

undrar om det finns chans till benådning från dödsdomen,

sörjer lite halvhjärtat sina otaliga illdåd,

undrar om dess död skulle ge den förlåtelse,

nu när bara döden återstår.

Civilisationen hoppas att döden ska ske snabbt,

och att det inte skall finnas något liv efter döden,

inget helvete, ingen himmel, ingen yttersta dom,

att slutet på existensen kanske skulle försona allt.

Civilisationen håller på att bli gammal,

energin håller på att sina,

och jorden har fått feber på grund av den.

Tiden för försoningsförhandlingarna har kommit,

de görs på klimatkonferens efter klimatkonferens,

kanske skulden till Moder Jord kan återbetalas, så civilisationen slipper dö,

hoppet om det är förtvivlat,

och den tänker hett på om kanske dess död

kunde försona allt.

2015-12-18 @ 15:29:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vist sagt av Alf Hornborg

"Vi koloniserar framtiden," säger Alf Hornborg i en intervju i Svenska Dagbladet i augusti 2014. Alf Hornborg är en av mina gurusar, hans bok "Myten om maskinen" som kom ut i 2010 är en grundpelare i mitt ekologiska tänkande. Mer om den i ett eventuellt senare blogginlägg.

2015-12-18 @ 15:23:00 Permalink Alf Hornborg Kommentarer (0) Trackbacks ()

Några youtubefilmer om mig. Och ett radioprogram om mig.

Min vän Mattia tipsade mig om följande lilla film om mig från vintern 2006/2007. Den är mycket lustig. Jag har inte vetat att den finns på youtube. För dem som inte vet det finns det också en liten film på youtube om min aktion i pingstkyrkan i Jönköping vintern 2007/2008.

I den första filmen blev jag frågad av mina filmare varför jag bor i skogen i kåta. Jag svarade att det var för att då behöver jag inte jobba, jag kan göra det jag tycker om. Det svaret står jag bakom än idag. Jag tycker svaret är rentav lustigt. Detta är en del av orsaken till att jag nu har flyttat ut i skogen igen. Den största orsaken är dock omsorgen om Moder Jord och klimatet, att jag vill minska mitt ekologiska fotavtryck och vara ett exempel för andra i återgången till ursprungsbefolkningarnas livsstil.

Det finns också ett radioprogram om mig, här (rolla lite ner på sidan), som jag upptäckte nyligen, i anslutning till mina aktioner i Sverige 2008. Min kommentar till vad jag ropade i pingstkyrkan i Jönköping, är att jag underskriver allt idag, utom det där med "förbannad vare denna byggnad". Jag skulle, istället för att vilja att kyrkobyggnaderna föll ihop, uppmuntra till att använda dem till bostäder för hemlösa, flyktningar och uteliggare. Men som kyrkobyggnader är de helt värdelösa, som sådana bör de förbannas och överges.

2015-12-18 @ 15:05:00 Permalink Youtube-filmer om mig Kommentarer (2) Trackbacks ()

Två balalaikudikter

Balalaikudikten är en diktform påverkad av haikudikten, som jag uppfann ca. 2011. Vitsen med det är att skriva en minimalistisk dikt med tre ord på tre rader, lite som den ryska balalaikan har tre kanter och tre strängar. Här kommer några diktprov:

Dödens
svarta

sol

* *

Sensuellt
handslag
mikroknull

2015-12-17 @ 13:39:07 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Något om djurismen

Jag har nu kämpat i många år med min filosofi "djurismen", som jag hittade på 2010, och presenterade i min bok "Djurisk teologi" samma år. Stundom har jag tagit avstånd från den, och stundom har jag omfattat den. Den är så radikal och ute på ytterkanten att det är lätt att skämmas över den. Idag omfattar jag den av hela hjärtat, men det är på tiden att uppdatera definitionen av den. Det kommer här:

Djurismen är en filosofi skapad av skogsmannen Lars Larsen, som menar att människan är ett djur bland andra djur (står inte över djuren), men har avlägsnat sig från sitt djuriska ursprung och byggt civilisation i dess ställe, som innebär ett förtryck av det djuriska, en alienation från det djuriska. Vi skäms helt enkelt över vår djuriska natur. Frälsningen ligger, enligt denna filosofi, i att åter börja leva i harmoni med sin djurnatur, i att åter närma sig sitt djuriska ursprung genom "rewilding", att avveckla civilisationen och leva som de vilda djuren och ursprungsbefolkningarna, eller snarare de av dem som lever enligt sina vilda förfäders ociviliserade livsstil. Djuren ses som människans moraliska förebilder, alla djur utom människan lever i harmoni med sin natur, sitt ursprung, och kan visa vägen för människan tillbaka till det vilda, det djuriska och naturliga. Det djuriska anses inte av djurismen som något skamfullt, "människans lägre natur", sinnebilden för allt "lågt" och perverst, nej, djurismen menar att djuren, enligt ett ekologiskt synsätt, lever ett högst moraliskt liv, eftersom de lever i harmoni med ekosystemet, genom sin askes och instinktivt valda fattigdom. Djurismen kritiserar speciesismen (ungefär "art-rasism) och anser att människan inte ska vara herre över djuren, utan hon ska vara deras jämlike och efterföljare, ja djuren är överlägsna den civiliserade människan i moraliskt hänseende, ty de förstör inte sina och andras livsbetingelser, ekosystemet. Människan håller ju på att förstöra planeten, något som vi ser i t.ex. den globala uppvärmningen.

Djurismen menar att alla djur, både vilda och domesticerade, har den medfödda rätten att vara fria i naturen, utan bås och band, och att det

är en stor skam för mänskligheten att den har djur i fångenskap. Djurismens mål är att återskapa de forna stora skogarna, att låta åkrarna växa sig till skogar igen, och att de fångna djuren sakta men säkert får släppas fria i dessa skogar. Det är "utopin" som djurismen strävar efter. Och den menar att även om detta är ouppnåeligt, bör moralen få sin riktning av detta mål, vi behöver sträva mot detta, även om det skulle innebära civilisationens kollaps (jag förespråkar dock en kontrollerad nerväxt, kontrollerad avveckling av civilisationen).
Djurismen menar inte att djuren är moraliskt perfekta, bara att de instinktivt har det som är all morals kärna; respekten för livet, vårdandet av ekosystemet, livsbetingelserna. All moralisk strävan är förgäves om bara denna enda sak fattas. Och om detta finns med i moralen, är alla de mindre moraliska försyndelserna sekundära. Det gäller att finna kärnan, det väsentliga, i moralen, som jag med Albert Schweitzer menar är "vördnad för livet". I detta hänseende bör vi efterfölja djuren, och leva som fria, "ädla vildar" i skogarna.

2015-12-17 @ 13:29:00 Permalink Djurism
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Min diktsamling "Gråt"

Jag har nu lagt min diktsamling "Gråt" från 2007 upp på en blogg. Jag har tagit med de bästa dikterna, och lagt till bara en dikt.

2015-12-16 @ 14:21:00 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Klimatet och Immanuel Kants kategoriska imperativ

Det finns en viktig orsak till varför jag flyttar till skogs, för att bo i tält och i min lilla hydda i Nackareservatet utanför Stockholm. Denna orsak heter på filosofiska "Kants kategoriska imperativ", och innebär "Handla endast efter den maxim genom vilken du tillika kan vilja att den blir en allmän lag" (Wikipedia).

Det är för att detta imperativ inte följs, som vi ser att klimatet håller på att rubbas alltmer. Vi västerlänningar lever helt enkelt inte som vi lär, vi är dåliga exempel för andra med våra utsläpp. Vi måste nämligen handla så att tredje världen också kan följa vår livsstil, med tillfredsställande resultat, dvs. så att klimatet räddas.

Så länge vi inte radikalt, i vår livsstil, tar avstånd från den västerländska livsstilen med sina höga utsläpp, så kommer inte klimatet att räddas. Så enkelt är det. Vi måste nermontera hela civilisationen, om klimatet ska ha någon chans, och även då kan det vara för sent. Men även om det vore för sent, måste vi ändå leva så att så lite skada som möjligt sker. Vi vet ju inte huruvida andra arter än människan kan överleva efter att mänskligheten dött ut. Vi måste

leva som om vi kunde lindra skadorna som Moder Jord och andra arter tilldelas p.gr.a. klimatförändringarna, och om inte annat, så i alla fall ge dessa lite mer livstid. Varje eko-gärning har betydelse, p.gr.a. detta. Vi kommer inte undan med att säga att det är för sent för klimatet att räddas.

Är det inte ganska uppenbart att de enda människorna på vår jord som lever hållbart, är ursprungsbefolkningarna, eller de bland dem som ännu håller fast vid sina vilda förfäders livsstil? Varför börjar vi då inte leva som dom? Vad är problemet? Varför belönas inte gärningar som åsyftar att återvinna ursprungsbefolkningarnas livsstil, som att bygga skogsträdgårdar (eller låta åkrarna bli skogar) och bo i tält, tipin, små hyddor eller jurtor?

2015-12-15 @ 15:29:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Samarbete istället för tävling

"When European missionaries taught Australian Aborigine hunter/gatherers how to play "football" back in the early 1900s, the Aboriginal children played until both sides had equal scores: that was when the game was over, in their mind, and it boggled the British missionaries who taught them the game. The missionaries worked for over a year to convince the children that there should be winners and losers. The children lived in a matrilineal society that valued cooperation; the Englishmen came fron a patriarchal society which valued domination."

(från den fantastiska boken "The last hours of ancient sunlight" av Thom Hartmann)

2015-12-15 @ 14:44:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om utopin och moralen

Civilisationen har sjunkit så djupt ner i mörkret att den anser ursprungstillståndet, normaltillståndet för människan, det vi levde i, i största delen av mänsklighetens historia, att vara utopiskt. Således avfärdar den varje krav på radikal förändring och avveckling. Men även om detta tillstånd vore utopiskt idag, måste vi hålla fast vid detta ideal om vi skall ha någon chans att handla moraliskt. Moraliskt handlande närs nämligen huvudsakligen av utopier, av de höga mål man strävar efter. Det är utopierna som ger moralen dess riktning. Alla jobbar för någon slags utopi, även om man inte erkänner det. Civilisationens främsta utopi är t.ex. "evig tillväxt." En

total omöjlighet. I jämförelse med den är längtan efter människans ursprungstillstånd rena realismen.

2015-12-14 @ 16:11:00 Permalink Utopier
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag vill inte börja jobba

Jag vill inte börja jobba.
Jag jobbar redan. Jag är anställd
av Moder Jord. Jag jobbar för
Det Nya Jerusalem,
paradiset på jorden,
som ska byggas genom permakultur
och skogsträdgårdar.
Jag jobbar för att åkrarna ska bli till skogar.
Samhället har kommit för sent till mig,
jag är redan anställd, och betalar skatt
enbart till mitt enda fosterland, Moder Jord.
Jag vägrar att betala skatt till dödsmaskineriet.
Jag vägrar tjäna civilisationen.
Nej, Det Nya Jerusalem skall byggas
genom bildning och permakultur.
Vi skall förfina och levandegöra själen och jorden,
och få betongförgrovningen på fall,
så att skogarna, mullens förfinade, levande bildning
kan få växa sig starka igen,
fulla av fruktträd, nötträd och bärbuskar.
Djuren är mina arbetsgivare.

2015-12-14 @ 16:05:00 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Från "I arbetets utkanter", av Tomas Tranströmer

Mitt under arbetet
börjar vi längta vilt efter vild grönska,
efter Ödemarken själv, bara genomträngd
av telefontrådarnas tunna civilisation.

2015-12-14 @ 15:59:00 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Utdrag från boken "The world after cheap oil"

Här några utdrag från den mycket viktiga boken "The world after cheap oil" (2015) av finnarna Rauli Partanen, Harri Paloheimo och Heikki Waris:

"Many of these reports say that the peaking of all liquid fuels will probably happen during this decade - within a few years´ time. More specifically, many predict a kind of supply crunch to happen

between 2015 and 2018, which will be due more to lack of investments.Given the long lead times of developing oil production those investments needed to be made years ago. This also makes it possible to see the crunch coming in advance."

"The price area where both the global economy and the societies of oil producers can function without major problems, is getting smaller every day."

"The production profile from a shale oil (or shale gas) well is quite different from a conventional oil well. It rises fast to its initial production (IP), which is usually also its maximum production. After that, the well starts a rapid depletion. In 2 years the production will have fallen by 80-90 percent on average. After 5 years, a well in Bakken is producing 33 bpd on average. Taking all the producing wells together, they deplete at an annual rate of about 40 percent, compared with the 5-7 percent of conventional wells. Also, as the plays mature, the average IP starts to decline as the best spots are drilled first. This leads to faster and faster drilling just to keep production at current levels, let alone grow. In 2012, 25,000 new oil wells were drilled in the U.S., while the same level of production took only 5,000 new wells in 2000."

Och jag går och hoppas på en ordentlig oljekris, så att klimatet kan räddas! Denna boken gav mig i alla fall lite hopp.

2015-12-14 @ 15:53:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Är livet på jorden värt sitt lidande?

Gör lidandet på jorden
att det vore bättre
om livet på jorden inte fanns?
Är livet på jorden värt allt lidande det innefattar?
Har filosofen Eduard von Hartmann rätt
när han menar att allas slutliga självmord
vore det rätta och sanna slutet?
Är inte ett enda cancerbarns obeskrivliga lidande
nog för oss, så att vi började hoppas
att livet på jorden självt snart ska ta slut?
Kanske livet på jorden var värt sitt lidande
i ursprungstillståndet på stenåldern,
men nu, i händerna på cancersvulsten Civilisationen
har lidandet blivit så massivt
att det vore bättre om livet på jorden inte fanns.

2015-12-11 @ 12:42:00 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Tyst är kosmos

Tyst är kosmos.
En liten tid gör vi några märkliga ljud,
sedan återgår allt till den tystnad
det kom ifrån, till ursprunget.
Tyst är kosmos. Ingen Gud
är där och bryter tystnaden.
Och ljuden från civilisationen -
knappt märkbara.

2015-12-11 @ 12:30:00 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Arvo Pärts stumma musik

Arvo Pärt lagar underliga ljud
Peak sound, ljudtoppen, den-klassiska-musik-toppen
innan allt börjar tystna,
han lagar underliga sorgeljud,
en djup, djup sorg över allt som gick fel,
en sorg över framtida generationers svåra öde,
en nästan stum sorg,
där döden är överallt närvarande,
han spelar för framtida generationer, stum av sorg,
denna förstummade requiem-musik.

2015-12-08 @ 16:29:00 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att sörja på förhand

Grieving in advance: The sixth Extinction, av Elisabet Boleman-Herring

2015-12-08 @ 15:21:00 Permalink Sorg
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Det som lever i skymning

Den här dikten skrev jag 2005, jag tycker mycket om den:

det finns en daggdroppe kvar på lövet
den faller
tungt ner på skymningens trolska fiol
glider mjukt ut över strängen
och den spelar färger och sagor ut över himlen
det dagas
det barnas på rosa kvällshimmel

ett barn lever bara om natten
när verkligheten är tyst som en sovande svan
och borrar sin skarpa näbb in under sin milda vinges skydd

en daggdroppe lever av natten
det spröda i människan lever
av några få ögonblick
då tårar skymmer blicken

2015-12-07 @ 17:44:00 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

.
"Given that oil is a non-renewable resource, the faster we produce it today, and the morer aggressively we try to keep production high, the steeper the decline will be when it begins."

(Rauli Partanen/Harri Paloheimo/Heikki Waris i boken "The world after cheap oil")

2015-12-05 @ 13:57:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Oljeholisterna

"Oljeholiska nationalekonomier skiljer sig, för att uttrycka det drastiskt, inte särskilt mycket från narkomaner, för vilka framtiden är likgiltig så länge de bara får tag i nästa fix.

(Claus Leggewise/Harald Weltzer från boken "Slutet på världen så som vi känner den")

2015-12-05 @ 13:52:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Civilisationsmonstret

"Don't talk to me about sustainability. You want to question my lifestyle, my impact, my ecological footprint? There is a monster standing over us, with a footprint so large it can trample a whole planet underfoot, without noticing or caring. This monster is Industrial Civilization. I refuse to sustain the monster. If the Earth is to live, the monster must die. This is a declaration of war."

(från detta blogginlägg)

2015-12-03 @ 09:54:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hoppas att Gud har sinne för miljöetik

Om Gud finns, så hoppas jag att han har ett aldrig så litet sinne för miljöetik, att han inte är som sina representanter på jorden, som lever och talar som om miljöproblemen inte finns överhuvudtaget (gå bara in på en gudstjänst var som helst). Annars kommer jag nog ganska säkert till helvetet. Men om Gud verkligen bryr sig om Moder Jord, då har jag kanske ett hopp om att bli benådad, ty detta har varit min huvudsak i över tio år nu.

Jag hoppas att Gud liknar vår biskop i Borgå Stift, Björn Vikström, som är en av de få troende jag känner som tar miljöetiken på allvar. Och som har modet att bekänna att han är en klimatförnekare i praktiken. Jag hade honom som lärare i en kurs i miljöetik vårvintern 2009 på Teologiska Fakulteten vid Åbo Akademi.

2015-12-03 @ 09:41:00 Permalink Gud Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

Forskare vid University of Leicester varnar för att den globala uppvärmningen kan hota planetens syreproduktion, enligt denna artikel.

2015-12-03 @ 09:16:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

David Wasdells film

En viktig film av klimatforskaren David Wasdell: Climate dynamics. Facing the harsh reality of now. Han ger en bra bakgrundsbild till klimatkonferensen i Paris. Och man får en bild av läget som inte vanligtvis syns i media, och som motsäger ganska radikalt IPCC:s bild av läget.

2015-12-02 @ 18:54:00 Permalink David Wasdell Kommentarer (0) Trackbacks ()

Själv-stränghet

Antingen är vi stränga mot oss själva - genom att avstå från civilisationens bekvämligheter och lyx - eller så kommer Moder Jord att vara sträng mot oss - när hon är döende, och inte ger oss mat längre. Det finns ingen undanflykt från strängheten. Livet är hårt ibland. Naturen är karg. Tänk på hur rådjuren uthärdar vinter efter vinter. Jag tycker det är otroligt. Skulle inte vi då kunna uthärda vintrarna i hyddor och tält, lite grann i rådjurens efterföljd? Det finns ingenting billigt i naturen. Allt har sitt pris.

Men jag tror vi bara har rätt att vara stränga mot oss själva, och således gå före med exempel. Jag tror inte vi har rätt att vara stränga

mot andra (förutom när det gäller brottslighet). Allt måste vara frivilligt. Men det kan vara nyttigt att upplysa dem som vill slippa undan billigt om att dom bara samlar strängheten till slutet, om dom inte nu praktiserar själv-stränghet. Det blir som att dom som försöker slippa undan att borsta tänderna, till slut måste betala för dyra och smärtsamma tandläkarbesök.

Så blir det också med döden. Dör vi innan döden, då dör vi inte när vi dör, sade de gamla mystikerna. Sättet som samhället sopar döden under mattan gör att vi får dödsskuld, vi skyller naturen dödar. Till slut blir skulden så stor att mängder av människor dör som flugor, när själva Moder Jord börjar dö.

2015-12-02 @ 17:08:00 Permalink Döden
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om klimatdemonstrationen

Klimatdemonstrationen i städerna 29.11.2015 - en liten ficka av förnuft i ett hav av galenskap.

2015-12-02 @ 17:01:00 Permalink
Klimatdemonstrationer Kommentarer (1) Trackbacks ()

Silverblicken

Vad staten än tar tag i, och gör till sitt, förvandlas det till aska och avfall. Allt blir tråkigt i statens och etablissemangets händer. Ta t.ex. moralen. I statens händer förvandlas den till urtråkiga, torra, tjocka lagböcker.

Däremot, vad den vilda naturen än tar tag i, och gör till sitt, förvandlas det till guld. Bajs blir till näringsrik jord, skogens guld, i händerna på skogen. Övergivna städer blomstrar snart i händerna på den vilda naturen, och murarna och väggarna fylls av vacker mossa och sköna klängväxter.

Det är för att den vilda naturen har "silverblicken", som den kristne mystikern Hjalmar Ekström (1885-1962) talade om. Den är Kristusblicken som avkläder allt dess sanna väsen, som ser in i allt, som ser bakom allt, så att man ser värdet i vardagens små ting, ja även i sopor och bajs. Det är i de små, föraktade tingen som silvret finns, enligt silverblicken. Silverblicken har ingen sans för det pråliga och bombastiska. Dess blick är underjordisk, ser allt med en undergroundblick, så att det som människorna i civilisationen försmår, det tar den vara på, såsom t.ex. bajs och avfall och matrester. Jag ser t.ex. att hundar har silverblicken. De lever av de små tingen som civilisationen försmår och inte tar vara på, t.ex.

andra hundars kisslukt i knutarna och kring stolpar och träd. Hemlösa har också en sådan blick, ibland.

Att få silverblicken är helt avgörande för jordens framtid. Det är i de små tingen i vardagen som jordens framtid avgörs. Av vanliga medborgare. Politikerna kommer inte att rädda oss. Vi måste vara trogna i det lilla, om det ska ske en förändring. För de stora sammanhangen består av miljarder av människor som gör små val. Inte äta kött. Inte köra bil, knappt tåg, buss och tunnelbana. Gå, cykla. Bo i hyddor och tält. Inte använda el. Ta vara på soporna, kompostera maten och bajset. Vattna med kisset. Vi måste se värdet i dessa små handlingar, se dem med silverblicken. Då blir vi trogna i det lilla.

2015-12-02 @ 17:00:00 Permalink Silverblicken
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Den tråkiga staten

Jag tycker det mesta staten gör är urtråkigt. Och jag tycker det mesta den vilda naturen gör är mycket spännande! Staten - den vilda naturen - två ytterligheter.

Jag tycker ekologi och grön filosofi är mycket spännande. Men när staten tar det i sin mun, blir det ofta tråkigt. Det blir torr vetenskap av det. När staten ska vara grön, handlar det nästan alltid om ny teknologi. Att tekniken ska frälsa oss. Det tycker jag är en tråkig önskedröm. Mycket mer spännande är att återvända till ursprungsbefolkningarnas livsstil, i Sverige till de forna samernas livsstil. Och sluta löneslava. Odla sin egen mat.

Och jag har lagt märke till en sak. De som sysslar med tråkiga saker, de blir också själva tråkiga.

2015-12-01 @ 13:06:00 Permalink Staten
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Jag tar din hand och går med dig dit myror gråter

Den här dikten skrev jag 2007. Jag tycker mycket om den, den är en av mina bästa dikter någonsin.

jag tar din hand och går med dig dit myror gråter
jag skog din hand och går med dig dit myror gråter
jag liv din hand och går med dig dit myror gråter
jag tar din hand och går med dig dit myror gråter

jag tar din hand och går med dig dit floder gråter
jag hav din hand och går med dig dit floder gråter
jag strand din hand och går med dig dit floder gråter
jag sakta ljud din hand och går med dig dit floder gråter

jag tar din hand och går med dig dit kvällar gråter
jag löv din hand och går med dig dit kvällar gråter
jag djur din hand och går med dig dit kvällar gråter
jag skymnigt grodedöd din hand och går med dig dit kvällar gråter

jag tar din hand och går med dig dit människor rinner
jag gråt din hand och går med dig dit människor rinner
jag rinner din hand och går med dig dit människor rinner
jag stilla människor din hand och går med dig dit människor rinner.

Kommentar:Den här dikten är väldigt influerad av verbismen, ett lyriskt verktyg som jag hittade på vid tiden då den här dikten skrevs. Den går ut på att man verbifierar språket, genom att använda substantiv som om de vore verb, på olika sätt. På så sätt försöker man få till stånd ett språk som är verb-betonat, istället för substantiv-betonat. Det senare är fallet med det civiliserade språket. Ett verb-betonat språk är mer som urbefolkningarnas språk, ett språk i rörelse, ett levande språk. Språket dör när det får för många substantiv, när det blir ting-baserat.

2015-12-01 @ 11:20:00 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

.
"A culture that depends on conquest for survival is not sustainable when the limits of worldwide resources are approached." (Thom Hartmann)

2015-12-01 @ 11:10:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Klimatdemonstrationen 29.11.

På söndag var jag och Titti på klimatdemonstration i Stockholm. Den hölls i anslutning till klimatkonferensen i Paris som tog plats igår.

Jag bar på ett plakat där jag hade skrivit: "Låt naturen göra comeback". Det plakatet skulle jag vilja bära också utanför klimatdemonstrationen, överallt där jag går i Stockholm. Det summerar på ett väldigt fint sätt det jag kämpar för.

Jag var gråtmild i början av demonstrationen, jag rördes av att så många (4000) tog klimatet på allvar.

När vi marscherade från Norra Latin till mynttorget, ropade vi slagord såsom:

"Sista chansen i Paris, annars smälter all vår is!"

"Say hey, say ho, the climate change has got to go!"

"Vad ska vi göra? Rädda klimatet! Vad ska vi göra? Rädda klimatet! När? Nu! När? Nu! När, när, när? Nu, nu, nu!"

"Internationell solidaritet! Vi har bara en planet!"

2015-12-01 @ 11:09:00 Permalink Klimatdemonstrationer Kommentarer (1) Trackbacks ()

Leve det sköra livet!

När jag åker buss, är det de små ojämnheterna i vägen som får bussen att vagga mig som i en livmoder, och som får mig att njuta av bussresan. På samma sätt är det i livet i stort, det är de små ofullkomligheterna, de små sprickorna i asfalten, där maskrosor gror, som gör livet värt att leva, som påminner oss att livet finns, att allt är inte bara förstelnat liv, dvs. civilisation. Länge leve det sköra och det svaga livet! Låt oss omfamna svagheten, ty om det är något som kommer att rädda vår planet från att dö, så är det solidariteten med allt som är svagt, parat med ett förakt för allt som är stort, pråligt och bombastiskt, ja osårbart. Naturen är sårbar, till skillnad från civilisationen, naturen får lätt feber. Men civilisationen bara fortsätter och fortsätter, iklätt sitt pansar; teknologin, tills den har sågat av grenen den sitter på, dvs. tills Moder Jord dör. Vi kan bara rädda Moder Jord genom att själva bli svaga och sårbara, med risken för att vi kollapsar. Men om vi skulle kollapsa, är det värt att minnas att det är i Moder Jords famn vi kollapsar, hon står på vår sida i kollapsen. Allt i livet står på vår sida, allt utom civilisationen, som har ställt sig utanför livet, blivit fiende med själva livet. Men den fysiska verkligheten är på vår sida, vår kropp är på vår sida, allt som är sant och verkligt är det. Civilisationen är inte verklig, den är ett tankevirus, en sjukdom, en cancer, ett overkligt tanke-matrix. Civilisationen är en flykt från verkligheten, lika irrationell som religionen. Den är drömmen om det stora, bombastiska, osårbara, perfekta livet. Den vill inte veta av någon svaghet och skörhet, vill inte veta av slutet, döden. Men för Moder Jord är inte döden farlig, den är en del av livet, en av livets förutsättningar. Skulle döden vara farlig, ja då skulle själva livet vara något ont, ty livet bygger på

döden. Men vi vet av god erfarenhet att existensen är något gott, att den har ofantligt starka läkande krafter. Det är bara civilisationen som är som ett sår som inte läker, en cancer som inte går över. Om civilisationen vore det enda som finns, ja då vore existensen sannerligen ond. Likaså om det finns eviga himlar och eviga helveten. Men döden gör att allt lidande tar slut en gång. Livet står på vår sida, livet är något gott. Därav livslusten, därav kampen för att inte dö. Men när vi är mätta på livet, och har gjort det vi ska, då välkomnar vi döden, ty vi vet att den innerst inne står på livets sida, är något gott. Vi behöver inte evigheten. Den är en av civilisationscancerns fula önskedrömmar, som gör både saligheten och lidandet eviga. Men vem kan vara salig i evighet när man vet att andra torteras i evighet? Bara sadister. Sannerligen är detta en ohyggligt ful önskedröm, som verkligen avslöjar civilisationens perversitet. Nej, låt oss istället drömma om en framtid för våra efterkommande bland människor och andra arter! Det är det enda liv efter döden som det är värt att önskedrömma om och kämpa för. Det sköra livets fortsättning!

2015-12-01 @ 10:53:00 Permalink Döden
Kommentarer (2) Trackbacks ()

Civilisationens desperata slavar

Det finns en scen i filmen "Ben Hur" där Ben Hurs galärskepp har blivit överfallen av pirater, och börjar sjunka. De slavar som ror båten är fastkedjade i båtens golv, och börjar riva och slita i sina kedjor för att slippa drunkna. De går sedan under med båten. På samma sätt kommer det att finnas många människor som river och sliter i sina kedjor när civilisationen sjunker, och går under. Hela deras liv har kretsat kring civilisationen, så mycket att när civilisationen går under, så går de under. Jag tror detta kommer att ske särskilt för den rika delen av västvärlden. För de rika är civilisationens undergång deras undergång. De fattiga, särskilt i tredje världen, är redan på bottnet, för dem är kollapsen snarare en befrielse, särskilt för ursprungs-befolkningar och fattiga bönder, ty de har investerat i naturen, t.ex. i odling och hantverk. För dem är civilisationens undergång lika med tillgång till mark att odla på, det de har varit intresserade av från början - självförsörjning. De rika har sällan sådana intressen. De förlorar allt de har investerat i; oljebolagen, kol och naturgas, kärnkraft, alla möjliga slags industrier, lyx osv. De fattigas intressen ligger nära jorden, naturen, och störs därför inte i lika stor grad av en civilisationskollaps. Ursprungsbefolkningar i skogarna kommer knappt att lägga märke till civilisationens kollaps, om den kollapsade idag. Värre är det i en avlägsen framtid, då klimatförändringarna sätter in på allvar. Då kommer alla antagligen att drabbas lika mycket efter hand. Men det

finns en stor chans att civilisationen kollapsar långt innan klimatförändringarna tar kål på den, p.gr.a. sinande tillgång till olja, naturgas och kol. Det är också det jag går och hoppas på, ty det skulle inte bara vara gott för de fattiga, utan även för klimatet. Det skulle ge oss mer tid innan klimatet tar kål på oss.
Därför uppmanar jag dig att bli fattig och investera i naturnära ting innan kollapsen kommer! För kollapsen kommer, det är inte fråga om att, utan när, och desto tidigare, desto bättre. Antingen tar resursbristen (olje- och gas- och koltoppen) oss, eller så tar klimatförändringarna oss. "We can´t sustain the unsustainable forever" (Guy McPherson).
Men även i en kollaps förorsakad av klimatförändringarna har de fattiga och lidande en fördel framför världens rika. För de förra är redan vana vid kollapsen, och skulle kanske betrakta döden som en befrielse. Att vara fattig och naturnära betyder också att vara nära döden, vän med döden.

2015-12-01 @ 10:33:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att bli en kompost

Jag är mycket fascinerad av komposter. Jag skulle vilja bli en levande kompost. Jag skulle önska att min mage var en kompost, att mitt bajs blev till jord igen. Nu vet jag inte vad det blir av det. Ja, vart tar vårt bajs vägen egentligen? Är det någon som vet? Vad som sker i civilisationens bakgata, eller källare, är det få som vet något om.

2015-12-01 @ 10:24:00 Permalink Kompost Kommentarer (1) Trackbacks ()

Jag havar i ljus

Den här dikten skrev jag 2007. Den tycker jag mycket om:

Jag havar i ljus.
Jag ljusar i hav.
Hav jagar i ljus.
Hav ljusar i jag.
Ljus havar i hav.
I havar jag ljus.
Jag i havar hav.
Ljus hav jagar i.
Jagar ljus hav hav.

Jag svinner i ljus.
Jag ljusar i svinn.
Svinn jagar i ljus.

Svinn ljusar i jag.
Ljus svinner i svinn.
I svinner jag ljus.
Jag i svinner svinn.
Ljus svinn jagar i.
Jagar ljus svinn svinn.

Jag gråter i ljus.
Jag ljusar i gråt.
Gråt jagar i ljus.
Gråt ljusar i jag.
Ljus gråter i gråt.
I gråter jag ljus.
Jag i gråter gråt.
Ljus gråt jagar i.
Jagar ljus gråt gråt.

2015-11-27 @ 15:04:58 Permalink Dikter Kommentarer (1) Trackbacks ()

Lamm-stammandet

Lovad vare

det sköra lamm-stammandet,
det vackra lamm-famlandet,
i naturens famn-ramlandet,
det slutliga hamn-skramlandet,
då båten går i land-gamlandet.

2015-11-27 @ 14:57:44 Permalink Dikter Kommentarer (1) Trackbacks ()

Naturens återkomst

Jag saknar de stora skogarna från den gång de var talrika på jorden. Jag offrar gärna mitt liv för att få tillbaka något av de forntida stora skogarna, även om det skulle betyda svältdöden. Jag drömmer om en mänsklighet som är ädel nog för "avskapelsen" - Simone Weils term för att stiga åt sidan för att annat liv än en själv kan få plats. Det var så hon tänkte sig att Gud skapade världen. Jag drömmer om att mänskligheten skulle stiga åt sidan, så att icke-mänskligt liv kunde blomstra igen, att vi kunde bli som Simone Weils Gud. Jag drömmer om att vi läte åkrarna bli till skogar igen. Så Naturen kunde göra comeback. Vi behöver nämligen ingen människas återkomst, ingen Jesu återkomst. Vi behöver Naturens återkomst, innerligen. Att Moder Jord kunde överleva febern, klimatförändringarna, efter att mänskligheten dött ut.

2015-11-27 @ 14:53:00 Permalink Gud Kommentarer (0) Trackbacks ()

.
"Det är närmast perverst hur duktiga vi människor är på att förtränga det som händer runtom oss."

(Axel Vikström)

2015-11-26 @ 18:22:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

.
"För humanitär aktivism skulle ju inte behövas om makthavarna brydde sig lite mera om människoliv än om tillväxt.

(Axel Vikström)

2015-11-26 @ 18:21:00 Permalink Citat
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Hycklarna i Paris

Delegater från hela världen
flyger till klimatkonferensen i Paris
för att förhandla om att minska utsläppen.

Det är pratandet som gäller,
inte att vara ett exempel
i sin egen livsföring.

Nej, världen fortsätter att prata på,
följer delegaternas exempel,
och lyxen och de talrika flygresorna
fortsätter som förr.

2015-11-26 @ 18:18:00 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Det efterlängtade misstaget

När skall civilisationen
göra en så ful miss
att den tappar sitt ansikte
och visar vem den egentligen är?

När skall den vilda naturen
i misstag göra en så vacker blomma
att den återvinner sitt ansikte
och visar vem den egentligen är?

2015-11-25 @ 19:23:00 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

De hemlösa

De hemlösa

smyger omkring i civilisationen

som rådjur i skogen.

Deras ekologiska fotavtryck

går nästan inte

att avläsa.

2015-11-25 @ 19:11:00 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Nina Södergren om döden

Om att få somna

som en gammal grizzlybjörn i idet.

(Nina Södergren, en fin poet som nyss dog, 90 år gammal)

2015-11-25 @ 16:53:00 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Vi måste våga göra fel

Vi måste våga göra fel. Civilisationen tål inga fel. Den är totalitär "hygien" och perfektion. Vi måste våga göra fel, våga famla litet i mörkret, annars hittar vi aldrig den tillstängda öppningen mot ljuset.

Civilisationen tål inte att vi rör på oss, famlar. Den vill att vi ska stelna till perfektion som en staty. Den slår ner på oss genast när vi börjar famla, fela. Men vi måste fela för att nå fram.

Vi måste våga leva farligt, våga språnget ut i mörkret. Kanske kommer vi aldrig fram, men då har vi i alla fall levt.

Civilisationen är så rädd för döden att den har blivit rädd för själva livet, för famlandet, stammandet, lamm-stammandet, svagheten i det sköra livet. Den tål inte livet, tål inte det vilda, tål inte de stora, vilda skogarna, utan vill förvandla alla urskogar till åkrar, eller trädåkrar för skogsindustrin.

Civilisationen tål inte ens att man tänker fel, tänker man för fel blir man inlåst på sinnessjukhus. Men vi måste våga famla, våga tänka lite fel, våga posta lite galna blogginlägg för klimatets skull, för vår planet är sjuk på grund av brist på liv, det mesta har dött, blivit civiliserat.

Vi måste våga stå i vägen för detta ohyggliga civilisationsmaskineri, våga sabotera denna livshatande dödsindustri, som vill ta kål på allt som är vilt, allt som är "lite fel". Men Moder Jord vårdar och älskar alla som är lite fel, alla utvecklingsstörda, alla haltande duvor,

alla rovdjur, alla vildar. Det enda Moder Jord inte kan klara av är perfektionsmaskineriet Civilisationen. Den är så fel att "fel" blir ett för svagt ord. Civilisationen är en himmelskrikande katastrof. Ett Babelstorn som har nått till himlen, så att människan har börjat leka Gud, den yttersta hybris som tänkas kan.

P.gr.a. civilisationen lever otaliga människor och andra arter i helvetiska förhållanden. Ja civilisationen hotar själva planetens överlevnad. Vi måste sabotera detta, och våga göra fel.

I den vilda naturen finns det inga fel. Ty det som är "fel" används av naturen till nytta för kretsloppet. Det är litet som att det inte finns någon smuts i naturen. Det är civilisationen som har hittat på smutsen och felen, eftersom civilisationen är det enda som är verkligen smutsigt, verkligen fel.

Ner med tyranniet!

2015-11-25 @ 16:45:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (1) Trackbacks ()

Statuspryl

Jag vill inte vara någon statuspryl i de rikas händer.

2015-11-24 @ 15:05:00 Permalink Rikedom Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om den andliga döden

De flesta civiliserade vuxna människor har dött andligen. När man har dött andligen, uppstår ett stort tomrum. De flesta försöker fylla det med något. Det man för det mesta lever av därefter, är *status* och det *att ha makt över andra*. Dessa två ting är ofta det som återstår i livet efter den andliga döden. Därför, akta dig för att hamna i etablissemanget, där man just lever av dessa två ting!
Etablissemanget är och har alltid varit full av andligen döda själar. Kändisskap är den kortaste vägen till den andliga döden. Vägen till att bli "divig", snobbig och arrogant. Vägen bort från den ödmjukhet som vi delar med djuren och allt det vilda, och som är förutsättningen för allt liv.

När man blir etablerad, slutar man som oftast att vara grus i det fruktansvärda samhällsmaskineriet. Vad kan man annat, man får ju sparken om man motarbetar sina chefer, ledare eller sitt förlag.
Att vara etablerad, det är att bli löneslav. Få ting är mer själsdödande än löneslaveri åtta timmar (eller även mindre) per dag. Livet blir

fullt av döda ritualer, ja döda ceremonier. Man gör inte längre det man gör av inre drift, utan för att man blir tillsagd. Och man skjuter ansvaret ifrån sig, och tänker sällan på de konsekvenser ens arbete har för miljön och de fattiga i tredje världen. Den andliga döden innebär att man blir en "snäll" kugge i samhällsmaskineriet.

Akta dig för den andliga döden, det är bättre att vara fysiskt död än andligt död! Undvik att komma i tidningarna, det kan rädda dig från kändisskap. Och skulle du bli känd, så bryt upp, bryt upp! Rym! Fly! Flytta utomlands! Byt miljö! Så du kan starta om från noll!

Det gäller att bli som djuren här, de vilda djuren. De är aldrig kända i civilisationen, utan lever i djup anspråkslöshet och fattigdom. De smyger omkring, och har minimalt ekologiskt fotavtryck. Djuren har inga behov att bli kända. Lev så att du inte har behov av att bli känd! Dvs. gör det du älskar, så att du inte kräver lön för det du gör! Kändisskap är också en form av lön, en form av pengar. Arbeta ideellt istället för för lön! Kravet på lön och kändisskap kommer av att man måste kompensera för det faktum att man inte njuter av det man gör. Älskar man verkligen sitt liv, då utför man det gratis, för då är livet sin egen lön, såsom det är det för rådjuren.

Du frågar dig kanske hur du då ska betala hyran, eller om det inte är fel att snylta på staten, om man blir försörjd av staten. Mitt svar är; lev så att du inte behöver pengar! Allt är bättre än löneslaveri och den andliga döden! Bo i ett tält i skogen, och odla din egen mat, för att bevara dig själv från den andliga döden! Vi måste följa de vilda djurens exempel om vi ska bevara vårt andliga liv, och planetens hälsa.

Lönemoralen korrumperar oss, för det får oss att göra det vi gör för att få lön, istället för att göra det goda för det godas egen skull. Lönemoralen gör att vi inte tar ansvar för våra handlingar, ty där är lönen det viktiga, inte ifall det vi gör är rätt eller fel. Lönen rättfärdigar allt vi gör, vare sig det är rätt eller fel. Och nästan allt i civilisationen är fel. Det går nästan inte att jobba med något i civilisationen, som inte skulle vara till skada för människor och miljö på något sätt. Så hoppa av ditt jobb, och börja göra det du tycker om istället! För allt man tycker om blir tråkigt när det förvandlas till jobb, det blir till löneslaveri. Förstås kommer bristen på pengar att begränsa vad du kan göra när du är fri, men det gör också att dina intressen blir mer ekologiska, så att du gör ekologiska saker! Som t.ex. att jobba med odling och kompostering.

2015-11-24 @ 14:31:00 Permalink Döden
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ingen koldioxidbudget

Denna radiointervju med klimatforskaren David Wasdell är en väckarklocka. Han säger bl.a. att det inte finns någon koldioxidbudget, vi har redan använt upp den för länge sedan. Dvs. budgeten är den mängd koldioxid som civilisationen får lov att släppa ut och samtidigt undvika farliga klimatförändringar.

2015-11-22 @ 16:55:00 Permalink David Wasdell
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vassa ord av Derrick Jensen

"So many Indigenous people have said to me that the first and most important thing we must do is decolonize our hearts and minds. Part of what they've told me is that we must break our identification with this culture, and identify instead with the real world, the physical world, the living Earth that is our only home.

I want to tell one final story. In his book, *The Nazi Doctors*, Robert Jay Lifton asked how it was that men who had taken the Hippocratic Oath could work in Nazi death camps. He found that many of the doctors cared deeply for the health of the inmates and would do everything in their power to protect them. They'd give them an extra scrap of potato. They'd hide them from selection officers who were going to kill them. They'd put them in the infirmary and let them rest for a day. They'd do everything they could, except the most important thing of all. They wouldn't question the existence of the death camp itself. They wouldn't question working the inmates to death, starving them to death, poisoning them to death. And this failure to question the larger framing conditions led these doctors to actively participate in the atrocities.

With all the world at stake, it's not good enough for us to paste the word *sustainable* in front of the deceptive word *development* when what we really mean is "continue this exploitative and destructive way of life a little bit longer." That destroys the words *sustainable* and *development* and, of course, contributes to the ongoing destruction of the world. It wastes time we do not have.

With all the world at stake, we need to not only do what we can to protect the victims of this culture, but we have to question the continuation of this death camp culture that is working the world to death, starving the world to death, poisoning the world to death."

(Derrick Jensen, från detta inlägg)

2015-11-22 @ 15:34:00 Permalink Vår tids fascism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Döden

Döden nalkas
som det oändliga tomrummet
i kosmos.
Döden nalkas
som en mossig värme från urminnes tider.
Döden nalkas
som en Kristus som knackar på dörren
för att hålla nattvard med mig
på naturens underliga sätt.
Döden nalkas,
hon frågar inte om lov.
Döden nalkas,
kanske bär hon på den slutliga befrielsen,
lidandets eviga slut.
Döden nalkas
smygande som tre rådjur i skogen
hon nafsar försiktigt med sin blöta nos
på mitt huvudhår som på gräset på en sommaräng.
Döden nalkas.

2015-11-22 @ 15:04:00 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Det bästa sker i hemlighet

En räv i natten smyger sig kring husknutarna.

Livet smyger sig kring civilisationens knutar.

Det bästa sker i hemlighet.

2015-11-22 @ 15:00:00 Permalink Dikter
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur civilisationen rubbar balansen i naturen

I den vilda naturen är allt i balans. Det är en balans mellan liv och död, mellan sommar och vinter, mellan ungdom och ålderdom, mellan det som är lätt och det som är svårt. Det ena fungerar inte utan det andra. Men civilisationen vill bara veta av det ena. Den vill bara ha liv, bara sommar, bara ungdom, bara lätta saker. Mest tillspetsat kommer det fram i de kristnas föreställning om ett evigt liv och en evig salighet.

Detta fungerar inte. Det blir obalans. Man lånar från livet, och från framtiden, och får därför en skuld till livet, en skuld vilkens betalning man ofta skjuter upp på framtiden. Vill man bara veta av livet och inte döden, får man en dödsskuld. Man skyller naturen dödar. Vill man bara ha det lätta, får man en svårhetsskuld. Man skyller naturen det tunga och svåra. Men man skjuter upp

betalningen så långt det går. Det slutar ofta med en abrupt katastrof, ett snabbt självmord, en snabb kollaps.

Det hela kan illustreras med hur man sköter sina tänder. Det är utan tvekan tråkigt att borsta tänderna. Men om man inte gör det, får man en skuld till tänderna, som till slut måste betalas med tandvärk och svåra tandläkarbesök. Men om man varje dag betalar en liten summa till tänderna, som består i att man uthärdar en liten stund av tandborstning, då behöver man inte betala den stora summa som skulden till tänderna medför.

Den som bara vill ha glädje i livet, och inte vill veta av sorg, får samma problematik som en knarkare har. Det går att hejdlöst njuta av knarket till en viss gräns. Sedan tar knarket slut, eller man blir inte "hög" längre. Och slutar man knarka, måste man betala hela den skuld till kroppen, som det ohämmade festandet på knarket har skapat.

Civilisationen är en oljealkoholist, en knarkare på olja (och kol och naturgas för den delen). Det går bra så länge oljan räcker, och så länge civilisationen är ung och frisk. Men det kommer ett skede där vi måste betala vår gigantiska skuld till naturen, som kommer av att vi har festat hejdlös på oljan, och bara velat ha det lätta, billiga och glädjerika. När civilisationen blir äldre, får den inte längre samma kickar av oljan som när den var ung, och oljan börjar dessutom sina. Men desto längre man uppskjuter betalandet av sin skuld till naturen, desto värre blir kollapsen.

Det är inte hållbart att bara vilja ha det lätta och glädjerika. Vi måste vänja oss vid att hela tiden ha det lite svårt ibland. Då behöver vi inte betala den gigantiska skulden till naturen när det glädjerika sinar. Tänk bara på rådjuren, hur de uthärdar vinter efter vinter. Det att de varje år betalar en vinters lidande till naturen, gör att hela ekosystemet fungerar, att de får en livsmiljö som det inte är för tungt att leva i i längden. För naturen behöver vintern här i nord, för att klara sig. Denna rådjurens visdom har civilisationen förlorat. Den vill inte veta av någon vinter, eller något vinterlidande, med sina uppvärmda hus. Och därmed blir det väldiga utsläpp av koldioxid från kraftverken, och miljön tar skada, så att det skapas en livsmiljö som blir för tung att leva i i längden, en planet med feber.

De fattiga däremot, de som hela tiden kollapsar lite grann, de kommer inte att lida så mycket när civilisationen kollapsar. De är vana vid kollaps. De har ingen skuld till naturen att betala. För dem kan kollapsen och döden snarare innebära en befrielse. Men tänk på hur de rika kommer att lida, när civilisationen kollapsar. Det är dom

som har störst skuld till naturen, och därför kommer att lida mest. De kommer att likna fångar som river och sliter i sina kedjor när båten sjunker, som i Ben Hur-filmen. De fattiga har inga sådana kedjor, de kan fritt rädda sig på livbåtar. Livbåten - det är anpassningsförmågan till Moder Jord. De rika är inte anpassade Moder Jord. I den vilda naturen finns inga rika. Där är alla fattiga som Fransiscus av Assisi. Att förbinda sig till fattigdom, det är att låta bli att låna av naturen, låta bli att bli en låneslav, en lånefånge, livegen. Fattigdom är frihetens pris. Allt har ett pris. Men civilisationen vill inte veta av något pris. Den har ju fått olja upp ur jorden nästan gratis i 150 år nu. Den har festat hejdlöst på billig olja. Men det var olja som kommande generationer skulle behöva för att bygga en hållbar värld. Civilisationen har lånat, inte bara av naturen, utan även av kommande mänskliga generationer. Det blir svårt för de rika att se sina barnbarn i ögonen.

2015-11-19 @ 15:30:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (3) Trackbacks ()

Civilisationen är en kollektiv psykos

Man kan säga att psykosen är en slags mental cancer. Men det finns godartad och elakartad cancer. Den individuella psykosen, som bara én människa har, är som en godartad cancer, väldigt mild, och oftast ganska litet destruktiv. Den kollektiva psykosen, den som delas av de flesta i vår civilisation, är som en elakartad cancer, ohyggligt destruktiv. I jämförelse med dess destruktivitet är den individuella psykosens destruktivitet som en fis i rymden. Ändå blir man enbart straffad för att ha individuell psykos, aldrig för att delta i den kollektiva psykosen, trots att denna senare förstör själva förutsättningarna för liv, själva planetens hälsa (tänk den globala uppvärmningen). Att delta i den kollektiva psykosen anses av de flesta som t.o.m. friskt, ja det rentav uppmuntras av politiker, lagstiftning och reklam. Men stackars den som har en individuell psykos, han kan hamna på sluten psykiatrisk avdelning och få mediciner som i början är rena tortyren (enligt min erfarenhet av dessa). Så upp-och-nervänd är vår värld.

Vill du veta var den kollektiva psykosen har sina viktigaste bastioner, gå då till ett shoppingcenter och jämför detta med den hemlöse tiggaren på gatan utanför. Eller gå på en gudstjänst i någon bombastiskt vacker kyrka, och lyssna på den psykotiska gallimatias som serveras där i s.k. "predikningar" och "böner". Och fundera över att Sverige för inte så länge sedan hade en statskyrka, alltså var ett kristet land. Den kristna religionen är en elakartad mental cancer, och är den störste faktor som har bidragit till framväxten av den industriella civilisationen, med sin teologi om att människan står över naturen och har rätt att härska över allt annat liv.

Den individuella psykosen går nästan alltid över, det gör däremot inte den kollektiva psykosen. Den framhärdar ända tills man har sågat av den gren man sitter på. Civilisationen: en skock galna grisar som kastar sig utför stupet.

2015-11-18 @ 14:43:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

"Det angår inte mig". Förnekelsen av miljöproblemen.

För någon månad sedan försökte jag ta reda på varifrån det stora köpcentret Iso Omena, nära där jag bor, får sin el, från vilket kraftverk alltså. Jag frågade sex, sju stycken, allt från bibliotekets personal till Teknikmagasinets personal och kvinnan vid info-disken. En av personalen vid Teknikmagasinet svarade "Det angår inte mig". Kvinnan vid info-disken sade att hon bara gjorde som hon befalldes. Hon visste därför inte varifrån elen kom. Jag sökte sedan på köpcentrets hemsida på nätet efter dom som förvaltade byggnaden. Jag mejlade en av dem och framlade mitt ärende, och fick till svar att han nog visste elbolagets namn som köpcentret fick sin el ifrån, men inte vilket kraftverk det var frågan om. Han frågade varför jag frågade som jag gjorde. Jag svarade att jag inte ville använda mig av bibliotekets (som fanns i köpcentret) datorer om köpcentret fick sin el från ett kolkraftverk, så skadliga är sådana för klimatet och miljön. Jag fann sedan uppgifter på nätet om att det ifrågavarande elbolaget fick sin el från ett kolkraftverk och ett sopförbränningskraftverk.

Men den ovetskap om, och likgiltighet inför varifrån vi får vår energi, är symptomatiskt när det gäller samhället i stort. Vi bryr oss inte om vad som sker i vår källare, på vår bakgård, eller på andra sidan jordklotet, där våra prylar kommer ifrån. Vi menar att det inte angår oss, att det inte är vårt ansvar. Men det är det, i allra högsta grad.

Att inte vilja veta är djupt omoraliskt, ja rentav sjukt. Det är en omöjlig flykt tilbaka till barndomens oskuld, som blir djupt destruktiv. Vi blir infantila, som lättstyrliga slavar och robotar.

Det går nästan inte att tala med min mor om klimathotet. Hon menar att vi inte behöver vidta några drastiska åtgärder, eftersom Gud ska rädda oss från allt när problemen blir för svåra. Jesus ska återvända och ordna upp i allt. Detta är typiskt för fundamentalistiska kristna.

Religionen är också en destruktiv flykt tillbaka till barndomen och ovetskapen. Mycken omoral bottnar just i ansvarslöshet, förnekelse och flykt. Det finns ingen genväg till paradiset, vi måste gå den

tunga korsets väg i Kristi efterföljd (som dock har glädje med sig!), och offra oss själva för skapelsens räddning.

2015-11-17 @ 14:52:00 Permalink Förnekelse
Kommentarer (2) Trackbacks ()

Edens väktare

Det är natt. Väktare patrullerar på gatorna
kring de rikas himmel - ett shoppingcenter.
Där utanför ligger några hemlösa och sover.
De hemlösa är bland väktarnas värsta fiender,
de hemlösa och de romska tiggarna,
detta pack, dessa löss på samhällskroppen
-enligt väktarnas mening.
Deras uppgift är att se till
att de rika förblir i himlen
och de fattiga i helvetet.

16.11.2015

2015-11-17 @ 14:39:00 Permalink Dikter
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Ordensregeln i "Den Heliga Naturens Orden" uppgraderad

Sommaren 2005, medan jag ännu studerade teologi vid Åbo Akademi, grundade jag en munkorden för mig själv, "Den Heliga Naturens Orden". Under årens lopp har jag behövt uppgradera den, och jag gör det nu igen, här på bloggen.

Den Heliga Naturens Orden

Stiftad: Sommaren 2005 i en av skogarna i Varissuo, Åbo, då Lars Larsen gifte sig med ett träd.

Syfte: Vårt syfte är att arbeta för helandet av Moder Jord. "En ekologisk hållbar mänsklighet" är vårt motto. Det kräver så mycket som att vi går tillbaka till stenåldern, och börjar leva i små byar av små hyddor, kåtor, kojor och tält. Och att vi lever självförsörjande, på ursprungsbefolkningars vis. Gärna efter permakultur-principer. Ytterst strävar vi att återvända till apornas livsstil i tropikerna, och till att åkrarna ska bli till skogar igen, gärna skogsträdgårdar.

Huvudprincip: Troheten mot Moder Jord. Moder Jord är vår gud och vårt enda fosterland som vi ger allt för. Vi erkänner inte något land som vårt fosterland. Vi är radikalpacifistiska anarkoprimitivister. Vi

vill helt enkelt underminera staten och civilisationen på fredligt vis, med civil olydnad och passivt motstånd. Vi ser oss inbegripna i ett osynligt krig, där civilisationen krigar mot naturen, och vi väljer att stå på naturen sida i kriget.

Medlemmar: Det här är ingen "sekt", vi har inga egentliga medlemmar. Orden är ett lekfullt, poetiskt ramverk kring Lars Larsens arbete. Men inofficiellt, på lek, har vi tre medlemmar: Lars Larsen, Titti Spaltro och Skogs-David. Alla djur är självskrivna medlemmar i vår orden, ty de lever alla i den av vår orden avkrävda fattigdomen och troheten till Moder Jord.

Kloster: Naturen är vårt enda kloster. Vi bor i skogarna. I små kojor, hyddor, kåtor och tält. Naturen är vår borg, vår sista fristad, och vi kämpar för att de sista skogarna och vildmarkerna skall bevaras intakta och vilda.

Abbot/Abbedissa: Våra ledare är djuren, de vilda och de tama, myggan och spindeln såväl som räven och björnen. Djuren har en tendens att leva i harmoni med Moder Jord som vi uppskattar högt. Det är på tiden att djuren lyssnas till i politiken, att de får sin röst hörd. Alltför länge har vi rusat på som om djuren inte fanns. Alla djur vill ha det vilda, fria livet i skogarna, som dom är skapade för, och vill nog också att civilisationen läggs ner. Vi lyssnar på dessa böner med våra mystiska, inre öron.

Människoförebilder: Franciskus av Assisi är vårt största mänskliga exempel. Vår orden gillar hans Franciscanerorden, sådan som den var i begynnelsen, på Franciscus tid, fast utan den katolska fundamentalismen som präglade honom.. Andra mytiska och icke-mytiska förebilder är Jesus, Robin Hood, Tarzan, Mowgli, Rousseau, Henry David Thoreau och Guy McPherson.

Ordensregler: Vi avger de tre traditionella klosterlöftena: Fattigdom, kyskhet och lydnad.

1) *Fattigdom;* Eftersom vi lever i små hyddor och tält i skogarna kan vi inte äga mer än vi kan bära med oss. Vi lönearbetar heller inte, för vi ser pengar som något ont, och vi vill inte att detta onda ska sprida sig. Att betala för någon tjänst är att göra anspråk på att någon ska slava för oss, och vi vill befria alla till ett självförsörjande och ekologiskt hållbart liv. Vi motsätter oss det moderna löneslaveriet. Vi arbetar istället idéellt, utan lön. I

alla fall till största delen. Om vi skulle få en större summa pengar, tillhör dessa de hemlösa och t.ex. de romska tiggarna i våra storstäder.

2) *Kyskhet*; Vi säljer inte vårt fria liv i skogen mot att få en kvinna/man. Vi är trogen naturen och skogsboendet även om vi skulle finna oss en make. Vi förbjuder inte detta, men om vi skulle finna någon att leva tillsammans med, får det bli under särbo-förhållanden, om inte mannen/kvinnan flyttar ut i skogen också. Vi vägrar alstra barn, p.gr.a. överbefolkningsproblemet.

3) *Lydnad:* Vi lyder våra abbotar och abbedissor, djuren, och ingen annan. Vi tar emot deras tysta befallningar längs den inre, mystiska vägen. Vi vet av att se en orangutang i ögonen, vad den vill. Den vill frihet för alla, civilisationens kollaps, åkrarnas återvändo till att bli skogar, det radikala krympandet av antalet människor och det vilda livets comeback.

Ordensregeln uppdaterad 12.7.2016

2015-11-15 @ 14:40:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (1) Trackbacks ()

Har Gud sinne för miljöetik?

Om Gud finns, så hoppas jag att han har ett aldrig så litet sinne för miljöetik, att han inte är som sina representanter på jorden, som lever och talar som om miljöproblemen inte finns överhuvudtaget (gå bara in på en gudstjänst var som helst). Annars kommer jag nog ganska säkert till helvetet. Men om Gud verkligen bryr sig om Moder Jord, då har jag kanske ett hopp om att bli benådad, ty detta har varit mitt huvudsak i över tio år nu.

2015-11-15 @ 13:44:00 Permalink Gud Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att fira kollapsen kan vara befriande

"This leads to the rather uncomfortable conclusion that the collapse is not to be lamented or prevented, but rather to be celebrated and engaged. It will come as no surprise to those on similar journeys that when I surrendered to this understanding, my suffering ceased."

(Paul Chefurka, från detta inlägg)

2015-11-13 @ 18:41:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag har startat en ateistisk blogg

Välkommen till min ateistiska blogg, som kan läsas här.

Jag har länge samlat på orsaker till att jag inte längre tror på Gud och det övernaturliga. Dom har samlat sig till hela 134 stycken! Jag ska lägga upp dem på min ateistiska blogg efterhand.

2015-11-13 @ 18:32:00 Permalink Ateism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Hur vi skulle kunna få ner befolkningsmängden

Överbefolkningen är ett av vår tids största problem - näst efter klimatförändringarna och förlusten av biodiversiteten i naturen. Överbefolkningsproblemet hänger direkt ihop med dessa två, och förstärker dem.

Det sägs att planetens bärkraft är för en miljard människor högst. Och vi är 7,3 miljarder.

Hur i all världen ska vi åtgärda detta? Hur ska vi få ner befolkningsmängden på ett politiskt gångbart sätt?

Jag tror inte det finns något politiskt gångbart sätt att åtgärda detta - lika litet som det finns det för Peak oil eller klimatförändringarna.

Men det finns vissa desperata lösningar, som tål att tänkas på.

En av dem är att förbjuda barnafödslar helt, eller begränsa barnafödslar till en per familj. Det skulle ingen gå med på (en mer gångbar lösning är att göra preventivmedlen gratis, och underlätta för aborter, och göra dem gratis)

En annan sådan desperat ogångbar lösning är att göra självmord, eller eutanasi, lagligt, för Moder Jords skull, för klimatets skull, för överbefolkningsproblemets skull. Man skulle kunna bedriva en gigantisk internationell "eutanasikampanj", där man uppmuntrar alla som är aldrig så lite trötta på att leva, att ta sitt liv, finare sagt "att göra eutanasi". Man skulle kunna belöna sådana eutanasikandidater med t.ex. 20 000 euro, som dom fick spendera hur de ville under de sista månaderna av sitt liv. Till södernresor, spa, massage, godis och bakelser, biobesök, teaterbesök, konserter, fester osv. Allt man bara kunde hitta på för att ta avsked av livet. Sedan skulle de få välja en

smärtfri död hemma i sängen, med t.ex. en dödlig spruta av en läkare, eller genom att helt enkelt avstå från att dricka (lär vara en ganska smärtfri död enligt många artiklar på internet). Och de närstående skulle också bli belönade med några tusen euro per person för att lindra sorgen efter den avlidne. Och de skulle alla få gå i sorgeterapi.

Det finns en antinatalist-aktivist i USA som heter Chris Korda. Hon har grundat en kyrka (lite på skoj) på internet som heter "Church of Euthanasia", som har några hundra medlemmar. Enda budordet i kyrkan är "You shall not procreate". Medlemmarna i kyrkan förbinder sig att inte alstra barn. Kyrkans huvudparoll är "Save the planet - kill yourself". Även om jag inte köper allt som hon säger och gillar, tycker jag hon är ett tecken i tiden. Hon har en poäng. Hon är en sund reaktion inför en absurd situation. Absurda situationer kräver absurda reaktioner. Extrema situationer kräver extrema reaktioner.

En lite mer gångbar lösning än självmord är att ta bort de livsuppehållande åtgärderna som håller liv i många dödligt sjuka och åldringar, som skulle dö om man inte hade massa slangar och maskiner som höll liv i dem. Passiv dödshjälp, m.a.o. Det skulle lätta överbefolkningsproblemet om än aldrig så lite.

Har ni, kära laggläsare, några bättre idéer?

2015-11-13 @ 17:31:00 Permalink Antinatalism
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mänskligheten är som en cancer i Moder Jords kropp.

Mänskligheten är som en cancer i Moder Jords kropp. Antingen gör Moder Jord sig av med denna cancer så att hon inte dör själv, eller så dör hon, så att cancern dör med henne.

A. Kent MacDougall, professor i journalistik vid University of California, Berkeley, har skrivit en artikel som heter "Humans as cancer". Där skriver han om de oväntat många paralleller som finns mellan civilisationen och en cancertumör. Det är en förtvivlande läsning.

Mänskligheten förökar sig precis som cancern, aggressivt, ohämmat, okontrollerat.

MacDougall nämner parallellen mellan cancertumörens "metastasis" (hur cancern sprider sig till andra delar av kroppen genom blodomloppet), och den kolonialism som utmärker civilisationen.

Vad annat kan man än likna civilisationen vid aggressiv cancer när man betänker att 150-200 arter (av både djur och växter) utrotas varje dag? P.gr.a civilisationens ohämmade tillväxt!

Hur ska man bli en frisk cell inne i en cancertumör? Kommer man inte att bli förstörd av de omgivande cancercellerna om man plötsligt skulle omvandlas från en cancercell till en frisk cell? En cancercell äter ju upp de omgivande friska cellerna, och sprider sig okontrollerat.

Internets ohämmade tillväxt är tyvärr cancerlikt. Och aktiviteterna däri likaså. Min blogg också.

Trots att jag delvis flyttat till skogs, anser jag mig vara en cancercell i Moder Jords kropp, p.gr.a. allt jag gjort i mitt liv, och tvivlar ibland på min rätt att leva. Mitt internetberoende är cancerlikt. Internet är en drog för mig. Jag försöker begränsa mitt användande av internet till två timmar per dag, men det är svårt.

Jag undrar om jag skulle orka leva utan internet och diverse andra civiliserade stimuli, som gör att jag får tiden att gå. Man förtärs om man börjar tillfriskna som cell. Man manglas i civilisationens maskineri. Man hoppar av civilisationen, och i vissa fall hoppar man även av livet.

Cancer kan i vissa fall producera feber i kroppen. Mänskligheten har också gett upphov till feber i Moder Jords kropp: global uppvärmning. Ännu en parallell mellan cancer och mänsklighetens uppförande. Det finns en risk att skenande klimatförändringar (som redan är på gång) ger upphov till ett klimat på jorden liknande den på Venus, alltså ger upphov till en död planet. I såfall har mänsklighetens cancersvulst tagit livet av Moder Jord. Jag hoppas innerligen att detta inte ska ske, fast jag är medveten om risken, så stor har mänsklighetens cancersvulst vuxit sig. Det finns vissa forskare på nätet som hävdar att detta kommer att ske, såsom Malcolm Light och Jennifer Hynes. Jag hoppas däremot att "Den sjätte massutrotningen" som vi lever i nu, ska påminna om Perm-massutrotningen 252 miljoner år sedan, då 83 % av allt liv dog ut, och det tog tio miljoner år för jorden att återhämta sig. Det är också vad min guru Guy McPherson på Nature Bats Last tror och hoppas på.

Varje eko-gärning är viktig nu för att vi skall undvika Venus-scenariot, och hålla oss till en Perm-massutrotning av arterna på

jorden. Det är bakgrunden till att jag nu flyttar till skogs. Jag har inte ännu gett upp hoppet om Moder Jords räddning.

2015-11-12 @ 15:59:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den egna frälsningen är inte det viktigaste

De religiösa är vanligtvis väldigt upptagna av den egna frälsningen, av att man ska få komma till himlen och inte till helvetet. För att komma dit följer man de religiösa reglerna till punkt och pricka, även om det innebär miljöförstöring, utsugning av tredje världen, förtryckande av homosexuella osv. Det som står i de heliga skrifterna är det viktiga. Bara man själv kommer till den utlovade himlen, är allt ok. Om det sedan gör att andra människor, naturen och arter måste lida, dvs. gå miste om frälsningen (iaf här på jorden), det är inte så viktigt.

Den icke-religion jag förespråkar, där Naturen, eller Moder Jord, är guden som man tjänar, där är inte den egna frälsningen det primära. Det viktiga är att själva livet räddas, att Naturen och biodiversiteten räddas, att våra barn och barnbarn räddas, dvs. får tillgång till en värld som det går att leva i, där inte klimatet har blivit förstört. Även om man själv skulle gå under på kuppen, är det inte det viktigaste att man själv räddas. Människan står inte i centrum, och allra minst en själv. Livet står i centrum. Allt måste offras för att själva Livet ska räddas.

De religiösas arrogans, där den egna frälsningen står i centrum, påminner om humanismens arrogans, där människan är det allt kretsar kring, även om det skulle betyda otaliga andra arters och själva livets undergång. Jag har lämnat humanismen sedan jag upptäckte denna speciesistiska (ungefär "art-rasistiska") arrogans.

Detta är också något av bakgrunden till min tes att i det vår tid rentav kan vara en god gärning att ta sitt liv. Vad är värdefullare än att offra sitt liv för Moder Jord? Jag har dock inte själv tänkt ta mitt liv i närmaste framtid. Men nån gång, kanske efter att civilisationen kollapsar och svälten sätter in, kan det bli aktuellt. Då offrar jag mig för att andra ska få mat, helt enkelt.

Många kristna tänker att Jesus har offrat sig en gång för alla, så då behöver vi inte offra oss. Jag är mer inne på Kristi-efterföljelse-teologin, att vi måste följa Kristi exempel (även om jag tror han är en mytisk gestalt) och offra oss för världens frälsning, ja för skapelsens frälsning. Då går vi frivilligt in i en kort tids helvete för

att ge himlen åt andra. Det är något annat än de religiösas himmel, som ofta sker på så sätt att tredje världen, andra arter och våra barnbarn hamnar i helvetet pgr.a. de religiösas luxuriösa livsstil, inte minst i Amerika.

2015-11-11 @ 10:57:00 Permalink Att offra sig för miljön Kommentarer (0) Trackbacks ()

När växter begår självmord. Självmord inom religionerna.

Denna artikel om växters självmord är mycket intressann. Den ger också en bakgrundsbild till varför jag tycker att det i vår tid är en god gärning att ta självmord.

Det är annars nästan bara i kristendomen som självmord förbjuds i vilket läge som helst. I hinduismen, t.ex. (något den här artikeln visar), är självmord i vissa fall tillåtet som det sista steget innan "frigörelsen" (upplysningen), som ett sista steg av självuppoffring.

Inom vissa delar av buddhismen och islam är också självmord tillåtet för att offra sig för något högre.

Självmordet som det ultimata självoffret. När har det behövts mer än i dag, i ett läge av ytterlig överbefolkning? Jag ser inte logiken hos dom kristna, som förbjuder självmord i vilket läge som helst, även när man har en dödlig sjukdom som tar långsamt livet av en. Dom kristna är mycket grymma här, menar jag. Jag tror det har med idén om ett evigt liv att göra. Livet ska förlängas så länge det kan, ja i evighet, oavsett om det är himmel och helvete. Enligt de kristna kan man inte dö i helvetet. Det är väl därför de förbjuder dom att dö som plågas i ett jordiskt helvete. Att tro på (och stödja) ett helvete som man inte kan dö i, är värre än att tillåta nazi-koncentrationsläger, för där kunde man ändå dö, och det ännu på ett ganska snabbt och smärtfritt sätt (oftast gasad ihjäl eller ihjälskjuten)!

2015-11-08 @ 12:23:00 Permalink Självmord Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att ta sitt liv kan i vår tid vara en god gärning

I en tid av kraftig, ytterlig överbefolkning samt skenande klimatförändringar, kan det rentav vara en god gärning att ta sitt liv.

"Dumright rightly points out that choosing the third option, suicide, would no longer carry the "stigma of cowardice", or be looked upon as a failure of character, but, rather, when the time finally arrives, and all physical hope fades, and any hope of "peaceful tranquility" finally eludes us, deciding when we´ll depart this realm - and how - our chosen death will altruistically be the "last ethical act left us".

(från inlägget "Collapse and the changing fate of suicide" av Gary Stamper, på Guy McPhersons blogg "Nature bats last")

Att dö av vattenbrist kan vara en av de mest skonsamma sätten att ta sitt liv om man ska tro ett stort antal artiklar på internet, t.ex. den här. Jag har dock inte tänkt prova det på mig själv i närmaste framtid.

2015-11-05 @ 14:46:00 Permalink Självmord
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Civilisationen: Himmel och helvete upp-och-ner

Det är något fel med vår värld. Allt är upp-och-ner. De som förstör planeten och sabbar klimatet, de rika och västerlänningarna, har byggt sig en himmel på jorden, med lyxhus, lyxbilar, datorer och Iphones. Naturmissbrukarna, de verkligt onda, lever i "himlen". Vem hittar du i helvetet? Jo, för det mesta sådana vars ekologiska fotavtryck är minimalt, såsom icke-mänskliga, utrotningshotade arter, samt de fattiga i tredje världen, som sliter för sin överlevnad och knappt har mat.

Såhär var det väl inte tänkt att det skulle vara, från början. Medeltidens himmel och helvete var uppbyggt så att Kristus och hans heliga, dom goda, satt och regerade i himlen, i skyarna, medan helvetet var under jorden och befolkades av onda, förtappade människor och demoner som åt och torterade dem.

Vad har hänt? Varför är nu de onda i himlen, och de goda i helvetet? Är det p.gr.a. att de som haft makten i alla tider är de som också haft makten att utforma himlen och helvetet, som haft makten att placera sig själva i himlen och de olydiga och fattiga i helvetet? Härstammar inte själva läran om himmel och helvete från de som haft makten, dvs. för det mesta tyranner och maktmissbrukare? De har profeterat om hur det ska gå för mänskligheten efter den yttersta domen, såklart med sig själv i himlen, och det har blivit något av en självuppfyllande profetia. Den sekulariserade människan har alls inte befriat sig från medeltidens vidskepelse, utan har levt ut den till något ännu mer groteskt än det vi ser på medeltida målningar av himmel och helvete.

Men de ondas himmel är skör. De upprätthåller den endast genom att blankt förneka att helvetet finns, och att de goda är i helvetet. Inte i teorin kanske, men i gärningen. Det är något som gnager hos dem, spökarealer i periferin som de inte vill veta av. Deras lycka vilar på andras olycka, men de förnekar detta blankt. Det onda samvetet gnager någonstans i hemlighet.

De godas helvete är också det skört. De har nämligen det som var tänkt att ge folk en himmel; ett gott samvete.Och titt som tätt tittar himlen fram i deras helvete. Pauser mellan det tunga arbetet, eller helt enkelt meningsfullt arbete som står i direkt relation till det nyttiga - överlevnaden. De plågas inte av meningslöst arbete, som många rika, som putsar på sin rikedom medan 150-200 arter dör ut varje dag enligt vetenskapsmännen.

Det finns alltså en rättvisa, en utjämnande faktor mitt i det meningslösa. Och när civilisationen kollapsar, tänker jag mig ombytta roller. De fattiga och lidande välkomnar slutet, det blir deras Nirvana, medan de rika och västerlänningarna förnekar slutet "till de bitter end". Slutet på civilisationen blir deras helvete.

2015-11-03 @ 13:48:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Krävs det mänsklighetens mass-självmord för att rädda klimatet?

Jag har en vän som är poet, som har skrivit en märklig novell som tyvärr gått förlorad innan den blev publicerad. Poängen i den novellen är att mänsklighetens mass-självmord är det enda som kan rädda klimatet från att skena iväg. Jag tycker hon har en poäng. Det förvånar inte att detta kommer från en poet. Poeterna är på sätt och vis samhällets samvete, tillsammans med romanförfattarna, ekologerna och filosoferna. Poeterna är så känsliga och sköra, ofta. Ja, vi borde nog alla offra oss för att planeten ska fortsätta bli beboelig för andra arter än vår egen. Men, som Guy McPherson har sagt, "I see no politically viable solutions to peak oil or global climate change". Det är helt enkelt inte politiskt gångbart att uppmana mänskligheten till mass-självmord. Men jag kan inte se många andra rationella svar på klimatförändringen.

Det minsta vi kan göra, är att sluta föda nya barn, och flytta till skogs och bo i tält och tipi, eller små hyddor byggda av skräp. Detta för att slippa göra självmord. Det är nog det som ligger i bakgrunden till att jag nu flyttar till skogs. Jag vill ha ett skäl att leva. Bidrar jag till naturens undergång, menar jag att jag inte har rätt att leva. Jag blir en eko-brottsling som får dödsdom. Ja, vi har alla fått dödsdomen redan, av några av mänsklighetens viktigaste samveten, ekologiprofessorer (som McPherson och Paul Ehrlich). Men jag tänker att jag kanske skjuter döden upp lite grann genom att bo i skogen. Jag älskar trots allt livet. Jag tror att antingen dör vi frivilligt, eller så kommer moder natur att ta livet av oss alla, före den naturliga döden, genom skenande klimatförändringar och oljetoppen. Det är inte längre frågan om att det kommer att ske, utan när det kommer att ske. Jag hoppas bara att det kommer så tidigt

som möjligt, så att så många andra arter som möjligt har en chans att överleva mänsklighetens miljöterrorism. Underligt, det är som att hoppas att man ska dö tidigt. Jag hoppas på min egen tidiga död, alltså. Detta för att förlänga livstiden för andra utrotningshotade arter.

Detta är mörkgröna tankar, nästan svartgröna. Det erkänns blankt. Det är tankar man kommer till genom att tänka ekocentriskt, istället för antropocentrisk. Jag håller med Guy McPherson, som menar att humanismen är en oerhört arrogant filosofi. Den är helt antropocentrisk och speciesistisk (ungefär "art-rasistisk"). Vad är viktigare, att människan överlever, eller att själva livet överlever på vår planet, som dessutom kanske är det enda livet i vårt universum? Att sätta människans överlevnad främst, på bekostnad av andra arters överlevnad, ja själva livets överlevnad, är det inte vidskepelse att jämföra med teorin att jorden var universums centrum?

Detta kan låta självdestruktivt, som att uppmana till självmord, eller att förbereda sitt eget självmord. Men vi måste komma ihåg, att jordens ekologi är uppbyggt på att det hela tiden dör ungefär lika många som det föds. Om denna balans störs, kommer ekologin att se till att den cancerliknande arten dör ut, innan den tillintetgör hela ekosystemet. Mänskligheten uppför sig nu som en cancersvulst, som sprider sig okontrollerat, genom att man har sopat döden under mattan genom sin medicinska uppfinningsrikedom. Man har försökt tillintetgöra döden från ekosystemet, genom att bekämpa allt som har med död och förgängelse att göra. Det är så en cancersvulst uppför sig, den sprider sig ohämmat och aggressivt. Jag tror läkevetenskapens etik om att tillintetgöra döden har att göra med den kristna idén om evigt liv. Man försöker utveckla sig i evighet, precis som en cancersvulst. Men man stöter på ett hinder i ekologins princip om att försöka ta kål på cancer-arter. Nu har moder naturen feber, för att rensa ut människan från ekosystemet, och det är bara en tidsfråga innan vi är utrensade. Vi kan hjälpa till med denna utrensning genom att frivilligt ta våra liv, eller helt enkelt strypa alla våra ekologiska fotavtryck, som är nästintill omöjligt. Bara att blogga har ett ekologiskt fotavtryck.

Om det skulle finnas något sådant som en dödsskuld för arterna i naturen, att man är så och så många dödar skyldiga för att upprätthålla ekosystemet, så är arten människan skuldsatt upp till skorstenen. Vi skyller moder jord många dödar. Därför borde det vara tillåtet att ta sitt liv, såsom planeten ser ut idag. Annars blir vår miljöaktivism bara ord, en enda stor bubbla av ord, såsom internet har blivit. Vad hjälper det klimatet att orda utan gärning? Det blir bara massa delegater som flyger till stora klimatkonferenser, och

släpper ut en mängd koldioxid i processen. Eller ordandet på internet, som också släpper ut mycket koldioxid. Det enda som verkligen hjälper, är att ta sitt liv, eller radikalt minska sitt ekologiska fotavtryck, helst till noll, vilket är helt omöjligt i vårt klimat.

Så dessa tankar är något av den mörkgröna bakgrunden till att jag har flyttat ut till skogs igen. Ett skäl att få leva lite, lite till...

2015-11-01 @ 16:57:00 Permalink Guy McPherson
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Jag har börjat sova utomhus

Jag har nu börjat sova i ett tält i skogen i Finland, som en del av min miljöaktivism. Jag sover också i min lya i Nackareservatet i Stockholm när jag är där på permakulturkurs (fyra tisdagkvällar den här hösten). Jag ska dock inte ge upp min lägenhet förrän till nästa vår, så jag kan falla tillbaka på lägenheten om jag inte orkar utelivet. Jag testar nu ut om jag orkar sova i skogen den här vintern. Om jag orkar den här vintern, är chansen stor att jag jag ska orka även i fortsättningen. Jag ska dock delta i samhället som förr, och ta mina mediciner. Jag fick dock sparken från mitt städjobb i mina föräldrars firma när jag berättade för dom att jag har börjat sova i skogen. Men det gör inget. Det finns alltid något att göra, volontärarbete, odling osv. Behöver någon hjälp med något, är det bara att fråga mig, jag har mycket överlopps tid.

Orsaken till att jag flyttade ut i skogen den här gången var några böcker som väckte mig (särskilt Myten om maskinen, av Alf Hornborg). Jag klarar inte längre av att stödja de kraftverk (bl.a. kolkraftverk) som min lägenhet får sin energi ifrån, p.gr.a. deras utsläpp, som bl.a. sabbar klimatet. Jag vill bojkotta elbolagen och alla våra kraftverk, och uppmanar andra att bojkotta dem också. Även om det är för sent att rädda mänskligheten från att dö ut p.gr.a. skenande global uppvärmning, är det ändå vår plikt att rädda så många andra arter som möjligt från utrotning i de kommande ekokatastroferna. Varje liten eko-gärning är nödvändig för jordens hälsa, och det är just i det lilla vi måste vara trogna, för alltför många tycker att deras andel i utsläppen är för små för att göra någon skillnad. Men med sju miljarder på planeten är alla de små gärningarna viktiga, för de stora sammanhangen består just av miljarder såna små gärningar. Och jag vill gå före med gott exempel.

Och kanske det att jag träder åt sidan kan öppna upp för en flyktning mera till Finland.

Jag klarar inte av att se på naturens undergång utan att vara med och kämpa på naturens sida. Naturen är mitt fosterland, inte Norge eller Finland. Jag beger mig nu ut i krig. Det är det stora, nästan osynliga kriget som mänskligheten utkämpar mot naturen, och som de rika utkämpar mot de fattiga, och jag vill inte vara i det kriget på fel sida, på de miljöförstörandes och de rikas sida (globalt sett). Jag vill offra mig för något högre än min egen bekvämlighet, för naturen, för de fattiga, för våra barnbarn och barnbarnsbarn. Jag vet att det kommer att bli tufft, men om vi hjälper varann kan vi klara det tillsammans.

2015-10-28 @ 18:08:00 Permalink Hemlöshet
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mediernas fatala miss

"There are no prominent newspapers, magazines, and periodicals that have consistently designated space for commentary on the ecological situation. There are sections for politics, economics, sports, arts, science, education, food, entertainment, and a number of other areas of life, including religion; but only on rare occasions are there references to what is happening to the planet. Of course, these periodicals are supported by the great industrial establishment, and the ecological situation is considered threatening or limiting to the industrial enterprise. In reality, industrial control of the media is among the most devastating forces threatening the viability of the human."

(Thomas Berry 1987, det samma gäller i hög utsträckning även för dagens medier)

2015-09-10 @ 12:48:00 Permalink Mediekritik
Kommentarer (1) Trackbacks ()

Från antropocentrism till biocentrism

"Once we grant that a change from antropocentric to a biocentric sense of reality and value is needed, we must ask how this can be achieved and how it could work. We must begin by accepting the fact that the life community, the community of all living species, is the greater reality and the greater value, and that the primary concern of the human must be the preservation and enhancement of this larger community."

"The human ultimately must discover the larger dimensions of its own being within this community context. That the value of the

human being is enhanced by diminishing the value of the larger community is an illusion, the great illusion of the present industrial age, which seeks to advance the human by plundering the planet´s geological structure and all its biological species."

(Thomas Berry)

2015-09-10 @ 12:41:00 Permalink Antropocentrism Kommentarer (0) Trackbacks ()

.
"It is a crime against humanity and against life itself to continue emitting carbondioxide from our industrial processes.."

(klimatforskaren David Wasdell)

2015-09-01 @ 16:39:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

.
We are now in the early stages of runaway Climate Change.
(klimatforskaren David Wasdell, 2008)

2015-09-01 @ 13:07:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

.
Had the collapse of the industrial economy reached completion several years ago, our species might have persisted a few more generations. Now, however, it's time to let go.

(Guy McPherson, 2013)

2015-09-01 @ 12:33:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

.
"Climate destabilization, like nuclear war, has the potential to destroy all human life on earth, and in effect murder the future... Willfully caused extinction, is a crime that as yet has no name."

(David Orr, Oberlin college, lecturer on environmental ethics)

2015-08-31 @ 18:11:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

.
En rörande dokumentär om den globala uppvärmningen: The Arctic spiral and the Methane time bomb.

2015-08-30 @ 15:01:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad en 4 grader varmare värld skulle innebära

"Some scientists are indicating we should make plans to adapt to a 4C world. While prudent, one wonders what portion of the living population now could adapt to such a world, and my view is that it's just a few thousand people [seeking refuge] in the Arctic or Antarctica."

(Ira Leifer, atmospheric and marine scientist, at University of California, Santa Barbara)

2015-08-30 @ 12:59:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

"As it turns out, we can´t have infinite growth on a finite planet, with no consequenses."

(Guy McPherson)

2015-08-30 @ 11:57:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

Throughout my collapse preparation, I have never embraced a survivalist mentality. In fact, I have come to believe that making physical survival one's top priority in collapse preparation is, in fact, part of the reason we are facing collapse.

(Carolyn Baker, från detta inlägg)

2015-08-28 @ 14:03:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

"The earth is not dying, it´s being killed, and those doing the killing have names and adresses."

(Utah Phillips)

2015-08-28 @ 12:13:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att gå barfota - ett stilla uppror mot civilisationen

Jag går mycket barfota. Att gå barfota är ett stilla uppror mot civilisationen. Det är gratis, och tillgängligt för alla sommartid. Det sparar på skorna, och är hälsosamt för fötterna. Jag undrar varför jag

så sällan träffar på någon som går barfota. Det är en liten länk till vår forna guldålder.

2015-08-28 @ 11:18:00 Permalink Barfotagång Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

“I work toward collapse. Largely unafflicted by the arrogance of humanism, I work on behalf of non-human species. Industrial civilization is destroying every aspect of the living planet, and I know virtually nobody who wants to stop the runaway train. Yes, collapse will kill us. But our deaths are guaranteed regardless, unless I missed a memo.”

(Guy McPherson)

2015-08-27 @ 14:43:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Derrick Jensens bok Endgame

"Our last best chance to make it through the ever-tightening bottleneck is to bring down civilization. Although Peak Oil will bring down civilization within the next decade, maybe sooner, we can and should hasten the collapse along.Perhaps the most articulate, most compelling rationale for bringing down civilization is provided by Derrick Jensen in his 2006 tome, *Endgame*. This two-volume, 900-page analysis consists of *The Problem of Civilization* (title of the first volume) and*Resistance* (title of the second volume). *Endgame* is the most important, humorous, and riveting book I’ve read in a long time. Perhaps ever.
Jensen’s primary point is that only “savages” are capable of living sustainably. Therefore, the longer and harder we promote civilization, the worse will be the collapse — more people and other animals will die horrible deaths. So, we need to bring down civilization, now. "

(Guy McPherson, 2007)

2015-08-27 @ 14:15:00 Permalink Derrick Jensen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Kollapsen en befrielse

"...ur ett ekologiskt perspektiv och framför allt, ur ett långsiktigt socialt perspektiv, är en ekonomisk krasch vårt bästa hopp", skriver David Jonstad på sin blogg Effekt. Ja, det skulle inte bara vara gott för klimatet, utan även för tredje världen skulle det vara en befrielse, ty i en kollaps skulle globaliseringen mattas av, och detta skulle lätta betydligt västerlandets tryck på tredje världen, dess stöld av tredje världens mat, resurser och arbetskraft.

2015-08-27 @ 13:34:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Meningen med mitt liv

Meningen med mitt liv: att verka för en värld som inte blir för tung att bära för våra barnbarnsbarn.

2015-08-27 @ 13:33:00 Permalink Våra efterkommande Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad civilisationens monument är

Civilisationens monument är monument över förtryck, ty samtidigt som de byggdes, gick folk på andra sidan av jordklotet utan mat. De krafter som skulle ha gått till att föda de fattiga och skydda naturen gick istället till civilisationens megalomana monument.

2015-08-27 @ 13:33:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

"The vast majority of civilized humans believe civilization to be a good thing, and see it as something to be protected, nurtured, and preserved. I strongly disagree with this point of view. To me, that is like saying you want to save the patient and the cancer, too. The culture of civilization is, and always has been, a culture of empire, and empire is built upon theft, deception and deadly violence. Even a casual reading of our history confirms this."

(Gary Gripp)

2015-08-27 @ 13:32:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad civilisationen verkligen är

For those who believe that civilization is all about libraries and air conditioning and symphony orchestras, it will come as a shock to discover that what civilization really is, is a program whose effect is to devour the Earth. It is precisely for this, and its violence against all life forms, that I hold civilization accountable for our present sorry state of affairs. So: just as you can’t save both the patient and the cancer, neither can you save civilization and the world, too. You have to choose one or the other, and the wrong choice will be fatal.

(Gary Gripp)

2015-08-27 @ 13:31:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

"It’s small wonder the majority of people in this country are concerned about celebrities and sporting events to a greater extent than they are concerned about environmental issues, including runaway climate change."

(Guy McPherson)

2015-08-27 @ 13:29:00 Permalink Guy McPherson
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Det heliga kontraktet

"My friend tells me about the deal the wolf made with mother Earth: “*The wolf signed a contract with Mother Earth. The contract is this. The wolf may compete with all other life for survival. The wolf may not force other life into extinction for the purpose of eliminating competition. The wolf may not damage habitat to eliminate competition. The wolf may not wage war to prevent other life from feeding on the wolf. If the wolf abides by these laws and is able to compete, the wolf will survive in brotherhood with all other life. All life signs this contract, except for a group of humans. Until those people sign on the dotted line they will be doomed. They may already be doomed.*”

What strikes me about this is that to make a contract with another is to stand as equals. Speaking of other beings or of the living planet herself as even able to enter into a contract is to grant to them the deference that they exist as you do; alive, dignified, valuable.

The dominant culture never seeks to stand equal with anything. It seeks only to dominate. It never presents obligations to its acolytes to defend other beings or the land. It makes demands of the land. The stark differences between these two perspectives is striking. One asks you to be a warrior and to take up a shield in defense of your mother. The other commands you to take up a sword – or a plow, or an axe, or a bulldozer – and to plunge it into her breast."

(från detta inlägg på bloggen "Pray for calamity")

2015-08-27 @ 12:48:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

The year two thousand and fourteen was the hottest year ever recorded on planet Earth. Over the course of the year we were bombarded with statistics highlighting the peril of our time: Fifty percent of animal life has been killed over the last forty years, the Antarctic ice sheet melt has passed the point of no return, and coal use is still on the rise globally.

(från detta inlägg på bloggen "Pray for calamity")

2015-08-27 @ 12:32:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

"“We are a plague on the Earth. It’s coming home to roost over the next 50 years or so. It’s not just climate change; it’s sheer space, places to grow food for this enormous horde. Either we limit our population growth or the natural world will do it for us, and the natural world is doing it for us right now."

(Sir David Attenborough, från detta inlägg)

2015-08-27 @ 11:53:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

"Claiming that one group of humans has more of a right to survival than others, or that humans have more of a right to survival than the rest of the web of life, is doubly insane."

(från detta blogginlägg på bloggen "Pray for calamity")

2015-08-26 @ 17:54:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

"Further, you need to stop looking for a plan. Stop trying to figure out how to make the workable work or the unsustainable sustain. Society is the demon. Civilization is the leviathan. The wise of Middle Earth knew that no good purpose could be achieved with the dark lord’s ring, it had to be destroyed in the fires where it came into being. Society is not redeemable. It cannot be made good."

"We are the earth made animate, and our brothers and sisters, the animals and forests and rivers and stars, are crying out to us to stop. To please just stop."

(från inlägget The twilight of our tale: Part three" från bloggen "Pray for calamity")

2015-08-26 @ 17:31:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den förhatliga civilisationen

"I hate this civilization, this machine, this juggernaut, this sleepwalking hungry ghost, this pathological ideology, this imaginary cage that we cannot seem to imagine a key for no matter how deeply we come to resent our captivity. But I still wanted a steel roof so that I could collect rainwater. It was July when I screwed the roof down to the purlins, and on that day I asked myself, “What does

a person do, when they simultaneously need a thing, and need to destroy it?” Such a double bind cannot possibly have a rational answer, because the rational is captured by society, trademarked and owned by the dominant culture. We can only know in our souls, in the still wild places of our being what must be done, but making the case with the words crafted in the forges of civilization will almost certainly always fail. Words and arguments are Trojan Horses, trap doors to counter arguments, to platitudes, to endless winding hallways of thought not designed to deliver you anywhere, but merely to sap you of your energy in the traveling."

(från ett blogginlägg på bloggen "Pray for calamity")

2015-08-26 @ 17:09:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den europeiska kulturen en dödskult

"The Europeans culture was a death cult empire and remains so to this day. This cult soon spread like an all consuming cancer over the land and called itself progress. This erroneous notion of progress is what drove the cult and has done so ever since, poisoning the minds of the young as they are born into its sick tentacles of deception and despair."

(Brendon Crook, från detta inlägg)

2015-08-26 @ 16:57:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

“It is no measure of health to be well adjusted to a profoundly sick society.”

(Jiddu Krishnamurti)

2015-08-26 @ 16:33:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Något om facebook

(från Kenn Orfans blogginlägg)

2015-08-26 @ 16:19:00 Permalink Civilisationens Väsen Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

"There is now enough CO_2 already in the air, so were we to STOP all burning of fossil fuels immediately, STOP driving all cars and trucks and STOP devastating our forests - and did so NOW - temperatures would still continue to rise for at least another two decades!"

(John James, från detta inlägg)

2015-08-26 @ 15:53:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

.

"At the 2014 Age of Limits conference he (Dennis Meadows) also said that in 1972 we had reached about 85% of Earth's carrying capacity and today we are about 125%, and every month we delay in getting back within limits erodes Earth's further ability to tolerate us."

(från bloggen Peak Energy & Resources, Climate Change, and the Preservation of Knowledge)

2015-08-26 @ 14:17:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att kämpa för biosfärens räddning

Kanske är det fanatiskt av mig att tro att mänskligheten kan dö ut inom loppet av några decennier, men det finns vetenskapsmän som är ännu radikalare. Ta t.ex. Malcolm Light (earth system scientist).

Han skriver på bloggen Arctic News följande: "This process of methane release will accelerate exponentially, release huge quantities of methane into the atmosphere and lead to the demise of all life on earth before the middle of this century."
Alltså han tror att allt liv på jorden kommer att dö ut innan mitten av detta århundrade. Allt liv! Det är ett stort steg från att tro att mänskligheten kommer att dö ut snart, till att tro att allt liv kommer att dö ut snart. Mänskligheten är trots allt bara en art bland miljoner. Jag skulle bli väldigt ledsen om Malcolm Light hade rätt. Det jag kämpar för nu är trots allt resten av biosfärens överlevnad efter att människan har försvunnit (jag har givit upp hoppet om mänsklighetens räddning). Och tänk om det inte finns något liv på andra planeter i kosmos? Det vore otroligt synd om livet självt dog ut.
Jag skulle önska att det funnes en knapp som, när man tryckte på den, fick hela civilisationen att avstanna (dock utan att kärnkraftverken smälte). Jag skulle utan tvekan trycka på den knappen. Även om det betydde min egen undergång. Men jag kämpar så gott det går för att minska mitt ekologiska fotavtryck. Jag köper t.ex. inte längre mat från butiken, utan går till en gratis matudelning för de fattiga i Helsingfors. De får där gratis mat från butikerna. Jag undrar vad jag kan göra utöver det. Kanske publicera en bok om miljöproblemen, för att väcka folk? Det skulle visserligen ta i anspråk en del skog, men vinsten kan övergå förlusten om den väcker folk tillräckligt. Och jag kunde ta bara en liten upplaga, kanske 30 -50 ex. såsom mina tidigare böcker.

2015-08-26 @ 12:37:00 Permalink Döden
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vårt besynnerliga predikament. Plock från Adam Engels intervju av Guy McPherson.

"The longer industrial civilization chugs along — and it won’t be all that long — the lower the chances of survival for all humans and all species."

(Adam Engel)

"Industrial civilization is destroying every aspect of the living planet in exchange for lives of comfort for a few people. Nearly everybody I know is loving it, and is ecstatic about the trade."

"The primary strength of pre-civilization societies is their durability. Tribal living works. It worked for a few million years before civilization arose, and it continues to work in certain locales and situations. In contrast, civilization is an utter disaster. It does not work, except to the extreme benefit of a few in the short term."

"I suspect that, because of runaway climate change, it's too late for the survivors of industrial civilization to live tribally for an extended period when industrial civilization completes its ongoing collapse. But we can dream."

"I'd love to live long enough to see industrial civilization's final demise, and therefore the living planet's great comeback."

"Human-population overshoot is the elephant in the room. It's among the last taboos in the civilized world. There is no politically viable approach to deal with overshoot — seeking volunteers for suicide isn't politically viable — just as there is no politically viable solution to deal with climate change, cancer clusters, or economic decline driven by peak oil. There is no political leadership on any of these issues, and there never will be. Many truths will remain unspoken, except by those who value truth as much as life itself."

"My primary motivation for surviving through completion of the ongoing economic collapse is to see the living planet make a comeback, however brief."

(Guy McPherson)

(från Adam Engels intervju av Guy McPherson, här)

2015-08-25 @ 14:36:00 Permalink Citat
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi behöver offra oss för naturen

Jag har funderat en del över det moraliskt rätta i mina rop-aktioner i olika kyrkor vintern 2007/2008. Dom där aktionerna där jag ropade saker som "förbannad vare er västerländska levnadsstandard, den förtrycker tredje världen", och "ve er som är rika" (se ett filmklipp från en av aktionerna här) Ett tag trodde jag att jag hade gjort fel, och bad t.o.m. flera kyrkor om förlåtelse. men när jag nu tänker över det, så ser jag att det i det stora sammanhanget, när jag ännu tar naturen och djuren med bland dom fattiga, bland "tredje världen", då var sannerligen aktionerna något av det bästa jag gjort. Kanske det fick någon rik kristen att öka sina allmosor åt tredje världen, kanske det fick någon rik pingstvän att sänka sin levnadsstandard.
Om jag hade ropat idag, hade jag nämnt naturen, djuren och klimatet. Men den gången hade jag ännu inte haft min klimatväckelse. Den kom först våren 2008, strax efter.
Jag tror vi behöver flera aktioner av detta slag, om vi ska kunna vända vårt Titanic. Vi behöver hjältemodiga uppoffringar, folk som

riskerar sin frihet med civil olydnad, såsom Sini Saarela från Greenpeace. Hon är en av vår tids hjältar. Men vem vågar offra sin bekvämlighet? Jag vågar inte. Jag är rädd att förlora min psykiska hälsa om jag gör för stora uppoffringar. Det har redan hänt flera gånger. Jag skulle gärna lämna hela samhället, och leva i min lilla självbyggda hydda utanför Stockholm, leva på matrester som andra slänger, bara för att vara till mindre börda för planeten. Men mitt psyke håller inte för sånt. Jag tror jag får nya psykoser om jag gör så. Men jag uppmanar folk som är friska att göra uppoffringar. Allt vi gör har betydelse, det är kanske för sent att rädda mänskligheten, men andra arter kan ännu räddas om vi minskar vårt ekologiska fotavtryck. Men var beredda på att komma mellan hjulen i vårt dödsmaskineri. Det rullar på som om inget annat mål finns än evig tillväxt. Välsignad vare alla martyrer som den maskinen har smulat sönder.

Det är tungt att avstå från vår kungatron i västvärlden. Man kommer plötsligt in i samma sfär som de fattiga i tredje världen håller till i, samt djuren och naturen. Tiggarna. De som tigger om nåd av dom som sitter på livsstilstronen. Man blir bland dom som ropar. Som ropar om befrielse. Jag undrar om inte det ibland blandar sig in i ropet en önskan om rättvisa. Om att moder jord ska skipa rättvisa. Kanske mina förbannelserop skulle kunna översättas till "må ni inte få sova om nätterna så länge ni förtrycker de fattiga". Och jag tror också att det i smyg finns en rättvisa mitt i allt. Att de fattiga rentav kan vara lyckligare än de rika. De rika har så mycket att förlora, och bekymra sig om, och inte minst ett tärande dåligt samvete.

James Lovelock menar, att vid seklets slut, då han tror att mänskligheten har krympt till en miljard, kommer moder jord att dra en lättnadens suck. Ja, ännu mer om Guy McPhersons förutsägelser går i uppfyllelse, om hela mänskligheten utplånas inom några decennier. Även om de flesta arter skulle förintas med mänskligheten, så finns det ett starkt hopp om att moder jord ska repa sig igen, om några hundratusen år, eller rentav miljoner år. Men vi måste kämpa nu för att så många arter som möjligt ska överleva mänskligheten, så att massutrotningen inte blir större än perm-trias utdöendet, det största massutdöendet i jordens historia, för 250 miljoner år sedan, där 95 procent av arterna dog ut. Orsaken till det massutdöendet var samma som det vi ser i dag; global uppvärmning. Därför kan man hoppas att inte allt liv stryker med denna gång, i den sjätte massutrotningen, the Sixth Mass Extinction, på officiellt språk sagt.

2015-08-25 @ 10:51:00 Permalink Aktioner
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad vår civilisation är värd

"What is a civilisation worth if it cannot protect the natural conditions
that gave birth to it?"
(Clive Hamilton, Professor of Public Ethics, Charles Sturt University)

2015-08-25 @ 10:49:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Att rädda så många arter vi kan

"I promote resistance against this omnicidal culture, not in the hope that it will save our species, but in the hope that it will save other species. Because as E.O. Wilson, biologist at Harvard, points out, it only takes 10 million years after a great extinction event, before you have a blossoming full rich planet again. That's what we're working toward. We're saving habitat for other species at this point."
(Guy McPherson, professor emeritus in natural resources, ecology and evolutionary biology at University of Arizona)

2015-08-25 @ 10:49:00 Permalink Guy McPherson Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ekologiskt sorgearbete

"Never in the history of our species have we so desperately needed to engage in conscious grieving. Not only are we carrying decades of our own grief, but we almost certainly are carrying the grief of past generations and the grief of other species. In fact, I believe that other species are asking us—perhaps even begging us to grieve their losses."
(Carolyn Baker)

2015-08-25 @ 10:48:06 Permalink Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad katastrofisk klimatförändring innebär

"With catastrophic climate change we do know two things: We know that it is progressing with unimaginable speed, and we know that if it continues to do so, there will be few habitable places on earth by mid-century."
(Carolyn Baker)

2015-08-25 @ 10:48:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Den apokalyptiska metanen

"If one looks at the most recent (non-sugar-coated) scientific information coming out in recent years about METHANE emissions, particularly research on methane emissions from the EAST SIBERIAN ARCTIC SHELF, one really has to be in some kind of major denial to think this is not going to be apocalyptic for all

species on the planet including ours. One has to be in some kind of major denial to believe scientists will be able to “fix it”, or that corporate-dominated government has any intention of addressing it let alone being able to “fix it”."

(Trisha Roberts)

2015-08-25 @ 10:47:00 Permalink Near-Term-Human Extinction Kommentarer (0) Trackbacks ()

Allt har blivit värre

“You look at every trend that environmentalists like me have been trying to stop for 50 years, and every single thing had gotten worse.” (Paul Kingsnorth)

2015-08-25 @ 10:46:02 Permalink Kommentarer (0) Trackbacks ()

Ibland kan det vara bra att vara lite lat.

Ibland kan det vara bra att vara lite lat. Tänk om världens storföretag skulle vara lata. Då skulle de inte förstöra så mycket natur och inte exploatera så mycket tredje världen.

2015-08-25 @ 10:46:00 Permalink Lathet Kommentarer (0) Trackbacks ()

Mänskligheten kan komma att dö ut om några decennier

På sistone har jag börjat bekymra mig allvarligt för huruvida mänskligheten kommer att dö ut i en när framtid, under detta århundrade. Min största väckarklocka här har varit amerikanen Guy McPherson, en "conservation biologist" (konservationsbiolog) och ekologiprofessor emeritus vid Arizonas universitet. Jag har läst mycket på hans blogg "Nature Bats Last". Han menar att mänskligheten kommer att dö ut före 2030, p.gr.a. skenande klimatförändringar. Och han menar, att om civilisationen skulle kollapsa nu, skulle mänskligheten bara kunna överleva i några år, p.gr.a. att klimatförändringarna skulle ta ett jätteskutt framåt på några dagar, när den sot (och andra liknande partiklar) som finns i atmosfären snabbt rensas ut (partiklarna fungerar som en paraply för solen, och döljer den sanna klimatuppvärmningen, som är mycket större än man kan tro om inte partiklarna skulle reflektera bort solens strålar). Det skulle snabbt bli fyra grader varmare på planeten, och det skulle inte växterna klara av, utan vi skulle förlora vår livsmiljö, vår mat, helt enkelt. Och dessutom skulle alla våra över 400 kärnkraftverk på planeten uppleva fruktansvärda härdsmältor, ty det

tar ett par decennium eller mer av planerat arbete för att stänga av ett kärnkraftverk. Och den sammantagna joniserande strålningen från kärnkraftverken skulle ta kål på mänskligheten efter hand.

Inte nog med detta. På havsbottnet i Arktis lurar metanen, frusna "metanklatrater" som hotas av klimatuppvärmningen att smälta och stiga upp från bottnet för att uppgå i atmosfären. Forskare som Natalia Shakova och Igor Semiletov har sagt att havsbottnet i Arktis när som helst kan ge ifrån sig ett "rap" på 50 gigaton metan, som är en mycket starkare växthusgas än koldioxiden (100 gånger starkare i ett kort perspektiv). Skulle detta ske, då är det snart ute med mänskligheten. Redan nu finns det gigantiska områden på upp till 150 km i diameter, som ger i från sig metan till atmosfären i form av bubblor som stiger upp ur vattnet.

Nu kan det hända att McPherson är för radikal i sin tidsram, men den är inte det viktigaste. Det väsentliga är att en vetenskapsman, en ekologiprofessor överhuvudtaget kan komma med sådana här förutsägelser. Det säger något om den tid vi lever i, och om hur allvarliga klimatförändringarna är. Jag tror mänskligheten kommer att dö ut, men kanske senare än McPherson. Ekologiprofessorn Paul Ehrlich, som skrivit så mycket om överbefolkningsproblemet, tror t.ex. att mänskligheten dör ut kring 2065. Och mikrobiologen Frank Fenner trodde (2010) att vi har hundra år på oss som art, sedan försvinner vi.

Det verkar vara för sent att göra något åt klimatförändringarna. Vad vi än gör, vare sig vi slutar släppa ut koldioxid i atmosfären, eller kör business-as-usual, ser det mörkt ut. Tåget har gått. Nu återstår att åka över ravinen. För mig låter McPhersons blogg som en dödsdom över mänskligheten, som döms för brottet att ha byggt civilisation, för att ha lämnat den nomadiska jägar-samlar-livsstilen och börjat bygga städer. Det var urbrottet som alla andra brott har bottnat i sedan dess. Vi skulle ha nöjt oss med det småskaliga livet, det ödmjuka livet inom ekosystemets gränser, i harmoni med hela vår historia som djurart. Med urbaniseringen började mänskligheten bete sig canceraktigt. Vi gjorde uppror mot vår historia, vår djurhistoria, och satte oss över resten av djuren i och med att vi tämjde boskapsdjuren. Allt var sedan dess till för oss, för att exploateras av oss. Vi var centrum, inte bara på planeten, men i hela det oändliga kosmos. En större hybris än denna (som särskilt religionerna odlar) kan knappast tänkas. Men på denna hybris följer *nemesis*, som filosofen Georg Henrik von Wright skriver så väl om i "Myten om framsteget" (1993).

Hur skall man tackla en sådan dödsdom? Skall man bara ge upp alla försök till förbättring och hopp om benådning? Jag tror inte det. Jag tror att vi måste fortsätta kämpa fastän allt hopp är ute. Det handlar om respekt för det döende livet, för ekosystemets svanesång. Vi måste in i det sista vägra smutsa ner naturen och hugga ner våra

skogar, fast klimatuppvärmningen kommer att göra sitt för att förstöra ekosystemen. Det handlar också om vår självrespekt. Och dessutom, man torterar inte någon som håller på att dö. Man ger honom istället smärtstillande mediciner, och sjunger för honom några vackra folksånger, som han minns från sin barndom. Och pratar med honom, inte minst. Vi måste prata med den döende naturen, och med varandra, om vad som håller på att ske. Vi måste lära oss igen djurspråket, som vi en gång kunde när vi ännu var ett med vår djurnatur. Språket bortom orden. Den rena kommunikationen, mötet ansikte mot ansikte. Jag skulle vilja göra mitt liv till en del av naturens svanesång efter mötet med sin mördare, människan. Jag tror inte min djurism var så dum som jag har trott. Det att vi måste återknyta till vårt djuriska ursprung. Det är det min svanesång ska handla om.

"Det fromma liv som middagsljuset glömde
kan sakta vakna med vår avskedssmärta
– och vad den unga mänskligheten drömde
brinna emot oss som ett heligt hjärta."

(Bertil Malmberg, från dikten "Aftonrodnad" i diktsamlingen "Dikter vid gränsen", 1935)

Det finns en grupp på facebook som ägnar sig åt att stöda såna som har kommit till insikt om att mänskligheten snart skall dö ut, en s.k. "Near Term Human Extinction support group". Den har över 3300 medlemmar. Jag är inte ensam om detta.

2015-08-25 @ 10:44:00 Permalink Döden
Kommentarer (0) Trackbacks ()

Miljöetikens kopernikanska revolution

I jämförelse med de etiska utmaningar som miljöproblemen innebär, framstår den för religionerna typiska moralismen som lek i sandlådan. Miljöetikens betydelse är så gigantisk i jämförelse, att man, när man insett det, måste uppleva en kopernikansk revolution. Religionernas moralism kretsar kring människan och gudarna, medan miljöetiken kretsar kring livet självt, själva livets överlevnad, ekosystemens överlevnad. Jag vill också påstå, att när man får miljöetiken i fokus, framstår religionernas typiska synder så minimala att det är rent skrattretande. Ta t.ex. de fundamentalistiska förbuden mot abort och homosexualitet. Vad är sådana "synder" (som faktiskt inte alls är några synder) mot att ens bil spyr ut koldioxid så att själva livets överlevnad är hotat p.gr.a. klimatförändringar? Man får ett helt annat moraliskt medvetande än det religionerna erbjuder, när man får sitt miljöetiska uppvaknande. Religionerna har sannerligen inte mycket att komma med när det

gäller miljöetik. Miljöetiken fordrar att människan slutar härska över sin omgivning, och inordnar sig som en broder bland bröder i förhållande till djuren och växterna. Religionerna har för det mesta förespråkat människans härskarställning i förhållande till resten av skapelsen, och nu ser vi resultatet av det i miljöns reaktioner.

2015-08-25 @ 10:43:00 Permalink Klimatet och den globala uppvärmningen Kommentarer (0) Trackbacks ()

Står vi i en gigantisk skuld till miljön?

Vad är det som säger att skuld bara kan finnas mellan människor? Skulle man inte också kunna tänka sig att man kan dra på sig skuld till djuren och miljön, ja t.o.m till kommande generationer? Jag tror det. Jag tror t.o.m. att vår civilisations skuld till djuren och naturen och kommande generationer vida överträffar alla nationernas sammanlagda skulder till varann. Men detta går inte att betala i pengar. Vi måste betala med att stiga tillbaka från vår ockupation av planeten, stiga ner från vår kungatron, och låta andra arter än vår egen få tillbaka sin livsmiljö. Vi har faktiskt stulit marken från djuren och naturen. Och böterna är skyhöga för sådana brott. Det kan t.o.m. kosta så mycket som vår arts utrotning, ifall vi inte stiger tillbaka och ger plats åt dem vi schasat ut. Och varje dag stjäl vi dyrbar olja som framtida generationer skulle behöva för att bygga en hållbar värld. Denna stöld är så grov att den kostar oss klimatförändringar och energikriser.

Vad skyller vi djuren, naturen och kommande generationer? Och hur sonar vi det ohyggliga brott, som kallas civilisation? Jag tror allt kan kokas ner till marken vi lever på. Vi skyller djuren och naturen marken vi lever på. Så radikalt är vårt brott. Åkrarna vill inte vara sterila härbärgen för monokulturer. De vill vara vilda, de vill hysa otaliga arter, djur och växter i stor mångfald, och inte minst, de vill vara skogar. Vi skyller naturen alla våra åkrar för att hon ska kunna växa sig vild igen, bli skog igen. Och vad innebär det för oss människor? Vilken uppoffring kräver det? Jag tror att vi måste kollektivt avstå från att föröka oss. Helt och hållet. Kanske med undantag av några få människor, som säkrar mänsklighetens överlevnad. Vi måste minst gå ner till en miljard människor, tror jag. Och det på kort tid. Såklart kommer det inte att fungera om inte vi dör i massvis. Men även det skyller vi naturen. Vi är brottslingar som väntar på våra dödsstraff, svältdöden p.gr.a. klimatförändringarna och oljetoppen.

2015-08-25 @ 10:42:00 Permalink Miljöskuld Kommentarer (0) Trackbacks ()

Varför tiger Gud om miljöproblemen?

Ett av de klaraste bevisen för at Gud inte existerar, är att han tiger om vår tids största problem, miljö- och energifrågorna, särskilt klimatförändringen och oljetoppen. Kunde inte Gud ha varnat oss lite i förväg, så att vi kunde undvika dessa gigantiska problem? Kunde han inte ha sagt något om det redan på sjuttonhundratalet, då de processer inleddes som ledde till klimatförändringen och oljetoppen? Kunde han inte ha sagt något om det genom Swedenborg, den store andeskådaren? Men inte ens nu, när vi står mitt uppe i problemen, säger han tydligt ifrån genom sina anhängare. Det är förunderligt tyst kring miljöproblemen bland de religiösa, inte minst fundamentalisterna. Och de menar sig vara själva planetens moraliska elit, Guds utvalda folk!! Hör inte miljöetiken till Guds utvalda folks etik? Varför så mycket motstånd mot abort på vår överbefolkade planet, medan man tiger om det väsentliga, miljöproblemen?

Varför varnar inte Gud för miljöproblemen genom sina berömda nutida profeter, t.ex. Benny Hinn? Varför är det vetenskapssamfundet som har kommit med de flesta varningarna, medan de religiösa sover som stockar? Miljöproblemen är ju vår tids själva ödesfrågor, det som kommer att avgöra mänsklighetens framtid på ett brutalt sätt. Varför handlar de religiösa väckelserna aldrig om miljöväckelse? Allt tyder på att det inte finns någon Gud som bekymrar sig för mänsklighetens framtid. Vi måste själv ta tag i dessa frågor. Även om det verkar vara för sent. Men jag tänker i alla fall kämpa även om allt hopp är ute, till mitt sista andedrag.

2015-08-25 @ 10:41:00 Permalink Gud Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi koloniserar framtiden

”Vi koloniserar framtiden. De fossila bränslena är en begränsad lagerresurs som barnbarnen skulle behöva för viktigare ting än motorvägar”

(Alf Hornborg, professor i humanekologi vid Lunds Universitet)

2015-08-25 @ 10:40:00 Permalink Alf Hornborg Kommentarer (0) Trackbacks ()

Problemet med fossila bränslen

"Problemet med fossila bränslen är att de leder till ett klimat som på sikt gör planeten obeboelig."

(Alf Hornborg, professor i humanekologi vid Lunds Universitet)

2015-08-25 @ 10:40:00 Permalink Alf Hornborg Kommentarer (0) Trackbacks ()

Om helveteslärans absurda drag. Och lite om ekopsykologi.

Den klassiska helvetesläran har många absurda drag, men det absurdaste tycker jag är det här: Hur kan någon vara salig i sitt hus om hon vet att det just nu finns en tortyrkammare i hennes källare, där banditer torterar en av hennes vänner. Och hon vet också att detta kommer att fortsätta i all evighet.
I händerna på en sadist skulle den saligheten vara förståelig, sadisten njuter ju av att se andra plågas. Men genast när empatin infinner sig, så är också glädjen borta för gott i en sådan situation.
Kan man vara sant lycklig så länge någon av ens nära och kära plågas? Det tror jag inte. Vi lider med dem som plågas. En lycka i en sån situation skulle vara helt egoistisk. Religion och droger kan kanske ge ett tillfälligt lyckorus då, men lyckan skulle inte vara sann, och ännu mindre varaktig.
Kan man vara sant lycklig så länge vår älskade moder jord plågas intill feber, och miljarder djur plågas i djurfabriker? Det tror jag inte. Jag tror ekopsykologin har mycket att säga till om här. Den ser ett samband mellan de utbredda psykiska problemen, och vår förstörda miljö. Vi måste gå den tunga vägen till helande för miljön om vi ska ha en chans att börja må bra igen. Men det hör man aldrig från psykiatriker. Dom ser sällan de stora sambanden.

2015-08-25 @ 10:39:00 Permalink Himmel och helvete Kommentarer (0) Trackbacks ()

Guds och västerlänningens likgiltighet

Fundamentalisternas gud, som inte lyssnar till de fördömdas rop om hjälp i helvetet, som vägrar att rädda dem från den eviga fördömelsen- speglar han inte västerlänningens likgiltighet inför de fattigas nöd i tredje världen, liksom inför djurens och naturens nöd? Finns det måhända något samband här?

2015-08-25 @ 10:38:00 Permalink Gud Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vad som krävs för att vi skall lyckas med 2-gradersmålet

“the only way that a 2015 agreement can achieve a 2-degree goal is to shut down the whole global economy.”

(Yvo de Boer, executive secretary of the United Nations Framework Convention on Climate Change in 2009)

2015-08-25 @ 10:37:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Metan-monstret

"The Arctic is warming faster than anywhere else on the planet.There are potential irreversible effects of melting the Arctic sea ice. If it begins to allow the Arctic Ocean to warm up, and warm the ocean floor, then we'll begin to release methane hydrates. And if

we let that happen, that is a potential tipping point that we don't want to happen. If we burn all the fossil fuels then we certainly will cause the methane hydrates, eventually, to come out and cause several degrees more warming, and it's not clear that civilization could survive that extreme climate change."

(Climate scientist James Hansen)

2015-08-25 @ 10:36:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

En stor omvältning väntar

“Not only religious zealots but economists, social theorists, technologists, nuclear critics, population experts, ecologists and political ideologues agree that an unprecedented shift in man’s world — catastrophic or beatific — is inevitable within the next half-century.”

(Richard Heinberg, Memories and Visions of Paradise, 1989)

2015-08-25 @ 10:35:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Drömmen om den förlorade guldåldern

"In my first book, Memories and Visions of Paradise (Tarcher, 1989; Quest, 1995), I even hypothesized that the universal myth of a lost Golden Age might represent humanity’s collective memory of the time before plows, kings, and armies." (Richard Heinberg)

2015-08-25 @ 10:34:00 Permalink Citat Kommentarer (0) Trackbacks ()

Tillbaka till tiden då man inte skiljde mellan arbete och fritid

...“another dichotomy appears, the distinction between work and non-work, which for so many, many generations did not exist.”, skriver den anarkoprimitivistiske filosofen John Zerzan i “Twilight of the machines” (2008). Han syftar på de två miljoner år som vi levde ociviliserade som jägare-samlare. Då fanns det ingen uppdelning av arbetet såsom senare i civilisationen. Och arbetet var en lek! Människan ”arbetade” då såsom djuren ”arbetar”. Vem tänker att en humla arbetar då den surrar från blomma till blomma? Den gör det den är skapad att göra. Och att jaga och samla var det människan var skapad att göra under evolutionens gång. Vi är inte skapade till de arbeten som civilisationen ger oss i dag. Det är därför vi skiljer mellan arbete och fritid, och tycker arbetet är krävande och tungt, så att vi behöver ”fritid”. Men under två miljoner år var inte arbetet tungt för människan, paleo-antropologer har räknat ut att vi då använde ungefär fyra timmar varje dag till jakt och insamlande av

mat. När man ”arbetar” bara fyra timmar om dagen, och därtill med sådant som har är direkt knutet till överlevnaden, känns det inte som arbete. Det för däremot tankarna till myten om Adam och Eva i Edens lustgård.

Jag kan inte undkomma en viss längtan efter det tillståndet, som människan har levt i under största delen av sin historia, och kan heller inte undkomma en viss undran över huruvida det vore möjligt att återvända därtill. Det som krävdes, vore att vi lät våra åkrar växa till skogar igen, och släppte alla boskapsdjur så småningom fria i dessa nya skogar. Så skulle vi kunna leva på jakt, fiske, och insamlande av äpplen, päron, bär och annat som man kunde torka till vintern. Om vi kom tillbaka till det tillståndet, skulle jag ge upp min veganism, och vara med i jakten, det är säkert. Men ett sådant tillstånd skulle kräva en radikal minskning av befolkningsmängden, kanske ner till en miljard globalt. Detta är inte heller helt omöjligt att tänka sig, ifall civilisationen kollapsar, och miljarder människor dör av svält, samt ifall de överlevande begränsar kraftigt sitt barnafödande. Jag har personligen bestämt mig för att inte alstra barn, och uppmuntrar även andra därtill. Jag har till och med undrat, om det är bra att jag lever överhuvudtaget, när mitt liv bara belastar planeten, då vi är för många. Om vi är för många, vore inte då frivillig själv-eutanasi ett plus? Det finns ett etiskt dilemma här som jag tycker är väldigt svårt. Men kanske har jag ett existensberättigande om jag kämpar för naturens bästa, och väcker människor till en ”miljöväckelse”?

2015-08-25 @ 10:33:00 Permalink Anarkoprimitivism Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi befinner oss i ett osynligt krig

Vi befinner oss i ett osynligt krig. Ett krig som inte märks. Det är det stora kriget mot djuren och naturen (150-200 arter dör ut varje dag), mot klimatet, mot tredje världen, och inte minst, våra efterkommande. Det är ju dom som får betala för den utsugande, civiliserade livsstil som vi har nu, det är dom som får betala ner våra skyhöga statslån. Detta krig är lömskt. Offrena sopas under mattan av den lömska reklamen och de fördummande TV-programmen. Att omvända och civilisera urbefolkningar anses som en stor uppoffring, "den vite mannens börda". Vi tror att bara vi får tredje världen att gå i skola (och därmed få itutat sig västerländska värderingar), så skall fattigdomsproblemet lösas, alltmedan vi bygger våra väldiga fabriker där den vilda naturen en gång blomstrade och närde urbefolkningar. Vi tar deras kokosnötter och skickar dem över halva jorden, och betalar för dom i pengar, bara för att de skall köpa våra onödiga, förtryckande lyxprylar, tillverkade i tredje världen under slavliknande förhållanden, och med slavliknande löner. Vi odlar tobak och kaffe, helt onödiga varor, på urbefolkningarnas en gång så

dyrbara naturområden, som närde dom med mat som en mor. När skall detta osynliga krig få sitt slut? Måste civilisationen kollapsa för att det ska ta slut? Måste mänskligheten rentav dö ut, för att naturen skall kunna återhämta sig? Nu liknar civilisationen jäst i en druvsaftburk, jästen äter druvsockret, och producerar som avfall alkohol. Men till slut är sockret uppätet, och jästen dör av avfallet, alkoholen, som omvandlar druvsaften till vin. Likaså äter civilisationen på oljan, och producerar som avfall koldioxid. Men civilisationen slutar inte äta på oljan innan allt är uppätet. Kommer civilisationen att dö av avfallet, koldioxiden, när den producerar abrupta klimatförändringar?

2015-08-25 @ 10:31:00 Permalink Civilisationens kollaps Kommentarer (0) Trackbacks ()

Vi behöver en miljöväckelse!

Föreställ dig att den bibliske vilden Johannes Döparen dimper ner i vår tid, och besöker vår nuvarande planet för första gången. Han gör en jorden runt-resa, guidad av en klimatvetenskapsman, som förklarar för honom vad hon ser, och som också undervisar honom i klimatets tillstånd och framtid på jorden.

På sin resa lägger Johannes Döparen märke till en sak särskilt noga. Det är den massiva trafiken i världens storstäder, som bara spyr ut koldioxid, samt de väldiga skorstenar som riktigt synligt spyr ut koldioxid. Detta får Johannes att undra om vi inte är riktigt kloka - med detta förfarande stjäl vi ju tillvaron för våra efterkommande, och riskerar att planeten blir obeboelig om hundra år eller så.

Johannes kommer bara till en enda slutsats: planeten jorden behöver en global, massiv miljöväckelse för att detta skall stoppas, samt en heroisk mobilisering av alla mänsklighetens krafter, liknande den de allierade hade vid andra världskriget, för att få stopp på koldioxidutsläppen. Vi behöver en planerad global kraftig recession, en planerad kraftig nerväxt i den globala ekonomin, samt en planerad kraftig minskning av befolkningen genom att vi så gott som slutar föda nya barn. Allt detta kräver en gigantisk miljöväckelse för att kunna startas.

Så Johannes Döparen börjar trycka upp flygblad, traktater, med väckelsebudskapet på, och börjar predika budskapet på gator och torg, när han inte finner några andra kanaler för sitt budskap (etablissemanget tar inte honom på allvar). Överallt ropar han: "Vi måste starta en miljöväckelse!"

2015-08-25 @ 10:30:00 Permalink Avveckling av civilisationen Kommentarer (0) Trackbacks ()